

பொன்னியின் செல்வன்

ஐந்தாம் பாகம்

தியாக சிகரம்

அமரர் கல்கி

மூன்று குரல்கள்

நா

கைப்பட்டினம் குடா
மணி விஹாரத்தில்
பொன்னியின்
செல்வர் பொறுமை
புடன் காத்துக்
கொண்டிருந்தார்.
தஞ்சைக்குச் சென்று

தந்தை தாயாரைப் பார்க்க வேண்டு
மென்ற ஆர்வம் அவர் உள்ளத்தில்
பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையின்
அரசைத் தாம் கவர எண்ணியதாகத் தம்
மீது சாட்டப்பட்ட குற்றம் ஆதாரமற்றது
என்று நிரூபிக்க அவர் ஆர்வம் கொண்
டிருந்தார். தந்தையின் வாக்கை மீறி
நடத்ததாகத் தம் மீது ஏற்படக்கூடிய
அபவாதத்தைக் கூடிய விரைவில்
போக்கிக் கொள்ளவும் அவர் விரும்
பினார்.

ஆயினும், தமது ஆர்வத்தையெல்
லாம் அடக்கிக் கொண்டு, தமக்கை
யாரிடமிருந்து செய்தி வந்த பின்னர்
தான் தஞ்சைக்குப் புறப்பட வேண்டு
மென்று உறுதியாக இருந்தார்.

பொழுது போவது என்னமோ
மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. புத்த
பிஷுக்கள் தினந்தோறும் நடத்திய
ஆராதனைகளிலும் பூஜைகளிலும்
கலந்து கொண்டு சிறிது நேரத்தைப்
போக்கினார்.

குடாமணி விஹாரத்தின் கவர்
களிலே தீட்டப்பட்டிருந்த அருமை
யான சித்திரக் காட்சிகளைப்
பார்ப்பதில் சிறிது நேரம் சென்றது.

பிஷுக்களுடன், முக்கியமாகச்
குடாமணி விஹாரத்தின் ஆசார்ய
பிஷுவுடன் சம்பாஷிப்பதிலே கழித்த
பொழுது அவருக்கு உற்சாகத்தை
அளித்தது.

ஏனெனில் குடாமணி விஹாரத்தின்
தலைமைப் பிஷு நேரத்திசைக் கட

லுக்கு அப்பாலுள்ள பற்பல நாடு
களிலே வெகு காலம் யாத்திரை செய்
தவர். சீன தேசத்திலிருந்து சாவகத் தீவு
வரையில் பல ஊர்களுக்கும் சென்று
வந்தவர். அந்தந்த நாடுகளைப் பற்றியும்
அவற்றிலுள்ள நகரங்களைப் பற்றியும்
ஆங்காங்கு வசித்த மக்களைப் பற்றியும்
அவர் நன்கு எடுத்துக் கூற வல்லவரா
யிருந்தார்.

சீன தேசத்துக்குத் தெற்கே கடல்
குழந்த பல நாடுகள் அந்தானில் ஸ்ரீ விச
யம் என்னும் சாம்ராஜ்யத்தில் அடங்கி
யிருந்தன. அருமண நாடு, காம்போஜ
தேசம், மானக்கவாரம், தலைத்
தக்கோலம், மாப்பப்பாளம், மாயிருபுங்
கம், இலங்காசோகம், தாமரலிங்கம்,
இலாமுரி தேசம் முதலிய பல நாடு
களும் நகரங்களும் ஸ்ரீ விஜய சாம்ராஜ்
யத்துக்கு உட்பட்டோ, தேசப் பான்
மையுடனோ இருந்து வந்தன. இவற்றுக்
கெல்லாம் நடுநாயகமாகக் கடாரம்
என்னும் மாநகரம் இணையற்ற சீர்
சிறப்புக்களுடனும் செல்வ வளத்
துடனும் விளங்கி வந்தது.

அந்த நாடு நகரங்களைப் பற்றி
விவரிக்கும்படி ஆச்சாரிய பிஷுவுக்கு
ஒய்வு கிடைத்தபோதெல்லாம் பொன்
னியின் செல்வன் அவரைக் கேட்டு
வந்தார். அவரும் அலுப்புச் சலிப்பில்
லாமல் சொல்லி வந்தார். அந் நாடு
களில் உள்ள இயற்கை வளங்களைப்
பற்றியும் வர்த்தகப் பெருக்கத்தைப்
பற்றியும் கூறினார். பொன்னும்
மணியும் கொழித்துச் செந்நெல்லும்
கரும்பும் செழித்துச் சோழ வளநாட்
டுடன் எல்லா வகையிலும் போட்டி
யிடக்கூடிய சிறப்புக்களுடனும் அந்
நாடுகள் விளங்குவதைப் பற்றிக்
கூறினார். பழைய காலத்திலிருந்து
தமிழகத்துக்கும் அந்த நாடுகளுக்கும்

உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றிக் கூறினார். பல்லவ நாட்டுச் சிற்பிகள் அந்த தேசங்களுக்குச் சென்று எடுப்பித்திருக்கும் அற்புத சிற்பத் திறமை வாய்ந்த ஆலயங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். தமிழகத்திலிருந்து சென்ற சித்திர, சங்கீத, நாட்டியக் கலைகள் அந்நாடுகளில் பரவியிருப்பதைப் பற்றியும் கூறினார். இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய இதிகாசங்களும், விநாயகர், கப்பிரமணியர், சிவன், பார்வதி, திருமால் ஆகிய தெய்வங்களும், புத்த தர்மமும் அந்த தேசத்து மக்களின் உள்ளங்களில் கலந்து குடி கொண்டிருப்பதையும், ஒன்றோடொன்று பிரித்து உணர முடியாதவர்களாக அந்நாட்டு மக்கள் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வணங்கி வருவதையும் எடுத்துச் சொன்னார். தமிழ்மொழியின் தந்தையாகிய அகஸ்திய முனிவருக்கு அந்த நாடுகளில் விசேஷ மரியாதை உண்டு என்பதையும், அம்முனிவருக்குப் பல கோயில்கள் கட்டியிருப்பதையும் கூறினார்.

தையெல்லாம் திரும்பத் திரும்ப அருள்மொழி வர்மர் கேட்டுத் தெரிந்து மனத்திலும் பதிய வைத்துக்கொண்டார். அந்தத் தேசங்களுக்குத் தரை வழியான மார்க்கங்களையும் கடல் வழியான மார்க்கங்களையும் இளவரசர் தன்கு விசாரித்து அறிந்தார். வழியில் உள்ள அபாயங்கள் என்ன, வசதிகள் என்ன என்பதையும் கேட்டு அறிந்தார்.

"கவாமி! அந்த நாடுகளில் மறு படியும் நாங்கள் யாத்திரை செய்யும் படியாக நேரிடுமா?" என்று வினவினார்.

"புத்த பகவானுடைய சித்தம் போல் நடக்கும். இளவரசே! எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்?" என்றார் பிக்ஷு.

"நானும் தங்களுடன் வரலாம் என்ற ஆசையினால்தான்."

"நான் உலகத்தைத் துறந்த சந்நியாசி; நாங்கள் புவி ஆளும் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரர். நாங்களும் நானும் சேர்ந்து யாத்திரை செய்வது எப்படி? தங்களைச் சில நாள் இந்த விஹாரத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றும் பொறுப்பே எனக்குப் பெரும் பாரமாயிருக்கிறது. எப்போது என்ன நேருமோ என்று தென்க திக், திக், என்று அடித்துக் கொள்கிறது..."

"கவாமி! அந்தப் பாரத்தை உடனே நிவர்த்தி செய்ய விரும்புகிறேன். இந்தக் கணமே இங்கிருந்து..."

"இளவரசே! ஒன்று நினைத்து ஒன்றைச் சொல்லி விட்டேன். தங்களை இங்கு வைத்துக் கொண்டிருப்பது பாரமாயிருத்தாலும் அதை ஒரு பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன். தங்கள் தந்தையாகிய சக்கரவர்த்தியும் தமக்கையார் இளையபிராட்டியும் புத்த தர்மத்துக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நாங்கள் பட்டிருக்கும் தன்றிக் கடனில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குக்குக் கூட இப்போது நாங்கள் செய்வது ஈடாகாது. நாங்கள் புத்த தர்மத்துக்குச் செய்திருக்கும் உதவிதான் அற்ப சொற்பமானதா? அனுராதபுரத்தின் சிதிலமான ஸ்தூபங்களையும் விஹாரங்களையும் செப்பனிடச் செய்த கைங்கரியத்தை நாங்கள் மறக்க முடியுமா? அதற்கெல்லாம் இணையான பிரதி உபகாரமாக ஈழ நாட்டின் மணி மகுடத்தையே தங்களுக்கு அளிக்கப் பிக்ஷுகள் முன்வந்தார்கள். இளவரசே! அதை ஏன் மறுத்தீர்கள்? இலங்கையின் கதந்திர சிங்காதனத்தில் நாங்கள் ஏறியிருந்தால், நூறு நூறு கப்பல்களில் ஏராளமான பரிவாரங்களுடனே கீழ்த்திசை நாடுகளுக்குத் தாங்கள் போய் வரலாமே? இந்தப் பிக்ஷுவைப் பின்தொடர்ந்து யாத்திரை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பமே தங்கள் மனத்தில் தோன்றியிராதே?" என்றார் ஆச்சாரிய பிக்ஷு.

"குருதேவரே! இலங்கை இராஜ குலத்தின் சரித்திரத்தைக் கூறும் 'மகா

வம்சம்' என்னும் கிரத்தத்தைத் தாங்கள் படித்ததுண்டா?" என்று இளவரசர் கேட்டார்.

"ஐயா! இது என்ன கேள்வி? 'மகா வம்சம்' படிக்காமல் நான் இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்தின் தலைவனாக ஆகிவிடுக்க முடியுமா?"

"மன்னிக்க வேண்டும். 'மகா வம்சம்' படித்ததுண்டா?" என்று தங்களிடம் கேட்டது. தங்களுக்குப் படிக்கத் தெரியுமா என்று கேட்பது போலத் தான். ஆனால், அந்த மகாவம்சம் கூறும் அரச பரம்பரையில் யார் யார் என்னென்ன பயங்கரமான கொடும் பாவங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா? மகன் தந்தையைச் சிறையில் அடைத்தான்; தந்தை மகனை வெட்டிக் கொன்றான்; தாய் மகனுக்கு விஷ மிட்டுக் கொன்றாள்; தாயை மகன் தீயிலே போட்டு வதைத்தான்!... பெற்றோர்களுக்கும் பெற்ற மக்களுக்கும் உறவு இப்படி என்றால், சித்தப்பன் மார்கள், மாமன்மார்கள், சிற்றன்னை பெரியன்னைமார்கள், அண்ணன் தம்பிகள் - இவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. குருதேவரே! இப்படிப்பட்ட கொடும்பாதகங்களை இலங்கை அரச குலத்தினர் செய்தனர் என்று 'மகா வம்சம்' கூறுகிறதல்லவா?"

"ஆம், ஆம்! அத்தகைய தீச் செயல்களுக்கு அவரவர்கள் அடைந்த தண்டனைகளையும் கூறுகிறது. அந்த உதாரணங்களைக் காட்டி மக்களைத் தர்மமார்க்கத்தில் நடக்கும்படி 'மகா வம்சம்' உபதேசிக்கிறது. அதை மறந்து விட வேண்டாம்! மகா வம்சம் புனிதமான கிரந்தம். உலகிலே ஒப்புயர்வற்ற தர்ம போதனை செய்யும் தூல்!" என்று ஆச்சாரிய பிகு பரபரப்புடன் கூறினார்.

"கவாயி! 'மகா வம்சம்' என்ற தூலை நான் குறைசொல்லவில்லை. இராஜா யாதிகார ஆசை எப்படி மனிதர்களை அரக்கர்களிலும் கொடியவர்களாக்கி

விடுகிறது என்பதைப் பற்றித்தான் சொன்னேன். அத்தகைய கொடும் பாவங்களினால் கனங்கமடைந்த இலங்கைச் சிம்மாதனத்தை நான் மறுதலித்தது தவறாகுமா?"

"மகா புத்திமான்களான புத்த சங்கத்தார் அதனாலேதான் இலங்கை அரச வம்சத்தையே மாற்ற விரும்பினார்கள். தங்களை முதல்வராகக் கொண்டு புதிய வம்சம் தொடங்கட்டும் என்று எண்ணினார்கள். தாங்கள் அதை மறுத்தது தவறுதான். இலங்கைச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து அசோக வர்த்தனரைப் போல் உலகமெல்லாம் புத்த தர்மத்தைப் பரப்பிப் பாதுகாக்கும் வாய்ப்பு தங்களுக்குக் கிடைத்தது..."

"குருதேவரே! பரத கண்டத்தை ஒரு குடை திழலில் ஆண்ட அசோக வர்த்தனர் எங்கே? இன்று இந்தப் புத்த விஹாரத்தில் ஒளிந்து கொண்டு தங்கள் பாதுகாப்பை நாடியிருக்கும் இந்தச் சிறுவன் எங்கே? உண்மையில், தங்கள் சீடனாகக் கூட நான் அருகதை வில்லாதவன். புத்த தர்மத்தை எப்படிப் பாதுகாக்கப் போகிறேன்?..."

"இளவரசே! அவ்விதம் சொல்ல வேண்டாம். தங்களிடம் மறைந்து கிடக்கும் மகா சக்தியைத் தாங்கள் அறியவில்லை. தாங்கள் மட்டும் புத்த தர்மத்தை மனப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டால் அசோகரைப் போல் புகழ் பெறுவீர்கள்..."

"என் உள்ளத்தில் இனம்பிராயத் திலிருந்து விநாயகரும் முருகனும் பார்வதியும் பரமேசுவரனும் நத்தியும் பிருங்கியும் சண்டிகேசுவரரும் கோவில் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அப்புறப்படுத்தி விட்டல்லவா புத்த தர்மத்துக்கு இடங் கொடுக்க வேண்டும்? குருதேவரே! அடியேனை மன்னியுங்கள். தங்களுடனே நான் யாத்திரை வருகிறேன் என்று சொன்ன போது புத்த தர்மத்தில் சேர்ந்து விடுவதாக எண்ணிச் சொல்லவில்லை. கடல்களைக் கடந்து தூர தூர தேசங்களுக்குப் போய்ப் பார்க்குந்

ஆசையினால் தங்களுடன் வருவதாகச் சொன்னேன்! ஆனாலும் மறுபடி யோசிக்கும் போது..."

"இளவரசே! தங்கள் வார்த்தையை நான் தவறாகத்தான் புரிந்து கொண்டேன். ஆனாலும் புத்த தர்மத்துக்கும் தங்களுக்கும் தொடர்பு இல்லாமற் போகவில்லை. புத்த பகவானுடைய பூர்வ ஜன்மம் ஒன்றில் அவர் சிபிச் சக்கரவர்த்தியாக அவதரித்திருந்தார். புறாவின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற் காகத் தமது சதையை அவர் அரித்து கொடுத்தார். அத்தச் சிபியின் வம்சத் திலே வந்தவர்கள் சோழ குலத்தினர். ஆகையினாலேதான் உங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்குச் 'செம்பியன்' என்ற பட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தாங்கள் மறந்து விட வேண்டாம்."

"மறக்கவில்லை, குருதேவரே! மறத் தாலும் என் உடம்பில் ஒடும் இரத்தம் என்னை மறக்க விடுவதில்லை. ஒரு பக்கத்தில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் மனுத்திச் சோழரும் என்னுடைய இரத் தத்திலேயும் சதைவிலேயும் எலும் பிலேயும் கலந்திருந்து, 'பிறகுக்கு உபகாரம் செய்; மற்றவர்களுக்காக உன்னுடைய நலங்களைத் தியாகம் செய்' என்று வற்புறுத்திக் கொண்டே யிருக்கிறார்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் கரிகால் வனவரும் விஜயாலய சோழ ரும் பராத்தக சக்கரவர்த்தியும் என்னு டைய இரத்தத்திலே சேர்ந்திருந்து 'கையில் கத்தியை எடு! நால்வகைச் சைனியத்தைத் திரட்டு! நாலு திசை விலும் படை எடுத்துப் போ! கடல் கடத்து போ! சோழ சாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரித்து உலகம் காணாத மகோத் தகம் அடையச் செய்' என்று இடித்துக் கூறுகிறார்கள். இன்னொருபுறத்தில் சிவனடியார் கோச்செங்கணாகும், தொண்டைமண்டலம் பரவிய ஆதித்த சோழரும், மகானாகிய கண்டராதித் தரும் என் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு 'ஆலயத் திருப்பணி செய்! பெரிய பெரிய சிவாலயங்களை எழுப்பு! மேரு மலைபோல் வானளாவி நிற்கும்

கோபுரங்களுையுடைய கோவில்களை நிர்மானி!' என்று உபதேசித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். என் முன் னோர்கள் இவ்வளவு பேருக்கும் தடுவில் கிடந்து நான் திண்டாடுகிறேன். குருதேவரே! அவர்களுடைய தொத் தரவுகளைப் பொறுக்க முடியாமல் உண்மையாகவே சில சமயம் எனக்குப் புத்த சமயத்தை மேற்கொண்டு பிஷு வாசி விடலாம் என்று கூடத் தோன்று கிறது. கருணை கூர்ந்து எனக்குப் பெளத்த சமயத்தைப் பற்றிச் சொல் லுங்கள். புத்த பகவானைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்!" என்றார் பொன் னியின் செல்வர்.

இதைக் கேட்ட பிஷுவின் முகம் மிக்க மலர்ச்சியடைந்து விளங்கியது.

"இளவரசே! பெளத்த மதத்தைப் பற்றியும் புத்த பகவானைப் பற்றியும் தாங்கள் அறியாதது என்ன இருக் கக்கடும்?" என்றார்.

"அதோ அத்தச் கவர்களில் காணப் படும் சித்திரக் காட்சிகளை வினக்கிச் சொல்லுங்கள். அங்கே ஓர் இராஜ குமாரர் இரவில் எழுந்து போகப் பிரயத்தனப்படுவது போல் ஒரு சித்திரம் இருக்கிறதே? அது என்ன? அவர் அருகில் படுத்திருக்கும் பெண் மணி யார்? தொட்டிலில் தூங்கும் குழந்தை யார்? அந்த இராஜகுமாரர் முகத்தில் அவ்வளவு கவலை குடி கொண்ட தோற்றம் ஏன்?" என்று இளவரசர் கேட்டார்.

"ஐயா! புத்த பகவான் இனம் பிரா யத்தில் தங்களைப் போல் இராஜ குலத்தில் பிறந்த இளவரசராக இருத் தார். யசோதரை என்னும் நிகரற்ற அழகு வாய்ந்த மங்கையை மணந்திருத் தார். அவர்களுக்கு ஒரு செல்வப் புதல்வன் பிறந்திருந்தான். தகப்பனார் இராஜ்ய பாரத்தை அவரிடம் ஒப்பு விக்கச் சித்தமாயிருந்தார். அத்தச் சமயத்தில் சித்தார்த்தர் உலகில் மக்கட் குலம் அநுபவிக்கும் துன்பங்களைப் போக்குவதற்கு வழி கண்டுபிடிக்க விரும்பினார். இதற்காக அருமை

மனைவியையும் செல்வக் குழந்தை யையும் இராஜ்யத்தையும் விட்டுப் போகத் தீர்மானித்தார். அவர் தன்னிர வில் அரண்மனையை விட்டுப் புறப் படும் காட்சிதான் அது. இளவரசே! இந்த வரலாற்றைத் தாங்கள் முன்னம் அறிந்ததில்லையா?"

"ஆம், ஆம்! பலமுறை கேட்டு அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இந்தச் சித்திரத்தில் பார்க்கும் போது மனத்தில் படுவது போல் வாயினால் கேட்ட வரலாறு பதியவில்லை. தூங்கு கின்ற யசோதரையை எழுப்பிச் 'சித்தார்த்தர் உன்னை விட்டுப் போகிறார்; அவரைத் தடுத்து நிறுத்து' என்று எச்சரிக்கத் தோன்றுகிறது. சரி; அடுத்த சித்திரத்தைப் பற்றிச் சொல் லுங்கள்!"

புத்த பகவானுடைய வரலாற் றைக் குறிப்பிட்ட மற்றச் சித் திரங்களையும் ஒவ்வொன்றாக ஆச்சாரிய பிக்ஷு எடுத்து விளக்கி வந்தார். அருண்மொழி வர்மர் புத்த தர்மத்தைத் தழுவினால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும் என்ற ஆசை பிக்ஷுவின் இதய அந்தரங்கத்தில் இருக்கத்தான் இருந்தது. ஆகையால் மிக்க ஆர்வத்துடனே சித்தார்த்த தருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லி வந்தார். கடைசியில், சித்தார்த்தர் போதி விசுவட்சத்தின் அடியில் அமர்ந்து தவம் செய்து ஞான ஒளி பெறும் சித்திரத்துக்கு வந்தார்.

அந்தச் சித்திரத்தைக் குறித்து அவர் சொன்ன பிறகு பொன்னியின் செல்வர், "குருதேவா! தங்கள் கருத் துக்கு மாறாக நான் ஏதேனும் சொன் னால் தங்களுக்குக் கோபம் வருமா?" என்று கேட்டார்.

"இளவரசே! நான் ஐம்புலன்களை வென்று மனத்தை அடக்கவும் பயிற் றவன். தங்கள் கருத்தைத் தாராளமாகச் சொல்லலாம்" என்றார் பிக்ஷு.

"போதி விசுவட்சத்தின் அடியில் வீற்றிருந்தபோது சித்தார்த்தர் ஞான

ஒளி பெற்றார் என்பதை நான் நம்ப வில்லை."

ஐம்புலன்களையும் உள்ளத்தையும் அடக்கியவராயிருந்தபோதிலும் பிக்ஷு வின் முகம் கருங்கியது.

"இளவரசே! மகா போதி விசுவட்சத்தின் ஒரு கிளை அசோகவர்த தனரின் காலத்தில் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அந்தக் கிளை வேர் விட்டு வளர்ந்து ஆவிரம் ஆண்டு களுக்கு மேலாகியும் இன்றைக்கும் பட்டுப் போகாமல் அநுராதபுரத்தில் விசாலமாகப் படர்ந்து விளங்கி வரு கிறது. அந்தப் புனித விசுவட்சத்தைத் தாங்களே அநுராதபுரத்தில் பார்த்திருப் பிரகன், பின்னர், 'நம்பவில்லை' என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று கேட் டார்.

"குருதேவரே! போதி விசுவட்சமே இவ்வளவு என்று நான் சொல்லவில்லை. அதனடியில் அமர்ந்து சித்தார்த்தர் தவம் செய்ததையும் மறுக்கவில்லை. அங்கேதான் அவர் ஞான ஒளி பெற் றார் என்பதைத்தான் மறுத்துக் கூறு கிறேன். என்றைய தினம் சித்தார்த்தர் மக்களுடைய துன்பத்தைத் துடைக்க வழி காண்பதற்காகக் கட்டிய மனைவி யையும் பெற்ற மகனையும் உரிமை யுள்ள இராஜ்யத்தையும் தியாகம் செய்து தன்னிரவில் புறப்பட்டாரோ, அப்போதே அவர் ஞான ஒளி பெற்று விட்டார் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். அதைக் காட்டிலும் ஓர் அற்புதமான செயலை நான் எந்த வரலாற்றிலும் கேட்டதில்லை. இராமர் தன் தந்தை யின் வாக்கைப் பரிபாலனம் செய்வதற் காக இராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்தார். பரதர் தம் தமையனிடம் கொண்ட பக்தியினால் 'இராஜ்யம் வேண்டாம்' என்றார். அரிச்சத்திர மகா ராஜா தாம் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதற்காக இராஜ்யத்தைத் துறந்தார். சிபிச் சக்கரவர்த்தியும் புறா வுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து விட்ட காரணத்தினால் தன் உடலை அறுத்துக் கொடுத்தார். ஆனால் சித்தார்த்தர்

யாருக்கும் வாக்குக் கொடுக்கவில்லை; யாரையும் திருப்தி செய்ய விரும்பவில்லை. மனிதகுலத்தின் துன்பத்தைப் போக்க வழி கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டுத் தாமாகவே எல்லாவற்றை யும் தியாகம் செய்து விட்டுப் புறப்பட்டார். புத்த பகவான் போதி விசுட்சத்தின் அடியில் ஞான ஒளி பெற்ற பிறகு இதைக் காட்டிலும் அற்புதமான செயல் ஏதேனும் செய்ததுண்டா? ஆகையால் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்ட போதே அவர் ஞான ஒளி பெற்று விட்டார் என்று சொல்வது தவறாகுமா?"

வ்விதம் பொன்
னியின் செல்
வர் கூறிய
மொழி
கள்

ஆச்சாரிய பிகு-வின் செவிகளில் அமுதத் துளிகளைப் போல் விழுத்
தன.

"ஐயா! தாங்கள் கறுவதில் பெரிதும் உண்மையிருக்கிறது. ஆயினும் போதி
விருட்சத்தினடியிலேதான் மக்களின் துன்பங்களைப் போக்கும் வழி இன்னதென்
பது புத்த பகவானுக்கு உதயமாயிற்று. அதிலிருந்துதான் மக்களுக்குப் பகவான்
போதனை செய்யத் தொடங்கினார்."

"கவாமி! புத்த பகவானுடைய போதனைகளைக்
கேட்டிருக்கிறேன். அந்த போதனைகளைக் காட்
டிலும் அவருடைய தியாகச் செயலிலேதான்
அதிக போதனை நிறைந்திருப்பதாக எனக்குத்
தோன்றுகிறது. மன்னிக்க வேண்டும். நானும்
அவருடைய செயலைப் பின்பற்ற விரும்
புகிறேன். சற்று முன்னால், என்
முத்தையரின் மூன்று விதக்

குரல்கள் என உள்ளத்தில் ஓயாமல் ஒலித்து என்னை வேதனைப்படுத்து வதாகச் சொன்னேன் அவ்வளவு' அத்தத் தொலையிலிருந்து விடுதலை அடைய விசும்புவிதேன் என்னைத் தங்கள் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ளு வன்" என்றார் இளவரசர்.

"இளவரசர் தங்கனையொத்த சீட னைப் பெறுவதற்கு நான் எவ்வளவோ பாகவியம் செய்திருக்க வேண்டும் ஆனால் அதற்கு வேண்டிய தகுதியும் எனக்கில்லை, தைரியமும் இல்லை இலங்கையில் புத்த மகா சங்கம் கூடும்போது நாங்கள் விண்ணப்பித்துக் கொண்டவராம்" என்றார் பிக்ஷு.

"தங்கள் தகுதியைப் பற்றி எனக்குச் சந்தேகமில்லை ஆனால் தைரியத் தைப் பற்றிச் சொன்னீர்களே, அது என்ன?"

"ஆமாம், தைரியமும் இல்லைதான்' இரண்டு தினங்களாக இந்த நாளைப்பட டினத்தில் ஒரு வதந்தி பரவிக்கொண்டு வருகிறது. அதை யார் கிளப்பி விட் டார்கள் என்று தெரியவில்லை நாங் கள் இந்த விஹாரத்தில் இருப்பதாகவும், தங்களைப் புத்த பிக்ஷுவாக்க நாங்கள் முயன்று வருவதாகவும் ஜனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டிருந் தனாம் இதனால் அனேகர் கோபங் கொண்டிருக்கிறார்களாம் இந்த விஹாரத்தின் மீது மக்கள் படை எடுத்து வந்து உண்மையை அறிவ வேண்டும் என்றும் பேசிக் கொண் டிருக்கிறார்களாம்."

"ஆகா' இது என்ன பைத்தியக்காரத் தனம்' நான் புத்த மதத்தில் சேர்வது பற்றி ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு என்ன கவலை' நான் காவித் துணி அணிந்து சத்தியாச ஆசிரமத்தை மேற்கொண் டால் இவர்கள் ஏன் கோபங்கொள்ள வேண்டும்' இந்தனைக்கும் எனக்குக் கலியாணம் கூட ஆகவில்லையே' மனைவி மக்களை விட்டுப் போகிறேன் என்று கூடக் குதறம் கமத்த முடி யாதே!" என்றார் இளவரசர்.

"ஐயா' ஜனங்களுக்குத் தங்கள் மீது கோபம் எதுவும் இல்லை தங்களை ஏமாற்றிப் புத்த பிக்ஷுவாக்க முயல் வதாக எங்கள் பேரிவேதான் கோபம் வெறும் வதந்தியே இப்படிப்பட்ட கலக்கத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது உண்மையாகவே நடந்து விட்டால் என்ன ஆகும்' இந்த விஹாரத்தையே ஜனங்கள் தரைமட்டமாக்கி விடு வார்கள் ஏதோ தங்களுடைய தத் தையின் ஆட்சியில் நாங்கள் நிம்மதி யாக வாழ்ந்து வருகிறோம் தினந்தோ றும்.

"போதியத் திருசிழற் புனிதநிற பரவுதும்

மேதகு நத்திபுரி மன்னர் கந்தரச்

சோழர் வண்மையும் வணப்பும்

திண்மையும் உலகிற் கிறத்து

வாழ்கெனவே"

என்ப பிரார்த்தனை செய்து வரு கிறோம் இந்த தலை நிலைமையைக் கெடுத்துக் கொள்ள நான் விசும்ப வில்லை அதனாலேதான் 'தைரிய மில்லை' என்று சொன்னேன்" என்றார் பிக்ஷு.

அவர் கூறி வாய் மூடுவதற்குள்ளே அத்தப் புத்த விஹாரத்தின் வாசற் புத்ததில் மக்கள் பலரின் குரல்கள் இரண்டு ஒலித்து எழும் பேரோசை கேட்கத் தொடங்கியது

பிக்ஷு அதைச் செவி கொடுத்துச் சிற்று தேரம் கேட்டு விட்டு, "இள வரசர்' நான் கூறியது உண்மையென்று திருபிக்க மக்களே வந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது இதை எப்படிச் சமா னிக்கப் போகிறேனோ, தெரியவில்லை' புத்த பகவான்தான் வழிகாட்டியருள் வேண்டும்!" என்றார்

குடாமணி விஹாரத்தின் கற்றுப்புறங்களில் ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் கூக்குரல் ஒலி களைத்துக் குக் கணம் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்

(தொடரும்)

வான்வியிள் செவ்வளி

இரண்டாம் அத்தியாயம்

வத்தான் முருகய்யன்!

கூ

டாமணி விஹாரத்துக்கு வெளியே கடல் பொங்கும் போது எழும் ஒசையைப் போல் மக்களின் இரைச்சல் ஒலி பெருகிக்கொண்டிருந்ததைத் தெரிந்து நேரம் ஆச்சாரிய பிக்ஷுவும் அருள்மொழிவர்மரும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் புத்த விஹாரமும் அதில் உள்ள பிக்ஷுக்களும் தமமால் இந்தப் பெரும் சங்கடத்துக்கு உள்ளாகி விருப்பதை எண்ணி இளவரசர் மிகவும் மனக் கலக்கம் அடைந்தார்.

"கவாமி! என்னால் உங்களுக்கு இந்தத் தொல்லை உண்டானதைப் பற்றி வருத்தப் படுகிறேன்" என்றார்.

"இளவரசே! தங்கள்

காரணமாக இதுபோல் நூறு மடங்கு தொல்லை நேரத்தாலும் நாங்கள் பொருட்படுத்த மாட்டோம். நாங்களும் தங்கள் குடும்பத்தாரும் எங்களுக்குச் செயதிருக்கும் உதவிகளுக்கு இது ஒரு கைமமாறாகுமா?" என்றார் பிக்ஷு.

"அது மட்டுமே அல்ல இம்மாதிரி ஒளிவுமறைவாகக் காரியம் செய்வது எனக்கு எப்போதும் பிடிப்பதில்லை. நான் இங்கு இருந்துகொண்டே எதற்காக 'இல்லை' என்று சொல்ல வேண்டும்? சததிவத்துக்கு விரோதமான இந்தக் காரியத்தில் தங்களுக்கும் எதற்காக நான் உட்படுத்த வேண்டும்? தங்களு

அமரரி கல்கி

டைப பரிவான சிஞ்சையினால் எனக்கு உடம்பும் தன்றாகக் குணமாகி விட்டது இப்போதே வெளியேறிச் சென்று ஜனங்களிடம் நான் இன்னான் என்பதைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன் தாங்கள் எனக்கு அடைக்கலம் அளித்துச் சிஞ்சைச் செய்து என் உயிரையும் காப்பாற்றினீர்கள் என்பதை மக்களிடம் அறிவிக்கிறேன் இந்தச் சூடாமணி விஹாரத்துக்கு என் காரணமாக எந்தவித அபகோத்தியும் ஏற்படக் கூடாது" என்றார் இளவரசர்.

"ஐயா! இதில் சத்தியத்துக்கு விரோதமான காரியம் எதுவும் இல்லை தங்களுடைய எதிரிகள் தாங்கள் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயலுகிறார்கள் இந்த நாளைப்படின்னதில் அவர்கள் சென்ற இரண்டு நாளாகப் பரப்பி உள்ள வதத்தியிலிருந்தே அது நிச்சயமாகிறது அப்படியிருக்க, தாங்கள் இங்கே இருப்பதைத் தெரிவிப்பாமல் வைத்திருப்பதில் தவறு என்ன? அரச குலத்தினர் இம்மாதிரி சில சமயம் மறைத்திருக்க வேண்டியது இராஜரீக தர்மத்துக்கு உகந்தது பஞ்ச பாண்டவர்கள் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசம் செய்யவில்லையா? அப்போது தாம் புத்திரர் சத்தியத்துக்கு மாறாக நடந்தார் என்று சொல்ல முடியுமா?" என்று பிஷு கேட்டார்.

"குருதேவரே! தங்கள் அறிவுத்திறனும் விலாதத்திறனும் அபாரமானவை என்பதை அறிவேன் தங்களுடைய தர்க்கம் செய்து என்னால் வெல்ல முடியாது ஆனாலும் ஒன்று சொல்லுகிறேன் பஞ்சபாண்டவர்கள் மறைத்திருக்க வேண்டியது அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட 'குன்' காரணமாக அவசியமாக இருந்தது எனக்கு அப்படி அவசியம் ஒன்றும் இல்லை என விரோதிகளைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்கள் எனக்கு அப்படிப்பட்ட விரோதிகள் யார்? எதற்காக என்னை அவர்கள் விரோதிக் வேண்டுமே' எனக்கோ இராஜ்யம் ஆளுவதில் சிறிதும் ஆசை இல்லை இதைப்பெல்லாம் நான் வெளியிடஞ்ச சொல்லி, அப்படி யாராவது எனக்கு எதிரிகள் இருந்தாலும், அவர்களுடைய சிதேகிதர்கள்

ஆக்கிக்கொள்வேன் என்னால் உங்களுக்குத் தொந்தரவு இல்லாமற் போகும் மக்களும் நான் உயிரோடிருப்பது அறிந்து ஏதேனும் திருப்தி அடைவதாயிருந்தால் அடைபட்டுமே' அதில் யாருக்கு என்ன தடை?"

"இளவரசே! தாங்கள் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மையே தங்களுடைய நிலைமையில் நானும் அவலிதமே எண்ணி நடந்துகொள்வேன் ஆனால் அதற்குத் தடையாக நிற்பது தங்கள் திருச் சகோதரி குததவைப் பிராட்டிக்கு தாங்கள் கொடுத்திருக்கும் வாக்குறுதி தான் பழையாறை இளைய பிராட்டியைப் போன்ற அறிவிற சிறந்த மாதரசி சோழ குலத்தில் தோன்றிய நிலையென்று தாங்களே பலமுறை சொல்லியிருக்கிறீர்கள். வேறு எந்த இராஜகுலத்திலும் தோன்றியதில்லை என்பது என் கருத்து அவர் தாம் செய்கிற அனுபபும் வரையில் தங்களை இங்கே வைத்துப் பாதுகாக்கும்படி சொல்லி விட்டுச் சென்றார் முகமியமான காரணம் இன்றி அவர் அவலிதம் சொல்லியிருக்க மாட்டார் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் குடும்பத்துக்கு விரோதமாகச் சோழ நாட்டில் சிறந்தவர்கள் பலர் சதி செய்வதாக நாடெல்லாம் பேச்சாக இருந்து வருகிறது மற்றொரு பக்கத்தில் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த சிலா இரகசியச் சதி வேலை செய்து வருவதாகவும் பேசிக் கொள்கிறார்கள் அத்தக் கூட்டத் தாருக்கு இந்தப் புத்த விஹாரத்திலுள்ள தாங்கள் உதவி செய்கிறோமோ என்று எண்ணித்தான் ஜனங்கள் ஆததிரம் அடைந்து வாசலில் வந்து கூடியிருக்கிறார்கள் இந்த நிலைமையில் தாங்கள் வெளியேறி மக்களின் முன்னிலையில் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்வது உசிதமான காரியமா? யோசியுங்கள்! அதைக்காட்டிலும், தங்களைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் எங்களுக்கெல்லாம் ஏதேனும் சங்கடம் நேர்ந்தால் நேரட்டுமே' அதற்கு தாங்கள் ஒருநாளும் பின்வாங்கப் போவதில்லை' "

வவாறு தலைமைப் பிஷு-
சொல்லிக் கொண்டிருந்த
போது, இன்னொரு இனம்
சத்தியாசி அங்கே பரப்பப்
புடன் வந்தார்.

“கவாமி! தலைமை மிகுசிப் போய்
விட்டது ஆயிரக்கணக்கான மக்கள்
விஹாரத்தைச் சூழ்ந்து நின்று ‘இனவர
சரைப் பார்க்க வேண்டும்’ என்று
கூச்சலிடுகிறார்கள் ‘இனவரசா இங்கே
இல்லை’ என்று நாங்கள் எவ்வளவு
சொல்லியும் பயனில்லை ‘நாங்களே
விஹாரத்துக்குள் வந்து சோதித்துப்
பார்க்க வேண்டும்’ என்று கூச்சலிடு
கிறார்கள் அவர்களுக்கு நாம் ஏதாவது
ஒரு வழி சொல்லாவிட்டால், பலாத்கார
மாக உடனே புகுந்து விடுவார்கள்
போலிருக்கிறது!” என்றார்.

“அவர்களுக்கு நாம் என்ன வழி
சொல்ல முடியும்’ புத்த பகவான் அவா
களுடைய மனத்தை மாற்ற ஏதேனும்
வழி கூறினால்தான் உண்டு!” என்றார்
தலைமைப் பிஷு.

இனவரசர் அப்போது, “குருதேவரே!
எனக்கு ஒரு வழி தோன்றுகிறது
கருணை கூர்ந்து கேட்க வேண்டும்.
தங்கள் சீடர்கள் நான் இங்கே இல்லை
என்று ஜனங்களுக்குச் சொல்லியிருக்
கிறார்கள் இனி நான் ஜனங்களின்
முன்னிலையில் போய் நின்றால் தங்கள்
சீடர்களின் வாக்கைப் பொய்யாகிய
நாதம் அதனால் ஒருவேளை ஜனங்
களின் மூர்க்காவேசம் அதிகமானாலும்
ஆகலாம்” என்றார்.

“திச்சயமாய் ஆகியே தீரும் அதன்
பலனை நாங்கள் அனுபவிக்க வேண்
டியதுதான்” என்றார் பிஷு.

“அதைக் காட்டிலும் தங்கள் சீடர்
களுடைய வாக்கை நான் மெய்யாக்கி
விடுகிறேன்.”

“இனவரசே! தங்களால் கூட அது
முடியாத காரியம் என்று நினைக்
கிறேன். இவர்கள் சொன்னது சொன்
னதுதானே’ அதை எப்படி இனி மெய்
யாக்க முடியும்?”

“அதற்கு வழியிருக்கிறது ஜனங்கள்
இந்த விஹாரத்துக்குள் புகுவதற்குள்ளே
நான் இங்கிருந்து போய் விட்டலாம் அல்லவா?”

வவா?”

“ஆகா! எங்களைக் காப்பாற்றிக்
கொள்வதற்காக அதற்குப் பாவச்
செயலை நாங்கள் செய்ய வேண்டுமா?
தங்களை வெளியேற்ற வேண்டுமா?”

“குருதேவரே! இதில் பாவமும்
இல்லை பழியும் இல்லை இங்கிருந்து
அரைக்காத தூரத்தில் ஆனைமங்கலத்
தில் சோழ மானிகை இருக்கிறது அன்
தற்கு என சகோதரியைப் பார்க்கச்
சென்றபடி இப்போதும் உடனே கால்
வாய வழியே அங்கே போய் விடு
கிறேன் பிறகு, சௌகரியமானபோது
திருமயி வத்துவிட்டால் போகிறது!”
என்று சொன்னார் இனவரசர்

சாரிய பிஷுவைக்கு இனவர
சர் கூறிய அந்த போசனை
பிடித்திருந்ததாகத் தோன்
றியது

“ஆம், ஆம்! அப்படிச் செய்தால் தங்
களை உடனே வெளிப்படுத்திக்
கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லாமற்
போகும் தங்கள் தமக்கையின் கருத்
தையும் நிறைவேற்றியதாலும் ஆனால்
காலவாய விஹாரத்திலிருந்து வெளி
யேறும் இடத்திலும் ஜனங்கள் நிற்க
லாம் அல்லவா’ அவர்கள் படவில தங்
களை போவதைப் பார்க்கக் கூடுமே!”
என்றார்.

“குருதேவரே! அதற்கு ஓர் உபாயம்
செய்ய முடியும் கூட்டத்தில் உள்ள
வார்களில் யாரேனும் ஒருவன் விஹாரத்
திற்குள் வந்து தேடிப் பார்த்துக்
கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவோம்”
என்றார் இனம் பிஷு.

“ஒருவன் வந்து பார்த்தால்
போதாதா’ அவன் வெளியிலே சென்று
மற்றவர்களிடம் சொல்ல மாட்டானா?”
என்றார் குரு.

“அவனை இங்கே கொஞ்சம் தாமதப்
படுத்தி வைத்திருந்தால், அதற்குள்
இருட்டி விடும் இனவரசர் வெளியேறச்
சௌகரியமாயிருக்கும் அது மட்டு
மல்ல, சீக்கிரத்தில் ஒரு பெரும் புயல்
அடிக்கலாம் எனபதற்கு அறிஞர்கள்
தென்படுகின்றன இங்கிருந்து பார்க்
கும்போதே கடல் அலைகள் மலை

போல் எழுகின்றன கடலின் ஆரவார
மும் அதிகமாகி வருகிறது புத்த பக
வாணுடைய கருணை அப்படி இரு
கிறதோ, என்னமோ' பெரும் புயல்
அடித்து நமமுடைய இந்தச் சங்கடம்
தீர வேண்டும் என்பது பகவாணுடைய

தெத்தமோ, என்னமோ" என்று கூறினார்
இளம் பிஷ்*

'அப்படியேல்லாம் சொல்ல வேண்
டாம் நமமுடைய சங்கடம் திருவதர
காக்க கி ல் கொந்தளித்துப் பெரும்
புயல் வர வேண்டுகோ'" என்றார் குரு

"கவாயி' தங்கள் சீடர் சொல்லும் வழியைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கலாம் என்று எனக்கும் தோன்றுகிறது உன்னே ஒரு தனி மனிதன் மட்டும் வந்தால், ஒரு வேளை அவனிடம் நான் பேசி அவன் மனத்தை மாற்றுவது சாத்தியமாகலாம்" என்றார் இளவரசர்.

"அந்த யோசனையும் என் மனத்தில் இருக்கிறது. இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு கோடிக்களையிலிருந்து ஒரு பட கோட்டியும் அவன் மனையாளும் விஹாரத்தின் வாசலில் வந்து இளவரசரைப் பற்றி விசாரித்தார்கள் இளவரசர் இங்கேதான் இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். படகோட்டியின் மனையான் பெருங்குச்சல போட்டான்..."

"ஆகா! அப்படிப்பட்ட படகோட்டியார்? அவன் பெயர் என்னவென்று தெரியுமா?" என்றார் இளவரசர்.

"ஆம்; தன் பெயர் முருகையன் என்று சொன்னான் கோடிக்களையத் தியாக விடங்கர் மகன் என்று கூறினான்."

"அவன் எனக்கு நன்கு தெரிந்தவன் என் விசுவப்பத்துக்கு விரோதமாக எதுவும் செய்ய மாட்டான். அவனை ஏன் என்னிடம் அழைத்து வரவில்லை?"

"அவன் பெண்டாட்டியினால் நமது இரகசியத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று எண்ணினோம். இப்போது அவனும் அவன் மனையாளும் மக்களின் கூட்டத்தில் இருக்கிறார்கள்."

"பழம் தழுவிய பாவில் விழுந்தது போலாயிறது. படகோட்டி முருகையனை மெதுவாக இங்கே அழைத்து வந்து விடுங்கள். நான் இட்ட கோட்டை அவன் தாண்ட மாட்டான். இருட்டிய

பிறகு திரும்பி வந்து அவனை என்னைப் படவில ஏற்றி ஆனை மங்கலத்துச் சோழ மானிகைக்கு அழைத்துப் போய் விடுவான்?" என்றார் இளவரசர்.

ஆச்சாரிய பிகு, "இளவரசே! இந்தக் காலத்தில் யாரையும் பூரணமாக நம்பி விடுவதற்கில்லை இந்தப் படகோட்டியும் அவனது மனையாளர்தான் இரண்டு தாளாக இந்தப் படகினதில் தங்களைப் பற்றிய வதந்தியைப் பரப்பியிருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறேன்"

"அப்படியேயிருந்தாலும் அதனால் பாதகமில்லை எப்படியும் யாரேனும் ஒருவனை விஹாரத்துக்குள் அழைத்து வர வேண்டும் அல்லவா? அவன் கொஞ்சம் பெண்டாட்டி சொல்லு கிறபடி ஆடுகிறவனதான் ஆனாலும் என் விசுவப்பத்துக்கு மாறாக மனையான் சொல்வதைக் கூடக் கேட்க மாட்டான். முடியுமானால், அவனையே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்" என்றார் இளவரசர்.

ஆச்சாரிய பிகு-வின் சமமதத்துடன் இளைப்பிக்கு வெளியேறினார் அவர் சென்ற சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் பெரிய பிகு, "இளவரசே! என் மனம் ஏனோ நிம்மதியாகவே இல்லை நானும் வெளியிலே சென்று பார்த்து வருகிறேன் துணங்களுடைய மனோ நிலை எப்படி இருக்கிறது என்பதைத் தேரில் அறிந்து வருகிறேன் என்னுடைய பிச்சினால் இந்தப் புராதனமான குடாமணி விஹாரத்துக்கும் கேடு வரக்கூடாது தங்களுக்கும் தீங்கு எதுவும் நேரக்கூடாது" என்று சொல்லி விட்டு வெளியே சென்றார்.

முன்றாம் அத்தியாயம்

கடல் பொங்கியது!

வி

ஹாரத்துக்கு வெளியே ஆச்சாரிய பிகு கண்ட காட்சி அவருக்குக் கதி கலக்கம் உண்டாக்குவதாயிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இரண்டு வந்து நின்று

கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களுடைய தோற்றமும் அவர்கள் போட்ட கச்சலும் அவர்கள் ஆவேசங்கொண்டவர்கள் என்பதைக் காட்டின அந்த ஆவேசத்தைக் குரோத வெறியாகச் செய்வது மிக எளிதான காரியம் பலர்

கைகளில் வான, வேல, தடி முதலிய ஆயுதங்களை வைத்திருந்தார்கள் இன்னும் சிலரின கையில் கடப்பாறைகள் இருந்தன பிஷுக்கள் வழிகு வர விட்டால், விஹாரத்தையே இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி விடுவது என்று அவர்கள் உத்தேசித்திருந்தனர் போலும்.

அதற்கு வேண்டிய காரணம் இல்லாமலும் போகவில்லை பராந்தக சக்கரவர்த்தியின் காலம் முதல் அடிக்கடி சோழ நாடு குகும் சழ நாடு குகும் புத்தம் நடந்து வந்தது சோழ நாட்டு வீராபலர் இலங்கைப் போர்களில் மடிந்திருந்தார்கள் ஏதாவது ஒன்றைப் பிடிக்கவில்லையென்றால், அதைச் சோந்த மறறளையும் பிடிக்காமற் போவது மக்களின் இயல்பு அல்லவா? இலங்கைப் போர்கள் காரணமாகச் சோழ மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஆதிரை அதன்மீது விவாபகமாயிருந்த பெளத்த மதத்தின் மேலும் ஓரளவு திருமயிக்குத்தது ஏதாவது ஒரு சிறிய காரணம் ஏற்பட்டால் போலும், - தமிழகத்தில் மிகுதியிருந்த பெளத்த விஹாரங்கள் மீதும் அவற்றில் வாழ்ந்த பிஷுக்கள் மீதும் பழி நீர்த்துக் கொள்ளப் பாமர மக்கள் சித்தமாயிருந்தார்கள்.

அத்தகைய சந்தர்ப்பம் இப்போது ஏற்பட்டு விட்டதாக ஆசாரிய பிஷுக்குறினார் யாரோ தீய நோக்கம் கொண்டவர்கள் இவ்விதம் பாமர மக்களின் ஆதரிக்கத்தை தாண்டி விட்டிருக்கிறார்கள் புத்த பகவாஸுடைய கருணையினால்தான் இந்தப் பேராபத்திலிருந்து மீள் வேண்டும்.

ஆசாரிய பிஷுவைப் பார்த்ததும் அந்த ஜனக்கூட்டத்தின் ஆரவாரம் முன்னிலை அதிகமாயிற்று.

"பொன்னியின் செல்வரைக் கொடுத்து விடுங்கள், இல்லாவிடில் விஹாரத்தை இடித்தத் தரைமட்டமாக்கி விடுவேன்" என்பவை போன்ற மொழிகள் ஏக காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான குரோதம் நிறைந்த குரல்களிலிருந்து வெளியாகிச் சமுத்திர

கோஷத்தைப் போல கேட்டது அதே சமயத்தில் கடலின் பேரோசையும் அதிகமாகக் கொண்டிருப்பதை ஆசாரிய பிஷு கவனித்துக்கொண்டார் இளம் பிஷு கூறியது உண்மைதான் அனவிலாத வேகம் பொருந்திய கொடும்புயல், கடற்கரையை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது அந் சீக்கிரத்தில் புயல் கரையைத் தாக்கப் போகிறது இந்த மக்களால் ஏற்படும் அபாயத்துக்கு பிழைத்தாலும் புயலின் கொடுமையிலிருந்து விஹாரம் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமே என்ற கவலை பிஷுவக்கு ஏற்பட்டது.

இதற்குள் வாலிப் பிஷு கையமாதிரி சமிக்ஞை செய்து ஆதிரை கொண்ட மக்களின் கூட்டத்தில் சிறிது இரைச்சல் அடங்கும்படி செய்திருந்தார்.

“மகா ஜனங்களே! எங்கள் தலைவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன் சற்று நிம்மதியாய் இருங்கள் தீங்கள் இதனை பேரும் இந்த விஹாரத்துக்குள் ஒரே சமயத்தில் புக முடியாது அல்லவா? உங்களில் யாராவது ஒருவரையோ, இரண்டு பேரையோ குறிப்பிடுங்கள் அவர்கள் விஹாரத்துக்குள் வந்து தேடிப் பாரக் கூடும்' திருமயி வந்து அவர்கள் சொல்வதை தீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்' இது உங்களுக்குச் சமமதந்தானே? உங்களில் யார் என்னுடன் விஹாரத்துக்குள் வருகிறீர்கள்?" என்று வினவினார்.

கூட்டத்தில் ஞாற்றுககணக்கானவர்கள் "நான் வருகிறேன்," "நான் வருகிறேன்" என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

இளம் பிஷு மறுபடியும் கையமாதிரி "எல்லோரும் சோத்து கூச்சலிடுவதினால் என்ன பயன்? யாராவது ஒருவரைத் தோந்தெடுங்கள் நான் யோசனை சொல்லுகிறேன் சமீப காலத்தில், சென்ற ஒரு மாத காலத்துக்குள், பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்தவா உங்களில் யாராவது இருந்தால் சொல்லுங்கள் அப்படிப்பட்டவரை நான் அழைத்துப் போகிறேன் இவ்வரசா அடையாளம் கண்டு கொள்ளவும் சனகரியமாயிருக்கும்" என்றார்.

கூட்டத்தின் முன்னணியில் தீண்டு கொண்டு ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் பெரும் கசசல போடக்கொண்டிருந்த ராகமமான. "இதோ நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம்" என்று கூவினான்.

படகோட்டியைப் பார்த்து இளம் பிஷு "அப்பனே! இவன் கூறுவது சரியா?" என்று கேட்டார்.

முருகையன், "கவாமி! இவன் கூறுவது முழுதும் சரியல்ல. இவன் இளவரசரைச் சம்பந்தில் பார்க்கவில்லை. நான் சென்ற ஒரு மாதத்துக்குள்ளே நழ நாட்டில் பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்தது உண்மை. நான் அறியாமல் அவருக்குச் செய்த அபசாரத்துக்காகக் காவில்விழுந்து மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொண்டேன். அச்சமயம் அவர் கருணையுடன் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தது நேற்று நடந்ததுபோல என மனத்தில் பதிந்திருக்கிறது. அவரை நான் கலபமாக அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியும்" என்று சொன்னான்.

"அப்படியானால் நீதான் இந்த வேலைக்குத் தகுதியானவன். உன் மனையாள் சொன்னதிலும் அவ்வளவு தவறு இடையாது. நீ பார்த்தது இவன் பார்த்தது போலத்தான் என்று என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான். இப்போதும் நீ இந்த விஹாரத்துக்குள் தேடிப் பார்த்துவிட்டு வந்து கொண்டால் இவன் ஒப்புக்கொள்வான். பிஷுக்கள் தவம் செய்யும் புத்த விஹாரத்துக்குள் பெண் பிள்ளைகளை விடுகிறதில்லை. பெண்புது உன் மனையாளுக்குத் தெரித்துதானிருக்கும் ஆகையால், நீ வா இங்கே!" என்று இளம் பிஷு கூறினார். பிறகு விஹாரத்தின் முன் வாசற்படிக்களில் இறங்கிச் சென்று முருகையனுடைய ஒரு கரத்தைப் பற்றி அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் படிக்களில் ஏறினார்.

மக்களைப் பார்த்து, "இதோ இந்தப் படகோட்டி முருகையன் சம்பந்தில் இளவரசரைப் பார்த்திருக்கிறானாம். இவனை உன்னை அழைத்துப்போகிறேன். விஹாரம்

முழுதும் தேடிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து சொல்வான். உங்கள் எல்லாருக்கும் இது சமமத்தானே?" என்றார்.

மக்களின் கூட்டத்திலிருந்து சமமதக் குரல் அவ்வளவு வேகத்துடன் வர வில்லை. சிலர் "சமமதம்" என்று முணு முணுத்தார்கள். மற்றவர்கள் ஒருவரோடொருவர் "இதில் ஏதாவது மோசம் இருக்கிறதோ?" என்று இரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் இரகசியம் பேசிய குரல்கள் சோந்து கடலின் இரைச்சலுடன் போட்டியிட்டன.

இளம் பிஷு அதைக் கவனித்து விட்டு, பெரிய குரலில், "மகா ஜனங்கனே! இதோ எங்கள் ஆசனாரியர் இருக்கிறார். உங்களுக்கு ஏதேனும் கேட்க வேண்டியது இருந்தால் அவரைக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். அதற்குள் இந்த மனிதனை நான் அழைத்துப் போய் விஹாரத்தைச் சற்றிக் காண்பித்து விட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் படகோட்டி முருகையனை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

6 மபீரமான் தோற்றத்துடனும் சாந்தம் குடிக்கொண்ட முகத்துடனும் பொலிந்த ஆசனாரிய பிஷுவைப் பார்த்ததும் மக்களின் மனத்தில் சிந்து பயபக்தி உண்டாயிற்று. அவரிடம் அதிகப்பிரசங்கமான கேள்வி எதுவும் கேட்பதற்கு யாரும துணிவு கொள்ளவில்லை.

ஆசனாரிய பிஷு சற்று நேரம் அந்த ஜனகூட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னர், அவர்களுக்குப் பின்னால் சற்றுத் தூரத்தில் தெரித்த கடலையும் தோக்கினார்.

"மகா ஜனங்கனே! நீங்கள் எல்லாரும் இங்கே வந்து கூடியிருப்பதின் தோக்கத்தை அறிந்துகொண்டேன். சக்கர வாததியின் திருக் குமாரரும் பொன்னியின் செல்வருமான இளவரசர் அருளமொழிவாமரிடம் உங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு அன்பு உண்டு என்பது இன்றைக்கு எனக்கு தனறாயத் தெரிந்தது. உங்களைப் போலவே அடிபெறும் பொன்னியின் செல்வரிடம் அன்புடை

பவனநான் அந்ந
 மொழிவாமா கடலில்
 முழுவிட்டார் எனந
 செயதி வந்த அன்று
 காலையில் நான் இதை
 இடத்தில் நின்று கண்
 னீர் அருவி பெருக்கி
 னேன் புத்த தாமததில்
 பறங்குகொண்டவர்
 எவரும் அருளமொழி
 வர்மரிடம் அன்பு
 கொன்னாமல் இருக்க
 முடியாது. புத்த தா
 மததுக்கும் புத்த
 பிஷ் - க்குக்கும்
 அவர் அதற்கைய
 மகத்தான உபகாரங்
 களைச் செய்திருக்
 கிறார். பவததர்களின்
 புண்ணியவேததிர
 மாகிய அந்நராதபுரத்
 தில் புத்த மன்னர்
 களின் காலத்தில்
 இடிந்து தகாந்து
 பாழான வீராரங்
 களையும் ஸதுபங்
 களையும் திருப்பணி
 செய்து செப்பணிடு
 வதற்கு ஏற்பாடு செய்
 தவர். அப்படிப்பட்ட
 உத்தமரான இளவர
 சருக்கு எத்த வகை
 விலும் தீங்கு தேர
 தாங்கள் உடததையாக
 இருக்க முடியுமா? இள
 வரசருக்கு ஒன்றும்
 தேராமல் இருக்க
 வேண்டும். அவரைக்
 கடல் கொண்ட
 செய்தி பொய்யா
 யிருக்க வேண்டும்
 என்று தாங்கள்
 பிராராதனை செய்த
 வண்ணம் இருந்தோம்
 உங்களை யெல்லாம்
 விடப் பொன்னியின்
 செவ்வரிடம் தாங்கள்
 அன்புடைபவா

கனரங்குப்பதற்குக் காரணங்கள் உண்டு..."

இராமயதில் கூட்டத்தில் ஒருவன் குறுக்கிட்டு, "அதனாலேதான் எங்களுக்கு அச்சமாயிருக்கிறது உங்களுடைய அன்பு அபரிமிதமாகப் போய் எங்கள் இனவரசரின் தலைவை மொட்டையடித்துக் காவித் துணி கொடுத்துப் பிஷுவாகவி விடுவீர்களோ என்று பயப்படுகிறோம்!" என்றான்.

அவனைச் சுற்றி நின்றவர்கள் பலர் இதைக் கேட்டதும் கலீர் என்று கேலிச் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள்.

ஆ

ச்சாரிய பிஷுவாவுக்கு எப்படியோ அச்சமயம் ஒரு ஆவேசம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மக்களின் சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு ஒரே ஒரு திச்சயமான வழி மட்டும் உண்டு என்பதை அவர் உளம உணர்த்திற்று. உடனே முன்பின் யோசிக்காமல் தம் உள்ளத்தில் தோன்றியதைப் பின்வரும் மொழிகளில் சபதமாக வெளியிட்டார்:-

"சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரரும் பொன்னியின் செல்வகுமான் இனவரசர் அருள்மொழிவாமரைப் புத்த சமயத்தை மேற்கொள்ளும்படி நான் கோர மாட்டேன் அவரை முன் வந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன் உங்கை ஆளப் பிறந்தவரும் உங்கள் அன்பைக் கவாத்தவருமான கோமகனைத் தலைவை மொட்டையடித்துக் காவித் துணி அனிக்ஞம் கைவகரிப்பதை நான் ஒரு நாளும் செய்ய மாட்டேன் அதற்கு உடந்தையாகவும் இரக்கமாட்டேன் இவ்வாறு புத்த பகவானுடைய பதம சரணங்களின் மீது ஆணையாகச் சபதம் செய்கிறேன்' புத்தம் கச்சாமி' தாமம் கச்சாமி' சங்கம் கச்சாமி!"

இடி முழக்கம் போன்ற கம்பீரத்தடவ உணர்ச்சி ததும்பக் கூறிய இந்த மொழிகளைக் கேட்டதும் அங்கே கூடியிருந்த அதனை மக்களின் உள்ளங்களும் ஒரு பெரிய மாறுதலை அடைந்தன பலர் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பியது சிறிது நேரம் நிச்சயம் நிலவியது

ஆச்சாரிய பிஷுவா தொடர்ந்து கூறினார்:-

"சோழ நாட்டு மக்களின் கண்ணுக்குக் கண்ணாள் இனவரசரைக் குறித்து தீவகன் எல்லாகும் இவ்வளவு சிரத்தை கொண்டிருப்பது இயல்புதான் பொன்னியின் செல்வரைக் குறித்த கவலை இப்போது உங்களுக்குத் தீர்த்து போயிருக்கலாம் இனிமேல் உங்கள் குடும்பம், வீடு, வாசலைப் பற்றிச் சிறிது கவலை கொள்ளுங்கள் மகா ஜனங் கின்' இதுவரையில் நாம் இந்தப் பக்கத் திலேயே கண்டும் கேட்டுமிராத கொடும்புயல் தம்மை நெருங்கிக்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது அதோ, உங்கள் பின்பக்கமாகத் திரும்பிப் பாருங்கள்!"

ஜனங்கள் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் பிஷுவா கூறியபடியே அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் என்றுமே காணாத அதிசயமான காட்சியைக் கண்டார்கள் அதிசயமான, காட்சி மட்டுமன்று, பயங்கரமான காட்சியுத்தான்.

கடலானது பொங்கி மேலுயர்ந்து வானத்தில் மேலை மேலே வந்து கொண்டிருந்த கரிய கொண்டல்களைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது அந்தக் கரிய தீரத் தண்ணீர் மலையானது நின்ற இடத்தில் நிறகவிலலை மேலே மேலை நகர்த்து வந்துகொண்டிருந்தது ஜனங்கள் நின்ற இடத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அந்த மலையானது அவர்கள் இருக்கூமிடம் வரையில் வந்தால் அவர்கள் மட்டுமல்ல, சூடாமணி வீஹாரமே முழுவதும் போவது நினைவம் என்று தோன்றியது

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து மக்கள் பிரமித்து நின்றபோது, ஆச்சாரிய பிஷுவா மறுபடியும் "அதோ, தீவகன் எல்லாகும் வகிக்ஞம் நாகைப்படடித்ததைப் பாருங்கள்!" என்று சொன்னார்.

நாகைப்படடித் தகரம் சூடாமணி வீஹாரத்துக்குச் சிறிது வட திசையில் அமைந்திருந்தது வெகு தூரத்துக்கு வெகு தூரம் பரவியிருந்தது கடற்கரையைப்படுத்துப் பண்டக சாலைகள், கங்கம் வாங்கும் கட்டடங்கள் முதலி

யவை இருந்தன அவற்றுக்கு அப்பால ஜனங்கள் வசிக்ரும வீடுகள் ஆரம்ப மாகிக் கிழக்கு மேற்கிலும் தெற்கு வடக் கிலும் கமார் அரைக் காத தூரத்துக்கு மேல் பரவியிருந்தன.

கடல் பொங்கிப் பண்டக சாலை களும், கங்கை சாவடிகளும் இருந்த இடத்தைவெல்லாம தாண்டிக்கொண்டு வந்து படகினத்தின் தெருக்களிலும் புகுவதற்கு அச்சமயம் ஆரம்பித் திருந்தது.

கடலை இருந்த படகுகளும் தாவாய களும் எங்கேயோ ஆகாத்தலை அந்தர மாகத் தொங்குவது போல தன்னை மலைகளின் உச்சியில் காட்சி அளித்து அப்படியும் இப்படியும் ஆடிக்கொண்டிருந்தன படகுகளின் பாய மரங்கள் பேயாட்டம் ஆடிச் சக்க குறாகப் போய்க்கொண்டிருந்தன.

"மகா ஜனங்கள்! ஒரு காலத்தில் காவேரிப்படகினைத்தக கடல் கொண் டது என்று கேள்விப்படபுகுகிறோம். அம்மாதிரியான விபத்து நமது தாக்கப் படகினத்துக்கு நேராமல் புத்த பகவான காப்பாற்றுவாராக! ஆனாலும் நீங்கள் உடனே திருமபிச் சென்று உங்கள் குழந்தை குட்டிகளையும் உடைமை களையும் கடுமானவரை காப்பாற்றிக் கொள்ள முயலுங்கள்" என்று ஆச்சாரிய பிகு* தழதழந்த குரலில் கூவினார்.

தைக் கேட்டதும் அந்த ஜனக் கூட்டமானது கடல் அலை போலவே விரைந்து நகரத்தை நோக்கி நகரலாயிற்று. முன்னணியில் தினவர்கள் ஓடத் தொடங் கினார்கள் பின்னால் தினவர்கள் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஒடினார்கள். முதலில் கூட்டமாக நகர்ந்தார்கள். பிறகு நாலாபுறமும் சிதறி ஒடினார்கள் சில நிமிட நேரத்திற்குள், சற்று முன்னால் பெரும் ஜனத்திரள் தின்று கொண்டிருந்த இடம் வெறுமையாகக் காட்சி அளித்தது.

படகோட்டி முருகையனின் மனை யான் ராக்கமமான் மட்டும் தின்ற இடத் திலேயே தின்று "என புருஷன்" என புருஷன்!" என்று கத்தினான்.

"தாயே! உன் புருஷனுக்கு ஒன்றும் ஆபத்து நேராது பத்திரமாகத் திருமபி வந்து சேருவான் நீ உன்னைக் காப் பாற்றிக் கொள்!" என்றார் பிகு*.

"இல்லை, இல்லை" என புருஷனை வீட்டு வீட்டு நான் எப்படிய போவேன்? நானும் கோவிலுக்குள் வரு கிறேன்" என்றான் ராக்கமமான்.

"கடாது, அம்மா, கடாது" புத்த சநியாசிகள் வசிக்ரும விஹாரத்துக்குள் பெண்பிள்ளைகள் வரக்கூடாது" உனக் குத் தெரியாதா?" என்றார் பிகு*.

இச்சமயத்தில் அந்த மாபெரும் ஜனக் கூட்டத்திலே ஓடாமல் பின்புறம் நின்று கொண்டிருந்த மனிதன் ஒருவன் ராக்கமமானை அணுகி வந்தான் அவன் காதோடு ஏதோ சொன்னான் அவனா டைய கரத்தைப் பிடித்துக் கரகர வேன்று இழுத்தான் அவன் அவனுடன் வேண்டா வேறுபுடன் போகத் தொடங்கினான்.

"ஆகா! இந்த மனிதன் யார்? இவ னுக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கும் என்ன உறவு?" என்று எண்ணியவன்மேல் ஆச் சாரிய பிகு* விஹாரத்துக்குள் சென் றார் பொன்னியின் செல்வர் இருந்த இடத்தை அணுகினார் முருகையன் இதற்குள் அந்நேரமெல்லாம் தீவகப் பெற்றவனாய் இளவரசர் கூறுவதைப் பக்தியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

"முருகா! இன்றிரவு நீ திருமபி வந்து என்னைப் படகில் ஏறி ஆனைமய கலத்துக்கு அழைத்துப் போக வேண் டும்" என்று இளவரசர் கூறினார்.

ஆச்சாரிய பிகு*, "இளவரசே! இரவு வரைவில் காதநீருக்க வேண்டிய திலை ஜனக் கூட்டம் கலைத்து விட்டது தாங்கள் இப்போதே புறப் படடுப் போகலாம்" என்று சொன்னார்.

பின்னர், வெளியில் நடத்தவற்றைச் சில வாரத்தைகளில் கூறினார்.

"கவாயி! ஜனங்கள்தான் கலைத்து போய் விட்டார்களே நான் எதற்காகப் போக வேண்டும்?" என்றார் இளவரசர்.

"அவர்கள் திருமபி வர மாட்டார் கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? மேலும், பிகு*க்களாகிய எங்கள் வாகனக் கெட யாகருவதாகச் சற்று முன் சொன்

வீரகன் அவலவா? அதை நிறைவேற்றி அருள் வேண்டும்" என்றார் பிஷு.

எனவே என்னவென்றால், பொய்க் கடல் அந்தச் சூடாமணி விவரத்தைச் சிற்று நேரத்துக்கெல்லாம் முழு அடித்துவிடும் என்று பிஷுவின் உணர்வில் ஒரு பிழை உண்டாகியிருந்தது. ஆகையால் இளவரசரை அவசரமாக வெளியேற்ற விருமபினார் ஆனை மங்கலம், கடற்கரையிலிருந்து கிழக்கே சற்றுத் தூரத்தில் இருந்தது ஆனை வினால பொய்க் கடல் அவ லனவு தூரம் போய் எட்ட முடியாது எட்டினாலும் அங்குள்ள மிகப் பெரிய சோழ மானிகை முழுகி விடாது.

இளவரசர் பிஷுவின் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் உடனே படகு கொண்டு வகுமாறு கட்டளை பிறத்தது.

இதற்கிடையில் அங்கே கூடியிருந்த புத்த பிஷுக்களைப் பார்த்து ஆச் சாரிய பிஷு "நாம் கருணையே வடிவ மான புத்த பகவானைச் சோதனையாக இப்போது நாகைப்பட்டினத்து மக கஞ்சுபு பெரும் சோதனை நேரிட டிருக்கிறது கடல் பொய்க் தகரத்துக் குள் வேகமாகப் புகுவதைக் கண்டேன் புயலின் வேகத்தினால் விடுகளின் கூரை கள் சிதறிப் பறக்கின்றன மரங்கள் தட

தடவென்று முறித்து விழுகின்றன. நாகைப்பட்டினத்திலும் அக்கம் பக்கத் திலும் வசிக்கும் மக்களில் வயோதிகர் களும் குழந்தைகளும் எத்தனையோ பேர் தப்பிக்கும் வகை அறிவாது தவித் துக்கொண்டிருப்பார்கள் நீங்கள் அனை வரும் தாலாபுறமும் சென்று உங்கள் கண் முன்னால் கஷ்டப்படுகிறவர் களுக்கு உங்களால் இயன்ற உதவி களைச் செய்யுங்கள் குழந்தைகளையும் வயோதிகர்களையும் முதலில் கவனிப்புக ண் சமுத்திர ராஜனின் கோபத் திலிருந்து எத்தனை பேரைக் காப்பாற்ற லாமோ, காப்பாற்றுவர்கள்! நான் வய தானவன் இங்கேயே இருந்து மாலை நேரத்துப் பூஜையைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் பிஷுக்கள் அவ லிருந்து அகன்று சென்றார்கள்.

காலவாயில் படகு வந்து சேர்ந்தது. இளவரசர் ஆச்சாரிய பிஷுவுக்கு வணக்கம் செலுத்தி விடைபெற்று அதில் ஏறிக்கொண்டார் முருகய்யனும் ஏறிப் படகு தள்ளத் தொடங்கினான்.

படகு கண்ணுக்கு மறையும் வரை யில் பிஷு அதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார் அவருடைய முகத்தைச் சுற்றி அபூர்வமான ஜோதி ஒன்று பிரகாசப்படுகிக்கொண்டிருந்

நாலாம் அத்தியாயம்

நந்தி முழுகியது

படகு காலவாயில் போய்க்கொண் டிருந்தபோது இளவரசர் நிமிஷத் துக்கு நிமிஷம் காலவாயின் நீர் மட்டம் அதிகமாகிக்கொண் டிருப்பதைக் கவனித்தார்.

படகு ததனித்துக்கொண்டிருந்தது முருகய்யன் அதைச் செலுத்துவதற்கு வெகு பாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

புயலின் வேகமும் வினாடிக்கு வினாடி அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது இருபுறமும் மரங்கள் சடசடவென்று முறித்து விழுந்துக்கொண்டிருந்தன.

நந்தி மண்டபத்தை நெருங்கிப் படகு வந்தது இளவரசர் அந்த மண்டபத் தைப் பார்த்தார் நந்தியின் தலைக்கு மேலே தண்ணீர் வந்திருந்தது. இதிலி ருந்து நீர் மட்டம் எவ்வளவு உயர்ந்திருந் தது என்று தனக்கு தெரிய வந்தது.

"முருகய்யா! படகைச் சிற்று நிறுத்து" என்று இளவரசர் கூறினார் முருகய்யன் படகை நிறுத்தினான் ஆனால் அதன் ஆட்டத்தை நிறுத்த முடியவில்லை.

இளவரசர் படகிலிருந்து தாவித் துதித்து நந்தி மண்டபத்தில் இறங்

கொளர் பிணைர் அதன் அருகில் விழுந்திருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு மண்டபத்தின் மேல் கிரகத்தின் மீது ஏறினார். அங்கேயிருந்து கற்று முற்றும் புரத்தார் காலவாய்க்குக் கீழ்ப்புறம் முழுதும் ஒரே ஜலப் பிரளயமாக இருந்தது. தென்னந்தோப்பில் பாதி மரங்களுக்கு மேல் அதற்குள் விழுந்து விட்டிருந்தன இடைவெளி வழியாகப் பார்த்தபோது கடல் பொங்கி அதைத் தென்னந்தோப்பின் முனை வரையில் வந்து விட்டதாகத் தெரிந்தது.

வடக்கே, சூடாமணி விஹாரம் இருந்த திசையை அருள்மொழிவாமர் தோக்கினார். விஹாரத்தின் வெளிப் படிக்கட்டுகள் வரையில் கடல் பொங்கிப் பரவியிருந்தது தெரிந்தது.

பொன்னியின் செல்வருடைய மனத்தில் அப்போது ஓர் எண்ணம் உதயமாகிற்று. அது அவருடைய உடல் முழுதும் சிவீர்க்குமபடி, செய்வது.

"முருகய்யா! படகைத் திருப்பிக் கொண்டு போ! விஹாரத்தை நோக்கி விடு" என்றார் இளவரசர்.

இதிகமாகப் பேசிப் பழக்கமில்லாதவனும் இளவரசரிடம் அளவற்ற பக்தி கொண்டவனுமான தியாகவிடங்கரின் மகன், ஏன் என்று கடக் கேளாமல் படகைத் திருப்பிச் சூடாமணி விஹாரத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

வருமபோது ஆள் தேரத்தைக் காட்டிலும் போகும்போது சிற்று குறைவாகவே தேரமாவிறது. ஆனால் இளவரசருக்கோ ஒவ்வொரு வினாடியும் ஒரு யுகமாக இருந்துகொண்டிருந்தது.

படகு விஹாரத்தை அடைந்தபோது பொங்கி வந்த கடல் ஏறக்குறைய விஹாரம் முழுவதையும் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. நீர் மட்டம் மேலே மேலே ஏறிக் கொண்டுமிருந்தது.

சூழ்நாட்டிலுள்ள விஹாரங்களைப் போல நாகைப்படடின்ம சூடாமணி விஹாரம் அக்காலத்தில் அவ்வளவு கம்பீரமாகவோ உயரமாகவோ அமைந்திருக்கவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் தண்ணீர் மேலே ஏறினால் விஹாரத்தின் மண்டப கிரமம் கட முழுகி

விடும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது.

ளவரசர் படவிலிருந்து தாவீத தண்ணீரில் முழுகாமலிருந்த ஒரு மண்டபத்தின் மேல் தளத்தில் குதித்தார். அவருமிங்கும் பரபரப்புடன் ஒடினார். விஹாரத்தின் அடித்தளத்துக்கு அவர் போகாமல் மேல் மாடங்களில் ஒவ்வொரு பகுதியாகத் தேடிக்கொண்டு வந்தார். மேல் மாடங்களிலேயே சில இடங்களில் மார்பு அளவு தண்ணீரில் அவர் புத்தது செல்ல வேண்டியதாயிருந்தது. மேலும் மேலும் ஏமாற்றம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது கடைசியில், கெனதம் புத்தரின் கம்பீரமான உருவச்சிலை அமைந்திருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அந்தச் சிலையின் மார்பு அளவுக்குத் தண்ணீர் ஏறியிருந்தது. அங்கே இளவரசர் நின்று தனதாகக் கற்று முற்றும் பார்த்தார். தண்ணீரில் குனிந்தும் பார்த்தார். அவருடைய வாயிலிருந்து எழுந்த மலிழச்சியும் வியப்பும் கலந்த 'ஆஹா' ஒலி அவர் தேடிவந்ததை அடைந்துவிட்டார் என்பதற்கு அறிஞரியாக இருந்தது.

ஆம், புத்தர் சிலையின் அடியில் தண்ணீருக்குள்ளே பகவானுடைய பத்ம சரணங்கள் இரண்டையும் இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு ஆசாரிய பிக்ஷு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார்.

பொன்னியின் செல்வர் தண்ணீரில் முழுகிப் பிக்ஷுவின் கரங்கள் இரண்டையும் சிலையிலிருந்து பலவந்தமாக விடுவித்து விட்டு அவரைத் தூக்கி எடுத்தார். தண்ணீருக்குள்ளே பிக்ஷுவைத் தூக்குவது இலேசாக இருந்தது. தண்ணீருக்கு வெளியே வந்த பிறகு அவ்வளவு இலேசாக இவனை ஆஜாணுபாகுவும் தலல பவிஷ்டருமான அந்த பிக்ஷுவின் உடல்களும் இளவரசரைத் திணறச் செய்வது.

"முருகய்யா! முருகய்யா!" என்று குரல்கொடுத்தார்.

"இதோ வந்தேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே முருகய்யன் படகைக் கொண்டு வந்தான்.

பொன்னியின் செல்வர் ஆசாரிய பிக்ஷுவைத் தூக்கிக்கொண்டு படகை நோக்கி விரைந்து சென்றார். அவருடைய கால்கள் தடுமாறின.

(தொடருமா?)

பொன்னியின் செல்வன்

ஹந்தாம் அதிபாபாம்

தாயைப் பிரிந்த கன்று

எவ்வாறு புத்த பிஷ்
வைபும திகை
கொண்டு பு
கயவன கொண்டு
வந்து திறந்திய ப
கிலே குகிததார
அவர் குகிதத வேகத

கில அதகர சிவிய படகு பீபயாட்டம்
புடிவது. ஒருகணம் கவிழ்ந்துவிடும்
பொய்யா இருந்தது முதலாயன மக
பிரவதகனப்பட்டுப் படகு கவிழாமல்
காப்பாற்றினான்

முருகையா இனிமேல் படகை விட்டு
அன்னா பகவா அன்னாமைகத வது
என்று பொன்னியின் செல்வன் சாத்த
தரலில் கூவினார். அசைமயம் உரை
தென்னைய அன்னை குகிதத புலா காற்று
புலனினான் பொய்யு வந்த
கடலும் போட்ட இரை
என்னால் அவர் கரிந்து
முருகையான காதிவ வர்

வினை. ஆகிறும் இளவரசின் முக
பிதாரந்தகன் தந்து அவருடைய வ து
பத்தை அறிந்துகொண்ட முருகையான
படகை செலுத்தி உதா பகவான்
குடாமணி விஹாரத்தின் முடிசை
கொண்டிருந்த மண்டபம் சிவபகவின்
மீதம் புத்தா சினைகளின் மீதம்
மோதாமல் படகை செலுத்துவது
மிகவும் கடினமாயிருந்தது முருகையான
பொய் புலனினும் கழிக காற்றினும் தந்த
கடலில் படகு செலுத்தல் பழக்கப்
பாட்டவனாதலால் வேகு லாகவமாக
செலுத்தக்கொண்டு போயான் அதை
பார்த்து இளவரசர் விவந்தார்
அவ்வுகந்த சற்று உதவி செயலாய்
என்று அவருக்குத் கொள்கியது
ஆனால் புத்த பிஷ் வைபு பிடித்தந்த

அமரர் கல்கி

பிடியை விட்டு விட்டு தப்புகின்ற
அகநகர ஏறாறப்பால் திரைந்து
பிடி - இளவரசனுடைய பிடியிலிருந்து
விடுவித்துக் கொள்ளப் பிரயத்தனம்
செய்தார். அச்சமயம் படகு புத்த பசு
வாய்வு சினைபின் அருகே போய்க்
கொண்டிருந்தது. இப்போது கடல்
வெள்ளம் அச்சினைவின் கண்கள்
வளையின் பற்றி இருந்தது. இளைய
நிமிடத்தில் சினைப் பிடி பிடிக்கப்பட்ட
என்பதில் ஐயமில்லை.

இளவரசர் பிடி - னை இறுகப் பிடி
ந்துக்கொண்டார். பார்ப்பதற்கு மிக
மென்மையான நிகரம் கண் பாவாக்க
காண்பாடும். இளவரசரின் கால்களும்
எவ்வளவு வலிமை இருந்தது என்பதை
அறிந்து பிடி - விவரத்தார் என்பதை
அவருடைய புத்தத்தாரும் கட்டிப் பிடி
கொடுத்தே தான் இருந்தால் சினைப்
வலிமை கண்டதும் போயும். இரு
தளையுடைய பசு கால கால்களால்
மென்மையாகக் கட்டிப் பிடி.

புத்தரின் சினைவைத் தாண்டிப்
படகு போய்ந்து பிடிக்கக்கொண்டிருந்த
அச்ச சினைவையே பிடி - பார்த்துக்
கொண்டே இருந்தார். சினை விளைய
மறைந்தது பிடி - வின் கண்களில் தாண்டி

தாண்டிவந்த கண்கள் பிடிக்கிறது
இளவரசர் என்ன காரியம் செய்
தார். என்றார் பிடி - அவருடைய
கால்களின் அளவிலிருந்து என்ன
சொல்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்ட இளவரசர் பிடி - வின்
கால்கள் அங்கே தளிர்த்து கவாடிக்
கொடுத்த சினைவையே தான் அளவையே
கட்டிச் சினைப் பிடி - என்ன காரியம்
செய்யத் துணிந்தார்கள். என்றார்.

இளவரசர் இரு விளையாட ஐந்தாவது
அளவிற்குடைய பிடியிலிருந்து இப்போது
இருந்து வந்திருந்த பிடியினால் கால
பிடி பிடியின் கால்களில் கட்டி இரு
ந்து விட்டவர்களான பசுவை கை
வாங்குகள். இதை அழிக்காமல் விட்டு
கொடுத்தார்கள். அப்படியே பார்த்து
விளையாட என்ன கால்களில் என்ன கண்
பிடியைப் பிடிக்கி விட்டது. செவ்வக்
கால்களையாலும் இரு விளையாட
இருந்த கடல் வெள்ளத்திற்குத் தப்பிப்
பிடியைப் வெள்ளம் வந்த பிறகு சினை
கட்டிச் கவாடிகளை மிச்சமிருத்தும்.
விளையாட போன பிறகு தான் மட்டும்
கால்கள் கால்களில் இருந்த
சினைப் பிடி - என்றார்
பிடி -

விவரம் இதை அறிந்தால் அறுபது ஆண்டுகள் காலமாக சென்று வந்த
கொண்டால் புகழ் புகழ் என்று வந்திருந்தால் அதுவே இப்போது வந்த
கொண்டால் தாமதம் இப்போது வந்தால் என்னவோ தாமதமாக இப்போது வந்தால்
வந்தால் இப்போது வந்தால் இப்போது வந்தால்

௧

உதவி புதுவது இப்போது வந்தால் இப்போது வந்தால்
கொண்டால் இப்போது வந்தால் விவரம் சென்று வந்தால்
விவரம் அறுபது ஆண்டுகளாக வந்திருந்தால்
வந்தால் வந்தால் இப்போது வந்தால் வந்தால்
இப்போது வந்தால்

நிக்ஷாபவத் தம் காவகன்ஸால் பிடித
துக கொண்டிருந்ததா கவறுகதுட டி
மண்ட பத்தின உச்செயிலிருந்து உத்தித
தளைய பட்டைப பாரதததும், 'ஆகா
என்று சுத்தயி' இப் நிக்ஷாபவப் பிடித
துககொண்டிருந்த பிடிபை விட்டா
நிக்ஷா அகஸ்யம் வெளயததல் துத்த
தார்

படிகாபு முருகையன் துதிபையப்
பா கில பீபாடு விட்டு இளவரசனாக
கொடியாகப் பிடித்துக்கொண்டான்
அவளை இளவரசா கடுங்கொய்ததுடன்
பாரதது விட்டு "விடு" என்று கையை
உதறினா. அதற்குள் நிக்ஷா இரண்டு
எட்டில் நீந்திச் சென்று கவறுகதுட
பிடின முன்னங்கால்கள் இரண்டையும்
கொடியாகப் பிடித்துக்கொண்டார்
கவறுகதுடையும் உயிர் பிதுளன இயற்
கையால் ஆளையினால் தளைய மா
டும தளையிருக்க மீட்டில் வைத்துக்
கொண்டிருக்கப் பிரயத்தனப்பட்டு
நிக்ஷா கவறுகதுட இளைய பிடித்து
பிடித்துக்கொண்டு படிகை நீராகவி
வந்தார் இளவரசா அவருக்காக கை
கொடுத்தது உதவினார் இரவுநேரமாக
நேரது முதலில் கவறுகதுட இளைய
படிகை ஏற்றினாராகள் பின்னர், இள
வரசனின் உதவியினால் ஆசனரீய
நிக்ஷாவும் படிகை ஏறிக்கொண்டார்

இதனை நேரம் எப்படியோ
சொன்னதுக்கொண்டிருந்த கவறுக
துடடி, படிகை ஒரு ஆட்டம் ஆடியதும்,
கால் தடுமாறித் தொப்பென்று விழுந்
துது. தல்லவேளையாக, படிகை உட்
புகுந்தபோதான் விழுந்தது நிக்ஷா அதன்
அருகில் உட்கார்ந்தார் கவறிய தளைய
வைத் தன் மடி மீது எடுத்து வைத்துக்
கொண்டு, அதைத் தவிரக் கொடுக்கத்
தொடங்கினார்

"குந்திவயிர்" என்று முன்னால் குடா
மணி விஷாபத்தில் புத்த பகவானின்
சொல்லுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரா
ணத் திராகம் செய்யப் பார்த்தார்கள்
அப்படித் தாங்கள் செய்திருந்தால், இந்த
வாயிலால் ஜீவனை இப்பிராது காய
பாற்றியிருக்க முடியுமா" என்று

இளவரசர் கேட்டார்.

"ஐயா! நான் செய்ய இந்தக் குறந்த
தைச் செய்யாமல் தடுக்கிகள் அதற்
காக தவறி உன் பேசு" ஆம், இந்தக்
கவறிய உயிராக காயப்பாற்றியது என்
மனதுக்குத் தீமமதி அளிக்கிறது
குடாமணி விஷாபம் பிடித்து உயிரை
பிராது விட்டால்கூட இனி அவ்வளவு
கவலைப்பட மாட்டேன்" என்றார்
நிக்ஷா

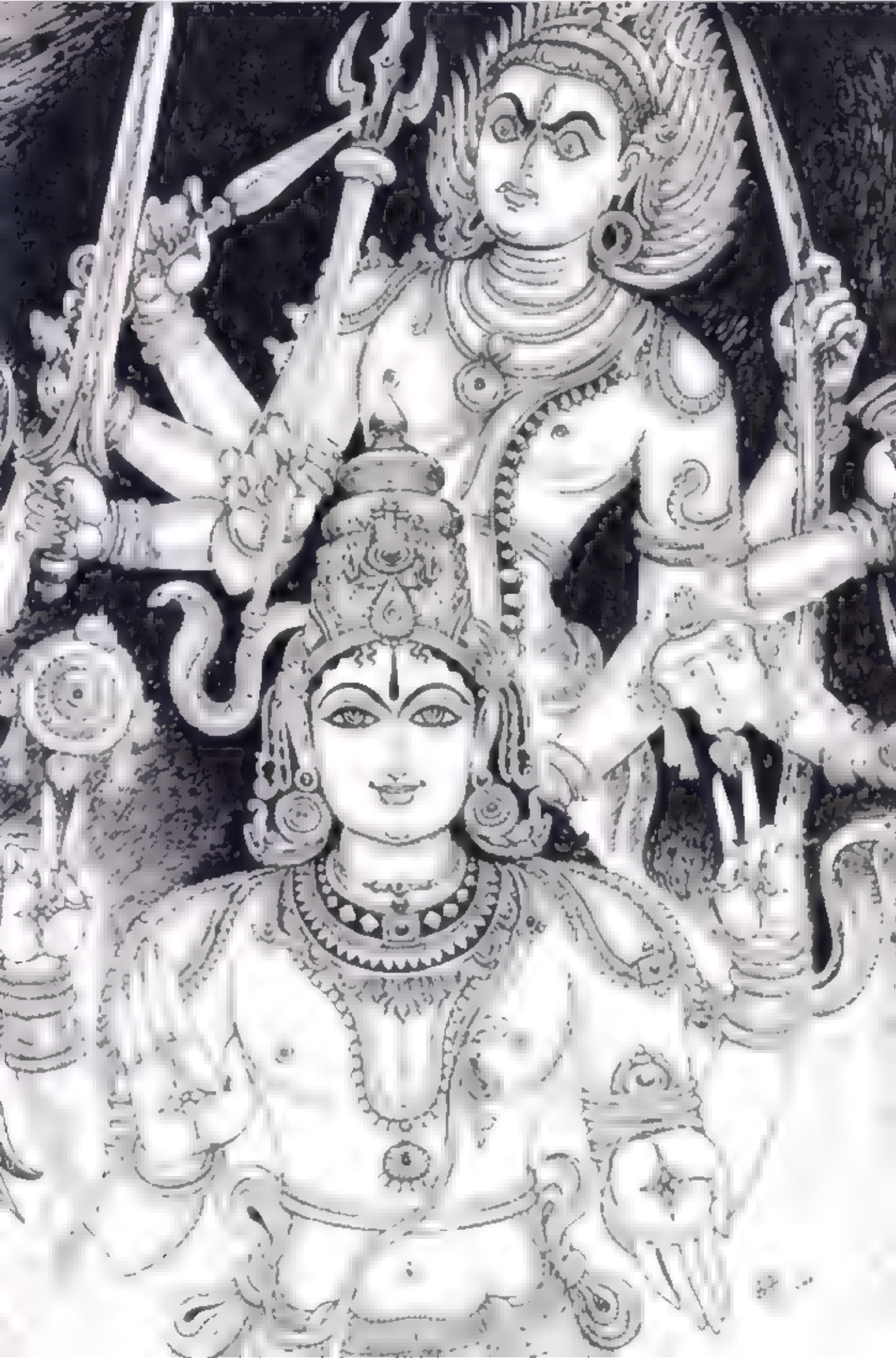
"ஆசனரீயரே! ஒரு கவறிய
உயிராக காயப்பாற்றியதனால் எப்படி
மனத் தீமமதி பெறுகிறார்கள்' இன்று
இந்தப் புயலினால் எவ்வளவு ஜீவன்கள்
எவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றனர்' எவ்
வளவு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் -
ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள்,
வயோதிகர்கள் கஷ்டப்படுவார்கள்'
எத்தனை வாயிலால் ஜீவன்கள், ஆதி
மாடுகள், குதிரைகள் பறவைகள்
உயிர் இழக்க நேரிடும்' இந்தத் துன்ப
பங்களுக்கெல்லாம் பரிசாரம் என்ன"
என்று கேட்டார் இளவரசர்.

"ஐயா! நம்மால் இயன்றதைத்தான்
நாம் செய்யலாம் அதற்கு மீட்டில் நாம்
செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை
இயற்கை உற்பாதங்களைத் தடுக்கும்
செய்தி நமக்கு இல்லை புயற்காற்றை நாம்
கட்டுப்படுத்த முடியுமா' பெரு மழை
வைத் தடுக்க முடியுமா' அல்லது மழை
பெய்யுமளவு செய்யத்தான் முடியுமா'
கூடப் பொங்கி வருமப்போது அதை நாம்
தடுத்து நிறுத்தி விட முடியுமா' ஆகா!
கவலையுக்கு அப்பாள் உள்ள கிழைந்
தேசங்களில் எரிமலை நெருப்பைக்
கொளுவதையும் பூகம்பம் நேரத்து பூரி
பின்புலத்தையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன்
அவற்றுக்கெல்லாம் நாம் என்ன
செய்யலாம்' தம் கண் முன்னால்
கஷ்டப்பட்டுத் தவிக்கும் ஜீவன்களுக்கு
உதவி செய்யத்தான் நம்மால் முடியுமா"

"குந்திவயிர்" இயற்கை உற்பாதங்கள்
ஏன் உண்டாகின்றன' புயற் காற்றும்
பூகம்பமும் ஏன் திகழ்கின்றன'
கொள்ளை நீராய்கள் ஏன் வருகின்றன'
அவற்றினால் மக்களுக்கும் பிறர்ப் பிராணி

கனம் அம்ம சிவ துறவிகளாக அம்
 சிவபிரமணம் அம்ம கனம் அம்ம
 கனம் அம்ம சிவ துறவிகளாக அம்
 சிவபிரமணம் அம்ம கனம் அம்ம
 கனம் அம்ம சிவ துறவிகளாக அம்
 சிவபிரமணம் அம்ம கனம் அம்ம
 கனம் அம்ம சிவ துறவிகளாக அம்
 சிவபிரமணம் அம்ம கனம் அம்ம
 கனம் அம்ம சிவ துறவிகளாக அம்
 சிவபிரமணம் அம்ம கனம் அம்ம

இப்போது கேட்ட கேள்விக்கு ஆதரவு
காண முத்து மகானகனம் முன்
வாகனம் விட்ட சென்னை முயற்சி
நிதிகளாக உள்ளது. இவ்வாறு அவர்
என்கிறார்கள். இதை அங்கு
கூட இப்போது ஆள்களின் பின்பு
முதல் பக்கம் உள்ள பக்கம் பற்றி
என்று சென்னைவில்லை. கி. பி.
என்ப பற்றிய ஆராய்ச்சியிலேயே
இறங்கவில்லை. இங்குக்கு உதவி
செய்யுங்கள். இதை உடனடி
உதவியைப் போக முயற்சி
கள். இந்த முயற்சியில் உதவ
உதவியை உதவி. ஆள்களும்
அங்கு விரும்பு. அங்கு இதை உத
துக்கங்களாக கி. பி. 1950-ல்
இருந்தது. அங்கு விரும்பு. என்ன
முதல் பக்கம் இப்போது, உதவி
என்று இதை உதவி.

U 1. 考 查 考 生 对 于 1900 年 1 月 1 日 的 考 试
2. 考 查 考 生 对 于 1900 年 1 月 1 日 的 考 试
3. 考 查 考 生 对 于 1900 年 1 月 1 日 的 考 试
4. 考 查 考 生 对 于 1900 年 1 月 1 日 的 考 试

[illegible][illegible]

அதுமட்டுமல்ல இவர்களுடைய 11 கி.மீ.
பெரிய பகுதியில் 11 ஓடாவிருக்கின்ற
பெரியதே பெரிய புறம் அடித்துக் கடல்
பெரியது எத்தனை பெரியதென்றால் 11
பெரியது தெரிவதில்லை.

விறு துறந்தலாடு தினதி ந்தது

படகு அரண்மனை ஓரத்தில வந்து தின்ற பிறகுதான் பெருமழை பிடித்தது கொண்டி பெயர் அரம்பித்தது

ஆ

எனமங்கலத்து அரண்மனைக் காவலன் அரண்மனையின் முன் வாசலில் கையில் ஒரு நீவாத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டு தின்றான் கற்றுப் புறங்கனிலிருந்து அனதிரவு அடைக்கலம் புருவதற்காக ஓடி வந்திருந்த ஜனங்களை அடையேறிக் கொண்டிருந்தான்

படகு ஒன்று வந்து படித்துறையில் தின்றதைக் கண்டதும் காவலன் நீவாத்தியைத் தூக்கிப் பிடித்தான் பொன்னியின் செல்வரின் திருமகம் அவன் கன்னியில் பட்டது உடனே மறந்ததெல்லாம் மறந்து விட்டுப் படித்துறையை நோக்கி ஓட்டமாக ஓடினான்

இதற்குள் பா கிலிருந்து இளவரசர் ஆச்சாரிய பிஷ்ஷும் படிக்கடடிக் இறங்கினார்கள் கன்றை மௌனப் பிடித்துக் களையில் இறக்கி விட்டார்கள்

காவலன் இளவரசரின் காலில் விழுப் போனான் அவர் அவனைப் பிடித்துத் தடுத்தார் காவலன் கையில் இருந்து நீவாத்தி காலவாயில் விழுந்து ஒருகணம் கடர் விட்டு எரிந்து விட்டு மறைந்தது

இளவரசர் குடாமணி விளாராத

தைப் பற்றி நானே கவலைப்படடுக் கொண்டிருக்கிற தாய்கள் இங்கே வந்துவிட்டது மிகவும் தலவதாயப் போயிற்று" என்றான் காவலன்.

"நான் குடாமணி விளாராததில் இருப்பது உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும், ஐயா' இன்னைய பிராட்டியும் கொடுமையானது இளவரசியும் வந்திருந்தபாது தெரிந்துகொண்டேன் யாரிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்று இன்னையபிராட்டி பணித்து விட்டுச் சென்றார்."

அதை இன்னமும் தீ தின்றவேற்றத்தான் வேண்டும் மானிக்க வாசலில் கூடியிருப்பவர்கள் யார்?"

கடற்களையாரத்துக் கொம்புகளில் கடல் புரந்து விட்டதால் ஓடி வந்தவர்கள் இரவு தங்குவதற்கு இடங்கெட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களை விரட்டி விடுகிறேன்."

"வேண்டாம்' வேண்டாம்' அவர்கள் எல்லாருக்கும் திருக்கவும் படுக்கவும் இடங் கொடு ஆனால் என்னைப் பற்றி அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டாம்' உன் நீவாத்தி காலவாயில் விழுந்து அண்ணந்ததும தலவதாயப் போயிற்று எங்களை வேறு வழியாக அரண்மனை மேம்பாடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போ'" என்றார் இளவரசர்

அவர்கள் அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்ததும புயற் காற்றிற் பிடுங்கிப் பெருமழையும் பொழுது போ' என்று கொட்டத் தொடங்கியதும் சரியாகித்தான்

ஆறாம் அத்தியாயம்

முருகய்யன் அழுதான்!

து

ஞ்சை நகருக்கு அருகில், மந்தாமினி ஏறிலிருந்த பலவக வில் பின்னால் மரம் முறித்து விழுந்த அதே தினத்தில், வீர நாராயண ஏரியில் காற்று அடித்துக் கரையோர பிடித்த படகு நகர்ந்துபோன அதே நேரத்தில் நான்குபட்டி னந்தில்

திருத்த சம்பவங்களைப்பே சொன்ற அதையாயங்களில் கூறினோம் என்பதை நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்

அனதிரவு முழுதும் நான்குபட்டியையும் அதன் கற்றுப் புறங்கனையும் ஒரே அடையாளக்கடிகாலமாக இருந்தன அவாவாக்களும் உயிர் பிழைத்திருந்தால் போதும் என்ற நிலைமையில்

ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து
கொள்வதுமே இயலாத காரியமா
யிருந்தது. ஆயினும் புகழ்
பெறுபவர்களை விரும்பியபடி உதவி
தர வந்தனர். அம்மகத்து
தூதர்களுக்கு இயன்றவளர
உதவி புரிந்து வந்தார்கள்.

அந்த இரவில் ஆசனாசிய
பெருமான் பொன்னின்ன
செல்வரும் ஆனவையகமும்
தொழ மயங்குககருள் செய்து
தொழ கண் விழுகதிருந்து
பெரிதொருங்கு தந்தார்கள்.
இந்தக் காலம் புயலினால்
கடல் மொழங்கியதால் கடல்
கரைப்போரத்து மக்கள்

எவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டம்
கொடுக்க உள்ளவாராக
என்பதைப் பற்றிப் பேசிக்
கவலைப்பட டாக்டர்

இ

ர ம ம ன ன
ம னி ய க
க ர ி ன ன
இ ன வ ர ி

அழைத்து அரண்மனைக்
கவல்களையெல்லாம்
தானியம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்றும், பொருத்தத்தில் பணம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்றும் விசாரித்தார். கனரக சிப்கன் திறைபத் தானியம் இருக்கிறது என்று தெரிந்தது. சிறைக்காக கட்டியதைத் தவிர்த்து அம்மையின் ஜலவத்தைப் புதுப்பித்துக் கருவிக் கிருப்பணி செய்வதற்காகச் செம்மையான மீதவி அனுப்பி வைத்த பொருள்களை பணவாங்கிச் செலவுத் துறை நன்றி கிருப்பார்களென்று தெரிந்தது.

"குருதேவரே! புத்த பகவானுடைய சித்தத்துக்கு உத்தம கருவிக் கிருப்பார்களே தவிர்த்துச் செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இருக்கின்றன. அரண்மனைக் கனரக சிப்கன்களில் உள்ள தானியம் மழ வளையம் பன்றிகளுக்கு உணவளிப்பதில் செலவிடுங்கள். செலவு குடங்களில் உள்ள பொருள்களை அவ்வளவையாவும் கிருப்பார்களென்று மீதவிக்கச் செய்பவர்கள்" என்றார் இளவரசர் பொன்னியின் செல்வர்.

"அது எப்படி தியாயம் ஆகும்? தானியத்தைவாவது மீதவிக்கக்கூடாதவர்கள் பெரிய பாட்டியார் செம்மையான மீதவிக்கார். ஜலவக் கிருப்பாணிக் காக அனுப்பிவிட்ட பணத்தை வேறு காரியத்துக்காகச் செலவு செய்வதாய் அந்த மூதாட்டி வருத்தப்பட மாட்டாள்" என்றார் ஆச்சாரிய பிஷ்.

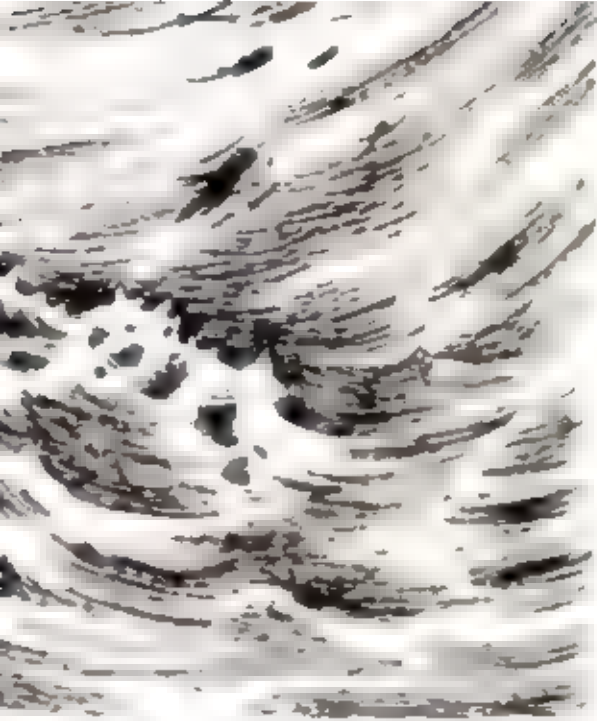
'ஆச்சாரியரே! என் பெரிய பாட்டியாருக்கு உன் சமாந்தரம் சொல்லிக்

கொண்டேன் இப்பொழுது இந்தப் பணத்தை என்ரு எளியவர்களின் துயரத்தைத் துடைப்பதற்காகச் செலவு செய்வேன். வருவகாலத்தில் என் பாட்டியாள் உன்மம் மகிழ்ந்து புரிகுதம்படி இருக்கச் செய்ய நான் விரும்புகிறேன். நான் விரும்புகிறேன். தஞ்சைமா நகரில் கஷ்டம் மேல் என்று சொல்லும்படி என்னென்று அளவு உயர்ம பொருள்களை கோபுரத்துடன் பெரியதொரு கோட்டைக் கட்டுவேன் தாய்! இன்று மழைப் பொருள் குடாமணி விளாம்பரம் வேண்டுமென்றாய் பொன்னியக் கவலைப்பட வேண்டாம். அதற்கு அக்காண்டில் கருவக் கவ்வாள் கிருப்பணி செய்து மீதவம் வந்தாலும் அக்காண்டி மழைபாத மறொரு பெரிய துடாமணி விளாம்பரத்தை எழுப்பிக் கொடுப்பேன்" என்று இளவரசர் ஆவேசம் ததுமபக் கூறினார்.

"பொன்னியின் செல்வர்! வருவகாலத்தைப் பற்றித் தவிர்த்து இந்தவன் உத்தமத்துடன் இருந்து என்ரு மீதம் மகிழ்ச்சி கருகிறது" என்றார் பிஷ்.

'ஆம், ஆம்! இந்த உலகில் நான்

நீலித்தி நதது ஏதோ பெரிய காரியங்கள் செய்வ வேண்டுகோளபது இளையவனு ளை எதிரும் ஆளகலீயா லேயே என உலிநதது நோத்த எதனையிலோ அபா வங்களிலிநதது எவ்வளவு காயப்பாற்றி னிநததுறா இவ்வளவுகதக கடப்பாபு கள் இந்த ஏதகயவன் எப்படி போ லால் சமயத்தில் வந்து நோத்தான் இவ்வளவு கட தாயகனம் நாத்ரும துரமணி விவராததுகதனிலே இநதது நபய்யம் கடல் போவக் வந்து இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் விவராததை யுட்க அடதது விதம் என்று எண்ணி லிருக்க மாட்டோம்..."

"அது உண்மைதான் இருந்து ஆண்டுகளாக கடலாக சமயமம் இவறு பிற்பகலில் ஏதே முகாதத நோத்கள் ததது விதம் என்று வாய எதாபாத திநதது யுட்கும' கருணைக கடலாகிவ புத்த பகவான் போவக் வந்த கடலில் கொபததில் நதது தவகளைக காயப்பாற் றோர். தவகன் மூலம் என அறமமான உலிநதது காதததனிலா காயகன் செய்வ உததெதிகதும் காரியத்தை தான யுட்கயமாக ஒததுக கொளகிறேன். அப சாயகப பொககவுததிலிநதது எதெதது செலவு செய்தால் தளாதகாரி பெரிய பழிவட்ட மாயா கொபவ கொளவா. ஆலவாத நி காயலிக்காக வலதந் தகதம பணததை வித வாசலிநதத ஏன்று

கனகது விதயோகிப்பததக குறித்தத தவகன் துப பரட்டியா கோபித்ததுக கொள மாட்டா அவலிதம் தாயகன் உதவவது உதெதானது ஆனால். இந்த பகததான புணவில காரியத்தை தாய கன புணவிலு நடததுவது அல விலே பொதததமாலிநததும்' இந்த ஏன்று உததயாவி அவவனவு பெரிய பொறுப்பை ஏதக முடியாது '"

தததெயிலா' தான புணவிலு நடததவாட எவ்வள வெளிப்படுத்திக கொள விவண்டிவ அலவிலம் ஏற்பதிம பாண்ட வாகவிய அத்தாரத வாதத தைப பற்றித காயகன் கூறிவது என உதததில் பதததிநதகிறது தமது செததயிழ தா துப பொயவாமொழிப புணவில வாகதம் திளவவுகது வந்தது

**"வாயமை என்பபடுவது
வாதெனின் வாதொன்றுந்
நீமை இவாத செலவு"**

என்று.

**"பொயமமமமம வாயமைஇடத்து
புணரதீர்த்த**

தன்மை பயக்கு மெனின்"

என்று தமிழ் மறை கூறுகிறதலலவா' எவ்வள தவ இசாமமம் ஐவகளுக்கு வெளிப்படுத்திக கொளவதால நாட்டிக துடிப்படிம கககடிம விளைவலாம என்று அறிவித் திறத என தமககை வாய கததுகிறா தான மறைந்திதபப கனால யாதகதா எததகைக நீமையும் இக்கன ஆளகவாடி புயலிவ கொடுமை யவ்வ கஷ்ட பாடுத தல்கதும் மக கனகதத தாயகனதான அரண்மனை யில் உளள பொதனைக கொண்டு உதவி புரிவ விவண்டி" என்றார் இவ வாதா

"பொயவிலின் செலவு' என மனம் எகவாடோ மாநிலிடது' தவகனை வெளிவிட திக கொண்டு மககளுக்கு உதவி செய்வ இதுவே சரியான தரு ணம் என்று என மனததில் உதித்திருக் கிறது. அதுவே புத்த பகவாணுடை ய தித தம் என்று கததுகிறேன்" என்றார் பிகழ்

ச சமயம் யாரோ விமலம்
குரல் கேட்டு இருவரும்
திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்
பார்த்தார்கள். முருகய்யன்
ஒரு மூலையில் உட்காரத்து
முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு
விமலி விமலி அழுது கொண்டிருந்தான்.
இளவரசர் அவனிடம் சென்று
கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு
வந்தார்.

"முருகய்யா! இது என்ன! ஏன்
அழுகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"என் மனைவான்... என் மனை
வான்" என்று தடுமாறத்தொடங்கித்
முருகய்யன் மீளும் விமலியான்.

'ஆமாம் ஆமாம்' என மனைவியை
தவகன அடி போடு மறந்து விடும்
அவன் இன்றிவு புயல்போல மனையினம்
என்ன ஆனானோ என்று கனகநக
கவலை இப்போது இயல்புதான் ஆயி
னும் இந்த ஊனியை நோக்கில் செய்யக்
கடியது ஒன்றுமில்லை பொழுது விடிந்
ததும் உன் மனைவானைத் தேடிக்
கண்டுபிடிக்கலாம்' என்றார் இளவரசர்.

"ஐயா! அதற்காக நான் வகுத்த
விலனை அவளுக்கு அளித்து ஒன்றும்
நோக்கியாது இதைப் போல எத்
தனைபோல பயங்கரமான புயலையும்
வேளளத்தையும் அவன் சமாளித்திருக்க
ிறான்!" என்றான் முருகய்யன்.

"பிள எதற்காக அழுகிறாய்?" என்று
இளவரசர் கேட்டார்.

படகோட்டி நடந்து தடுமாறிப்
பின்வரும் விவரங்களைக் கூறினான்.

"அவனைப் பற்றி நான் என்னென்
னமோ சந்தேகப்பட்டதை நினைத்து
வகுத்தப்படுகிறேன். அவன்தான்
என்னை வற்புறுத்திக் கொடுக்களை
யிலிருந்து இங்கே அழைத்துக்கொண்டு
வந்தான் தாவகன குடாமணி விற்றாத
தில் இருக்கக்கூடும் என்று அவன்தான்
கொள்ளான். அவன்கூடப் படகோட்டி
துக்காகவே நான் வந்தேன் தவகனக்கு
ஏதோ தீவர செயல் நினைக்கிறானோ
என்றுகூடப் பயந்தேன். அது எவ்வளவு
பிச்சு என்று இப்போது தெரிந்தது. சற்று
முன்னால் தாவகன இந்தப் படகோட்டி

ஏழையைக் குறித்துப் பாராட்டிப் பேசி
னார்கள் கடவுள் என மூலம் தவகன
சங்கரக் காப்பாற்றியதாகக் கூறி
னார்கள் ஆனால் என்னை இந்தக் காரி
யத்துக்குத் தாண்டியவன் என மனை
வான் அவனைப் பற்றிச் சந்தேகித்
தோமோ என்று நினைத்தபோது என்னை
மீறி அழுகை வந்து விட்டது!"

இதைவெல்லாம் கேட்டுக் கொண்
டிந்த இளவரசர் பொன்னியின்
கைவரிசை உள்ளத்தில் வேறொரு ஸுயம்
இப்போது உதித்தது.

"அப்பனே! உன் மனைவான் மிக்க
சந்திரி அவனைப் பற்றிச் சந்தேகித்தது
தவறுதான். ஆனால் அவளுக்கு நான்
இங்கே இப்போது எப்படித் தெரிந்தது?"
என்று கேட்டார்.

"என் அதனையும் என தவகை பூவ
குழலியும் நான்கப்படிக் கருதுகருப் பட்
கில் புறப்பட்டு வரக்கூடிய அந்நிகர்து என
மனைவான் ஒருவாறு கைகித்துத்
தெரிந்துகொண்டான்."

"எந்த அதனத்?" என்று இளவரசர்
பரபரப்படைந்த கேட்டார்.

"ஐயா! எழுத நினை தவகனைப் பல
முறை அப்பயங்கரநிலை இருந்து காப்பாற்றிய
என்னை அதனத்தான்..."

"ஆகா! அவர்கள் இப்போது எங்கே?
என் அதனத்தும் பூவகுழலியும் என்ன
ஆவார்கள்? இங்கே புறப்பட்டு
வந்தார்கள் என்று கூறினாயோ?"

"ஆம்; புறப்பட்டு வந்தார்கள்.
ஆனால் அவர்கள் பிரயாணம் தடை
பட்டு விட்டது" என்று சொன்னவிடத்து
மீளும் முருகய்யன் விமலி விமலி அழுத்
தொடங்கினான்.

பொன்னியின் செல்வா
மிக்க கவலை
அடைந்து அவனைச்
சமாதானப் படுத்தி
விவரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்
டார். எழுத்து அறிவை யாரோ மூலக்
கர்கள் பலவந்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு
போனதை அறிந்ததும் இளவரசருக்கு வந்த
கொய்துக்கு அளவிலை அவர்களை
ராகவமாள தடுக்கப் பார்த்தான் என்றும்.

அதற்காக அவனை அடித்து மாதநில
சோத்து வைத்துக் கட்டி விட்டுப்
போனார்கள் என்றும் அறிந்தபின்பு
ராகமமானின் பேரில் ஏற்பட்டிருந்த
ஐயம் நீங்கிவிட்டது இளவரசருக்கு அவன்
பேரில் இப்பொழுது மதிப்பும அன்பு
எழும் வளர்ந்தன

'குருதேவரே' கேட்குமார்களா' இந்த
உலகத்தில் நான் போற்றும் தெய்வம்
ஒன்று என்று என்றால், சமூகதரரிசியாகிய
மந்தாகினி தேவிதான் அந்த ஊமை
மாதரசிக்கு எத்தவிதமான தீவகும் செய
தவர்களை நான் மன்னிக்க முடியாது
பழுவேட்டரைவர்கள் என்னவா
சிறைப்படுத்திக் கட்டளை பிறப்பித்தது
குறித்து நான் சிந்திக்கும் போதும் கொள்ள
வில்லை ஆனால் ஊமை ராணிகு
ஏதேனும் அவர்கள் தீவகு செய்திருந்
தால் ஒருதாளும் என்னால் பொறுக்க
முடியாது பழுவேட்டரைவர் குலத்தை
அடியோடு அழித்துவிட்டு மறு காரியம்
பாரப்பேன் என்னப்ப பெற்ற அன்னை
யும் என சோந்தத் தகைதயும் சூழத்து
அரசிக்குத் தீவகு செய்திருந்தாலும்
அவர்களை என்னால் மன்னிக்க முடி
வாது குருதேவரே' நாளைக்கே நான்
தஞ்சாவூருக்குப் பிரயாணப்பட்டப
போகிறேன் விவாபாசியைப் போய்
வேடம் பூண்டு இந்தப் படிகோட்டி
முருகையனைத் துணைக்கு அழைத்துக்
கொண்டு கிளம்பப் போகிறேன் சமூத
தரசியைப் பற்றி அறிந்து கொண்டா
வன்றி என ஊமை இனி நிம்மதி அடை
வாது ஆசாசரியரே' புயலினால் கஷ
்டப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்யும்
கைவகரிவதைத் தாங்கள்தான் நடத்த
வேண்டும் தங்கள் பெயரால் நடத்தப்
பிரியப்பட்டாவிட்டால் 'சமூதது நரச
சியா அறச்சாலை' என்று வைத்து
நடத்துங்கள்' சமூததாசி புத்த மதத்தில்
பற்றுக்கொண்டவா என்பது தங்களுக்குத்
தெரியுமோ, என்னமோ' 'பூதத் தீவு'
என்று மக்கள் அழைக்கும் போதத் தீவில்
உள்ள புத்த பிக்ஷுனர்களின் மடத்திலே
நான் அவர் சாதாரணமாக வசிப்பது
வழக்கம்" என்றார் இளவரசர்

புத்த பிக்ஷுவும் இதற்கு மாறு

சோலையால் ஒப்புகொண்டார்

ம

றுநாள் புயலின் உக்கிரம் தணித்
த்து பொங்கி வந்த கடலும் பின்
வாங்கிச் சென்றது ஆனால் அவர
நினால் ஏற்பட்ட நாச வேலைகள்
வாணனைக்கு அப்பாற்பட்டிருந்தன
நாளைப்பட்டினம் நகரில் பாதி வீடு
களுக்கு மேல் கரைகளை இழந்து குடிகுச்
கவர்களாக தின்றன அந்த வீதிகளில்
ஒன்றில் இளவரசர் அருள்மொழிவாரிமா
ஸ்டைட்டையா கமந்து நடந்துகொண்டிருந்
தார் அவர் பிள்ளையுடன் சூதகயாவை
இன்றும் ஒரு பெரிய ஸ்டைட்டையா
கமந்து தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்
தான் புயலினாலும் வெள்ளத்தினாலும்
தோததிருந்த அடையாளக்கடையா
களைப் பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள்
போனார்கள்

இப்படி வீடு ஒன்றின் கவரின் மறை
வில்லிருந்து ஒரு பெண் அவர்கள் வந்து
வந்தப் பார்த்துக்கொண்டேவிருந்தாள்
அவள் வேறு யாதும் இல்லை முத்தவா
ரின் மன்னையாள் ராகமமானதான்
இளவரசரும் சூதகயாவும் அவள் தீவர
பிடித்துக்கு அருகில் வரும் வளையில்
அவள் போறுமையோடு காதலிருந்தாள்
நிம்மொன்று வேனிப் புறப்பட்டு ஓடி வந்து
இளவரசரின் முன்னால் வந்து காலில்
விழுந்தாள் சூதகயாவை அவ்ளுடைய
கவனத்தைக் கவர் முயன்றான் உதட்டில்
விழவை வைத்துச் சமிக்ஞை செய்தான்
'உஷ் உஷ்' என்று எச்சரித்தாள் ஒன்றும்
பயன்படவில்லை

"சக்கரவர்த்தித் திருமகனே' வீராதி
வீரனே' பொன்னியின் செல்வா' சோழ
சாட்டின் தவய புதலவா' குடாமணி
விஹாரத்தில் முழுகிப் போய் விட்டாமல்
தாங்கள் பிழைத்து வந்தீர்கள்' என
கண்கள் என்ன பாகவியை செய்தன'
என்று கச்சலிட்டாள்

வீதியில் அச்சமயம் அவதுரிசாகும்
போய்க்கொண்டிருந்தவர்கள் அந்தனை
பெருடைய கவனமும் இப்பொழுது
இளவரசரின்பால் திரும்பின

(தொடரும்)

காட்டுவதற்காக அழைத்துக்கொண்டு புறப்படவேன்' இவன் யார்' உன் கணவனா' வேணுமானால் இவனை உன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு போ' வீணகச்சல் போடாதே'" என்றார்.

இந்தப் பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்த போதே அவர்களைச் சுற்றிலும் ஐயங்கள் கூடிவிட்டார்கள். கூட்டம் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. வந்தவர்கள் எல்லாரும் இளவரசரை உற்றுப் பார்க்க வானார்கள்.

அப்போது ராக்கமமான இளனும் உரத்த குரலில், "ஆ' தெய்வமே! இது என்ன' பொன்னியின் செல்வருக்குச் சித்தப்பிரமையா' கடலில் முழுகிய போது நினைவை இழந்துவிட்டார்களா' அல்லது அந்தப் பாலி புத்த பிஷுக்கள் இப்படித் தங்களை மந்திரம் போட்டு மயக்கி வேறொருவர் என்று எண்ணச் செய்து விட்டார்களா' அல்லது, - ஐயையோ' - அப்படியும் இருக்குமா' தங்கள் இறந்து போய், தங்கள் திருமேனியில் வேறு எவனேனும், கூடுவிட்டுக் கூடு பாலும் விததை தெரிந்தவன், வந்து புத்ததிருக்கிறானா' அப்படியெல்லாம் இருக்கமுடியாது' கோமகனே' நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள் தங்கள் வியாபாரி அல்ல சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் திருப் புதல்வா உலகத்தை ஒரு குடை நிழலில் ஆளப் பிறந்தவர் சந்தேகமிருந்தால் தங்கள் உண்புகைகளைக் கவனமாகப் பாருங்கள் சங்கு சக்கர ரேகைகள் இருக்கும்'" என்று கத்தினான்.

உடனே இளவரசர் அருள்மொழிவர்மா தம் திரு கைகளையும் இதுக முடிக்கொண்டார்.

"பெண்ணே! நீ வாயை மூடிக் கொண்டு கமமா இருக்க மாட்டாயா'" என்று சொல்லிவிட்டு, முருகய்யனைப் பார்த்து, "இது என்ன தொல்லை! இவளுடைய கூச்சலை நிறுத்த உன்னால் முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

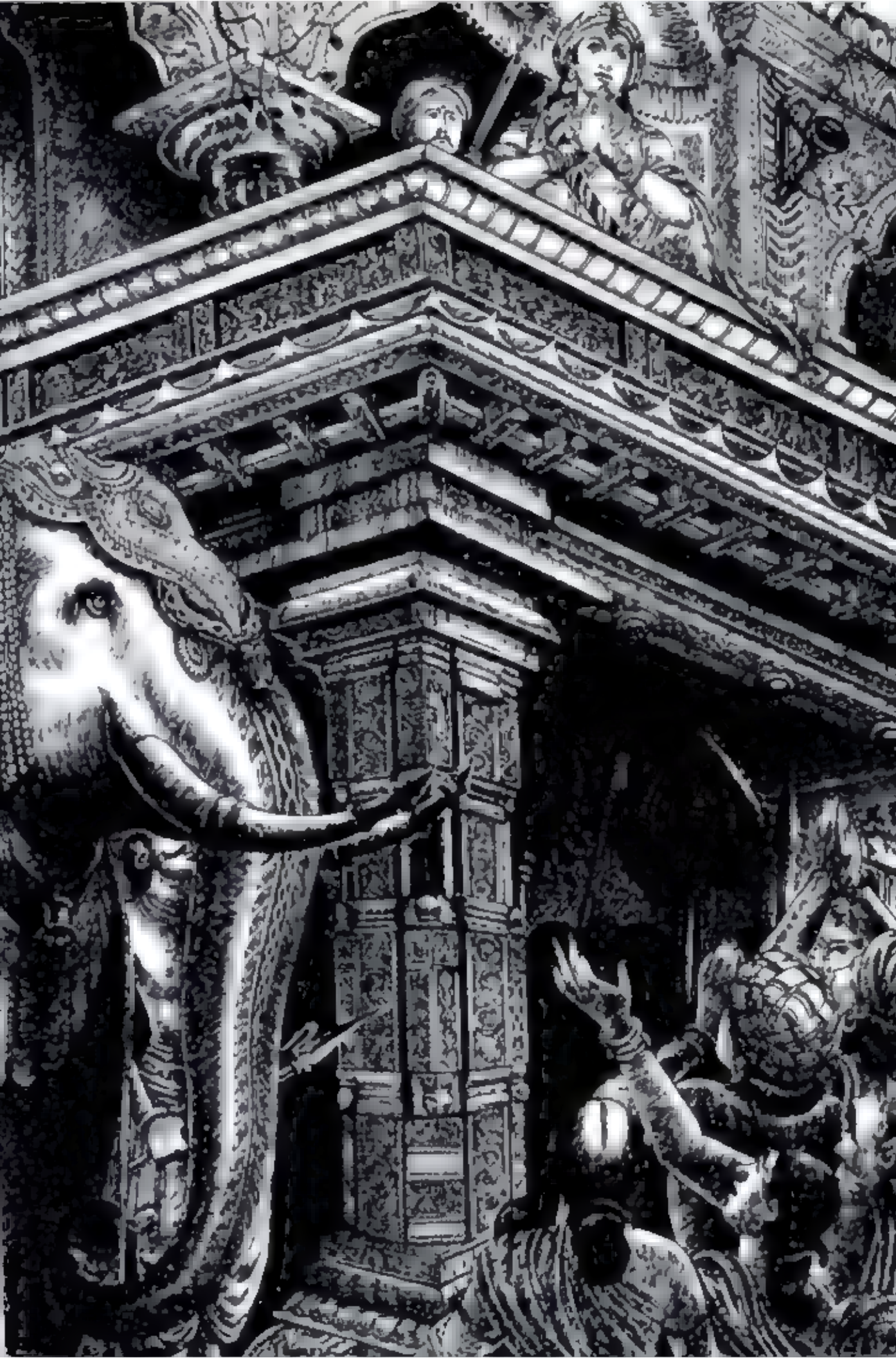
முருகய்யன் தன் மனைவியின் அருகில் வந்து காத்தோடு, "ராக்கமமா' உனக்குப் புண்ணியமாயப் போகட்டும்'

பேசாமலிரு' இளவரசர் பாருக்கும் தெரியாமல் வியாபாரி வேஷத்தில் தஞ்சாவூர் போக விருமபுதிரார்'" என்றான்.

"அடபாலி மகனே! இதை முன்னாடியே சொல்லியிருக்கக் கூடாதா' புத்தமடத்தில் இளவரசர் இருக்கவே மாட்டார் என்று சொன்னாய்' அந்தப் புத்தியோடுதான் இப்போதும் இருந்திருக்கிறாய் ஐயையோ' என்ன குற்றம் செய்துவிட்டேன்' ஆசை மிகுதியால் உளறி விட்டேனே' பாலிப் பழுவேட்டரையர்கள் தங்களைச் சிறைப்படுத்திப் பழி லாங்கச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே' அது தெரிந்திருந்தும் இப்படித் தங்களைப் பகிரங்கப்படுத்தி விட்டேனே' இளவரசர் ஆளாலும் தீவகன் அஞ்ச வேண்டாம் பழுவேட்டரையர்கள் தங்கள் திருமேனியில் ஓர் அணுவுக்கும் தீங்கு செய்யமுடியாது என்னைப் போலும் என் கணவனைப் போலும் வட்ச வட்சம் போகத் தங்கள் கடலியில் நின்று தங்களைப் பாதுகாக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள்'" என்றான். உடனே தன்னைச் சுற்றிலும் நின்ற பெருங்கூட்டத்தைப் பார்த்து, "நான் சொன்னதை தீவகன் எல்லாரும் ஆமோதிக்கிறார்கள் அல்லவா' உங்களில் யாரேனும் பழுவேட்டரையர் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் உண்டா' அப்படியானால், அவர்கள் இப்படி முன்னால் வாருங்கள்' என்னை முதலில் கொண்டு விட்டுப் பிறகு இளவரசருக்குத் தீங்கு செய்ய எண்ணுங்கள்'" என்று அவறினான்.

பி

துவளையில் அடங்காத விபப் புடன் பார்த்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மக்கள், உடனே, "பொன்னியின் செல்வர் வாழக் கழங் கொண்ட வீராதி வீரா வாழக்" என்று பெரிய கோஷத்தைக் கிளப்பினார்கள் அதைக் கேட்டு விட்டு மேலும் பல மக்கள் திரண்டு வந்து அவர்கே கூடினார்கள் அப்படி வந்தவர்களிலே நாளைப்படடிமை தகரத்தின் எண்பேராயத் தலைவர் ஒருவரும் இருந்தார் அவர் கூட்டத்தை

விவகாரிகொண்டு முன்னால் வந்து 'கோமகனே' தாங்கள் இந்த நகரின் குடாமணி விஹாரத்தில் இருந்து வந்து தாக்க கேள்வியுடைய அந்த வந்த நிலை நாங்கள் கம்பலிலை இப்போது உண்ணம் அந்திதாம் நேற்று அடித்த பெரும்புயல் இந்த நகரத்தில் எந்த தளையா காசங்களை விளைத்திருக்கிறது ஆனாலும், தங்களைப் புத்த விஹாரத்தில் இருந்து பத்திரமாய் வேளிகொண்டாத்தே. அதை முன்னிட்டுப் புயலின் கொடுமைகளையெல்லாம் மறந்து விடுகின்றாம் இந்த நகரில் தங்களுள் யாரைப் பட்டது இந்தநகரின் பாகியம்" என்று கூறினார்.

இளவரசர் இயிமல தன்னை மறைத்துக் கொள்ளப் பாரப்பதில் பயனில்லை என்று கண்டுகொண்டார்.

ஐயா' தங்களுடைய அன்புக்கு மிக்க நன்றி இந்த நகர மாந்தரின் அன்பு என்னைப் பாவப்படுத்துகிறது ஆனால் வெகு நகரியமான காரியமாக தான் தந்தையுக்கு அவராமாகப் போக வேண்டியிருக்கிறது பிரயாணம் தடைப்படக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் இப்படி விபாபாரியின் வேடம் பூண்டு புறப்பட வேண்டும் எனக்கு விடை கொடுங்கள்" என்றார்.

அப்போது கூட ததிலிருந்து ஒரு குரல் கிளம்பியது "கூடாது கூடாது" இளவரசர் இங்கே ஒரு நாளாவது தங்கி ஏழைகளாகிய எங்கள் உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுதான் புறப்பட வேண்டும்" என்று உரக்கச் சத்தமிட்டுக் கூறின அக்குரல்.

அதைப் பின்பற்றி இளையும் ஆயிர மாயிரம் குரல்கள் 'கூடவே கூடாது' இளவரசர் ஒரு நாளாவது இங்கே தங்கி இளைப்பாறி விட்டுத்தான் போக வேண்டும்" என்று கூசலிட்டன.

என்பேராயத்தின் தலைவர் அப்போது "கோமகனே' என் நகர மக்களின் அன்பையும் உற்சாகத்தையும் பார்த்தீர்களா? எங்கள் உபசாரத்தைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு ஒருவேளையாவது எங்கள் விருதானியாக இருந்து விட்டுத்தான் போக வேண்டும்" என்று கூசலிட்டன.

தானியாக இருந்து விட்டுத்தான் போக வேண்டும் புத்த பிஷுக்கள் செய்த பாகியம் நாங்கள் செய்யவில்லையா' நேற்று இது நகர மாந்தர் தங்களைப் புத்த பிஷுக்கள் மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சந்தேகப்பட்டுக் குடாமணி விஹாரத்தையே தகாத்து மண்ணோடு மண்ணாகி விடப் பார்த்தார்கள் அந்தச் சமயத்தில் புயல் வந்து விட்டது' நாங்கள் செய்யத் தவறியதைப் புயல் செய்துவிட்டது விஹாரம் இடித்து மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டது" என்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்ட இளவரசர் "ஐயா' நாங்கள் புத்த பிஷுக்கள் மீது குற்றம் காக்கியது சரியல்ல என்று உடைய வேண்டும்காண்ககாகவே பிஷுக்கள் புத்த விஹாரத்தில் என்னை வைத்திருந்தார்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு உயிருக்கு மாறாடிய என்னை யமனுடைய பரசுக் கயிற்றிலிருந்து காப்பாற்றினார்கள் குடாமணி விஹாரம் வீழ்ந்துவிட்டது என்று கேட்டு என் மனம் வேதனைப்படுகிறது அதைத் திருப்பிக் கட்டிக் கொடுப்பது என்னுடைய கடமை" என்றார்.

ஆகா' இதெல்லாம் முன்னரே எங்களுக்குத் தெரியாமல் போய்விடுறே' இப்போது தெரிவித்து விட்டபடியால் குடாமணி விஹாரத்தை நாங்களே புதுப்பித்துக் கட்டிக் கொடுத்து விடுவோம் இளவரசே' தாங்கள் ஒருவேளை எங்கள் விருதானியாக மட்டும் இருந்து விட்டுப் போக வேண்டும்" என்றார் எண்பேராயத்தின் தலைவர்.

ஆமாம், ஆமாம்" என்று பதிலளித்தார்கள் மக்களின் குரல்கள் எதிரொலி செய்தன.

"இளவரசே' இங்கே தங்குவதினால் ஏற்படும் தாமதத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளலாம் தாங்களே காலநடை யாகப் புறப்பட்டிருக்கிறார்கள் புயல் மறை காரணமாகச் சோழ நாட்டுச் சாலைகள் எல்லாம் தடைப்பட்டுக் கிடக்கின்றன நதிகளிலெல்லாம் பூரண வெள்ளம் போகிறது காலநடையாகச் சென்று எப்போது போய்ச் சோலிகள்"

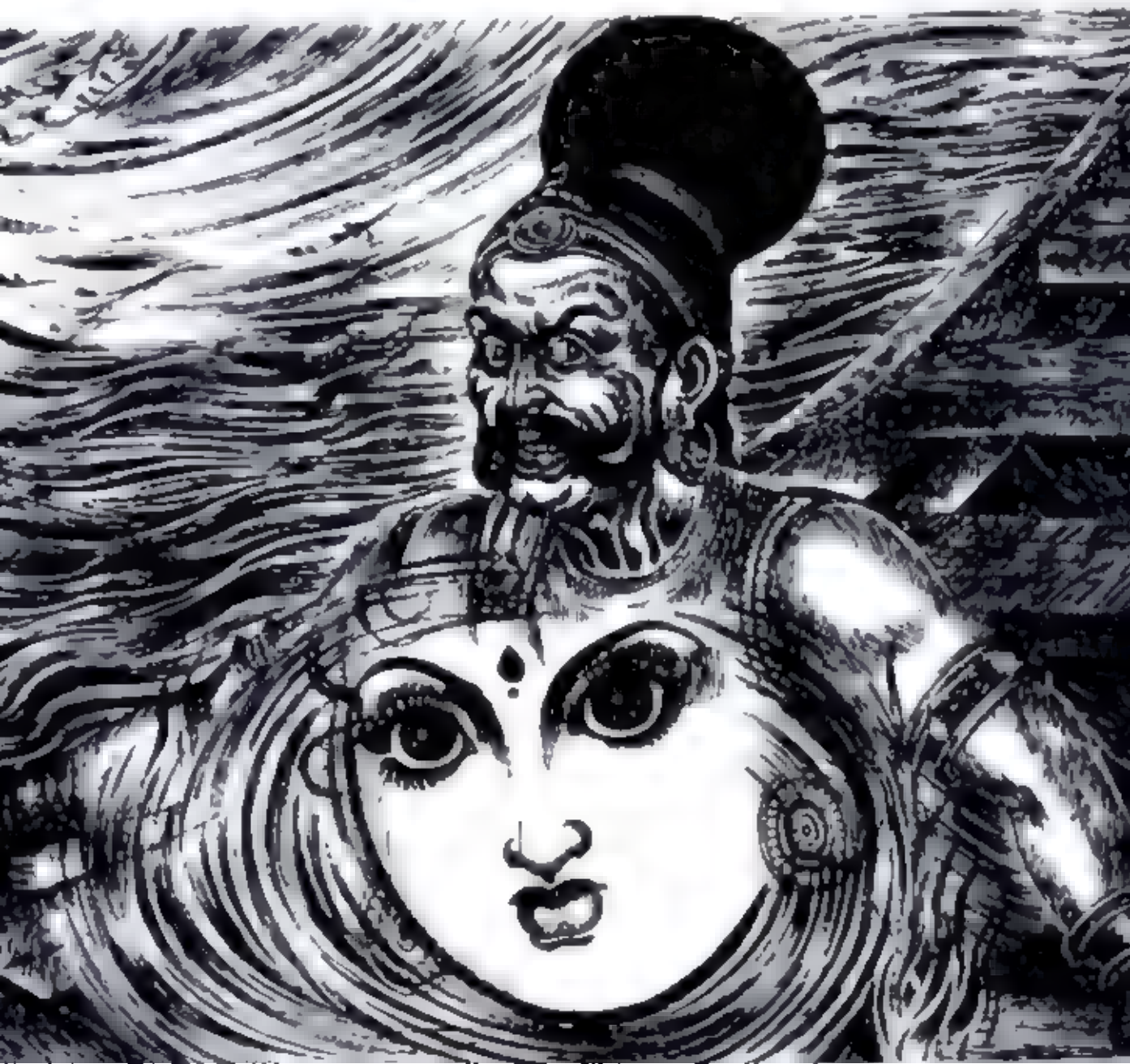
தங்களை யானை மீது வைத்து ஊராவல
மாக அனுப்புகிறோம் தங்களுடைய தாங்
கள் அனைவரும் வந்து சந்தராவது தக்க
கொண்டு விட்டு வந்தேன்" என்றா
வன போய்தகளை தள்ளலா

அவா பேசிக்கொண்டிருக்கையில்
ஜனங்களின் கூட்டம் மேலும் அதிக
புகைக்கொண்டிருந்தது

எவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்
என்னவா கொடுப போய்
விட்டது இரத்தினம் வெளி
யாகிவிட்டது தாக்கமாள
புது தகவலாகக் கூறவில்லை வெளிப்
படுத்தி விட்டான் புது தகவல்களையு
தான் வெளிப்படுத்தினான் 'அவ்வது
வேறு ஏதேனும் தோகை இருக்கமா'
எப்படியும் சந்தராவது இருந்தால்

கள்ள அணைப் பிரிக்கொண்டு உடனே
புறப்படுவது இயலாத காரியம். அத
னால் இவர்கள் மனக்கஷ்டம் அடை
வார்கள் அதோடு உத்தேசத்திலுள்ள
தோகைமே மேலும் தவறினாலும் தவறி
விடும் மகதியானம் வளையிலேயும்
இருந்து இவர்களைச் சமாதானப்
படுத்தி விட்டுத்தான் போக வேண்டும்
புயலினால் கஷ்ட தடைபடுகளை
அவ் தவறாமலுக்குச் சிந்தித்து ஆறுதல்
கூறிவிட்டுப் போக வசதியாகவும் இருக்
கும். ஆகா! நான் இச்சமயம் என்னை
வெளிப்படுத்திக் கொள்வதால் தாட்டில்
குழப்பம் விளையும் என்று இன்னும்
பிராட்டி குந்தனை கூறினாள்? அது
எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தை? -
என தமக்களையப் போன்ற அறிவாளி
இந்த உலகிலேயே யாரும் இல்லை

தான்' - தஞ்சைச் சிவகாதன உரிமை
யைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள்' உண்
மையில், குத்தகை தேவியை அல்லவா
சிமமாதனத்தில் அமாதத் வேண்
டும்'

இவ்வாறு போனனியின் செல்வா
கித்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது ஜனக
கூட்டம் மேலும் அதிகமாகி வருவதைக்
கண்டார் அவர்களுடைய குதூகலமும்
வளர்த்து வருவதை அறிந்தாரா புயலின்
கொடுமைகளையும் மக்கள் அடிய்பாடு
மற்றது விட்டதாகத் தோன்றியது எவ
கித்தித்தா, யானைகள், குதிரைகள்,
சிவிகைகள், திருச்சின்னங்கள், கொடி
கள், பேரிடை, எககளம் முதலிய வாந
தீயங்கள் - எல்லாம் வந்து சேர்ந்து
விட்டன

அரைப் பகலு நேரமாவது இங்கே
தங்கி விட்டுத்தான் புறப்பட வேண்டும்
என்று இளவரசர் முடிவு செய்தார்

என்பேராயத்தின் தலைவரைப்
பார்த்து, "ஐயா" இவ்வளவு மக்களின்
அன்பையும் புறக்கணித்து விட்டு நான்
போக விரும்பலிலை பிற்பகல் வரை
யில் இங்கே இருந்துவிட்டு மாஸையில்
புறப்படுகிறேன் அதற்காவது அனுமதி
கொடுப்பீர்கள் அல்லவா" என்றார்

இளவரசர் தங்கிச் செல்வச்
சம்மதித்து விட்டார் என்ற
செய்தி பரவியதும் ஜனககூட்
டத்தின் உற்சாகம் எல்லை
கடந்துவிட்டது குதூகலத்தை வெளிப்
படுத்தும் வழிகளைக் கடைப்பிடிக்கத்
தொடங்கினார்கள் வாததீயங்கள்
முழங்கத் தொடங்கின ஆங்காங்கே
வீதிகளில் கத்தி விளையாட்டு, கழி
விளையாட்டு, குளவக் கத்து முதலி
யவை ஆரம்பமாகின் ஜனங்களுக்கும்
அவர்களுடைய குதூகல விளையாட்டு
களையும் கடந்து கொண்டு நான்குப்
பட்டினத்துச் சோழ மானிக்கைஞ்சு
செல்வது பேரிதும் கஷ்டமாயிற்று
எப்படியோ கடைசியில் போய்ச்
சேர்ந்தார்கள்

மானிக்கைஞ்சு இளவரசர் சிந்து
நேரம் கூடத் தங்கி இளைப்பாற முடிய

வில்லை ஏனெனில், அவர் வெளிப்
பட்ட செய்தி அக்கம் பக்கத்துக்
கிராமங்களுக்கெல்லாம் பரவிவிட்டது
ஜனங்கள் நிரை நிரைக் வந்து குவிந்து
கொண்டிருந்தார்கள் இளவரசரைப்
பார்க்க வேண்டும் என்ற தங்கள்
ஆவலைத் தெரியப்படுத்திக்கொண்டார்
கள்

இளவரசரும் அடிக்கடி வெளியில்
வந்து ஜனக கூட்டத்தினிடையே
சென்று அவர்களுடைய கேட்கம் லாபங்
களைப் பற்றிக் கேட்டார் புயலினால்
விளைந்த கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றி
அனுதாபத்துடன் விசாரித்தார் தாம்
தஞ்சாவூருக்குப் போனவுடனே
ஜனங்கள் அடைந்த கஷ்டங்களுக்குப்
பரிகாரம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்
வதாகக் கூறினார் அதைப் பற்றி
ஜனங்கள் அவ்வளவு உற்சாகமடைய
வில்லை என்பதையும் கண்டு
கொண்டார் ஜனங்கள் ஒருவரோ
டொருவர் "பழுவேட்டையார்களின்
அதிகாரத்துக்கு முடிவு ஏற்படுமா?"
என்று பேசிக்கொண்டதும் அவர்
காதில் விழுந்தது சக்கரவர்த்தியின்
உடல் நிலையைப் பற்றியும் அடுத்தபடி
சிமமாதனத்துக்கு வரக்கூடியவரைப்
பற்றியும் அடக்கமான குரலில், ஆனால்
இளவரசர் காதில் விழுமபடியாகப்
பலகும் பேசினார்கள்!

இதற்கிடையில் நான்குபட்டினம்
நகரின் ஐம்பெருங் குழுவின் அதிகாரி
களும், என்பேராயத்தின் தலைவர்கள்
அனைவரும் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்
இளவரசருக்கு விருந்து அளிக்கப்
பெருந்தர ஏற்பாடுகள் நடந்தன இளவர
சரைப் பார்க்க வந்த ஜனத்திரள்கு
உணவளிக்கும் ஏற்பாடுகளும் நடந்தன
புயலினால் நஷ்டமாய்ந்து போக நகரில்
எஞ்சியிருந்த தானியங்கள் எல்லாம்
வந்து குவித்தன கறிகாய்களைப்
பற்றியோ கவலையே இல்லை விழுந்த
வாழை மரங்களின் வாழைக் காய்க்
குலைகளையும், விழுந்த தென்னை
மாங்களின் தென்னங் குலைகளையும்
கொண்டு ஒரு லட்சம் பேருக்கு விருந்து
தயாரித்து விட்டலாமே!

வி

குத்துகள் முடித்து. புறப்பட வேண்டிய சமயம் நெருங்கிறது. இளவரசர் சோழ மானிகையின் மேனமாடத்து முகப்பில் வந்து கைகப்பிக்கொண்டு தின்றா விதிலில் ஒரு பெரிய கோல கலமான காவலம் புறப்படுவதற்கு எல்லாம் ஆயத்தமாயிருந்தன இளவரசர் ஏதே செல்வதற்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட யானை ஒன்று வந்து தின்றது முன்னாலும் பின்னாலும் குதினாகன. ரிஷபங்கள் முதலியவை தின்றன திரு விளையுள்ளும் கொடிகளும் ஏந்தியவர்களும் பலவித வாததியக்காரர்களும் அணிவகுத்து தின்றார்கள் மக்களை நேற்று மாலை பொங்கி எழுந்த கடலைப் போல ஆரவாரித்துக் கொண்டு கண்ணுக்கெட்டிய திரை தின்றார்கள்.

இளவரசர் வெளித்தாறுதற்குப் புன்னகை புத்த முகத்துடன் பொலிந்தார அவர் கன்னத்திலே பெருங்கவலை குடிக்கொண்டிருந்தது. பெற்ற தாயைக் காட்டிலும் பதினாடிக் குடி அவருடைய அன்பைக் கவரத்திருந்திருந்தது ராணியின் கதியைப் பற்றி அந்தது கொள்ள அவர் கன்னம் துடிதுடித்தது முதுகையின் மனைவியிடம் இன்னும் செறிது விவரம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணி விருத்தார அவனோ ஜனக கூட்டத்தில் மறைந்துவிட்டான் முதுகையின் மட்டும் முண்டியடித்துக் கொண்டு இளவரசரைத் தொடர்ந்து சோழ மானிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான் அவன் மனைவிராகமமான என்ன ஆனான் என்பது அவனுக்கும் தெரியவில்லை.

மற்றொரு பக்கத்தில் இளவரசரை வேறொரு கவலை பற்றிக்கொண்டிருந்தது சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்துக்கு விவராதமாக. தான் இராஜபதிகை கைப்பற்ற விருமபுலதாய முன்னமேயே பழிவேட்டையாக்கன கொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள் இந்த ஜனங்கள் செய்யும் ஆரம்பப்பட்டவர்களின் காரணமாக அவர்கள் கூறு கண்ணம் என்று ஏற்பட்டு விட்டாம்.

அல்லவா?

எப்படியாவது இந்த நகர மாததர்களின் அளபுச் சமுலிருந்து தப்பித்துப் போனால் பிபாதும என்று இளவரசர்க்குத் தோன்றிவிட்டது.

இந்த நிலைமையில் அவர் சற்றும எதிர்பாராத இன்னொரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

ஜனங்கனிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ளும் பாவனையில் இளவரசர் குமரிட குக்கொண்டு தின்றபோது, ஜனககூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு ஹம்பெருவகுழுவின் அதிகாரிகளும் எண்பேராயத்தின் தலைவர்களும் மானிகையின் வாசலில் வந்து தின்றார்கள்.

முன்பினர்பாட்டின்படி நிகழ்ந்தது போல, சில நிமிட நேரம் பேசிக்க, ழாக, கக்காளம் முதலிய நூறு நூறு வாததியங்கள் கட்கொலியையும் அடக்கிக்கொண்டு ஒலித்தன உடனே அவ்வளவு வாததியங்களும் தின்றபோது அப் பெருவ கூட்டத்தில் தீச்சபதம் தீவியது அச்சமயத்தில நகரத் தலைவர்களில் முதியவராகக் காணப்பட்ட ஒருவர் மானிகை முன் வாசலில் இருக்க தீவா மேனட மீது ஏறி தீவறுகொண்டு கம்பீரமான குரலில் கூறினார்:-

“பொன்னியின் செல்வ! ஒரு விண்ணப்பம் நான்கு நகரையும் அக்கம்பக்கத்துக் கிராமங்களையும் சேர்ந்த ஜனங்களின் சார்பாக ஒரு கோரிக்கை சக்கரவர்த்தியின் உடல் நிலையைப் பற்றி நாங்கள் அனைவரும் கவலை கொண்டிருக்கிறோம். அதைப் போலவே நாங்கள் கேள்விப்படும் இன்னொரு செய்தியும் எங்களுக்குக் கவலை தருகிறது பழுவேட்டையர்களும் பல நெற்றசர்களும் சோந்து சக்கரவர்த்திக் குப் பிறகு மதுராத்தகத் தேவருக்கு முடிசூட்டத் தீர்மானித்திருப்பதாக அறிவித்தாம் மதுராத்தகத் தேவர் இன்று வளையில் போரகனம் சென்று அரியாதவர் அவர் பட்டத்துக்கு வந்தால் கண்ணமில் பழுவேட்டையர்கள்தான் இராஜ்யம் ஆளுவார்கள் சிற

நபர்கள் வைத்ததே சட்டமாயிருக்கும் இனவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் மூன்று ஆண்டி காலமாகச் சோழ நாடுக்கு வாயேயில்லை அதற்கு ஏதேதோ காரணங்கள் சொல்கிறார்கள் அவருக்கு மத்தம் குட்டிக்கொள்ள விடுபட மிளவை என்றும் கறுகிறார்கள் அப்படியானால் அந்தெப்படி யோசனமாகப் பட்ட ததுக்கு வர வேண்டியவா யார்? சோழ நாடு தலம் செய்து பெற்ற புதல்வரும், காபேலித் தாய் காப்பாற்றிக் கொடுத்த செல்வரும் சூழ வொன்று வீராதி வீரமுமான தாங்கள்தான் மக்களே! தான் கூறியது உங்களுக்கு கெல்லாம் சமமதமான காரியமா?" என்று அந்த முதியவா கற்றிழை நினைந்துகொண்ட பாரததுக் கேட்கும் எட்டுத்திசையும் நடுவதும்படியான பேரொலி அக கூட்டத்திலிருந்து எழுகது "ஆம், ஆம், எங்கள் கருத்தும் அதுவே" என்று பதினாயிரம் குடிகள் கூறின அந்தத் தொடரத்து "பொன்னியின் செல்வா வாழ்க" என்று ஒரு வட்சம் குரல்கள் கோஷித்தன இவ்வளவு கோஷங்களும் சோழந் உத்த தெரியாத ஒரு பொருள் இனாசெலாக்க கேட்டது

மறுமொழி சொல்வதற்காக இன வரசரின் கருதிகள் அளையத் தொடங்கியது. ஏதோ மந்திர சக்தியோட கட்டுண்டு அப்படியது போல் அந்தப் பேரினரைச்சல் அடங்கியது

"ஐயா! நீங்கள் எல்லாம் என்னிடம் கொண்டிருக்கும் அன்பைக் கண்டு ஆனந்தப்படுகிறீர்கள் ஆனால் அந்த அன்பை நீங்கள் காட்டும் விதம் மாறையாக இல்லையே" என அருமை தந்தை - சக்கர சோழ சக்கரவர்த்தி - இன்னும் ஜீவிய வந்தாய் இருக்கிறார் என்பதை நீங்கள் மறந்துவிட்டதாகத் தோன்றுகிறது சக்கரவர்த்தி நீட்டி வாழ வேண்டும் என்று என்னுடன் சோழந் நீங்களும் பிரயாத்திக்க வேண்டும் சக்கரவர்த்தி ஜீவியவந்தாய் இருக்கும்போது அவருக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு யார் என்பதைப் பற்றி யோசிப்பது ஏன்?"

நகரத் தலைவர்களிலே முதல் தலைவரான முதியவா இனவரசரின் இக் கேள்விக்குச் சரியான விடை வைத்திருந்தார்

"பொன்னியின் செல்வா! சோழ நாட்டில் ஒரு மன்னர் உயிரோடுக்கும் போதே அடுத்தபடி பட்டத்துக்குரியவா யார் என்பதை நினைத்தது விடுவது தொன்று தொட்டு வந்திருக்கும் வழக்கம் பதுளா கொண்ட வீரம நிலையை மப்படுத்துக் கோவிலுக்குப் பொற்குரை வைத்தவருமான மகா பராந்தக சக்கரவர்த்தி, தம் காலத்திலேயே தமக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வர வேண்டியவர்களை முறைப்படுத்தி விடவில்லைவா? அதன்படிதான் தங்கள் தந்தை சிம்மாசனம் ஏறினார்?" என்றார்

"ஆம், ஆம்" ஆகையால் இப்போதும் அந்தப் பட்டத்துக்கு உரியவரைப் பற்றிச் சக்கரவர்த்தியே தீர்மானிக்க வேண்டும்! நீங்களும் நானும் அதைப் பற்றி யோசிப்பதும் பேசுவதும் முறை அல்லவே" என்றார் இனவரசர்

"பொன்னியின் செல்வா! சக்கரவர்த்திக்குத்தான் அந்த உரிமை உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம் சக்கரவர்த்தி கையாசையாக முடிவு செய்கக் கூடிய வாய் நூதால் அது சரியாகும் தற்போது சக்கரவர்த்தியைப் பழிவிட்ட ரையர்கள் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் சிறைப்படுத்தி அடைப்போ வைத்திருக்கிறார்கள்" இனவரசர் இன்னும் சொல்லப் போவால், சக்கரவர்த்தி உயிரோடு இருக்கிறார் என்பதைப் பற்றிய எங்களில் பலருக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது தங்களுடன தொடரத்து தஞ்சைக்கு வந்து அந்தச் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறோம் அந்த விவசாய சக்கரவர்த்தி நல்லபடியாக இருந்தால், அவரிடம் எங்கள் விசுவபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வோம் அவருக்குப் பிற்பாடு தாங்கள்தான் சிங்காதனம் ஏற வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக் கொள்வோம் பிறகு சக்கரவர்த்தி முடிவு செய்கிறபடி செய்வோம்"

பெரியவர் சக்கரவர்த்தி உயிரோட இருக்கிறார் என்பதைப் பற்றிச் சந்தேகப்

பட்டுக் கூறிய வார்த்தைகள் இவ்வாறின்
உண்மையில் ஒரு பெரும் திண்டிபனா உண்மை
இதனை நான் அப்போது அறிந்தேன். அந்த
வேதனையும் பிறவும் ஏற்பட்டன. அந்த
வார்த்தையின் உண்மையை அறிந்தேன். அந்த
தெருவிலிடத்து போனவுடன் அந்த
தடுக்க முடியாத தூரத்தில் தாய் இப்போது
போனவரும் ஒரு பிரமை உண்மை என்று
அந்த ராணியை வாரிசு அழகாகப் பின்
வந்தமாகப் பிடித்துக்கொண்டு போன
விவரமும் நினைவுக்கு வந்தது. இவ்விவர
உண்மையும் தாமதிப்பாமல் தஞ்சை போய்
சேர வேண்டும் என்ற பரிபரப்பு ஏற்பட்டது.
ஒரு சில வினாடி தோத்திரம் இவ்வாறு
சரி தாம் செய்ய வேண்டியது இவ்வாறு
தென்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன். இவ்வாறு

அந்த வார்த்தைக்குக் கொண்டிருப்பதில்
பயனில்லை. பிரயாணப்படுவதுதான்
நாயகமாகும். இப்போது இவர்கள்
பெரும் அபாயகொண்டதாகச் சொல்லிப்
பிரயாணப்பட்டு விட்டால், வழியில்
போகப் போக வேறு உபாயங்களைக்
கண்டுபிடித்துக் கொள்ள
லாம்.

‘தாயா’ உங்களுடைய
விரும்பத்தகுத்து நான்
குறுகிக் திறைவிலலை

செகரவாதியைப் பற்றித் தாங்கள்
கூறியது அவனாத தரிசிக் வேண்டு
மென்ற என் கவனையை அதிகரித்துவிட
டது நான் உடனே புறப்பட வேண்டி
நிங்களும் செகரவாதியைத் தரிசிக்
விருமயினாக தாராளமாக எடுத்து எ
வாருங்கள் படத்து உரிமையைப் பற்றிச்
செகரவாதி என்ன சொல்லுகிறார்
அதைக் கேட்டு நாம் அனைவரும் நினைவு

கொள்வோம்" என்றார்

சிந்து நோத்துக்கொண்ட இளவரசர்
யான மீது ஏறிக்கொண்டு பிரயாணம்
பட்டார் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள்
அவருடன் ஒரு மாடுபட்டம் சாவலம் தரு
கையை நோக்கிப் புறப்படத் து போக
போக இளவரசர் என் தொடர்ந்த
சாவலம் பெரிதாகிக்கொண்ட
புரந்தது

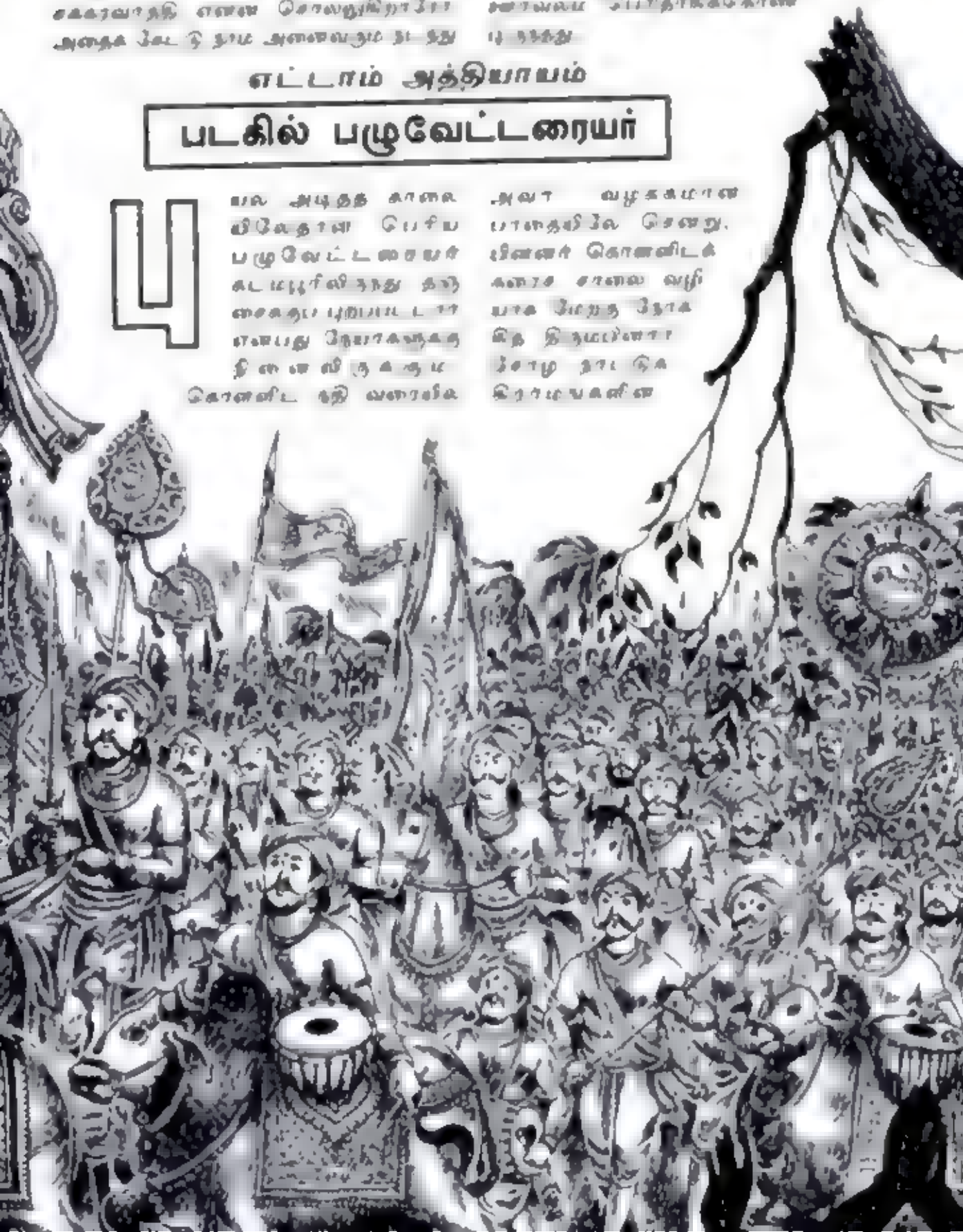
எட்டாம் அத்தியாயம்

படகில் பழுவேட்டரையர்

4

யல் அடித்த காலை
விடுதலாப் பெரிய
பழுவேட்டரையர்
கடம்பூர்லிருந்து தரு
கைகொடுப்பார்பட்டார்
என்பது நோக்கங்கரு
தினை விருக்கரும
கொண்டிட்டு வளர்விக

அவர் வழக்கமான
பாளையிலே சென்று,
வினா கொண்டு
கனா சாலை வழி
யாக மேற்கு நோக்
கித் திருமயினார்
தொழு தாடுக
கொம்புகளின்

வழியாக அவர் தீண்ட மீளாமையே
செய்ய விருப்பமில்லை. மேலும்
சென்று திருமயபுரத்து நீராக்க
கொண்டிருந்த கட்டை விருமபு
சென்றார்.

வழக்கம் போல் குற்றங்களுக்கான
பரிசாபங்களை இச்சமயம் பெரிய
பழிவட்டமாய் புரப்பாவினை
தாம் போவதும் வருவதும் கடைய வளை
வில் எவருடைய கவனத்தையும்
கவராமலிருக்க வேண்டியென்று
ஞெளத்தார். ஆகையால் பதறுப
பொருத்தம் தாழ்வு அழகுதற்ப
போனார்.

திருமயபுரத்து நீரி கொள்
ளித்தது வடகனாவில் பழிவட்ட
மாய் வந்தபோது அந்தப் பொய்
தநிலை வெள்ளம் திருமயபுரம் தோ
டுக்கொண்டிருந்தபோது நீர்வாக்கமாகப் போய்க்
கொண்டிருந்தது அவருக்குத் தெரிய மா
கில் துன்பமானது கொண்டு போவது
இவ்வாறு காரியம் பெருகாமலிருந்த
அறிவுடைய காரணம் திருமயபுரம் போய்
வந்தது சென்கரியமாக இருக்காமல்
மற்று துன்பமானது வடகனாவில்
மிடவில்லை. பழிவட்டமாய் தம்
முடல் வந்த பத்து வீரர்களுடைய
புகை ஏறிய புகை துடித்ததில்
சென்றுகொண்டிருந்தபோது புயல்
வந்ததுவிட்டது. புகை நீர்வாக்கம்
திருமயபுரம் வளைவிலே கண்டிப்பாப் பெ
ய்க்கை சென்றதினாலான துடி
வெள்ளத்தின் வேகம் புகை கிழங்கு
போலி இருந்தது புயல் அந்தப் பொரு
தோடு தள்ளப் பார்த்தது. புகை
புகை புகை தெரு நீர்வாக்கம்
சென்றது புயல்களான துடி புயல்
வந்த கைகளுக்கே இடையில் அகப்பட்ட
துக்கொண்ட புகை திருமயபுரம் திருமயபு
சென்றார் காரணம்.

பழிவட்டமாய் உள்ளத்திலும்
அப்பொருது ஒரு பொருது புயல் அபுத
லும் கருவது காரணம் துடி துடி
வின் எதிர் திருமயபுரம் அவரு
டைவ அறிவு மயங்கிப் போவது
சாதாரண வழக்கம் அவன் கருவதில்

லாம் சரியாகவே அவருக்குத் தோன்
றும் வாழ்க்கையிலும் தமக்குப்
புக்கமாக இருந்த ஒரு காரியத்தை
தந்திச் சொல்லாமல்போது அது செய
வதற்குரியதாகவே அவருக்குத் தோன்றி
விட்டது ஏதேனும் மனதில் சிந்து
செய்துமிருந்தாலும் அவருடைய
வாய் "சரி சரி" அப்படியே செய
வேண்டும் என்று கூறி விட்டது சொல்
வில்லை. வரக்குத் தவறி எது
வும் செய்வதற்கு அவர் விருமபு
வந்திலை.

இப்போதும் அவரைத் துன்புறுத்தும்
பொய் மயுரத்தகனா அழகுதற்ப வரும்
புகை தந்திச் சொல்லாமல்போது சரி என்று
ஒருதுக்கொண்ட விட்டார் மீளாமையே
கிளம்பிய போது அது சாதாரணமாகப் பற
புகை துன்பமானது எழுந்தது அவர் உள்
ளத்தை வளைத்தது தந்திவின் தடத்
தையில் அன்றுவளவும் களங்கம் ஏற
புகை கூறும் என்று அவர் எண்ண
வில்லை. ஆயினும் தந்திவிளையாதது
மீளாமையே மீளும் வாய்ப்புக்காகத்
தந்தியை அவனைத் தந்தியை விட்டு
விட்டு வந்த துக்கம் போல என்ற எண்ணம்
அபுக்கம் அவர் மனத்தில் தோன்றி
வேதனை தந்தது.

ததமாறன், வந்தியத்தேவன்.
ஆதித காரணம் ஆய்வு புயல்
மீதும் அவர் குரோதம் கொள்
வதற்குக் காரணங்கள் திருந்தன
பொருத்தித் தீவனத்தில் தள்ளியில்
தாழ்வு தந்தியும் போய்க் கொண்
து தந்திபாது தந்தமாறன் எதிர்வாடு
தந்தியை, 'தவன் மகள்' என்று
தரப்பட்டது அவர் தெருத்தில் பழக
க காரணம் திருமயபுரம் துடி போட்
பு போல் பதந்தி தந்தது அப்போது
சண்டான குரோதத்தில அவனைக்
கொண்டு விடுமபடியாகவே காவல்
னக்கு திருமயபுரம் கட்டளைமிட்டு விட்
பார் மீளினார். அதைப் பற்றி வந்த
தினார். எப்படியோ தத்தமாறன்
மீள்குதுவிட்டான் அவன் எப்படிய
மீள்குதுதான். தீவனத்தின் காவல்
எப்படி மாண்டான் என்னும் வில்

ரத்தை இன்னமும் அவரால் அறிய முடியவில்லை. அதற்குப் பிறகு கத்த மாறன் தன் அரண்மனைவிலேயே சில நாள் இருந்ததும், தந்தினி அவளுக்குச் சிரத்தையும் பணிவிடை செய் ததையும் அவரால் மறக்க முடிய வில்லை.

பிறகு, வந்தியத்தேவனும் கடம்பூரில் இருக்கிறான் முதன்முதலில் அத்த அதிகப் பிரசங்கி வாலிபனைப் பாரத் ததும் அவருக்கு அவனைப் பிடிக்க வில்லை. பிறகு அவன் தஞ்சாவூரில் சக்கரவர்த்தியிடம் தனியாக ஏற்பா எச்சரிகளை செய்ய விருமபியதையும், தஞ்சைக்கோட்டையிலிருந்து ஒருவரும் அறியாமல் தப்பி ஓடியதையும் அறிந்த போது அவருடைய வெறுப்பு அதிக மாயிற்று. அச்சமயம் இன்னப் பழு வேட்டையார் அவன் தப்பிச் சென் றதற்கு தந்தினி உதவி செய்திருக்கலாம் என்று குறிப்பாகச் சொன்னதையும் அவர் மறக்கவில்லை. அது ஒருநாளும் உண்மையாக இருக்க முடியாது ஏனெ னில் அவன் குத்தவைப் பிராட்டிகளும் இளவரசர் அருளமொழிக்கும் அந் தரங்கத் தூதன் என்று தெரிய வந் திருக்கின்றன ஆகையால் அவனாகவும் தந்தினிகளும் தொடர்பு எதுவும் இருக்க முடியாது ஆனாலும், அவனையும் தந்தினியையும் சோதது எண்ணிப் பார்த்தபோதெல்லாம் பெரிய பழுவேட் டையார் இரம்பு இதயத்தில் அனல் வீசிற்று.

பிறகு, ஆதித்த கரிகாலர் இருக்கவே இருக்கிறார் அவர் முன் ஒரு சமயம் ஒரு கோவில் பட்டின் மகனைக் கலி யாணம் செய்து கொள்ள விருமபினார் என்பதும், அவன்தான் தந்தினி என பதும் அவர் காதுக்கு எட்டியிருந்தது அவர்கள் இப்போது சந்தித்திருக் கிறார்கள் அதற்கு தந்தினி மிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் எதற்காக? ஒன்று நிச்சயம் ஆதித்த கரிகாலன் பெரிய முாடனாவிருக்கலாம் பெரி யோர்களிடம் மரியாதை இல்லாதவனா விருக்கலாம் ஆனால் அவன் சோழ குலத்தில் உதித்தவன் அந்தக் குலத்திலே

யாரும் பிறனில் விழையும் துரோகத் தைச் செய்ததில்லை கரிகாலனும் அப் படிப்பட்டவன் அல்ல. பெண்கள் விஷயமான நடததையில் மாக மறுவற வன் ஆனால் தந்தினி அவனைத் தாம் இவ்வளவு தூரம் நம்பி அவன் விருப்பப் படியெல்லாம் நடந்து வந்திருப்பது சரி தானா? அவனுடைய நடததையில் மாக ஒன்றும் இல்லைபென்பது நிச்சயமா? அவனுடைய பூர்வோத்தரமே இன்னும் அவருக்குச் சரிவரத் தெரியாது அவரு டைய சகோதரன் காலாத்தக் கண்டன் அவனைப் பற்றிச் சொல்லாமற் சொல்லிப் பலமுறை எச்சரித்திருக் கிறான் தம்பி கூறியதே சரியாகப் போய் விடுமோ? தந்தினி தமனை வஞ் சித்து விடுவாளா? - ஆகா! கதைகளிலே சொல்லுகிறார்களே! அது போன்ற வஞ் சக் தெஞ்சமுள்ள ஸ்திரீகள் உண்மை யிலேயே உலகத்தில் உண்டா? அவர் களில் ஒருத்தி தந்தினியா? இப்படி எண்ணியபோது பெரிய பழுவேட் டையாரின் உணததில் குரோதக் கனல் கொழுந்துவிட்டது என்றால், அதே சமயத்தில் தந்தினியின் மீது அவர் கொண்டிருந்த மோகத் தீயும் ஜுவாலை வியது இவற்றினால் உண்டான வேத னையை மறப்பதற்காகப் பழுவேட் டையார் தம் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு, தொண்டையும் களைத் துக்கொண்டார் பததுப் பேருக்கு மத்தி யில் இருக்கிறோம் என்ற நினைவுதான் அவர் தமது பெரிய தடக் கைகளினால் தெற்றியில் அடித்துக் கொள்ளாமல் தடை செய்தது அவரை அறியாமல் பெரிய நெடுமுச்சுகள் வந்துகொண் டிருந்தன படகின் விளிம்புகளை இறுகிப் பிடித்துக்கொண்டு, பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, "எல்லா உண்மை களையும் இன்னும் இரண்டு தினங் களில் தெரிந்துகொண்டு விடுகிறேன் இதுவரை செய்த தவறு போல இனி மேல் ஒரு நாளும் செய்வதில்லை" என்று சங்கல்பம் செய்துகொண் டார்.

(தொடரும்)

ஒடக்காரர்கள் பெருமூலம் செல-
தாரர்கள் பல்கலவினை மீட்ட. அதி-
வேகமாக வந்து பாடில் மோதியது
படகு தடைய என்று கவிழ்ந்தது மறு-
கணம் படகில் இரத்தவர்கள் அனை-
வரும் தண்ணீரில் வீழ்ந்து மிதந்தார்கள்.

மற்றவர்கள் எல்லாரும் படகு
கவிழ்ந்ததால் தப்பிப் பிழைப்பது பற்றிய
எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அனை-
வரும் அண்ணையில் தீயிருந்து விட-
டதும், அந்த அபாயத்தில் இருந்து சமாளி-
ப்பதற்கு ஓரளவு ஆயத்தமாய் இருந்தார்கள்.
கனாயை கெடுவதில் படகு வந்து
விட்டிருந்தபடியால் சிலர் தீயிருந்து சென்று
கனாயை அடைந்தார்கள். சிலர்
மரங்களின் மீதும் தொங்கிக்கொண்டு
தின்றார்கள். சிலர் கையில் அகப்-
பட்ட எதையோ பிடித்துக்கொண்டு தண்ணீ-
ரில் மிதந்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் பழைய டனாயா வேறு சித்-
தனங்களில் சிற்பட்டிருந்தபடியால்,
படகுக்கு போகத் தவிர்ப்பதை ஏதோ
பாராக்கவில்லை. படகு கவிழ்ந்தது
தண்ணீரில் மூழ்கி விட்டதால் அவனையோ
பாவாகத்தான் வேகம் வேகம் தூரம்
அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது.
சிலமுறை தண்ணீர் குடித்து, மூக்கிலும்
காத்திலும் தண்ணீர் ஏறி திணறித் தடு-
மாறி கடைசியில் ஒருவாறு சமாளித்-
துக்கொண்டு அவர் பாவாகத்துக்கு
மீட்டல் வந்தபோது பாக்கியம் காண-
வில்லை. படகில் இருந்தவர்கள் எல்லா-
ரும் காணவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல்
வேளாளம் தமளம் அந்த மாதிரியை மத்-
திலா பிரதேசத்தை நோக்கி இழுத்-
துக்கொண்டு போவதைப் பழைய
டனையர் அறிந்தார்.

உடனே அந்தக் கிழவரின் தெருவி-
ல் பழைய நீர்த்துவம் தனித்து எழுந்தது.
எத்தனைபோல போரங்களில் மிக
ஆபத்தான தீவிரங்களில் துணிவுடன்
போராடி வெற்றி பெற்ற அந்த மரபெழு-
விரர் இதைக் கொள்ளித் துடிக்க வேள-
ளத்துடனும் போராடி வெற்றி கொள்ளத்
தீர்மானித்தார். கற்றுமுற்றுப் பாரததா-
சமீபத்தில் மிதந்து வந்த ஒரு மாக-
கம் கனாயை விடப் பிடித்துக்கொண்-
டார் கனாயைக் குறி வைத்து நீர்த

தொடங்கினார் வேளளத்தின் வேகத்-
து றும் புலினை வேகத்துடனும் ஏக-
காலத்தில் போராடிக்கொண்டிருந்த
னார் கை எனைத்தபோது சீறிது நோம்
வேறுமீது மிதந்தார் பல்முறை நதி-
களாயை ஏற முயன்றபோது மண-
லினால் சேறாகிவிட்டது கனா அவனா
மறுபடியும் நதிவில தன்னிலிட்டு
உடனே, விட்டு விட்ட கடைசியைத்
தாவிப் பிடித்துக்கொண்டார்.

இவ்வீதம் இருட்டி ஒரு ஜாமத்துக்கு
மேலாகும் வளையில் போராடிய பிரக-
ந்திப் படுகையில் நான்காடு மண்டி
வளாகி நந்த ஓர் திடீர், அவருடைய
கால்கள் தளையைத் தொடர் பிழை,
வளையது கொடுத்த நான்கு புதர்களின்
உதவியைக்கொண்டு அககிழ்வா தடுத்த
தடுமாறி நடந்து, கடைசியாகக் கனா
ஏறினார்.

அவனிடம் கற்றுமே கனாந்தகாரம்
குழந்தை இருந்து பக்கத்தில் கனா எதுவும்
இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. திடுக்கி-
தாற்றுகத் திடீர் கனா ஏற வேண்டிய
ஒரு துறைக்குக் கனா ஒன்றாகக் காத-
தூரம் கிழக்கே வந்திருக்க வேண்டு-
மென்று தோன்றியது ஆம், ஆம்!
குடத்தை நகருக்கு அருகில்தான்
கனாபெயர்ந்தது வேளாடம் இன்றிவ
எப்படியாவது குடத்தை நகருக்குப்
போய்விட்ட முடியுமா?

புலன் அப்போதுதான் புரண் உ-
கிடுகதை அந்தப் பிரதேசத்தில் அமை-
ந்திருந்தது நூறாவியம் போகளை நோந்து
செந்தமிடுவது போன்ற பிப்போரை
காணாத செவ்விய செவ்வது மாய்கள்
உடனே வேளறு முந்தது விழுந்தன
வானத்தில் அண்ட கடைசியை
வேடித்து விடுவது போன்ற இடி முழ-
க்கங்கள் அடிக்கடி கேட்டன பெருமளவு
சேரவேண்டு கொட்டியது.

எவ்வகையாவது பாழடைந்த மண்டிப்
அவனது பழைய தோளில் இவ்வகைய
போதும்' அதன் தவிர இவ்வகை கரு-
வேண்டியதுதான் போழது விழுந்த
பிரகதான மீட்டல் தடைசையத் தோ-
பக வேளாடம்' என்று முடிவு கட்டிக்
கொண்டு, தன்னாடி நடுங்கிய கால்களை
கனவரி வைத்த வண்ணம் நதிக்கரை

ந

தில் கரைவின வினிம
பைத் தொட்டுக்கொண்டு
வெள்ளம் போய்க்கொண்
டிருந்தது. மழை பெய்த
படியால் கரை மேலேயும்

ஒளவு தண்ணீராயிருந்தது இடைபடப்
பற்றியோ சொல்ல வண்டியதாரினை
ஆகவே, அந்த வீரக கிழவா நடந்து
சென்றப்போது தம் எதிரில் நதிகளா
யின குறுக்கே கொஞ்சம் தண்ணீர்
அதிகமாக ஒடியதைப் பற்றி அதிக
கவனம் செலுத்தவில்லை திடீரென்று
முழங்கால் அளவு ஜலம் வந்துவிட்டதும்,
செறந்த தயங்கி யோசித்ததா தோண்டி
யளவு ஜலம் வந்ததும் திடுக்கிட்டதா
அதற்கு மேலே யோசிப்பதற்கு
அவகாசமே இரக்கவில்லை மறுகணம்
அவா தடைதப்பறத் தண்ணீரில் வீழ்ந்
தா கொள்ளிடத்தின் கரை உடைத்துக்
கொண்டு அந்த இடத்தில் செறத்
தூக்கிய பாயந்துகொண்டிருந்த வெள
ளம் அவரை உறுடிப்பாட்டி அடித்துக்
கொண்டு போய்ந்து கரைக்கு அப்பால்
பள்ளமான பிரத்தமாளையடியால்,
அவரை ஆழமாக, இன்னும் ஆழமாக,
அதல் பாதாளத்துக்கே அடித்துக்
கொண்டு போய்து போயிருந்தது பாத
கையடுத்து நதிகில் போய்க்கொண்டிருந்த
வெள்ளத்தில் ஈழகியப்போது அவா செறு
என்தாகவே மொன்துக்கொண்டதா
இப்போது அவலிதம் முடியவில்லை
உண்டி புரண்டு, உருண்டு புரண்டு கீழ்
கீழ் போய்க்கொண்டிருந்ததா கண்
தெரியவில்லை, காது கேட்கவில்லை
நிமிர்ந்து நின்று மேலே வாயும் முடி
வில்லை மூக்கை திணறித்து வாயோ ஒரு
பயங்கா ராட்சதன் அவரைத் தண்ணீரில்
அழகி, அழகித் தலை குப்பறப்
புரட்டிப் புரட்டி, அதேசமயத்தில்
பாதாளத்தை நோக்கி இடித்துக்கொண்டு
போய்தான் ஆகா' அந்த ராட்சதன் இன்று
வாங்கும் இடத்தை' கொள்ளிடத்தின்
கரையை உடைத்துக்கொண்டு, உடைப்
பின் வழியாக அதிவேகமாகப் பாய்ந்த
வெள்ளமாலிவ ராட்சதன்தான்' அவரது
டைவ கொரமான பிடிவிலிருந்து, பாய்

காமான உருட்டிலிருந்து, தப்பிப்
பிழைக்க முடியுமா? கால தளையில் பாய்
வில்லை'ய' வக்கதப் பிடி எதுவும் அப்ப
படவில்லை'ய' மூக்கை திணறுகிறதே'
கழுத்தைப் பிடித்துத் திருத்துது
போலிருக்கிறதே' காது செவிடுபடு
கிறதே' தூக்கா பாய்க்கவரி' இதவி'
நான் இந்த விபத்தினிருந்து பிழைப்
பேன்' 'அடியாவி' நகுவீ' உன்னால்
எனக்கு இந்தக் கதியைப் பாய' ஈரோ'
பாவம்' உன்னை அந்த தூக்கதான மத்தி
வில் விட்டு விட்டு வந்ததின்' மச்ச' உன்
அழகைக் கண்டு மயங்கி, உன் திணையைக்
கண்டு இடங்கி உன்னை மணந்து கொண்
டதில் நான் என்ன கருத்தைக் கண்டேன்'
மன் அமைதியை இழந்ததைத் தவிர
இன்று என்ன பலனை அனுபவித்தேன்'
கண்டிவில், இப்படிக்க கொள்ளிடத்து
உடைப்பில், அகப்படாத திணறித் தண்
டாடிச் சாகப் போகின்றேன்' அறுபத்து
நாடு போகக் காலங்களைச் சமந்த என்
உடம்பைப் புதைத்து வீரக கல நடட்டிப்
பள்ளிப்படை கட்டப் போவதில்லை'
என் உடம்பை வாரும் கண்டெடுக்கப்
போவதுகூட இல்லை' எங்கையாவது படு
பள்ளத்தின் செறில் புதைத்து விடப்
போகின்றேன்' என் கதி என்ன ஆய்ந்து
என்று கூட யாருக்கும் தெரியாமல்
போய்விட்ட போகிறது' அல்லது எங்கே
யாவது களையில் கொண்டு போய் என்
உடம்பை இவ்வெள்ளம் ஒதுக்கித்
தள்ளிவிடும' நாய் நரிக்க பிடுங்கித்
தின்று பசியாறப் போகின்றன..'

கெட நிமிர்ந்ததற்குள் இளை
போன்ற எதனை'யா எண்ணங்கள்
படியும் பாய்ச் மனத்தில் நினைந்
மனைந்தன பின்னர் அடியோடு அவா
நினைவை இழந்தார்...

கு

டார என்று தலைவில
ஏதோ முட்டியதும் மின்
டும் சிந்து நினைவு வந்தது
கைகள் எதையோ, - கருங்
கலையையோ, கெட்டியான
தரையையோ, - பிடித்துக்
கொண்டிருந்தன ஏதோ ஒரு சகதி,
அவரை மேலே கொண்டு வந்து உலகத்
தள்ளிவது அவரும் மிச்சமிருந்த சிந்து

[illegible][illegible][illegible]
$$\begin{aligned} \partial_{\bar{z}} \gamma &= \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} = \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} = \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} \\ \partial_{\bar{z}} \gamma &= \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} = \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} \\ \partial_{\bar{z}} \gamma &= \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} = \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} \\ \partial_{\bar{z}} \gamma &= \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} = \gamma_{\bar{z}} + \bar{\partial} \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} + \gamma_{\bar{z}} \end{aligned}$$
[illegible]

கண்டார். தேவிகுப் பூனை செய
வதற்காக வந்த பூனரியும் பிரபாத
தனைக்காராகவும் எகவாவற்றையும்
அப்படியே போட்டு விட்டு ஒடிப்
போய் தூக்க வேண்டும் என அவர்கள்
அப்படி ஒடினார்கள் புயலுக்கும்
மழைக்கும் பயத்து ஒடினார்களா?
அல்லது கொள்ளிடத்துக் கரைவில
உடைப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதைப்
பார்த்து விட்டு ஒடினார்களா?
எதுவாவிருந்தாலும் சரி. தாம் செய்த
முயற்சியத்தான் தூக்கப் பரமகவரி
தம்மை உடைப்பு வெளைத்ததிருந்து
காப்பாற்றியது மட்டுமல்ல; தம்
முடைய பசி நீங்குவதற்குப் பிரபாதம
வைத்துக் கொண்டே காத்திருக்
கிறார்.

இன்றிரவை இந்தக் கோயிலி
டைய கழிக்க வேண்டியதுதான்
இதைக் கட்டிடமும் வேறு தக்க
பீடம் கட்டக்கூடப் போவதில்லை.
உடைப்பு வெளை இத்தக ிறிய
கோயிலை ஒட்டித்தான் பாய்ந்து
செல்ல வேண்டும் அதனால்
கோயிலுக்கு அப்பத்து வரலாம்
கோயிலைக் கற்றிலும் வெளைப்
புதி பந்ததுக்கொண்டிருக்கும்
அகடுவாரததையே தகாததாலும்
தகாத்து விடும். ஆயினும் இன்று
இரவுக்குள்ளே அப்படி ஒன்றும்
தொத்து விடாது அவ்விதப்
கோவகாவிருந்தாலும் சரிதான்
அன்றிரவு அந்தக் கோயிலை
விட்டுப் போவதற்கில்லை. உடமில்
தொப்பு இவ்வை உள்ளத்திலும் கெடு
கிலை.

பய பகதியுடன் பழுவிட
டையார் தேவியின் தேவிதானத்தை
தேடிக்கொள்ளார். அபகிருத்த பிரபாதம்
களை எடுத்து வேண்டிய அளவு
அகருகினார். மிச்சத்தைப் பத்திர
மாக வைத்து முடினார்.

தேவியின் முன்னிலையில் தம்மை
காரம் செய்யும் பாவனைகளில் படுத்
தார். கண்களைக் கற்றிக் கொண்டு
வந்தது சிறிது நேரத்துக்குள் பழு
விட்டதென்றபா பெருந் துயிலில்
அரந்து விட்டார்.

கண் திறந்தது!

தனியாக நிதி வெள
னததந்நுப, பிள
னா உடையது
வெளனததந்நுப
அகையது நிதி
திண்டாடிவயடி
யால் பெரிதும்

சென்னை 15

திருத்த படிவேட்டைகளாக வேறு வேறு
தொண்டுகள் உண்டாகின்றன. உ. என். என்.
மேலும் இது தாழ்ந்தவர்களுக்கு அளவு
தாழ்ந்தவர்களுக்கு இவ்வாறு தொண்டுகள்
உண்டாகின்றன. இவ்வாறு உண்டாகின்றன
பாடுகளாகி மேலும் வளமாகத்தான் தத்து
பாடுகள் தான். இது எந்தென்று என்று உ. என்.
அவர்களுக்கு வந்ததான் அவர்களுக்கு வந்த
வந்ததான். அவர்கள் உண்டு மேலும் வந்ததான்
திருத்த படிவேட்டைகள்

[illegible]

பழவேட்டையார் திருவெட்டு
 எழுந்தார். அவர் உடம்பு மிகு
 டென்று தடுங்கிக்கொண்டிருந்
 தது திட கண்டது கண்டதன்
 என்று வந்தது. அவர்களுள் மீது
 மாகவே இருந்தது. அவர்கள் அடம்பு
 தான் இருக்க வேண்டிய என்று தீர்மானி
 துக்கொண்டனர்.

உணர்வு தராமல் விட நினைப்பது உயர்
விதம் உயர்வு தராதது உயர்வு தராதது

பேரன் அந்த 'தே' வேண்டுமென மட்டும் தேர்வு செய்து கொள்ளப்பட்டது. தேர்வில் வென்றவர்களுக்கு விளையுள்ள அந்திய வந்து தோன்றுகிறது முதலில் பார்த்துப் பின்னர் அதைக் கண்டு கொள்ளப்படுகிறது.

கொண்டிதனை உடைப்பு இதற்குள்
மிகப் பெரிதாகப் போய் வந்தது. நீத வேள
ளத்தில் ஏறக்குறையப் பாதி அந்த உடைப்
பின் வழியாகக் குப்புவின்று பாய்ந்த
கொண்டி நத்ததாகத் தோன்றியது. கிழக்குத்
திசையிலும் தெற்குத் திசையிலும் ஒரே
வேளளக்காடாக இருந்தது. மேற்கே மட
டும் கோலிஸ் அடுத்தது. சிறிது தூரம்
வளையில் வேளளம் கூறி போட்டுக்
கொண்டு துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டே
போய்ற்று. அப்பால் கு. டை மரங்களும்
புதங்களும் அடர்ந்து நகர காட்டுப் பிரித்
தல் செய்து தூத்துக்குடி காணப்படாது.
அது நீடுபுறம்பயம் கிராமத்தை அடக்க
காடாய் நகர வேளாடுமன்றும் அங்கு
காடின் நடுவில் எங்கே போதான் கலக
மன்றம். பி. ந. வி. நிகர விரகம் காடும்
பழைய பள்ளப்படைக் கோயில் இருக்க
வேண்டும் என்றும் என்கம் செய்தது.

அந்தப் பள்ளிப்பண்ட உணவு இது தான்.
நூறு வந்தஸ்களுக்கு முன்னால் உட்கத்
மாப்பெரும யுத்தம் அவர் திண்ணவுக்கு வந்
து. அந்தப் போரில் கோழா குகத்துக்கு
உதவியாகத் துத்து முன்னோர்கள் செய்க
வர் சாகஸை செயல்களையும குப்பைய
படுத்திக்கொண்டனர் அப்படிப்பட்ட துத்து
புறம் பெரும்குலத்துக்கு இந்த நூதினியான்
சொன்னமயிலேயே அலகடுக்கு போதது
விடுமோ' தூக்கா பரமேசுவரி துத்து
களமில் போனவிக கூறியதில் ய போதும்
உண்ணம் இதுகூறும் இதுகூறும் '.

[illegible]

கவிழ்ந்த படகிலிருந்து துணைப் போல வேறு யாழோளும் தப்பிப் பிழைத்திருந்தால் அவராகவும் அங்கே வந்திருக்கக் கூடும் ஆனால் வெள்ளத்தாகக் கடத்து திருப்பும் பரம் கிராமத்துக்குப் போவது எப்படி?

இந்தக் கோவினலை கற்றி உடைப்பு வெள்ளம் இப்படிச் சுழி போட்டு கொண்டு ஓடுகிறதே! இதில் ஒரு மத யானை இறங்கினால்கூட அடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு போய் விடுமே! இதை எப்படித் தாண்டிச் செல்வது?

உடைப்பு வெள்ளம் கோவினலை கற்றிக் கீழ் தோண்டிக் குழி பர்த்துக்கொண்டிருப்பது நினைவம். கோவில் எப்போது விழும்மா தெரியாது! தூக்கா பரமேசுவரின் சக்தியினால் விழாமலிருந்தால்தான் உண்டு ஆயினும் அவருக்கு வெளிப்படுவது எப்படி? உடைப்பு வெள்ளம் வடிந்த பிறகு போவது என்றால், எத்தனை நாள் ஆகுமோ தெரியாது.

தலைவேளை, வேறொரு வழி இருக்கிறது கோவினலுக்கு எதிரே பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்திருந்த வேப்ப மரம் ஒன்று இருந்தது புயற் காற்றிலே விழாமல் அது எப்படியோ தப்பிப் பிழைத்தது. ஆனால் கோவினலை கற்றித் துள்ளிச் சென்று கொண்டிருந்த உடைப்பு வெள்ளம் அந்த வேப்ப மரத்தைக் கற்றிலும் சுழியிடிக் குழி பர்த்துக்கொண்டிருந்ததால், கோவில் வீழ்வதற்கு முன்னால், அந்த மரம் வீழ்வது சாசனம் மரம் வீழ்ந்தால் அங்குமாகப் பிறகுத் திணைபிழைக்கக் கூடாது பிறகுத் தடுத்துக் ஒரு பாலத்தைப் போல் அது வீழக்கூடும் இவ்வாறிட்டாலும், வெள்ளம் மாதாந்த அடித்துக்கொண்டு போய் எப்போதுவது கனாயோரத்தில் போகும் மரம் வீழ்ந்தால் இம் அதன் மேல் தொத்த ஏரிக் கொண்டால், ஒருவாறு அங்கிருந்து தப்பிப் பிழைக்கலாம்.

அதுவரைவில் அககோவிலிலேயே இருக்க வேண்டியதுதான் தேவியின் கருவியினால் இன்னும் ஒருதான் பசியாறுவதற்கும் மீண்டும் மிகமிகிருக்கிறது மரம் வீழாமலன்றால், அவ்வது வெள்ளம் வடிபுட வளையில் அங்கேயே பொதுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டியதுதான் அந்தத் தவிர வேறு என்ன செய்வது?

அவசரப்படுதில் பரம் ஒன்றுமில்லை நம்மால் இவ்வுலகில் இன்னும் ஏதோ பெரிய காரியங்கள் ஆக வேண்டி

விதப்பதனாலேதான், தேவியின் மாதா வெள்ளத்தில் சாகாமல் காப்பாற்றிவிடுகிறான் ஆதலின் மேலே நடக்க வேண்டியதற்கும் தூக்கா பரமேசுவரியே வழிகாட்டுவான் அவ்வாறு?

அன்று பகல் சென்றது இன்னும் ஓர் இவ்வுடம் பகலும் சுழிக்குள் புயல், தான் சென்றவிட அல்லலாம் அதனால்தான் செய்து கொண்டே பிறகுத் திணையை நோக்கிச் சென்றுவிட்டது.

தாவாள் புட விட்டு விட்டது ஆனால் தூக்காத்தையின் கையினில் அகப்பட முக்கொண்ட படிவேட எய்யாரைத்தடுத்தும் விடுதலை கிட்டவில்லை கொள்ளிட்டுது வெள்ளம் குறைந்தது போகக் காணப்பட்டது ஆனால் உடைப்பு வர வரப் பெரிதாகிக்கொண்டு வந்தது கோவிலை கற்றிச் சென்ற வெள்ளம் குறையவில்லை ஆழம் என்னமோ அதிகமாகிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் அதை அளந்து பாப்பது எப்படி? அவ்வது அந்த உடைப்பு வெள்ளத்தில் இறங்கி நீந்திச் செல்வது பற்றித்தான் நினைத்துப் பாரக் கவும் முடியுமா?

கடைசியாக, அன்று குரியன் அஸ் தமிகளும் நோத்தல் படிவெட்டையா எதிர்பார்த்தபடி, கோவிலுக்கு எதிரே வீழ்ந்த பெரும் வேப்பமரமும் வீழ்ந்தது வீழ்ந்த மரம் தலையிலுள்ளதாக உடைப்பு வெள்ளத்தின் மேற்குக் கனையைத் தொட முக்கொண்டு கிடந்தது அதன் வழியாக அப்பால் செல்வதற்குப் படிவேட எய்யாரை ஆவதமாய்மா இவ்விடில் புறப்பட்டு அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் எப்படி வழிகாட்டியிருந்துப் போவது என்பது பற்றிச் சிந்து தயங்கினார் சில கண நேரத்துக்கு மேல் அந்தக் காலகால நீடித்திருக்கின்றன உடைய புறப்பா வேண்டியதுதான் என்று முடிவு செய்து, தமனம் அந்தப் பிரதேசத்திலிருந்து காததறிய தூக்கா பரமேசுவரிக்கு ஊர் தெரிவிப்பதற்காகச் சத்தியை நெருங்கினார் சந்தியில் வீழ்ந்து துளங்கித்தான்.

அச்சமயத்தில் அவர் உடம்பு சிலிரிக் குடிபடியான குரல் ஒன்று கேட்டது முதலில் தூக்காகவாய்மையான புகழ்நாளை என்று தோன்றியது பிறகு இல்லை, குரல் வெளியில் சிந்து திரிந்துகொண்ட அப்பா வீழ்ந்து வருகிறது என்று தெளிவடைந்தார் 'மந்திவாதி' மந்திவாதி" என்று

ALLI BY - 2475 5/10

[illegible]

பழைய உணர்வு எழுத்து முன் மண்
உபத்துக்கு வந்தா துணை மண்ணில் கையது
தரல வந்த இடத்தை நீதாக்கியா
உண்டாய் வெள்ளத்துக்கு அப்பால் எழுந்த
வேய்ப் மரத்தின் துளிப்பகுதிகளு அதும
யா உருவம் தீன்றுகொண்டிருக்க உ
ணர்வா 'மந்திரவாதி' மந்திரவாதி.
என்றும் கூறுதல் அவருக்கு தம் சிந்த
னை முன்மொழி உயரம் கூறியவரான
நாயகப்பகுதியது துணை நீதாக்கிய உ
ணர்வின்மீது தம் அதுவரை அந்தமீது
மரமத்தை அறிந்து கொள்ளப் போக
நீதாக்கிய எண்ண எண்ணம் உத்தரது. ஆ
லின் அன்புமயம் தீவரம்

புத்தகத்தின் பெயர் என்ன? என்ன
புத்தகத்தின் பெயர் என்ன? என்ன
புத்தகத்தின் பெயர் என்ன? என்ன
புத்தகத்தின் பெயர் என்ன? என்ன
புத்தகத்தின் பெயர் என்ன? என்ன

து வாய்வழி அருவன் சென்ற
ஓர் அந்நேரம் வாய்வழி மீட்ட
உணர்வு அழிந்து சென்ற உணர்வு
மீள் மீள் மீள் மீள் மீள் மீள்
மீள் மீள் மீள் மீள் மீள் மீள்
மீள் மீள் மீள் மீள் மீள் மீள்
மீள் மீள் மீள் மீள் மீள் மீள்
மீள் மீள் மீள் மீள் மீள் மீள்

[illegible][illegible]

570

[illegible]

2. 7. 1961. 2. 7. 1961. 2. 7. 1961.

தமிழகம்' க் இயங்கிவரும் கைந
காலமாக உலகமெங்கிலுமுள்ள
கைநகரம் 'கைநகரம்' கைநகரம்

அமரர் கவிதை

நெருங்கி விட்டான்' என்றெல்லாம்
 'நெருங்கிராய்' யமன வந்து யா
 யாரையா கொண்டு போகிறான்'
 ஆனால் மூன்று வருஷங்களாகப் படுத்த
 படுகளையாக கிடக்கும் கந்தர் சோழ
 னைக் கொண்டு போவதாக இவனை
 அவனுடைய குமாரானையா யமன
 நெருங்குவதற்கு அஞ்சுகிறான் சூழ நாட
 டில நாம் இரண்டு பேரும் எத்தனையா
 முயன்று பார்த்தோம் "

"அதனால் குற்றமிலலை, அப்பனே'
 யமதாமராஜன் உன்னையும் என்னையும்
 விடப் புத்திசாலி' மூன்று பேரையும் ஒரே
 தினத்தில் கொண்டு போவதற்காக
 இதனை காலமும் காதலுக்கொண்
 டிருந்தான் அந்தத் தினம் நான்கு
 வரப் போகிறது நல்லவேளையாக, நீயும்
 இங்கே வந்து சோந்தாய்' சரியான
 யமதான நீ' ஏன் இப்படி நடுங்குகிறாய்'
 கொள்ளிட வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட
 டுக்கொண்டாயா' படகு கொண்டு வந்து
 வைத்திருக்கிறாய் அல்லவா?"

"வைத்திருக்கிறேன் ஆனால் படகை
 வெள்ளமும் காரும் அடித்துக்கொண்டு
 போகாமல் காப்பாற்றுவது பெரும்
 பாடாய்ப் போய்விட்டது' உன்னை எத
 தனை நேரம் எங்கெல்லாம் தேடுவது '
 ரவிதாஸா' ஏன் என உடம்பு நடுங்குகிறது
 என்று கேட்டாய் அல்லவா' சற்று முன்
 னால், யமதாம ராஜனை நான் பிடிக்க
 நேர் பார்த்தேன் இவனை, இவனை, யம
 னுக்கு அண்ணனையப் பார்த்தேன் அத
 னால் சற்று உண்மையிலேயே பயந்து
 போய்விட்டேன்.."

"பரமேசகரா! என்ன உணுகிறாய்'
 யமனாவது, அவன் அண்ணனாவது'
 அவர்களைக் கண்டு உனக்கு என்ன
 பயம்' அவர்கள் அல்லவோ உன்னைக்
 கண்டு அஞ்ச வேண்டும்?"

ரவிதாஸன் மற்றவனைப் 'பரமேசக
 வரன்' என்று அழைத்ததும்
 பழுவேட்டாரையர் துணுக்குற
 றார் நாம் சந்திக்கப்பட்டது உண்
 மையாயிற்று' யமதாமனுடைய அண்
 னன் என்று அவன் குறிப்பிட்டது தம்
 மைத்தான் என்பதையும் அந்தது

கொண்டார் அவனை உடனே நெருங்
 கிச் சென்று கழுத்தைப் பிடித்து
 நெறித்துக் கொல்ல வேண்டுமென்று அவர்
 உள்ளடும், கைகளும் துடித்தன மேற்பு
 அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்க
 வேண்டும் என்ற ஆவலினால் பொறுமை
 யாக இருந்தார் நத்தினியைப் பற்றி
 அவர்கள் இன்னும் பேசக் எடுக்க
 வில்லை கந்தர்சோழரின் குற்றமபத்துக்கி
 ளான யமன் வரப் போகிறான் என்று
 மந்திரவாதி கூறியதைக் குறித்து என்ன
 உண்மையிலேயே ஜோதிடம் பார்த்துச்
 சொல்லுகிறானோ' இவனுடைய மந்திர
 கெதியைப் பற்றி நத்தினி கூறியதெல்லாம்
 உண்மைதானோ' ஒருவேளை இவன்
 கூறுகிறபடி தெய்வாநீர்மமாக நடந்து
 விட்டால் 'தமழனுடைய தோக்கம் தின்ற
 வேறுவது எந்தாகப் போய்விடும்' சோழ
 மாமராஜரத்தைப் பங்குடு செய்ய வேண்
 டிய அவசியம் ஏற்படாது' ஆனால்
 இந்தப் பரமேசகவான் 'இவனுக்கு
 என்ன இந்த விஷயத்தில் கவலை' ஆம்,
 ஆம், இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னால்
 சோழ குலத்தையே அழித்து விடப்
 போகிறேன்' என்று சபதம் செய்து விட்
 டுப் போனவன் அல்லவா இவன் '
 ஆகா' தமன்மப் பற்றித்தான் அவன்
 எந்தா பேசுகிறான்' என்ன சொல்லு
 கிறான் என்று கேட்கலாம்'

நீ என்னிடம் சொல்லியிருந்தபடி
 இன்று காணலிய இவரு தான் வந்தான்
 ஆனால் உன்னைக் காணவில்லை
 காரநிலம் மழையிலும் அடிபட்டு
 எங்கையாவது சம்பந்தில் ஒதுங்கி
 இருக்கிறாயா என்று கறுப்புறமெல்லாம்
 தேடி அலைந்தேன் கொள்ளிடத்து
 உடைப்புக்கு அருகில் ஒரு சிறிய கோவில்
 இருக்கிறது அதில் யாரா படுத்திருப்பது
 போலத் தோன்றியது ஒருவேளை நீதான்
 அந்தது தடுக்கிறாயோ என்று அருகில்
 போய்ப் பார்த்தேன் யாரைப் பார்த்
 தேன் என்று திணைக்கிறாய்' சாக்காத
 பெரிய பழுவேட்டாரையனைத்தான் '

மந்திரவாதி ஸாஹாஹா என்று
 உரத்துச் சிரித்தான். அதைக்
 கேட்ட வந்தநில வாழும் பற

வனதான்' சத்தேகரிலை. இதனு மானவ பழுவைட்டையான படகில் ஏறிக் கொள்ளிட தளத்த தாண்டிச் கொண்டு து தான களையதில் வந்தப்போது பாத காற்றினால் கவிழ்ந்துவிட்டது. அவனு ளைப் பரிவாயகனவ தாவிப் பிழைத்துக் களையேறிவாகன இப்போது கூடக் கொள்ளிடக் களையோரமாகப் பழுவைட் டையானைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அவன் வெள்ளத்தில் மூழ்கச் செய்துப் போயிருக்கலாம் என்று சத்தேகப்படுகிறார்கள் உடைப்பு வள யில் போய்ப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் திரும்பி வருமபோது பேசியதை நான் கேட்டேன் ஆகையால், நீ பார்த்தவன் பழுவைட்டையானாகவே இருக்கக்கூடா. ஒரேவளை அவனுடைய மீனோதத்தைப் பார்த்தாயோ, என்னமோ"

"இல்லை, இல்லை. செய்துப் போயிருந்தால் கண் மிழிகள் தெரியுமா' நான் புட்டிப் பார்த்தவனுடைய கண் கள் தன்றாக ஏழியிருந்தன களைத்துப் போய்த் துலங்கிக்கொண்டிருந்தான் போலிருக்கிறது."

"முட்டாளன்' நீ என்ன செய்தாய்' அவனைச் சுமமா விட்டு விட்டு வந்தாயா' தலைமீடே ஒரு கலலைத் தூக்கிப் போட்டிருக்கக் கூடாதா..."

"பழுவைட்டையான கலையைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது அவன் தலைமீடே கலையைப் போட்டால், கல்தான் சண்டி தான் தானாகும்"

"அப்படியானால் கொள்ளிடத்து உடைப்பு வெள்ளத்திலாவது அவனை இழுத்து விட்டிருக்கலாமோ?"

"நான்தான் சொன்னேனே? அவனைக் கண்டதும் எனக்கு யமனுடைய அண்ணனைக் கண்டதுபோல் ஆகிவிட் டது கடம்பூரில் அவன் முன்னால் வேலுண்டாம் ஆடியபோது கூட என் நெஞ்சு திக் திக் என்று அடித்துக் கொண்டதான் தந்தது என்னை அவன் அடையாளங் கண்டு கொண்டான் னால் "

"அதை நீனைத்து இப்போது எதற்கு தடுக்குகிறாய்"

"அவன் உயிரோடு குகதம் வளையில்

எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறதான் தக் கும. நீ சொன்னபடி செய்வாமற் போய்வாய் அவனை வெள்ளத்தில் மூழ்கித் தள்ளியால் வந்து விட மீட்டாய் என்று கவலைப்பாடுகிறதே..."

"ஒரு கவலையும் வேண்டாம். ஒரு விக்கல் போய் பழுவைட்டையான உயி ரோடு அப்படி உலங்கு. அப்போதுதான் கந்தா சோழனுடைய அவனுடைய பிள்ளை களும் இறந்து ஒழிந்த மீறத் தோழ் தாட் டை சிறந்தார்கள் தீர மீர்வாய்ப் பிழைத் தியறு சண்டை மீர்வாரகன் பழுவைட் டையான்களும் சம்பவஸ்தாயாகவும் ஒரு பக்கத்திலும் கொடுமப்பாஸ்தா வேளாண்ம திருக்கொண்டா மனவயமாற்றும் இன் னொரு பக்கத்திலும் இறந்து சண்டை மீர்வாரகன் அது நம்புண்ட ய தோக்கத் துக்கு மிக்க அங்குலமாயிருக்கும் அவர்கள் தங்களுக்குள் சண்டை மீர்வாய்ப்பு நாய் பாண்டிய நாட்டில் இருக்கியமாகப் படை திரட்டிச் சோக்கலாம் "

"ரவிதாஸா' அதைக்கு மீசை புனைத்தால் சித்தப்பா என்ற கதை வாகப் போகிறாய்' கந்தா சோழனுக்கும் அவனுடைய தீர புகல்வாக்கிற்கும் நாளைத் திறுத் தோத்தால் அல்லலா நீ கொள்ளபடி சோழ் தாட்டுத் தலை வர்கள் சண்டை போட்டுக் கொள் ளார்கள்' என்று போடுகிற நாளைக்கே மூடிவு வரும் என்பது என்ன சித்தமாம்' உனக்கு ஒரு செய்தி தெரியுமா..."

"எதைச் சொல்லுகிறாய்"

"நான்கப்பா புலத்தில் அதுன்மொழி வாயை உயிரோடு தக்கிராணாய்' மக்கள் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனை சோழ் தாட்டின் சக்காவாத்தி ஆக வேண்டாம் என்று ஆயாசிக்கிறார்கள்' நீ கேள்விப்பட்டாயா"

ரவிதாஸன் மறுபடியும் சிரித்து விட்டு "நான் கேள்விப்பட வில்லை. எனக்கு அது தெரியும். அதுன்மொழிவாயைப்ப புகத் விளராத தில் தந்து வெளிப்படுத்தியது யார் என்று கேளக்கிறாய்' கம் பாவகாலக் கிராம வித்தணுடைய மக்கள் பக்கமாயினதான்

அவந்தான் படகோட்டி முகு
கய்யனுடைய மனைவி" என்றான்.

"அதனால் என்ன? அருள்மொழி
வாமன வெளிப்பட்டதனால் என்ன
லாபம்? அவனை இனி எப்போதும்
லட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் அல்லவா
குழத்துகொண்டிருப்பார்கள்? சூழ நாட
புல அவன் இரண்டு முன்று பேருடன்
இருந்தபோதே நம்முடைய முயற்சி
பலிக்கவில்லையா?" என்றான் தேவ
ரானன்.

"அதுவும் தலவதுதான் என்று சொன்
னேனே! மூன்று பேருக்கும் ஒரே
நாளில் யமன் வருவதற்கு இருக்கும்
போது.."

"ரவிதாஸா! வட்சம் பேருக்கு
மத்தியில் உள்ள இளவரசனிடம் யமன்
எப்படி நெருங்குவான்? அந்த நீ சொல்ல
வில்லையே?"

"நெருங்குவான், அப்பனே, நெருங்க
வான்! யானைப் பாகனுடைய அங்கு
சத்தின் நுனியில் யமன் உட்கார்ந்
திருப்பான்! சரியான சமயத்தில் இள
வரசனுடைய உயிரை வாங்குவான்! பா
மேக்கவரா! சோழ நாட்டு மக்கள் இள
வரசனை யானை மீது ஏற்றி வைத்து
ஊரவலம் விட்டுக்கொண்டு தஞ்சையை
நோக்கி வருவார்கள் அந்த யானையை
ஒட்டும் பாகனுக்கு வழியில் ஏதாவது
ஆபத்து வந்துவிடும் அவனுடைய
இடத்தில் நம் சீர்தாஸக கிரமலீதனை
யானைப் பாகனாக அமரவான்! அப
புறம் என்ன நடக்கும் என்பதை நீயே
ஒருவாறு ஊகித்துக்கொள்!"

"ரவிதாஸா! உன் புத்திக் கூர்மைக்கு
இளை இல்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்
கிறேன் கிரமலீதனை எடுத்த காரியத்தை
முடிப்பான் என்று நாம் நம்பியிருக்கலாம்
கந்தர சோழன் விஷயம் என்ன? அவ
னுக்கு என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாய்?"
என்றான் தேவரானன்.

"பழுவேட்டையனுடைய கருவுல
திலவற்றையில சோமன் சாமபவனுக்கு
விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறேன் கையில்
வேலாயுதத்துடன் விட்டு வந்திருக்க
கிறேன் அங்கிருந்து கந்தரசோழன்
அரண்மனைக்குக் கரங்கப்பரத்தை

போகிறது கந்தர சோழன் படுத்திருக்கும்
இடத்தையே சோமன் சாமபவனுக்குச்
கட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன் இரண்டு
கண்ணும் தெரியாத குருடனாக நான்
குறிப்பிட்ட இடத்தில் நின்று வேலை
எடுத்து கந்தரசோழனைக் கொன்று விட்
லாம் சோமன் சாமபவனை 'அவசரப்
படாதி' நாளை வரையில் பொறுத்துக்
கொண்டிரு' என்று எச்சரித்து விட்டு
வந்திருக்கிறேன்."

"அது எதற்காக? சமயம் நேருமபோது
காரியத்தை முடிப்பதல்லவா தலவது?"

"முட்டாளே! கந்தர சோழன் முன்ன
தாகக் கொளையுண்டால், அந்தச் செய்தி
கேட்டதும் அவன் குமாரர்கள் ஜாக
கிடைப்பாவிட மாட்டார்களா? அந்த
தோயாளிக் கிழவன் இறந்துதான் என்ன
உபயோகம்? அது இருக்கட்டும், நீ என்ன
செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?
கடம்பூர் மாளிகையில் எல்லாகும்
எப்படியிருக்கிறார்கள்? அவகே நாளை
இரவு நடக்கப் போகிற காரியம் அல
லவா எல்லாவற்றையும் விட முக்கிய
மானது?"

"கடம்பூரில் எல்லாம் கோலா
கலமாகத்தான் இருந்து வருகிறது கலி
யாணப் பேச்சும் காதல் நாடகங்
களுமாயிருக்கின்றன நீ என்னமோ
அந்தப் பழுவூர் ராணியை நம்பியிருப்பது
எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை."

"பழுவூர் ராணியா அவன்? பாண்
டிமா தேவி என்று சொல்! வீர பாண்
டியா இறப்பதற்கு இரண்டு நாளைக்கு
முன்னால் அவனைத் தம் பட்ட
மகிஷியாக்கிக் கொண்டதை மறந்து விட்
டாயா? வீர பாண்டியா மரணத்துக்குப்
பழிகுதப் பழி வாங்க அவள் சபதம்
செய்திருப்பதை மறந்து விட்டாயா? ஒரு
வாரத்துக்கு முன்னால் இதை இடத்தில்
அவன் பாண்டிய குமாரன் கையில்லுந்து
பாண்டிய குலத்து வீரவானைப் பெற்றுக்
கொள்ளவில்லையா?"

"ஆமாம், ஆமாம்! ஆனால் நேற்று
மாலை உன் பாண்டியமாதேவி வீர
நாராயண ஏரியில் உல்லாசப் படகு
யாத்நிரை செய்து விட்டுத் திரும்பி
வந்ததை நீ பார்த்திருக்க வேண்டும்."

"உல்லாஸமாஸிராமல் பின் எப்படி
 சிறக்க வேண்டியது என்கிறாய்' மனதில்
 உள்ளதை மனதது எவ்வகைய விதத்தை
 நத்தினியைப் போல கந்தி உயர்வு வாய்
 மிடை வாய் இவ்வாறு பின் படி
 வேட்டையாடின் அண்ணாமையின்
 நன்றி வந்தது கந்தி தள்ள முடியுமா'
 அவர்க இவ்வகைய நன்றி வாய்
 வாய்க்கந்த இவ்வளவு சதவிதான
 சேவதி நக்க முடியுமா' ஆமாம், படி
 வேட்டையாடின் தீ சற்றுமே கொள்
 விட க கனாத நூகனவாயின் கொவ்வின்
 பாதகமாக கந்தியை' அவளை எந்த
 வந்த பாகு கந்திநததைப் பற்றி நன்றி
 கொள்வாய் பின் படி வேட்டையாடின்
 எப்போது கடமையின் நதது புறப்
 பட்டான்' ஏன்"

யை என்று எனக்கு சற்றுமேகத
 தெரியாது மதுபாதகத் தேவனாக
 கடமையுக்கு அன்றி வரப் புறப்பட்ட
 தாகக் கொள்ளுங்கள் நன்றி கந்தி
 படி வேட்டையாடின் கந்தி கொள்ளு
 அவன் கொள் பிறகு இவ்வாறாக
 வேட்டையாடக் கொள்ளுங்கள் இவ்வாறு
 மாகள் வீர நூறாயின் வந்த தந்த
 கிரிடை சேவதி கொள்ளுங்கள் இவ்வாறு
 வந்த தந்த இவ்வாறாக ந. நன்றி
 வந்த தந்த இவ்வாறாக ந. நன்றி
 பாதகத்திநததாயானால் இவ்வளவு
 நம்பிக்கையோடு பேச மாட்டாய்."

"அதைப் பற்றி நீ கொஞ்சமும்
 கவலைப்பட வேண்டாம் படி வேட்டையாடின்
 தந்தைக்கு அன்றுபயி
 வைத்ததிலிருந்தே பாண்டிமா தேவியின்
 மனத்தை அந்தக் கொள்ளுங்கள்"

"பெண்களின் மனத்தை யாராவது
 அறிவ முடியுமா' அந்தக் கிழவனை
 கந்தி அன்றுபயிவது பற்றி வாய்க்க
 பாதகத்திற்காகவும் இவ்வகைய கந்தி
 தட்டி வந்ததுவந்ததற்காகவும் இவ்வகைய
 கந்தி."

"என்ன கன்றுகிறாய், பரமேசுவரர்
 நத்தினி அந்தப் பன்றி கந்தை
 அடியோடு மறந்துவிட்டான் கந்தி
 கந்தை அவன் இப்போது விவர
 போலத் துவைக்கிறான்"

"கந்திவளையப் பற்றி நான் சொல்ல

வில்லை. அவ்வாறு உதான வந்தியத்
 தேவனையப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்
 இரண்டு நூறு நடவைய நத்தினி
 அவளைத் தப்பிச் சொல்லுமாடி
 விட்டதை நீ மறந்து விட்டாயா?"

மகிவாதி கவகவென்று சிறிது
 விட ஆமாம் வந்தியத்தேவன்
 கந்தாகப் பிழைத்த நக்கிரான்
 எப்பது கந்திநததேவன் தெரியுமா அது
 தெரியுமாது நீ மட்டும்தான் ஆசிரியப்
 படுவாய் என்று எண்ணாதே' இவ்வாறு
 கொடியப் போ ஆசிரியப்படுவாய்
 புகலியாக கந்தி சொல்லின் சொல்ல
 கந்தி நத்தை ஆசிரியப்படுவான்
 அவன் கந்தி கந்தி வாலிபநூகத்த
 தன் உள்ளத்தைப் பற்றி கொடுத்த
 தந்திநததேவன், அவனை அவ்வாறு
 தளையான் ஆதிதத் கந்திவளையக்
 கொள்ளுமன் என்று அந்தாவ ஆசிரி
 யப்பட்டு மாட்டானா?" என்றான்

"என்ன கொள்கிறாய், சலிதாஸர்
 உண்டையாகவே வந்தியத்தேவன்
 கந்திவளையக் கொள்ளப்போகிறான்
 அவன் தந்திநததேவன் விட்டான்,
 என்ன"

அந்தெல்லாம் இப்போது கேட்காதே'
 கந்திவளையக் கொள்ளுமன் கந்திவளைய
 கந்தி இவ்வாறு என்ன பாண்டிய
 கந்தி பின் கந்தைப் போதிதத் வீர
 வான் அவளைக் கொல்லப் போகிறது
 அவளைக் கொன்ற பற்றி வந்தியத்தேவன்
 தன் பிது வந்தியத்தேவன்' கந்திவளைய
 பாண்டிய சாமாததததைப் பற்றி
 இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்"

"நீ கொள்ளுமாடி, எல்லாம் நடக்க
 கடமே பிற்பாடு கேள் சொல்லுகிறேன்"

"வேறு எது நடந்தாலும் நடக்கா
 விட்டாலும் கந்திவளைய ஆலி
 தானே இவ்வகைய பிவது தந்தை
 நத்தினி அவன் ஏற்றுக்கொண்ட
 பொறுப்பை நிறைவேற்றிய நீ நவான்
 கந்திவளையப் பொறுப்பையும் தாம்
 நிறைவேற்ற வேண்டுகும..."

"தமமுடைய பொறுப்பு என்ன?"

கந்தி இவ்வு கடமையு மாளிகை
 கந்தி நதது வெளியேறும் கந்திவளைய

[illegible]

"செனகிதபுரம் : 700 மீட்டர்"

"புதுவை" என்றால் அது
 உலகமெல்லாம் போதுமான அளவு
 போதுமானதாக இருக்க வேண்டிய
 வழியாக கொண்டு போன போது
 போதுமான போது போது போதுமான
 இல்லாதது கொண்டு போன போது
 மானம் கொண்டு போது போது போது
 போது போது போது போது போது
 போது போது போது போது போது
 போது போது போது போது போது

தலைவர் அவர்களே, கருத்து எழுப்புகிறேன்.
தலைவர் அவர்களே, சீர்தரம்.

[illegible][illegible]

2011年11月10日，2011年11月10日
 2011年11月10日，2011年11月10日
 2011年11月10日，2011年11月10日

[illegible]
$$\begin{array}{l} 1-2 \text{ 和 } 1-3 \text{ 的 } \quad 2 \text{ 和 } 3 \text{ 的 } \quad 1-2 \text{ 和 } 3 \text{ 的 } \\ 2-3 \text{ 的 } \quad 1-2 \text{ 和 } 1-3 \text{ 的 } \quad 2-3 \text{ 的 } \quad 1-2 \text{ 和 } 2-3 \text{ 的 } \quad 1-3 \text{ 和 } 2-3 \text{ 的 } \\ 1-2 \text{ 和 } 2-3 \text{ 的 } \quad 1-3 \text{ 和 } 2-3 \text{ 的 } \quad 1-2 \text{ 和 } 1-3 \text{ 的 } \quad 2-3 \text{ 的 } \quad 1-2 \text{ 和 } 2-3 \text{ 的 } \end{array}$$

$\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$
 $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$
 $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$
 $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$ $\frac{1}{2} \times 10 \times 10 \times 10 = 500$

臨

[illegible][illegible]

பயங்கரத்தை நீ அனுபவித்திருந்தால், அப்படிச் சொல்ல மாட்டாய்' சிங்கத்தின் காதுகளையையும் மத யானையின் ஒலியையும் கேட்டு, எனக்குப் பயம் உண்டாவதில்லை நீயின் ஊனையைக் கேட்டால் குலை நடுங்குகிறது வா' வா' இந்தச் சங்குடைய இராத தங்க வேண்டாம் வேறு எங்கேயாவது கிராமத்துக்குப் புகையுள்ள கோவில் அல்லது சத்திரத்தில் தங்குவோம் இல்லாவிட்டால், கொள்ளிடக் களையிலுள்ள தூக்கை கோவிலைப் பற்றிச் சொன்னாயே' அங்கே போவோம் இன்னமும் அந்தக் கிராமம் அங்கே படுக்கிருந்தால், வெள்ளத்தில் அவனை இடித்து விட்டு விடலாம் அதுவே அவனுக்கு நாம் செய்யும் பேருதவிவாயிருக்கும் தானைக்கு மறுதான் வளையில் அவன் உயிரோடிருந்தால், ரொம்பவும் மனத்துயரத்துக்கு ஆளாக நேரிடும்"

பே நகரில் சம்பாஷணையை ஏற்குள்ளேயுள்ளும் விடாமல் பெரிய பழிவட்டாரையா கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் அவர்கள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவருடைய செவிகளில் சயததைக் காசாசி ஊற்றுவது போலிருந்தது அவருடைய நெஞ்சு ஒரு பெரிய எரிமலையின் காப்பததைப் போல நீக் குழம்பாக்கி கொடுத்தது நாம் காதலித்துக் கலியாணம் செய்து கொண்ட பெண், வீரபாண்டியன் மாணத்தக்காகச் சோழ குலத்தின் மீது பழி வாங்க வந்தவன் என்பதும், மூன்று வகுப்புகளாக அவன் தம்மை ஏமாற்றி வந்திருக்கிறான் என்பதும் சொல்ல முடியாத வேதனைகளையும் அவமானத்தையும் அவருக்கு உண்டாக்கின

ஆறு தலைமுறையாகச் சோழா குலத்துக்கும் பழுவூர் வம்சத்துக்கும் நிலை பெற்று வளரத்து வரும் சிறவுகளை அச் சமயம் பழிவட்டாரையா நினைத்துக்கொண்டார் பாரக்கப் போனால், கந்தர் சோழனும் அவனுடைய மக்களும் யார் கந்தர் சோழனுடைய, பாட்டி, பழுவூர் வம்சத்தைச்

சோதனவன் அல்லவா' கந்தர் சோழனுடைய மக்கள் மீது தமக்கு ஏற்பட்ட கோபமெல்லாம் சமீப காலத்தது அல்லவா' ஆதித்த கரிகாலன் ஏதோ சிறு பிள்ளைத்தனமாக நடந்துகொண்டான் என்பதற்காகவும் மலைமாரனை தமக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதற்காகவும், எவ்வளவு பயங்கரமான சதிச் செயல்களுக்கு இடம் கொடுத்தது விட்டோம்' சோழா குலத்தின் தீர்ப்பைக் வரக்கூடிய பாண்டிய நாட்டுச் சதி காரர்கள் தம்முடைய அரண்மனையில் இருந்து கொண்டு, தம்முடைய நிலவறைப் பொக்கிஷத்திலிருந்து திருடிப் போன பொருளைக் கொண்டு, சோழ குலத்துக்கு விடுவதற்காகச் சதிக்காரச் செயல்களைச் செய்ய அல்லவா இடம் கொடுத்தது விட்டோம்' ஆகா! இந்தச் சண்டாளர்கள் கொண்படி நானே இரவுக்குள் மூன்று இடங்களில் மூன்று பயங்கரமான கொலைகள் நடக்கப் போகின்றனவா' தம்முடைய உடலில் மூச்சு இருக்கும் வளையில் முயன்று அவற்றைத் தடுத்ததாக வேண்டும் இன்றும் அறுபது நாழிகை நாம் இருக்கிறது அதற்குள் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்து விடலாம் இரவுக்கிரவே குடத்தைச் சென்று தஞ்சைக்கும் தாளைப்படடினத்துக்கும் செய்தி அனுப்பிவிட்டுக் கடம்பூருக்கு கிளம்ப வேண்டும் இந்தப் பாதகர்கள் அங்கே போய்ச் சோவதற்குள் நாம் போய்விட வேண்டும்

இவர்களைக் கடம்பூருக்கு வரும்படி விடுவதா' இந்த இடத்திலே இவர்களைக் கொன்று போட்டு விட்டுப் போய் விடுவது நல்லதல்லவா' நம்மிடம் ஆயுதம் ஒன்றுமில்லை இல்லாவிட்டால் என்ன' வஜ்ராயுதத்தை நிகர்த்த நம் கைகள் இருக்கும்போது வேறு ஆயுதம் எதற்கு' ஆனால் இவர்கள் ஒருவேளை சிறிய கத்திகள் இடையில் செத்தி வைத்திருக்கக் கூடும் அவற்றை எடுப்பதற்கே இடம் கொடுக்காமல் இரண்டு பேருடைய கழுத்தையும் இறுக்கிப் பிடித்து

தெரித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும்

ஆனால் அவ்வாறு இவர்களுடைய இந்த இடத்தில் சண்டை பிடிப்பது உசிதமா?

இவர்களிடம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டாகி விட்டது நாம் வழிபடும குல தெய்வமாகிய தூக்கா பரமேசுவரியே படகு கவிழச் செய்து, தமனம் அவளுடைய திருக்கோவிலில் படுத்திருக்கச் செய்து, இந்தப் பயங்கர ரகசியங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் படியும் செய்திருக்கிறாள் சக்கரவர்த்திகும அவளுடைய குமாரர்களுக்கும் விபத்து நீரிடாமல் பாதுகாப்பதல்லவா நமதுடைய முக்கியமான கடமை? அதிலும் கடம்பூரில் கரிகாலனுக்கு எதுவும் நேராமல் தடுப்பது மிக மிக முக்கியமானது அப்படி ஏதாவது நேரத்துவிட்டால், தமக்கும் நமது குலத்துக்கும் அழியாத பழிச்சொல் ஏற்பட்டு விடும் ஆறு தலைமுறையாகச் சோழ குலத்துக்குப் பழுவூர் வம்சத்தினர் செய்திருக்கும் உதவிகள் எல்லாம் மறைந்து மண்ணாகி விடும் பெண் என்று எண்ணி நமது அர்ணமனைவில்கொண்டு வந்து வைத்திருந்த அரகிலினால் கரிகாலன் கொல்லப் பட்டால், அந்தக் காட்டிலும் தமக்கு நேரக்கூடிய அவகேசு வேறு ஒன்றுமில்லை.

ஆகா! அதற்கைய அழிய வடியாதவர்களுளே அவ்வளவு பயங்கரமான ஆல்கால் விஷம் திறைத்திருக்க முடியுமா? முன்று உலகத்தையும் மயக்கக் கூடிய மோகனப் புன்னகைக்குப் பின்னால் இவ்வளவு வஞ்சகம் மறைத்திருக்க முடியுமா? இந்தச் சண்டாளர்கள் சற்று முன்னால் சொன்னதெல்லாம் உண்மையாக இருக்க முடியுமா?

ப முவேட்டையருடைய உள்ளத்தில்கொபத் தீ கொழுந்துவிட்டு எரியும்படி செய்த அந்தச் சதிக்காரர்களின் வார்த்தைகள் ஒரவீதத்தில அவர்களுள் சிறிது திருப்தியையும் அளித்திருந்தன நத்தின் சதிகாரியாக இருக்கலாம், தம்மிடம் அன்பு கொண்ட

தாக நடித்து வஞ்சித்து ஏமாற்றி வந்திருக்கலாம் ஆனால் அவன் கரிகாலன் மீதா கத்தயாறன் அல்லது வந்தியத் தீவன் மீதா மோகம் கொண்ட காரணத்தினால் தமனம் வஞ்சிக்க வில்லை! அந்த மெனமகச் சிறுவர்களை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை அவளுடைய அந்தரங்க நோக்கத்துக்கு அவர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தவதற்காகவே அவர்களிடம் கழுகமாகப் பேசிப் பழி வகுக்கிறான்!

இந்தச் செய்தி பழுவேட்டையாரின் அந்தரங்கத்தின் அந்தரத்துக்குள்ளே அவளையும் அநியாமல் சிறிது திருப்தியை அளித்தது கரிகாலன் கொல்லப் பட்டாமல் தடுக்க வேண்டியது, தம் குலகௌரவத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் தமக்கு என் றெவ்ஹைதம் அழியாத அபகிந்தி நேராமல் தடுத்துக் கொள்ளவும் மட்டுமே அல்ல. நத்தினியை அதற்கைய கோரமான பாவ காரியத்திலிருந்து தப்பிவிடப்பதற்காகவுந்தான் ஒரவீதனை அவளுடைய மனத்தையே மாற்றி விடுதல் கூடச் சாத்தியமாகலாம் இந்தச் சண்டாளச் சதிகாரர்களிடம் அகப்படட்டுக் கொண்டிருப்பதால் அவன் வேறு வழியின்றி இவர்களுக்கு உட்தையாங்குகலாம் அல்லவா? இவர்களை இங்கேயே கொன்று ஒழித்து விட்டால் நத்தினிக்கு விடுதலை விடைக்கலாம் அல்லவா...!

இவ்வாறு எண்ணி அந்த வீரகிழவா தமனமயநியாமல் தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டார் சிமம்காணனைப் போன்ற அந்தச் சக்திச் சதிகாரர்கள் இரவரையும் திருக்கிடச் செய்தது

"யார் அங்கே?" என்றான் தேவரானனாகிய பரமேசகவரன்

அகரது மேல் தாம் மறைந்திருப்பது சாத்தியம் இல்லை உசிதமும் ஆகாது என்று கருதப் பெரிய பழுவேட்டையார் வெளிப்பட்டு வந்தார்.

ம எழக்கால் இருட்டில் திகழ்ந்து கொண்டு தோன்றிய அந்த நெடிய பெரிய உருவத்தைக் கண்டு

சதிகாராகன இந்நவநம் தினைத்து தீவர
போது. "காலதான யமனுக்கு அண
னன்" என்று கூறி விட்டுப் பழு
வேட்டாரையர் சிரித்தார்

அந்தக் கம்பீரமான சிரியின் ஒளி
அவ்வளவு பிரகாசம் பரவுவதையும் சநி
தஞ்சகம் செய்தது

வந்தவா பழுவேட்டாரையர் என்று
அறிந்ததும் ரவிதானன் தேவரானன்
இந்நவநம் தபரி லுப் பார்த்தார்கள்.
ஆனால் பழுவேட்டாரையர் அந்தரத்
இடம் கொடுக்கவில்லை. தம் தீண்ட
காங்களை இரண்டையும் கீழ் இந்நவந
யும் பிடித்து கீறுதலினால் அவருடைய
வலது கை ரவிதானனுடைய கழுத்தைப்
பற்றியது இடது கை தேவரானனுடைய
ஒரு புதுதலையப் பற்றியது வஜ்ராயுதத்
தைக் காட்டிலும் வலிமை பொருந்திய
அந்தக் காங்களை பிடுகக் கூடியவன்
வரையா திகழக்கூடாது செய்தான்

எவ்வளவுதான் கைகளை வலிவு இந்ந
தாலும் இந்நவநையும் ஏக காங்களை
சமாளிக்க முடியாது என்று எண்ணிப்
பழுவேட்டாரையர் தேவரானனைத்
தலைகுப்புற விழாப்படி கீழே தள்ளி
னார் கீழே விழுந்தவன் மூலம் ஒரு
காலை உள்ளறி வைத்துக்கொண்டு
ரவிதானனுடைய கழுத்தை இரண்டு
கைகளாலும் நெறிக்கத் தொடங்கினார்

ஆனால் தேவரானன் கமமா இந்நக
வில்லை. அவனுடைய இடப்பக்கில்
செருவியிருந்த கதகினைச் சிமப்பட்டு
எடுத்துத் தன்னை மிதித்துக் கொண்
டிருந்த காலில் குத்தப் பார்த்தான் பழு
வேட்டாரையர் அந்த அறிந்துகொண்
டார் இவ்வொரு காலினால் அவனு
டைய கை மணிக்கால் நோக்கி ஒரு
பலமான உதை கொடுத்தார் கத்தி
வெகு தூரத்தில் போய் விழுந்தது தேவ
ரானனுடைய ஒரு கையும். அன்று
விழுந்ததுவிடத்து போய் தீவனபுர
தாய்ந்து ஆனால் அந்த சமயத்தில்
அவனை மிதித்திருந்த கால் சிந்து நடி
யியது தேவரானன் சட்டென்று
தெரிந்து கொடுத்து வெயிடீய வந்து
குக்கது எழுந்தான் உதை படாத
கைகளை முஷ்டியினால் பழுவேட்டாரை

யரை நோக்கிக் குத்தத் தொடங்கினான்
அந்தக் குத்துக்கள் கடுங்கல் பாறைச்
சுவர் மீது விழுவன போலாயின. குத்
தீய தேவரானனுடைய கைதான் வலித்
தது அதுவும் இவ்வொரு கையைப்
போல ஆகிவிட்டமே என்று நினை
யியது

இக்காட்சியில் ரவிதானன் தன்
கழுத்திலிருந்து பழுவேட்டாரையர் தன்
காங்களை வலக்கப் பொருழ்வுறச் செய
தான் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை கீழவரு
டைய இந்நவநம் பிடி சிந்தும தனர
வில்லை ரவிதானனுடைய விழிகள்
பிதுங்கத் தொடங்கின உளரிக் குளரிக்
கொண்டே 'தேவரானா' 'சக்கிரம்' 'சக்
கிரம்' 'கோல்க' 'மேகே ஏறு' மண்டபத்
தைக் கீழே தள்ளு' என்றான்.

தேவரானன் உடனே பாய்ந்து
சென்று பள்ளப்படைக் கோலின்
மேல் மண்டபத்தின் மீது ஏறினான்
அங்கு மண்டபத்தின் ஒரு பகுதியில்
மிளவு ஏறப்பட்டு இனிய சிந்து நகரத்
தாலும் கீழே விழக்கூடிய நிலையில்
இருந்தது அந்த மண்டபம் அவர்கள்
கவனத்தை ஈர்க்காது ரவிதானன்
அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறான் என்று
தேவரானன் தெரிந்துகொண்டான்
மண்டபத்தின் இடிந்த பகுதியைத் தன்
மச்சமிருந்த வலிவைப்பொலியைப் பி
டையுந்து நகரத்தித் தள்ளினான் அது
விழும்போது அகன்றுவிழுந்த மரம்
ஒன்றையும் சோத்துத் தள்ளிக்கொண்டு
விழுந்தது

பழுவேட்டாரையர், மேலேவிழுந்து
மண்டபம் நகரத்து விழப் போவதைக்
தெரிந்துகொண்டார் ஒரு கையை ரவி
தானனுடைய கழுத்திலிருந்து எடுத்து
மேலேவிழுந்து விழும் மண்டபத்தைத்
தாங்கிக் கொள்ள முயன்றார்

ரவிதானன் அப்போது ஒரு பெரு
மயலாகி செய்து அவருடைய பிடியி
லிருந்து தபரி அப்பால் நகரத்தான்

மரமும் மண்டபமும் பழுவேட்
டாரையர் பக்கில் விழுந்தன பழுவேட்
டாரையர் தனரில் விழுந்து தினைவு
இழந்தார்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

தூமகேது மறைந்தது!

வெந்

டு நேரத்துக்கு அப்பால் பழுவேட்டையைக்கொண்டு சென்று நினைவு வந்த போது, அவர் ஒரு பயங்கரமான போர்க்களத்தில் இருப்பதைக் கண்டார். வாள்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி ஜனஜனவென்று ஒங்கார ஒலி விளப்பின ஒரு பக்கத்தில் ஐய பேரிகைகள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றுடன் சேர்ந்து ஆயிரக்கணக்கான குரல்கள் 'மகா ராஜாதிராஜ பாண்டிய மன்னர் வாழ்க! பாண்டிய விரோதிகள் வீழ்க!' என்று கோஷமிட்டன. இன்னொரு பக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கான குரல்கள் 'கங்க மன்னன் விழுந்துவிட்டான்! ஒடுங்கள்! ஒடுங்கள்!' என்று கக்குரலிட்டன. ஒரு கிறவர்களைத் தடுத்து நிறத்தும் குரல்கள் சிலவும் கேட்டன.

அப்போது திடீரென்று

ஒரு கணம் போர்க்களத்தில் நிசபதம் நிலவியது. பழுவேட்டையா கற்றுமுற்றும் பார்த்தார். இரண்டு கால்களையும் இழந்த விஜயாலய சோழனை இன்னொரு நெடிதுயரந்த ஆஜாஜாப்பாகுவான மனிதன்தான் தோள்களிலே தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். தோளமிது அமாந்திருந்தவன் இரண்டு கரங்களிலும் இரண்டு ராட்சத வாள்களை ஏந்திக்கொண்டிருந்தான். 'சோழ வீரர்கள்! நிலநுங்கன்! பலலவர்கள்! ஒடாதீர்கள்! ஆறிலும் சாவு! நூறிலும் சாவு! என்னைப் பின் தொடரத்து வாருங்கள்! எதிரிகளைச் சின்னாபின்னம் செய்வோம்!' என்று அவன் கோஷித்தான். ஒடத் தொடங்கியிருந்த சோழ - பலலவ வீரர்கள்

அமரர் கல்கி

விஜயாலய சோழனைப் பார்த்து விட்டு அவன் வாரதந்தகனைக் கேட்டு விட்டு தீவறாரகன் அவர்களுடைய முகங்களில் சோவும் பீதியும் தீயி மீண்டும் தீயும் வரக் களையும் தோன்றிப் பின்வாங்கியவர்கள் முன் சென்ற தொடங்கினார்கள் இந்த அதிசய மாறுதல்களுக்காரணமாகிருந்த விஜயாலய சோழனை மீண்டும் பழுவேட்டையார் பார்த்தார் அவனைத் தோளில் தாங்கிக்கொண்டிருந்த வீரனையும் பார்த்தார் அதிசயம்! அதிசயம்! அப்படித் தாங்கிக்கொண்டு தீவற வீரன் தாமே தான் என்பதைக் கண்டார் அந்தப் பழுவேட்டையார் ஒரு கையால் தம் தோளின் மீது நுழைந்திருந்த காலும் இல்லாத விஜயாலய சோழனைப் பிடித்துக்கொண்டு இன்னொரு கையில் பிடித்திருந்த நீண்ட கதறியைக் கழற்றிக் கொண்டே எதிரிகளிடையே புத்ததார அவர்கள் இரவும் போன இட மெல்லாம் பாண்டிய வீரர்களின் தலைகள் தரையில் உருண்டு விழுந்தன

போர் தலைமை அடி போடு மாறி விட்டது பாண்டிய சைனியம் தெறி ஒடியது சோழ பல்லவர்கள் வென்றார்கள் எட்டுத் திகையும் அதிசயமாக ஜயபெரிக்களை முழங்கிய பல்லவ சக்கர வாதிகளு முன்னால் விஜயாலய சோழர் அமர்ந்திருந்தார் அவருக்கு அருகில் பழுவேட்டையார் தீவறார், பல்லவ சக்கரவர்த்தி சோழ மன்னரைப் பார்த்து, 'வீரநி வீரே! உம்மாளே

இன்று தோலவி வெற்றியாயிற்று' இனிச் சோழ நாடு கதந்திர நாடு' நீதும் உமது வீரப் புதல்வன் ஆதிக்கமும் உம்கள் சத்ததிகமும் எனறென்றும் கதந்திர மன்னர்களாகச் சோழ நாட்டை ஆளு வீர்கள்" என்றார் உட்பின் விஜயாலய சோழர் தமக்கருகில் நின்ற பழுவேட்டையரைப் பார்த்து. "அதனால் தங்களிடத்தான் இந்த வெற்றி தமக்காக இடையது கதந்திர சோழ நாட்டின் சோதிபதியாகவும் தனாதிக்காரியாகவும் உமமை நிலமிகவிடுவன உமது சத்ததிகமும் சோழ குலத்துக்கு உண்மையாயிடுகவும் வரையில் தனாதிக்காரிகளாகவும் சோதி பதிகளாகவும் இருப்பாராகள்" என்றார் பழுவேட்டையரின் காயங்கள் திறைந்த முகம் பெருமித்ததால் மலர்ந்தது.

திமரென்று அந்த முகத்தில் கடுவ கோபம் தோன்றியது. அந்தப் பழைய பழுவேட்டையரைப் பார்த்துப் புதிய பழுவேட்டையரைப் பார்த்தார். "அட பாவி! துரோகி! சண்டாளன்! என குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக் காமபே' ஆறு தலைமுறையாகச் சோதத் அருமைவான் வீரப் புகழ்பெயலலாம் நாசமாகிக்கொண்டாயே' கிடுகிடுகித் துரோகமும் எஜமானத் துரோகமும் செய்தாயே' சோழ குலத்தின் பரம்பரைப் படைவார்களுக்கு உணனுடைப் விட்டினை இடங்கொடுத்தாயே' உணனுடைய பொக்கிஷத்திலிருந்து பொருள் கொடுத்தாயே' உன்னால் அல்லவோ இன்று சோழ குலத்துக்கு இறுதி வீரப் போகிறது' நீ நாசமாய்ப் போவாய்' உனக்கும் உன குலத்துக்கும் உன்னால் உற பழி உலகம் உன்ன அனவும் மாறவில் மாறாது" என்று சபித்தார் சபித்த பழுவேட்டையரின் கண்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது.

பிறகு, மறவும் பல பழுவேட்டையர்கள் வந்தார்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் செய்த வீரச் செயல்களைக் கூறினார்கள் ஒவ்வொருவரும் பழுவேட்டையரைச் சபித்தார்கள் பின்னர் எல்லாரும் சோதது சபித்தார்கள். "சண்டாளன்! குலத் துரோகமும் இரத்த துரோகமும் செய்துவிட்டாயே' நாங்கள்

உயிராக கொடுத்தும் எவ்விதத்த வீரப் புகழ்பெயலலாம் நாசமாகிக் விட்டாயே' உன் புத்தி ஏன் இப்படிப் போயிற்று" என்றார்கள்.

பழுவேட்டையர்கள் மறைந்தார்கள் கொடிமயங்கூர் வேளார்களும் திருக் கோவலூர் மலையாளர்களும் வந்தார்கள் தளையத் தனியே நின்ற பழுவேட்டையரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். "சச்சி' நீயும் ஒது மனிதனா' சோழ குலத்தை நீயும் உன் பரம்பரையுந்தான் தாயல் வந்தது என்று பெருமை அடித்துக்கொண்டாயே' இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்' சோழ குலத்துக்கு நீயமனாக மாறி விட்டாயே' பாதக! உன் பவிஷம் எங்கே" என்று கூறி எக்காளம் கொட்டிச் சிரித்தார்கள்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் உட்பின்மாக நின்ற சோழ நாட்டு மக்கள் கலலைமும் மண்ணையும் வாரிப் பழுவேட்டையரை மீது எறிவதொடங்கினார்கள். அச்சமயம் கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி அந்தக் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு பலமற்ற கால்களினால் தளையடி நடந்து வந்தார் வேளிகளையும் மலையாளர்களையும் மற்றவர்களையும் கோபமாகப் பார்த்தார். "சச்சி' என்ன காரியம் செய்கிறார்கள்' வீராதி வீரான பழுவேட்டையரை மீது கலலைமும் மண்ணையும் எறிக்கிறார்கள்' அவனையா துரோகி என்கிறார்கள்' பழுவேட்டையரின் துரோகத்தினால் தானும் என குலமும் அழிந்து போனாலும் போகிறோம் நீங்கள் யாரும் அவரைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம்' தனாதிக்காரி வாரும் என்னுடன் அரண்மனைக்கு" என்றார் துணைகூட்டிய கலைத்துப் போயிற்று கந்தர சோழரும் மறைந்தார் தமது காலாத்தக் கண்டர் மட்டும் பழுவேட்டையரை முன்னால் நின்றார். "அண்ணா! தமமிடம் இவ்வளவு தம மிகளை வைத்திருக்கிறாரே சக்கரவர்த்தி' அவருக்குத் துரோகம் செய்யலாமா' அவருடைய குலத்தை அழிக்க வந்த பெண் பேசை தம் அரண்மனையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமா" என்றார் உட்பின் அவரும் மறைந்தார்.

வந்தியத்தையுமும் கத்தமாறனும் அவர்களுையோத்த வாலிபர்களும் பெரிய

பழுவேட்டரைவரை குழத்துகொண்டார்கள் "மீனா நரைத்த கிழவர்" உனக்கு ஆன ம. மீனா நரைக்கலிலைய்யா' பெண் மோகத்தினால் அழித்து போனாயி' உன் உடம்பிதுள்ள அறுபத்து நாலு புண்களும் இப்போது என்ன சொல்லுகின்றன' அளவ விரத்தின் பரிசான விழிப்புண்களா' அவலது துரோகத்தின் கலியாண புரூப புண்களா' என்று கேட்டுவிட்டுக் கலக்கவேண்டு சிந்த தூக்க அலாக்கனாக கொல்லுவதற்காகப் பழுவேட்டரைவர் தம் உடை வானை எடுக்க முயன்றார் ஆனால் உடை வான இரக்க வேண்டிய இடத்தில் அமைக்காணவில்லை.

சமயத்தில் குழுவையாரிடமிருந்து வந்தான வாலிபர்களை நோக்கிக் கையமாததில் சிரிப்பை திருத்தினான்

"பாட்டா! இவர்களுடைய வினை பாட்டுப் பேச்சைத் தூங்கு பொருட்படுத்த வேண்டாம். தங்க அரண்மனை யில் உள்ள பெண் வேடங் கொண்ட விஷப் பாம்பைத் தூத்து விடுங்கள்' எல்லாம் சரியாகி விடும்" என்றான்.

அவர்கள் மறைந்தார்கள். பழுவேட்டரைவர் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் வாக் தொடங்கினார்கள் பத்துப் போ, நூறு போ, ஆயிரம் போ, ஆறு தலைமுறை வரை சேர்ந்தவர்கள் வந்து, அவரைச்

குழத்துகொண்டார்கள்

"ஐயையோ! உனக்கு இந்தக் கதியா நேர வேண்டும்! தம்முடைய வீரக் குலத்துக்கு உன்னால் இந்தப் பெரும் பழியா ஏற்பட வேண்டும்! தாங்கள் எங்கள் கண்களின் முன்னாலும் அண்ணாமாரிகளையும் தம்பிமார்களையும் பத்து மாதம் கமந்து பெற்ற பிள்ளைகளையும் சோழ நாட்டுக்காகப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பி வைத்தோமே! அவர்கள் இரத்தம் சித்தி உயிரைக் கொடுத்துப் பழுவூர் வம்சத்துக்கு இளை விலகாப் புகழ்ந்தேடித் தந்தார்கள்' அதன்பல வாய் ஒரு தொட்டில் போக்கடித்துக்கொண்டாயோ!"

என்று கதறினார்கள்.

"பெண்களை' வாஸை நடிக்கொண்டு அதப்படுத்திக்குப் போங்கள் என்னால் ஒரு பழியும் உண்டாகாது" என்று பழுவேட்டையாரை கஷ்டப்பட்டுப் பதிலுக் கறினார் அப்பிபாது அந்தப் பெண்கள் ஒரு நினைவில் கட்டிக்கொட்டினார்கள் யமநாமரானை எழுமைக்கடா லாகனத்தில் ஏறிகொண்டு கையில் வேலும் பாசை கயிறும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தான் பழுவேட்டையாரை நெருங்கினான் போகிற போகவில். "பழுவேட்டையார்' உனக்கு மிக்க வந்தனம்' கதறாச்சொழ்ந்து. உயிரையும் அவனுடைய மக்கள் இரவா உயிரையும் ஒரே நாளில் கொண்டு போக உதவி செய்தாய் அல்லவா' உனக்கு என்ன துணி?" என்று கூறினான் யமநாமரானை.

"இலகல், இலகல்' நான் உனக்கு உதவி செய்யவில்லை. செய்ய மாட்டேன்' உன்னைத் தடுப்பேன்' யமனே' நீல' நீல'" என்று பழுவேட்டையார் அவற்றோர் யமனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக வீளத்து செல்ல முயன்றார் ஆனால் அவனை, ஏதோ ஒரு சக்தி பிடித்து நிறுத்தியது ஏதோ ஒரு பெரிய பாரம் அவரை அழகிப்பது நின்ற இடத்திலிருந்து அவரால் நகர முடியவில்லை.

"பாரத்தாலா' நாங்கள் சொன்னது சரியாய்ப் போய்விட்டதே" என்று கூறிவிட்டுப் பழுவேட்டையார் குலப் பெண்கள் ஒவ்வொரு சத்தரிட்டுப் புலம்பினார்கள் அவர்களில் பலர் ஒப்பாரி வைத்து அழ் தார்கள்.

அவர்களுடைய அழகுரலின் சத்தம் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அதிகமாகி வந்தது பழுவேட்டையாரை அவை சகிக்க முடியவில்லை அவர் பேச முயன்றார், ஆனால் அழகைச் சத்தத்தில் அவர் பேச முன்னாறவில்லை.

அழகைகளையும் புலம்புமையும் கேட்கச் சகிக்கவில்லை இரண்டு கைகளினாலும் செவிகளைப் பொத்திக் கொள்ள முயன்றார். ஆனால் அவருடைய கைகளும் அசைவற்றுக் கிடத்தன அவற்றை எடுக்கவே முடியவில்லை.

ஒரு பெரு முயற்சி செய்து கால்களை உதறி எடுத்தார் அந்த முயற்சியில் அவருடைய கண்ணிமைகளும்

நிறந்துகொண்டன சட்டென்று நினைவு வந்தது அதனை நேரமும் அவர் அனுபவித்தனவ மனப் பிரமையில் கண்ட காட்சிகள் என்பதை உணர்ந்தார் ஆனால் ஒவ்வொரு மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சற்றுக் கவனித்துக் கேட்டார் அவை பெண்களின் ஒவ்வொரு அல்ல, நரிகளின் ஊனைக்குரல்.

அவர் நினைவு இழந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில் இடக்காக்க காதிவ விழுந்த சம்பவத்தை சூப்பகத்துக்கு வந்தது.

"கிழவன் சேத்துப் போய்விட்டான்" என்றது ஒரு குரல்.

"தன்றாகப் பார்! பழுவேட்டையார் யதும் உயிர் ரொம்பக் கெட்டி யமன் கூட அவன் அருகில் வரப் பயப்படுவான்" என்றது மற்றொரு குரல்.

"யமன் பயப்பட்டாலும் நரி பயப்படாது கொஞ்ச நஞ்சம் உயிர் மிச்சமிருந்தாலும் நரிகள் சரிப்படுத்தி விடும் பொழுது விடியும்போது கிழவனின் எலும்புகள்தான் மிச்சமிருக்கும்"

"நல்லசமயத்தில் நீ பின்புத மண்டபத்தைத் தள்ளினாய் இல்லாவிடில் நான் அதற்கு கதியை அடைத்திருப்பேன் கிழவன் என்னைக் கொன்றிருப்பான்"

"எங்கே? மண்டபத்தை நகர்த்த முடியுமா, பாரக்கலாம்"

சற்றுப் பொறுத்து, "ஐயோ அசைவில்லை' ஒரு பகைவனுடைய பள்ளிப் பண்டையைக் கொண்டு இன்னொருவனுக்குமீடக் கல நாட்டி விட்டோம்" என்று கூறிவிட்டு மந்திரவாதி கைகலவென்று சிரித்தான்.

"சிரித்து யோதும் வர்' பட்டு பிடித்துக் கொண்டு ஆறிறாடு போய்விட்டப் போகிறது அப்பறம் கொள்ளிடத்தைத் தாண்ட முடியாது"

நத வாரத்தைகளை சூப்பகப் படுத்திக்கொண்டு பழுவேட்டையார் தம்முடைய நிலை இன்னதென்பதை ஆராயத்தார் ஆம், அவர் மீது பள்ளிப்படை மண்டபத்தின் ஒரு பாதி விழுந்து விட ந்தது அதன் பெரிய பாரம் அவரை அழகிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் முக்கவிட முடிவற்று, எப்படி' நல்லபிள்ளையாக, மண்டபத்தோடு விழுந்த மரம் அவர் தோளினமீது படித்து

அதன்மீத மண்டபம் வீழ்த்தி அதை மண்டபத்தைவிட இதை
மாத்திரை அவர் உயிரை காப்பாற்றியது
மண்டபம் தேரே அவர் மேல்

விழத்திருந்தால் மரபும் தலைபும்
தொறுங்கிப் போயிருக்கும்

பிறவணர் தமழன் டய உடமீன வலி
எனைய எண்ணித் தாபம் ஆசையப்பா
டா அந்தப் பெரிய பாததை இதனை
தேரம் கமழும் தமழன் டய உயிர் போக
விலைவென்பதை உணர்த்துகொண்டா
ஆனால் இவ்வளவு கேட்காது உயிர்
இன்னமும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடி
யுமா?

ஆம். எப்படியாவது காப்பாற்றிக்
கொண்டேயாக வேண்டும் காப்பாற்றிக்
கொண்டு தோழ குலத்துக்கு தேரவித்து
அபாயத்தைத் தடுக்க வேண்டும் அப்படித்
தடுக்காவிட்டால் அவருடைய குலத்துக்கு
என்றும் அழியாத பழி இவ்வுலகில் ஏர
படுவது தோயம் வாழ்வுலகத்துக்குப்
போன்றால் அங்கேயும் அவருடைய
மூதாதையர்கள் அனைவரும் அவரைச்
செய்ப்பார்கள் ஆகையால் எந்தப் பாடு
பட்டாலும் இந்த மாததையும் மண்டபத்
தையும் அப்படிப்படுத்தி எழுத்திடுக
வேண்டும். ஐயோ! எத்தனை தேரம் இங்கே
இப்படி தீயவன் இழுந்து விடத்தோயோ
என்னமோ தெரியவில்லையே! இதற்குள்
ஒருவேளை தாம் தடுக்க விஞ்ஞான விபர்
தங்கள் தேரிட முக்குயிலா?

இதற்கிடையில் திரிசுரன் என்னவதால்
கேள்வி கேள்வி வந்துகொண்டிருந்தது
திரிசுரன் முகம் விடும் சத்தம் அவர் தலைக்கு
அருகில் கேட்டது. ஆகா! இந்த திரிசுரன்கு
கூடவா பழுவேட்டையனைக் கண்டு
இனக்காரமாகப் போய்விட்டது! பாத
கலாம் ஒரு கை!

பழுவேட்டையரை ஒரு கைவினால்
மட்டும் அல்ல இரண்டு கைகளினாலும்
பார்க்கத் தொடங்கினார் தம் உடம்பில்
மிச்சமிருந்த பலம் முழுவதையும் நீட்டி
கித்து அவர்மீது விழுந்து விடத் தாமதத்தை
தூக்க முயன்றார் மரம் சிறிது சிறிதாக
உயர். உயர் அதன்மேல் தீவர மண்டபப்
பாதை நகர்த்து சரியத் தொடங்கியது
இடைவிடையே அவர் செய்த ஐரவ
காரங்கள் தெரங்கி வந்த திரிசுரன் அப்பால்
நகருமபடி செய்தான்

ஒரு புலம் எனத் தோன்றிய ஒரு காழினை
முயன்ற பிறகு அவரை அழகனாகக் கொண்
டிருந்த மரமும் மண்டபப் பாதையும் சிறிது

அப்பால் நகர்த்து அவரை விடுதலை
செய்தான்

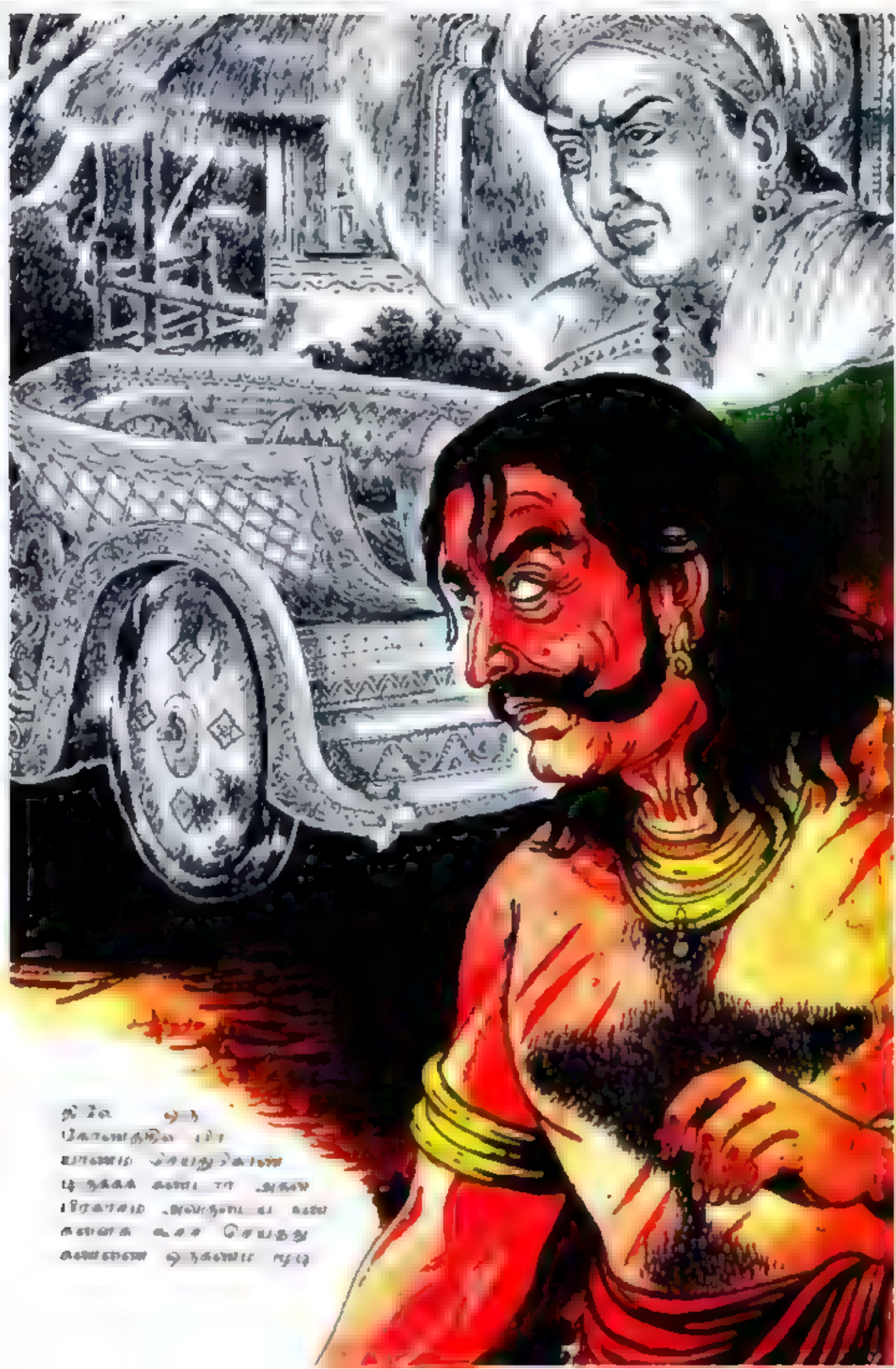
அந்த முயற்சியினால் அவருக்கு ஏர
பட்ட சிரமங்காரணமாகச் சிறிது தேரம்
அப்படியே விடத்தார் பெரிய தெரு
மூக்கள் விட்டார்

ஆகாததை அண்ணாந்து பாததார்
மண்டபத்துக்குச் சமீபமாகவாலும் புலவில்
மரங்கள் பல விழுந்து விட்டிருந்தபடி
வாழும் வான் வெளி தளராத தெரிந்தது
இப்போது சுரு மேகங்கள் வானத்தை
மூன்றதி ஓங்கவில்லை எவ்வாறு பொற்குள்
போன்ற எண்ணற்ற நடத்தையங்கள் தெரித்
தன் இல்லோர் மேகங்கள் அவரன்றைச்
சிறிது மூன்றதும் பின்னர் திறந்துவிட்டும்
அங்கேயுமாகக் களைந்து போய்க்கொண்
டிருந்தன

உடனே வானத்தில் வட திசையில்
தோன்றிய ஒரு விசித்திரமான நடத்தையம்
அவருடைய கவனத்தைக் கவரத்தது
அப்போதில் தானாகத் முன்பு அவ்வளவு
தீவிரமான வானம் பெற்றிருந்த தாய்க்குலம்
இப்போது இவ்வளவு குறுகிய போய்க்கு
கொது' அந்த உடனேதிரிசுரன் ஒரு முனை
வில் கமர் ஒரு அடி தீவிரம் வெளிநிய
புனக்குதான் போல தீவிரமுதது பந்து
தானாகத் முன்பு கூட வானத்தின்
ஒருகோணம் முடிதும் தீவிரமுத வான
இப்போது குறுகி வட்ட வானம் என

வானத்திலிருந்து பாதையை அகற்றிச்
சென்று மூன்றாம் பாததார் திரிசுரன் இன்னும்
போகவில்லைவென்பதைக் கண்டார் பந்து
இப்போது - ஐயபது திரிசுரன் இத்தகைய அவந
தன் கண்கள் தெரப்புக தலைகளைப்
போல காட்டின இருளில் ஜொலித்துக்
கொண்டிருந்தன பிறவன் எப்போது சாகப்
போகிறான் என்று காதல்கொண்டிருந்தான்
போலும்! போலும்! அவ்வளவு மரி
தையாவது பழுவேட்டையனிடம் இந்த
திரிசுரன் காட்டுகின்றனவே!

தி மரென்று வானமும் பூமியும் அந்த
வனப்பார் தேரம் முடிதும் ஒளிமய
மாயிற்று. பழுவேட்டையாரின்
கண்கள் கூசின. அது மின்னல்
அல்ல வேறு என்னவாய் தக்ககூடும்!
வானத்தைத் தோக்கினார் ஐயவனவனாகவா
நிரகாசத்த ஒரு தீப்பந்தம் வான் வட்டத்

நீதா 93
காலத்தின் மீது
வாழ்கின்ற செவ்வகாலம்
புதுக்காலம் தான் அது
பிரகாசம் அளிக்கக் கூடிய
காலம் உன் செவ்வகாலம்
காலம் உன் செவ்வகாலம்

விட்டுப் பிறகு திரைத் தாது அந்த
திரைத் தாது அந்த திரைத் தாது. வர வர
ஒளி குறைந்து வந்தது. திரைத் தாது அது
மறைந்தேவிட்டது. பழையபடி இதை
கூறுவது.

உடம்புநுகருத கிணம்ப வேண்டும்

தூக்கை அமமன கோவிலுக்கு அருகிலுள்ள ஜோதிடரின் ஞாபகம் அவருக்கு வந்தது ஆம், அது தனிப்பட்ட பிரிதம அகலம் பக்கத்தில் வேறு விடுகள் இல்லை. ஜோதிடர் தந்த மன்தர், தலை இயல்பு மன தத மன்தர் இரத்த குடும் பத்துக்கும் முதலமுதி ரிலும் வேண்டியவர் அதனால் என்ன? யாராயிருந்தாலும் இதை காரியத்தைச் செய்வார்கள் இரத்த குடும் பத்துக்கு வேண்டியவராக இருப்பதால் இன்றும் ஆவததுடன் செயலா ஆகா ஜோதிடருக்கு உண்மையில் ஜோதிடம் தெரியுமா, ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் உண்மை உண்டா என்பதையும் இச்சமயத்தில் பரிசோதித்துப் பார்த்து விடலாம்

அமமன கோவிலையும் ஜோதிடர் வீட்டையும் பழிவட்டாரையர் அன்றுகிச் சென்றார் கோவிலுக்கு முன்னாலிருந்த தெடிய பெரிய மரம் புயலில் முந்திய விழுந்து கிடந்தது முதலில் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்த்து அடுத்ததாயிவால் கோவிலை அடுத்து நின்று இடத்தைக் குதிரை பூட்டிய ரதத்தின் பேரில் அவருடைய பாரை விழுந்தது அது விசித்தரமான அமைப்புள்ள ரதம் அந்த ரதத்தின் கீழ்ப்பகுதி ஓர் ஒட்டத்தைப் போல அமைந்திருந்தது வேண்டிய வரும் காலங்களில் அவசரமாகப் பிரயாணம் செய்ய ஜோதிடர் இம்மாதிரி ரதங்களை உபயோகப்படுத்துவார்கள் பெரிய த்திகளைக் கடக்கும்போது திடீரென்று ததில் வேண்டிய அநிலவாகி வீட்டால் ஒட்டத்தை ரதத்திலிருந்து தவிர்க்கக் கழற்சி வீட்டலாம் குதினாகளை அவிழ்த்து வீட்டால் அமை தீர்திப் போய்க் கரை ஏறி விடும் ரதத்தில் வந்தவர்கள் ஒட்டத்தை தளவிக் கொண்டு போய்க் கரை கொ லாம்

இதன்கைய ரதங்கள் சோழ நாட்டில் அபூர்வமாகத்தான் உண்டு இது யாருடைய ரதமாயிருக்கும்? அரண்மனை ரதமாக இருக்க வேண்டும் அல்லது முதலமுதி ரில் ரதமாக இருக்க வேண்டும் இதில் வந்தவர்கள் இப்போது ஜோதிடர் வீட்டுக்குள் ஜோதிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும்! அவர்கள் யாராக இருக்கும்? ரதசாத்தியைக் கேட்குமா? வேண்டாம்! அவன் தமையம் பார்த்து

நிரண்டு போனாலும் போவான் ஜோதிடர் வீட்டுக்குள் கேட்க பிரிவெடுத்தப் பார்த்து விடுவதில் தலம் அங்கே வந்தருப்பவர்கள் யாராயிருந்தாலும் இந்த ரதத்தைக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டால், உடம்பு தீர்வதில் செல்ல வந்தியாக இருக்கும் அல்லவா?

ஜோதிடர் வீட்டு வாசலுக்குப் பழுவேட்டாரையர் வந்த போது உங்களை பெண் குரல்கள் கேட்டன கிழவருக்குத் தூக்கி வாசிப் போட்டது யாருடைய குரல்? ஏன்? இன்னையிரட்டி குதநவையின் குரலுபோல அல்லவா இருக்கிறது? அவன் எதற்காக இங்கே வந்தான்? இதில் சமயம் பார்த்தா வர் வேண்டும் முதலில் இப்படி எண்ணியவர் உடனே மனத்தை மாற்றிக் கொண்டார் அவலிதமானால், இன்னைய பிராட்டியாக இருத்தால், ரொம்ப தலைதாயப் போய்ந்து பழம் நழுவிய பாலில் விழுகது போலாய்ந்து குதநவ தேவியின் காதல் விஷயத்தைப் போட்டு விட்டால் தமமுடைய பாரம் தீயிவது போலாதம் அவருடைய தந்தைக்கும் தயர்க்கும் திகழக்கடிய ஆபத்தைப் பற்றிக் குறிப்பாகச் சொல்லி விட்டால் நேரு அந்த சாமாத்தியசாலியான பெண் வேண்டிய முன் ஜாககிதை எடுத்துக் கொள்வான் பிறகு தாம் திமமநீயாகத் திருமணிக் உடம்புநுகருப் போகலாம் அங்கேயல்லவா தமமுடைய முக்கியமான கடமை இருக்கிறது?

பழிவட்டாரையர் ஜோதிடர் வீட்டு வாசலில் பிரிவெடுத்தப்பாது, முன்னொரு தளவ தாம் பார்த்திருக்கும் அந்த காவல் காவ, ஜோதிடரின் சீடம் அவரைத் தடுத்து தீறுகதனான பழிவட்டாரையர் அப்பிராந்தருக்கு கோலத்தில அவளா அவளால் அடைபாளவகண்டு கொள்ள முடியவில்லை ஆகையினால் "நில" என்று அதுவும் குரலில் கூறிவிட்டுத் தடுத்தான பழிவட்டாரையர் ஒதுமுறை லைவகாரம் செயதுவிட்டு அவன் கழத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினார் சீடம் ஆடிக் கலமை அடித்துக்கொண்டு போய் விடுவில் விழுந்தான் பழிவட்டாரையர் மதயாணையைப் போல பூமி அதிர்ந் தது ஜோதிடரின் வீட்டுக்குள் புகுந்தார்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினமூன்றாம் அத்தியாயம்

குந்தவை பிழைப்பு

ஜோ

நிடரின் வீட்டுக்குள் பழுவேட்டரைப் பிரவேசித்தபோது அங்கு உண்மையாகவே

குந்தவைப் பிராட்டியும் வானதியும் இருந்தார்கள்.

சூழ்ந்து ராணியைப் பொழுது விடிந்ததும் காணாததிலிருந்து குந்தவையின் மனம் அமைதியை இழந்துவிட்டது. அதே சமயத்தில் பூங்குழலியும் காணாமற் போனது அவளுடைய கலக்கத்தை அதிகமாகவிறு முதனமத்திரி அநிகுத்தரைப் பார்க்கச் சென்றாள் அச்சமயத்தில் அங்கே அருள்மொழிச் சோழனைப் பற்றிச் செய்தி வந்திருந்தது நான்குப் பட்டினத்தில் அடித்த புயலின் காரணமாக அவன் வெளிப்பட நேர்ந்ததென்றும், திரளான மக்கள் கூடி அவனை வெற்றி முழக்கத்துடன் தஞ்சைக்கு

அழைத்து வருகிறார்கள் என்றும் அந்த நாள குந்தவையின் பரபரப்பு எல்லை வையக் கடத்துவிட்டது இதனால் ஏதோ விபரீதம் வரப்போகிறது என்று கருதினாள். பொன்னியின் செல்வனை வழியில் சந்தித்துப் பேசித் தஞ்சையில் நடந்ததெல்லாம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விஞ்ஞான அமைதி பெரும் ஜனக்கூட்டம் புடை சூழத் தஞ்சைக் கோட்டையில் பிரவேசிக்க விஞ்ஞானம், பழுவேட்டரைவரின் படை வீரர்கள் அவனைத் தடுத்து திறுத்த முயலுவார்கள் இதற்கிடையில் பூதி விகிரம் கேசரி தென் பிரதேசத்துப் படைகளுடன் கொடும்பாளூர் வரைக்கும் வந்துவிட்டார் என்று தெரிய வந்திருந்தது இரண்டு படைகளும் தஞ்சைக்கருகில்

அமரர் கல்கி

மோதிக் கொள்கும்படி தேவி உடைய அதனாக தனதயின்
 உள்ளம் புண்படும் என்பது சீசையா அதனாக அவரு
 டைய உயிருக்கே அபாயம் தோன்று விட உடைய மெழும்
 என்னென்ன விளையுமோ யாதாகத் தேவியா
 புயறகாற்றின் காரணமாகக் குடியாகவின்
 உள்ளகன் கொத்தன்துக்கொண்டிருக்கிற
 றன். ஏதாவது ஒரு விவரமும் ஏதாவது
 வேண்டியதுதான். சோழ நாடு
 அழியும்படியான பெரும் உள்
 நாட்டுக் கலகம் மூண்டு

விடக் கூடும் பிறகு அதை நிறுத்துவது எப்படி? வந்த பின்னா நிறுத்த முயற்சி வதைக் காட்டிலும் முன்னாலேயே தடுக்கப் பார்ப்பது அவசியம் அல்லவா? இல்லாவிட்டால் இதனை காலமும் செய்த முயற்சியெல்லாம் வீணாகி விடுமே! ஆதலின் அருள்மொழிச் சோழனை வழியிலேயே சந்தித்துப் பழையாற்றவில்லித்து காலததுக்கு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். கடம்பூரிலிருந்து பெரிய பழுவேட்டையாளையும் தருவிகை வேண்டும். அருள்மொழிகு இராஜ்யம் ஆளும் ஆளாக இவனை எவ்வளவு அவருக்குத் தெரிவித்து, அவருடைய சமமதம் பெற்ற பிறகுதான், தஞ்சைக்கு அவனை அழைத்துப் போக வேண்டும்...

இவ்விதம் தனக்குள் சிந்தித்து முடிவு செய்துகொண்டு, தந்தைவிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அன்னை விடமும் அந்நகுததரிடமும் மட்டும் சொல்லிவிட்டு இன்னப்பிரியாத வானதி யையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட டான் பழையாற்றக்குப் போகுமுன்பு குடத்தை ஜோதிடரை இன்னொரு தடவை பார்த்து விட விசும்பினான் கவலை அதிகம் ஏற்படும்போது வதவ காலத்தைப் பற்றி ஜோதிடம் பார்த்து அறிய விசும்புவது மனித இயல்பு அல்லவா?

வழக்கம் போல அம்மன் கோவிந்தாகு அருகில் ரத்ததை விட்டு விட்டு ஜோதி டர் விட்டுக்கூடப் புகுந்தான் ஜோதி டரிடம் அவருடைய கவலையைத் தெரி விக்கத் தொடங்கிச் சிறிது நேரம் கூட ஆகவில்லை அதற்குள் விட்டு வாசலில் ஏதோ நடப்புடன் தடைபெறும் சந்தம் கேட்டது முகவியமாக, பழுவேட் டையாரின் ஹூஸ்காரம் அவளுக்கு ரோமாஞ்சனம் உண்டு பண்ணியது அந்த மாதிரி கம்பீரமாக ஹூஸ்காரம் செய்யக் கூடியவா பெரிய பழுவேட் டையார் ஒருவர்தான் தடுக்க முயன்ற ஜோதிடரின் சீடனைத் தள்ளி விட்டுப் பழுவேட்டையார் உள்ளே வருவதாகக் காணப்பட்டது அவர் எப்படி, இங்கே வந்தார்? எதற்காக வந்திறார்? அதுவும் இந்த வேளையில்...

ஆகா! ஒருவேளை ஜோதிடம் கேட கத்தான் வந்திறார் போலும்! அவர் ஜோதிடருடன் பேசுவதைக் கேட்டால் ஒருவேளை அவருடைய மனத்தில் உள்ள எண்ணங்கள் தெரிவக்கூடும் இராஜ்யத் துக்கும் இராஜகுலத்துக்கும் பெரிய வேதக்கடி நோதங்குகும் இச்சமயத்தில் பெரிய பழுவேட்டையாரின் மனப்போக் குத் தெரிந்தால் எவ்வளவோ சௌகரிய மாபித்தாகும் அதைத் தெரிந்துகொள்ள இப்போது ஒரு சந்தர்ப்பம் நோதங்குக ிறது மேலூர், தாண்டி வானதியும் அங்கு இருப்பதைப் பார்த்தால், அவர் என்ன எண்ணிக் கொள்வாரோ என்னமோ? ஏன்? தவறாகத்தான் எண்ணிக் கொள் வார்? சந்தேகமில்லை ஆகையால் அவர் எண்ணில் படாமல் மறைந்திருப்பதுதான் நலவது.

குந்தனை, ஜோதிடரிடம் ஜாடை வீணால் தனது நோக்கத்தைத் தெரி வித்துவிட்டு வானதியையும் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு அவசரமாக அந்த அறைக்குள்ளே சென்றான்.

வர்கள் புகுந்த அறையின் கதவு சாத்தப்பட்டதில் தட் சண்மே பழுவேட்டையார் உள்ளே பிரவேசித்தார். பரபரப்புடன் எழுந்து

நின்று சும்மிட்ட ஜோதிடரை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் நோக் கினார் அவர் முகத்தில் விவப்புக்கும் ஏமாற்றத்துக்கும் அறிஞர் தென்பட்டது இது ஒரு கண நேரத்தான் உடனே சமரசித்துக்கொண்டு, ஜோதிடரை 'தான் யார் தெரிகிறதா? தனாதிக்காரி பெரிய பழுவேட்டையாரின் தான்' என இவ்வாறு பேசுதல் பேசத் விழிகிறார்' அவ்வளவு உருமாறிப் போயிருக்கிறேனா? உம்மால் எனக்கு ஒரு முகவியமான காரியம் ஆக வேண்டியிருக்கிறது ஒரு பெரிய உதவி தீர் எனக்குச் செய்ய வேண்டும் முதலில், சாப்பிடுவதற்கு ஏதேனும் இருந்தால் கொண்டு வாங்கும் ரொம்பப் பசியா யிருக்கிறது சாப்பிட்டாகக்கொண்டே சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்கிறேன்" என்றார்.

ஜோதிடர் தட்டுத் தடுமாறி, "ஐயா! இந்த ஏழை எளியவனால தங்களுக்கு என்ன பெரிய உதவி தேவையாயி் தக்க முடியும்? இந்தக் குடிசையைத் தேடித் தாங்கள் வந்தது என முன்னோர் செய்த பாகவியம் தங்களுடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி விருந்து அளிக்க என்னால் இயலாது ஆனாலும் இந்தக் குடிசையில் உள்ளவையெல்லாம் தங்களுடையவை தான் தயவு செய்து அமருங்கள் நின்றுகொண்டிருக்கிறீர்களே? தங்களைப் பார்த்தவுடனே திருக்கிடடுப் போனேன் அதனால் தங்களைத் தக்கபடி வரவேற்று உபசரிப்பதற்குத் தவறி விட்டேன் ஆகா! இந்த எளியவனுடைய குடிசையில் தாங்கள் அமருவதற்குத் தகுதியான ஆசனம்கூட இல்லை பெரிய மனசு செய்து அந்தப் பலகையிலே உட்கார் வேண்டும்" என்று, சற்று முன் குத்தவையும் வானதிலும் உட்கார்ந்திருந்த பலகைகளைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

பழுவேட்டரைவர் அப்பலகைகளை யும் அவற்றின் அருகில் சித்தியிருந்த மலர்களையும் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "ஜோதிடரே! இல்லை, எனக்கு உட்கார் நேரமில்லை ஏதாவது சாப்பிடுவதற்குக் கொடுக்கக்கூடியது இந்தநால் இலை யிலே சுற்றிக் கையிலே கொடுத்து விடுவீர் தஞ்சைக்கு அவசரமாக ஒரு செய்தி அனுப்ப வேண்டும் என் சகோதரன் காலாத்தக் கண்டனனுக்கு ஒலையும் எழுத்தாளியும் தருகிறீரா? வேண்டாம்' ஒலை எழுதிக் கொண்டிருக்க தேர மில்லை என் முத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுக்கிறேன் அதை எடுத்துக்கொண்டு நீர் தஞ்சையூர் உடனே போக முடியுமா? அவ்வது வாசலில் நின்றானே உமது சீடன், தல்ல தடியனாக இருக்கிறான் அவனை அவசரமாக அனுப்ப முடியுமா?" என்று கேட்டார்.

"தங்கள் கட்டளை எதுவோ, அப்படியே செய்கிறேன் நானும் என சீடனும், இரண்டு பேரும் வேணுமானாலும் போகிறோம் ஆனால், தனாதிபதி' பெரிய மனசு செய்து சிறிது நேரம் இந்த ஏழையின் குடிசையில் அமர்ந்து, இந்த எளியவன் அளிகளும் அமுதைத்

தாங்கள் அருத்திவிட்டுப் போக வேண்டும்"

"ஜோதிடரே! எதற்காக உமமை ஏழை என்றும் எளியவன் என்றும் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்கிறீர்? உமமுடைய விட்டைத் தேடி அரகாகளும் அரசினங் குமரிகளும் அடிக்கடி வரவதுண்டு என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் தான் ஒருவேளை உமமிடம் ஜோதிடம் கேட்க வராதவன் அது தவறு என்பதை உணரத்துகொண்டீடன் ஒதுவேனை உம மிடம் கேட்டிருந்தால், இம்மாதிரி பயங்கர விபத்துக்கள் ஏற்படாமலிருந்திருக்கலாம்."

"ஐயா! தங்கள் மொழிகள் எனக்குப் பெரிதும் கவலைபயத் தருகின்றன என்ன விபத்து நேர்த்தது? யாருக்கு? தங்களை இந்தக் கோலத்தில பார்த்ததும் தான் திருக்கிடடது சரிதான் புயலிலும் வேளைத்திலும் கெடிகொண்டார்களா? கொள்ளிடம் உடைப்பு எடுத்துக்கொண்டது என்று கேள்விப்பட்டேன் ஒரு வேளை, அதனால் 'தனாதிபதி' பழுவூர் இளையராணி சௌக்கியமாகிருக்கிறாள் அவ்வவா?" என்று ஜோதிடர் கேட்டதும், பழுவேட்டரைவர் பயங்கரத் தொனியில் சிரித்தார்.

"இல்லை, இல்லை! பழுவூர் இளைய ராணிகு ஒன்றும் நேரமில்லை அவள் கொள்ளிடத்தில முழுநிசு சேத்துப் போய்விட்டில்லை இதுவரையில் கடம பூர் அரண்மனையில் சௌக்கியமாகவே இருக்க வேண்டும் ஆனால் அதச ண்டாளி நாளை இந்த நேரம் வரையில் உயிரோடு இருப்பாளா என்று தான் சொல்ல முடியாது ஜோதிடரே! நீர் சொல்ல முடியுமா? இராஜ குடும்பங் களைச் சேர்த்தவர்கள் எல்லாருடைய ஜாதகங்களும் உமமிடம் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் அது உண்மையா? நத்தினியின் ஜாதகம், தான் கிழ வயதில் அறிவு கெட்டு மணந்துகொண்ட மோகினிப் பேயின் ஜாதகம் இருக்கிறதா?"

ஜோதிடர் மேலும் பதறிப் போன வாய், "தனாதிபதி' இது என்ன சொல் கிறீர்கள்? என்னைச் சேர்தனை

செய்கிறார்களா? இன்னய ராணியின் ஜாதகம் எனவிடம் இவனை அவர் பிறந்த நாளும் வேளையும் தாங்கள் தெரிவித்தால் ஜாதகம் கணிக்க முடியும்" என நார்.

"வேண்டாம், வேண்டாம் நந்தினியின் ஜாதகத்தை நானே கணித்துக் கொள்வேன் அவருடைய ஆயுளை நானே, என கையினாலேயே, முடிவு கட்டத் தீர்மானித்துவிட்டேன் மற்றவர் களுடைய ஜாதகத்தைப் பற்றித் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள் சக்கரவர்த்தியின் ஆயுர்ப்பாவம் எப்படியிருக்கிறது? அவருடைய குமாரர்கள் இவருடைய ஆயுர்ப்பாவமும் எப்படியிருக்கிறது? ஆகா! தலைமைய அசைக்கிறா! நீ சொல்ல மாட்டா உம்மை நான் சோதிப்பதாகவே எண்ணுவீர் அவ்வது உம் முடைய ஜோதி! சாஸ்திரம் எல்லாமை வெறும் புரட்டோ, எண்ணமோ, யார் கண்டது? ஜோதிடரே! ஜாதகம் ஒது புறம் இருக்க! மும் சில காலமாக வானத்தில் தோன்றிக்கொண்டிருந்த தாமகேது இன்று காலையில் வானத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து மறைந்ததை, அது உமக்குத் தெரியுமா? தெரிந்தால், அதன் பொருள் என்ன என்று சொல்லக்கூடுமா? அது ஏதேனும் பெரிய உற்பாதத்தைக் குறிப்பிடுகிறதா? சக்கரவர்த்திகட்கு அவருடைய மக்களுக்கோ தேரப் போகிற விபத்தைக் குறிப்பிடுகிறதா? இதைக்கூட நீ சொல்ல மறுப்பதாயிருந்தால் உம்முடைய ஜோதிடம் வெறும் புரட்டுத் தான்..."

"தனாதிபதி! அப்படி முடிவு கட்ட வேண்டாம் இராஜாங்க சம்பந்தமான காரியங்களில் ஜோதிடம் பாரக்கக்கூடாது என்பது எங்கள் தொழிலின் பரம்பரை மரபு இன்று காலையில் தாமகேது விழுந்ததை நான் கண்ணால் பாரக்கவில்லை ஏதோ ஜகஜ்ஜோதியான வெளிச்சம் தோன்றியதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு உடனே எழுந்து வெளியில் சென்று பார்த்தேன் சில தாளாக வால் குறுகி வந்து கொண்டிருந்த தாமகேதுவைக் கண்ணில்லை தாமகேது தோன்றுவதும் விழுவதும் அது நுத்தினாக்கு அதிர்ஷ-

டத்தைக் குறிப்பிடுவதாகச் சொல்லு வார்கள் ஆனால் அது ஜோதிட சாஸ்திரத்தைச் சோதனை பல ஜனங்களின் தொன்றுதொட்ட நம்பிக்கை, அதில எனக்கு அவ்வளவாக நம்பிக்கை கிடையாது இன்று காலையிலே கூடச் சக்கரவர்த்தி சௌக்கியம் என்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்..."

"அது நமது அதிர்ஷடத்தான் இன்றிரவு சக்கரவர்த்திக்கு ஒன்றும் தெரிடாமலிருக்க வேண்டும் நான் வரை யிலே அவர் கவையிருந்தால், அப்பறம் கவலையிலலை பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றி ஏதேனும் தெரியுமா..."

"நேற்றிரவு வெகு தோத்துக்குப் பிறகு இளவரசர் திருவாரூர் வந்து சோந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன் தனாதிபதி! பதினாயிரம், லட்சம் மக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்களாம். அவருடைய விசுவபத்துக்கு வீரோதமாக அவரைத் தஞ்சைக்கு அழைத்து வருகிறார்களாம்..."

"ஆகா! அவர்கள் மட்டும் இளவரசரைத் தஞ்சையில் கொண்டு போய்ச் சோத்து விட்டால் எவ்வளவோ துறை யிருக்கும் ஆனால் முடிவா? லட்சக்கணக்கானவர்கள் சூழ்ந்திருந்தாலும் யமனைத் தடுத்து நிறுத்த முடியுமா? சொல்லும், ஜோதிடரே, சொல்லும்! நீ ஜோதிடம் சொல்லாவிட்டாலும் நான் சொல்லுகிறேன் சக்கரவர்த்திகட்கும் அவருடைய குமாரர்கள் இருவருக்கும் இன்றைக்குப் பெரிய கண்டம் காத்திருக்கிறது யமநாடன் அவர்களைத் தேருங்கி தேருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான் சக்கரவர்த்தியின் யமன் பழுவூர் மானிக்கையைச் சோத்த பொக்கிஷ நிலவறையில் மறைந்திருக்கிறான் அருள்மொழியின் யமன் யானைப் பாகஸ்டைய அபஞ்சத்திலே ஒளிந்திருக்கிறான் அவர்கள் இருவரையும் தடுத்து நிறுத்தச் சக்கரவர்த்தியையும் பொன்னியின் செல்வனையும் காப்பாற்றுவது உம்முடைய பொறுப்பு என முததிரை மோதிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு உம் சீடன் தஞ்சைக்குப் போகட்டும் நீ திருவாரூர் சென்று இளவரசருக்கு எசைக்க வேண்டும். செய்வீரா! உடனே

சென்னை

சென்னை - சென்னை

சென்னை - சென்னை

சென்னை - சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை - சென்னை

சென்னை - சென்னை

சென்னை - சென்னை

துடனும் பரபரப்புடனும் பேசினாளும.
உண்மைமையச் சொல்லுகிறவராகவே
தொன்றுகொறு இக்கப் பேரணைபெயலாம்
இளைவரீரர். டிபும் கேட்கக் கொண்

டிருப்பார அவருள் ய கருதாதத
தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய எப்படி
யாவது இந்தக் கிழவரை இயலுநது
உடனே அனுப்பி விட வேண்டும்

“தூக்கா பரமேசுவரியின் அருள்னால் தங்களுடைய கட்டளைபை என்னால் இயன்றவரை நிறைவேற்றி வைப்பேன்”

பபடி ஜோதிடர் கூறிய போது உன்னைவிடுத்து பெண்கள் அணியும் பாதச் சிலம்பின் ஒலி கேட்டது

“ஆகா! தூக்கா பரமேசுவரி பாதச் சதங்கையை ஒலித்து அருள் புரிந்தாள் இனி, நான் கடம்பூருக்குத் திரும்பலாம் இதைப் புறப்படுகிறேன்”

“தனாதிபதி’ பரிபாயிடுக்கிறது என்றார்களே’ இந்த எலியவன் வீட்டில் அழுது செய்துவிட்டு”

“வேண்டாம், வேண்டாம்’ என் பரிதாபம் எல்லாம் பறந்து போய்விட்டன தானும் கடம்பூருக்குப் பறந்து போக வேண்டும் ஆலயத்துக்கு அருகில் ரதம் ஒன்று நிற்கிறதே, அது யாருடையது, ஜோதிடரே’ அதை நான் எடுத்துச் செல்லப்போகிறேன் கொள்ளிடக்கரை சேன்றதும் திருப்பி அணுப்பி விடுகிறேன், ஒட்டத்தை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு”

“ஐயா’ அந்த ரதம் அந்த ரதம் என பேரில் கருணை கூர்ந்து அதை எடுத்துப் போக வேண்டாம்.”

“ஜோதிடரே’ நீர் வீணாகக் கவலைப் படாதீர் சோழ நாட்டின் பட்டத்து இளவரசருடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் அந்த ரதத்தை எடுத்துப்போகிறேன் தூக்கா தெவியே அதற்குச் சமமதம் தருவான் மறுபடியும் பாதச் சிலம்பை ஒலிக்கச் செய்து தேவி அருள் புரிந்தால், சமமதம் கிடைத்ததாக அந்தது கொள்கிறேன் அதோ, கேளும”

இவ்விதம் பெரிய பழுவேட்டரைவர் கூறிகொண்டிருக்கையில், இளைப்பிராட்டி குதவை பக்கத்து அறையின் கதவைத் திறந்துகொண்டு இயைசாகப் பாதச் சிலம்பு ஒலிக்க நடந்து வந்தாள்

பெரிய பழுவேட்டரைவர் அவனைப் பார்த்து வியப்படைவவில்லை, திடுக்கூறவும் இல்லை.

“தாயே’ நான் ஊகித்தது சரிதான், அடுத்த அறையில் நீ இருக்க வேண்டும் என்று கருதினேன் உன் முகத்தைப்

பார்த்துப் பேசுவதற்கு எனக்குத் தைரியம் இல்லை ஆகையினாலேயே உன் காதில் விழட்டும் என்று இவ்வளவு சததம் போட்டுப் பேசினை ஜோதிடரிடம் நான் சொன்னதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டாய் அல்லவா”

“ஐயா’ மன்னிக்க வேண்டும் நான் செய்த பிழையை மன்னிக்க வேண்டும் இந்த வீட்டில் நாங்கள் நிம்மென்று பீரவெடுத்தோது, நாங்கள்தான் என்பதை என்னால் நிச்சயமாக அறிய முடியவில்லை அதனால் தங்களுடைய பேச்சை ஒட்டிக் கேட்கும்படி நோத்தது மன்னிக்க வேண்டும்” என்றான் குதவை.

“தாயே’ நான் உன்னை மன்னிப்பதற்கு ஒரு காரணமும் ஏற்படவில்லை உன் விட்டதான் நான் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் மன்னிப்புக் கோரத் தகுதியுடையவனா என்பதே எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது இன்றிரவுக்குள் கடம்பூர் சென்று, பட்டத்து இளவரசருக்கு எதுவும் நேராமல் தடுத்தேனானால், உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோருவதற்கு நான் தகுதி பெறுவேன் மூன்று வருஷங்களாக இந்தக் கிழவனின் கண்கள், மோகாத காரத்தினால் மூடிவிடுத்தன என கண்களைத் திறப்பதற்கு நீ எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்தாய் எத்தனையோ குறிப்புகளை சொன்னாய் ஒன்றும் என காதில் ஏறவில்லை என சகோதரன் காலாந்தக் கண்டனும் என கண்களைத் திறக்க முயன்றான் அவன் முகநிழையும் பஸிக்க வில்லை நேற்றிரவு தூக்கா பரமேசுவரியின் கருணையினால் பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்கள் இரவுரின் சம்பாஷணையை ஒட்டிக் கேட்க நோத்தது அதன் பலனாகவே உண்மையை அறிந்தான் அந்தச் சண்டாளியை, சதிகாரியை, விஷநாகத்தை, என அரண்மனையிலேயே வைத்திருந்து பாண்டியச் சீராட்டி வளராதேன் அவன் என்னைக் குகை லுரோகியாகிவினான், இராஜா லுரோகியாகிவினான் சோழ நாட்டுப் பொக்கிஷத் திவிந்தது பொருளை எடுத்துப் பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களுக்குக் கொடுத்தான் அந்தப் பாதகி தத்தினியை இன்று இரவு கழிவதற்குள் என கைவினாலேயே கொன்றாவொழிய என் நெஞ்சில்

கொழுந்துவிடும் தெருப்பு அணையாது."

வலாறு பழுவேட்டரையர் கூறிவந்தபோது அவர் ஏறும் எதிர்பாராத ஒரு காரியத்தைக் குத்தவை செய்தான். நிகரென்று அவர் காலடியில் விழுந்து வண்டி

விளான பழுவேட்டரையர் இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் நிகைத்து நின்றபோது, இளையபிராட்டி எழுந்து நின்று, "ஐயா' எனக்கு ஒரு வரம் கொடுத்து அருள் வேண்டும்" என்றாள்.

"இளவரசி' என்னைச் சோதிக்கிறாய் போலத் தோன்றுகிறது வேண்டாம்' என்றுடைப பாவச செயல்கள் எவ்வளவு பயங்கரமானவை என்பதை தனக்கு உணர்ந்துகொண்டேன் அவற்றுக்கு என்ன பிரயச்சித்தம் செய்துகொள்வது என்றுதான் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் அதற்கு முன்னால், இன்றைய கண்டத்திலிருந்து சோழ குலத்தைச் சோதத மூன்று பேரையும் தப்பவித்தாக வேண்டும் உன் தந்தைக்கும் சகோதரர் கூறாகும் இன்று நீயு குன்றும் தேரிடாமலிருக்க வேண்டும் அதற்கு எனக்கு உதவி செய் இன்று ஒருதான் போகட்டும். தானைக்கு நானே உன்னிடம் வந்து 'எனக்குத் தண்டனை என்ன' 'பிரயச்சித்தம் என்ன'" என்று கேட்பேன்" என்றாள்.

"ஐயா' தங்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கவோ, பிரயச்சித்தம் சொல்லவோ, நான் முற்பட மாட்டேன் தாங்கள் என் பாட்டனாரின் வதானத்தில் உன்னவர் என் தந்தையின் போற்றுதலுக்கு உரியவர் உண்மையாகவே, தங்கனிடம் ஒரு வரம் கேட்கிறேன்..."

"அப்படியானால், உடனே கேள் அம்மா' வெறும் பேச்சுப் பேசுவதற்கு இப்பொழுது நேரமில்லை"

"கொடுப்பதாக வாக்கு அளியுங்கள்"

"உனக்கும் உன் குடும்பத்துக்கும் நான் செய்துவிட்ட துரோகத்துக்கும் நான் கொடுக்கக்கூடியது எதுவும் எடாகாது நீ எது கேட்டாலும் கொடுக்கிறேன் சீக்கிரம் கேள்"

"இளைய ராணி தந்தினியேயைத் தாங்கள் ஒன்றும் செய்வதில்லை என்று

வாக்கு அளிக்க வேண்டும் அதுதான் நான் கேட்கும் வரம்"

"அம்மா' இது என்ன வினையாட்டா' வினையாட இதுதான் சமயம்' என் முதுமைப் பிரயத்தல நான் புத்தி கெட்டுப் போனது உண்மைதான் அதற்காக என்னை முடிப பைத்தியக்காரனாக்வி விடப் பார்க்கிறாயா' அதைச் சீக்கிரமாக நான் தக்க தண்டனை கொடுக்கா விட்டால், மற்றச் சீக்கிரர்களை எப்படித் தண்டிக்க முடியும்' என் கைவினால் அவனைக் கொன்று விட்டுத்தான் மறுகாரியம் பார்ப்பேன் என மனத்திலுள்ளதைபெலலாம் சொல்லிவிட்டு இந்தக் கிழவனை அவனால் கடைசி வரையில் ஏமாற்ற முடியவில்லையென்பதை எடுத்துக்காட்டிவிட்டு, அவனை என் வானினாலேயே வெட்டிக்கொல்லவேன் அதற்குக் குறைந்த தண்டனை எதுவும் அவளுக்குக் கொடுத்தால் நியாயம் செய்தவனாக மாட்டேன் அதற்குப் பிறகு, எனக்கு என்ன நியாயமான தண்டனை என்பதையும் யோசிப்பேன் போ' அம்மா' போ' உன் தந்தையையும் தமையையும் இன்று வரப் போகும் கண்டத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் செய்..."

"செய்கிறேன் ஐயா' ஆனால் என் சகோதரியைப் பாதுகாக்கவும் முயற்சி செய்ய வேண்டாமா' இளையராணி தந்தினி என சகோதரி அவளுக்குத் தாங்கள் என்ன தீயகு செய்தாலும், அதுவும் சோழ குலத்துக்குச் செய்த துரோகமாகும்"

பழுவேட்டரையர் எல்லை கடந்த நிகையில ஆழந்தார் "நான் இன்னமும் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறேனா'" என்று அவர் உதடுகள் முறுமுறுத்தின.

"இல்லை, இல்லை' தாங்கள் கனவு காணவில்லை. தாங்கள் காண்பதும் கேட்பதும் உண்மைதான் சிறிது யோசித்துப் பாருங்கள் பழைய சம்பவங்களை நினைத்துப் பாருங்கள் என சகோதரன் அருள்மொழிவாமனைக் காவேரியில் முழுவிப் போகாமல் ஒரு மாதநாள் காப்பாற்றியது நினைவிருக்கிறதா' அவன்தான் இளையராணி தந்தினியின் தாயார் இளையராணியைத் தாங்கள் மனம் புரிந்து அரண்மனைக்கு அழைத்துக்

கொண்டு வந்த தானில, என தந்தை தினைவிழுத்து விழுந்தது தினைவிருக்கிறதா' இனையரானின் அனையையக காண்பதாக தினைத்தெ சக்கரவாததி மூலசை அடைந்தார் அவன் இரந்து விட்டதாக வேகு காலம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். ஆகையால் திமரென்று இனையரானியைப் பார்த்ததும் ரூபகத்தை இழுந்தார்."

பழுவேட்டரைக்குகு வேறு சில சம்பவங்களும் தினைவுக்கு வந்தன. தன்னிலில் தந்தையின் அவர் கதாபிதா சக்கரவர்த்தியின் முன்னால் கொண்டு போய் நிறுத்தியதும், அவனைக் கண்டு சக்கரவர்த்தி அவனிலும், அதற்கு தந்தை கற்பித்துக் கூறிய காரணங்களும் அவருக்கு அப்பொழுது தினைவு வந்தன.

"தாயே! நீ பேசுவது வினையாட்டு அல்ல என்பதை உணர்ச்சிதான் விதிவின் வினையாட்டுத்தான் மிக விசித்திரமாய் இருக்கிறது இனையரானி உன் தமக்கை என்றால், ஆதித்த கரிகாலனுக்கும் அவன் சேவாதரியாகிறான் இந்த உறவு உனக்கு மட்டுந்தான் தெரியுமா? இன்னும் யா யாருக்கெல்லாம் தெரியும்? சக்கரவர்த்திக்குத் தெரியுமா?"

"சக்கரவர்த்தி இரண்டு நாளைக்கு முன்பு வரையில் என்னுடைய பெரியன்னை இரந்துவிட்டதாகவே எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். முதலா நான் அந்த மூதாட்டி தேரில் வந்தபொழுது கூட ப்பய என்று எண்ணி விளக்கை விட்டு எந்த தார், பிறகுதான் நம்பினார்."

"அதைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை, அம்மா! இனையரானி தன் சேவாதரி என்பது கரிகாலனுக்குத் தெரியுமா?"

"அவனுக்கு நிகரான தெரிந்திருக்க வேண்டும் எனக்கு அவன் வானா குலத்து வீரா ஒருவரிடம் ஒஸ் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தான் அவரிடம் நான் சொல்லி அனுப்பினேன்."

"ஆகா! வந்தியத்தவன் வல்லவரை வணக்க சொல்கிறாயாக்கும்?"

"ஆம், ஐயா!"

"அவன் கரிகாலனிடம் சொல்லியிருப்பான் என்று நீதானல்லவென சொல்லி விடுத்தாலும் கரிகாலன் நம்பியிருக்க

மாட்டான் எனக்கே நம்பிக்கை உண்டாக வில்லையே' அவன் எப்படி நம்புவான்? இனையரானிக்கு இச்செய்தி தெரிந்திருக்க முடியாது தெரிந்திருந்தாலும் பயனில்லை சநிகாரகன் வேறுவந்ததில் தங்கள் நோக்கத்தை திறைவற்றிக் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள் இன்றிரவு அதற்குக் கட்டாயம் முயற்சி செய்வார்கள் அம்மா! நீ தெரிவித்த செய்தி என்னுடைய பொறுப்பை இன்னும் பயங்கரமாக்குகிறது இனையரானி நத்திச் சேகதாஹத்தி செய்யாமல் பாதுகாக்கும் கடமை எனக்கு ஏற்படுகிறது நான் உடனே கூடமூர் போகிறேன் நீங்கள் வந்த ரதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன் சக்கரவர்த்திக்கும் பொன்னியின் செல்வனுக்கும் ஒன்றும் நேராமல் பாதுகாப்பது உன்னுடைய பொறுப்பு" என்றார்.

"ஐயா! தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் நான் இந்த தஞ்சைக்குப் புறப்படுகிறேன் பழையாறையிலிருந்து வாகனம் தயங்கித்துக்கொண்டு போகிறேன் பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அவன் பிறந்த நாளும் வேளையும் அவனைப் பாதுகாக்கும்" என்றான்.

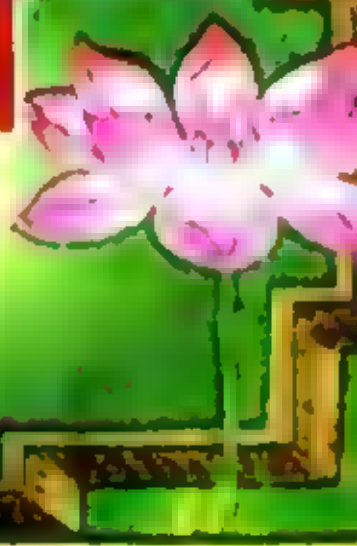
"பெண்ணே! ஜோதிடத்தை நம்பி அஜாகிரதையாக இருந்து விடாதே! ஜோதிடர்கள் மனத்திறகுள் உண்மை தெரிந்திருந்தாலும் வெளிப்படையாகச் சொல்ல மாட்டார்கள்' இரண்டு பொருள் தோன்க்கும்படி ஏதேனும் கூறி வைப்பார்கள் காரியம் நடத்தியற்கு 'முன்னம் சொல்லவில்லையா' என்பார்கள். ஜோதிடத்தை நம்பினாலும் ஜோதிடக்காரர்களை நம்ப வேண்டாம்" என்று போகிற போகில் ஒரு சொல்லமப்பைப் போட்டு விட்டுப் பழுவேட்டரைவர் வேளியறினார்.

அவர் அப்பால் சென்று சில வினாடி நோத்துக்கெல்லாம் ஆழ்வார்க்கடியான உடனே பிரவேசித்தான்.

"ஆம், ஆம்! தனாநிகாரி கூறியதை நான் ஆய்மாநிக்கிறேன் ஜோதிடத்தை நம்பினாலும் ஜோதிடக்காரர்களை நம்பவே கூடாது" என்றான்.

(தொடருமா)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினான்காம் அத்தியாயம்

வானதியின் சபதம்

தி

மூலம் தோவோசமாக உளவே புத்தத ஆழ வாகக்கடியானைப் பார்த்துக் குந்தனை "திருமலை" தீ எப்படி இயக்க வந்து முனைததாய்' எதற்காக வந்தாய்' என்று கேட்டான்

"அம்மணி' எல்லாம் இந்த ஜோதியகுடைய மோகி வாததை யினால்தான்' இன்று காலையில் இவரிடம் 'நான் போகும் காரியம் வெற்றிகரமாக முடியுமா' என்று கேட்டேன் 'முடியும்' என்று சொன்னார் ஆனால் இந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிது தூரம் போகக்கூட முடியவில்லை காரியம் வெற்றி பெறுவது எப்படி' ஆகையினால்தான் சற்று முன் பழுவேட்டரைவர் கூறியதை நான் ஆமோதித்தேன். - இவகுடைய ஜோதிட சாஸ்திரம் ஏமாற்றமா அல்லது இவர்தான்

வேண்டுமென்று ஏமாற்றுவாரா என்று கேட்கத் தெரிந்து கொண்டு போக வந்தேன் பழுவேட்டரைவரின் குரலை இயக்க கேட்டதுமே இவர பேர்வே எனக்குச் சந்தேகம் ஊர்ஜிதப்பட்டது ஆனால் தங்களை இயக்கு நான் எதிர்பார்க்கவில்லை" என்றான்

"என்னை தீ எதிர்பார்த்திருக்க முடியாதுதான் தீ எதற்காக வந்தாய்' என்ன காரியம் வெற்றி அடையுமா என்று ஜோதிடரைக் கேட்டாய்' இரகசியம் ஒன்றுமில்லையே?" என்றான் இவ்வாறு

'தங்களுக்குத் தெரிய முடியாத இரகசியம் என்ன இருக்க முடியும்' எனக் கவாததிலின் கட்டினைப்படி நேற்றிவே முதனமந்திரி' என்னை நான்கைப்பட டிவததுக்குப் போகும்படி ஏவினார்

அமரர் கல்கி

இளவரசனாக கையோடு அழைத்து வசுவதற்காகத்தான் வழியில் சேய் பிடிவனமா தேவியைப் பார்த்து அவரிடமும் ஓர் ஒலையைக் கொடுத்தது போலும்படி ஏவியோ தாய்கள் எப்போது தஞ்சையில்லிருந்து இளமயினிகள், பீதன்”

“போய்து விடிகது சிறிது பீத துகுப பிறகு இளமயினியை இதை ஏன் கேட்கிறாய், திருமணம்?”

“கொடுமபாண்டியர் படைகள் தஞ்சைக் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொண்டவதற்காகக் கேட்டேன்...”

“என்ன? என்ன?”

“ஆம், தேவி! தங்களுக்குத் தெரியாதா, என்ன? நேரநீரவு சக்கர வாததியைப் பார்த்துவிட்டு முதன் மந்திரி அவருடைய மானிக்கத்த திருமயி வந்தப்போது இரண்டு சேய்திகள் காதலித்தன ஒன்றுதான் தானைப் படபடவததிலிருந்து இளவரசர் புறப்படட்டு வந்திரார், பெரும் ஐயக்கூடம் புனை குழ வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பது...”

“அதை பாறும இன்று காலை அறிந்தேன் என தமயினை இப்போது தடுத்தி நிறுத்திக் கொண்டவதற்காகவே புறப்பட்டு வந்தேன் இவ்வொரு சேய்தி என்றாயே, அது என்ன?”

ஆழ்வாக்கடியாரை வானதியைக் கடடிக்காட்டி “அம்மா! இந்தக் கொடும பாண்டி இளவரசியை எதற்காக அழைத்து வந்திருக்கார்?” என்று கேட்டான்

“அவள் எப்போதும் வந்தது போல இப்போதும் வந்தாள், அழைத்து வந்தேன், எதற்காகக் கேட்டாய்?”

“இரண்டாவது சேய்தியை இந்த இளவரசி இரக்கமுட்போது கொல்கத் தயக்கமாய் இருக்கிறது”

“சொல், திருமணம்! இவள் எனக்கு எவ்வளவு அந்நாயகமானவள் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? எனக்குத் தெரியக் கூடியது எதுவும் இவளுக்கும் தெரியலாம்”

“ஆனாலும் இந்த இளவரசிக்கு”

சம்பந்தப்பாட காரியம் அது தென்திசைச் சேனாதிபதி பூதி விகிரம பீகரி ஒரு மாபெரும் சைவததைத் திட்டிக்கொண்டு தஞ்சைக் கோட்டையை நெருங்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார் என்று நேரநீரவு முதன் மந்திரிக்குச் சேய்தி வந்தது சேனாதிபதியிடமிருந்து ஓர் ஒலையும் முதன் மந்திரிக்கு வந்தது சக்கரவாததியைத் தஞ்சைக் கோட்டையிலும் சின்ன இளவரசனா ஏதோ ஓர் இரக்கிய இடத்திலும் பழுப்பெட்டரையர்கள் சிறைப்படுத்தி வைத்திருப்பதாக அதிலுற்றும் சாட்டியிருந்தது பழுப்பெட்டரையர்கள் தனாதிக்காரி பொறுப்பையும் தஞ்சைக் காவல் பொறுப்பையும் உடனே விட்டு நீங்க வேண்டும் என்றும் இளவரசனாக கொண்டு வந்து ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்றும் எழுதியிருந்தது இவ்வொலி உடனே இன்று மாலைக்குள் தஞ்சைக் கோட்டையைச் சுற்றி புறநுழை ஆரம்பமாகிவிடும் என்று எழுதியிருந்தது அம்மணி! தஞ்சைக்குத் தெருத்த திசையிலும் மேற்குத் திசையிலும் ஏரக்கனபீவ கொடும பாண்டி படைகள் நெருங்கி வந்து விட்டனவே! தங்களுக்குத் தெரியாதா?”

தெரியாது முதன்மந்திரி இதைப் பற்றி ஒரு வாரததையும் என்னிடம் சொல்லவில்லைவே!”

சொல்லியிருந்தால் தங்கள் ஒரு வேளை தஞ்சைக் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பாடிடுகக் மாடமாகக் டிக்கியமாக கொடுமபாண்டி இளவரசியை உடனே வெளிப்பற்றி விட முதன்மந்திரி விருமயிக்குக் கலாம்.”

அது ஏன்? இவள் அபகு இருந்தால் என்ன நோந்து விடும்?”

இந்த இளவரசியைச் சின்னப் பழுப்பெட்டரையர் ஒருவேளை சிறைப் படுத்தினாலும் படுத்தி விடுவார்”

அவ்வளவு துணிச்சல் அவருக்கு வந்து விடுமா? மெய்யாகவே இதைத் தீர்ப்பு கொடுக்கிறாயா?”

"ஆம். தேவி! மேலும் தெளிந்தால் சோனாதிபதி சொல்லி அனுப்பிய செய்தியைக் கேட்டால் தாங்களே அறிந்து கொண்டீர்கள்..."

"என்ன? மேலும் என்ன?"

"இனவரோ அருளமொழி வா மருகும் கொடுமபாஞ்ஞா இனவரசி வாணி தெவிகும் உடனே திருமணம் நடத்தியாக வேண்டும் ஆதிதத கரிகாலா தமக்கு இராஜ்யம் வேண்டாம் என்று சொல்வதால் அருளமொழிச் சோழனாரே அதைப் பட்டதற்கு உரியவராக யுவராஜ பாட்டாட்சிஷகம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார் இதற்கெல்லாம் சமயதிகார விட்டால் தஞ்சைக் கோட்டையை மூன்றே நாளைக்குள் தரை மட்டமாக்கி விடுவேன் என்று சொல்லி அனுப்பி யிருக்கிறார் சோழ நாட்டு மக்கள் தமமை ஆதர்ப்பதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்..."

தையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வாணி. "அக்கா! என பெரியப்பாவுக்குத் திடீரென்று எப்பதரியம் பிடித்து விட்டது. என்ன" என்று ஆததிர்த்துடன் கேட்டாள்.

"ஏன், வாணி. அப்படிச் சொல்கிறாய்? வெகு காலமாகப் பலா மனத்தில் இருந்து விஷயத்தைப் பை பெரியப்பா இப்போது பகிரங்கமாக அறிவித்திருக்கிறார் பாழிவட்டாரையர்கள் 'மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம் கட்ட வேண்டும்' என்று முயற்சி தொடங்கிவிடப்படுகின்றன கொடுமபாஞ்ஞா மன்னரும் திருக்கோவலூர் மலையமாளும் இவ்விதம் வெளிப்படையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்."

"ஆம். தாயே! திருக்கோவலூர் மலையமாள்கு இதற்குள் ஒரு பெரிய சையததுடன் கடம்பூர் கோட்டைக்குச் சம்பம் வந்திருப்பார் என விடம் அவர் பெரியதிவிருந்தே அவ்வாறுதான் உண்கித்தன முதன்மத்திரக

கும தகவல் கெடத்திருக்கிறது "

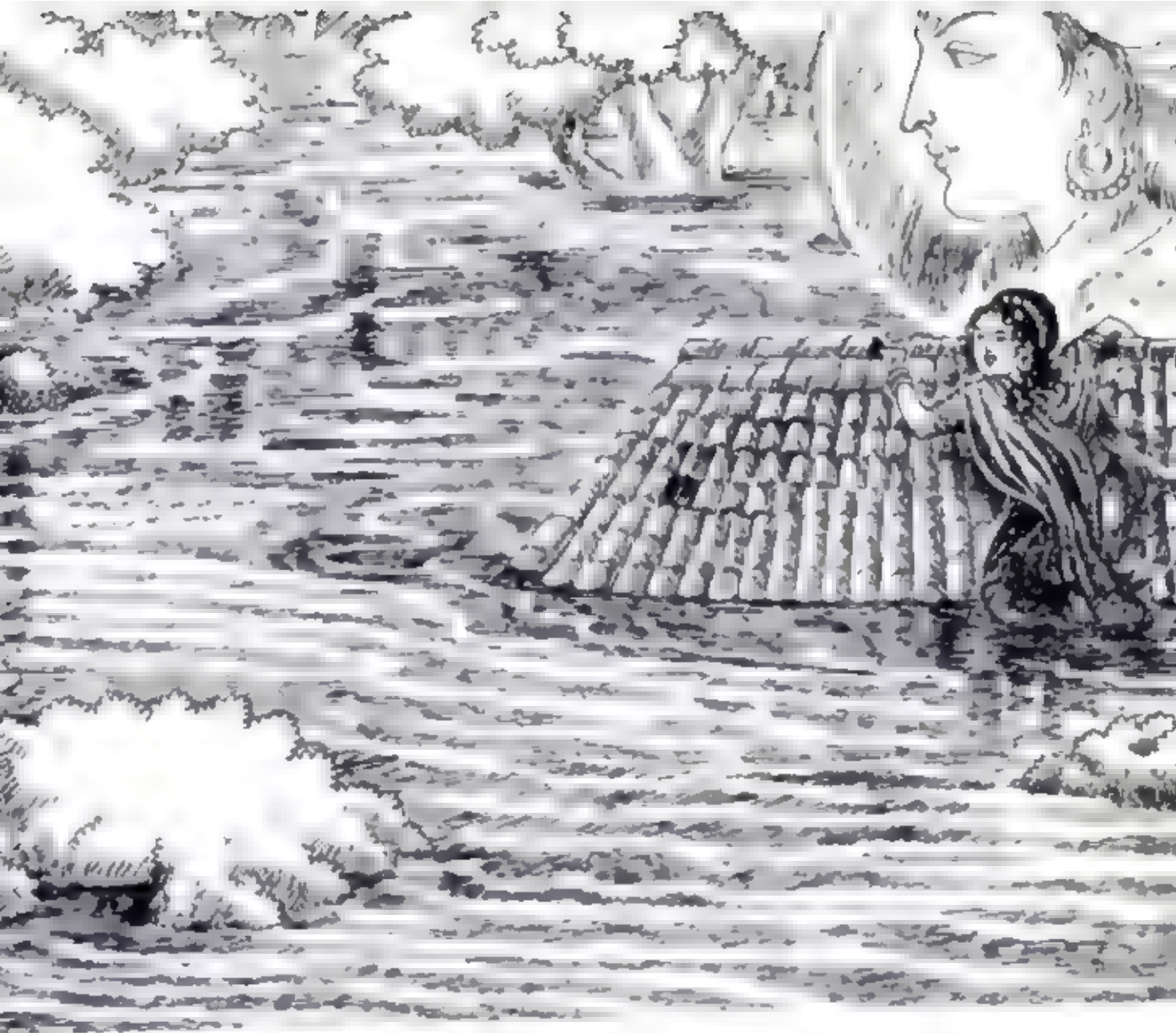
"ஆனால் இப்போது நான் அறிந்திருக்கும் செய்திகள் அவர்கள் இருவருக்கும் தெரியாது அவர்கள் இரண்டு பேரடனும் தான் பேசி சை நாட்டுச் சண்டை நேராமல் தடுத்தாக வேண்டும் எப்படிச் செய்யப் போகிறேனோ, தெரியவில்லை..."

"தாயே! தலைமை இப்பொழுது மிகவும் முற்றிப் போய்விட்டது இனிமேல் ஒரு பெரிய பாரத யுத்தம் நடந்தே தீரும் போலிருக்கிறது "

"இதைப் பாரத யுத்தம் என்று கூறுவது ரொம்ப சரி. திருமலை' இப்போது யுத்தம் மூண்டால் அது ஒரு சக்காதாச சண்டையாகத்தான் இருக்கும் உறறா உறவினருக்குள்ளே திருமலை சாவ நாச யுத்தமாக இருக்கும் வாணி! இதைக் கேள்' என பாட்டனாரின் தகப்பனார் புகழ் பெற்ற பாரதக் கைகரவாத்தி. பாழி வேட்டையா குலத்தில் பெண் கொண்பார் அவருடைய மகன். என தெரிய பாட்டி. - கொடுமபாஞ்ஞரின் அரசரை மணந்துகொண்டார் என பாட்டனார் அறிஞ்சையா கொடுமபாஞ்ஞர்பெண்ணை மணந்துகொண்டார் என தந்தையர் திருக்கோவலூர் மலை யமான் மகனை மணந்திருக்கிறார் இப்படி இந்த மூன்று குலமன்னர்களும் எங்கள் குலத்துடன் நேருங்கிய உறவு மூண்டவர்கள் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக கலந்து போனவர்கள் ஆயினும் அவர்கள் இப்போது கசைக்க கட்டிக் கொண்டு சண்டைக்கு ஆயத்தமாகி வருகிறார்கள் இந்த விதியை என்னவேன்று சொல்கிறது' - இவர்களுடைய சண்டையினால் சோழ ராஜாஜியம் அழிந்துவிடும் போலிருக்கிறது "

அக்கா! எனக்கு அதைப் பற்றி யெல்லாம் கவலை இல்லை எப்படியாவது சண்டை போட்டுக்கொண்டு சாகட்டும் ஆனால் இதில் என பெயரை என பெரிய தகப்பனார் எதற்காக இழக்க வேண்டும்' உடனே திருமலைய போய் என பெரியப்பாவைப் பார்த்துச் சண்டை பிடிக்க வேண்டும்

என்று தோன்றுகிறது..."

அதன்மேல் என்ன பாய்வு கண்டீர்கள்? தோஷத்தை உன் பெரிய தகப்பனா! இது காரணம் நீயே தான்! நீயே தான்! மனநாடினாலும் பாய்வு... நீயே வயதுப் பெண்களாகிய நீயே தான்! உன் பெரியப்பாளைப் போன்ற கிரவர்கள் இது காரணமாக என் தம்பி அருண்மொழிவாமின் மூலமாகத் தான் இந்தச் சண்டை! தோஷம் தடுக்க படிப்பும் திருமணம்! திருமணம் ஏன்? உமர் வந்தால்! அருண்மொழி போது எங்கே இருக்கிறான்?

திருவாரூரில் தந்து இவ்வாறு கேள்வி, பப்பா! என்ன செய்தால்? இவ்வாறு அளவாக வந்தால்தான் ஒரே வேளையில் எங்கே இருப்பதால் வந்திருக்கிறார்கள் என்ற தோஷம் பழையதற்கு அப்பா

போகப் பார்த்து படிப்பால் திருமணம் வந்தால் உமர் தான்! பப்பா! தந்து ஒரே சந்தர்ப்பமாகத் தோஷம் தடுக்கிறது

"எப்படியும் வேண்டும் வடியும் அகமாய் பார்த்து அருண்மொழி இருக்க வந்தால் வந்தால்! இது வேண்டும்! அதுவரை காதல் தான்! வேளையில் தான் அருண் தந்துள்ள ஒரே வேளையில் பார்த்து பப்பா! போகிறதே என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறது திருமணம்! தான் தந்துள்ள திருமணம் போகக் கொடுப்பதால் மனநாடி கண்டித்தான் தோஷம்! தோஷம் தோஷம்! படிப்பும்! அருண்மொழி வந்தால்தான் தந்துள்ள தோஷம்! பப்பா! பப்பா! வேண்டாம் என்று தெரிவிப்பாயா!"

"அக்கா! தானும் இவருடன் தந்துள்ள போகட்டுமா?"

"தீ இந்த மனிதகுடன போய என்ன செய்வாய், என் கண்ணே!"

"போய என் பெரிய தகப்பனாருடன் சண்டை பிடிப்பேன்..."

"என்னவென்று சண்டை பிடிப்பாய்? உன் பேச்சை அவர் கேட்டுச் சண்டையை திறுத்தி விடுவாரா?"

"சண்டையை திறுத்தினால் திறுத்தடும், திறுத்தாவிட்டால் எப்படி யாவது நாசமாகப் போகட்டும் என பெயரை இதில இழக்க வேண்டாம் என்று வற்புறுத்துவேன்."

"உன் பெயரை இழக்கிறார்களா? அது எதற்காக?"

"ஏறு முன் இந்த வீர வைஷ்ணவா சொன்னதை தீயகன கேட்கவில்லையா, அக்கா!" என்று வானதி கூறி வெகத்தினால் தலை குனிந்தாள்

"உன்னைப் பற்றி யார் என்ன சொன்னார்கள்? திருமலை! தீ இந்தப் பெண்ணைப் பற்றி என்ன சொன்னாய்?"

"இவரைப் பொன்னியின் செல்வகுக்கு மணம் செயலிக்க வேண்டும் என்று சேநாதிபதி வற்புறுத்துவதைப் பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா? அதைக் குறிப்பிடுகிறா போலிருக்கிறது!"

"வானதி! அதில என்ன உனக்கு ஆட்சேபம்? பொன்னியின் செல்வனை மணத்து கொள்வதற்கு உனக்குப் பிரியம் இல்லையா?"

"பிரியம் இ ருக்கிறதோ, இல்லைபோ, அதைப் பற்றி இப்போது என்ன பேசக் கலியாணத்தையும் பட்டங் கட்டுவதையும் என பெரிய தந்தை சோத்துப் பிரஸ்தாபிப்பதைத்தான். நான் ஆட்சேபிக்கிறேன் என்னைச் சோழ சிமமா சனத்தில் ஏறுவிப்பதற்காகவே என பெரிய தந்தை இந்தச் சண்டையை ஆரம்பிக்கிறார் என்றல்லவா ஏற்படுகிறது..."

இச்சமயத்தில் ஒரு பெண்ணின் குரல், "கொடும்பாளூர் இளவரசிகுரச சிமமாசனம் ஏறுவது என்றாய்வு

ரோமப் வெறுப்புப் போலிருக்கிறது!" என்று கூறியதைக் கேட்டு எல்லாரும் அகநூல் வந்த இடத்தைப் பார்த்தார்கள் அவகே ஓடக்காரப் பெண் பூங்குழலி தின்று கொண்டிருந்தாள்

ததவை அவனை வியப்புடன் பார்த்து, "பெண்ணே, தீ எப்படி இங்கே வந்தாய்? இன்று காலை உன்னையும் சமீபத்து ராணியையும் காணாமல் நாங்கள் தேடி அலைந்தோமே! உன் அதை எங்கே?" என்று கேட்டாள்

"தேவீ! மன்னிக்க வேண்டும்! என அதை என்னைப் பலவந்தமாகப் பழுவூர் அரண்மனையின் கரங்க வழியாகப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து கோட்டைக்கு வெளியே அனுப்பி விட்டான் நான் தஞ்சை அரண்மனையில் ஒத்தான இரப்பதுகூட என அதைக் குப் பிடிக்கவில்லை! எனக்கும் அரண்மனை வாழ்வு பிடிக்கவில்லைதான்! கொடும்பாளூர் இளவரசிகுரச சிமமா சனமே வெறுத்துப் போலிருக்கும் போது, என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அரண்மனையில் வரிக் எப்படிப் பிடிக்கும்?" என்றாள் பூங்குழலி

"பெண்ணே! எதையோ கேட்டால், எதையோ சொல்லுகிறாயே! உன் சித்தம் சரியான நிலையில் இல்லை போலிருக்கிறதே!" என்றாள் குந்தமை.

"அக்கா! அவன் சித்தம் சரியாகத் தான் இருக்கிறது என்னைக் கேவலப்படுத்துவதற்காக வேண்டுமென்று இப்படிப் பேசுகிறாள் நான் சோழ நாட்டின் சிமமாசனம் ஏறி மகாராணி ஆக வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேனாம்! அதற்காகத்தான் தங்கள் தம்பியை - பொன்னியின் செல்வரை - மணக்க விருமபுகிறேனாம்! இவ்வுடைய மணக் எனக்கு நன்றாயத் தெரிந்திருக்கிறது!" என்றாள் வானதி

"பாமயின் கால் பாம்பு அறியும் என்ற பழமொழி பொய்யாகப் போகுமா?" என்றாள் பூங்குழலி

"பெண்களே! திறுத்துங்கள்! எத்தச்

மயத்தில் என்ன பேசுவது என்றே உயர்களுக்குத் தெரியவில்லை பூங்குழலி' உன் அதனை இப்போது எங்கே இருக்கிறான்" என்று குந்தவை கேட்டாள்.

"பழுவூர் மாளிகையைச் சேர்த்த பொக்கிஷ நிலவறையில் இருக்கிறான் "

"எதற்காக?"

"அங்கே யாரோ ஒரு கொலைகாரன் கையில் வேலுடன் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிறான் ஆகா' அவனை நாங்கள் இருவரும் இன்று அதிகாலையில் படுத்தி வைத்த பாடடை நினைத்தால்' எங்கள் இருவரையும் இரண்டு பெண் பேய்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு அவன் மிரண்டு போய் அங்குமிங்கும் ஒடியதை எண்ணினால் " என்று கூறி விட்டுப் பூங்குழலி கலகலவென்று சிரித்தாள்

தற்பெண்ணுக்குச் சித்தப் பிரமைதான் என்று குந்தவை மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு.

"அப்பறம் சொல்! அவன் யார்? எதற்காக அங்கே ஒளிந்திருக்கிறான்? உங்களுக்கு எப்படி அது தெரிந்தது" என்று கேட்டாள்.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது தேவி' என அதைக்கு வாய பேச முடியா விட்டாலும் காது கேள்விட்டாலும், நமக்கெல்லாம் தெரியாத விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் அதிசயமான சக்தி உண்டு. அரண்மனையில் உள்ள யாரோ ஒருவரைக் கொல்லுவதற்காக அவன் அங்கே காத்திருக்கிறான் என்று எப்படியோ அறிந்துகொண்டான் தேவி' பத்துத் தடை இராவணைகவரணுடைய கைகளை உடைப்பதற்கு என் அதனைப் பிரயத்தனப்பட்டானே' அது எதற்கு என்று தெரியுமா?"

"தெரியாது. உனக்குத் தெரிந்தால் உடனே சொல்லு"

"என் அதனை இராவணன் கரங்களைத் தகரக்க முயன்றதைப் பார்த்த போது நீங்கள் எல்லாரும் அவனைப் பிச்சி - பைத்தியக்காரி என்று நினைத்தீர்கள். ஆனால் என் அதனை பிச்சி

அல்ல அந்த இராவணன் கைகளுக்கு மதறியிலேதான் பழுவேட்டரையரின நிலவறைப் பொக்கிஷத்துக்குப் போகும் கரங்கப் பாதை இருக்கிறது--"

"ஆகா' அப்படியா" என்று குந்தவை அதிசயித்தாள்

"சுமத்து ஊமை ராணி சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்கு எப்படி வந்தாள் என்பதும் இப்போது தெரிகிறது" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்

"இதனை நானும் அரண்மனையில்லாத நமக்கு அப்படி ஒரு கரங்க வழி இருப்பது தெரியாமற் போயிற்றே' இருக்கட்டும் நீ ஏன் உடனே அரண்மனைக்கு வந்து எங்களிடம் இதைப்பெல்லாம் சொல்லவில்லை' உன் அதனைப்பத்தியாக விட்டு, விட்டு ஏன் வந்து விட்டாய்" என்றாள் இளையபிராட்டி.

"அதனையின் பிடிவாதத்தான் காரணம் அங்கே ஒளிந்திருப்பவனைத் தான் பார்த்துக் கொண்டவதாகச் சொல்லி என்னை வெளியே அனுப்பி விட்டான்"

"ஏன்' ஏன்' அதைவிட முக்கியமான காரியம் எதற்காகவாவது உன்னை அனுப்பினான்?"

"ஆம், அம்மணி!"

"அது என்ன, பெண்ணே"

"பொன்னியின் செல்வருக்கும் ஏதோ ஆபத்து வரப் போகிறது என்று என்னுடைய அதனை தன் அதிசய சக்தியினால் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும் அவர் இருக்குமிடத்துக்குப் போகும்படி என்னை அனுப்பினான்"

"ஆகா' பொன்னியின் செல்வன் இருக்குமிடத்தைத் தேடித்தான் நீ போய்க் கொண்டிருந்தாயா' அப்படியானால் ஏன் இன்று விட்டாய்?"

"இலகை, தேவி' உன்மையைச் சொல்லி விடுகின்றன அரண்மனைக் காரியங்களில் இனிமேல் தடைவிடுவதில்லை யென்று தீர்மானித்து விட்டீடென கோடிக்கணக்கான போய்க்கொண்டிருந்தேன் வழியில் இருந்த வீர எவ்வண்ணவன் என்னைச் சந்தித்து இங்கே அளபுத்துக் கொண்டு வந்தான்' நீங்கள் இருப்பது

தெரித்திருந்தால் வந்திருக்க
மாட்டேன்!

"பெண்ணே! அரண்மனை
உனக்கு ஏன் அவ்வளவு
வெறுதலுப் போய்விட்டது?
என்களை ஏன் பிடிக்காமல்
போய்விட்டது? உன்னை யார்
என்ன செய்து விட்டார்கள்?"
என்று இணையபிராட்டி குத்
தனை கேட்டாள்.

"என்னை யாரும் எதுவும்
செய்துவிடவில்லை. யார்
பேரிலும் எனக்குக் குறையும்
இல்லை. சில பேருக்குச் சிம்மா
சனம் பிடிக்காமலிருப்பது
போல் எனக்கும் அரண்மனை
வாழ்வு பிடிக்கவில்லை! அவ்
வளவுதான்!" என்று பூங்குழலி
கூறி விட்டு, வானதிசைக்
கடைக்கண்ணால் பார்த்து
தனைத்தான்.

அனாதக் கவனித்த வானதி
ஆவேசம் வந்தவன் போல் ஓர்
அடி முன்னால் வந்து கூறி
னான்: - "அக்கா! இவன்
மற்படியும் என்னைத்தான்
ஏதிக் காட்டுகிறான். தான்
சொல்கிறேன், கேளுங்கள்.
தங்கள் திருப்பாதங்களின்
ஆணையாகச் சொல்கிறேன்.
ஆகாசவாணி பூமாதேவி
சாட்சியாகச் சபதம் செய்
கிறேன் பொன்னியின் செல்வா
அநதக் கண்டத்திலும் தப்பிப்
பிழைத்ததாராளால், அவர்
மனழவந்து என்னைக் கரம்
பிடித்து மனைத்து கொண்
டாராளால், அதற்கைய பெரும
பேறு எனக்குக் கிடைத்த
தானால், தஞ்சை அரண்
மனைச் சிம்மாசனத்தில் தான்
ஒருநாளும் உட்கார்வே மா
ட்டேன். இது சத்தியம்! சத்
தியம்! சத்தியம்!"

கூரை மிதந்தது!

க் சத்தர்ப்பததில் கொடும்பாளூர் இளவரசி இம் மாதிரி ஒரு சபதத்தைச் செய்வாள் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதைக் கேட்டு

அனைவரும் திகைத்துப் போனார்கள்.

இளையபிராட்டி கோபமும், பரிதாபமும் கலந்து பொங்கிய குரலில், "பெண்ணே! இது என்ன சபதம்! எதற்காகச் செய்தாய்! இப்படியும் ஒரு மூடத் தன்மை உண்டா? ஏதோ வெறி பிடித்தவன் போல அல்லவா மிதற்றி விட்டாய்!" என்றான்.

"இல்லை, அக்கா! இல்லை! எனக்கு வெறி இல்லை என அறிவு தெளிவாயிருக்கிறது. பல நாளாக யோசித்து என மனதிற்குள் முடிவு செய்து வைத்திருந்ததையே இப்போது பலா அறியக் கூறினேன்" என்றாள் வானதி.

அதற்குக் குத்தவை மறுமொழி சொல்வதற்குள் பூதழலியின் சிரிப்பு அவள் கவனத்தைக் கவரத்தது. அந்தப் பெண்ணுக்கு உண்மையில்லையே இப்போது வெறி பிடித்துவிட்டது போலத் தோன்றியது. முதலில் கலக்கவேண்டுமென்று சீர்தாள மிறகு மிகத்ததைக் கைகளால் முடிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழதான் பின்னர் திடீரென்று அழகையை நிறுத்திவிட்டு மெல்லிய குரலில்,

"அல்லவா நாம் ஒங்கிருக்க

அக்கடடத்தான் பொங்குவதேன்!"

என்று பாடத் தொடங்கினாள்:

குத்தவை ஆழவார்க்கடியானைப் பார்த்து, "இந்த இரண்டு பெண்களும் சொத்து என மனததையும் குழப்பிப் பைத்தியமாகவி விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. திருமணம் இளவரசரைப் பாரகயப் பறப்பட்டவன் இவளை எதற்காக இயகு

அழகுத்துக்கொண்டு திருமல் வந்தாய்" என்று கேட்டான்.

"தேவி! பொன்னியின் சொல்வனாத் சத்திப்பதற்குத்தான் புறப்பட்டேன். சௌநேவ வழியெல்லாம் ஒரே வேளாமா விடுதலடியால் போக முடியவில்லை. எனையைப் போலவே இவளும் தடைபட்டு நின்றதைப் பார்த்துள்ள பாலு சம்பாதித்துக் கொடுத்தால் தனதிக் கொண்டு போய்த் திருவாது! போய்தாகச் சொன்னான். அதற்காக இளாதிடரிடம் திருமல் வந்தவை கொல்குத்துப் பக்கத்தில் தங்கன் ரதப் படகைப் பார்த்ததும் சந்தாஷமென்று கங்கிடப் கேட்டுப் பாலு வாய்க்கச் சொல்லுமா என்று திளைத்தான். ஆனால் பாலுவிட டனரயார் தத்தத்தாதி படகையும் கொண்டு போய் விட்டார்" என்றான் ஆழவார்க்கடியான்.

"இப்போது என்ன போனான் செய்கிறாய்! பாலுவிட டனரயார் கூறியதை வேலவாம நியூ டைருக்கொண்டிருந்தாய் அல்லவா!" என்றான் குத்தவை.

"ஆம், தாய்! அதைக் கேட்ட பிறகு இப்பே வின் போதும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒரு கடிமாதத் தோன்றுகிறது. இந்தப் பெண் சொல்வதில் தந்தும் சக்கர வாததியை உண்மையில்லையே பயங்கமான அபாயம் நேருங்கிவிடப்பதாகத் தெரிகிறது. அது முதலாயத்திற்குக் கூடத் தெரியாது. ஆகையால் தாய்கள் கொடும பாணா இளவரசியை அழகுத்துக் கொண்டு உட்கா தஞ்சாவூருக்குச் சொல்லுங்கள் கொடுமபாணா படைகள் ஒரு வேளை கோட்டையை புற்றுக்கையிட முக்குதல தங்களைத் தவிர யாராவும் அபாயடைகளைத் தாண்டிக்கொண்டு போக முடியாது. வாஸ்தி தேவிஷா தங்களுடன் வந்தால் அதிக வாகியாகப் போய்விடுமா தான் இந்த ஓடக்காரப் பெண்ணைச் சமாதானப்படுத்தி

அழைத்துக்கொண்டு, ஒரு படகு சம பாதித்துக்கொண்டு பொன்னியின் செல்வரிடம் போகிறேன் ஜோதிடரின் சீடனைப் படகு கொண்டு வருவதற்காக ஏற்கெனவே அனுப்பி விட்டேன்” என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

வானதி திடுக்கிட்டு எழுந்தவன் அவனை வெறிக்கப் பார்த்து, “முடியாது” முடியாது” பொன்னியின் செல்வரிடம்தான் போவேன்” சேததாயும் அவர் காலடியிலேதான் சாவேன்” என்றான்.

அதைக் கேட்ட பூங்குழலி ‘சிந்தி’ என்ற குரலில் “எவண்ணவரே” தான் உம்முடன வர முடியாது” கோடிககரையில் என காதலர்கள் என்னை அழைக்கிறார்கள்” தன்னிரலில் நெருப்பைக் கக்கும் என காதலர்கள் என்னை அழைக்கிறார்கள்” இளவரசி ஒலை கொடுத்து அனுப்பி னாரே, அந்த வானாதல வீரருக்குக் கூட என் காதலர்களை தான் காட்டினேன் அவர்களிடம் தான் போக வேண்டும்” என்று கூறினான்.

இதுவளையில் இவர்களுடைய சம்பாஷணையில் கலந்து கொள்ளாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு நிகைத்து நிறை ஜோதிடர் இப்போது குறுக்கிட்டார். “அம்மா! அம்மா! எல்லாந்தம் ஏற்றுக் கமமா இருங்கள்” என்று இரைந்து கத்தினார்.

ஒ

ரு நிமிடம் அவகே பேசின் ஒலி தின்றித்தது அப்போது வேறொரு ஒலி, நானாஞ்சனத்தை உண்டாக்குமபடியான பேரொலி, - புயல் அடிக்கும்போது அலை கடலில் உண்டாகும் இரைச்சலையொத்த பேரொலி, - கேட்டது.

“தாயமாராகனே! இந்தச் சந்தாய்ப்பம் பார்த்து நீங்கள் இந்தப் பாலியின் குடிசைக்கு வந்தீர்களே” தான் நாட்டுக் கெல்லாம் ஜோதிடம் சொல்லி வந்தவன் உங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கு அனுப்பாமல் இருந்து விட்டேனே” என்று ஜோதிடர் புலம்பினார்.

“ஐயா! இது என்ன” புதிய அபாயம்

எங்களுக்கு என்ன வருகிறது” என்று குத்தனை கேட்டான்.

‘தாயே’ அரசலாற்றில் வெள்ளம் பெருகி வடகரைசை உடைத்துக்கொள்ளும் போலிருக்கிறது என்று காலை மீட்டைய என் சீடன் சொன்னான். அரசலாறு உடைத்துக்கொண்டால் அந்த ஜலமெல்லாம் காவேரியில் வந்து விழும் காவேரி கரை புரண்டால் இந்த ஏழையின் வீடு அடிபோடு முழுகிப் போய்விடும் காவேரிக்கு வெகு சம்பந்தில் இந்த வீடு இருக்கிறது வாருங்கள்’ வாருங்கள்’ வெளியே வாருங்கள்” என்று ஜோதிடர் கத்திக்கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியே ஓடினார்.

எல்லாரும் அவரைத் தொடர்ந்து வெளியேறினார்கள் பீதி கொண்ட முகத் தோற்றத்துடன் ஜோதிடர் “அதோ” என்று கட்டிக் காட்டினார் அவர் கட்டிக் காட்டிய தென்மேற்குத் திசையில் ஓர் அபூர்வமான காட்சி தென்பட்டது அரைத் தென்னை மரம் உயரமுடைய ஓது பகமைப்பான கவா, - தீண்டு படர்ந்து ஓர் எவ்வு வண்ணத்தி்ந்த விசாலமான கவா, - அந்த வீட்டை நோக்கி இரைச்சலிட நுக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டார்கள் காவேரியின் கரை உடைந்து நீர் வெள்ளம் அப்படியே கவரைப் போல நகர்ந்து வருகிறது என்பதை அங்கிருந்த அனைவரும் ஓர் நொடியில் அறிந்துகொண்டார்கள்.

“அம்மா! வாருங்கள்’ எல்லாரும் ஓடி வாருங்கள்’ அம்மன் கோவில் மண்டபத்தின் மீது ஏறி நிற்கலாம்’ தப்ப வேறு மரக்கம் இல்லை’ திரும்பலை என் சீடனைப் படகு கொண்டுவர அனுப்பியதே தவிரதாயப் போகிறது’ ஓடி வாருங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஜோதிடர் வழி காட்டினார்.

மற்றவர்களும் அவரைப் பின்பற்றினார்கள் பூங்குழலியின் வெறி பெல்லாம் இப்போது போய்விட்டது “தேவி! தாங்கள் சிந்தும் அஞ்ச வேண்டாம் இந்தக் காட்டிலும் எத்தனையோ பெரிய வெள்ளங்களை தான் சமாளித்திருக்கிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே

அவன் ஒடினான் எல்லாருக்கும் முன்னதாகக் கோவில் மண்டபத்தை அடைந்து அதில் தாவி ஏறினான்.

தற்குள் வெள்ளம் கோவில் அந்தஸ்தும் வந்து சூருறுகொண்டு விட்டது கீழே தீவறவர்களின் முழங்கால்வரை ஏறிவிட்டது தோதிடும் ஆழவாக்கடிபாறும் கதகதகமாயி மண்டபத்தின் மீது ஏறினார்கள்.

சூதளையும் வானதியும் மட்டும் இன்னும் கீழே தீவறார்கள்.

இதற்குள் ஏற முயன்றார்கள் மேலே வித்த பூசுதழலி இளையபிராட்டியின் கைகளைப் பிடித்துத் தூக்கி விட்டான்.

வானதி மட்டும் கீழே தீவறான் அவன் இரண்டு தடவை ஏற முயன்று இரண்டு தடவையும் கைதவறி விட்டு விட்டான்.

மேலே இருந்த இரு பெண்களையும் அவளைப் பிடித்து மண்டபத்தின் தூக்கிவிட முயன்றார்கள்.

பூசுதழலி ஒரு கரத்தையும் இளைய பிராட்டி சூதளைய ஒரு கரத்தையும் பிடித்துத் தூக்கினார்கள்.

வானதி எட்டென்று திரிந்தது பாரததான் அவளுடைய ஒரு கரத்தைப் பூசுதழலி பிடித்துக் கொண்டிருந்தது தோதித்து உட்கார் அந்தக் கையை உதறினான் அவன் பிடியிலிருந்து கையை விடுவித்துக்கொண்டான்.

அந்த வேகத்தில் சூதளைய பிடித்திருந்த கரமும் தழுவிவிட்டது.

வானதி தொப்பென்று விழுந்தான். தண்ணீரில்லாதான் விழுந்தான் அதற்குள் தண்ணீர் அவளுடைய கழுத்து வளையல் ஏறிவிட்டது கால நிலை கொள்ளவில்லை வானதி தண்ணீரில் மிதத்தான் வெள்ளம் அவளை அடித்துக்கொண்டு போயிற்று.

இவ்வளவும் ஒரு கணத்தில் நடந்து விட்டது மண்டபத்தின் மேலே விழுந்தவர்கள் "ஆகா!" என்று பரிதாபமாகக் கத்தினார்கள்.

சில கண நேரத்துக்குள் வெள்ளம் வானதியைச் சோதிடா விட்டுக் கூரை மேல் கொண்டு போய்ச் சோதத்து. அந்தக் கூரை மேல் அவன் ஏறிக்கொண்டான் "நல்லவேளை" அபாயம் ஒன்றுமில்லை" என்று எண்ணினான்.

மண்டபத்தின் மேலிருந்தவர்களும் அவளைப் பாரததாரை விட்டுக் கூரையிற் சோதத்திக் கொண்டதைப் பாரததாரை அவர்களும் "நல்லவேளை" அபாயம் ஒன்றுமில்லை படகு வந்ததும் அவளை எப்படியும் தப்புவீக்கொடம்" என்று கருதினார்கள்.

"கூரையை விட்டு விடாதே" கேட்குபாகப் பிடித்துக்கொள்" என்று பலமாகக் கத்தினார்கள்.

வானதி சோதிடா விட்டுக் கூரையைக் கேட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

சீர்து நேரத்துக்கெல்லாம் அந்தக் கூரையே அரைவது போலத் தோன்றியது அட்டா' வீடு இடிந்து விழுந்திரதா. என்ன'

ஆம். சோதிடா விட்டுச் சுவர்கள் இடிந்து விழுந்துவிட்டன ஆளாய் கூரை மட்டும் விழவில்லை!

கூரை வெள்ளத்தில் மிதக்கத் தொடங்கி விட்டது.

வானதி அந்தக் கூரையைக் கேட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு மிதத்தான்.

கோவில் மண்டபத்தை நோக்கி திரும்பிப் பார்த்தான்.

"அக்கா! நான் அவரைப் பார்க்கப் போகிறேன் போனவியின் செல்வனாய் பாரக்கப் போகிறேன் காவிரித் தாய் என்னை அவரிடம் கொண்டு போகிறாள்!" என்று கவினான்.

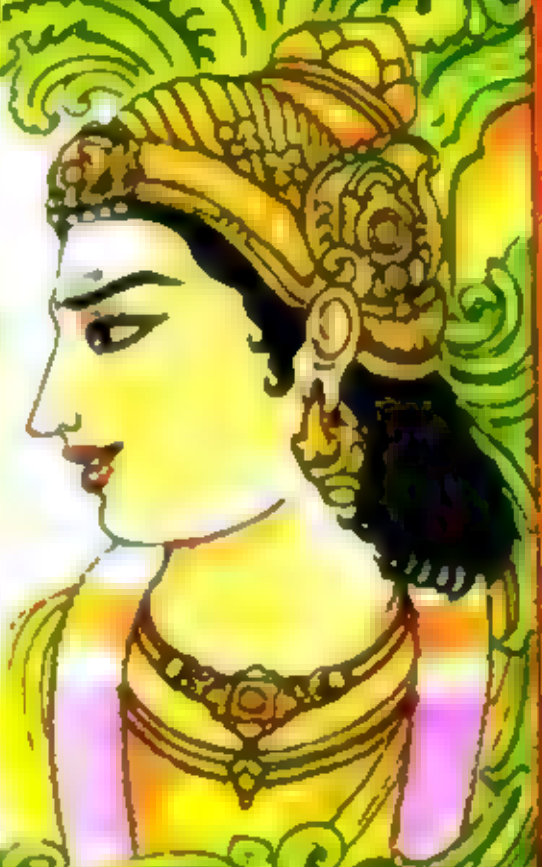
அவன் கூறியது அவர்கள் காதின விழுந்திருக்கும் முகவியமாகப் பூசுதழலியின் காதின விழுந்திருக்கும், என்று மனப்பூர்வமாக நம்பினான்.

சோதிடா விட்டுக்கூரை வெள்ளத்தில், மிதந்து சென்று கொண்டிருந்தது.

வானதியும் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பதினாறாம் அத்தியாயம்

பூங்குழலி பாய்ந்தாள்!

கோ

முநாட்டில் பிரயாணம் செய்துள்ளவர்கள் அந்நாட்டின் இயற்கை அமைப்பில் ஒரு விசித்திரத்தைக் கவனித்திருப்பார்கள். சோழ நாட்டைச் சோழன் வளநாடு என்ற பெயரால் நிகழ்ந்த வெள்ளம் வரும்போது, வெள்ளத்தின் மால் மட்டம் நிகழ்ந்திருப்பதால் மூன்று மீட்டர் தூரத்திலிருந்து வந்தாலும் நீலவந்தம் இருப்பதால் தான் நிகழ்ந்த வெள்ளம் வரும் காலகாலம் வழியாக வயல்களுக்குப் பாயவது சாதாரணமாக இருந்தது.

இந்த நிலையில் வெள்ளத்தைத் தடுப்பதற்குப் போகச் செய்வதென்பது மிகவும் சிரமமான காரியம் அல்லவா? நதிக்குக் குடி பக்கங்களிலும்

செய்தால் கனிகள் சிறிதளவு அமைந்திருக்க வேண்டிய இடங்களில், வெள்ளம் நிகழ்ந்த போதுவந்த பதிலாக, மழை நீர் நிரப்புவதற்குப் பாய்ந்து ஓடுவது போல் ஓடிச் சோழ நாட்டைத் தவிர்த்துவிட்டுச் செல்லும் ஒன்றுக்குப் பாய்ந்ததால் செயல்படுபது.

இதை முன்னிட்டு ஆதி காலத்திலிருந்து சோழ மன்னர்கள் காவிரிக்குப் காவிரியின் கிளை நதிகளுக்கும் கனிகள் அமைப்பதில் மிகக் கவனம் செலுத்தினார்கள். காவிரி வளவன் மழை நாட்டிலிருந்து வந்ததால் சோழ மன்னர்கள் காவிரிக்கு வந்து காவிரிக்குக் காவிரிக்குப் பாய்வதால் அமைப்பது.

அமரர் கல்கி

கடுபடுத்தினான் என்னும் வரலாற்றை நேயர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

காவேரியின் கிளை நதிகளில் தண்ணீர் நல்ல மேல் மட்டத்தில் வருவதற்கு உதவியாகவே ஸ்ரீரங்கத்துக்கு ஒரு காத தாரம் கிழக்கே சோழ மன்னர்கள் கல்லணை கட்டினார்கள். அந்த அணையின் மூலம் தண்ணீர் மட்டம் மேலும் உயரத்து கிளை நதிகளில் நிறையத் தண்ணீர் பாயவது சாததியமாய்ற்று.

இவ்விதம் இயற்கை அமைப்பிப்படு இடைவிடாத செயற்கை முயற்சிகளும் சோந்தே சோழ நாட்டைப் பண்ணை நாளிலேயே தீவனத்தில் இணையிலாத நாடாகச் செய்கிறதன்.

சோ

ழ வளநாட்டுக்கு இவ்விதம் இயற்கை விசேஷ உதவிகள் செய்தது போலவே சில சமயம்

விபரீதமான அபாயங்களையும் உண்டாக்கி வந்தது.

சோழ மண்டலத்துக் கடற்கரைக்குக் கிழக்கே கடலில் அடிக்கடி கழிக்காற்று களும் புயற்காற்றுகளும் தோன்று வதுண்டு இக் காற்று சில சமயம் கடற்கரையோரமாக வடக்கு நோக்கிச் சென்று கிருஷ்ணை - கோதாவரி முகத்துவாரங்களிலோ அல்லது கலிங்க நாட்டிலோ உள்ள பிரவேசித்துப் பெருமழை கொட்டச்செய்து கடுமையான சேதங்களை விளைவிக்கும் வேறு சில சமயங்களில் சோழ நாட்டுக்குள்ளேயே தேரடியாகப் பிரவேசித்து மேற்கு நோக்கி விரைந்து செல்லும் கோடிக்களாகும் கொள்ளிடக் கரைவின் முகத்துவாரத்துக்கும் மத்தியில் இவ்விதம் கழிக்காற்று உள்நாட்டில் பிரவேசிப்பது சீர்திரத்தில் பலமுறை நடந்திருக்கும் சமயம் சில சமயம் அச் கழிக்காற்றுக்கள் கோர பயங்கர ரூபம் கொண்டு கடலையே பொய்கி எழச் செய்து கடற்கரையோரமுள்ள ஊர்களைப்பே அழித்து விடும்.

பூம்புகார் என்று வழங்கிய காவேரிப் படகினைத்தக் கடல் கொண்டது வெறுங் கதையன்று. சீர்திர ஆகாயங்களினால் தீயூழ்க்கக்கடிய உண்மை நிகழ்ச்சியேயாகும்.

நதிகளில் வெள்ளம் அதிகமாக வரும்

போது சில சமயம் கரைகள் உடைத்து விடுவதும் உண்டு. நதிகளின் தீர்மானத்தைக் காட்டிலும் பூமி மட்டம் தாழ் வாய்ந்தும் காரணத்தினால் உடைப்பு எடுத்ததும் கற்றுப்புறமெல்லாம் ஒரே தண்ணீர் மயமாகி விடும் நதிகளுக்கு அருகிலுள்ள ஊர்கள் முழுக்கப் போய்விடும் அப்போதெல்லாம் ஜனங்கள் உயிர் தப்புவதற்கு அகம்மபக்கத்திலுள்ள கோயில்கள் உதவியாயிருக்கும்.

விஜயாலய சோழனின் மகன் ஆதித்த சோழன் காவேரி உறப்பதியாகும் ஸஹஸ்ய மலையிலிருந்து அந்த மாநதி கடலில் சங்கமமாகும் இடம் வரையில் நூற்றெட்டு ஆலயங்களை எடுப்பித்தான் என்று சரித்திரம் கூறுகிறது சாதாரண காலங்களில் கோயில்கள் கடவுளை ஆராதிப்பதற்குப் பயன்படுவது போலவே, பெருவெள்ளம் வந்து உடைப்பெடுக்கும் காலத்தில் மக்கள் கோயில் மண்டபங்களின் மீது ஏறி உயிர் தப்புவதற்கும் உபயோகமாயிருக்கடும் என்பது ஆதித்த சோழனின் நோக்கமாக இருக்கலாம் அல்லவா?

நதிகள்களில் உடைப்பு உண்டாவதன் காரணமாகச் சில சமயம் நதிகளின் போக்கே மாறி விடுவதும் உண்டு அரிசிலாறு, குடமுக்குடி முதலிய நதிகள் இப்படிப் பலமுறை இடம் மாறி, திசை மாறி யிருக்கின்றன என்பதைப் பழைய வரலாறுகளிலிருந்து அறியலாம்.

இ

னி தம்முடைய வரலாறு நடந்த காலத்துக்கு வந்தவோம் இலங்கைத் தீவிலிருந்து சோழ நாட்டுக்குப் பாரததிபேந்திரன் டைய கப்பல் வந்து கொண்டிருந்தபோது உண்டான கழிக்காற்று, வந்தியத்தேவனை முன்னிட்டு இளவரசர் அருள்மொழி வாமரைக் கடலில் குதிக்கச் செய்த பிறகு கடலோரமாகவே சென்று கலிங்க நாட்டை அடைத்து மறைந்தது.

ஆனால் அருள்மொழிவாமர் தான்கப் பட்டினம் குடாமணி விஹாரத்தில் தங்கியிருந்தபோது உண்டான கழிக்காற்று சோழ நாட்டுக்குள்ளேயே புரூந்து பறபல் அட்டகாசங்களைச் செய்துகொண்டு மேற்கு நோக்கிச் சென்று ஒரே இரவில் அது காவேரியை இடிபுறங்களிலும் தன் விலைகளை நடத்திக்கொண்டு போய்

மறுநாள் கொங்கு நாட்டை அடைத்து
தேயத்து மறைந்தது அது பிரயாணம்
செய்த இடங்களிலெல்லாம் பற்பல சேதங்
களை விளைத்தது மட்டுமன்று. அதைத்
தொடர்ந்து பெருமழை கொட்டுமபடி
யாகவும் செய்து கொண்டு போய்ற்று
மேற்கே போகப் போக மழை அதிகமாகப்
பெய்தது ஆகவே காவேரியிலும் கொள்
ளிடத்திலும் அவற்றிலிருந்து பிரிந்த கிளை
நதிகளிலும் மறுநாள் முதல் வெள்ளம்
அபரிமிதமாக வந்தது பல நதிகள் கரை
களை உடைத்துக்கொண்டன மழை
யினாலும் நதிகளின் உடைப்பினாலும்
சோழ நாட்டெங்கும் வெள்ளக் கரடாவி
விட்டது

ஆனால் இவ்வளவு இயற்கை விபரீ
தங்களும் சோழ நாட்டு மக்களைப் பீதி
கொண்டு செயலிழந்து விடுமபடி செய்து
விடவில்லை இவை அடிக்கடி தடை
பெறும் நிகழ்ச்சிகளாதலால், அம் மாதிரி
நிலைமைகளில் என்ன செய்ய வேண்டும்
என்பதை மக்கள் அறிந்திருந்தார்கள் அப்
போதைக்குக் கோயில் மண்டபங்களிலோ
வேறு உயரமான இடங்களிலோ ஏறிக்
கொண்டு உயிர் தப்புவார்கள் வெள்ளம்
எவ்வளவு அவசரமாக வந்ததோ, அவ்
வளவு துரிதமாக வடித்தும் போய்விடும்
பிறகு வழக்கம் போல அவரவரின் வேலை
யில் ஈடுபடுவார்கள் வீடுகளை இழத்
தவர்கள் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்
களின் உதவியைக்கொண்டு உடனே வீடு
கட்டிக் கொள்வார்கள் "ஐயோ! போய்
விட்டதே" என்று தலையில் கையை
வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்துவிட்
மாட்டார்கள்

"சோர்வு, சோம்பல என்பதையே
அறியாத தன்னம்பிக்கை கொண்ட மக்கள்
அக் காலத்தில் சோழ நாட்டில் வாழத்
திருந்தார்கள் இல்லாலிடி இன்றைக்கும்
உலகம் கண்டு விபக்ருமபடியான அற்
புதங்களை அவர்கள் சாதித்திருக்க முடி
யாது அல்லவா!

வா

னதி கோயில் மண்டபத்தின்
மீது ஏறாமல் தவறித் தன்
னரில் விழுந்ததும் முதலில்
மண்டபத்தின் மேல்
ஏறியிருந்தவர்கள் கைலை அடைந்தார்கள்
ஆனால் உடனடியாக அந்தக் கைலை

மாதிரியு வாணி ஜோதிடர் வீட்டுக்
கரை மீது தொத்திக்கொண்டதைப்
பார்த்து அவர்களுக்குத் ததிரிபம் உண்டாய்
யிற்று இன்னயிராட்டி ஓரளவு
குதுகலமே அடைந்தான் வாணதியை
அபாயகரமான நிலைமைகளில் சிக்க
வைப்பதிலும் அவன் எப்படிச் சமாளிக்
கிறான் என்று பார்ப்பதிலும் குத்தவை
தேவிகு எப்போதும் உற்சாகம் இருந்தது
விராதி வீரனான தன் தம்பியை மணந்து
கொள்ளப் போகிறவன் தெருகத் துணி
வுள்ள தீர மயங்கையாக வேண்டுமென
பதில் இன்னயிராட்டிக்குச் சிரத்தை
இருந்தது அததனைய தீரத்தை வாணதியின்
உள்ளத்தில் வளர்க்கும் பொருட்டுக் குத்
தவை பல உபாயங்களையும் தந்திரங்
களையும் கையாண்டு வந்தான் அந்த
உபாயங்கள் நல்ல பலன் அளித்திருக்
கின்றன என்ற தம்பிக்கையும் அவளுக்கு
ஏற்பட்டிருந்தது

சில காலமாக வாணி மூர்ச்சை
யடைத்து விழும் வழக்கத்தை விட்டு
வீட்டிருந்தான் அல்லவா?

இப்போது குத்தவையின் தந்திரம்
ஒன்றுமின்றித் தெய்வாநீனமாகவே வாண்
தியின் தீரத்தைச் சோதிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்
பட்டுவிட்டது கற்றிலும் வெள்ளம் சூழத்
திருக்க, ஓர் ஓட்டுக் கூரையின் மேல்
வாணி தொத்திக்கொண்டிருந்தான்
அவன் பயப்படாதிருப்பானா? ஜோதி
டரின் சீடன் படகு கொண்டு வந்து அவ
னைத் தப்பலிக்கும்வரையில் எதிரியத்தைக்
கைவிடாது இருப்பானா? - ஆம்; இருப்
பானா? சந்தேகமில்லை! இதனை காலமும்
அனித்து வந்த பவிரி இச்சமயம்
பயன்படாமலா போய்விடும்?

இவ்விதம் குத்தவை எண்ணமிட்டுக்
கொண்டிருந்தபோது, ஆழவாக்கடியான்
"தாயே! இது என்ன? கூரை தகர்வதாகத்
தோன்றுகிறதே!" என்றான்

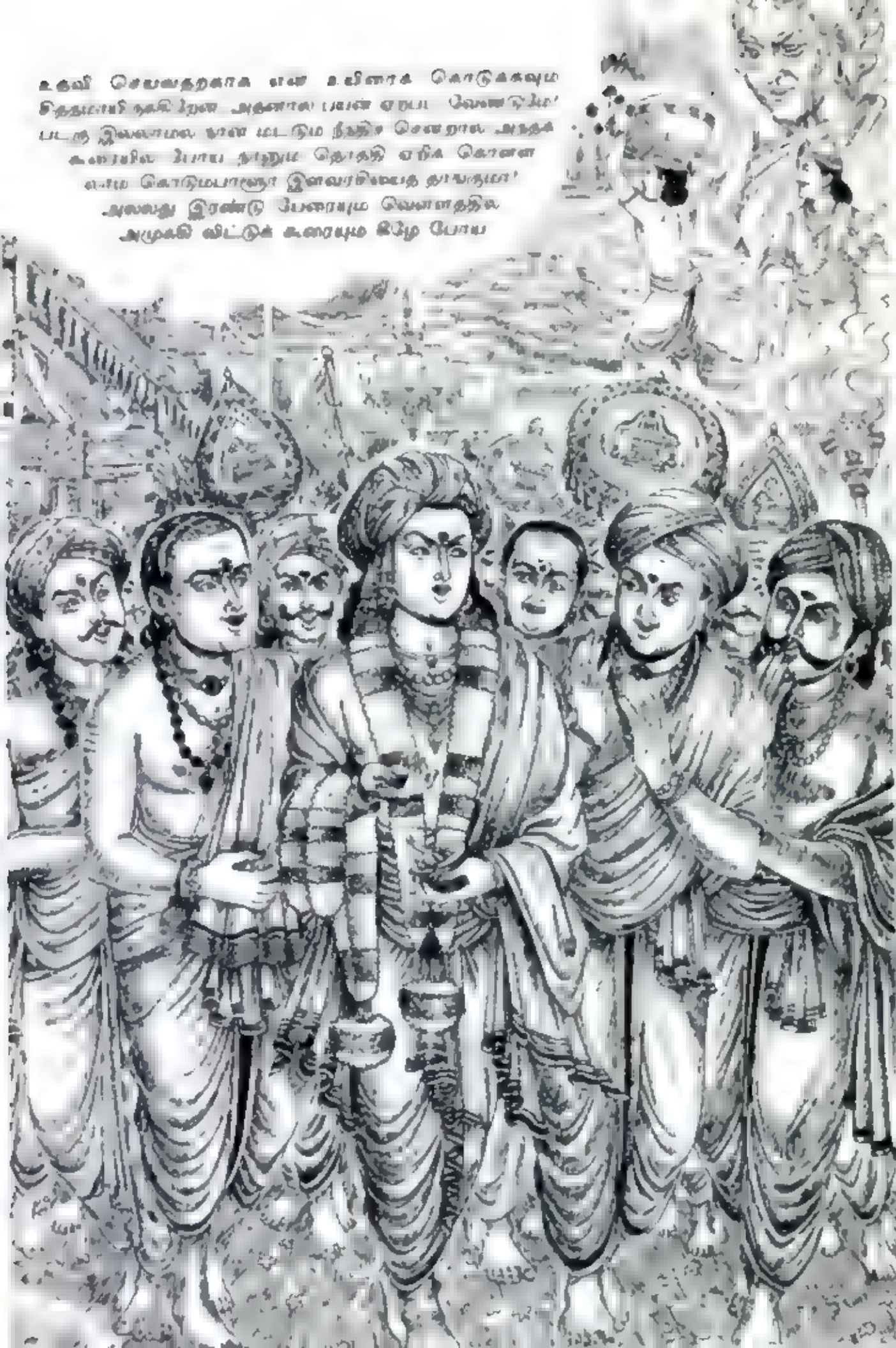
"உன் கண்ணிலே ஏதோ கோளாறு!
வெள்ளம் நகர்த்து செல்கிறது, கூரை தகர்
வதாகத் தோன்றுகிறது!" என்றான் குத்
தவை இப்படிச் சொல்லும்போதே
அவளுடைய உள்ளத்திலும் சந்தேகம்
உதித்துவிட்டது அதன் அறிகுறி முகத்
திலும் காணப்பட்டது

"அம்மா! நன்றாயப் பாரும்ங்கள்!"
என்றான் ஆழவாக்கடியான்

44 800 337 2023

உதவி செய்வதற்காக என் உயிளாக கொடுக்கவும்
 சித்தமாய் நான் இன் அதனால் பரன் ஏற்பு வெண்டிம்
 படகு இவ்வமல மான் மட்டும் நீதிச் சேனரால் அந்த
 களையில் போய் தாழும் தொத்தி ஏறி கொள்ள
 வாய் கொடுமபாளா இளவரசியைத் தாபதம்
 அலவது இரண்டு பேரையும் வெள்ளத்தின்
 அமுக்கி விட்டுக் களையம் கீழே போய்

விடுமா' இதைப் பற்றிச் சிந்தி யோசனை வேண்டும்..."

பூங்குழலியின் சிரிப்புச் சைகையைக் கேட்டு அவளை இருவரும் திடுமலிப் பார்த்தார்கள்.

"இந்த வி' வைஷ்ணவா யோசித்து முடிப்பதற்குள் கொடுமபாண்டா இளவரசி வாழ்க்கை முடிந்துவிடும்" என்றான் பூங்குழலி.

"அப்படி நாந்தான் இந்த ஓடகாரப் பெண் சந்திராஷப்படுவாள்" என்று ஆழவார்க்கடியான் கூறியதும் பூங்குழலியின் முகத்தில் ஆத்திரம் கொந்தித் தது.

திருமலை மேலும் தொடர்ந்து கூறினான் "ஆனால் தேவி' அவந்தம் ஒன்றும் தேரப் போவதில்லை ஆலினை மேல் பள்ளி கொண்டு அகிலமேலகாரம் காப்பாற்றும் திருமால் வானதிலையையும் காப்பாற்றுவார் மச்சகாம வராக அவதாரங்கள் எடுத்து இந்தப் பூவுலகைக் காப்பாற்றிய ஸ்ரீமத் நாராயணன் கொடுமபாண்டா இளவரசியையும் காப்பாற்றுவார்! அதோ பாருங்கள்! ஜோதிடர் சீடன் படகுடன் வருகிறான்!"

இ

ழவார்க்கடியான் கட்டிக் காட்டிய திசையில் உண்மையாக ஒரு படகு வந்துகொண்டிருந்தது அப்பாடகு வேளைத்தின் வேகத்தை எதிர்த்து இவர்கள் இந்த கோயில் மண்டபத்தை நோக்கி மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்தது.

வானதி ஏறியிருந்த கூரைப்போல வேளைத்தோடு போய்க்கொண்டிருந்தது.

படகு

படகு இங்கே வந்து இவர்களை ஏறிகொண்டு போவதற்கு வேத நோடி ஆகிவிடும் அதற்குள் வானதி அதை தூரம் போய்விடுவான் கண்ணுக்கு மறைந்தாலும் மறைந்து விடுவான்.

இதைப்பெல்லாம் எண்ணி மண்டபத்தின் மேல் திற்றுவர்கள் படகில் வந்த ஜோதிடர் சீடனைப் பார்த்து உரத்துக் கத்தினார்கள் சமீகன்களையும் சேயுது பார்த்தார்கள் துள்ளைச் சகலம் வந்த சோலவிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டு அவள் படகை வினாவாகச்

செலுத்தி வர முயன்றான்.

பூங்குழலி அப்பாது குத்தவையைப் பார்த்து. "தேவி' எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்' நான் நீதிப் போய்ப் படகை வழிமறித்து அளபுதலைச் சென்று கொடுமபாண்டா இளவரசியை ஏற்றி வருகிறேன்" என்றான்.

குத்தவை சிந்து தயங்கினான் பூங்குழலி எகையக் கொடுக்கப் போய்தான் வானதி வேளைத்தில் விழுந்தான் என்பது அவளுக்கு நினைவு இருந்தது.

"தேவி' என்னை தம்புங்கள் என்று டைய அறாககிரதைமீனார்தான் இளவரசி வேளைத்தில் விழுந்தான் ஆனகயால் அவரை மீட்பது என்னுடைய கடமை" என்று பூங்குழலி கூறினான்.

"பெண்ணே' உன்னை நான் தம்பு கிறேன் ஆனால் வானதியைத்தான் தம்பு வில்லை" என்றான் குத்தவை.

ஆகா' நான் இந்தக் கம் படகில் ஒரு வேளை ஏற மறுத்து விடுவார் எனகிறார்கள்' அப்படியானால் அவரை ஏற்றி விட்டு வான் இறங்கிக்கொள்வேன்" என்று சோலவிக் கொண்டே பூங்குழலி வேளைத்தில் பாய்ந்தான் படகை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

கு

த்தவை ஜோதிடரைப் பார்த்து, ஸ்ரீயா' ஜோதிடரே' உமமுண்டைய எளிதாத்தல் ரோமம் நம்பிக்கை வைத்தி இந்தேன் இன்றைக்கு அந்த நம்பிக்கையை இழந்து விட்டேன்" என்றான்.

"ஆனால் எனக்கு இன்றைக்குத்தான் பூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. தேவி' கொடுமபாண்டா இளவரசியின் ஜாதகப் பிரகாரம் அவருக்கு இன்று பெரிய கண்டம் வர வேண்டும் படிவேட்டரையர் மூலம் அது வந்திமா என்று நினைத்தேன் அப்படி வராமற் போகவே ஆச்சரிய மடைந்தேன் வேறு விதமாகக் கண்டம் வந்தது இளவரசி இந்தக் கண்டத்துக்குத் தப்பிய பிழைப்பார்' ஆகா' அவருடைய அபூர்வமான கைரேகைகள்' அவர் விஷயமாக நான் சோலவிய்குப்பதெல்லாம் திணர்விறும்' அதைப் பற்றிச் சந்தேக மில்லை" என்றார்.

அழகாயத்தான் நுகிறது அது எப்படி

நிறைவேற்றம்' வானதி இந்தக் கண்டத்துக் குத தபரிப பிழைத்தாலும் உம் ஜோசியம் நிறைவேற்றப் போவதில்லை என்று முன் உம்முடைய வீட்டில் அதைப் பெண் செய்த பைத்ததை நீர் கேட்கவில்லையா" என்றான் குந்தவை.

"யா என்ன பைதம் செய்தாலும், என ஜோசியம் நிறைவேற்றிய தீரும் அப்படி நிறைவேற்றாவிட்டால், என்னிட முன்ன ஜோதிட ஏடுகளையெல்லாம் காப்பிரி ததியில் எறிந்து விடுகிறேன்" இது என

பைதம்" என்றார் ஜோதிடர்

அப்போது ஆழ்வார்க்கடியான, "ஜோதிடரே உமது படுகளை நீர் எதிரும் வரையில் காப்பிரி மாதா காததிருக்க வில்லை அவனை கொண்டு போய் விட்டான்" என்றான்

ஜோதிடர் அவன் கூறியதை உண்மையை உணர்ந்து திகைத்து நின்றார் "ஆயினும், என ஜோதிடம் பலிக்காமற் போகாது" என்று தம் வாய்க்குள்ளே முன்றுமுன்றுத்துக்கொண்டார்

பதிவேழமாம் அத்தியாயம்

யானை எறிந்தது!

68

என்ற அத்தியாயங்களில் கூறிய சம்பவங்கள் நடந்த அன்றைக்கு முதல் நாள், நான்குபட்டின தகர மாத்நரின விருத்தினராக இளவரசர் அருள்மொழி வாழரை நாம் வீட்டு வீட்டு வந்தோம் விருத்தெல்லாம் முடிந்த பிறகு அலங்கரித்த யானை மீது இளவரசர் புறப்பட்டார் எண்ணற்ற மக்கள் அவரைத் தொடர்ந்து தஞ்சைக்கு வருவோம் என்று கிளம் பினார்கள் அன்றிரவு இளவரசரும் அவருடன் வந்த ஜனங்களும் திருஆரூர் வந்து சேர்த்தார்கள்.

திருஆரூர் மக்கள் இளவரசர் வருகையை முன்னதாக அறிந்திருந்தபடியால், அவருக்கு இராஜரீக வரவேற்பு அளித்து இராஜோபசாரங்கள் செய்தார்கள் பழம் பெருமபதியான திருஆரூரில் குணவாசலி விருந்து குடவாசல வளையில் மக்கள் திரண்டு நின்றார்கள் தாலு இராஜ விதிகளிலும் எஞ்சுப் போட்டால் என்ன விழாதபடி ஜனக்கூட்டம் நிறைந்திருந்தது விதிகளின் முகப்புகள் எல்லாம் தோரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன திருஆரூர் சோழ மானிகையையும் அதி காரிகள் அலங்கரித்திருந்தார்கள் இளவரசருக்கு மட்டுமின்றி அவருடன் வரும் திரளான மக்களுக்கும் விருத்தனிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்

முதல் நாளிரவு திரு ஆரூர் வழியாகவும்

கொடும்புயல் சென்றிருந்தது ஆனால இளவரசர் வருகையில் உண்டான குதாவை கோலாகலப் புயல் முதல் நாள் அடித்த புயலை அடி போடு மறக்கச் செய்துவிட்டது விதிகளிலெல்லாம் வாததிய முழக்கங்களும் ஆடல் பாடல்களும் குரவைக்கூத்துக்களும் பொம்மைவாட்டங்களும் வீர, முழக்கங்களுடன் கூடி கூதி விளைவாட்டு - கூழ் விளைவாட்டுக்களும் நடந்துகொண்டிருந்தன.

தூ

ஞ்சாஜார் சோழ குலத்தினர் தில்லைமயங்கத்தில ஆடும் நடராஜப் பெருமானின் கோயிலுக்கு அடுத்தபடியாகத் திருஆரூரில் உள்ள தியாகராஜப் பெருமானின் ஆலயத்தில விசேஷ பகதி கொண்டு, ஏராளமான மானியங்கள் அளித்திருந்தார்கள் ஆனால இளவரசர் அருள்மொழிவரமர் மட்டும் அதுவளையில் திருஆரூர் வந்ததில்லை ஆகையால் கோயிலுக்கு இளவரசர் அவசியம் வர வேண்டுமென்று ஆலயத்தார் வற்புறுத்தினார்கள் இளவரசரும் கோயிலுக்குப் போனார் பல காரணங்களினால் அவருடைய உள்ளம் கொத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் இறைவனுடைய திருக்கோலங்களில் அவருடைய மனம் பூரணமாக ஈடுபட்ட முடியவில்லை அரசனை ஆராதனைகள் முடிந்து இறைவனுடைய பிரசாதங்களும் பெற்றுத் தரும் சமயத்தில, ஆலயத்தாராகளைப்

கவுடவகளைப் பற்றிக் கூறி
 னார்கள் உயிரகன உய்யும்
 பொருட்டுத் தவகபிகாலம்
 பூண்டு மயானத்தில் தயை புரிந்
 ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள்
 .அத்தக தயததைம கைவிட்டுத்
 தேவர்களின் தன்னமக்காக
 உமையை மனதத்து பற்றிக் கூறி
 னார்கள் எல்லா உலகவகளுக்கும்
 இறைவர் பிகுபாடன மூர்த்தியாகத்
 தோன்றிய பிசை எடுத்த வானாவனாக் கூறி
 னார்கள் திலை அம்பலத்தில் வந்து -ஆடி
 யது பற்றிச் சொன்னார்கள் பிட்டுகத் மன
 கமத்து பாண்டிய மன்னன் ம பிடியினால்
 அடிபட்டது பற்றியும் கூறினார்கள்

அத்தகைய தியாகராஜப் பெருமான
 கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள திரு
 ஆரூரில் பழைய காலத்தில் அருள்மொழி
 வாமரின் முன் போர்கள் வந்தது வந்

தனதயும், மறுத்திச் சோழன் பகலுக்கு நீதி வழங்கும் பொதுத் தன்மை அந்நாட்டை மகிழ்வித்தது. அந்நாட்டை மகிழ்வித்தது. அந்நாட்டை மகிழ்வித்தது.

இவ்வெல்லாம் அருள்மொழி வாமரின் உள்ளத்தில் தனக்கு பத்தினி இதுவாறும பத்தி பகவாஸுடைய தியாகத்தை நினைந்து நினைந்து வியத்து கொண்டு நின்ற இளவரசர் தீவந்தவரான வெய்துமாளன் தியாக மூர்த்தியாகச் சித்திரிக்கும் வாயுறுகளைப் பற்றி எண்ணி எண்ணி விவாகத்தொடங்கினார். மீண்டும் தீவந்தவரின் கட்டவழி நின்று பத்தவராகப் போற்றப்படும் அவரைப் பத்தவராக மக்களின் நுதலுக்காகச் சிவனவரின் அன்றையாட்டு மாண்பு என்ற வாயுறு அளவு காதுகூறுட்டியிடுகிறது. இவ்வாறையெல்லாம் பற்றிச் சித்திரிக்கச் சித்திரிக்க, மன்கூறுகூறு தெய்வத்தனைய அளக்கக் கூடியது தியாகத்தான் என்றும் எண்ணம் அவர் மனத்தில் வேரூன்றி வித்து ஆதரவின் அவனார் நுதலுள்ள மக்கள் அன்னவரும் தம் மீதுள்ள அன்பின் மிகுதியினால் தமையாகத் தஞ்சைச் சிவகாதனத்தில் அமர்த்தப் பட்டிருக்கின்ற அபுலுது பற்றி அவர் மனம் அளவில்லாத வேதனை அடைகிறது. இவர்களுடைய அன்புச் சிறையில் நின்றும் நுதலுது எப்படி என்பது பற்றியும் நினைப்பது தியாகிகளானார்.

ஆலய வாழ்பாட்டுக்குப் பிறகு திரு ஆதா மக்கள் இளவரசருக்குப் பெரு வந்தது அந்தநாட்கள் அவரை உபசரிக்கும் பொதுப் பெற்றால் கேளிக்கைகளை நடத்தினார்கள் அவற்றிலெல்லாம் இளவரசரின் உள்ளம் சடுபடாவட்டாறு வெளிப்படையாக உற்சாகம் காட்டி ஏற்றுக்கொண்டார்.

மீளனர், ஏற்குதறைய நடுத்திரில் இளவரசர் சோழ மன்னனாக வந்து சேருதார் அங்கே சில விபரீதமான செயற்கள் காதல் நந்தை தஞ்சைக்குப் போகப் பட்டான் மனம் மனம் பெய்தபடியால் காண்பிக்கும் கொள்கை கதிலும் அவற்றின் மீது நதிக்களும் பெரு வெள்ளம் வந்து பல் இடங்களில் கரை அடைகதுக்கொண்டதாகவும், ஒரே வெள்ளம் காட்டி இடம்

தான் மேற்கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடங்கு நடத்துவது கஷ்டமாய் நகருமேனும் சோழனாரை இரண்டு நாள் திரு ஆதா தங்கி வெள்ளம் வந்த பிறகு புறப்படுவது உசிதம் என்றும் தெரிவித்தார்கள் இதற்கு இளவரசர் இடைப்படவில்லை. தஞ்சையை உடனே அடைய வேண்டுமென்ற பாபர்ப்பு அவர் உள்ளத்தில் குடிக்கொண்டிருந்தது நதி அடைப்புகளால் வெள்ளம் அவருடைய அந்த ஆவதத்தை தடை செய்துவிட்டிருந்தது, என்ன? ஆம், இதனை ஜனங்களும் உடனே வந்தால் பிரயாணம் தடைப்படாதான் செய்யும் தாம் மட்டும்தான் தனியே யானை மீது ஏறிச் சென்றால் பிரயாணம் தடைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை யானைக்கு அண்டாத ஆழம் உடைய நதி எதுவும் தஞ்சைக்குப் போகும் வழியில் இல்லை அப்படியே நந்தாலும் இளவரசருக்கு அதைப் பற்றிக் கவலை கிடையாது தன்னிடத்தில் அவருக்கு எப்போதும் அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கலை போன்றி நதி அவருடைய அன்னைக்கு மீட்டான் அன்புடையவன் ஆயிரத்தே' சேனையிற் குடிநதப் பிரயதில் தான் டிடிக்கப் போகாமல் காப்பாற்றிய காண்கிறதாய் இப்போது தன்னையே காப்பாற்ற மாட்டான்.

இதன் பெரு திரளான மக்களிடமிருந்து எப்படித் தப்பித்துச் செல்வது என்பதுதான் கேள்வி அப்போதையின மக்களிடமிருந்து இராமர் இரவுக்கிரவே தப்பிச் சென்றது பொன்னியின் செல்வருக்கு நினைவு வந்தது அவ்விதமே அவரும் இரவில் ஜனங்கள் திரங்கும் சமயத்தில் போய்விட்டால் என்ன? எல்லாவற்றுக்கும் யானைப்பாகனிடம் எந்த நேரத்திலும் புறப்பட ஆவதம்மாவிருக்கும்படி சொல்லி வைப்பது தவறு.

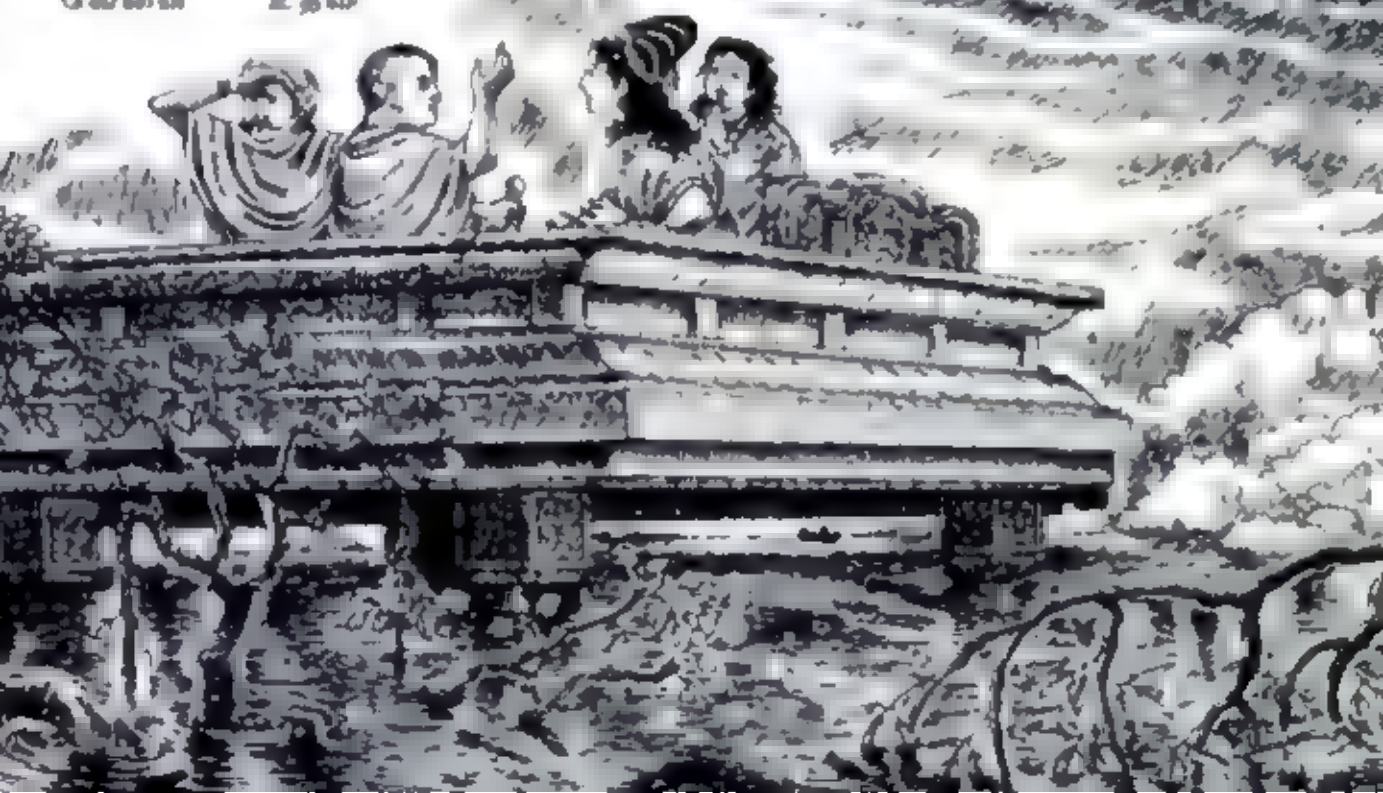

இதன் எண்ணம் தோன்றியது யானைப் பாகனை அழைத்து வரும்படி அரண்மனைச் செல்வருக்கு இளவரசர் கட்டளை விட்டார் செல்கள் விதிக்குச் சென்ற பாரத்து விட்டு உடனே திரும்பி வந்தான் யானை மட்டும்தான் வரவில்லை கட்டியிருக்கிறதென்றும் யானைப் பாகனைக் காணாமல் என்றும் தெரிவித்தான்.

“ஒருவேளை வீதி
களில் தடைபெறும்
ஆடல் பாடல் களி
யாட்டல்களைப் ப
பார்க்கப் போவீர்பு
பான். அவன் திரும்பி
வந்ததும் அழைத்து
வா! அல்லது யாரை
யாவது சிலரை
அனுப்பித் தேடிப்
பார்க்கச் சொல்”
என்று இளவரசர்
கூட்டளையிட்டார்

“ஆகட்டும்,
அரசே! படகோட்டி
முருகய்யன் என்
பவன் ஒருவன்
மானிகை வாசலில்
வந்து காத்திருக்கிறான்
தங்களை அவசரமாகப்
பார்க்க வேண்டும் என்று
அவன் பிடிவாதம் பிடிக்க
கிறான்!” என்றான்
சேவகன்

படகோட்டி முருகய
யனை இத்தனை தேரம்
மறந்திருந்தது பற்றி இள
வரசர் பசராதாபங்
கொண்டார். தாம் இரக
சியமாகத் தப்பிச் செல்
வதற்கு அவன் ஒரு
வேளை உதவி

பாய்நூத்தாலும் இருப்பான் அவனை உடனே தமையிடம் அனுப்பும்படி அரண்மனைச் சேவகனுக்கு உட்காணப்பட்டா

மு

ருகயயன் இளவரசரிடம் வந்ததும் அவருடைய காலில் விழுந்து தேயி அழத் தொடங்கினான். இந்த மூட பகதனைச் சமாதானப் படுத்துவதும் அவனிடம் விஷயங்களைக் கூறப்பதும் சிரமமான காரியத்தான் ஆயினும் செய்ய வேண்டும்.

முருகயயன் தனது துயரத்தின் காரணத்தைக் கூறினான் அதன் விவரமாவது -

முருகயயன் நாகைப்பட்டினத்திலியே தன் மனைவியிடமிருந்து பிரிந்து விட்டான் திருஆரூர் வந்து சேர்ந்த பிறகு அவனும் அங்கு வந்திருக்கிறான் என்று பார்ப்பதற்காக ஜனக்கூட்டத்தினிடையில் அலைந்து கற்றினான் ஒரு ஐயம் போய் தேடிய பிறகு திராஜி விதியிலிருந்து பிரிந்து சென்ற ஒரு சத்தின் முனையில் அவன் மனைவியும் இளவரசர் ஏறி வந்த யானையைச் செலுத்திய யானைப் பாகையும் போவதைக் கண்டான் அவர்கள் சத்தில் புத்தத்தும் மிக வேகமாக நடந்து சென்றார்கள் முருகயயனும் தொடர்ந்து போனான் கடைசியாக ஒரு வீட்டின் வாசலில் நின்றார்கள் அங்கே இன்னொரு மனிதன் அவர்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியது அவனும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான் பிறகு முன்று பேரும் சேர்ந்து போனார்கள் முருகயயனுக்கு ஏதேதோ சந்தேகங்கள் உதித்தன தன் மனைவியின் ஒழுகத்தையப் பற்றியே ஐயம் கொண்டான் உண்மையைக் காட்டுபிக்க ஆதிரம் அடைந்தான் ஆகையால் அவர்களைப் போய்ப் பிடித்து விடாமல் பின்னாலேயே போனால் அவர்கள் ஊரைத் தாண்டி வாய்க்கால் - வால் வரப்புகள் வழியாகச் சென்று கடைசியில் ஒரு மயானத்தை அடைந்தார்கள் முருகயயனுடைய உணம் பயங்கரத்தை அடைந்தது ஆயினும் அவன் விடாமல் சென்று மயானத்தில் இருந்த ஒரு மரத்தின் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டான் ராகம மானுடனும் யானைப்பாகனுடனும் வழியில் சேர்ந்து கொண்ட மனிதன், மயானத்தில் சாமபஸைப் பூசிக்கொண்டு

ஏதேதோ பயங்கரமான மந்திரங்களை உபசரித்தான் பிறகு யானைப்பாகனைப் பார்த்து, 'நானாக காஸையில் உன் சங்குக்கு ஆபத்து வரப் போகிறது' என்கிறதை யாய்ந்து பழை' என்றான் யானைப்பாகன் கதி கலக்கத்துடன், 'என்ன ஆபத்து' எவ்விதம் வரம்' தெரிந்தால் அல்லவா பிழைக்கலாம்' என்றான் மந்திரவாதி "யானைக்குத் தீமா என்று மதும பிடி உதும்" உதில் தெருங்கியது உணவைக் கிழித்தனவிட்டு ஒடுமா' என்னாதான் யானைக்கு மதும பிடித்தது என்று ஐயங்கள் எழலுறுவார்கள் உன் எதிர்த்துள்ள அங்குசத்தைப் பிடுங்கி என்னைக் கொன்று விடுவார்கள்' என்றான் மந்திரவாதி "ஐயப்பீயா' துப்புவதற்கு வழி என்ன' என்று யானைப் பாகன் கேட்டான் "நான்க்காஸையில் யானையிடம் தெருங்காமலிருந்து வடு" என்றான் மந்திரவாதி "அது எப்படி மடியும்' பின்னால் திராஜி தண்டனைக்கு உள்ளாகத் தீர்ந்தும்' என்று யானைப் பாகன் அடறினான் "அப்படியானால் என் வீட்டுக்கு வா' மந்திரித் தவிர கருகிறேன் அதை அளித்துக்கொண்டு போ' கையில் அங்குசத்தைக் கொண்டு போகாதே" என்றான் மந்திரவாதி

முருகயயன் அதற்கு மால் அங்கே நிற்க மனமில்லாமல் ஓடி வந்து விட்டான் தானைக் காஸையில் யானைக்கு மதும பிடிக்கப் போகும் செய்கையை இளவரசரிடம் சொல்லி எச்சரிப்பதற்காகவும் மருகியமாக ஓடி வந்தான்..

இ

தையெல்லாம் கூறிவிட்டு மருகயயன் மீண்டும் தமையி அழ்தான்

"அப்பனே' ஏன் அழுகிறாய்' தீதான் சமயத்தில் வந்து எச்சரிக்கச் செய்து விட்டாய்' இனி தான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்' என்றார் யானையின் செல்வர்

"ஐயா' இதிலெல்லாம் என் மனைவி சம்பந்தப்படுவது பற்றித்தான் வந்தது கிற்றன் ராகமமானைப் பற்றி என்ன நினைப்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை அலையைப் பற்றிப் பழைய சந்தேகங்கள் தீரும் வந்தனவா" என்றான் முருகயயன்

"அவனை நான் திருத்தி விடுகிறேன்
நீ கவலைப்படாதே" உடனே, திடீரென்று
பொய் பாணையப் பாகனை எப்படியாவது
தெரிய பிடித்து அழைத்துக் கொண்டே
வா!" என்றார் இளவரசர்.

ம. கோடி முத்தவயலுப் போன பிறகு
பொய்விளின் செல்வா சிறிது தோய்
சிந்தனையில் ஆழத்திடுகதா முத்தவயலு
கண்டது. கோடிது இவற்றின் போதனை
எனவவாள் தந்தா என்று கண்கருதியால்
கண்ட முயலவதா படிவோட னாவா
கனின் உத்தேசம், பாண்டிய நாடு சே
காரர்களின் முயற்சி இவற்றைக் கற்கது
இளையநிராடி கற்பனைகளெல்லாம்
நினைவுபடுத்திக்கொண்டது. அதன் சதி
காரர்களின் முயற்சியை இது ஒன்றா
விரிதகலாம். அவற்று வெறுப்பு தன்மை
மாதலும் திருக்கலாம் எப்படியும் தந்தாவா
காணலின் தாம எவன் செய்ய வேண்டிய
என்பது பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்தா
பிறகு, திடீரென்று தந்தாவாள், ஆழத்திடு

மறுதான், அதிகாலைவிளையாட்டில்
பிராணவதத்துக்கு ஆவத்தமாவா
மாளிகை வாரணங்கு வந்தார்
அவர்களை படிவந்தத பாணை இள
வரசனாய் பார்த்தது. ஆகவேத துக்க
கண்டது. திடீர் அவனாக நடவிக கொடுத்த
துக் கொடுத்தது பாணைக்கு மதம்
பிடிக்குது" என்று மத்திவாதி கற்பனாக
முத்தவயலு சொன்னது இளவரசருக்கு
நினைவு வந்தது மதம் பிடிக்குது என்
பதற்கு அந்தரம் எதுவும் இல்லை.

பாணையப் பாகன எங்கே" என்று இள
வரசர் உத்த தாலில் கோடிது உடனே
பல குரல்கள் பாணையப்பாகன எங்கே"
என்று எதிரொலி செய்தன.

இளவரசனாய் போனவே அந்தகால
லில் பிராணம கொடுக்க ஆவத்தமாத
துவகளை நினைவிடு வந்திடுகதா. அவர்
கனின் மே அகப்பட தக்கவாண்டு முய
னாவ வாய் முடியாமல் திணறிக்க கொண்
டிருந்த முருகவயலையைப் பார்த்தார்
அவனை தோக்கிச் சமிகண்டி செய்யவே
துவகளை அவனுக்கு வழி விட்டார்கள்
முத்தவயலு அந்நில் வந்து இடையில் செய்த
தேரம் தெரிய பிறகு தன் பாணையினை
மாததாரா கண்டிப்பிடுகததாவும, அவன்

தான் மயானத்துக்குப் போனதை
பெலகாம அடிப்பாடு மறுத்து, முத்தவ
யலுக்குப் பித்துப் பிடித்துவிட்டது என்று
கற்பனாகவும், பாணையப்பாகன அகப்
பட்டவே இவளை என்று சொன்னான்.

"அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை,
முத்தவயலு" பாணையின் காலைக் கூட்டி
முள்ள சங்கிலியை அவழத்து விடு"
என்றார் இளவரசர்.

முத்தவயலு அவ்வாறு அவழத்து
விட்டுக்கொண்டிருக்கதாப் பார்த்து, "இந்த
பாணையப்பாகன வந்து விட்டான்" என்று
ஒரு குரல் கோடிது "வந்து விட்டான்"
வந்து விட்டான்" என்று பல குரல்கள்
ஒலித்தன.

கையில் அவதரத்துடன் பாணைய
ப்பாகன ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்
கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் அவரை
அவசரமாக விலகிக்கொண்டு அவனுக்கு
வழி விட்டார்கள்.

பொய்விளின் செல்வதம் கடை
வேளை" என்று பேசுதற்கு விட்டது,
பாணையப்பாகன ஓடி வந்து கொண்டிருந்த
தினையை தோக்கிவார.

பாவா" ஒருதான் இது அனுபவத்தின்
அவன் எவ்வளவு மாறிப் போயிருக்க
கிறான்" பாய்ப்பாந்து கொண்டவனாக
அல்லவா தோன்றுகிறான்?

ஒரு கையில் அவதரம் எவததுக்
கொண்டிருந்த பாணையப்பாகன காண
லின் அந்நில் வந்து அதன் துக்ககளை
இளவரசர் கையில்லால் தொடரான்.

பாணை உடனே அவனைத் துக்க
கண்டான் காரணம் பிடித்தது தலைக்கு
மேல் தூக்கியது கோடிவர்கள் பிதி
கொண்டிராப்படிவாகப் பிளிர் விட்டது,
பாணையப்பாகனை விகி எறித்தது.

பாணையப்பாகன வெகு தூரத்திலே
போய் விடுகதான் அவன் கையில்
எவததிடுகத அவதரம் இளையம்
அப்பாலே போய் விழுந்தது.

"பாணைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது"
என்று பாய்கார திணந்த குரல் அந்த
துவககூட்டத்திலே எழுந்தது.

காரணம் திணர் துவகளை தாலா
பக்கமும் நிதர் ஓடித் தொடங்கினார்
கள்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பூர்வகதை

இளைஞர்களுள் சமீப ஆயிரத்து நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விஜயநகர சோழன் இரண்டாவது சோழ சாம்ராஜ்யத்திற்கு அடிக்கொலினை சோழ நாட்டின் சேனா வீரர்கள் நூற்று திசைகளிலும் படை எடுத்தல் சென்று வெற்றிக் குரல் வெற்றி அடைந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லை விரிவாக்கி வந்தார்கள். கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் மதுரைப் பாண்டிய குலத்தின் கடைசிப் பிரதிநிதியான வீரபாண்டியன் கொல்லப்பட்டான். பாண்டிய நாடு சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் முற்றிலும் ஐக்கியம் அடைந்தது.

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் மூத்த புதல்வனும் வீர பாண்டியனுடைய தலை கொண்டவனுமான ஆதித்த கரிகாலன் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசனாக முடிசூட்டப் பெற்றான். வடதிசை எல்லையதற்கு மாதண்ட நாயகனாகக் காஞ்சியைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்ட

டான் காஞ்சியில் புதிதாகப் பொன் மாளிகை கட்டத் தன் தந்தையை அங்கு வந்து இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டு, பழைய வானம் குடியில் பிறந்த வந்தியத்தேவன் என்னும் வீரனிடம் ஒலை கொடுத்து அனுப்பி

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி அரண்மனையில் பாரிச வாயுவினால் பீடிக் கப்பட்டு நடமாட்டமின்றிப் படுத்தப் படுக கையாக இருந்தார். உடல் நோயைக் கட்டிலும் அதிகமாக மன நோயினால் கந்தர சோழர் பீடிக் கப்பட்டுத் தான்.

இளம் பிராயத்தில் சூழ நாட்டை அடுத்திருந்த ஒரு சிறு தீவில் கந்தர சோழர் தங்கியிருக்க நோத்தபோது கரையா குலத்தைச் சேர்ந்த ஊமைப்

அமரர் கலிக்

பெண் ஒருத்தியினால் கரடியின் வாயி லிருந்து காப்பாற்றப்பட்டாள். அதைப் பெண்ணிடம் காதல கொண்டாள் சில காலம் இருவரும் அதன்மீது ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்.

அப்போது கந்தர் சோழர் தாம் ஒரு காலத்தில் கைகரவாததியாகக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் பாட்டனாரான புகழ் பெற்ற பராததக் கைகரவாததி அனுப்பிய வீரர்கள் அவரைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்துப்போனார்கள்.

பராததக் கைகரவாததியின் மூத்த புதல்வர் இராஜாதித்தர் தக்கோலத்தில் இரட்டை மண்டலச் சைவதத்துவம் நடத்த பெரும் போரில் வீர கொள்கை அடைந்தார் அவருக்கு அடுத்த கண்ட ராதித்தருக்கு அச்சமயம் மக்கள் இல்லை. அவருக்கு இளைப்பவரான அரிஞ்சய சோழர் வைத்யமபராயண மகளாகிய அழகிற சிறந்த கலியாணியை மணம் செய்துகொண்டிருந்தார் அவர் களுடைய ஏக புதல்வர் கந்தர் சோழர் பராததக் கைகரவாததி மரணத் தறுவாயில் தமக்குப் பின் கண்டராதித்தரும் அவருக்குப் பிறகு கந்தர் சோழரும் சிம்மாதனம் ஏற வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுக் காலமாணம்.

சிவ நேச செல்வரான கண்டராதித் தர் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு செம்பியன் மாநேவி என்று சரித்திரப் புகழ் பெற்ற மழவனாய் மகளை மணந்தார் அவர்களுக்கு மதுராத்தகன் எனும் மகன் பிறந்தான் ஆயினும் கண்ட ராதித்தருக்குப் பின்னர். அவருடைய சகோதரர் அரிஞ்சய சோழர் ஒரு வருஷம் ஆட்சி புரிந்து இறந்த பிறகு, கந்தர்சோழர் சிம்மாதனம் ஏறினார்.

பாட்டனாரின் விருப்பத்தின்படியும் மற்றும் இராஜ குடும்பத்தினர் அனை வருடைய சமஸ்தத்தின் பேரிலும் கந்தர் சோழ கைகரவாததியானார் அவர் திருக் கோவல்லூர் மலையமான் மகளை மணத் தார் அவர்களுக்கு இரு வீரப் புதல் வர்களும் ஓர் அருமை மகளும் பிறத் தார்கள் கந்தர் சோழரின் சாமராஜ்யம் விரிந்தது போலவே அவருடைய புகழும்

நாலா திசையிலும் பரவியது ஆனாலும் அவர் மனத்திற்குள் மதுராத்தகனுக்குப் பட்டமில்லாமல் செய்த குற்றம் உறுத திக்கொண்டிருந்தது நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த பிறகு அவருடைய மனாட்சி அவரை அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்தது. இது போதாது என்று, ஈழத் தீவைச் சேந்த ஊமைப் பெண் ஆவி வடிவத்தில் வந்து அவரைத் துன்புறுத்தியதாக எண்ணிப் பிரமைகொண்டிருந்தார். இதற்கு காரணங்களினால் அவர் தமது குமாரர்களாகிய ஆதித்த கரிகாலனுக்கும் அருளமொழிவாமனுக்கும் சமாதானம் கூறி விட்டு மதுராத்தகனுக்கே தமக்குப் பின்னால் பட்டம் கட்டி விட்டால் நல்லது என்று கருத்த தெடங்கினார்.

விஜயாலய சோழர் காலத்திலிருந்து சோழ சாமராஜ்யத்தில் பழுவேட்டையா வம்சத்தினர் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கி வந்தனர் கந்தர் சோழரின் காலத்தில் பெரிய பழுவேட்டையா சோழ நாட்டின் தளாதிக்காரியாகவும் சினைப் பழுவேட்டையா தஞ்சைக் கோட் டையின் தளபதியாகவும் பதவி வகித்து வந்தார்கள்.

அவர்களிடம் கந்தர் சோழர் பரிபூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தார் அவர் களுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக எதுவும் செய்ய அவர் விருமப்பில்லை.

பழுவேட்டையார்களும், மற்றும் சோழ நாட்டுச் சிறந்தவர்கள் பலரும், முரட்டுச் சபாவம் கொண்டவனாகிய ஆதித்த கரிகாலனை வெறுத்தார்கள்.

கரிகாலனுடைய சகோதரி குத்தகைப் பிராட்டியும் சகோதரன் அருள மொழிவாமனும் சோழ நாட்டு மக்களின் அன்பைப் பூரணமாகக் கவாத்திருத் தார்கள்.

இதனால் அவர்கள் பேரிலும் சிற த்ரர்கள் அருளப் கொண்டிருந்தார்கள். இக்காரணங்களினால் சிற்றரசர்கள் குலமுறைச் சட்டத்தை அனுசரித்து மதுராத்தகத் தேவனைச் சிம்மாதனத்தில் ஏற்ற விருமபினர்கள் கொள்ளிடத்தின் வட கரையில் உள்ள கடம்பூர் சம்பவனையா அரண்மனையில் அந்தரங்கக் கூட்டம் நடத்தி அவ்விதம் தீர்மானம்

செய்தார்கள இந்த அந்தரங்கக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை வாணாருலதனதர சோதன வந்தியத்தேவன எனனும் வீரன தெரிந்து கொள்ளும்படி தோத்தது

சீந்திர சோழ சக்கரவர்த்தியிடம் வந்தியத்தேவன கரிகாலருடைய ஓலை நயச சேர்ப்பித்து விட்டுப் பழையாறையில் இளையபிராட்டி குத்தனவையச சத்தித்தான் முற்பிறவியின் தொத்தத்தினால் அவர்களுடைய உளவகன ஒத்து ஒன்றாயின குத்தனவையின் விருப்பத்தின்படி அவருடைய தம்பி அருளமொழிவாமனை அழைத்து வர வந்தியத்தேவன இலங்கை சென்றான் பூங்குழலி எனனும் ஓடக்காரப் பெண் அவனைப் படகிலேற்றிகொண்டு போய் ஈழ நாட்டில் சேர்த்தான். இலங்கையில் அந்நாற்புரத்துக்கு அப்பால் வந்தியத்தேவன அருளமொழிவாமனைச சத்தித்துக் குத்தனவையின் ஓலைநயக கொடுத்தான் அதில் "பொன்னியின் செல்வ! இராஜ்யத்துக்கு அபாயம் தோத்திருக்கிறது உடனே திருமபி வரவும்" எனறு எழுதியிருத்தது.

அருளமொழி வாமன குழந்தைப் பிராயத்தில் காவேரி ததியில் தாய தந்தையருடன் உல்லாசப் படகிலே சென்றுகொண்டிருத்தபோது தவறி ததியின் வெள்ளத்தில் விழுத்துவிட்டான் விழுத்த சமயத்தில் அதைப் படகில் இருத்தவர்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை கரையிலேயிருத்த பெண் ஒருத்தி ததி வெள்ளத்தில் பாயத்து குழந்தையைக் காப்பாற்றிப் படகிலிருத்தவர்களிடம் கொடுத்ததுவிட்டு உடனே மறைத்து விட்டாள் காவேரி அள்ளைதான் அவ்வாறு இளவரசனைக் காப்பாற்றி மறைத்தாள் எனறு பலரும் கருதினார்கள் இதன் காரணமாக, அருளமொழிவாமனாகுப் 'பொன்னியின் செல்வன்' என்ற பட்டப் பெயர் ஏற்பட்டது.

பிற்காலத்தில் இராஜ ராஜ சோழன் எனறு சரித்திரப் பிரசித்தி அடை வதற்கிருத்த பொன்னியின் செல்வன் அப் போது ஈழத்துப் போரில் ஈடுபட்டிருத்த

தான் மகித்தன் எனனும் இலங்கை மன்னன் போரிலே தோற்று ஓடி மலைப் பிராத்தியத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான் புத்த பிண்டங்களில் ஒரு பகுதியாக அருளமொழிவாமனை இலங்கை அரசனாக மணிமகுடம் சூட்டிக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள பொன்னியின் செல்வன் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டான்.

அருளமொழிவாமன ஈழநாட்டிலிருத்த போது, காடுகளில் பிச்சியைப் போல திரித்து கொண்டிருத்த ஊமைச் செவிட்டு ஸ்திரீ ஒருத்தியைப் பார்த்தான் அவள் இளவரசனைச் சில அபாயங்களிலிருத்து காப்பாற்றினாள் அவளே தன்னைப் பொன்னி நதியின் வெள்ளத்திலிருத்து காப்பாற்றியவள் எனறும் அறித்துக்கொண்டான் அவள் சித்திரங்களினமூலம் தன்னுடைய பழைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தாள் அதிலிருத்து மத்தாக்கின்கும் சந்திரசோழருக்கும் இளம் பிராயத்தில் ஏற்பட்டிருத்த இளையில்லாத அனைபக குறித்து இளவரசன் அறித்துக்கொண்டான்.

இப்போது வந்தியத்தேவன் அந்த ஸ்திரீயை ஈழ நாட்டில் பாரக்க தோத்தது. அவளுக்கும் பெரிய பழுவேட்டையாரின் இளைய ராணி நத்தினிகும் உருவப் பொலிவில் இருத்த ஒற்றுமையைக் கண்டு அவன் வியத்தான் அதைப் பொன்னியின் செல்வரிடமும் தெரியப் படுத்தினான்

நத்தினி என்பவள் குழந்தைப் பிராயத்தில் பழையாறையில் ஆலயப் பட்டா வீட்டில் வளாந்தாள் அவளிடம் ஆதித்த கரிகாலன் பிரியம் கொண்டான் குத்தனவையோ அவளுடைய அழகைக் கண்டு அருண்யகொண்டான் செம்பியன் மாதேவியின் கட்டளையினால் நத்தினி குழந்தைப் பருவத்திலேயே பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள்

ஆதித்த கரிகாலன் இறுதியான பாண்டியப் புத்தத்தில் வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்று வைகை நதிக்கரையில் நத்தினி வாழத்த சிறிய குடிசையில் கண்டுபிடித்தான் நத்தினி வீரபாண்டியன் உயிராக காப்பாற்றும்படி இரந்து

மனநாடிநாள்
கரிகாலன் அனாதக கோ
மல வீரபாண்டியனுடைய
தலையை வெட்டிக்கொள்
றான்

யினான். நத்தினி வயது முதிர்ந்த
பெரிய பழுவேட்டையாரை மணம் புரித்து
கொண்டான் வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிப்
பட்டையைச் சேந்த ரவிதாஸன், ரேவதாஸன், சோமன் சாமபவன்,
விரமலித்தன் முதலிய சதிக்காரர்கள் வீர பாண்டியனுடைய மரணத்துக்குப்
பழி வாங்கும் பொருட்டுச் சத்தர சோழனை குலத்தை அடியோடு

கருவழிப்பதாகை பெற செயதிருத்தாரை அவர்களுக்கும்
பழுவேட்டையரின இளையராணியாகிய தந்தினி இரகசியமாக
உதவி புரிந்து வந்தாள்

கொள்ளிடக்கரைக் காட்குல் சதிகாரர்கள் கடை சிமுறை
இரகசியமாகக் கூடிப் பாண்டிய குலத்துச் சிறுவனை
ஒருவனுக்குப் பட்டமும் கட்டினார்கள் ஆதித்த கரி
காலனைக் கொலலும் பொறுப்பை தந்தினியே ஏற்றுக்
கொண்டாள் அதேமையத்தில் கந்தர சோழனையும்
பொன்னியின் செல்வனையும் கொன்றுவிட்ட
வேண்டும் என்றும் சதிகாரர்களை முடிவு செய்தாள்
கள்

பொன்னியின் செல்வன் எழ

நாட்கிலிருந்து கோடிக்கணக்குப்
பிரயாணமாகி வந்தபோது தடுக்கடலில்
கப்பல் கழிக்காறநில அகப்பட்டு
முழுசியது. அருள்மொழியும்
வந்தியத்தேவனும்
பூங்குழலின்கால்

உயிர் தப்பிக் கரை ஏறினார்கள். ஆனால் ஈழ நாட்டில் அப்போது பரவியிருந்த கொடிய தொற்று கரம் பொன்னினை செல்வனைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தது கரை ஏறும்போது அவன் பிரகஸ்து அற்றிருந்தான் அவனைப் பூங்குழலியும் அவளுடைய இளமொரு அதைத் மகனாகிய சேதனை அமுதனும் படகில் ஏற்றி நாகைப்படகைம் குடாமணி விஹாரத்தில் கொண்டு போய் சேத தாரகை

குததவைப் பிராட்டியும் கொடும் பாண்டி இளவரசி வானதியும் நாகைப்பட கைததுக்கு வந்து குடாமணி விஹாரத் துக்கு அருகில் காலவாயக கரையில் இருந்த நந்தி மண்டபத்தில் அருள் மொழியைச் சேதித்தார்கள் சோழ நாட்டெங்கும் சதியும் குழப்பமுமாக இருப் பதால் இன்னும் சில நாள் குடாமணி விஹாரத்திலேயே தங்கிப் பூரண உடல் வலிவு பெறும்படி குததவை அருள் மொழியைக் கேட்டுக்கொண்டாள் சேகோதரியிடம் எல்லையற்ற மரியாதை வைத்திருந்த பொன்னியின் செல்வன் அதற்கு இணங்கினான்.

ஊமை ஸதிர் மததாசினி உயி ரோடிருப்பதை அறிந்த குததவை அவளை எப்படியாவது கததர சோழரிடம் சோப்பிக்க விரும்பினாள் மததாசினி பொன்னியின் செல்வனைப் பாரப் பதற்காகக் கோடிக்கரை வததாள் முதன்மந்திரி அறிஞத்தரின கட டளைப்படி அவளைப் பலவததமாகக் கைப்பற்றித் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் தஞ்சைக்கு அருகில் அவள் தப்பி ஓடி விட்டாள் சதி காரர்களான ரவிதாஸனும் சோமன் சாம்பவனும் பழுஷா அரண்மனையில் புகுவதைப் பாரத்து மததாசினி அவா களைப் பின் தொடரத்தான் பொக்கிஷ தில்வறை வழியாகச் கததர சோழா அரண்மனையை அடைத்தாள் அவா தூங்குகிறாள் என்று எண்ணி அருகில் தெருங்கினாள் கததர சோழா அவளை மததாசினியின் ஆவி உருவம் என்று எண்ணி விளக்கை எடுத்தது அவள் மீது எறித்தார் குததவையும் மற்றவர்களும் ஓடி வந்து அவருக்கு உணமையைத்

தெரிவித்தார்கள் கததர சோழா அவள் மீண்டும் தம் வாழ்க்கையில் வதததை விரும்பவில்லை. அதை அறிந்தோ அறியாமலோ மீண்டும் மததாசினி மறைத்தாள்

கடம்பூர் சம்புவரையா அரண் மனைக்குப் பெரிய பழுவேட்டரையரும் இளையராணி நந்தினியும் விஜயம் செய்தார்கள் அவளுடைய ஓசையைப் பாரத்துவிட்டு ஆதித்த கரிகாலர் அவரு வததர வததியத்தேவன் வழியிலே அவரைச் சேதித்துக் கடம்பூர் போகாமல் தடுப்பதற்கு முயன்றான். அவருக்கு எதிராக நடக்கும் சதிகளைப் பற்றி கூறினான் நந்தினிக்கும் அவருக்கும் சேகோதர உறவு உண்டு என்பதையும் தெரியப்படுத்தினான் கரிகாலா அவன் தடுத்ததைக் கோமல் கடம்பூர் சென்றான்

கூடுமானவரை உள் நாட்டுக் குழப்பம் ஏற்படாமல் தடுக்கச் சிற றர்கள் விரும்பினார்கள் ஆகை யால் கரிகாலனிடம் சமரசம் பேசினா ள் பெண்களையாற்றுகு வடக்கே யுள்ள சாமராஜ்யப் பகுதியை அவனுக்கு அளிப்பதாகவும் மதுராத்தகனுக்குத் தென்பகுதியை அளிப்பதாகவும் கூறினார்கள் கரிகாலன் அதற்கு ஒகுவாறு இணங்குவது போலப் பேசினான் மதுராத்தகனை அழைத்து வததால் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்று கூறினான் மதுராத்தகனை அழைத்து வாப் பெரிய பழுவேட்டரையா தஞ் சைக்குப் புறப்பட்டார்

கரிகாலனும் வததியத்தேவனும் வீர தாராயண ஏரிக கரையின் மேற்குக் கரை யிலிருந்த பெருங்காட்டில் வேட்டை யாடச் சென்றார்கள் ஏரிககரைத் தீவு ஓன்றில் தீா விளையாடி விட்டு வன் போஜனம் செய்வதற்காக நந்தினியும் சம்புவரையா மகள் மணிமேகலையும் சென்றார்கள் ஏரிககரையில் இந்த நாலவரும் சேதித்தார்கள்

மணிமேகலை முன்னமே வததியத் தேவனிடம் காதல் கொண்டிருந்தாள் அவளை ஒருசமயம் பெரும் அபா யத்திலிருந்து அவள் தப்பிவித்திருந்த

தான்

கரிகாலன் நத்தினியைச் சிறிது தோம தனியாகச் சத்திக் கொடுத்தபோது, "தீ என் சகோதரி" என்று தெரிவித்தான். அதுவும் ஒரு சதி என்று கூறி மறுத்தான்.

மணிமேகலை பாழிசையுடன் தனது இனிய குரலிசையைச் சோதனைப் பாடினாள். காண இன்பத்தில் அவர்கள் மெய் மறத்திருத்தபோது புயற்காற்று வீசத் தொடங்கியது. அவர்கள் ஏறி வந்த படகு மிதந்துபோய்விட்டது. மாணலயில் சம்பவமையா பெரிய படகுகளுடன் அவரு வந்து அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

நா னைப்பட்டினம் குடாமணி விஹாரம் தியரென்று ஏற்பட்ட புயல், வெள்ளத்தில் மூழ்கியது. அங்கிருந்த இளவரசர் அருளமொழிவாமன் வெள்ளத்திலிருந்து தப்பித்து ஆணைமங்கலம் அரண்மனைக்கு வந்து சோதனை அங்கிருந்து ஒரு வியாபாரியைப் போல வேடமணிந்து கொண்டு தஞ்சை அரண்மனைக்குப் புறப்பட்ட இளவரசரைப் பொதுமக்கள் அடையாளம் காண்டு கொண்டுவிட்ட. பதினாயிரக் கணக்கான ஜனங்களும் அவருடனேயே தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

இதேசமயத்தில், நத்தினியின் விருப்பத்தின் பேரில் தஞ்சையிலுள்ள மதுராத்தகனரக் கடம்பூருக்கு அழைத்து வருவதற்காகப் பெரிய பழுவேட்டையாகும் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார். அவர் கொள்ளிடத்தைக் கடக்கும்போது வெள்ளம் காரணமாகப் படகு தீரில் மூழ்கியது. பெரிய பழுவேட்டையாகும் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார். அவர் கொள்ளிடத்தைக் கடக்கும்போது வெள்ளம் காரணமாகப் படகு தீரில் மூழ்கியது. பெரிய பழுவேட்டையாகும் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார். அவர் கொள்ளிடத்தைக் கடக்கும்போது வெள்ளம் காரணமாகப் படகு தீரில் மூழ்கியது. பெரிய பழுவேட்டையாகும் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார்.

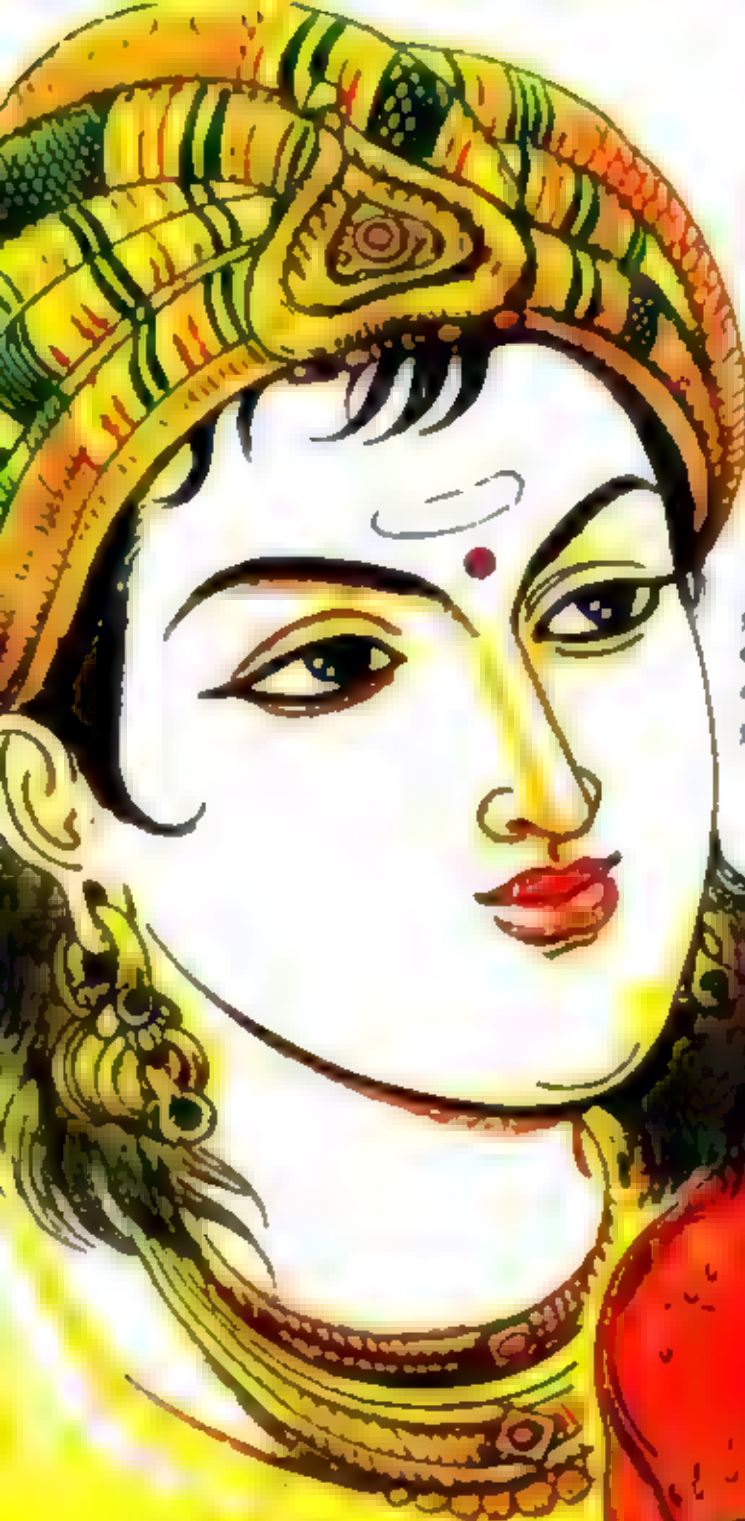
அந்த இடத்தில் வேளையில் பாண்டிய நாட்டுச் சதிக்காரர்களை ரவிதாஸனும் பரமேசுவரனும் பேசிக் கொண்டு இருந்ததைக் கேட்டார் பெரிய பழுவேட்டையாகும் தஞ்சை அரண்மனையிலுள்ள சுததரோழர், கடம்பூரிலுள்ள

கரிகாலன், தஞ்சைக்கு வந்து கொண்டு இருந்த அருளமொழிவாமன் ஆகிய மூவரையும் ஒரே சமயத்தில் கொல்லச் செய்திருந்த சதியை அவர்கள் பேர் சிலிருந்து தெரிந்துகொண்ட பெரிய பழுவேட்டையாகும். அந்தச் சதியில் நத்தினியும் தொடர்பு கொண்டு இருப்பதையறிந்து வேதனையும் கோபமும் கொண்டார். அந்தச் சதியிலிருந்து அம்மூவரையும் எப்படியாவது காப்பாற்றியே ஆக வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் காற்றென விசைத்தார்.

கரிகாலனைத் தாமே சென்று காப்பாற்ற வேண்டும்; அதனால் மற்ற இருவரையும் காப்பாற்ற நம்பிக்கையானவர்களைத் தூதனுப்ப வேண்டும் என்பதற்காகக் குடத்தை ஜோதிடர் வீட்டுக்கு வந்தார் பெரிய பழுவேட்டையாகும். அவரு தற்செயலாகக் குத்தவைமையையும் வானதியையும் சந்தித்தார் குத்தவைமிடம் நடக்க விருக்கும் ஆபத்தைக் கூறித் தக்க ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லிவிட்டு அவர் கடம்பூருக்குப் புறப்பட்டார்.

அவர் சென்றவுடன், ஆழ் வாகக்கடியானும் பூங்குழலியும் ஜோதிடர் வீட்டுக்கு வந்து சோதனை அப்போது காவிரியில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து அது ஜோதிடர் வீட்டை நோக்கி வர ஆரம்பிக்கவே, அனைவரும் அருகிலிருந்த அம்மன் கோயில் மண்டபத்தில் ஏறித் தப்பிக்க, வானதி மட்டும் வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்டாள். அதிர்ஷ்டவசமாக அவள் ஜோதிடர் வீட்டுக் கூளையைப் பிடித்துக்கொள்ள, கூளர், இடித்து விட்ட கவரிலிருந்து தனியே பிரித்து மிதக்கலாவிற்று அதனுடன் சோதனை வானதியும் வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டாள்! அவளைக் காப்பாற்ற பூங்குழலி வெள்ளத்தில் குதித்து, நீந்திச் சென்றான்.

மறுபுறம், நான்கிலிருந்த மக்கள் கூட்டம் பின் தொடர் திருவாரூர் வரை வந்து சோதனை பொன்னியின் செல்வா, கூட்டத்தைத் தவிர்த்து விட்டு இரவோடிவாகப் புறப்பட்டு தஞ்சை

காலை மதம பிடிக்கும் என்றும்
அவனிடம் ஒரு மந்திரவாதி கூறிக்
கொண்டிருந்ததைத் தாம் கேட்டதாகவும்
கூறினான் இது. அதிகாரிகளின்
குழ்ச்சியாயிருக்கலாம் என்று எண்ண
விட்டா பொன்னியின் செல்வன்
ஆயினும் மறுநாள் காலை அவர்
புறப்பட்ட சமயம் யானைப்பாகை
வந்துவிட்டான் ஆனால் அவன்
யானையின் அருகில் சென்றபோது,
அவனைத் தூக்கிச் சுழற்றி எறித்
தது யானை அதற்கு மதம பிடித்து
விட்டதாகக் கூவியபடி ஜனக
கூட்டம் பயந்து ஓட ஆரம்பித்
தது

சென்றதைய திட்டமிட்டா
ஆனால், பட்டுகோட்டி முரு
கையன் எப்பவன், யானைப்
பாகை திருமப வர் மாட்டான
என்றும் யானைக்கு மறுநாள்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்
ஏமாந்த யானைப் பாகன்

“நதாபயம் எனபது கடவுளுக்கு
ஒரு புனைபெயர்” எனபதாகத்
தற்கால அறிஞர் ஒருவர் கூறி
விடுகிறார். கடவுள் தாம்
செய்யும் காரியத்தைத் தாம்
செய்தது என்று கூட்டிக் கொள்ள
விருமபாத போது “சத்தாபயம்”
என்னும் புனைபெயரைச் சூட்டிக்
கொள்ளுகிறாராம்’ உலக சரித
நிரந்தல மிகப் பிரசித்தி பெற்ற

விராகன், அரும் பெரும் காரியங்களைச்
சாதித்த மகான்கள், - இவர்களுடைய

வரலாறுகளைப் பாராக்கும்போது, சந்தாபபம் இவர்களுக்கு மிகக் உதவி செய்திருக்கிறது என்பதை அறியலாம். அவர்களிடம் கடவுள் விசேஷ கருணை காட்டி அதற்குரிய சந்தாபபங்களை அனுப்பியதாகச் சிலர் கூறுவர். அவரவர்கள் பிறந்த வேளையின் மகிமை, ஜாதகத்தின் பலன், பிரம்மா எழுதிய எழுத்து, பூர்வஜன்ம கவிதம், - என்றெல்லாம் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அனுகூலமான சந்தாபபங்களுக்குக் காரணங்கள் கற்பிப்போகும் உண்டு. நம் காலத்தில் காத்தி மகான் தென்னாப்பிரிக்கா போவதற்கு ஒரு சந்தாபபம் ஏற்படாதிருந்தால், அவர் மனித குல சிபிஷ்டர் என்றும் அவதார புருஷர் என்றும் மக்களால் போற்றப்படும் நிலையை அடைந்திருக்க முடியுமா?

சத்திரகுபதன், வீகிரிமாதித்தன், ஜுலியன் ஸீஸா, தெப்போலியன், டிபுக் ஆப் வில்லியம்ஸ், ஜாஜு வாலிஸ்தன், ஜோசப் ஸ்டாலின் போன்ற மகா வீரர்களின் வாழ்க்கையில் சந்தாபபங்களை எவ்வளவோ உதவி செய்திருக்கின்றன என்பதை அறிந்திருக்கிறோம்.

இதிலிருந்து, ஆண்டவன் அவ்வளவு பாரபட்சமுள்ளவா என்று முடிவு கட்டுவதற்குமே சரித்திரத்தில் புகழ் பெற்ற மகான்களையும் வீரர்களையும் தவிர இன்னும் எத்தனையோ பேருக்கும் ஆண்டவன் சந்தாபபங்களை அனுப்பிக் கொண்டுதானிருக்கிறார்.

ஆனால், அந்தச் சந்தாபபங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது மனிதனுடைய சம்போகித அறிவையும், சரியான சமயத்தில் சரியான முடிவு செய்யும் ஆற்றலையும் பொறுத்தது. சந்தாபபங்களைக் கை தாழ்விடுகிறவா போடாஸ்யுபலாடிப் போ பெயரும் புகழும் இல்லாமல் சந்தான வாழ்க்கை வாழ்ந்து உலகை விட்டுச் செல்லுகிறார்கள். சந்தாபபங்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறவர்கள் சரித்திரத்தில் தங்கள் பெயரை நிலை நாட்டி விட்டுச் செல்கிறார்கள்.

ஒரே நாளில், ஒரே நேரத்தில் பிறக்கிறவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் எவ்வளவோ வித்தியாசமாக இருப்பதற்குக் காரணம் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

எவரோ அருள்மொழிவாமரின் வாழ்க்கையில் இப்போது அதற்குரிய சந்தாபபம் ஒன்று நோத்தது யானை தன் அருகில் நெருங்கிய யானைப் பாகளைத் தூக்கி எறிந்தபோது, "யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது" என்ற கூசல்கிளம்பியபோது, அந்தச் சந்தாபபம் அவரை வந்தடைந்தது. அதை அவர் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமல் விட்டிருந்தால், இந்த வரலாறு வேறுவிதமாகப் போயிருக்கும். தமிழாட்டின் சரித்திரத்தில் இராஜராஜ சோழர் உள்ளதானதற்கு வந்திருக்கவும் முடியாது.

அதிரஷ்டவசமாக அந்தச் சந்தாபபத்தை நேரித்துக்கொண்டு அதை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும் சம்போகித அறிவற்றவ் அவரிடம் இருந்தது. படகோட்டி முருகையன் முதல் நான் கூறிய வரலாற்றை நினைவுபடுத்திக் கொண்டார் யானையை நெருங்கி வந்தவன் உண்மையான யானைப்பாகை அல்ல, ஏதோ தீய நோக்கத்துடன் வந்தவன், அதனாலேதான் யானை அவனைத் தூக்கி எறிந்திருக்கிறது என்பதையும் ஒரு தொடியில் ஊசித்துக் கொண்டார். வந்தவன் யாரா, எதற்காக வந்தான் என்பதைப் பெல்லாம் அச்சமயம் கண்டுபிடிக்க முயன்றால், கிடைத்த சந்தாபபம் தவறிய போய் விடும். "யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது" என்ற கூசலினால் மக்களிடையே உண்டான குழப்பத்தைப் பின்னர் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. அந்த ஜனக் கூட்டத்தினிடையிலிருந்து தப்பிச் சென்று கடிய விளரவில்லை. தஞ்சையை அடைவது அச்சமயம் அவருடைய பிரதான நோக்கம். இருந்தது அந்த நோக்கத்தை திறவேற்றிக் கொள்ள இதைக்காட்டிலும் சரியான சந்தாபபம் கிடைக்கப் போவதில்லை.

ஆதலின், முருகையனைத் தம் அருகில் அழைத்து, அவன் காத்தோடு ஏதோ சொல்லிவிட்டு அவன் தோள் மீது ஏறி யானையின் மீது தாவினார் அப்படித் தாவிப்போதே யானை மேலிருந்த அம்பாரியைத் தட்டி விட்டார் அம்பாரி கீழே விழுந்து உருண்டது. பின்னர், யானை விட்டதினும் அதன் பாணையில் ஏதோ கொண்டார். உடனே யானை பிடித்துக் கொண்டு கிளம்பியது முன்பால், பயங்

காமரண தாலில் பிளீந்த
கொண்ட விளையாட
ய கத்து சிந்து இரத்ததுகாட
காம ஓர் இவ் கொட பகலில்
புது

அந்த சாயகதில் புதுகலயல
ஜெயா' பாண்டகத மதா பிடித்துவிட்டு
ஒருவகன்' ஒருவகன்' உட இவ் ஒருவகன்' பவறு
கொதுவ கசசலில் பவறு

தவயகன் பவண்டக கத புதும அகில
பிடுகலி தது தவயபுறயா சிந்தி புது
வயாடக அகில பககதலில் கத தவகத
விடுகலிலுய சவகலிலுய புதுகத புது
வயாடக சிந்தி கத விடுகலிலுய
தவயகத ஒதுகதகொண்ட பகல இவறு
கதவக அகில தி கொது பவண்ட
கதவ மதவ ககலி பவண்ட பவண்ட
ஒ கதவ கொட இவண்டி பவண்ட
பகல விடது விவண்டிதவ மதவ

கொண்ட யானையை எதிராக முடியாது ஆயுதங்களை இவ் எதிர்த்து நிற்பதும், இயலாத காரியம் திராவுது. யானைகளான ஜனங்கள், ஆண்களும் பெண்களும், முதிர்யாகளும், பாலகளும், மதயானைகளு முன்னால் சிதறி ஓடாமல் வேறு என்ன செயல் முடியும்?

திருவாரூர் நகரத்தை தாண்டியதும், இளவரசர் யானையை இந்த நகரத்திலிருந்து சாஸையில் செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, வடமேற்குத் திசையை நோக்கித் திரும்பினார் முதலில்பே அவருக்கு வழியில் பழையானையை அணிந்து அவர்க்கு தமதிருந்த துக்கங்களால் இருந்தால், அவரைப் பார்த்துப் பிபி விட்டிருந்த தந்தை பிபி அவருடும் என்ற எண்ணம் இருந்தது இப்போது அது ஊர்ஜிதம் ஆயிற்று மதம் பிடித்த யானை குறுக்கே விழுந்து ஒடுவது தான் இயற்கையாகியிருக்கும் தந்தை சாஸையில் சென்றால் மக்கள் தமைய விளாமல் தொடர்ந்து வரக்கூடும் வழியில்லாத வழியில் யானை போயவிட்டால், ஜனங்கள் தொடர்ந்து வர முடியாது.

இவ்விதம் அந் விவரவில் சித்தித்து முடிவு செய்து, யானையை வடமேற்குத் திசையில் குறுக்கு வழியில் செலுத்தினா வயல்கள், வடப்புகள், வாய்க்கால்கள், துறைகள், அவற்றின் உடைப்புகள், - இவை ஒன்றையும் பொரு படுத்தாமல் யானை ஐயம் ஐயம் என்று மனம் போன போகவில் சென்றது இளவரசரின் உள்ளமும இவ் தெரியாத உற்சாகத்தை அடைந்து, கண்டி விட்டு விடுதலை அடைந்த பறவை என்று போல ஆகாச வெளியில் வட்டமிட்டுத் திரிந்தது தமநடைய வழி நாளில் ஒரு முகங்கொண்ட கட்டத்தை நெருங்கக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றும் உள் குணாச்சியில் இருந்து உற்சாகமும் பாபப்பும் பொங்கிக்கொண்டிருந்தன

யானை ஓடத் தொடங்கிய அந் சமயத்தில் முருகப்பள்ளம் "யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது" என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடினான் யானையினால் தூக்கி எறியப்பட்ட பாகன் விழுந்த இடத்தைச் சுமாராகக் குறி வைத்துக்கொண்டு சென்றான் இளவரசர் தங்கிலிருந்த போது

மான்னைக்குச் சற்று தூரத்தில் நாடெவ் கும் புகழ் பெற்ற கமலாலயம் என்றும் தடாவு இருந்தது அந்தக் குளக் கணரின் அருகில் சென்று பார்த்தான் யானைக்குப் பந்தவாகன பலா குளக்கரையில் இருங்கி நின்றார்கள் சிலர் குளத்தில், தண்ணீரில் கூட இருங்கியிருந்தார்கள் ஒரு மனிதன் தடுத்த தடுமாறி தங்கிக் கரைப் பறிக்கொண்டிருந்தான் அவனை முருகப்பள்ளம் உற்றுப் பார்த்தான் முதல் நாளிரவு யானைப்பாக னையும் ராக்கமமாணையும் அழைத்துக் கொண்டு போன மந்திரவாதிதான் அவன் 'அதிரஷ்ட காரன்' ஆயின ரெமபாக் கொடி' யானை தூக்கி எறிந்தும் உயிர் பிழைத்திருக்கிறான் அல்லவா? கையில் அபகுந்ததுடன் சற்று முன் யானையை நோக்கி ஓடி வந்தவன் இவ்விதமான 'அபகுந்த' என்ன ஆயிற்று என்று தெரிய விடவில்லை அதுவும் குளத்தில் விழுந்து விட்டது?

முருகப்பள்ளம் அவன் அருகில் சென்று, "யானைப் பாகர் தலையினை பிழிந்து எடுத்து வந்தாய்" அவருடம் எய்க்" என்று கேட்டான்

போவதாய் என்றும் கிராமவித்தன் முருகப்பள்ளம் ஏற இருங்கப் பார்த்துவிட்டு 'எனப்பா பிபி கிராய்' நீ யார் நான் இப்போதுதான் குளத்தில் குளித்துவிட்டுக் களைப் பறுகிறேன்' என்று சொன்னான்

"ஓகோ அப்பாடினா நீ யானைப்பாகன் இல்லையா? யானை தூக்கி எறிந்தது உன்னை அல்லவா? அப்படியானால், யானைப்பாகன் எய்கே இருக்கிறான்" என்று கேட்டான்

கிராமவித்தன் மேலும் திகைப்படைன, "யானை என்ன கண்டேன்" என்னவென் கேட்கிறாய்" என்றான்

"மருகாவாது" என்னவென் ஏன் ஏமாறப்ப பாகப்பா? தெரிந்து யானைப்பாகனை இருக்காடுக்கு அழைத்துப் போய் இவ்வாறு ஏறும் யானைக்கு மதம் பிடிக்கும்' என்று எச்சரிக்கை செய்தாய்? அப்படியிருக்க, அந்த எச்சரிக்கையை நீயே மறந்துவிட்டு யானையிடம் அகப்படிக் கொண்டாய்? அது உன் பாடு' யானைப் பாகன் எய்க்" என மனைவி ராக்கமமாண எய்க்" என்று கேட்டான் முருகப்பள்ளம்

கிராமவித்தன் முகத்தில் முன்னவீட்டத் திகைப்பும் பீதியும் அதிகமாயின

"யானைப்பாகனாவது? ராக்கமமாணாவது? உனக்கு என்ன பைத்தியமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே கிரமவிதனை உற்று முற்றும் பார்க்கலானான்.

"ஆம், ஆம்! யானைக்கு மதம் பிடித்தது போலத்தான் எனக்கும் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது! யானைப்பாகன் எங்கே என்று மட்டும் சொல்லி விடு! இல்லவாவிடில்" என்று முருகையன் சிறிது அதிகார தோரணையில் அவனிடம் பேசத் தொடங்கினான்.

உற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ரேவதாஸன் இப்போது முருகையனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தான்.

"நீ என்னை 'மந்திரவாதி' என்கிறாய்? நீ என்னவிடப் பெரிய மந்திரவாதிவாயிருக்கிறாய்! உனக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது! உன்னிடம் மறைப்பதில் பயனில்லை. 'யானைக்கு மதம் பிடிக்கப் போகிறது! அதன் பேரில் ஏற வேண்டாம்' என்று இளவரசருக்கு எச்சரிக்கை செய்வதற்காகவே ஓடி வந்தேன். அதன் பின் இப்படி ஆயிற்று உன் மனைவியும் யானைப்பாகனும் அங்கே ஒரு விட்டில் இருக்கிறார்கள் அவர்களை நீ பார்க்க விரும்பினால், நானே அழைத்துப் போகிறேன் இளவரசருக்கு ஒன்றும் நேர வில்லையேய்' சொல்கியமாயிருக்கிறாய் அல்லவா?" என்றான்.

"இளவரசர் சொல்கியம் அவர்தான் உன்னையும் யானைப்பாகனையும் அழைத்துக் கொண்டு வருமபடி எனக்கு கட்டளைவிட்டார்..."

"இளவரசரிடம் எனக்கு நல்ல பரிசு வாங்கித் தர வேண்டும்" தெரிகிறது! பாகக் கப் போனால், அவரை நான் காயப்பாற்றி விட்டது உன்னைமதாயே! ஆ' அடோ!" என்று மந்திரவாதி வியப்புடன் கூறி நிறுத்தினான்.

மந்திரவாதி உற்று நோக்கிய இடத்தில், குளத்தின் கரையோரம் நின்ற அரசன் செடிப் புதர்களில் வேகமுனை போன்ற ஒன்று சிறிது தெரிந்தது.

"ஆ' அங்குசம்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே மந்திரவாதி அந்த அரசன் செடிப் புதரை நோக்கி ஓடினான்.

முருகையன் அவன்னைவிட விரைந்து ஓடி அரசன் செடிப் புதரில் புதுத்து

அங்குசத்தின் அடிப்பிடினைப் பிடித்து ஐக்கிரஸ்தையாக எடுத்துக்கொண்டான்.

பின்னர், திருமயிசு பார்த்தான் மந்திரவாதியைக் காணவில்லை. "அட்டா! ஏமாந்தது போய்விட்டோம்!" என்ற துள்ளுக்கத்துடன் அங்குமிங்கும் ஓடிப் பார்த்தான் பயனில்லை. குளக்கரையில் கடிச்சிருந்த பெரும் ஜனக்கூட்டத்தின் மத்தியில் புதுத்து மந்திரவாதி கிரமவிதனை மாயமாய் மறைத்து விட்டான்.

மதயானை ஓடிப் போன பிறகு, ஜனங்கள் மறுபடியும் திருமயிசு சோழ மானி கையை நெஞ்சி வந்து கொண்டிருப்பதை முருகையன் கண்டான்.

ஆனால் அங்கே அவன் திறகவில்லை. முதல்தான் மந்திரவாதியை அவன் பார்த்த விடு எந்தத் திசையில் இருந்தது என்பதை நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு, அதை நோக்கிச் சென்றான் வழியெல்லாம், இராஜ விதிவிலையெல்லாம், ஜனங்கள் ஆங்காங்கு கடிக்க கடி தின்று பெசிக் கொண்டிருந்தார்கள் மத யானை ஓடியதைப் பார்த்தவர்களில் சிலர், "யானையின் பேரில் யாரோ ஆள் இருந்ததாகத் தோன்றியது" என்றார்கள் மற்றபடி சிலர் அதை மறுத்தார்கள். "அது எப்படி இருக்க முடியும்? யானைப் பாகனைத் தூக்கி எறிந்தவுடன்தான் யானை ஓடத் தொடங்கி விட்டதே! அதன் பேரில் யார் ஏறிவிடுக முடியும்?" என்றார்கள் எல்லாருமே இவ்வாறு விவாதித்துக்கொண்டே சோழ மானிகையை நோக்கித் திருமயிசு சென்று கொண்டிருந்தார்கள் தங்கள் இதயங்கொந்த இளவரசருக்கு அபாயம் ஒன்றும் நேரவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஜனங்கள் அனைவரும் ஆலலாக இருந்தார்கள்.

முருகையன் ஜனங்கள் வந்த திசைக்கு எதிர்த்திசையாகச் சென்று குறிப்பிட்ட சந்தை அடைந்தான். அங்கே அப்போது ஜனங்கள் மட்டும் இருக்க வில்லை எல்லாருமே இராஜ விதிவிலையுடைய போய் விட்டார்கள் இவ்வீடில் பார்த்த விட்டைப் பக்கவில் அவ்வளவு கவாமாக அடைபாணம் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே முருகையன் போனான் ஒரு விடு மட்டும் வெளிப்புறம் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

உள்ளேயிருந்து ஏதோ முன்கூறு சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்த வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாழும் வீடு இருந்தது. முருகையன் அந்தப் பாழும் வீட்டில் இருந்து அங்குத வீட்டின் மேல் கூரையில் ஏறி முற்றத்தில் குதித்தான். அவன் எதிர்பாராதபடியே அங்கே யாணைப்பாகன் தென்பட்டான். அவன் வெறி கொண்டவனைப் போல் தோன்றினான். அவனுடைய கால்களையும் கைகளையும் கட்டிவிடுத்ததுமல்லாமல் ஒரு தூணோடும் அவனைச் சோதனைக் கட்டிவிடுத்தது. யாணைப்பாகன் தன் கைகட்டிகளைப் பல்லால் கடித்து அவிழ்க்கப் பெருமுயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். நடு நடுவில் கடிப்பதை நிறுத்தி விட்டுக் கூச்சலு போட்டுக்கொண்டுமிருந்தான்.

முருகையனைப் பார்த்ததும் அவன் முகத்தில் சிறிது தெளிவு ஏற்பட்டது. தானைப்பாடினதில்லையே. அவன் முருகையனைப் பார்த்திருந்தான். இளவரசனாக வேண்டியவன் என்பதையும் அறிந்து கொண்டிருந்தான். ஆகையால், இப்போது பரபரப்புடன், "முருகையன்! அவிழ்த்துவிடு! அவிழ்த்து விடு! சண்டாளர்கள் என்னை ஏமாற்றி விட்டார்கள்! இளவரசனாக அபாயம் ஒன்றும் தேர்வில்லையே!" என்றான்.

முருகையன் கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டுக்கொண்டே காலையில் நடந்த வறண்ட கருக்கமாகக் கூறிவிட்டு, யாணைப்பாகனிடம் அவனுக்கு நோந்தது என்னவென்று விசாரித்தான். யாணைப்பாகனும் ஒருவாறு தட்டுத் தடுமாறிக் கூறினான். யாணைக்கு மதம் பிடித்தாலும் தனக்கு ஒன்றும் நேராமல் மந்திரக் கவசம் தருவதாகச் சொல்லி இந்த வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார்கள் என்றும், இங்கே வந்ததும் சாமபிராணியை புகை போட்டுக்கொண்டே, மந்திரவாதி மந்திரம் ஜபித்தான் என்றும் அப்போது தனக்கு மயக்கமாக வந்து தூய்வி விழுந்து விட்டதாகவும், கண் விழித்துப் பார்த்த போது தன்னைத் தூணோடு கட்டிப் போட்டிருந்ததாகவும் கூறினான்.

இருவரும் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறிச் சோழ மானிகையை நோக்கி விரைந்து சென்றார்கள்.

அவர்கள் அம்மானிகையை அடைந்த

போது அங்கே முன்னை விடப் பெருங்குட்டம் கட்டிவிருப்பதையும் ஜனங்கள் மிகக் கவலையோடு பேசிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டார்கள்.

ஜனங்களின் கவலைக்குக் காரணம், இளவரசரைக் காணாமல் என்பதுதான். அவருக்கு என்ன நோந்தது என்பதைத் திட்டமாக அறிந்தவர்கள் அங்கு யாரும் இல்லை. யாணை மேல் ஒருவா இருந்ததைப் பார்த்ததாக மட்டும் சிலர் கூறினார்கள். அவர் ஒருவேளை இளவரசராக இருக்கலாம் என்று ஊகித்தார்கள்.

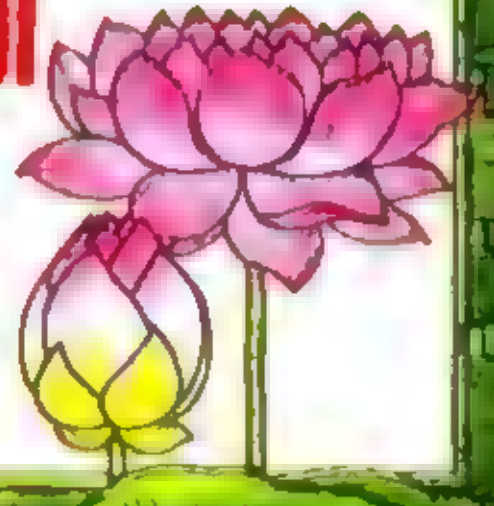
இளவரசர் யாணைகளைப் பழக்கும் விதத்தில் மிகத் தோந்தவர் என்பதும், யாணைகளின் பாணைகூட அவருக்குத் தெரியும் என்பதும் சோழ நாட்டில் பிரசித்தமாயிருந்தன. ஆகையால், மதங்கொண்ட யாணையினால் ஒருவருக்கும் தீங்கு நேரிடாமல் அதன் மதத்தை அடக்கும் பொருட்டுப் பொன்னியின் செல்வா யாணை மேல் ஏறிச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்று சிலர் தங்கள் உறுதி யான நம்பிக்கையைத் தெரிவித்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் அங்கே முருகையனும் யாணைப்பாகனும் வந்தார்கள். யாணைப்பாகனுக்கு நேற்றிரவு நோந்தது அங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்தபோது, அவர்களுடைய விவரமும் திகைப்பும் பன்மடங்கு அதிகமாயின.

யாணைப்பாகனைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு, அங்குசத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தவன் சோழ குலத்தின் விரோதிகளால் அனுப்பப்பட்ட வனாயிருக்க வேண்டும். "ஒருவேளை பழுவேட்டரைவார்களே அனுப்பியிருக்கக் கூடும்" என்று சிலர் ஊகித்துக் கூறியதைப் பெருமபாலான மக்கள் நம்பினார்கள். அதனால் பழுவேட்டரைவார்களின் மீது அவர்களுடைய கோபம் அதிகமாயிற்று. அந்தக் கோப வெறியுடனே பலர் உடனே தஞ்சையை நோக்கிக் கிளம்பினார்கள். யாணை போன வழியை விசாரித்துக் கொண்டு ஒரு பகுதியினரும், தஞ்சை வுக்கு நேரே போகும் சாலை யில் மதறவர்களும் கோபாவேசத்துடன் புறப்படும் சென்றார்கள்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

திருநல்லம்

ஜோ

பொன் வீட்டின்
ஒட்டுக் கரையை
யும் அதனுடன்
தன்னுடைய உயி
ரையும் கெட்டி

யாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த வானதி
காவேரி ததிலின் உடைப்பு வெள்ளத்
தில் மிதந்து மிதந்து போய்க்கொண்
டிருந்தான் வெள்ளம் அவனை மேலே
மேலே அழைத்துக்கொண்டு கிழக்கு
நோக்கில் சென்றது சில சமயம் செது
வாகை சென்றது சில சமயம் வேகமாக
இழுத்துச்சென்றது வேறு சிலப்பாது
பொரிய கழிகளிலும் கழல்களிலும் அந்த
வீட்டுக்களை அகப்பாட்டுக் கொண்டு
கறிச் சுழன்று தடுமாறிக்
கொண்டு சென்றது

வெள்ளத்தின் ஆழம்
அதிகமில்லாத மேட்டுப்

பாங்கான இடங்களில் சில போது
சென்றது அது மரங்களின் அடியில்
வெள்ளம் எவ்வளவு தூரம் பறிவீரிக
கிறது என்பதைப் பார்த்ததும், ஆங்
காவதி காவேரிக்கரை ஓர்மிருக்க மண்
பங்கான எவ்வளவு தூரம் ஏழிவீரிக
கிறது என்பதைப் பார்த்ததும் தெரிந்தது
மேடு நுப்பாங்கான இடங்களில் கீழே
இறங்கலாமா என்று வானதி போய்ப்
பகற்குள் ஆழமான இடங்களுக்கூட
கழல்கள் இடிந்துப் போய்விட்டன

இறங்குவதற்கும் வானதிக்கு அவ
வளவாக மலம் இல்லை ஏனெனில்
பொன்னி ததிலின் அவ்வெள்ளம் அள
னைப் பொன்னியின் செல்வா இருக்கு

அமரரி

கல்சிக்

மிடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாக அவளுடைய மனத்தில் ஒரு தோற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. இளவரசருக்கு ஏற்படப் போகும் அபாயம் பற்றிப் பழுவேட்டையார் முழுத்திரமாகக் கூறியது அவள் உணர்வதிலும் பதிந்திருந்தது. அவரை அந்த அபாயத்திலிருந்து பாதுகாக்கவே காவேரி நதி தளையை அழைத்துப் போவதாக அவள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

ஆகா! அந்தப் பூங்குழலிலிருந்ததான் எவ்வளவு காவம்! இளவரசர் விஷயத்தில் எவ்வளவு உரிமை கொண்டாடுகிறான்? ஆயினும், அவ்வாறு உரிமை கொண்டாடுவதற்குக் காரணம் உண்டு. இன்று இளவரசர் பிழைத்திருப்பதே பூங்குழலிவினால்தானே? ஒருநாளும் இல்லை! - அந்தக் குடத்தை ஜோதிடர் கூறியதைத்தான் வானதி கேட்கிருந்தானே! இளவரசர் பிறந்தவேளை அப்படி! அவருக்கு இம்மாதிரி கண்டங்கள் பல வரக்கூடும்! ஆனால் அவர் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆபத்து வராது! உலகத்தை ஆளப்பிறந்தவரைக் கேவலம் கடலும் புயலும் நதி வெள்ளமும் என்ன செய்து விடும்? அவர் அவ்விதம் உயிர் தப்புவதற்கு யாரேனும் ஒரு வியாஜமாக வேண்டும்! பூங்குழலிலே அத்தகைய பாக்கியம் கிடைத்திருக்கிறது! அதற்காக அவள் உரிமை எப்படிக் கொண்டாடலாம்? எனினும், அம்மாதிரி பாக்கியம் தனக்கும் ஒரு தடவை விட்டாக் கூடாது என்ற ஏக்கம் வானதியின் இதய அத்தரவத்தில் நீண்ட காலமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

சில சமயம் கூரை கழன்று திசுமயிப் போது, பின்னால் வெகு தூரத்தில் படகு ஒன்று வருவதை வானதி பார்த்தாள். அதில் பெண் ஒருத்தியும், புருஷன் ஒருவரும் இருப்பதும் தெரிந்தது. யார் என்று துறையத் தெரியவில்லை. பெண் படகு செலுத்தியதைப் பார்த்ததும் அவள் ஒரு வேளை பூங்குழலியாபிருக்கலாம் என்று தோன்றியது தளையை வெள்கத்திலிருந்து காப்பாற்றத்தான் வருகிறாளா? இன்னப் பிராட்டி அனுப்பி வைத்திருக்கிறாரா? போதும், போதும்! அவளுக்கு இளவரசர் கடமைப்பட்டிருப்பதே போதும். தானும்

வேறு நன்றிக்கடன் பட வேண்டாம்! கூடவே கூடாது தான் அவளால் இந்த வெள்கத்திலிருந்து காப்பாற்றப்படுதலே கூடாது.

சிலசமயம் படகு அவளுக்கு அருகில் நெருங்கிவிட்டது போலிருந்தது. சில சமயம் கூரை வேகமாகச் சென்று படகை வெகுதூரம் பின்னால் விட்டு விட்டுச் சென்றது.

இவ்விதம் படகு கண்ணுக்கு மறைந்திருந்த ஒரு சமயத்தில், விட்டுக் கூரை திசை திசுமயித் தெற்கு நோக்கிச் செல்லுவது போலத் தோன்றியது. காவேரி யின் தென் கரையைத் தாண்டி, தெற்கே ஓரே சமுத்திரம் போலத் தோன்றிய வெள்ளப் பிரதேசத்தில் சென்றது கடைசியில். அத்தக தண்ணீர் வெள்கத்தின் எல்லை கண்ணுக்குப் புலப்படாது. ஆகா! இது ஒரு நதியின் கரை போல அவ்வளவு காணப்படுகிறது. ஆம், ஆம்! இது அரசலாற்றங்கரைதான்! காவேரி உடைப்பு வெள்ளம் நடுவில் பல பிரதேசங்களை முழுக அடித்துக் கொண்டு வந்து இந்த ஆறில் விழுந்து கலத்திருக்கிறது. இதன் தென் கரை சிறிது மேடாக இருப்பதால் அதற்குள் அடங்கிச் செல்லுகிறது. அந்த நதிக்கரை, அதன் மரங்களடங்கித் தோற்றம், அவளுக்குப் பழக்கப்பட்ட இடமாகத் தோன்றியது. பூவ ஜன்ம வாகனையைப் போல ரூபகம் வந்தது இல்லை. இல்லை! இந்த ஜன்மத்தில் இரண்டு மூன்று தடவை பார்த்த இடத்தான்! அவள் திருதலலம் என்னும் கேரத்திரத்தை நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவருள்ள ஆலயத்தை மழ வரைபர் மகளார், செம்பியன் மாதேவி, தம் அருமைக் கணவரான கண்டராதித்த சோழரின் ரூபகமாகக் கருங்கல திருப்பணியாகச் செய்ய ஆவல் கொண்டிருக்கிறார். அங்கே நதிக்கரையில் சோழ குலத்தார்கள் தங்குவதற்கு வசத்த மானிகை ஒன்றும் இருக்கிறது. செம்பியன் மாதேவி ஒருசமயம் இன்னப் பிராட்டியை அவ்விடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வ, அவருடன் தானும் போனதுண்டு! அந்த வஸத்த மானிகையை

பொட்டிலிருந்த
 தோட்டங்களிலே சென்ற
 பறவைகளின் இனிய கீதங்களைக்
 கேட்பதில் தனக்கு எவ்வளவு ஆர்வ
 மிகுந்தது ஆகா' அப்போது அந்த
 நடந்த ஒரு சம்பவம், வானத்தின்
 உணர்வில என்றும் மறக்க முடியாத

படி ஆழந்த பதிர்
 திருந்தது

இருபதாம் அத்தியாயம்

பறவைக் குஞ்சுகள்

கொ

கும்பாளூரிலிருந்து
 வானத்தி பழையாறை
 நகருக்கு வந்த புதி
 தில், சோழ நாட்டின்

தாவளம் அவளை ஒரே ஆச்சரியக்
 கடலில் ஆழத்திலிருந்தது கொடும்
 பாண்டிய பக்கத்தில நதி ஒன்றும் கிடை
 யாது ஓரிகளதான உண்டு மழை

பெயரும் காலங்களில் ஏரிகள் தண்ணீர் திறைத்து ததுமயிக்கொண்டிருக்கும் போடைகாலத்தில் காயத்துவிடும் இம்மாதிரி இது கரைகளையும் தொடருக கொண்டு தண்ணீர் ததுமயிசு கழிக்கும் கழல்களுமாய் ஒடும் ததிகளும், வாய்க்காலங்களும், கணனிகளும் அவர்க இல்லை தாமரைபூம் செவகமுத்கும் தழைத்துப் பூத்துக் கொழித்த தடாகங்களை வானதி பிறந்த ஊரில் பார்க்க முடியாது இவற்றையெல்லாம் வானதி பாரத்துப் பாரத்து மெய் மறத்து உட்காரத்திருப்பான குளத்து மீன்களுக்குடை பிடித்த தாமரை இலைகளின் மீது முத்துக்கள் போன்ற நீர்த்துளிகள் அபகுமிபுகும் ஒடிக்க கனிப்பதைப் பாரத்து மயிழ்வான கமல மலர்களை யும் அலலிப் பூக்களையும் கருவண்டுகள் கறறிசு கழன்று வந்து ஆடிப் பாடுவதைக் கண்டதும் பரவசமாகி விடுவான் பொழுது போவதே தெரியாமல் போய்விடும்.

ஒரு சமயம் வானதியும் குத்தனவையும் செம்பியன் மாத்தேவி அழைத்ததின் பேரில் திருநல்லூர் துக்குப் போயிருந்தார்கள் வசந்த மானிகையில் தங்கி விருந்தார்கள் செம்பியன் மாத்தேவியும் குத்தனவையும் அடிக்கடி சைவ சமய குரவர்களின் வரலாறுகளைப் பற்றியும், அவர்களுடைய பதிகங்களில் கனித்து சொட்டும் பகதி ரஸத்தைப் பற்றியும் பேசத் தொடங்கி விடுவார்கள் செம்பியன் மாத்தேவி, மேற்கெழுந்தருளிய தேவரான தம் அருமைக் கணவா கண்டராதித்தருடன் தாம் பேசுத்திர யாததிறை செய்த வரலாறுகளையும் சொல்லத் தொடங்கி விடுவார் அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதில் வானதிக்குச் சிரத்தை இருப்பதில்லை. அதைக்கூட டிஜம் வசந்த மானிகையை யொட்டியிருந்த தோட்டங்களிலே சென்று பறவைகளின் இனிய கீதங்கள்க் கேட்பதிலும், தடாகத்தில் பூத்துக் குழியுமிய தாமரை மலர்களைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்த கருநீல வண்டுகளின் இனப் ரீங்காரத்தைக் கேட்பதிலும் அவளுக்கு ஆர்வம் அதிக

மாயிருந்தது இன்னும் மானிகையின் ஒரு பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்த நதி வேளம் கழி போய் ஓடுகொண்டு ஓடுவதையும் அதை கழிகளின் அழகிய செக்கச் சிவந்த கடம்ப மலர்கள் கழன்றுகொண்டிருப்பதையும் பார்க்க அவளுக்கு மிகக் ஆர்வம் இருந்தது கொடும்பாளூர் பகுதிகளில் இம்மாதிரி மனோரமயமான காட்சிகளைப் பார்க்க இயலாதல்லவா?

குதான் முழுவரைப் பரக்காமும் இளைப்பிராட்டி குத்தனவையும் கவாரச்யமாக ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வானதி அவர்கள் அருகில் சென்றபோது இளைப்பிராட்டி "வானதி நீ தோட்டத்துக்குப் போ" என்று நேரத்துக்கெல்லாம் தானும் வருகிறேன்" என்றார் வானதி குதுகலத்துடன் துனிக குறித்து ஒடினாள் தோட்டத்தில் ஏறு நேரம் கறறி அடைத்து விட்டுத் தாமரைக் குளக் கரைக்குச் சென்றாள் குளக்கரையில் வானன் மறைத்துக்கொண்டு வளரத் திருந்த மரங்கள் பல இருந்தன அவற்றில் தேடிதுயர்ந்து பலகிப் பரவித் தழைத்திருந்த இலுப்பைப் மரம் ஒன்றிருந்தது இலுப்பைப் மரம் பூக்கும் காலம் அது அந்த மரத்தடியில் இலுப்பைப் பூக்கள் உதிர்ந்து பூமியை அடிபோடு மறைத்துக்கொண்டிருந்தன அவற்றின் நறுமணம் கமமென்று வீசித் தோட்டம் முழுவதிலும் பரவியிருந்தது அந்த மரத்தடியில் ஒரு பெரிய வேரின் பேரில் வானதி உட்காரத்தான் அடிமரத்தில் காயத்துக்கொண்டு மேலும் கீழும் தாலாடூறும் பாரத்துக்கொண்டிருந்தாள் பறவை இனங்களின் இனிய கீதங்கள் அவளுடைய செவிகளில் அமுத வேளம்மாகப் பாயத்துக் கொண்டிருந்தன அவள் அந்த தான் வளர அதுபவித்திராத இனப் கண்கள் அவள் இதயத்தில் தோன்றியது அந்த கண்கள் கனிப்பு அடிக்கடி பொங்கித் ததுமயி அவள் மேனியெல்லாம் பரவியது வாழ்களை இவ்வளவு ஆனந்த மயமாக இருக்கக்கூடும் என்று வானதி

அன்றுவரை கண்ணிலும் கருதிய
திருவை

அந்த மாதநிலையில் நூறு பாரததால்
சென்று தூரத்தில் ஆற்று வெள்ளம்
தெரிந்தது அவ்வப்போது நதி ஓட்ட
தின் இவ்வ காட்சிகளையும் அவன்
மரங்களின் இடைவெளி வழியாகப்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

ஒருமுறை யாழ்பா ஒரு வாலிபன்
ஆற்றில் நீந்திக்கொண்டிருப்பதும்
தெரிந்தது சென்ற தீர்ப பிரவாகத்தில்
அவனுடைய பொன்னொளிர் மேனி
பாதி தண்ணீரிலும் பாதி மேலேயும்
மிதந்த வண்பு மிக்க காட்சி அவன்
கண்ணதைக் கவர்த்தது சேர்' யாழ்பா
இளம்பிள்ளை ஒருவனுடைய பீதாநாத
நில தனது கவனம் செலவது என்ன
அசட்டுத்தனம்? - நாணம், மடம்
என்னும் இயல்புகளைத் தன் உடைய
பிறந்த செல்வங்களாகக் கொண்டிருந்த
வாஸ்திகரு அந்த எண்ணம் மிக்க
கூச்சத்தை உண்டாக்கியது அவன்
உடைய உணர்வு கட்டுப்பாட்டையும்
மீறிக் கண்கள் மீண்டும் இரண்டோ
டொரு தடவைகள் நதிப் பக்கம்
சென்றன

வாஸ்திகருத் தன் பேரில் கோபமே
உண்டாக்கிற்று அவருக்கு ஏழுந்து
போய விடலாமா என்று எண்ணிவான்
அச்சமயம் வேறொரு நிகழ்ச்சி
அவனுடைய கண்ணதைக் கவர்த்த
து

அவன் அமரத்திருந்த இடத்துக்கு
அருகாமையில், தலைக்கு மேலே
பறவைக் குஞ்சுகளின் கூகுதலைக்
கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவர்க
அவன் கண்ட காட்சி அவளுக்கு ஏக
காலத்தில் பரிதாபத்தையும் திடுக்கையும்
உண்டாக்கின

ஒரு மரக் கிளைவில் கவனம்
போலப் பிழந்த இடத்தில் படிகுகு
ஒன்று இருந்தது அதில் சில பறவைக்
குஞ்சுகள் தலைகளை நீட்டிக்கொண்ட
ிருந்தன அவைதான் 'கிரீச்' கிரீச்'
என்று மெல்லிய குரலில் சத்தமிட்டன
அந்தச் சத்தத்தில் பயமும், அபாய
அறிவிப்பும், பரிதாபமான அடைக்கல்

விண்ணப்ப முறையீடும கருத்திருந்தன
அவ்விதம் கருத்திருந்ததாக வாஸ்தியின்
செவிகளில் ஒலித்தன கூட நிகு
அருகில் மாக்கிளையில் ஒரு காட்டுப்
பூனை ஏறிக்கொண்டிருந்தது மெள்ள
மெள்ள அது கூட்டை நெருங்கி வந்து
கொண்டிருந்தது'

அதைப் பார்த்த வாஸ்தி "ஐயோ"
ஐயோ" என்று சத்தமிட்டான் அடுத்த
கணத்தில் "என்ன? என்ன" என்று ஒரு
குரல் கேட்டது யாழ்பா வினாந்து ஒடி
வரும் காலடிச் சத்தமும் கேட்டது
வாஸ்தி அந்தப் பக்கம் பார்த்தான்
சென்று முன் நதி வெள்ளத்தில் நீந்திக்
கொண்டிருந்த வாலிபன்தான் கரை
பேறி ஒடி வந்துகொண்டிருந்தான்
என்பதை அவன் அறிந்தான்

அந்த சமயத்தில் எவருக்குத் தா
இரண்டு பேரில் பறவைகள் வந்து
விட்டன. கூட்டைச் சுற்றி அவை
கராபுராவென்று கத்திக்கொண்டு
வாடிவிட்டன அவை அககுஞ்சுகளின்
தாயும் தகப்பனும்மாகிய இரக்க
வேண்டும் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்று
வதற்காகவே அவை அவ்விதம்
அவசரமாக வந்திருக்க வேண்டும்
என்பதை வாஸ்தி உணர்ந்தான்.
இரண்டும் தன் மூக்குகள் உள்ள பற
வைகள் மரக் கொத்திப் பறவைகள்
என்பவை இவைதான் போலும்
ஒரு பறவை கூட்டைச் சுற்றி அதிக
மாக வட்டமிட்டது இன்னொன்று
பூனைவை நெருங்கி அதை மூக்கினால்
கொத்தித் தாக்கும் பாவனைபுடன சத்த
மிட்டது' பூனைவை அந்தப் பறவை
வினால் ஒன்றும் செயதுவிட முடியாது
பூனையின் வாயில் அகப்பட்டால்
மறுகணம் அதன் வயிற்றுக்குள்பெய
போய்விட வேண்டியதுதான் ஆயினும்
தன் குஞ்சுகளைக் காப்பதற்காக அந்தப்
பறவை அப்படித் தீர்த்துடன் போராடி
யது தாயையும் தகப்பனையும் இளம்
பிராயத்திலேயே இழந்துவிட்ட வாஸ்திக்கு
அந்தக்காட்சி மிக்க மனக்கரிவை
உண்டாக்கியது

பூனை சென்ற கமலா இருந்துவிட்டுத்
திட்டுவது பூனைவகால ஒன்றாக

கூட்டின பக்கம் நீட்டியது பறவைக் குஞ்சுகள் இருந்த கூட்டின் ஒரு முனை வையும் தொட்டுவிட்டது.

வானதி மறுபடியும் அவற்றைத் திரைகள் அந்த வாலிபன் தெருவி வந்து விட்டான் அவனை அருகில் பார்ப்பதற்கு வானதிக்கு மிக்க கூசு மாயிருந்தது. மறுமொழி சொல்ல வர வில்லை பேசுவதற்கு நா எழவில்லை சமிக்ஞையினால் படசியின் கூட்டைக் கூட்டிக் கூட்டினான்.

அதுவரைவில அந்தப் பெண்ணுக்குத் தான் ஏதோ அபாயம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் வானதி கூட்டிக் கூட்டிய இடத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான் மறுபடியும் வானதியை நோக்கிப் புனைகை புரிந்தான் அவனுடைய பார்வையும் புனைகையும் வானதியின் தெஞ்சத்தை நெகிழச் செய்தது. பறவைக் குஞ்சுகளின் நிலையைக் கூட மறந்து விடச் செய்தது.

ஆனால் வாலிபன் உடனே அங்கிருந்து விரைந்து ஓடி, மரக் கிணையில்

பறவைக்கூடு இருந்த இடத்துக்கு நேர சீழே சென்று நின்றான்.

கூட்டுப்பூனையை அதட்டினான் அது சீழே குனிந்து பார்த்து உருமியது. "பொல்லாத பூனையாயிருக்கிறதே" என்று சொல்லிக்கொண்டே தரை விலிருந்து ஒரு கவலைப் பொறுக்கி வேகமாக விட்டெறித்தான் கல் பூனை யின் மீது படாமல் அதன் அருகில் மரக்கிணையைத் தாக்கியது பூனை உடனே தாலி வேறு கிணையில் பாய்ந்து, அங்கிருந்து இன்னொரு அடர்ந்த மரத் துக்குச் சென்று, பின்னர் மறைந்து விட்டது.

ஆனால் இதற்குள் வேறொரு விபரீதம் நோத்துவிட்டது பூனையின் ஒருகால பறவைக்கூட்டின் முனையைப் பற்றி இழுத்ததலவலா? அதனால் சிறிது ஆடிப்போயிருந்த கூடு, வாலிபனின் கைவெறி மரக்கிணையில் தாக்கிய வேகத்தினால் அதிகமாக நிலைகுலைத் தது சிறிது சிறிதாக அந்தக் கூடு கிணையின் கப்பிலிருந்து தழுவி

யது முழுதும் தழுவி விழுந்
திருத்தால் காட்டுப்பூனை
வாயிலிருந்து தப்பிய குஞ்சு
கள் தரையில் விழுந்து மாண்
டிக்கும' தலையேனைவாகை
கட்டின ஒருமுனை கிளை
யைக் கவலிக்கொண்டிருந்
து. கூடு அதில் இருந்த
குஞ்சுகளுடன் கீழே தொங்கி
ஊசலாடியது. குஞ்சுகளின்
உயிஞ்சு ஊசலாடின. மறங்
கொத்திப் பறவைகள்
முன்னணவீடப் பிதிவுடல்
அவலிக்கொண்டு குஞ்சுகள்
இருந்த கூட்டைச் சுற்றிச்
சுற்றி வந்தன. காற்று கொஞ்
சும் வேகமாக அடித்தால் கூடு
தரையில் விழுந்துவிடும். அவ்
வளவு உயரத்திலிருந்து விழுந்
தால் குஞ்சுகள் பிழைப்பது
நூலப்பந்தான்

வாலிபன் ஒருகண நேரம்
போலித்தான் முதலில் மறந்
தின் மேல் தாவி ஏற அவன்
எண்ணியதாகத் தோன்றியது
மறுகணத்தில் மனத்தை
மாற்றிக் கொண்டதாகக்
காணப்பட்டது

வானதிபைப் பார்த்து,
"பெண்ணே! சற்று இங்கே
வா! கூடு கீழே விழுந்தால்
உன் சேலைத் தலைப்பினால்
பிடித்துக் கொள்! இதோ
தான் ஒரு தொடியில் திசுமப்
பிசுமிடுறேன்!" என்று சொல்லி
விட்டு ஓடினான்

அவன் சொன்னபடியே
மிகச் சொற்ப நேரத்தில்
திசுமப் பிசுந்தான். ஆனால்
இப்போது அவன் நடந்து வர
வில்லை. யானை மீது ஏறிக்
கொண்டு வந்தான். வான
திக்கு அவன் என்ன செய்வப்
போகிறான் என்பது ஒருவாறு
தெரிந்துவிட்டது. ஆகையால்
அங்கிருந்து அப்பாற செல்
றான். அருகிலிருந்த தாமரைக்

புதுமொழி

குளத்தின் படிக்கடடை அடைத்தான சில படிகள் இறங்கி உட்காரத்து கொண்டு யானை மேல் வந்த வாலிபன் என்ன செய்கிறான் என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

யானை மரத்தடிக்கு வந்ததும் தன் றது அதன் முதுகில் இருந்தபடி வாலிபன் பறவைக கடடைக் கைவினால தாங்கி முன்னால் அது இருந்த நினைப பொத்திலே ஜாக்கிரதையாக வைத்தான தாயப்பறவையும் தகப்பன் பறவையும் இப்போது முன்னையிட அதிகமாகக் கூச்சலிட்டன ஆனால் அந்தக் கூச்சலில் இப்போது குதூகல தவனி மேலிடபுரப்பதாகத் தோன்றியது

வாலிபன் பின்னர் திருமயிசு கற்றும் முற்றும் பார்த்தான். "பெண்ணே' எங்கே போனாய்' என்று கூவினான் வானதி பெரிதும் நாணம் அடைத்து மெனமையிருந்தான் வாலிபன் யானையின் மீதிலிருந்து கீழிறங்கினான் பின்னர் மறுபடியும் கற்ற முற்றும் பார்த்தான்

வானதி மனதில் எதையோ நினைத்துக்கொண்டான் அந்த நினைவு அவனக்குப் பெரும் வேடிக்கையாகியிருந்தது அவனை அறிபாமல் சிரிப்பு வந்தது உரத்த சத்தத்துடன் கலகலவென்று சிரித்தான்

அதைக் கேட்டு விட்டு வாலிபன் குளத்தின் படிக்கடட்டுக்கு வந்தான் வானதியைப் பார்த்து. "பெண்ணே' ஏன் சிரிக்கிறாய்' நீ இவ்வளவு பலமாகச் சிரிக்கும்படியாக இப்போது என்ன நோத்துவிட்டது'" என்றான்

வாலிபனின் குரல் வான தியின் செவிகளில் விழுந்ததும் மறுபடியும் முன்போல் அவனாடைய நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து பொங்கிற்று கூச்சம் முன்னிலும் அதிகமாயிற்று அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்த முடியாதபடியால், அப்பறமும் இப்பறமும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

"பெண்ணே' ஏன் சிரித்தாய்' சொல்ல மாட்டாயா'" என்று மீண்டும் வாலிபன் கேட்டான்

வானதி மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "ஒன்றுமில்லை நீ பெரிய வீரனாயிருக்கிறாயே என்று எண்ணிச் சிரித்தேன் பூனையோடு சண்டை போடுவதற்கு யானையின் பேரில வந்தாய் அல்லவா'" என்று கேட்டான்

அதைக் கேட்டு வாலிபனும் சிரித்தான்

பெண்ணே' அது பூனைதானா' நீ போட்ட கூக்குரலைக் கேட்டுப் புலியோ என்று பயத்துவிட்டேன்'" என்று சொன்னான்.

வானதிக்கு இதற்குள் துணிவு வந்து விட்டது. அவனிடமிருந்த கூச்சமும் குறைத்துவிட்டது

'ஆகா' அப்படியா' புலிக்கொடி பறக்கும் சோழ நாட்டில் புலியைக் கண்டுதான் எதற்காகப் பயப்பட வேண்டும்' நீ பாண்டிய நாட்டானா'" என்றான்.

அதைக் கேட்ட வாலிபனின் முகம் முன்னைக் காட்டிலும் சற்று அதிகமாக மலர்ச்சி அடைந்தது

"பெண்ணே' நான் வேற்று நாட்டவன் அல்ல. இந்தச் சோழ நாட்டைச் சேர்த்தவன்தான்' யானை மீது ஏறி வேறு போர்க்களங்களுக்கும் சென்றிருக்கிறேன் நீ யார்' எந்த ஊர்ப் பெண்' பெரிய வாயாடிப் பெண்ணாக இருக்கிறாய்'" என்றான்

'யானைப் பாகா' மரியாதையாகப் பேசு' நான் யாராயிருந்தால் உனக்கு என்ன' எதற்காக அதைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்'" என்றான் வானதி

"சரி, அப்படியானால் நான் கேட்க வில்லை பெரிய இடத்துப் பெண் போலிருக்கிறது. போகிறேன்'" என்று சொல்லிவிட்டு அந்த வாலிபன் படியேறி மேலே போகலானான்.

வானதி மறுபடியும் வினையாடும் பரிசுசமும் தொனித்த குரலில். "யானைப் பாகா' யானைப் பாகா' என்னையும் உன் யானையின் மேல் ஏற்றிக்

கொண்டு போகிறாயா?" என்றான்.

"சரி, ஏற்றிக்கொண்டு போகிறேன், எனக்கு என்ன கூலி தருவாய்?" என்று கேட்டான் வாலிபன்.

"கூலியா? என் பெரியப்பாவிடம் சொல்லி உனக்குக் கொடுமபாணூர் அரண்மனையில் உததியோகம் வாங்கித் தருகிறேன் இல்லாவிட்டால், பாணைப் படைக்குச் சேராதிப்படியாக்கச் செய்கிறேன்" என்றான் வானதி.

"ஓகோ! கொடுமபாணூர் இளவரசியா தாய்கள்!" என்றான் அந்த வாலிபன். இதுவரையில் மலாநதிக்குத் தவிர அவனது முகம் இப்போது கருங்கிவந்து புன்னகை மறைத்தது புருவங்கள் தெறித்தன.

"ஏன்? கொடுமபாணூர் இளவரசி என்றால் அவளையு மட்டமா? உன் பாணை மேல் ஏறக்கூடாதா?" என்றான் வானதி.

"இல்லை, இல்லை! கொடுமபாணூர் அரண்மனைக் கொட்டாரத்தில் எவ்வளவோ பாணைகள் இருக்கின்றன. எத்தனையோ பாணைப் பாகங்களும் இருக்கிறார்கள் நான் என்னதிறகு?" என்று சொல்லிவிட்டு அந்த வாலிபன் விடுவிடு என்று நடந்து போனான் அவன் ஒருவேளை திரும்பிப் பார்க்கப்பாரேனா என்று சற்று நேரம் வரையில் வானதி எதிர்பார்த்தான் ஆனால் அவன் திரும்பியே பாராமல் நடந்து சென்று பாணை மேல் ஏறிப் போய்விட்டான்.

இந்தச் சம்பவம் வானதியின் உள்ளத்தில் வெகுவாகப் பதிந்துவிட்டது அடிக் கடி அது அவனுடைய ஞாபகத்துக்கு வந்தது அந்த பாணைப் பாகனுடைய உருவத் தோற்றமும் மலாத்த முகமும் இனிய குரலும் நினைவுக்கு வந்த போதெல்லாம் உள்ளத்தில் இதைத் தெரியாத உணர்ச்சி உண்டாயிற்று அவன் பறவைக் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்ற பாணை மேல் ஏறி வந்ததை நினைத்தபோதெல்லாம் அவனை யறியாமல் நகைப்பு வந்தது தனக்குத் தானே சிரித்துக்கொண்டான், பிறகு அதற்காக வெட்கமும் அடைந்தான் அந்த பாணைப்பாகனின் அகம்பாவத்

தையும், கொடுமபாணூர் என்ற வாரதையைக் கேட்டவுடனே அவன் முகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு போய் விட்டதையும் எண்ணியபோதெல்லாம் அவன் பேரில் கோபம் உண்டாயி வளர்த்தது மொத்தத்தில், அந்த பாணைப்பாகனைப் பற்றி அடிக்கடி நினைவு வந்துகொண்டிருந்தது இது தவிரே என்ற சந்தேகமும் கூடத் தோன்றி அவனை மிகவும் வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

தி

குதலவததுக்குத் தமது தமக் கையைப் பார்க்கப் பொன்னியின் செல்வன் வரப் போகிறார் என்று அரண்மனையில் பேசொக இருந்தது சோழ நாட்டின் கண்மணியாக விளங்கிய இளவரசரைப் பாரக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அரண்மனைப் பெண்கள் எல்லாருக்கும் இருந்தது போல வானதிக்கும் இருந்தது அதற்குச் சந்தர்ப்பம் எளிதில் கிடைக்க வில்லை இளவரசர் வந்துவிட்டார் என்று பேசொக இருந்ததே தவிர, அவர் அதைப்பார்த்துக்குள் வரவில்லை இயற்கையில் சங்கோசம் திறந்த வானதியோ மற்றத் தோழிப் பெண்களைப் போல சந்தர்ப்பத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டு போய் அவரைப் பாரக்க விரும்பவில்லை திருவலத்தை விட்டு இளவரசர் புறப்பட்ட அன்றைக்குத் தான் அரண்மனை மேல் மாடத்தில் நின்று வானதி பொன்னியின் செல்வரைப் பாரக்க நோத்தது அவர் பாணையின் மீது ஏறிப் பிரயாணமாகிக் கொண்டிருந்தார் வானதி தன் கண்களைத் தம்பாழடியிலில்லை என்றால், அது சமீபத்தாய் வாரதையை என்று பாணைப்பாகன் என்று தான் எண்ணிக் கேலிப் பேசுப பேசிச் சிரித்து, அது காரம் செய்யவும் துணிந்த வாலிபனே இந்த மாதிலம் போற்றும் இளவரசர் அருள்மொழிவாமா என்று கண்டால், வானதி அவனுடைய கண்களை எப்படி நம்ப முடியும்? பின்னர், பக்கத்திலிருந்த பெண்களைப் பலமுறை கேட்டுத்தான்

அதை நிச்சயம் செய்குகொண்டான். இதனால் அவன் அடைந்த அவமானத்தை மனவேதனைகளையும் கொல்லிச் சாதியில்லலை.

உலகம் ஆளப் பிறந்தவருக்குக் கொடுமபாணா அரண்மனைவிட யானைக் கொட்டாரத் தலைவன் சத்தி யோகம் செய்து வைப்பதாகத் தான் கொள்ளுகை அவன் தினைதற்பாது ஒரு பக்கம் சிறப்பு வந்தது. அத்தொழில் தில் கண்களில் கண்ணீர் வந்தது. தன்னுடைய மூடத்தனத்தை தினைத்து தினைத்து வருந்தினான் அப்போது அவருடைய முகம் கருவியதன் காரணம் அவரை "யானைப் பாகா" என்று அழைத்ததுதான் என்று நம்பி னான் தானம் மடம், ஆசாம், பரிப்படி என்றும் கண்களில் ஒன்றும் இவ்வாத பெண் என்றுதான் தன்னைப் பற்றி அவர் எண்ணியிருப்பார். இதை தினைதற்பாது வானதிலின் கண்ணம் அடைந்த வேதனைக்கு அளவே இல்லை. ஆறில், குளத்திலே விழுந்து உயிரைய விட்டு விடலாம் என்று கூடப் பலமுறை எண்ணினான் இளைப் பிராட்டி குத்தவையிடம் தான் செய்த குற்றத்தைச் சொல்லி விடப் பலமுறை முயன்றான். ஆனால் அதற்குத் துணிவு வரவில்லை. நா எழவில்லை இள வரசரே குத்தவை தேவியிடம் சொல்லி விடுதலாக அவரை தன்னிடம் கேட்டிருப்பார் குத்தவை தேவி கேளாத தினால் இளவரசர் சொல்லவில்லை என்று முடிவு செய்தான் எத்தனையோ மனவேதனைக்கு மத்தியில் இந்த எண்ணம் அவளுக்குச் சிந்து ஆறுதல் அளித்தது என்றைக்காவது ஒத்தான் பொன்னியின் செல்வரிடம் தேரில் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்ட பிறகு உயிரை விட்டு விடலாம் என்று கருதினான் ஆனால் அதற்கும் எதிர்ப்பு வரவில்லை.

பழையாறைக்குப் போன பிறகு இளவரசரைச் சந்திகளும் சத்தாப்பம் தேரலாம் என்று தோன்றியபோதெல்லாம் ஓடி ஒளிந்துகொண்டான்.

இளவரசரின் முன்னால் போவதைக் காட்டிலும் உயிரைய விட்டு விடலாம் என்று கருதலானான் திருநலவதில் உத்ததை அறியாத இளைப்பிராட்டியும் அவளுடைய தோழிமாராகளும், "இத்தப் பெண் இவ்வளவு கொசுப்படுகிறாள்" என்று மட்டும் ஆசாரியப் பட்டாராகள் அவளுடைய பயத்திப்பாவதற்கு இதுவும் சோதத்து என்று தினைத்தார்கள்.

பொன்னியின் செல்வா தன்னிடம் அருவருப்புக் கொள்வதற்கு வேறு ஒரு முக்கிய காரணமும் உண்டு என்பதை வானதி விரைவில் அறிந்துகொண்டான் இளவரசர் அருள்மொழிவரமர் ஒரு காலத்தில் சக்கரமாரும் சக்கரவாதியாவார் என்று பலரும் நம்பியது போல அவளுடைய பிறந்த விட்டிலும் நம்பி னார்கள் அதனால் அவளை அருள் மொழிவரமர்க்கு மணம் செய்து வைத்து விட வேண்டும் என்று அவளுடைய பெரிய தகப்பனார் திட்டமிட்டிருந்தார் என்பது வானதிக்கு ஒருவாறு தெரிந்திருந்தது அந்த தோக்கத்துடனேயே அவளைப் பழையாறைக்குப் பூதி விகிரம் கேசரி அனுப்பி வைத்திருப்பதாகக் குத்தவை தேவியின் மற்றத் தோழிப் பெண்கள் அடிக்கடி ஜாடை மாரடையாகப் பேசிக் கொண்டவர்கள் சிவசமயம் வானதியிடமே சொல்லிப் பரிசீலிப்பார்கள் "ஆகையினாலேதான் நீ இளவரசர் முன்னாலேயே போக மாட்டேன் என்கிறாய்" எவர்களுக்குத் தெரியாதா உன் களத்தனம்" என்பார்கள் இந்த வார்த்தைகள் வானதியின் காதில் தாராளமாக விழுந்தன தான் கொடுமபாணாப் பெண் என்று அறிந்ததும் யானைப் பாகனுடைய முகம் கருவியதன் காரணம் இதுவாகவே இருக்கலாம் அல்லவா?

இவ்வாறெல்லாம் வானதியின் இனம் உணரம் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த நிலைமையில்தான் ஒருநாள் பொன்னியின் செல்வா சமீபத்துப் போருக்குப் புறப்படலாம் அன்றைக்கு அரண்மனையிலிருந்து எல்லாத் தோழிப் பெண்

கனம் கைவில மங்கன தீபங்களுடன் நின்று அவரை வாழ்த்தி அனுப்ப ஏற பாடாமிக்குத்தது இந்தச் சமயத்திலும் வர முடியாது என்று மறுக்க வானதி வினாவு இயலவில்லை போக்குப் புறப்படும் இளவரசரை ஒருமுறை பார்த்து விட வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவன் உள்ளத்தில் பொங்கியது வாய் திறந்து பேசா விட்டாலும் தன் முகப்பாவத்தைக் கொண்டும் நயன பாணியினாலும் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளலாம் என்ற சபலமும் இருத்தது ஆனால், அவன் எண்ணியதற கெல்லாம மாறான சம்பவம் நடந்து விட்டது இளவரசர் அருகில் வந்து அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்ததும் வானதி உணர்விழந்து தீபத்தையும் போட்டு விட்டுத் தனையில் விழுந்து மூர்ச்சை யானான் இதன் பிறகு திகழ்த்தவை யெல்லாம் வாசகர்கள் அறிந்தவைதான் அல்லவா?

ஒ

டடுக் கூரை ஓடத்தில் மிதந்து சென்றுகொண்டிருந்த வானதி திருதலவத்தை அணுபியபோது அவருடைய உள்ளத்தில் மேற் கூறிய சம்பவங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து சென்றன பொன்னியின் சொல்வருக்குத் தன்மீது அன்பும் அநுதாபமும் உண்டு என்பதை அவன் உணரத் திருத்தான் அதை அவர் இனைய பிராட்டி மூலமாகவும் தேரிலேயும் தெரிவித்ததும் உண்டு ஆனால் அவருடைய அன்பு பூர்ணமடையாத வண்ணம் அவவப்போது தடை செய்த முட்டுக் கடடை ஒன்றும் இருந்தது அது இன்ன தென்பதையும் அவன் அறிந்திருந்தான் இளவரசர் ஒரு காலத்தில் சக்கரவாதியாகவாம் என்னும் எண்ணத்தின் பேரில் அவனை அவர் கழுத்தில் கட்டி விடப் பார்க்கிறார்கள் என்று இளவரசர் நம்பியதுதான் அந்த முட்டுக் கடடை இவ்விதம் அவர் நம்புவதற்குக் காரணம் இல்லாமற் போகவில்லை வானதியின் பெரிய தந்தை இதைப் பற்றிப் பலமுறை பேசியதுண்டு ஏன்

இனையபிராட்டி குத்தவை தேவியே அந்தச் சதியாலோசனையில் சம்பந்தப் பட்டவர்தான் அது இன்னும் பலருக்கும் தெரிந்திருந்தது அந்த ஓடக்காரப் பெண் பூங்குழலி கூட அதைக் குறிப்பிட்டுப் பரிகாசம் செய்யவில்லைவா? ஆகையால் இளவரசர் மனத்தில் அந்த எண்ணம் தங்கி நின்று அவருடைய அன்புக்கே ஒரு முட்டுக்கடடையாக இருந்ததில் விப்பபில்லைதான்

ஆனால் சற்று முன்பு வானதி செய்த சபதத்தை இளவரசர் அறிவ நேரம் போது அந்த முட்டுக்கடடை தீங்கி விடும் அல்லவா? அதை அவர் அறிய மாறு தேரிடுமா? தானே அவரிடம் சொல்லிவிட்டால் என்ன? அடி அசைடு வானதி' உணக்குத்தான் அவர் முன்னால் நின்றால் வாய் அடைத்து விடுகிறதே' அவரை யாணைப்பாகன என்று நீ எண்ணியபோது, இந்தத் திருதலத்தில் சக்கரவட்டமாகப் பேசி அவரிடம் 'வாயாடிப் பெண்' என்ற பெயரும் பெற்றாய்' அதற்குப் பிறகு அவரை முகம் எடுத்துப் பார்க்கவும் வாய் திறந்து பேசவும் உன்னால் முடிய வில்லையே' அதாவது வானதி' மறுமுறை நீ இளவரசரைப் பார்க்க நேரம் போது அப்படி மோசம் போய்விட்டாதே' துணிச்சலுடன் உன் மனத்தில் உள்ளதைச் சொல்லி விடு' "நீங்கள் சிவகா தனம் ஏறினாலும் தான் ஏற மாட்டேன்' அவ்வாறு சபதம் செய்திருக்கிறேன்' தாங்கள் வெறும் யாணைப் பாகனாகவே இருந்து, என்னையும் தங்களுடன் யாணை மீது ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு தடவை சென்றால், அதைய சொர்க்க வாழ்விலும் மேலாகக் கருதுவேன்'" என்று கதிரியமாகச் சொல்லவிடு'

எல்லாம் சரிதான்' ஆனால் அவ்விதம் சொல்லுவதற்குச் சத்தர்ப்பம் கிடைக்குமா? இந்த வெண்ணம் என்னை எங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் போகிறது' கரை சேராமலே முழுநிச் செத்துப் போய் விடுவேனோ' ஒரு தாளும் அவ்விதம் நேராது அதோ கரை தெரிவிறதே' திருதலவத்து வசத்த மாமி

கைவின் மருவ கலசம் தெரிவிறதே' ஆறா' இளவரசர் யானை மேல் ஏறி வந்து பறவைக் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்றியதும் என்னுடன் இதமாகப் பேசியதும் நேற்று நடந்தது போல் அல்லவா தோன்றுகின்றன?

து என்ன? அதோ ஒரு யானை' அதன்பேரில் ஒரு யானைப் பாகன்' வெள்ளத்தின் வேகத்தை அந்த யானை எவ்வளவு அலட்சியமாக முண்டிக் கொண்டு குன்று நகருவது போல் நகருகிறது' அதோ கரை ஏறி விட்டது' கரையோடு மேற்கு நோக்கிச் செல்லுகிறது'

யானையின் மேல் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருப்பவன் யாராயிருக்கும்? ஒருவேளை 'சேசி' இது என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம்' இளவரசர் இயற்கை எதற்காக இப்படித் தனியாக யானை மீது வருகிறார்?

ஒருமுறை யானை மீது வந்த இளவரசரை யானைப்பாகன் என்று தான் எண்ணி விட்டதால், அப்பிறம் எத்த யானைப்பாகனைக் கண்டாலும் இளவரசராயிருக்கலாம் என்று சந்தேகிக்க வேண்டுமா? என்ன அறிவினம்?

இருந்தாலும், இவன் வெறும் யானைப் பாகனாகவே இருந்தாலும், எனக்கு ஒருவேளை உதவி செய்யக் கூடும் அல்லவா' என்னை இந்த ஓட்டுக் கூரை ஓடத்திலிருந்து, இந்தப் பெரு வெள்ளத்திலிருந்து, கரையேற்றி விடலாம் அல்லவா? நான் யார் என்று சொன்னால் என்னை யானை மேல் ஏறிக் கொள்ளியின் செல்வரிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகவும் கூடும் அல்லவா?

இத்தகைய எண்ணம் தோன்றியதும், வானதி, "யானைப் பாகா! யானைப் பாகா!" என்று கூவி அழைத்தாள்.

அது அவன் காதில் விழவில்லை. யா, அல்லது விழத்தும் அவன் இலட்சியம் செய்யவில்லை. யோ, தெரியாது யானை நிற்கவும் இல்லை.

யானைப்பாகன் திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை' யானையின் தடை வேகமாகக் கொண்டிருந்தது வெகுசிகிரதில் நதிக்கரையின் வளைவு ஒன்றில் திரும்பி யானையும் யானைப் பாகனும் மறைந்து விட்டனர்.

வானதி இந்த ஏமாற்றத்தைப் பற்றி எண்ணமிடுவதற்குள் பெரும் பீதிகா மான் மற்ற்றோது எண்ணம் அவன் மனத்தில் உதித்தது ஓட்டுக்கூரை நிமிர்ந்து அதிவேகமாக கழன்று செல்லத் தொடங்கியதாகத் தோன்றியது ஆம், ஆம்' ஆற்று வெள்ளம் அவகே அதிகமான வேகத்தை அடைந்திருந்தது நதிக்கரையும், அதன் ஓரத்தில் வளாந்திருந்த பிரம்மரண்டமான விடுதலையின் தடிமனான வேராகவும் அவனது உயர்ப்பத்தில் விழாது வந்து கொண்டிருந்தது. அதை முதலையை அடைந்ததும், இந்த ஓட்டுக்கூரை ஓட்டம் மரங்களின் வேர்களில் மோதிக் கொள்ளப் போவது தசையம் மோதிக் கொண்டதும் தான் துளாவித் தண்ணீரில் முழுகிவிடும் பிறகு தன்னுடைய கதி என்ன? தப்பிப் பிழைத்துக் கரை ஏற முடியுமா? கழல்களில் சிகி மரங்களின் வேர்களில் அடிபட்டுச் சாக நேரிடுமா?

துயோ' இது என்ன' அந்த மரங்களின் வேர்களுக்கு மத்தியில் பவகரமான முதலை ஒன்று வாயைப் பிளந்து கொண்டிருக்கிறதே' அது உண்மை முதலையா? அல்லது பொய்மை முதலையா? அல்லது என்ன உண்மையின் பிரமையா?

இதோ கரை நெருங்கிவிட்டது' மரங்களின் வேர்களின் மேல் ஓட்டுக் கூரை மோதிக் கொள்ளப் போகிறது'

வானதி தன் கண்களை இறுக்கி முடிக்கொண்டாள்.

"தாயே' தூக்கப் பரமேசுவரி' தாய் தந்தையற்ற இந்த அதானைப் பெண்ணுக்கு நீதான் கதி' என்னை உன் பாதங்களில் சேர்த்துக்கொள்" - என்று பிரார்த்தனை செய்தாள்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

இருபத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

உயிர் காசலாடியது!

ஒ

ருண்டே நேரம் ஒரு யுகமாகத் தோன்றக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் சில உண்டு அவற்றில் ஒன்று இப்போது வானதிகு நேரத்து அவன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு, தூக்கம் பாம்புகளிடையே வீராசைதனை செய்குகொண்டு, மூடக்கூடா எட்குதல் கடிவறு நேரம் சில வினாடிகள்தான் இருக்கும். ஆயினும் அவை சில யுகங்களாகிய அவனாகத்தே தோன்றியது பின்னர் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய அநிர்ச்சி அவனது உடல் தேகத்தை மெல்லாய் குறுகிய போட்டபோது அவனது உடல் கண்களும் கிறந்துகொண்டன கனா மூட்டி நூற்றாண்டுகள் மாதங்கள் பாரிசு போதியதாயின

அந்த அநிர்ச்சி உண்டாயிற்று என்பதை அவன் அறிந்தான் அதனால் அந்தக் கரை கக்கல் கக்கலானபோது அநிர்ச்சி உலகமாக வானதிலின் பாதி உடம்பு, வானதிலுக்குத் மரக்கினைகளில் சித்கிக் கொண்டிருந்தது அதனால் அவன் மரத்தின் வேர்களில் மோதப்பட்டாமல் தப்பினான் தனது உடம்பை மூடவாய் உணர்த்து மரக்கினைகளைக் கெட்டி யாகப் பிடித்துக்கொண்டான், வெள்ளத்தின் கழல் அவனது உடல் கால்களைப் பிடித்து அதிவேகமாக இறங்குகொண்டிருந்தது அந்த வேகத்தினால் கால்கள் பிடித்துக்கொண்டு

அமரர் கல்கி

போய் விடும் போலிருந்தது அவன் உடுத்தியிருந்த சேலையும் அவனை இழுத்து வெள்ளத்தில் விட்டு விட முயன்றதாகத் தோன்றியது.

வானதிக்கு அச்சமயம் அதிசயமான மனோதிடமும் தைரியமும் எங்கிருந்தோ வந்திருந்தன பலனைக் கடித்துக்கொண்டு தன் முழு பலததையும் கொண்டு எழுப்பி மரக்கிளை விட மேலே தாவி ஏறினாள் வளைந்து ஊசலாடிய மெல்லிய கிளைகளுக்கு மேலே இரண்டு கவடுகளாகப் பிரித்த ஒரு பெரிய கிளையில் வசதியான இடத்தில் கெட்டியாக உட்காந்து கொண்டாள் சேலைத் தலைப்புகளை முறுக்கித் தண்ணீரைப் பிழித்தாள்.

அப்போது சடபடவென்று தண்ணீர் அடிபடும் சத்தம் கேட்டது சற்று முன்னால். அவன் கண்ணை மூடிக்கொள்வதற்கு முன்னால், பாரதத் முதலையின் நிலைவு வந்தது.

கீழே குனிந்து நாலு பக்கமும் உற்றுப்பார்த்தாள். முதலில், முதலையின் வாய் தண்ணீரை அடிக்கும் காட்சி மட்டும் தென்பட்டது முதலையின் உடம்பில் பெரும் பகுதியை அவன் ஏறி வந்த ஓட்டுக் கூரையின் உடைந்து சிதறிய பகுதிகள் மறைத்துக்கொண்டிருந்தன சிறிது சிறிதாக முதலை தன் வாலின் உதவி கொண்டும் உடம்பை அசைத்து நெளித்தும் அதற்கு கூரைப் பகுதிகளிலிருந்து முழுதும் விடுவித்துக்கொண்டு வெளிவந்தது அப்படி வெளிவந்த மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவதற்காக முதலை தன் வாயை அகலப் பிளந்தது வானதியைப் பார்த்து அது "வா! வா! எப்படியும் நீ என் வாயில் விழ வேண்டியதுதான்" என்று சொல்வது போலிருந்தது.

வானதியும் தான் தப்பிப் பிழைத்த விதத்தை எண்ணிப் பார்த்து உற்சாகம் கொண்டிருந்தாள் "ஓகோ! அப்படியா சொல்கிறாய்" என்னை விழுங்கி விடுவேன் என்றா சொல்கிறாய்? முதலையே! உன் கை வரிசை, வால்

வரிசை ஒன்றும் என்னிடம் பவிசாது! நீ பலனைக் காட்டுவதிலும் உபயோகமில்லை உன் பகிக்கு என்னை நம்பி விராடு? வேறு யாரையாவது பார்த்துக் கொண்டு போ!" என்று வானதி முதலையிடம் பேசினாள் அந்தக் குரலைக் கேட்ட முதலை தன் இரண்டு பயங்கரமான கண்களாலும் அவனை உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கியது.

வானதி "ஓகோ! என்னுடைய சபலம் உன்னை விடவிலலை போலிருக்கிறது" என்று கூறி விட்டுச் சற்று முற்றும் பார்த்தாள் அவளுடைய நிலைமை சற்றுப் பீதி அளிக்கக் கூடியதாகவே தோன்றியது தண்ணீரின் பக்கம் அந்தப் பெரிய மரத்தின் கிளைகள் வளைந்து தொங்கின ஆனால் கூரையின் பக்கத்தில் அப்படித் தாழ்ந்திருந்த கிளைகளையே காணவில்லை அடி மரத்தின் வழியாக இறங்கினால், அங்கே வேராகனோடு வேராக முதலை காதலுக் கொண்டிருந்தது நிதியின் பக்கம் வளைந்திருந்த கிளைகளிலிருந்து குதித்தால் மடுவின் கழல் அவனைச் சற்றிச் சழற்றிப் பாதாளத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு போகக் காதலிருந்தது அந்தப் பெரிய கழலைச் சற்று தேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் கூடத் தலை சற்றுமே போலத் தோன்றியது "கூரைப் பக்கம் கிளைகள் உயரமாக இருந்தாலும் பாதகமில்லை, எப்படியோ குதித்துச் சமாளிக்கலாம்" என்று எண்ணி, மரக்கிளைகளின் வழியாக நடந்து மறுபக்கம் போக யதனித்து எழுந்தாள்.

ஏற்கெனவே வெகு தேரம் அவளுடைய உடம்பின் கீழ்ப்பகுதி முழுதும் தண்ணீரில் இருந்த படியால் கால்கள் சிலவிட்டுப் போயிருந்தன எழுந்து நிற்க முயன்ற போது கால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கின "சீச்சீ! கால்களே! உங்களுக்கு என்ன வந்து விட்டது?" என்று சொல்லிவிட்டு, வானதி மறுபடி உட்காந்துகொண்டாள் பாருக்குப்

பொதுமை அதிகம்? முதவைக்கா, தனக்கா? - என்று சோதித்துப் பாராக வேண்டியதுதான் போலும்!

இசைமயம். கஜேந்திரனின் பிளிறல் சத்தம் கேட்டு வானதி திடுக்கிட டான சற்று முன் நதியைக் குறுக்கே கடந்து கரை ஏறி மேற்கு நோக்கிச் சென்ற யானை திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. அதேசமயத்தில் ஆறின் கரை ஓரமாகப் படகு ஒன்று வருவதையும் கவனித்தான் அந்தப் படகில் இருவர் இருந்தார்கள். ஆம், ஆம். அந்த இருவரில் ஒருவன் ஜோதிடரின் சீடன, இன்னொருத்தி பூங்குழலிதான்! கடைசியில் தன்னைக் காப்பாற்றி அழைத்துப் போக பூங்குழலிதான் வர வேண்டும்!

படகு மரத்தின் அடியில் வந்தது. மரக் கிளை மேல் உட்கார்ந்திருந்த வானதியைப் பூங்குழலி பார்த்து விட்டாள். சிரித்துக்கொண்டே

“இனவரன்! நல்ல இடம் பார்த்து ஒளிந்து கொண்டா

கன். சீக்கிரம் இறங்கி வாருங்கள்! அதோ அந்த யானையின்மேல் வருகிறது யார் தெரியுமா!” என்று கேட்டாள்.

வானதியின் மனத்தில் சடபென்று சணமை உதாமாதி விட்டது. ஆனாலும் அதை உறுதிப்படுத்துக கொளவதற்காக, ‘தெரியா’யித’ யார்?” என்று கேட்டாள்.

“தாங்கள் யாரைத் தேடிச் கொண்டு புறப்படக்கூட்களோ அவர்தான்! இனவரர்தான்!” என்றான் பூங்குழலி.

வானதி அடங்கா விப்பபுடல் யானையின் மேல் வருகிறவரைச் சில கண நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவர் அருகில் வரும் சமயத்தில் தான் மரக் கிளையின் மேல் உட்கார்ந்திருப்பது மிக்க அசம்பாவிதம் என்று தோன்றியது. பூங்குழலியின் யோசனைப்படி அவளுடைய படகில் இறங்கிவிட வேண்டியதுதான் என்று எண்ணிக் கீழே பார்த்தாள்.

அசைமயப் படகு வெள்ளத்தின் பைகத்தினால் மரத்தடியில் நிற்க முடியாமல் நகர்ந்து செல்

வதைக் கண்டான் படகுடன் போக விசும்பாமல பூங்குழலி தாவிக் குதித் தைதையும் பார்த்தான்

ஐயோ! இது என்ன! பக்கத்தில் பயங்கர முதலை கிடப்பதை இந்தப் பெண் கவனிக்கவில்லையா, என்ன!

ஒரு கணத்தில் ஒன்பதினாயிரம் எண்ணங்கள் வானதியின் உள்ளத்தில் எழுந்து கொண்டிருந்தன!

அவள் வாயிலிருந்து ஏதோ உள்திக் குன்றி வார்த்தைகள் வந்தன!

"முதலை!" என்பது மட்டும் பூங்குழலியின் காது வியுத்தது அவள் திரும்பிப் பார்த்தான் ஆம், அவளுக்கு வெகு சமீபத்தில் ஒரு பிரம்மாண்டமான முதலை அதன் வாயைப் பிளந்துகொண்டிருந்தது பூங்குழலி திரும்பிப் பார்த்த சமயம் முதலை தன் வாயை ஓங்கித் தண்ணீரில் அடித்தது

பூங்குழலி எவ்வளவோ எதிர்பார்த்தான்! எத்தனையோ அபாயங்களைச் சமாளித்திருக்கிறான் ஆனால் பக்கத்தூரத்தில் வாயைப் பிளந்துகொண்டிருக்கும் முதலைக்கு முன்னால் மீனா எதிரியத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய! கரணம் தப்பினால் மரணம்! ஒருவினாடியில் உயிர் தப்பாவிட்டால், முதலைவின் வாயில் போக வேண்டியதுதான்! எப்படி உயிர் தப்புவது! மறுபடியும் படகில் ஏறிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!

இவ்வாறு எண்ணிப் பூங்குழலி தண்ணீரில் பாயத்தான் படகு அதற்குள் கொஞ்ச தூரம் போயவிட்டது தோட்டரின் சீடன் படகை அவ்விடத்தில் நிறுத்த முடியாது என்று தீர்மானித்துச் சற்றுக் கீழ்ப்புறம் சென்று கரையோரமாக அதை ஒதுக்க எண்ணிக் கொண்டு போனான் பூங்குழலியின் ஆபத்தான நிலையை அவன் கவனிக்கவில்லை.

படகைப் பிடிக்கத் தாவி நீந்திச் சென்ற பூங்குழலி அலைமீறாமல் கடலைக் காட்டிலும் கரையேறி வெள்ளத்தின் கரையோரம் கழல் அபாயகர

மானது என்று கண்டான் கழலின் வேகம் அவனைக் கீழ் தோக்கி இடித்தது முதலை அவன் பின்னால் அவனைப் பிடிப்பதற்காக உகரத் தொடங்கிவிட்டதென்பதை உணர்ந்தான் இந்த நிலையில் அவனுடைய சேலைவின் தலைப்பு வளைந்திருந்த மரக் கிளைகளில் மாட்டிக்கொண்டு அவனுடைய நிலையை மேலும் அபாயகரமாக்கியது

தைவெல்லாம் மேற்கிளை மீது அமரத்திருந்த வானதி கண்டான் தன் மீது பூங்குழலி கொண்டிருந்த மனக்கசையும்.

சற்று முன்னால் அவனுடைய கொடூர வார்த்தை காரணமாகத் தான் செய்த சபதமும், அவன் தன்னைக் கை தூக்கி விட வேண்டாம் என்று எண்ணிக் கையை உதறித் தண்ணீரில் விழுந்ததும் மின்னல் வேகத்தில் அவன் மனத்தில் தோன்றி மறைந்தன. கூடவே, அப்பெண் பொன்னியின் செல்வரைக் கட எய்தித்து காப்பாற்றிச் சூடாமணி விவராதற்கு கொண்டு போகச் சேர்த்ததும் அதனால் சோழ நாடும் தாழ்வும் அவளுக்குப் பட்டிருந்த நன்றிக் கடனும் நினைவு வந்தன. அந்தா வானை மீது அவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார் அவர் வந்தவதானால் இவன் முதலை வாயில் அகப்படட்டுக் கொண்டு விட்டால், அவர் மயமா என்று பாடுபடும்! தன்னைப் பற்றி அவர் என்ன எண்ணுவார்! பார்க்கப் போனால் தன்னைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்துடன் அவ் வவா இவன் தொடர்ந்து வந்து இந்த அபாயத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறான்!

இவ்வளவு எண்ணங்களும், இப்போதே போகப் படிப்பதற்கு ஆவ் தீர்த்தில் நின்றிருந்த பங்கு தீர்த்திற்குள் தன் வானதியின் உள்ளத்தில் தோன்றின 'வாய் தவகம் மீனா தவகம்' என்று சொல்வது வெறும் வார்த்தை என்று எல்லா தவகங்களுக்கும் மீதம் தன்னைவின் வேகம்தான் அதிக தவகமா

வது

இவ்விதம் என்னமிட்ட தோத
தினேயை தவழ்ந்தவ கைமை
இவ்வனதென்பதையும் வானது
திரைவித்து விட்டான மேற்கினை
விரித்து ஒரு மனை கீழ் இறங்கி.
அதன்மீது படுத்த வண்ணம்
கைகளைக் கீழே தீட்டினான்
புறமுறியின் தலைக் கந்தலை,
வாரிப் பிடித்துக்கொண்டான்
புறமுறியின் மேல் தோக்கிப் பாரத
தான் வானநீரின் கைப் பிடி
விரித்து அவன் தயாரி
செல்ல முயல்வினான்

ஒரு காதலை மேலே ஓடி வர வானதி இப்போது அதை காதலைப் பிடித்துக்கொண்டாள் பூங்குழலியை மேலே இழக்கத் தொடங்கினாள் இன்னொரு கைவினால மரக்கிளை ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு பூங்குழலி வெள்ளத்தில்லிக்குது மேலே எழும்பினாள் வானதி இந்த கிளைவிடையே அவசியம்தான் ஏதோ இரண்டு பேரையும் தாங்க முடியாமல் அந்தக் கிளை வளைந்தது பூங்குழலி மேலே ஏற முயன்றாள் அந்த முயற்சியில் அவசியம்தான் கால்கள் தடுமாறின மறுகணத்தில் அவள் மரக்கிளைகளும் நதி வெள்ளத்துக்கும் இடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள் அவளுடைய ஒரு கையை மட்டுமே வானதியின் பித்தகரங்களும் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தன

மாதிரியே வோகளுக்கு மதையில் விடாத முதலை வெளிப் புறப்படுவதற்கு ஏற்று நேரம் ஆய்ந்து இப்போது அது வெளி வந்துவிட்டது

மரக் கிளைவிலிருந்து தொங்கிய உருவத்தைப் பார்த்துவிட்டு, வானம் மறுபடியும் அகலமாகத் திரிந்தது

பூங்குழலியின் உடலும் உயிரும் உச்சலாடிக் கொண்டிருந்தன

வானதியின் மெல்லிய கரங்களின் பூங்குழலியின் வாயை உடலின் கணத்தினால் நிறுத்தி விழுந்தது விழுந்தது விழுந்தது போலிருந்தது அவளுடைய உணர்வின் எந்தக் கணத்திலும் பூங்குழலி தனக்கைவிலிருந்து தழுவி முதலாளியின் வாயில் விழுந்து விடுவாள் என்ற எண்ணத்தினால் துடித்துக்கொண்டது

அதற்குள் விபத்து நேர்த்து விட்டால் பிரதம இளவரசரின் முகத்தை அவள் ஏறிப் பாராக்கிய முடியாது பூங்குழலி விழுந்தாள் அவளுடைய உயிர் உயிரை விட்டு விடுவதே மேலானது அப்படித்தான் செயல் வேண்டும்

அதோ யானை தெருவிலிருந்து விட்டது இளவரசர் அதன்மீது வந்த கிரா அவர் வந்து காப்பாற்றும் வரையில் பூங்குழலியை விட்டு விட்ட மலிந்தக் கித்தக கரங்களின் கைநி இருக்குமா...

யானை ஆற்றங்கரைகளில் வந்து மாததடையில் சென்று மறுபடியும் ஒரு கடையை மீட்டுவது அதை கைத்தொடக்க கேட்டு முதலை அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தது என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற பிரம்மபடியும் மாததன் பிளாக்காகத் திரும்பிச் சென்று படுத்துக்கொண்டது

வானதியும் மரக்கிளைகளின் மீது குவிந்த வண்ணம் யானையைப் பார்த்தாள் அதன் மலிந்தவனாடிப் பார்த்தாள் ஆம் அவர் இளவரசர்தான் பொன்னியின் செல்வர்தான்

"யானைப்பரகர்! யானைப்பரகர்! அன்றோதான் யானைக்குக் கைகளைக் காப்பாற்றியது போல இளவரசர் இந்தப் பேரவைப் பேரவைகளைக் காப்பாற்றும் என்று தனக்கு மட்டுமே கேட்கக் கூடிய மெல்லிய குரலில் கூறிக் கொண்டாள்

முடியாது இனி இந்த ஓடக்காரப் பேரவைத் தாங்கமுடியாது

இனி ஒரு நிமிஷம் தாமதித்தாலும் தோள் மூட்டை கவிழ்க்குது கைகள் தளியாகப் பிடித்து விட்டது விடுமே

அப்பப்பா! இவன் பெயர் பூங்குழலி! அவன் என்ன கனம் கனக்கிறான்! இராமனின் செயல் உடம்பு போல அல்லவா இருக்கிறது

யானைப்பரகர்! யானைப்பரகர்! சீக்கிரம் வர மாட்டாயா

பூங்குழலி கிரா என்று கத்தினாள் அதைக் கேட்ட வானதி அவளை முதலை பிடித்துக்கொண்டதாக எண்ணினாள் கொஞ்சம் முடியாத பயல்களும் அவள் மனத்தில் குடி கொண்டது கண்களை நிறுத்திப் பிடிக்கொண்டாள்

அவளுடைய கைகளைப் பிடித்துக்

கீழ் தோக்கி இழுத்துக்கொண்டிருந்த
கைம மேலும் அதிகமாகிற்று

முதலாவது பூங்குழலியைப் பிடித்து
இழுப்பதாக எண்ணிக் கண்ணை மூடிய
வண்ணம் இவளை இன்னும் கெட்டி
யாகப் பிடித்து மேலே தூக்க முயன்றான்

"கையை விடு! வானதி! கையை
விடு!" என்று செவியில் அழுதேன்
ஒலித்த இனவரசரின் குரல் கேட்டது

இவளைச் செய்கிறாய் என்று
தெரியாமல் கையை விட்டான்

அவளுடைய தோள்களைப் பிடித்து
இழுத்த பாரம் நீயவியது

கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

பூங்குழலியைக் கிழித்தான் துக்க
கையினால் கழறிப் பற்றி எடுத்த
கரையில் இறக்கி விடுவதைக் கண்டான்

பூங்குழலியின் கண்கள் மூடியிருந்த
தன் யானைத் துக்கை அவன் பிடித்து
கற்றியபோதுதான் அவன் அவ்வாறு
'கிதர்' சட்டிக் கத்தியிருக்க வேண்டாம்

அதேமாதிரி தானும் ஒரு தடவை
கத்திவிட்டு மூச்சைவாங்கி நத்து வாய்
திக் கு நினைவு வந்தது

இப்போது அந்தக் கட்டிலும் பானை
மடங்கு அபாயகரமான நிலைமை
யடைந்தது. தான் பயப்பாடாமலும்
பிரகண்ட இழக்காமலும் இப்போதை
நினைக்க அவருக்கே விவாய்ந்தது

தனது உயர்ந்த நிலைமையைப் பார்த்து
மேலே பார்ப்பது இன்னவாறு இருக்க
இவர்கே இன்னமும்' ஆவியும் பாத
மில்லை எப்படியும் ஒத்தான் அவருக்கு
தெரியாமற் போகாது இப்போது
என்னுடைய கதி என்ன' பூங்குழலியை
மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு என்னை
இந்த மரத்தில் போக வேண்டும்
இனவரசர் போய் விடுவாரா?

அவ்விதம் அவர் செய்தால் அது
என்னுடைய அசட்டுத்தனத்துக்குச் சரி
யான தண்டனையாகத்தான் இருக்கும்'

இல்லை, இல்லை' கறுத்தவின்
துக்கை மறுபடியும் அவனை தோக்கி

தூண்டுகொண்டு வந்தது

வானதி மீண்டும் ஒரு தடவை
கண்களை மூடிக்கொண்டாள்

மறுகணம் அவன் மரக்கிளை
யிலிருந்து தூக்கப்பட்டோர் கெட்டி
யான தரையில் விடப்பட்டதை
உணர்ந்தான்

கண் விழித்துப் பார்த்தபோது தான்
நினைவாகப் பூங்குழலியை அங்கு
நிறுத்திக் கண்டான்

தன்னை அறியாமல் எழுந்த அன்பு
மூலம் அவ்வாறு நான் அந்த ஓர்
கார்ப் பெண்ணைக் கட்டித் தழுவி
கொண்டான்

பூங்குழலி கண்களில் நீர் நறுமல்துடி
தடித்த குரலில் 'இன்னம்' இன்று என்
உயிரைக் காப்பாற்றினீர்கள். தான்
உங்களை நடி வேண்டாததில் முயற்சி
பேரகாமல் காப்பாற்றி அழைத்துப்
போக வேண்டும். அதற்கு மாறாக நீங்கள்
என்னை முதலை வாலிலிருந்து காப்பாற்றினீர்கள்
இந்த கனத்தை எவ்வுயர்
மரக்க மாட்டேன்" என்றான்

"பூங்குழலி! தான் உன்னைக் காப்பாற்றினான்
உன்னைமேல் என்னைமேல்
அந்த யானைப்பாகன் அல்லவா
காப்பாற்றினார்? அவரிடம் உன்
நன்றியைக் கூறு" என்றான் வானதி

"என் உயிரேமல் எனக்கு அவ்வளவு
வாக ஆகா ஒன்றுமில்லை ஆனால்
என் அத்தை, அம்மாவைப் போலவே
முதலவரிடம் ஓர் அவரைச் செய்தி
அதற்குமேல் என்னை அழைப்பான்
அதைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால்
தான் சொல்ல வேண்டும்' என்றான்
பூங்குழலி

யானையின் காலி தக்கவன் வானதி
விழித்துப் பார்த்தான் உத்தர ஓர் வியா
கூதகரம் அவனை அச்சமாய் பார்த்து
கொண்டிருந்தது

"யானைப் பாகர்! யானைப் பாகர்!
எவ்வளவு உன் யானைமேல் ஒற்றிக்
கொண்டு போகிறாயா' என்று கேட்டு
விட்டுக் கலீர் என்று சிரித்தான்

மகிழ்ச்சியும் துயரமும்

வா

னதிலின் சிறிப
பொலியுடன் கலந்து
வார்த்தைகளைக்
கேட்டு விட்டு, இள
வரசும் சிரித்துக்கொண்டே யானை
யின் மேலிருந்து கீழிறங்கினா

"ஆகா! யானை ஏறம் என்பது
மிகவும் கடினமான காரியம் இராஜ்ய
சிம்மாசனத்தில் ஏறுவது போலத்தான்
யானைமேல் ஏறுவதும் கஷ்டம். அதன்
மேல் உட்கார்ந்திருப்பதும் கஷ்டம்.
யானை மேலிருந்து இறங்குவது எவ்வா
வறறையும் விடக் கஷ்டம் ஆயினும்,
அத்தக் கஷ்டங்களையும் சில சமயம்
ஒருவன் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்
கிறது" என்றார் பொன்னியின் சேல
வர்

"சிலர் அந்தக் கஷ்டத்தை மிக அற்ப
மான காரணங்களுக்காகக்கூட அநு
பவிக்கிறார்கள் பறவைக் குஞ்சுகளைக்
காப்பாற்றுவதற்காக யானை மேல் ஏறிக்
கொண்டு ஓடி வருகிறவர்களும் உண்டு"
என்றான் வானதி

"அந்தச் சமயம் உனக்கு இன்னுமா
நினைவு இருக்கிறதா, வானதி! நீ
அதைப் பற்றி இன்றுவரை பேச்சை
எடுக்காததினால் மற்றது விட்டாயிற்
பா என்று எண்ணினேன்" என்றார் இள
வரசர்

"உயகெலலாம் கற்றி அலைந்து
அநேக வீரச் செயல்களில் ஈடுபடுகிற
வர்கள் மற்றது விடுவார்களே அரண்
மனையிலேயே இருக்கும் பேதைப்
பெண்ணுக்கு அதை ஞாபகம் வைத்துக்
கொள்வதை விட வேறு என்ன வேலை"
தாய்கள் அன்றைக்கு யானை மேல்
ஏறிக்கொண்டு வந்ததும் நினைவிருக்
கிறது. நான் கொடுமபாஞ்சாப் பெண்
என்று சொன்னதும் தாய்கள் முகத்தைச்
சுருக்கிக் கொண்டு திரும்பிப் போனதும்
நினைவில் இருக்கிறது"

"அதற்கு அப்போது காரணம்
இருந்தது, வானதி"

'அந்தக் காரணம் இப்போதும் இருக்
கிறது ஐயா' தாய்கள் உலகமாதும் சை
கரவாததிலின் புதல்வா, சோழ வன்
நாட்டின் கன்னியின் மணி போன்ற
பொன்னியின் சேலவர் நாணா பொட்
டைக் கூட ஒரு பிராந்தியத்தில் பிறந்து
வளராதவன் நெற்றசா குலம்கள். அநி
ஜம். பாரிசு இரந்து போனவருடைய
அதாந்தை மகன்..."

"வானதி! நீ எனக்கு அந்தி செய்
கிறாய்' நியாயம் அறம் வாதத்தை கூறு
கிறாய்' போனாள். போகட்டும்' நான்
தஞ்சைக்கு அவசரமாகப் போக வேண்
டும்' சேலவர் சோல்' நீ எப்படி இப்போ
வந்து சோந்தாய்' தனியாக ஏன் வந்
தாய்' ஒர்டுகூறா மில் மிதந்து வந்
தாயா'மே' இந்தப் பெண் இப்போ
எதற்காக வந்தாள்' எப்படி இந்தக்கை
பிராணாபத்தில் சிக்கிக் கொண்டாள் '

"நான் ஏதென இப்போ தீண்டு கொண்
டி'அப்பாவு கப்பலுக்கு ஞாபகம் வந்தது
பற்றிச் சந்தேகமும் ஒரு நிமிஷம் தனி
யாகப் பேச அவசரம் கொடுத்ததால்
நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி
விட்டுப் போயே போய் விடுவேன்"
என்றான் பூங்குழலி

பி

ந்த இரண்டு பெண்களும் அச்
சமயம் இளவரசரின் முன்
னாவ நேருக்கு தேர் தின்ற
போது, எப்படியோ அவர்களுக்கு
அசாதாரண கதரியமும் வாராடகமும்
ஏற்பட்டிருந்தன

"சமுத்திர குமாரி! உன்னை மற்றது
விட வேன் என்றா தீனைத்தாய்' அது
எப்படி முடியும்' நீதான் நான் கூப்பிடக்
கூப்பிட, தீண்டுக்கூடப் பதில் சொல்லா
மல் பாக்கைச் செலுத்திக்கொண்டு
வந்தாய்' அப்படி அவசரமாக வந்தவன்

மீது கிண்குட்டி புகழ். புகழ் புகழ் புகழ் புகழ்
 திவனு சிவனு சிவனு சிவனு சிவனு சிவனு
 னளவும் மீது புகழ் புகழ் புகழ் புகழ்
 இளவழி புகழ் புகழ்

சுவாமிநாத திருநெல்வேலி புகழ் புகழ்
 துகடுகொண்டு வந்தது. புகழ் புகழ் புகழ் புகழ்
 அவளையெல்லாம் கிண்குட்டி புகழ் புகழ்
 ஆனான் கிண்குட்டி இளவழி புகழ் புகழ்
 புகழ் புகழ் புகழ் புகழ் புகழ் புகழ்
 புகழ் புகழ் புகழ் புகழ் புகழ் புகழ்
 புகழ் புகழ் புகழ் புகழ் புகழ் புகழ்

தாயகம் தோதிடா விட்டா இதை
போது நான் போய்விட்டேன். அங்கே
நுழைந்து வந்தார். தங்களுக்கு வரக்
கூடிய ஆபத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்
விவரம் தாயகம். அவருடைய பற்றியும்
சொன்னார்.

"ஆகா! இது பெரிய அபாயத்தான்!
அவருக்கு எவ்விதம் தெரந்தது? அவரும்
தோதிடா இல்லாவிட்டால் அங்கே ஒரு
வேளை எல்லாருமே சொல்லுவது போல்
அவரே இந்த ஏற்பாடு செய்தாரா?"

"இல்லை, இளவரசே! அவர் செய்த
ஏற்பாட்டை. பாண்டிய நாட்டுச் சதி
காரர்கள் இரகசியமாகப் பேசிக்
கொண்டிருந்ததை ஓடிக் கொண்டு வந்தான்
அறிந்துகொண்டாராம்..."

"ஓகோ! இன்னும் ஏதாவது அவர்
சொன்னாரா?"

"நினைப்பதற்கும் சொல்வதற்கும்
பயங்கரமான தகவல் தங்களைப்
தங்கள் தந்தையையும் மூத்த இளவரசர்
சொன்னை ஆதரவு காட்டினாரா? ஓர்
நாய்க் காய்ந்தான். அப்படி அதைச் சதி
காரர்கள் திட்டமிட்டிருப்பதாகச்
சொன்னார் அவர். ஆதரவு காட்டினார்
காப்பாற்றுவதற்காகக் கட்டிப்போக்கு
விசைத்து போய்விட்டார். தங்களுக்கும்
செகரவர்த்திகளும் இளைய
பிராட்டி எசேரிகளைச் செய்ய வேண்டும்
என்பதாகச் சொல்லி விட்டுப்
போனார்..."

"ஆகா! அவருடைய எசேரிகளை என்
ஒருவன் விஷயத்தில் உண்மையா
விருத்தப்படியால் மறவர்கள் விஷயத்
திலும் உண்மையாகத்தான் தக்க வேலை
தெரிந்தது. தாயகம் தோதிடா சொல்ல
வேண்டும் என்றாயோ?"

"ஆம், இளவரசே! சமுதாய உண்மை
ராணி தங்களைச் சேர்ந்த தந்தைக்கு
அழைத்து வந்தார் என்பதை அறியுப்தி
வைத்தார்."

"ஆகா! அதைப் பற்றி உன்னிடம்
கேட்க மறந்தே போனேன். சமுதாய
ராணிக்காகவே நான் இவ்வளவு
அவசரமாகப் புறப்பட்டு வந்தேன்
அவரைத் தஞ்சாவூருக்கு யாரோ பல

வந்தமாகக் கட்டி இழுத்து வந்
தாரார்களோ? அது உண்மையா?"

"உண்மைதான். ஐயா! ஆனால்
முதலமைந்தர் அந்தந்த தலை பிராக்
கத்துடனேதான் அவ்விதம் செய்
தார்..."

"ஓகோ! அந்தந்த வேலையார்" என
தந்தையர் சொல்லியபிறகாக அழைத்
துச் சென்றிருக்க வேண்டும். பூங்குழலி
முதலமைந்தரின் பிராக்ம
வெற்றி பெற்றதா? அவர்கள்.. சேகர
வந்ததையும் சமுதாய ராணியும் சந்தித்
தாரார்களா?"

"ஆம், சந்தித்தாரா?"

"என் வாழ்க்கை மனோரதம் நிறை
வேற்றி விட்டது இதைக் கட்டிவிடும் சதி
தொடர்பான செய்தி எனக்கு வேறு
எதுவும் இல்லை என பெரியவனை அறிக்
கே இதைத் தவிர வளையில் என தந்தையின்
செய்ததை அப்படியும் இல்லை. அதை
மாதிரிக்கு அப்படியான வந்தவர்களை
தங்களுக்கும் உண்டா என்பது எனக்குத் தெரி
யுமில்லை, பூங்குழலி!"

ஆம், எனக்கு அது தெரியும் சமுதாய
ராணி இதைத் தவிர வளையில் சேகரவாத
திகு அப்படியும் இல்லை. ஆனால்..."

"ஆனால் என்ன? ஏன் தயக்கி
திறந்தாய், சமுதாய ராணி?"

சொல்லாத தாயகமாகவே இதைத் திறந்து
நா எழவிடவில்லை. சமுதாய ராணி தம்
முண்டை இறுதிக்காலம் தெருவி
விட்டதாக எண்ணுகிறார் கடைசியாகக்
கண் முடுவதற்கு முன்னால் தங்களை
ஒருமுறை பார்க்க விருமபுகிறார்!"

என்றான்

தெய்வம் இது என்று சொல்லு
கிறாய்? சத்திராஷமான செய்தியைச்
சொல்லிவிட்டு உடனே இதைப் பேசிக்
போன்ற சொல்லையார் சொல்லுகிறாயோ?
இவ் தாயகம் ஒரு கண்மூடி தாயகப்
பதற்குமே வந்தார் இன்னவாறாக
மீட்டும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்
டதாகச் சொல்லு' என்றார் இளவரசர்
அருள்மொழிவர்மர்.

தொடரும)

பொன்னியின் செல்வன்

இருபத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

படைகள் வந்தன!

த

ஞான மாதகரம் அன்று முழுதும் ஒரே அலுவலகக் கல்யாணப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. புயலை யும் மழையையும் அவற்றினால் தோத்த சேதங்களுக்கும் மக்கள் அடி யோடு மறந்து விட்டார்கள். "சூழல் கொண் ட வீரநி வீரமும் சோழ நாட்டு மக்களின் இதயங்கொண்ட இளவரசரு மான பொன்னியின் செல்வர் நான்கு படிகளத்தில் புயல் அடித்த அன்று வெளிப்பட்டு விட்டார்; பின்னர் தஞ் ஞையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார் அவளார் சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைத்துச் சக்கரவரதநியாக முடி சூட்டும் தோகைத்துடன் பெருந் திரளான மக்கள் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்" என்னும் செய்திகள் முதலில்

வததிகளாகக் காற்று வாகடில் வந்தன பின்னர், தேரில் இளவரசரை நான்கு படிகளத்தில் பார்த்தவர்களே வந்து சொன்னார்கள் இந்தச் செய்தி காரணமாக, இரண்டு தினங்களுக்கு முன் வெளியில் அடித்த புயலைப் போலவே தஞ்ஞை நகர மாதநின்று உள ளத்தில் உத்பேகப் புயல் அடிக்கத் தொடங்கியது தஞ்ஞை நகரம் என்னும் கண்ட நியாத அளவில் இளவரசருக்குச் சிறப்பான வரவேற்பு அளிக்க வேண் டும் என்று மக்கள் தீர்மானம் செய்தார்கள் கோட்டைக்கு வெளியிலேயிருந்த புறநகரத்தின் வீதிகளை அலங்கரிக்கத் தொடங்கினார்கள். கூட்டங் கூட்ட

அமரர் கலிகி

மாகத் தெருக்களிலே தின்று பேசுவா
னார்கள் மேன தாளங்கள், தாளர தப
பட்டைகள் முதலிய வாத்தியங்கள்
சேகரிக்கப்பட்டன ஆடல பாடல்களில்
தோத்தவர்கள் இந்த விசேஷ சந்தாப
பதில தங்கள் ஆற்றல்களையெல்லாம்
காட்டி விடுவது என்று எண்ணி
ஆயத்தம் செய்யலானார்கள் மாதர்
களும் இன்னொன்றாகவும் தங்களை
அலங்கரித்துக் கொள்ளும் விதங்களைப்
பற்றிச் சிந்தித்தார்கள் மற்றும் பல அவ
சரக்காரர்கள் இளவரசரை வரவேற
பதில தாங்கள் முதனிக கொள்ள வேண்
டும் என்ற தோக்கத்துடன், தஞ்சை
விளிருந்து தாலா திசைகளிலும் சென்ற
சாலைகளில் கொஞ்ச தூரம் முன்ன
தாகச் சென்று காத்திருக்கத் தொடங்கி
னார்கள் அப்படி முன்னதாகப் புறப்
பட்டவர்களை வேறு சிலர் பார்த்துப்
பரிசுசித்தார்கள்

புறநகரம் இந்தப் பாடு பட்டதென
றால், கோட்டைக்குள்ளேயும் ஏதோ
முக்கியமான சம்பவங்கள் எதிர்பாரக்
கப் படுகின்றன என்பதற்கு வீரர்
விலேயே அறிஞர்கள் தென்பட்டன

காலையில் வழக்கம் போல்
கோட்டை வாசல் நிறத்தது
கறிகாய், தயிர், மோர் விற
பவர்களும் அரண்மனைகளில் அலுவல
களுக்குச் செல்வோரும் வழக்கம் போல்
கோட்டைக்குள் சென்று கொண்டிருத்
தார்கள் புயல் - மழையினால் ஏற
பட்ட சேதங்களைப் பற்றி முறையிட
டுக் கொள்ள விரும்பியவர்கள் இன்று
ஒரு சிலர்தான் வந்தார்கள் அவர்களும்
கோட்டைக்குள் சென்றார்கள் வழக்கம்
போல வேளைக்காரப் பட்டையும் கோட்
டைக்குள் பிரவேசித்தது

பின்னர், கோட்டை வாசற் கதவுகள்
எல்லாம் சட்டசட்டவென்று சாததப்
பட்டன பெரிய பெரிய இரும்புத்தாள்
களைக் கொண்டு கதவுகளை இறுக்கும்
சத்தமும் பூட்டுக்களை மாட்டிப்
பூட்டும் சத்தமும் கேட்கத் தொடங்கின
பிற்பாடு வந்தவர்கள் காவலர்களால்

தடுத்திற்றுத்தப் பட்டார்கள் முற்பகல்
நேரத்தில் இம்மாதிரி கோட்டைக்
கதவுகளைச் சாததித் தானிடும் காரணம்
என்னவென்று ஜனங்கள் பேச ஆரம்
பித்த சமயத்தில் இன்னொரு அதிசயம்
நடத்தது கோட்டையைச் சுற்றியிருந்த
அகழியைக் கடப்பதற்கு ஏற்பட்ட
பாலமும் தூக்கப்பட்டது அதற்குப்
பிறகு யாரும் கோட்டை வாசலை
தெருங்குவதற்கே முடியாமல் போய்
விட்டது

கோட்டையின் பிரதான வாசலாகிய
வடக்கு வாசலுக்குச் சமீபமாக இருத்
தவர்கள் மேற்கு வாசலையும் தெற்கு
வாசலையும் பற்றி விசாரித்தார்கள்
அந்த வாசல்களும் வடக்கு வாசலைப்
போலவே சாததிப் பூட்டப்பட்டன என
றும், பாலங்கள் தூக்கி விடப்பட்டன
என்றும் அறிந்ததும் மிக்க வியப்
படைந்தார்கள்

"இது என்ன புத்தம் ஒன்றும் நடக்க
வில்லையே' பகைவர்களின் சைன்யங்
கள் படை எடுத்து வருவதாகத் தெரிய
வில்லையே' அப்படிப் படை பெடுத்து
வருவதற்கு ஆற்றல் வாய்ந்த பகைவர்
கள் வடக்கே, தெற்கே, மேற்கே,
கிழக்கே, - எங்கும் சமீபப் பிரதேசத்தில்
இலலையே' அப்படி ஒருவேளை
வடக்கே இரட்டை மண்டலத்திலிருந்து
பகைவர்கள் நிகர்ப் பாய்ச்சலில் வந்து
விடுவதாக இருந்தாலும் கொள்ளிடத்
தையும் காவேரியையும் மற்றுமுள்ள
நதிகளையும் தாண்டி இப்போது எப்படி
வர முடியும்' அந்த மாநதிகளில் வென்
னம் பூரணப் பிரவாகமாக அல்லவா
போய்க்கொண்டிருக்கிறது'" - இவ்வித
மெல்லாம் தஞ்சைக் கோட்டையின் புற
நகரத்தில் வசித்த ஜனங்கள் பேசிக்
கொண்டார்கள் ஒருவேளை பொன்
னியின் செல்வரைக் கோட்டைக்குள்
பிரவேசியாமல் தடுப்பதற்காகவே இந்த
ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்யப்படு
கின்றனவோ என்று சிலர் கேள்வி
களைப் போட்டுக்கொண்டு "அப்படித்
தான் இருக்க வேண்டும்" என்று மறு
மொழி கூறிக்கொண்டார்கள் இந்த

வதந்தி பரவப் பரவ, நகர மாந்தரின் உதவேகம் அதிகமாயிற்று "விஜயாவய சோழரின் வம்சத்தில் வழி வழியாக வந்த இளவரசரைக் கோட்டைக்குள்ளே வராமல் தடுப்பதற்கு இந்தப் பழுவேட்டரை யார்கள் யார்? அப்படிப் பழுவேட்டரை யார்கள் உண்மையில் முயல்வதாயிருந்தால், கோட்டை மதில்களையே இடித்துத் தகர்த்துவிட வேண்டியது தான்!" என்னும் தோரணையில் பேசுவோரும் இருந்தனர்

வதந்தி என்னும் மாயா பூதம் எப்படிச் சினமபுமின்றது, எப்படி அவ்வளவு விரைவில் பிரயாணம் செய்கின்றது என்பது யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத மாமமான காரியத்தான் திடீரென்று இன்னொரு பயங்கரமான வதந்தி மக்களிடையே பரவத் தொடங்கியது வெகு காலமாக எதிர்பார்க்கப்பட்டு வந்த கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் மரணம் தோத்துவிட்டது என்பதுதான் அவ்வதந்தி "சக்கரவர்த்தி காலமாகி விட்டாராமே" அது உண்மையா?" என்று முதலில் கேட்டார்கள் அன்று அதிகாஸையில் வால நட்சத்திரம் ஒரு நிமிடம் ஜோதி மயமாக ஒளி வீசி விட்டுப் பூமியை நோக்கி விழுந்து மறைந்ததைப் பார்த்தவர்கள் சிலர், அதையே அதநாட்சியாகக் கொண்டு கந்தர சோழர் காலமானதை ஊரஜிதம் செய்தார்கள் "இது உண்மையாயின், மேலே என்ன நடக்கப் போகிறது?" என்பது பற்றிக் கவலைபுடன் விவாதிக்கப்பட்டதும் இயல்பேயல்லவா? இராஜ்ய உரிமை சம்பந்தமாகத் தகராறுகள் ஏற்படுமா? சிற்றரசர்கள் இரு கட்சியாகப் பிரிந்து தின்று சண்டையிடுவார்களா? இதக்கைய உள் நாட்டுச் சைகைகள் காரணமாகச் சோழ சாமராஜ்யமே சின்னாபின்னமாகிவிடுமா? நூறு ஆண்டுகளாகத் தழைத்து ஓங்கி வளர்ந்து வந்த சாமராஜ்யத்தில் மீண்டும் பகைவர்களின் படைகள் உட்புகுமா?

இவ்விதமெல்லாம் ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே "அதோ படை வருகிறது!" என்ற கூக்குரல் ஒன்று எழுந்தது பலரும் அவருமிவரும் ஒடிச் சென்று பார்த்தார்கள் உயர்ந்த கட்டடங்களின் மீதும் உயரமான மரங்களின் மீதும் ஏறிப் பார்த்தார்கள் அவ்வாறு பார்த்தவர்கள் கண்ட காட்சி ஒரேயடியாக வியப்பையும், திகைப்பையும் அளிப்பதாக இருந்தது

தஞ்சையிலிருந்து மேற்கேயும், தென் மேற்குத் திசையிலேயேயும் புறப்பட்டுச் சென்ற முன்று பெரிய சாலைகள் அக்காலத்தில் இருந்தன ஒன்று கொடும் பாளூர் வழியாக இராமேசுவரம் போகும் சாலை, மற்றொன்று மதுரை வழியாகத் தென் பாண்டிய நாட்டுக்குச் சென்ற சாலை, இன்னொன்று உறையூர் வழியாகக் கருங்குடும் சேர நாட்டுக்கும் சென்ற தீண்டு அகன்ற சாலை

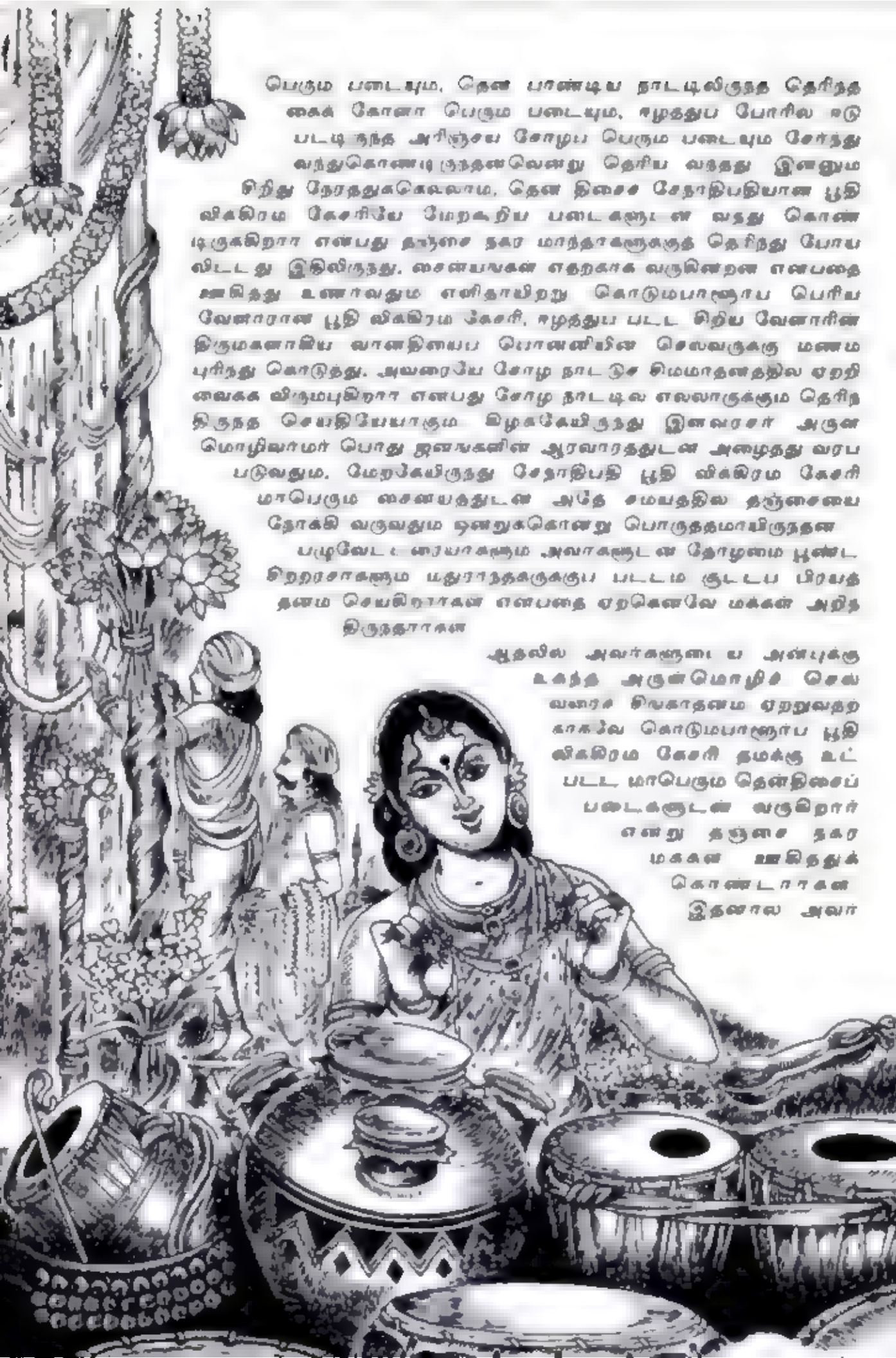
அன்று பிற்பகலில் மேற்கூறிய முன்று சாலைகள் வழியாகவும் படைகள் அணிவகுத்து வந்துகொண்டிருந்தன அவற்றில் முன்னால் வந்த அணிகள் கண்ணுக்குத் தெரிந்தனவே தவிர, பின்னால் வந்த அணி வரிசைகள் எங்கே முடிவின்றன என்பதே தெரியவில்லை அவ்வாறு அப்படை வீரர்களின் அணிகள் பின்னால் பின்னால் பின்னால் தொடர்ந்து வந்துகொண்டேயிருந்தன.

தலவவேளைப்பாக, அப் படைகளின் முன்னணியில் பெரிய புலிக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருந்தபடியால் பகைவார்களின் படைகள் என்று சந்தேகிக்க இடம் ஏற்படவில்லை சோழ சாமராஜ்யத்துச் சைன்யங்கள்தான் அவை! ஆனால் எதற்காக வருகின்றன? எங்கிருந்து வருகின்றன?

இன்னும் சற்றருகில் அப் படைகள் தெருங்கி வந்தபோது, புலி உருவம் தாங்கிய கொடிகளில் சிறிய அளவில் பதித்திருந்த இலச்சினைகளும் கண்ணில் பட்டன அவற்றிலிருந்து, கொடும்பாளூர் தலைமைக்கு உட்பட்ட பராத்தக சோழப்

பெரும் படைபும, நென பரண்டிய நாட்டிலிருந்த தெரிந்த
கைக கோனா பெரும் படைபும, சழத்துப் போரில் ஈடு
பட்டிருந்த அரிஞ்சய சோழப் பெரும் படைபும சேரத்து
வந்துகொண்டிருந்தனவென்று தெரிய வந்தது இன்னும்
சிந்து நேரத்துக்கெல்லாம், நென திசை சேநாதிப்பதியான பூதி
விகிரம் கேசரியே மேற்குறிய படைகளுடன் வந்து கொண்ட
இருக்கிறார் என்பது தஞ்சை நகர மாந்தர்களுக்குத் தெரிந்து போய
விட்டது இதிலிருந்து, சைன்யங்கள் எதற்காக வருகின்றன என்பதை
ணமித்து உணர்வதும் எளிதாயிற்று கொடும்பாளூர்ப் பெரிய
வேளாரான பூதி விகிரம் கேசரி, சழத்துப் பட்ட சிதிய வேளாரின்
திருமகனாகிய வானதியைப் பொன்னிவீன செலவருக்கு மணம்
புரிந்து கொடுத்தது. அவரைப் சோழ நாட்டுச் சிம்மாதனத்தில் ஏற்றி
வைக்க விரும்புகிறார் என்பது சோழ நாட்டில் எல்லாருக்கும் தெரிந்
திருந்த செய்தியேயாகும். கிழக்கேயிருந்து இளவரசர் அருள்
மொழிவார் பொது ஜனங்களின் ஆரவாரத்துடன் அழைத்து வரப்
படுவதும், மேற்கேயிருந்து சேநாதிப்பதி பூதி விகிரம் கேசரி
மாபெரும் சைன்யத்துடன் அதே சமயத்தில் தஞ்சையை
தோக்கி வருவதும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமாக இருந்தன
பழுவேட்டையார்களும் அவர்களுடன் தோழமை பூண்ட
சிற்றரசர்களும் மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் குட்டப் பிரயத்
தனம் செய்கிறார்கள் என்பதை ஏற்கெனவே மக்கள் அறிந்
திருந்தார்கள்

ஆதலில் அவர்களுடைய அன்புக்கு
உகந்த அருள்மொழிச் செல்
வனார் சிவகாதனம் ஏற்றுவதற்
காகவே கொடும்பாளூர்ப் பூதி
விகிரம் கேசரி தமக்கு உட்
பட்ட மாபெரும் தெளிசைப்
படைகளுடன் வருகிறார்
என்று தஞ்சை நகர
மக்கள் ஊமித்துக்
கொண்டார்கள்
இதனால் அவர்

கஞ்ஞடைய உறகாகம் மேலும் கரை புரண்டு ஓடத் தொடங்கியது சமுத்திரம் போல பொங்கி வந்த படை வீரர்கள் அளவளையும் வரவேற்று உபசரிக்கவும் விஞ்ஞது அனிககவும் அவர்கள் சித்தமானார்கள்

தஞ்சை நகரில் அக்காலத்தில் பல பெரிய வர்த்தகக் குழுவின் நடத்திய சத்திரங்களை இத்தனை கொடும்பாளூர் மணிக் கிராமத்தார் திருப்புறம்பயம் வலஞ்சியர், உறையூர் தாம வணிகர், தானா தேசத் திணை ஆயிரத்து ஐந்தாறு நூறு ஆயிர வர்த்தகக் குழுவின் நடத்திய சத்திரங்களில், அன்று பிற்பகலிலிருந்தே ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு உணவு அனிகக ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன

இதை அறித்ததும் நகர மாந்தர்களின் உலவாகம் அதிகமாகி விட்டது அங்குமிய கும திரிவதும் கூடிக் கூடிப் பேசுவது மாக இத்தனார்கள் அவர்களில் நூறுக்கு நூறு பேரும் அஞ்சமொழி வர்மரின் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தபடியால், வரப் போகும் சமையல்களைப் பற்றிப் பேசுவதில் ஒன்று மறைவு ஒன்றும் அவசியமாகக் கருதவில்லை. படை வீரர்கள் தஞ்சையை அழுகி வந்து ஆய்காங்கே கூடாரம் அடித்து முகாம் போடத் தொடங்கியதும், நகர மாந்தர்கள் அந்த முகாம் கஞ்ஞடே சென்று வீரர்களுடன் உலவாபம் செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள்

கு

ரியன் மறைத்து தன்றாக இருட்டுவதற்குள்ளே தஞ்சை நகரின் மூன்று பக்கங்களைபும சேனா வீரர்கள் குழந்து கொண்டு விட்டார்கள் நாலாவது பக்கத்தில் வடவாறு தஞ்சைக் கோட்டை எய்யொட்டிச் சேனாபடியாலும், வடவாற்றில் பெரு வேளளம் போய்க் கொண்டிருந்தபடியாலும், அந்தப் பக்கம் வீரர்கள் போவதற்கு வசதியாக இல்லை அதற்கு அவசியமுமில்லை யென்று கருதி விட்டு விட்டார்கள்

தஞ்சைக் கோட்டையின் பிரதான வடக்கு வாசலை முன்னம் நாம் பார்த்திருக்கிறோம் அல்லவா' முதன்முதலாக, நத்தினி தேவியைத் தொடர்ந்து வந்தியத்தேவன் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்த வாசல் அதுவன்றோ' அந்தக் கோட்டை வாசல் கண்ணுக்குத் தெரியும்படியான இடத்தில் சேநாதிபதி பூதி விக்கிரம சேசரியின் ஜாகை அமைக்கப்பட்டது

இருட்டி ஒரு ஜாமம் ஆன பிறகு சேநாதிபதி கோட்டையைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டுத் தமது ஜாகைக்கு வந்து சேந்தார் அவருக்கு முன்னாலேயே

அங்கே ஏறக்குறைய நூறு பேர் வந்து சேந்திருந்தார்கள் அவர்களில் வேளிர் படைத் தலைவர்களும், கைக் கோளர் படைத்தலைவர்களும், பாண்டிய மண்டலத்தின் தலைவர்களும் கொங்கு நாட்டுத் தலைவர்களும் இருந்தார்கள் சூழ நாட்டுப் போரில் வெற்றி கண்ட சோழர் படைத் தலைவர்களும் பலர் இருந்தார்கள் இவர்களைத் தவிர பற்பல வர்த்தகா மகா சபைகளின் தலைவர்கள் இருந்தார்கள் முக்கியமாக, 'நாளை தேசத்தினை ஆயிரத்து ஐந்தாற்றுவா' என்று உலகமெல்லாம் புகழ் பெற்ற வர்த்தக மண்டலத்தின் தலைவர்கள் வந்திருந்தார்கள் இவர்கள் அயல நாடுகளுடன் கப்பல் வாணிகம் செய்யும் பெரும் தன் வந்தார்கள், வர்த்தகப் பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல்களைக் காவல் புரிவதற்காகத் தாங்களே புத்தக் கப்பல்களை அனுப்பக் கூடிய வசதி வாயத்தவர்கள் இவர்களைத் தவிர, நஞ்சாவூர் நகரத்தைச் சேர்ந்த ஐம்பெரும் குழுவினரும் என்போர் ஆயத்தின் தலைவர்களும் அழைக்கப் பட்டு அந்தக் கூடாரத்தில் வந்து கூடி யிருந்தார்கள்

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

மந்திராலோசனை!

கூ

ரம்பத்தில் வழக்கமான யோகக் கேடம் விசாரணைக்குப் பிறகு கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் அங்கே கூடி யிருந்தவர்களைப் பார்த்துக்

கூறுவதற்கு:-

"நான் யார் யாருக்குத் தூது அனுப்பினேனோ, அவர்களில் ஏறக்குறைய எல்லாகும் வந்து இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள் திருக்கோவலூர் முதுகிழவரான் மலையமான் அரசர் மட்டுமே வரவில்லை அவர் வர முடியாததற்குத் தக்க காரணம்

இருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன் மிகவும் அபாயகரமான காரியம் என்று பலரும் கருதக்கூடிய காரியத்தைப் பற்றி யோசிக்க நாம் இங்கே வந்திருக்கிறோம் சோழ குலத்தாரிடமும் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியிடமும் நாம் எல்லாகும் எவ்வளவு பகதி கொண்டவர்கள் என்பது உலகம் அறிந்தது அதை எவ்வளவோ தடவை எவ்வளவோ காரியங்களில் நிரூபித்திருக்கிறோம் ஆனாலும் நாம் சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக இங்கே கூடியிருக்கிறோம் என்று நம் எதிரிகள் குற்றம் சாட்டக் கூடும் சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்து புத்தம் செய்யப் படை திரட்டி வந்திருக்கிறோம்

என்று கூட அவர்கள் சொல்லலாம் ஆனால் சக்கரவர்த்தியின் விருப்பம் இன்னதென்பதை நாம் நேர்முகமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்குச் சில காலமாக வசதி கிடைக்கவில்லை சக்கரவர்த்தியை நாம் தனிப்பட்ட பார்க்க முடிவற்றதில்லை அவருடைய அந்தரங்க விருப்பத்தை அறிய ஒரு நிமிஷங்கூட அவரிடம் தனித்துப் பேச முடியவில்லை ஏன் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததே சக்கரவர்த்தியின் தேச கௌரவ உத்தேசித்து அவரைத் தஞ்சை கோட்டையில் வைத்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது உண்மையில் பழுவேட்டையர்கள் அவரைச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது நீங்கள் எல்லாரும் என்ன கருதுகிறீர்களோ, தெரியவில்லை..."

சேநாதிபதி இந்த இடத்தில் சிந்து நின்றதும், "ஆம், ஆம்," "அதுதான் உண்மை" "சக்கரவர்த்தியைச் சிறையில் தான் வைத்திருக்கிறார்கள்" என்று அக்கூட்டத்தில் பல குரல்கள் எழுந்தன.

"உங்கள் ஆமோதிப்பிலிருந்து நாம் எல்லோரும் உத்த உணர்ச்சியும் ஒரே நோக்கமும் கொண்டவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது விஜயாலய சோழர் காலத்திலிருந்து எத்தனையோ ஆயிரமாயிரம் வீரர்கள் தங்கள் இன்னுயிரைப் போர்க்களத்தில் பலி கொடுத்து இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யம் இந்த மகோத்தம நிலைக்கு வந்திருக்கிறது சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளவே நமக்கெல்லாம் பெருமையாயிருக்கிறது அப்படிப்பட்ட சோழ குலத்துக்கும் சாம்ராஜ்யத்துக்கும் எவ்விதக் குறையும் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பதற்கே நாம் இங்கே கூடியிருக்கிறோம், சக்கரவர்த்திக்கு எதிராகச் சதி செய்வதற்கு அல்ல சக்கரவர்த்தியின் எதிரிகள் அவரை மூன்று வருஷ காலமாகச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் அவருக்கு உடல்நிலை சரியாக இல்லை என்று காரணம் சொல்கிறார்கள் தொண்டூறும் ஆறும் புண் சமந்த இருமேனியரான விஜயாலய சோழர், என்பதாவது பிராயத்தில் இருப்பதும்பயம் போர்க்

களத்தில் வந்து இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு கைகளை ஏதெச் சக்கர காரமாகச் சூழறி அவர் புதுத்து சென்ற விடமெல்லாம் எதிரிகளின் தலைகளை மலை மலையாகக் குவித்ததா? அதற்கைய வீரா வமசத்தில் பிறந்த கந்தர சோழர் தேச அசௌகரியதைக் காரணமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வெளியில் வரவே மறுக்கிறார் என்றால், அது நம்பக்கூடிய காரியமா? சக்கரவர்த்தியைச் சிறை வைத்திருக்கும் துரோக சித்தனையானார், பில்லி குளிய மாய மந்திர வித்தைகளைக்கொண்டு அவருக்குச் சித்தக் குழப்பத்தையும் உண்டாக்கி விட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது சக்கரவர்த்தியின் சித்தம் சரியான நிலையில் இருந்தால், நமக்குப் பீமரா ஜூனர்களைப் போன்ற இரண்டு வீராதி வீரப் புதலவர்கள் இருக்கும்போது, போர்க்களத்தையே கண்ணால் கண்டறியாத மதுராத்தகனுக்குப் பட்டம் கட்ட விடும்புவாரா...?

இப்போது பலா ஒரே சமயத்தில் "சக்கரவர்த்தியின் விருப்பம் அது வென்று நமக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டார்கள்.

"நமக்கு நேர்முகமாகத் தெரியாது தான் பழுவேட்டையர்கள் கூடிய விட்ட கையாக இருக்கலாம் ஆனால் நம் முதன்மந்திரி அநிருத்தப் பிரமமராயர்கூட அதை நம்புகிறார்..."

"அநிருத்தரும் அவர்களோடு சேர்ந்திருக்கலாம், யார் கண்டது?" என்றார் கூட்டத்தில் ஒருவர்.

"அப்படியும் இருக்கலாம் அதன் உண்மையை அறிந்து கொள்வது நாம் இங்கே கூடியிருப்பதன் ஒரு முக்கிய நோக்கம் இன்றைய நினம் இத் தஞ்சை மாதகரீல உலாலி வரும் வதந்தியை நீங்களும் அறிந்திருப்பீர்கள் தான் அதை நம்பவில்லை சக்கரவர்த்தியை உயிரோடு தரிசிக்கவும் பாக்கியம் நமக்கெல்லாம் கிடைக்கும் என்றே நம்பியிருக்கிறேன் அப்படி அவரைத் தரிசிக்கவும்போது பட்டத்தைப் பற்றி அவருடைய விருப்பம் என்னவென்பதை நேரில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வோம் ஒருவேளை சக்கரவர்த்தியை மதுராத்தகனுக்குப் பட்டம்

கட்டும் விருப்பத்தை தெரிவித்தார் என்றால், அந்த நீங்கள் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்வீர்கள்.”

“மாட்டோம்! மாட்டோம்” என்ற பெருங்கொளும் எழுந்தது

“நானும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன் ஏனென்றால், சக்கர வர்த்தி தெளிவுள்ள சித்தமுடையவராயிருந்தால் அவ்விதம் ஒரு நாளும் தெரிவிக்கமாட்டார் பராதகச சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலேயே பட்டத்து உரிமை பற்றி விஷயம் தீர்த்து முடிவாகி விட்டது கந்தர சோழரும் அவருடைய சக்திகளுமே தஞ்சைச் சிங்காதனம் ஏற வேண்டும் என்று அந்த மன்னர் உயிரிலும் தறுவாயில் கூறியதை நானே என செவிகளினால் கேட்டேன் கேட்டவர்கள் இன்னும் பலரும் இங்கே இருப்பார்கள் காலஞ் சென்ற மகா னாகிய கண்டராதித்தர் தம் குமாரனுக்கு இராஜ்யம் ஆளும் ஆசையே உண்டாகாத விதத்தில் அவனை வளர்க்க முயன்றார் அவருடைய தாமபத்தினியாகிய பெரிய பிராட்டியார், - சிவ பக்தியே உருக கொண்டவரான செம்பியன் மாத்தேவடிகள், - மதுராத்தகனுக்குப் பட்டம் கட்டக்கூடா தென்பதில் பிடிவாதமாகியிருப்பதை நாம் எல்லாரும் அறிந்திருக்கிறோம் இதற்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு முக்கிய காரணம் இருக்கத்தான் வேண்டும் அப்படியிருக்க மூம்போது, கந்தர சோழர் ஏன் மதுராத்த

தகனுக்குப் பட்டம் கட்ட ஆணைப்படுகிறார்' அவர் சித்தம் சரியாயில்லை என்பதற்கு இன்னும் ஓர் உதாரணமும் கூறுகிறேன் வீர பாண்டியனைக் கொன்று பாண்டிய சைன்யத்தை திரமூலம் செய்த பிறகு, பாண்டியனுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்து சமுதது அரண்மைத் தண்டிப்பதற்காக என் சகோதரன் படை எடுத்துச் சென்றான் அவனுக்கு உதவியாகப் போதிய சைன்யங்களையும் தனவாடகர்களையும் அனுப்பத் தவறி விட்டோம் அதனால் அவன் போரகளத்தில் வீரமரணம் எய்த நோத்தது சோழ நாட்டின் வீரப் புகழுக்கு நோத்த அந்தக் கனங்கத்தைத் துடைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு நானும் பொன்னியின் செல்வரும் சென்றோம். சமுததுப் படைகளை திரமூலமாக வினோம் அதுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றினோம் மகிதனை மலை நாட்டுக்குள் ஒடி ஒளிந்து கொள்ளச் செய்தோம் தனாதிகாரி பழுவேட்டரையர் எங்களுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும் உங்களில் இங்கே வந்திருக்கும் வாதக மகா ஜனத்தலைவர்கள் உணவுப் பொருள்களை அனுப்பிப் பேருதவி செய்தீர்கள் ஆனாலும் நம் வீரர்கள் எல்லவரவோ கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்படி நோத்தது அவ்வளவையும் அவர்கள் பொறுத்துக் கொண்டு மகிதன் படைகளை திரமூலமாகவியது எதனால்' சோழ குலத்து மாவீரர்களுக்குள்ளே சடிகலா மாவீரராகிய பொன்னியின் செல்வர அளித்த உறசாகத்தினாலேதான்! அப்படிப்பட்ட வீரப் புதலவனுக்குத் தந்தைவாகிய சக்கரவர்த்தி அளித்த பரிசு என்ன' இராஜத் துரோகம் செய்து விட்டதாக அபாண்டம் கமத்தி இளவரசரைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வரும்படி கட்டளைவிட்டதுதான்' சித்தகவாதினம் உடைய ஒருவர் இவ்வாறு கட்டளை பிறப்பித்திருக்க முடியுமா '.

"சோநாதிபதி' மறுபடியும் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைப் பற்றியே பேசுகிறீர்கள் சக்கரவர்த்திதான் அக் கட்டளையை அனுப்பினார் என்பதற்கு

என்ன அத்தாட்சி'" என்று சபையிலிருந்தவர்களில் ஒருவர் கேட்டார்.

"அதற்கு அத்தாட்சி ஒன்றுமில்லை அதன் உண்மையைப் பற்றி தேரில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள விருமபியுத்தான் இங்கே நாம் வந்து சேர்த்திருக்கிறோம் சக்கரவர்த்தியின் சமமதயினி இத்தகைய கட்டளை பிறத்திருக்கக் கூடுமானால், இந்தச் சோழ சாமராஜ்யம் எவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதைச் சித்தித்துப் பாருங்கள் பின்னால் நிகழ்த்தவறையும் எண்ணிப் பாருங்கள் சிறைப்படுத்த வந்த வீரர்கள் இளவரசரைச் சிறைப்படுத்த மறுத்து விட்டார்கள் இளவரசர் தாமாகவே தந்தையின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து பாரததிபேந்திர பலவவனுடைய கப்பலில் ஏறி வந்தார் அந்தக் கப்பல் புயலில் சிக்கிக் கொண்டதாம் அப்போது இளவரசர் கடலில் மூழ்கி மாண்டதாக ஒரு வதந்தி புறப்பட்டது இதை நான் நம்பவேயில்லை பொன்னியின் செல்வனைச் சமுததிரராஜன் அபகரித்திருக்க மாட்டான் என்று உறுதியாக நம்பினேன் அந்தக் கப்பலில் வந்த மறா எல்லாருமே உயிர் பிழைத்திருக்கும்போது இளவரசர் மட்டும் எப்படிக் கடலில் மூழ்கி மாண்டிருக்க முடியும்'- ஆகையால் இளவரசர் கரை ஏறியதும் அவரைச் சிறைப்படுத்தச் சதி நடத்திருக்க வேண்டுமே அதன் குழ்ச்சியை அறித்துக்கொண்ட இளவரசர் தப்பிச் சென்று எங்கேயோ பதிரமாயிருக்கிறார் சரியான சமயத்தில் வெளிப் புறப்பட்டு வருவார் என்று நம்பியிருந்தேன் உங்களில் பலரும் அப்படி நம்பியதாகத் தெரிவித்தீர்கள் நமது நம்பிக்கை நிறைவேறியது நான்கப்பட்டினத்தில் புயல் அடித்த அன்று இளவரசர் வெளிப்பட்டார் என்பதாகவும், சோழ நாட்டு மக்கள் அவரை விறிய கோலாகலத்துடன் வரவேற்றுத் தஞ்சைக்கு அழைத்து வந்திறார்கள் என்பதாகவும் அறிந்தோம் அவர்களுக்குப் பக்க பலமாக இருக்கும் உததேசத்துடனேயே நாமும் இவ்விடம் வந்து சோத்தோம் ஆனால் வஞ்சகச்

குழச்சிகாரர்கள்
மறுபடியும் தய
கன கை வரிசை
யைக் கட்டி
விட்டார்கள் "

"என்ன
என்ன?" என்று
பலர் கவலைக்
குரலில் கேட்டா
ர்கள்

"நான் இதக்
கட்டித் துவத
வதற்குச் சில
நிமிடங்களுக்கு
முன்புதான் அ
செய்தி கிடைத்
தது இன்று
காலை வில
திருவாரூரிலிருந்து
இளவரசர் புறப்
பட்டிருந்த செய்தி
தில் அவர் ஏறி
வந்த யானைக்கு
மதம் பிடித்து
யானைப்
பாகனைத் தூக்கி
எறித்து விட்ட
தாம் அப்போது
ஏற்பட்ட குழப்
பத்தில இளவரச
ரும் கரணாமற்
போய் விட்
டாராம் "

"ஐயோ"
"இது என்ன
விபரீதம்?" "தெய
வமும் வஞ்சகா
களின் கட்சியில்
இருக்கிறதா?" -
என்று இப்படிப்
பலர் அங்கலாங்க
கத் தொடங்கி
னார்கள்
அவர்களைச்
சேதாதிபதி
கையமரத்தி

அமைதியாவிடுக்கச் செய்தார்.

"செய்தியை முதலில் கேட்டதும் நானும் கதி கலங்கிப் போனேன் ஒரு வரறு சமாளித்துக் கொண்டோன் இருக்கக் கூடாததிறகு வந்து சேரத்தென் இள வரசா அருள்மொழி வர்மாப் போர முனையில் எத்தனைய திகரிலலாத வீரம் உடையவரோ, அப்படியே அரிவாற றவிலும் திகரற்றவா வஞ்சகர்களின் சூழ்ச்சி வனலையில் அவ்வளவு கடிப்பாக அகப்பட டுக் கொண்டு விட மாட்டார் சேகிரத்தில் அவரைப் பற்றி நல்ல செய்தி ஏதேனும் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" அதற்கிடையில் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும். இந்த இக்கட்சி நான் நினைப்பையில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள விழும்புகிறேன்"

வலிதம் சேனாதிபதி நாம் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்ததும், மற்றவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள் அவர்களுடைய கருத்துகள் முக்கியமான விஷயங்களில் ஏற்குறைய ஒரு மாதிரியாகவே இருத்தன சிலவற்றை விவரங்களில் மட்டுமே மாறுபட்டன' அங்கே உள்ளவர்களின் பிரதிநிதிகள் நான்கு தினம் சக்கரவாதத்தை நேரில் சந்தித்துப் பேச வசதி கோர வேண்டும் என்றும், அதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தால் சக்கரவாதத்தில்டம் "மதுராதகன் சோழ சிங்காதனம் ஏறுவதை நாங்கள் விடும்பவிலலை" என்று தெளிவாகத் தெரிவித்து விட வேண்டும் என்றும் பலர் கூறினார்கள் "ஒன்று, பழுவேட்டரைப்பார்களுடைய சாவாதிகாரப் பதவிகளிலிருந்து சக்கரவாத்தி அவர்களை நீக்கி விட வேண்டும், அல்லது சக்கரவாத்தி தஞ்சாவூரை விட்டுப் பழையாறைக்குப் போய் விட வேண்டும்" என்று இன்னும் சிலர் வற்புறுத்தினார்கள்.

"ஆதித்த கரிகாலனுக்கு ஏற்கெனவே யுவ ராஜ்யப் பட்டாபிஷேகம் ஆகியிருப்

பதால் அவரே அடுத்த பட்டத்துக்கு உரி வவர் அவராகப் பட்டம் வேண்டாம் என்று மறுத்ததால், அடுத்தபடி சிங்காதனத்துக்கு உரிமைபாரார் அருள் மொழிவாடாதான் இதைச் சந்தேகத்துக்கு இடம் வைப்பாமல் சக்கரவாத்தியிடம் தெரிவித்து அவரையும் ஒப்புக்கொள்ளப் பண்ண வேண்டும்" என்றார்கள் வேறு சிலர், சக்கரவாதத்தியைச் சந்திப்பதற்கே வாய்ப்புக் கிடைக்காவிட்டால், கோட்டைக் கதவுகளைத் திறப்பதற்கு மறுத்தால், கோட்டையை முற்றுகையிட வேண்டியதுதான் என்று சிலர் சொன்னார்கள் "முற்றுகை எதற்காக' உடனடியாகக் கோட்டைக் கதவுகளையும் மதில்களையும் தகர்களுர்படி வீரர்களை ஏவ வேண்டியதுதான்" என்று இன்னும் சிலர் கூறினார்கள் இளவரசரைப் பற்றிச் செய்தி வரும் வரையில் காததிரூப்பது நலவது என்றும் ஆதித்த கரிகாலனுக்கு ஆள அனுப்பி அவரையும் தருவித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சிலர் கருதினார்கள்.

"அதற்காகவேலலாம் காததிரூப்பதில் என்ன பயன்' பழுவேட்டரைப்பார்களின் ஆதிக்கத்திலுள்ள கந்தர சோழப் பெரும் படை கொள்கிடத்துக்கு அக்கரையில் மழநாட்டில் இருந்து வருகிறது தற்சமயம் கொள்கிடத்திலும் மற்ற தற்களிலும் பெரு வேளளம் போவதால் அப் படைகள் இங்கு வர முடியாது ஆகையால் கோட்டையைத் தகர்த்துச் சக்கரவாதத்தியைப் பழுவேட்டரைப்பார்களின் சிறையில்லிருந்து மீட்பதற்கு இதுவே தக்க சமயம்" என்று வற்புறுத்தினார்கள் வேறு சிலர்.

இவ்வாறு விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கையில், கூடாரத்தின் வாசலில் காவல் புரித்துக்கொண்டிருந்த வீரன் ஒருவன் அவசரமாக உட்கேள் வந்து சேனாதிபதியின் காதுல் ஏதோ கூறினான் அவர் கூட்டத்தினரைப் பார்த்து, "இதோ வந்து விடுகிறேன் சற்றுப் பேசிக் கொண்டிருங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு வெளியேறினார்.

(தொடரும்)

யொன்னியின் செல்வன

இருபத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

கோட்டை வாசலில்

ம

த்திராலோசனை நடத்த இடத்திலிருந்து வெளி வந்த பூதிவிக்கிரமகேசரி, அங்கே விரும்பாத குதிரை மேல் தாவி ஏறினார். நஞ்சைக் கோட்டையின் வடக்கு வாசலுக்கு விரைந்து சென்றார் அதே சமயத்தில் பாண்டன் ஒன்று வடக்கு வாசலை நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தார். பாண்டனின் மேல் பாண்டப்பாக்கள் ஒருவனும் இரண்டு ஸ்திரீகளும் இருந்தார்கள். பாண்டப்பாக்கள் தன் கையில் வைத்திருந்த கொம்பை வாயில் வைத்துச் சிறிது நேரம் முழுகினான். பின்னர், கிழிர் என்று உச்சஸ்தாயியில் ஒலித்த குரலில், கணீர் என்றும், தெளிவாகவும் அவன் கூறியதாவது:- "சமுத்திரப்பாட

பராத்கன் சித்ய வேனாரின் செல்வப் புதலவி. கொடும்பாணாப் பெரிய வேனார் சேதாதிபதி பூதிவிக்கிரமகேசரியின் வளாப்புக் குமாரி, பழையாறை இணையபிராட்டி குதலை தேவியின் அருமைத் தோழியரான வானதி தேவியார் வருகிறார்! பராக்! பராக்! வழி விடுங்கள்!"

கோட்டை வாசலுக்குச் சமீபத்தில் அகழிக் களையை அடைந்ததும் அவன் மறுபடியும் ஒருமுறை கொம்பை வாயில் வைத்து ஊதினான். அதன் எதிரொலி நிற்பதற்குள்ளே மறுபடியும் அவன் முன் போன்ற கிழ்சைக் குரலில் கூறிய

அமரர் கல்கசி

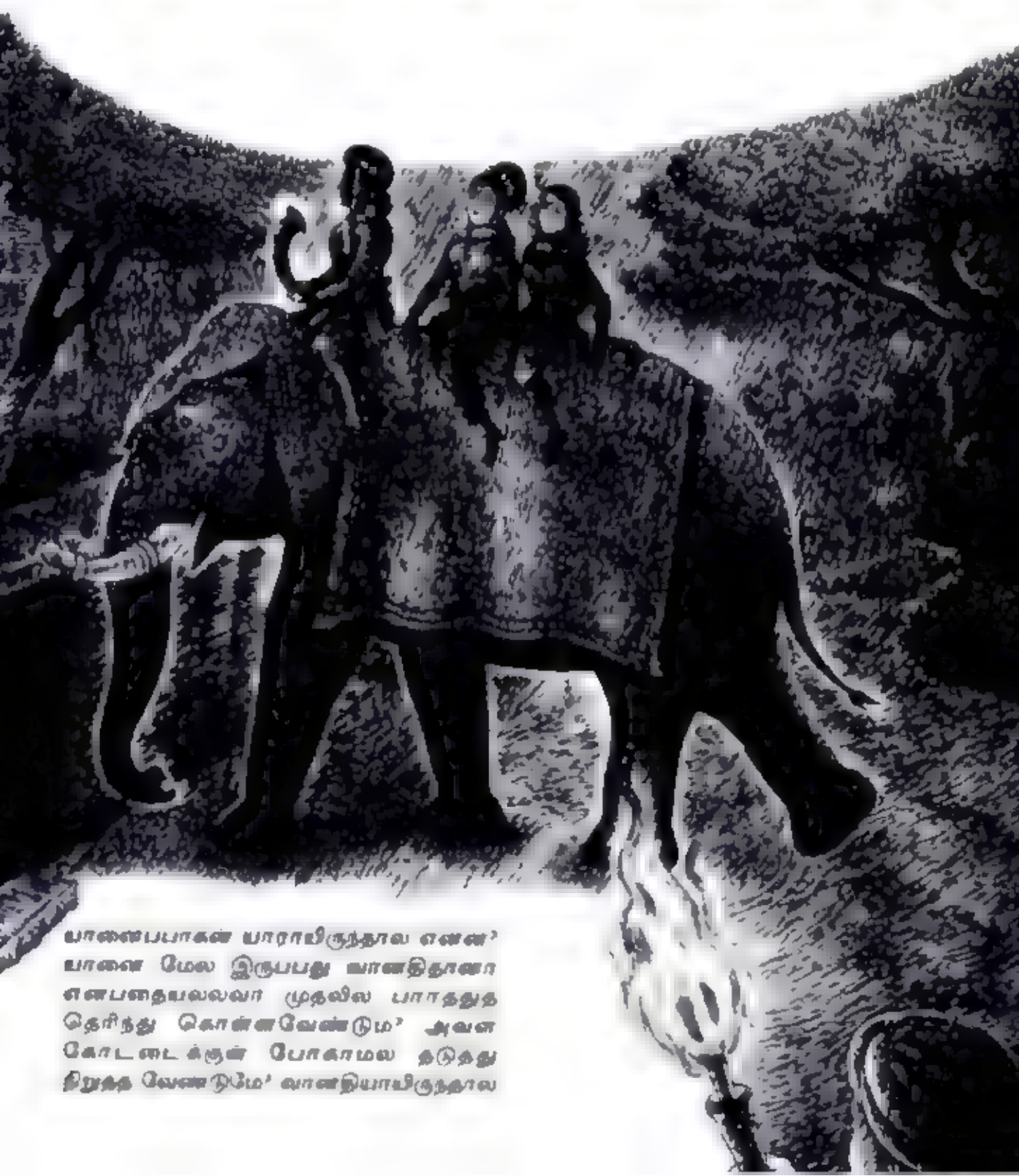

தாவது - "கொடுமபாளூர் இளவரசி
வானதி தேவியார் இளைப்பிராட்டி
விடமிருந்து சக்கரவர்த்திக்குச் செய்தி
கொண்டு வருகிறார் பெரிய பழுவேட
டரையரிடமிருந்து சின்னப் பழ
வேட்டரையருக்கு முக்கியமான செய்தி
கொண்டு வருகிறார்! கோட்டைக்
கதவைத் திறவுங்கள்! பராக்! பராக்!
கொடுமபாளூர் இளவரசிக்கும் அவரு
டைய தோழி பூங்குழலி அம்மைக்கும்

உடனே வழி விடுங்கள்! கோட்டைக்
கதவைத் திறந்து விடுங்கள்!"

வவாறு யானைப்பாகன
கலியதைக் கேட்டுச் சேநாதிபதி
பூதிவிக்கிரமகேசரி அடைந்த
வியப்பு இவ்வளவு என்று
சொல்ல முடியாது. அந்த யானைப்
பாகன குரலை எங்கேயோ எப்போதோ
கேட்டது போலிருக்கிறதே! அவன் யார்!

யானைப்பாகன் யாராயிருந்தால என்ன?
யானை மேல் இருப்பது வானதிதானா
என்பதையல்லவா முதலில் பார்த்துத்
தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்! அவள்
கோட்டைக்குள் போகாமல் தடுத்து
திறந்த வேண்டாமே! வானதியாயிருந்தால

மிகக் தலவதாயப் போயிறவு' இதரச் சிக்கல்கள் எல்லாம் தீரும் வரையில் குழந்தை தம்மிடத்தில இருப்பதே நல்லது.' இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டே சேநாதிபதி குதிரையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு போய் யானையின் சமீபத்தை அடைந்தார். அவர் பின்னோடு விரைந்து வந்த வீரர்களில் ஒரு வீரன் தீவாததி கொண்டு வந்தான். அதன் வெளிச்சத்தில் யானை மீதிருந்தவர்களைப் பார்த்த போது பெண்கள் இருவரும் சிறிய வேளாரின் புதல்வி வானதிகும் பூங் குழலியுத்தான் என்று தெரிய வந்தது.

"குழந்தாய் வானதி!" என்று அவர் ஏதோ சொல்வதற்குள் யானைப்பாகன மறுபடியும் கொம்பு ஊதத் தொடங் கினான் அவனை எப்படி நிறுத்தச் செய்வது?

தல்லவேளையாக இதற்குள் யானை மேலிருந்த பெண்கள் தங்களை நெருங்கி வந்த குதிரை மேல் இருப்பவர் யார் என்று உற்றுப் பார்த்தார்கள்.

உடனே, வானதி, யானைப் பாகனிடம் ஏதோ சொல்லி அவன் கொம்பு முழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டு, "பெரியப்பா' தாங்கள் தான்' தான் கேள்விப்பட்டது உண்மை தான்!" என்றான்.

"ஆம், குழந்தாய்' தான்தான்' ஆனால் இது என்ன விசித்திரம்? செயதி கொண்டு வருவதற்கு தீதானா அகப் பட்டாய்' இணையபிராட்டிக்கு வேறு யாரும் அகப்பட்டாமலா போய் விட் டார்கள்' அதிலும் இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையில்!" என்றார் சேநாதிபதி.

"ஆம், பெரியப்பா' இப்போப்பட்ட நிலைமையா யிருப்பதினாலேதான் என்னைச் செயதி கொண்டு போக அனுப்பினார். தாங்கள் சைன்பத்துடன் வந்து தஞ்சைக் கோட்டையைச் சூழத்து கொண்டிருப்பதாகச் செயதி கிடைத்தது. வேறு யாரையாவது அனுப்பினால் ஒருவேளை தங்கள் படை வீரர்கள் தடுத்து நிறுத்தி விடக்கூடும். தாங்கள் அனுமதித்தாலும் கோட்டைக்குள்ளே இருப்பவர்கள் கதவைத் திறந்து விட் டுமறுத்து விடலாம் என்னை அனுப்பி

வைத்தால் இரண்டு காரியத்துக்கும் அனுசுலமாயிருக்கலாம் என்று அனுப்பி யுள்ளார்கள் துணைக்குப் பூங்குழலி யையும் அனுப்பினார்கள்."

"ஆமாம், ஆமாம்' இந்த ஒடக்காரப் பெண் வெகு கெட்டிக்காரி அது முன் னமே எனக்குத் தெரிந்த விஷயத்தான் ஆனால் நீ அப்படி என்ன செயதி கொண்டு வந்தாய்' இரவுக்கிரவே தூது அனுப்ப வேண்டிய அவ்வளவு அவ சரமான செயதி என்ன?"

"அவசரமான செயதிதான், பெரி யப்பா' பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றிச் சக்கரவர்த்திக்குச் செயதி கொண்டு வந்திருக்கிறேன்."

"ஆகா' பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றியா' அவரைப் பற்றி உனக்கு ஏதா வது தெரியுமா?"

"ஏன்' எவ்வளவோ தெரியும். அவர் வீராதி வீரர், சூராதி சூரா, காவேரியில் அமுங்காதவர், கடலில் விழுந்தாலும் முழுகாதவர், அண்டிணோரைக் கைவிடா தவா, ஆபத்தில உதவி செய்வார்களிடம் தனறி மறவாதவர், அன்னை தந்தையிடம் பக்தி உன்னவா, தமக்கையார் சொல்லைத் தட்டாதவர், இராஜ்யத்தில் ஆசையிலலாதவர்."

"போதும், போதும்! அதைப்பெல்லாம் தான் கேட்கவில்லை. இளவரசர் செனக்கியமாயிருக்கிறாரா? இப்போது அவர் எங்கேயிருக்கிறார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"செனக்கியமாக இருக்கிறார், பெரி யப்பா' இப்போது எங்கேயிருக்கிறார் என்றும் தெரியும். ஆனால் அதைத் தங் கனிடம் கூற முடியாது!"

"என்ன? சொல்ல முடியாதா? என்னிடம் கூடவா சொல்ல முடியாது? தீதானா பேசுகிறாய், வானதி?"

"ஆம், பெரியப்பா' தான்தான் பேசுகிறேன் இளவரசர் இருக்குமிடத்தை ஒருவரிடமும் சொல்வதில்லைபென்று வாககனித்திருக்கிறேன்."

பிநாதிபதி பூதிவிகிரமகேசரிக்கு ஆக்ரோஷம் பொங்க ஆகதிரம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

"பெண்ணே' இணையபிராட்டியிடம்

வேட்டாரையர் முதன்மத்திரியிடம்
விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

அது முதல் கோட்டை மதில்
ஓரமாகச் சுற்றி வந்து கோட்டைப்
பாதுகாப்புக்கு வேண்டிய முன்
ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்தார்.
பல நாள் முற்பகைக்கும் கோட்
டையை ஆயத்தமாகச் செயல்
வேண்டும்; கொடும்பாளூர்ப்
படைகள் கோட்டைக் கதவைத்
தகர்த்தும் மதில் மேல் ஏறிக் குதித்
தும் கைப்பற்ற முயன்றால், அந்த
முயற்சியைத் தோற்கடிக்கவும்
சித்தமாயிருக்க வேண்டும். இதன்
பொருட்டு அவருக்கு நம்பிக்கை
யான வீரர்களை அங்கங்கே
நிறுத்தி வைக்க வேண்டும்
கோட்டை மதில் எங்கேயாவது
பலவீனப்பட்டிருந்தால், அதைச்
செப்பனிட்டோப் பலப்படுத்த
வேண்டும்.

இந்த ஏற்பாடுகளில் சின்னப்
பழுவேட்டாரையர் கவனம் செலுத்
திக்கொண்டிருந்தபோதே, வெளி
யில் இருந்து செயதிகள் அறிவதற்கு
வழி என்ன என்பது பற்றியும் அவ
ருடைய உன்னம் சித்திததுக் கொண்
டிருந்தது.

துணைக் கோட்டைக்கு இரக
சியச் சுரங்க வழிகள் இரண்டு
தான் உண்டு. ஒன்று பெரிய
பழுவேட்டாரையரின் மானிகை
விலிருந்து பொக்கிஷ நிலவறை
வழியாக வெளியே சென்றது. இந்த
வழியைச் சில நாள் வாரும் உப
யோகிக்க முடியாது ஏனென்றால்,
அந்த வழி வெளியே நிறக்க
வேண்டிய இடத்தில் வடவாறின்
வெள்ளம் அலை 'மோதிக்
கொண்டு' சென்றது. அந்த வழியை
அப்போது நிறத்தால் வெள்ளம் நில
வறைக் குன்றையே புரத்ததுவிடும்.

இன்னொரு சுரங்க வழி முதன்
மத்திரி அதிருத்தரின் அரண்மனைக்
குன்றே இருந்து புறப்பட்டது
ஆனால் அதன் வழியாக சின்னப்
பழுவேட்டாரையர் அறிவாமல்
வாரும் வெளியே போகவோ,

உள்ளே வரவோ முடியாது
அந்த வழி கோட்டைச் சுவ
ரைக் கடந்து செல்லும் இடத்
தில் சின்னப் பழுவேட்டரை
யரின் காவல் இருந்தது. இரவு
இரண்டாம் ஜாமத்துக்கு
மேலே அதைச் சுரங்க வழியாக
வெளியே அத்தரங்கமான
ஆடகனை அனுப்ப வேண்டு
மென்று சின்னப் பழுவேட்
டரையர் எண்ணமிட்டுக்
கொண்டிருந்தார். கடம்பூருக்
கும் பறையாறைக்கும் ஆட
கனை அனுப்பிப் பெரிய பழு
வேட்டரையரைப் பற்றியும்
பொன்னியின் செல்வரைப்
பற்றியும் நிச்சயமான தகவல்
அறிந்து வரச் செய்ய வேண்
டும்.

இம் மாநிரி காலாத்தக கண்
டர் முடிவு செய்கிறத சமயத்
திலேதான் ஒரு வீரன் விரைந்து
வந்து, வடக்கு வாசலில் ஒரு
யானையின் மேல் இரு பெண்
கள் வந்திருப்பதைப் பற்றியும்,
அவர்களுக்காகக் கதவைத்
திறக்கும்படி, யானைப்பாகன்
கவுலனைப் பற்றியும் தெரிவித்
தான். வந்திருக்கும் பெண்
களில் ஒருத்தி வானதி என்று
தெரிந்ததும் சின்னப் பழுவேட்
டரையர் பெரிதும் ஆச்சரியம்
அடைந்தார். வானதியின் பெரி
யப்பன் சைனயத்துடன் வந்து
கோட்டையைச் சுற்றி முற்ற
க்கூட்டி இருக்கும்போது, அதைப்
பெண் கோட்டைக்குள்
தன்னை விடுமபடி கேட
பதற்கு எவ்வளவு துணிச்சல்
வேண்டும்? முதலில் “கண்டிப்
பாகக் கதவைத் திறக்க
முடியாது” என்று சொல்லி
விட வேண்டுமென்றே
எண்ணினார். வடக்குக்
கோட்டை வாரணக்குப்
போய்ச் செருவதற்குள் அவரு
டைய எண்ணம் மாறி விட்
டது.

“கேவலம் ஒரு சிறு பெண்

னுக்குப் பயத்து கோட்டைக் கதவைத் திறக்க மறுப்பதா? இது என் வீர தீரத்துக்கு இழுக்கு ஆகாது?" என்று எண்ணினார் அப்படி எதற்காகத்தான் அந்தப் பெண் கோட்டைக்குள் வர விரும்புகிறாள் என்பதை அறிந்துகொள்ளவும் அவருக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று.

கோட்டை வாசலின் மேல் மாடியில் ஏறி நின்று பார்த்தார். பாணை மீது பாணைப் பாகணைத் தவிர இரு பெண்கள்தான் இருந்தார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது அவர்களில் ஒருத்தி வானத்தினால் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டார். அச்சமயம் கொடும்பாளூர் பெரிய வேளார் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார் அந்தச் சமயங்களில் ஒரு பகுதியும் அவர்களில் விழுந்தது. பெரிய வேளார் வானத்தைக் கோட்டைக்குள் போக வேண்டாம் என்று சொல்வதையும் வானத்தினை அதை மறுத்து உள்பேர் போவேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பதையும் அறிந்துகொண்டார் என்பதை வானத்திக்குக் கதவைத் திறந்து விடலாம் என்ற எண்ணம் உறுதிப்பட்டது.

பெரிய வேளார் அப்பால் அகன்று சென்றதும், பாணை மேலும் சில அடிகள் எடுத்து வைத்து அகழ் ஓரத்தில் வந்து நிற்கைத் கொண்டார்.

பாணைப்பாகன் கொம்பை எடுத்து ஊதிவிட்டு முன் போலவே, "கொடும்பாளூர் இளவரசிக்குக் கோட்டைக் கதவைத் திறந்து விடுங்கள்" பெரிய பழுவேட்டரை யரிடமிருந்து சின்னப் பழுவேட்டரை யருக்கும் இளையபிராட்டியிடமிருந்து சக்கரவர்த்திக்கும் செய்தி கொண்டு வரும் வானத்தி தேவிக்கு உடனே வழி விடுங்கள்" என்று கூவினான்.

இதைக் கேட்டதும் சின்னப் பழுவேட்டரை யரின் மனத்தில் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சந்தேகமும் தயக்கமும் நீங்கி விட்டன. பெரிய பழுவேட்டரை யர் வானத்தின் மூலமாகத் தமக்குச் செய்தி அனுப்புவது விசித்திரமானதுதான். ஆனாலும் இதில் ஏதாவது சூழ்ச்சியோ, தந்திரமோ இருக்கக் கூடும் இருந்தால், அதைத் தம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? இந்தச் சிறு பெண் தம்மை ஏமாற்றி விட்டுத் தப்பிப் பிழைக்க முடியுமா? பார்த்துக்கொள்ளலாம்

பாணைப்பாகன் ஊதிய கொம்பின் முழக்கத்துக்குப் பதில் முழக்கம் கோட்டை வாசல் மேல் மாடியிலிருந்து கேட்டது தீவரத்தி வெளிச்சம் தெரிந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் வேல்களின் முனைகள் ஒளி வீசித் திகழ்ந்தன வளைத்து நானேற தப்படிருந்த வில்களில் அம்புகள் பூட்டப்பட்டபு புறப்படச் சித்தமாயிருந்தன அவற்றுக்கு மத்தியில் ஒரு மனித உருவம் வெளிப்பட்டு வந்தது.

"கொடும்பாளூர் இளவரசியாருக்குக் கோட்டைக் கதவு திறந்து விடப்படும். பாணையையும் பாணை மீது உள்ளவர்களையும் தவிர வேறு யாரேனும் பின் தொடர முயன்றால் உடனே யமனுலகம் சேர்வார்கள்" என்று அந்த மனித உருவம் இடி முழக்கம் போன்ற குரலில் கர்ஜனை செய்தது.

இதைக் கேட்டதும் பூதிவிக்கிரமகேசரியும் அவருடன் வந்த ஆட்களும் இன்னும் சிறிது அப்பால் சென்றார்கள்.

கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன அகழியின் பாலம் இறக்கப்பட்டது பாணை பாலத்தின் மேல் நடந்து சென்ற போது, பாலம் அதிர்ந்தது வானத்திக்குச் சிறிது அச்சம் உண்டாயிற்று ஆனால் ஆபத்து ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. பாணை அகழியின் அக்கரைகளை அடைந்தது திறத்திருந்த கதவுகளின் வழியாகக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தது மறுநிமிடமே பாலம் மறுபடியும் தூக்கப்பட்டது கோட்டை வாசற் கதவுகளும் சாத்தப்பட்டன.

வானத்தி ஏறிவிருந்த பாணைக்கு அருகில் சின்னப் பழுவேட்டரை யரின் பாணை வந்து நின்றது.

"இளவரசி! வர வேண்டும்! வர வேண்டும்! தங்கள் பெரிய தந்தை தடுத்தும் வேளமல் தாங்கள் என் விருந்தாளியாக வர இசைந்தது பற்றி மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்! தங்களுக்கு இப்பே எத்த விதமான நீங்குகளும் தேடுமோ என்று அஞ்ச வேண்டாம்" என்று சின்னப் பழுவேட்டரை யர் கம்பீரமான குரலில் கூறினார்.

"ஐயா! எனக்கு அத்தகைய அச்சம் சிறிதும் இல்லை. நான் சொல்வ வந்த செய்திகளைச் சொன்ன பிறகு என்னைத் தாங்கள் பாதாளச் சிறையிலே அடைததாலும் கவலையில்லை" என்றாள் வானத்தி.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

இருபத்து ஏழாம் அத்தியாயம்

“நில் இங்கே!”

பா

தான் சிறையைப்
பற்றிக் கூறியதும்
கிணைப் பழுவேட்ட
ரையருக்குப் பழைய
தினைவுகள் வந்தன
சம்பிரதாய மரியாதைப்

பேசை மறந்துவிட்டுக் கூறினார் -
“ஆமாம்; நீ ஒரு தடவை பாதாளச்
சிறைக்குப் போயிருக்கிறாய் இணைப்
பிராட்டியுடன் சௌறாய உளவு அறிய
வதது தப்பி ஓடி விட்ட ஒற்றன் ஒரு
வனைப் பற்றித் தகவல் தெரிந்து கொள்
னப் போனீர்கள், இல்லையா?”

“இல்லை, ஐயா! நாங்கள் சொல்வது
சரியல்ல. நாங்கள் அன்று
பாதாளச் சிறைக்குப்
போனது ஒற்றனைப் பற்றி
அறிந்து கொள்வதற்காக
அல்ல. பட்டத்து இளவரசர்

ஆதித்த கரிகாலர் ஓலையுடன் அனுப்பி
விடுத்த தூதரைப் பற்றித் தெரிந்து
கொள்ளப் போனோம்.”

“அப்படி தங்கள் எண்ணிக்கொண்டு
போனீர்கள் அவன் ஒற்றனா, தூதனா
என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?
நீ ஏதும் அறியாத சிறு பெண் உள்
னோடு அதைப் பற்றி விவாதித்துப்
பயனிலவை தங்கள் போனதுதான்
போனீர்களே! அவரைப் பற்றி ஏதாவது
தெரிந்து கொண்டீர்களா?”

“இல்லை நாங்கள் எவனைப் பார்க்
கப் போனோமோ, அவன் உங்களுக்குக்
கூடத் தெரியாமல் விடுதலையாகிப்

அமரர் கல்ை

போய விட்டான் பழுவூர் இளையராணி நந்தினிதேவியின் கட்டளை எங்களை முந்திக்கொண்டு விட்டது பாவம்! தீயகனதான் என்ன செயலர்கள்?"

சின்னப் பழுவேட்டையா உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டார் தமது எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தாமல் தமதமையனார் இளையராணிக்கு அதிக இடம் கொடுத்து வந்தது இதன்கைய இளம் பெண்களுக்குக்கூட அல்லவா ஏசாகப் போயவிட்டது' இவ்விதம் தமது உன்னதநில தோன்றிய அவமான உணர்ச்சியை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல், "உங்கள் பங்குக்கு தீய கனம் ஓர் அரைப் பைத்தியக்காரனை விடுதலை செய்தீர்கள்!" என்றார்

"ஐயா' அரைப் பைத்தியம் என்று புறப் சேவை செயது வரும் சேததன் அமுதனைத்தானே சொல்கிறீர்கள்' அவரை அன்று விடுதலை செய்ததினால் இதன் சோழ நாடு எவ்வளவு பெரிய தன்மை அடைந்தது என்பதை அறிததால் ஆச்சரியப்பட்டுப் போயீர்கள்"

"பெண்ணே' எனக்கு ஆச்சரியம் இனி ஒன்றிலுமே ஏற்படப் போவதில்லை இதன் சோழ ராஜ்யம் யார் யாருக்கெல்லாம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டுப் பட்டு எனக்கு அலுத்துப் போய விட்டது நீ கூட இப்போது ஏதோ ஒரு முக்கியமான தன்மையைச் சோழ நாட்டுக்குச் செய்வதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறாய் அல்லவா?"

"ஆம், ஐயா' முக்கியமான காரியம் இல்லாவிட்டால் தங்கள் தமையனார் அனுப்பியிருப்பாரா? அதிலும் ஒன்றும் அறிவாத அபலைப் பெண்ணாகிய என்னை அனுப்பியிருப்பாரா?"

"என் தமையனாருக்குப் புத்திரசுத்த தன்மை அதிகரித்துக் கொண்டுதான் வருகிறது உன்னை அனுப்பியதின்குத்தே அது தெரிகிறது நீ கொண்டு வந்த செயதியைச் சீக்கிரம் சொல்லி விடு"

"பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களைப் பற்றி அலட்சியமாகிடுகிறது தவறு என்று தங்களிடம் கூறுமபடி சொன்னார் வீர

பாண்டியனுடைய ஆபத்துதல்கள் சிலர் உண்மையாகவே பயங்கர சதி செயது வருகிறார்கள், சோழ குலத்தைப் பழி வாங்க இன்று கெடு வைத்திருக்கிறார்கள், சக்கரவர்த்தியைப் பத்திரமாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று எச்சரிக்கும்படி கூறினார் "

தைக் கேட்ட காலாத்தக் கண்டர் தகைததார். "இதய பிரமாதமான செயதியைத் தானா சொல்லி அனுப்பினார்' ஒருவேளை உன் பெரிய தகப் பனார் படை எடுத்து வரப் போவதைப் பற்றித்தான் தகவல் தெரித்து சொல்லி அனுப்பினாரோ என்று பார்த்தேன் அவா வெளியிலிருந்து கொடும்பாளூர் சைனயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டால், நான் கோட்டைக்குள்ளே சக்கரவர்த்திக்கு ஏதும் நேராமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன் அதைப் பற்றி அவரும், தீயும், இளையபிராட்டியும் கூடக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை!" என்றார்

"ஐயா' தங்கள் இப்படி அலட்சியமாகக் கருதுவீர்கள் என்று தெரிந்து மேலும் ஒரு விஷயம் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார் பழுவூர் இளையராணியின் அரண்மனைக்கு அடிக்கடி யாரோ மத்திரவாதி ஒருவன் வந்து போனது பற்றித் தாங்கள் எச்சரிக்கை செய்தீர்களாம் அதற்கு அவா செலி கொடாமல், தங்களைக் கோபித்துக் கொண்டாராம் 'தமசி' பெருங்குற்றம் செயது விட்டேன் அந்த மத்திரவாதி ரவிதாஸன் என்பவன் தான் பாண்டியச் சதிகாரன் வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதல்களின் தலைவன் சோழ குலத்தை வேட்டாடு கருவறுக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருப்பவன் அவனுடைய ஆள் ஒருவன் இன்றைக்குச் சக்கரவர்த்தியின் பீது பழி வாங்க முயலுவான், அலட்சியம் வேண்டாம், சர்வ ஜாக்ரிதைபுட னிருக்கீயும்' - இதுவே பெரிய பாடிவேட்டையா தங்களுக்கு அனுப்பிய செய்தி' என கட்டைமையை நான் செயது விட்டேன்..."

காலாத்தக் கண்டர் சிறிது திகைத்துத்

தான் போய விட்டார் இம்மாதிரி செய்தியைப் பெரியவரைத் தவிர வேறு யாரும் அனுப்பியிருக்க முடியாது

"பெண்ணே! இது உண்மையானால் அவர் ஏன் இங்கு உடனே வரவில்லை? உன்னை எதற்காக அனுப்பினார்?"

"என்னை அவர் அனுப்பவில்லை அவர் இனையபிராட்டியிடம் கூறினார் இனையபிராட்டி என்னை அனுப்பி வைத்தார் ஆதித்த கரிகாலருக்கும் இன்றைக்கே ஆபத்து வர இருக்கிறது ஆகையால் அவரைக் காப்பாற்ற அவர் திரும்பிப் போயிருக்கிறார்"

"எங்கேயிருந்து? அவர் உங்களை எங்கே பார்த்தார்?"

"குடந்தையில் தோட்டர் வீட்டில் பார்த்தார் இன்னும் தங்களுக்குச் சத்தேகம் தெரியவில்லையானால் இதைப் புகள்குங்கள் தங்கள் அண்ணன் படகில் கொள்ளிடத்தைத் தாண்டி வந்தபோது புயல் அடித்துப் படகு கவிழ்த்துவிட்டது தப்பிப் பிழைத்துக் கரையேறிப் பள்ளிப் படையில் படுத்திருந்தபோது சதிகாரர்கள் பேசியதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார் ஐயா! இன்னமும் இங்கேயே நின்று பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்! அல்லது அரண்மனைக்குப் போகலாம்!"

"பெண்ணே! நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மையாகவே இருக்கட்டும். எப்போது பட்ட சதிகாரனாயிருந்தாலும் கோட்டைக் காவலைக் கடந்து வர முடியாது நீ பெண்ணாயிருப்பதினால்தான் உன்னே வர விட்டேன்..."

"வெளியேயிருந்து வர வேண்டும் என்பது என்ன? சதிகாரர்கள் கோட்டைக்குள்ளேயே இருந்துவிட்டால்..."

"ஒருநாளும் முடியாத காரியம்..."

"சரி, அது தங்கள் பொறுப்பு என்பது உடனமைய..."

"நிறைவேற்றி விட்டாய் இனி நீ திரும்பிப்போகலாம்."

"இல்லை, ஐயா! என்குடையில் ஒரு பாதிசைத்தான் நிறைவேற்றியிருக்கிறேன் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து இனைய

பிராட்டியின் செய்தியைச் சொல்லி விட்டால் முழுதும் நிறைவேறியதாகும்"

"அந்தச் செய்தியையும் என்னிடமே சொல்லி விடலாம்."

"முடியாத காரியம் சக்கரவர்த்தி விடம் தேரில் தெரிவிக்கும்படி இனைய பிராட்டியின் ஆகனா இதோ இனைய பிராட்டியின் முதநிரை மோதிரம்..."

"ஆ! முதநிரை மோதிரம் யார் யாரிடமோ வந்து விடுகிறது இனைய பிராட்டிதான் கொடுத்தான் என்பது என்ன நிச்சயம்? உன் பெரிய தந்தை இந்தக் கோட்டையை முறையாகவிட்டிருக்கிறார் உன்னை எப்படி நம்புவது?"

"ஓர் அபலைப் பெண்ணால் என்ன அபாயம் தோந்து விடும் என்று பயப்படுகிறார்கள்"

"பெண்ணே! பழுவூர் வம்சத்தினர் பயம் என்பது இன்னதென்று அறிய மாட்டார்கள்..."

"அப்படியானால் என்னை அரண்மனை வரையில் போக விடுங்கள் தாங்களும் கூட வாராங்கள்..."

"இன்றைக்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியின் மனக்கலக்கம் மிகவும் அதிகமாயிருக்கிறது"

"அந்தக் கலக்கத்தை நீர்ப்பதற்குரிய செய்தியுடன் தான் வந்திருக்கிறேன் ஐயா! விஷயம் இன்னதென்று அறிந்தால் என்னைத் தடுத்துத் தாமதப்படுத்தியதற்காகத் தாங்களே பச்சாதாப்பப்படுவீர்கள்..."

இனைய பழுவேட்டரைவர் சிறிது விடப்புகுந் காதடி. "பெண்ணே! ஒரு வேளை சின்ன இளவரசர் - பொன்னியின் செல்வரைப் பற்றிச் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாயா?" என்றார்

"ஆம், தளபதி"

"ஆகா! சின்ன இளவரசர் கைமாயிருக்கிறார்! இப்போது எங்கே வந்து கொண்டிருக்கிறார்? அவருக்கு, சதிகாரர்களால் அவருக்கும்..."

"ஆம், பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களால் அவருடைய உயிருக்கும் அபாயம் நேர இருந்தது ஆனால் கடவுள் அரு

ளாலு விபத்து ஒன்றும் ஏற்பட
வில்லை. சென்கியமாயிருக்கிறார் இது
தங்களுக்குச் சந்தோஷமளிக்கும் அல
லவா?"

"தலக கேனவி' சின்ன இளவரசர்
சென்கியமாயிருப்பது பற்றிச் சந்
தோஷப்படாமல் துக்கப் படுவார்
னா? வா! வா! உன்னோடு வீண்
பொழுது போக்க விருமப
லிலை அரண்மனைக்கு
வந்து சுகரவாததியிடம்
தேரில் சொல்ல வேண்
டியதைச் சொல்லி
விடு!"

வலிதம் கூறிச் சின்னப் பழு வேட்டாரையர் தம் யானையை மேலே செலுத்தினார் இளவரசரைப் பற்றி அறித்து கொள்ள அவருக்குப் பெரும் ஆவல உண்டாயிற்று அவருடைய மாப்பிள்ளை மதுராத்தகன் தஞ்சைச் சிமமாசனம் ஏறுவதற்கு அருள் மொழிவர்மன் ஒரு போட்டி எனப்பதாக அவர் என்றும் கருதியதில்லை. சக்கரவர்த்திக்கு அந்த எண்ணமே இல்லை என்பதை அவர் அறிவார். அருள்மொழி தந்தை சொல்லைத் தட்டக் கூடியவனும் இல்லை. குத்தலை தலைவிட்டு ஏதேனும் குன்றலு செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் கவலை. அவன் இப்போது ஏதேனும் குழ்ச்சி தொடங்கியிருக்கிறானா, என்ன? அருள்மொழியைத் தன் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனும் தந்தைக்குத் தாறு மாறான செய்கி அனுப்பியிருப்பானா? இளவரசனைப் பற்றி இந்தக் கொடும் பானூர்ப் பெண் உண்மையாகவே செய்கி கொண்டு வந்திருந்து சக்கரவர்த்தியிடம் கூறினாள். அதை அவர் தம்மிடம் சொல்லாமல் இருக்க மாட்டார். அருள்மொழி வாமரின் உத்தேசம் இன்னதுதான் என்று தெரிந்துகொண்டால், அதற்கேற்பத் தாம் செய்ய வேண்டியது பற்றித் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா? அச் சமயத்தில் பூதி விக்ரமமகேசரி தஞ்சைக் கோட்டை மீது படை எடுத்து வந்திருக்கும் சதிகாரச செயலைப் பற்றியும் சக்கரவர்த்தியிடம் தெரிவித்து விடலாம் அல்லவா?

இரண்டு யானைகளும் அரண்மனை வாசலில் வந்து நின்றன.

சின்னப் பழுவேட்டாரையர் இவருவாக யானை மீதுருந்து கீழே குதித்தார்.

இன்னொரு யானை மலை அசைவது போல் அசைத்து மண்டியிட்டுப் படுத்தது இரண்டு பெண்களும் யானைப் பாகனும் கீழே இறங்கினார்கள்.

வாசற் காவலனை அழைத்துச் சின்னப் பழுவேட்டாரையர் ஏதோ கூறினார் அவன் அரண்மனையின் முன் வாகலைத் திறத்து விட்டான்.

காலாத்தக கண்டருடைய மனத்தில் அவருடைய தமையனார் சொல்லி

அனுப்பியதாக வானதி கூறிய செய்தி உறுத்திக் கொண்டிருந்தது அதை அவர் அவட்சியம் செய்யப் பார்த்தும் முடியவில்லை. முக்கியமாக, மத்திரவாதி ரவி தானைப் பற்றி அறிந்தது அவருடைய மன அமைதியை மிகக் குலைத்தது வீர பாண்டியரின் ஆபத்துதலிகளைப் பற்றி அவர் முன்னமே அறிந்திருந்தார் ஆனால் அவர்களுக்குத் தஞ்சாவூர்க் கோட்டைக்குள்ளேயே இடம் கிடைத்திருந்தது என்று அறிபவில்லை. பழுவூர் இளைப்பாணி மத்திரவாதியை அழைத்துப் பேசுவதெல்லாம் பெரிய பழுவேட்டாரையரை மேலும் மேலும் தன்வசப்படுத்துவதற்காகவே என்று அவர் தம்பிக் கொண்டிருந்தார் அண்ணன் தம்பிகளுக்குள்ளே விரோதத்தை வளர்ப்பதும் அவருடைய நோக்கமாயிருக்கலாம் என்று நினைத்தார் இப்போது இந்தப் பெண் சொல்வது சிறிது பீதிகரமான செய்கியாகத்தான் இருக்கிறது ஆயினும், எந்த மத்திரவாதி அல்லது சதிகாரன் என்ன செய்து விட முடியும்? தம்முடைய அனுமதியின்றிச் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குள் ஓர் ஈயம் துழைப முடியாது சக்கரவர்த்தி வெளியிலே வருவதும் கிடைப்பாது இருந்தாலும் அரண்மனையைச் சுற்றிலும் இன்னும் கொஞ்சம் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தி வைப்பது நல்லது புயல் - வெள்ளம் என்று சொல்விக் கொண்டும், முதன் மத்திரியைப் பார்ப்பதற்காக என்று சொல்விக் கொண்டும் அதிகம் பேர் இரண்டு நாளாகக் கோட்டைக்குள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் வெளியிலே போய் விட்டார்களா என்று தெரியாது இன்று பகலில் நிமிரென்று கோட்டைக் கடையை சாத்தியதும் நல்லதாய்ப் போயிற்று. தூதோக்கம் கொண்டவர்கள், - யாராவது இந்தக் கோட்டைக்குள் வந்திருக்கிறார்களா என்று தன்றாகப் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விடலாம்...

வலிதம், யானை மேல் அரண்மனையை நோக்கி வரும் போதே எண்ணமிட்டுக்

கொண்டு வந்தார் அரண்மனை வாசலில் ஒரு பக்கத்தில் எப்போதும் ஆபத்தமாக வீழ்ந்த தம் ஆட்களைச் சமிக்ஞையால் அழைத்தார் அவர்களிடம் கோட்டையின் உட பக்கம் முழுவதும் நன்றாய்த் தேடிச் சத்தகாஸ்பதமாக யார் தென்பட்டாலும் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி கட்டளைவிட்டார்

மிறகு, வேளைக்காரப் படை யாரிடம் அன்றிரவு முழுவதும் தூங்காமலே அரண்மனையையும் சுற்றுப்புறங்களையும் காவல் புரிய வேண்டுமென்று சொல்ல எண்ணி, அவர்களுடைய தலைவனை அனுப்பும்படி ஆக்ஞாபித்தார்

இந்த நிலையில், யானையின் மேல் வந்த பெண்கள் என்ன ஆளார்கள் என்று திரும்பிப் பார்த்தார் அவர்கள் அப்போது அரண்மனை முன்புறத்து நிலா முற்றத்தைத் தாண்டி முதல் வரசைப் படிக்கு அருகிலே போய்க் கொண்டிருந்த தார்க்கள் ஆளால் ஆளால் இவ்வளவார்' அவர்களைத் தொடர்ந்து போகும் அந்த மூன்றாவது உருவம்' தலைப்பாகையைப் பார்த்தால், யானைப்பாகை மாநிரி தோன்றியது' ஆகா' யானைப்பாகை ஏன் தொடர்ந்து போகிறான்' அரண்மனைக்குள் அவனுக்கு என்ன வேலை' சக்கர வாதநிலிடத்தான் அவனுக்கு என்ன காரியம்'

மிகப் பயங்கரமான ஓர் எண்ணம் அவர் மனத்தில் மின்னலைப் போல தோன்றிச் சொல்ல முடியாத வேதனையை உண்டாக்கியது கோபக் கணலை எழுப்பியது ஒரேவேளை இதில் ஏதேனும் குழச்சி இருக்குமோ' இவ்வளவான் சதிகாரனோ' இந்தப் பெண்களை ஏமாற்றிவிட்டு, யானைப் பாகைப் போல வந்திருக்கிறானோ' தாமதம் ஏமாறது விடேடாமோ' தம் கண் முன்னால் சக்கரவாதநிலைக் கொல்ல வந்த வீர பாண்டியனின் ஆபத்து உதவி அரண்மனைக்குள்ளே போகிறதா' காலாத்தக் கண்டனுக்கு அவ்வளவு பெரிய அட்டைப் பட்டமா' அவ்வது பூதி விகிரமகேசரியின் குழ்ச்சியில் சேர

த்தா' எதுவாயிருந்தாலும் சரி, இதோ, மறுகணத்தில் எல்லாம் தெரிந்து போய் விடுகிறது

தாலே எட்டில் நிலா முற்றத்தைக் காலாத்தக் கண்டா கடத்து சென்று யானைப்பாகை சமீபம் அடைந்தார் 'அடே' நில இங்கே" என்று ஒரு காஜனை செய்தார் "நீ ஏன் உள்ளே போகிறாய்' யானைப்பாகைக்கு அரண்மனைக்குள் என்ன வேலை" என்று கூறிக்கொண்டே, அவனுடைய ஒரு கரத்தைத் தமது வஜ்ராயுதம் போன்ற கை முஷ்டியினால் பிடித்துக் கொண்டார்

அவருடைய கோப காஜனைக் குரலைக் கேட்டு விட்டு முன்னால் சென்ற இர பெண்களும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் அவர்களுடைய முகங்கள் சிறிது பயம், விடப்படி, ஆர்வம் முதலிய உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலித்தன, அதே சமயத்தில் புனைகை மலாந்தன் வானதி 'ஐயா' அவர் அவர் " என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்துச் சிறிது தயங்கினார்

குரோதத்தின் சிகரத்தை அடைந்திருந்த சின்னப் பழுவேட்டரையர் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை, அவன் வாரதையைப் பொருட்படுத்திக் கேட்கவும் விருமபலில்லை

யானைப்பாகையுடைய தடுமாற்றத்தி லிருந்து அவருடைய சத்தேகம் மேலும் மேலும் உறுதிப்பட்டது

முன்னொரு தடவை தம்மை ஏமாற்றி விட்டுத் தப்பி ஓடிப் போன வானார் குகத்து வாலிபனோ என்ற விபரீத எண்ணம் அந்தக் கணத்தில் தோன்றியது மறுபடியும் தம்மை ஏமாற்றிவிட்டுப் போகலாம் என்று இவ்வளவு துணிச் சலுடன் வந்திருக்கிறானோ...

பிடித்த பிடியை இன்னும் சிறிது கெட்டியாக்கிக் கொண்டு சின்னப் பழு வேட்டரையர், "அடா' உண்மையைச் சொல் நீ யார்' யானைப்பாகைதானா' அவ்வது சதிகாரனா' முன்னொரு தடவை என்னிடமிருந்து தப்பிச் சென்ற ஒற்றனா' இம்முறை தப்ப முடியாது" என்று சொல்லிக்கொண்டே, பிடித்த பிடியை விடாமல் 'யானைப்பாகை'

முகத்தைத் தமனை நோக்கித் திருப்பினார்

அரண்மனைவின் முன் மண்டபத்தில் எரிந்த
தீபங்களின் வெளிச்சம் இலேசாக அந்த
பாணைப்பாக்களின் கம்பீரமான முகத்தில்
விழுந்தது

"தம்பதி! நான் பாணைப்பாக்கள் கூடத்தான்
தங்கள்மீது ஏனும் துயிச சென்றதில்லை
தங்கள்மீது என்னை ஒப்புக் கொடுக்கவே
வந்திருக்கிறேன்" என்றான் பாணைப்பாக்கள்

காலத்தக, கண்டா அந்த முகத்தைப் பார்த
தார் அந்தக் குழைக கேட்டார் மேல் கலகம்
ஏழாம் இடித்து அவர் தலை மேல் ஒருமிக்க
விழுந்து விட்டது போலித்தது அவ்விதமாகத்

தினகரது சித்திரப் பதுமை போல
தினது விட்டார் கைப் பிடிவை விடு
வதற்காகக் அவருக்குத் தோன்ற

லிலலை கைபிடி அதுவாகத் தளர்த்து
இனவரசர் அருளமொழிவாமரை
வந்தளவு செய்தது

இருபத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

கோஷம் எழுந்தது!

எவரசர் அருளமொழிவ
மரின அந்த இனம் பொ
முகத்தில என்ன மா,
மந்திரசக்திதான் இருந்ததோ,
தெரியாது இத்தனைக்கும்

வரசர் அச்சமயம் முகத்தைக் கனித்
கொள்ளவும் இவலை போய்தின
குறி சிறிது கூடக் காட்டவில்லை
கண்ணெய் திருடி அகப்படடுக்
கொண்ட கண்ணனைப் போல குற

நத்தை ஒப்புகொள்ளும் பாவனை முதலில் தோன்றுமபடி தின்றா சின்னப் பழுவேட்டையரிடம் குற்றம் கண்டு பிடித்துக் கடிந்து கொள்ளும் அரி குறியோ, அவரை எதிர்த்துப் போராடும் தோக்கமோ அணுவுளவும் அவர் முதலில் காணப்படவில்லை.

ஆயினும், அஞ்சா தெஞ்சமும் அனவிலா மனோதிடமும் வாயத்தவாரை காலாத்தக் கண்டரின கை கால்கள் அதற்கு கணத்தில் வெட்வெடத்து விட்டன. முகத்தில் விபாசை அருமயிப்பது இன்னது செயலிறோம் என்றுகூட அநியாசம் இரு கைகளையும் உபயி வணக்கம் செலுத்தியவாறு. "பொன்னியின் செல்வா! சமூககொண்ட வீரா! சோழ நாட்டின் தலப்புதல்வா! இது என்ன கோலம்? இது என்ன காரியம்? இவ்விதம் தண்டிப்பதற்கு என்ன குற்றம் செய்தேன் நான்? சற்று முன் நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கருணை புரிய வேண்டும் 'மன்னத்தின்' என்று அருள்வாக்குத் தர வேண்டும். கண்ணித்தரும் பாராத குகுடனாகி விட்டேன்" என்று நா தழுதழுக்கக் குரல் தடுக்கக் கூறினா.

மேலும் இதே முறையில் பேசப் போனவரை இளவரசர் தடுத்தது. "தன்பதி! இது என்ன? தாங்களாவது, குற்றம் செய்யலாவது? ஒன்றும் அநியாத இந்தச் சிறுவன் தங்களை மன்னப்பதாவது?" என்றார்.

"தங்களைப் பிடித்து நிறுத்திய இந்தக் கையை வெட்டினாலும் போதிய தண்டனை ஆகாது 'அடா' என்று அழைத்த என் தானை அறுத்துப் போட்டாலும் போதாது."

"தங்கள் வாராத்தகன் என் காதில் நாராசமாக விழுகின்றன போதும், நிறுதுங்கள் தங்கள் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தங்கள் கடமையைச் செய்தார்கள் அதில் குற்றம் என்ன? தவறு என்று டைப்பது நான் இந்த வேடத்தில் பாணைப்பாகனாக வருவேன் என்று."

"நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லைதான் இப்படித் தாங்கள் செயல்படமா? எதற்காக? சோழ நாட்டின் மகா வீரரை இப்

படியா நான் வரவேற்றிருக்க வேண்டும்? ஆசா உபசாரங்களுடன் முன் வாசலில் வந்து காத்திருந்து வெற்றி முரக்கள் எடுத்த திகிலும் அதிருப்படி முழங்க வர வேற்றிருக்க மாட்டேனா?"

"தாங்கள் அப்படிச் செயலாிகள் என்று அறிந்துதான் நான் இந்த வேஷத்தில் வந்தேன். அதற்கெல்லாம் இது சரியான நியாயக் தங்களுக்குத் தெரியாதா? அதிகாராக்கின் தீய முயற்சிகளைப் பற்றிச் சற்று முன் கொடும் பாய்நா இளவாதி கூறினான் அல்லவா? அது உண்மையாக இருக்கலாமென்றே எனக்கும் தோன்றுகிறது..."

இளவரசர் என்னையும் அதன்பாண்டியச் சதிகாரர்களுடன் சேர்த்து விடமாட்டார்."

'கடவுளே' என தத்தை சக்கரவர்த்தியைப் பாதுகாப்பதற்குத் தாங்கள் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளைப் பார்த்து மனதிறஞ் செழிச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறேன் முதலில் என் தந்தையைப் பார்த்து விட்டு, பிறகு..."

'ஐயா' சக்கரவர்த்தியைத் தாங்கள் பார்க்கக் கூடாதென்று நான் தடுத்த விடுவேன் என்று நினைத்தார்களா? அதற்குப் பாலி நான் என்று யாரேனும் தங்களுக்குச் சொல்லியிருந்ததால்."

"ஒரு நாளும் நான் தம்பியிருக்க மாட்டேன், தன்பதி!"

"யின் ஏன் இந்த வேஷம்?"

"வேறு முறையில் நான் கோட்டைக்குள் வந்திருக்க முடியுமா, யோசியுங்கள்? கோட்டையைச் சுற்றித் தென்திசைச் சேனைகள் வந்து ஆழ்ந்திருக்கின்றன பெரிய வேளாளம் வந்திருக்கிறாரா எதற்காக வந்திருக்கிறார் என்று தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்."

"கோட்டைக் கதவுகளை நான் மூடச் செய்தது நியாயம் அல்லவா? அதில் ஏதேனும் குற்றம் உண்டா?"

சொம்ப நியாயம் பெரிய வேளாளிப் புத்தி கேட்டுப் போயிருக்கிறது அவரால் நான் கோட்டைக்குள் வருவது தடைப்படும் என்றுதான் இந்த வேடத்தில்

வந்தேன். அவர் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன் தலலவேனை யாக அவர் என்னைக் கவனிக்க வில்லை தங்களுடைய காரணமவான் கண்கள் கண்ணுழித்து விட்டன "

"என் கண்கள் மூடிப் போயிருந் தன அதனாலேதான் பாரததவுடன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தங்களை பாணைப்பாகன் என்று எண்ணிக் கூறிய வார்த்தைகளைத் தாங்கள் கருணை கூர்த்து மன்னித்து விடுவ கன் ."

"அவ்விதம் சொல்ல வேண்டாம தாங்கள் வேறு, என் தந்தை வேறு என்றே நான் எண்ணவில்லை. என் னைச் சிறைப்படுத்திக் கையோடு கொண்டு வருவதற்காகத் தாங்கள் ஆட்களை அனுப்பியிருந்தீர்கள் "

"கடவுளை' இது என்ன வார்த்தை' தானா சிறைப்படுத்த ஆட்களை அனுப்பினேன்' தங்களை கடனே பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தங்கள் தந்தை - சக் கரவர்தி - அனுப்பினார்..."

"அது எனக்குத் தெரி யாதா தனபதி! இலங்கையில் நான் இருந்தபோது அவர்கள்

வந்தார்கள் 'சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை அல்ல. பழுவேட்டரையர்களின் கட்டளை' என்று என் அருகில இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள்.."

"எங்கள் வீரோதிகள் அப்படிச் சொல்லியிருப்பார்கள் "

"நான் அவர்களுக்கு 'என் தந்தையின் கட்டளை எப்படியோ, அப்படியே பழுவேட்டரையர்களின் கட்டளையும் என் சிரமேல் கொள்ளத்தக்கது' என்று கூறினேன் கட்டளையும் புயலையும் மழையையும் வெள்ளத்தையும் தாண்டி வந்தேன் அரண்மனையின் முன் வாசலைத் தாண்டி உள்ளே போனதும் தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரித்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணினேன் தங்கள் கட்டளையின்றி என் தந்தையைப் பாரகவும் நான் விரும்பவில்லை "

"இளவரசே' இன்னும் என்னைச் சொடுக்கிறீர்கள்? தங்கள் தந்தையைத் தாங்கள் சந்திப்பதற்கு நான் என்ன கட்டளையிடுவது' தங்களுடன் வரச் சொன்னால் வகுகிறேன் இங்கேயே திறகச் சொன்னால் தின்று விடுகிறேன்' இளவரசரின் விருப்பமே என் சிரசின் மேல் குடும் கட்டளை" என்று பணிவுடன் கூறினார் பழுவேட்டரைவர்.

"தளபதி' தாங்கள் இங்கேயே திறக வேண்டித்தான் நேகம் போலிருக்கிறது அதிக நேரம் நாம் இங்கு தின்று பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டோம் அதோ பாருங்கள்" என்றார் இளவரசர்

பி ன்னப் பழுவேட்டரைவர் திரும்பிப் பார்த்தார் சற்று முன் தாரதில தின்ற அவருடைய ஆட்கள் எல்லாம் நெருங்கி வந்திருப்பதைக் கண்டார் அவர்கள் மட்டுமல்ல, அரண்மனை வாசற் காவலர்களும் வந்து விட்டார்கள் இன்னும் தாரதிலே தின்ற வேளைக்காரப் படைபினரிலும் சில பிரித்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்

அருகில வந்து விட்டவர்கள் அனைவரும் பொன்னியின் செல்வரைக் கண்ட கொட்டாத ஆரவத்துடன் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தார்கள் சின்னப் பழுவேட்டரைவர் திரும்பிப் பார்த்த நேரத்தில், இளவரசரின் திருமுகத்தில் வினகரு வெளிச்சம் தவறாக விழுத்து மிகப் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது

வீரர்களில் ஒருவன், "வாழ்க இளவரசர்" என்றான் "வாழ்க பொன்னியின் செல்வன்" என்றான் இன்னொருவன்

"மகிதனைப் புறங்கண்டு சூழக் கொண்ட வீராதி வீரன் வாழ்க" என்றான் மற்றொருவன்

இத்தக் குரல்களைக் கேட்டவுடன் வேளைக்காரப் படையினர் அனைவரும் அவரு விரைந்து வரத் தொடங்கினார்கள்

பறபல குரல்களிலிருந்து "வாழ்க பொன்னியின் செல்வன்" என்ற வாழ்த்தொலிகள் எழுந்தன

அரண்மனை வாசலாண்டியாலும், சின்னப் பழுவேட்டரைவர் அங்கிருந்த படியாலும் அந்த ஒலி மிக மெல்லியதாகத்தான் அப்போது எழுந்தது இனத்தென்றற காற்று புதிதாகத் தளிராத அரண்மரத்தின் மீது அடிக்குங்காவ ஏறபடும் 'செல்வப்பு'ச் சத்தத்தைப் போலத்தான் கேட்டது நேரமாக ஆக, நான் ஆக ஆக, அந்த மெல்லிய ஒலி எப்படி வளர்த்து, வளர்த்து, பெரிதாகி மகா சமுத்திரத்தின் ஆயிரமாயிரம் அலைகளின் ஆரவாரத்தையும் மிகுதிய மாபெரும் கோஷமாயிற்று என்பதைப் பின்வரும் அதிபாங்களில் பார்ப்போம்.

"தளபதி' நாம் இங்கே தின்று பேசியது தவறாகப் போயிற்று அரண்மனைக்குள்ளே பிரவேசிக்கவும் வரையில் நான் என்னைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாததின காரணம் இப்போது தெரிகிறது அல்லவா" என்று இளவரசர் கேட்டார்

"தெரிகிறது, அரசே' நான் இவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு வருகிறேன் தாங்கள் தயவு செய்து விரைந்து உள்ளே செல்லுங்கள்" என்றார் காலாதக் கண்டர்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

இருபதாம் நூற்றாண்டு அகதையார்

சுதேச விபரம்

பொ

ன்னியின் செல்வன் அரண்மனைக்கு உள்ளே சென்ற பிறகு, காலாத்த கண்டர் அரண்மனை வாசலில் வந்து சேர்ந்துகொண்டிருந்த வேளக்காரப் படை வீரர்களை நெருங்கினார்.

"இது என்ன உச்சல? அரண்மனைக்குள்ளே சக்கரவர்த்தி நோயுடன் படுத்திருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? கோட்டையைச் சுற்றிப் படைவர் படை சூழ்ந்திருப்பது தெரியாதா?" என்று கடுமை தொனிக்கும் குரலில் கேட்டார்.

வேளக்காரப் படையின் தலைவர், "ஐயா! கோட்டையைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் படைவர்களுதானா? கொடும்

பாணாப பெரிய வேளா தமக்குப் படைவர் ஆனது எப்படி?" என்று கேட்டான்.

வினைப் படிவேட்டையா பொங்கி வந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "அதை அவரிடத்தான் கேட்க வேண்டும்! படைவர் இலகுவென்றால், எதற்காக சைனயத்துடன் ஈடு கோட்டையை முற்றுகையிட முயற்சித்தார்?" என்று கேட்டார்.

"வினை இனவாசனா சமமாததை இல் ஏதறி முடிசூட்டுவதற்காக என்று கேள்விப்படுகிறோம்" என்றான் வேளக்காரப் படை தலைவர்.

"அது உங்களுக்கெல்லாம் சமமதமா?"

அமரர் கஸ்கி

என்று சினைப்பழுவேட்டரையா கேட்டார்.

வேளக்காரப் படைத் தலைவன் தன் வீரர்களைத் திருமயிப் பார்த்து, "தீயகிளை சொல்லுங்கள்" என்றான்.

வீரர்கள் உடனே "சமமதம்! சமமதம்! பொன்னிலின் செல்வா வாழ்க! எழுவ கொண்ட இளவரசர் வாழ்க" என்று கோஷித்தார்கள்.

இம்முறை அந்தக் கோஷம் முன்னே விட அதிக வலுவூட்டப்பதாயிருந்தது.

சினைப் பழுவேட்டரையரின் முகம் சிவத்தது மீசை துடித்தது ஆயினும் பலலைக் கடித்துக்கொண்டு, 'முடித்து வைத்து பெரிய வேளாரின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததா' அல்லது உங்கள் விசுவ பத்தைப் பொறுத்ததா' சக்கரவர்த்தியின் விசுவப்பத்துக்கு மதிப்பு ஒன்றும் இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

வீரர்களில் ஒருவன் 'தனபதி' சக்கரவர்த்தி செனக்கியமாயிருக்கிறாரா' திச்சயந்தானா?" என்று கேட்டான்.

"இது என்ன கேள்வி?" என்று காலாத்தகர் சீறினார்.

"சக்கரவர்த்தியைப் பற்றி ஊரின் ஏதேதோ வதந்தி பரவியிருக்கிறது நாயகனும் அவரை இன்று பார்க்க முடிய வில்லை! அதனால் அவருடைய கத்தையைப் பற்றி எல்லாகும் மிகக் கவலை அடைந்திருக்கிறோம்" என்று வேளக்காரப் படை வீரர்களின் தலைவன் கூறினான்.

"சக்கரவர்த்தியை நீங்கள் பார்க்க முடியாத காரணம் முன்னமே நான் சொல்லவில்லையா? சக்கரவர்த்தியின் மனக்குழப்பம் இன்று அதிகமாயிருந்தது யாரையும் பாப்பதற்கு அவர் விசுவமில்லை சபா மண்டபத்திற்கு வருவதற்கும் மறுத்துவிட்டார்..."

"சக்கரவர்த்தியின் மனக் குழப்பத்திற்குக் காரணம் என்ன? ஏன் எவர்களுக்குத் தரிசனம் அளிப்பதற்கு மறுக்க வேண்டும்? நாங்கள் அதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?"

"நல்லது, சொல்லுகிறேன் எழத்துக்குச் சென்றிருந்த இளவரசரைப் பற்றி ஒன்றும்

தெரியாமலிருந்ததுதான் சக்கரவர்த்தியின் கவலை அதிகமானதற்குக் காரணம். இப்போது இளவரசரே வந்து விட்டபடியால்..."

இளவரசரை நாங்கள் பார்க்க வேண்டும் தன்றாக வெளிச்சத்தில் பரக்க வேண்டும்" என்று அந்தப் படையினரின் ஒரு வீரன் கூறினான்.

'ஆமாம், பார்க்க வேண்டும்' எழுவ கொண்ட இளவரசர் வாழ்க" என்று எல்லாருமே சேர்த்து கூவினார்கள்.

"இளவரசர் முதலில் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசிக்க வேண்டும் அல்லவா? பிறகு இஷ்டப்பட்டால் உங்களுக்கும் வந்து பாப்பார்"

"திசையந்தானா! ஒருவேளை பாதாளச் சிறைக்கு அனுப்பப்படுவாரா?"

வே றொரு நாளாக, வேறொரு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால், வேளக்காரப் படையினர் இவ்வளவு துடுக்காகப் பேசியதற்குச் சினைப் பழுவேட்டரையரின் வீரர்கள் அவர்கள் மீது போர் தொடுத்திருப்பார்கள், பெரிய ரகசையாகப் போயிருக்கும் ஆனால் இளவரசரின் திருமுகத்தைச் சற்றுமுன் பார்த்த காரணத்தினாலோ, என்னமோ, காலாத்தக் கண்டரின் வீரர்களும் மென்னமாக நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

சினைப் பழுவேட்டரையருடைய கை அவருடைய உடை வானை நாடியது. மேற்கண்டவாறு கேட்ட வீரனை ஒரே வெட்டிய வெட்டிக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று ஒருகணம் எண்ணினார். உடனே அந்தக் கோபத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டு உரத்துச் சிரித்தார்.

இவன் கேட்ட கேள்வி உங்கள் காதி செவ்வாய் விழுந்ததல்லவா? இளவரசர் பாதாளச் சிறைக்கு அனுப்பப் படுவாரா என்று கேட்கிறான் நல்லது, இளவரசரைச் சிவகாதனத்தில் ஏற்றி முடி சூட்டுவதோ, பாதாளச் சிறைக்கு அனுப்புவதோ என்னுடைய அதிகாரத்தில் இல்லை சக்கரவர்த்தியின் விசுவப்பத்தைப் பட்டகமும் இளவரசரைப் பாதா

எச் சிறைக்குக் கொண்டு போவதாயிருந்தாலும், இந்த வழியேதான் கொண்டு போக வேண்டும் அப்போது தங்கன் அவரைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று காலாத்தக் கண்டர் கண்களில் கனல் பறக்கக் கூறிவிட்டு, அரண்மனைப் பக்கம் திரும்பினார். வீரர்கள் மீண்டும் கோஷமிட்டதையும் பொருட்படுத்தாமல் அரண்மனை முன் வாசலை நோக்கிச் சென்றார்.

அங்கே வாசற்படிக்கு அருகில் பூங்குழலி தன்னத தனியாக நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

“பெண்ணே! நீ ஏன் இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? உன்னை உன்னே வர வேண்டாம் என்று தடுத்தது விட்டார்களா?” என்று கேட்டார்.

“என்னை யாகும் தடுக்கவில்லை, நானாகவே நின்று விட்டேன், ஐயா” என்றான் பூங்குழலி.

“ஏன்?”

“வெகுநாட்களாகப் பிரித்திருந்த தந்தையும் மகளும் சந்திக்கும் வேளையில் எனக்கு என்ன அங்கே வேலை?”

“போகட்டும், தயாவது சக்கரவர்த்தி உயிரோடு இருக்கிறாரா என்று தம்புகிறாயே, அந்த மட்டில் சந்தோஷம்”

“தம்புவது மட்டுமில்லை சக்கரவர்த்தி சௌகரியமாயிருப்பதைக் கண்ணா லேயே பார்த்துவிட்டுத் தான் திரும்பி வந்தேன்”

“அதோ நிற்கிறார்களே, அந்த வேளக்காரப் படைபாளிடம் நீ பார்த்ததைச் சொல்! அவர்கள் சந்தேகப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது” என்றார்.

“அவர்களுடைய சந்தேகத்துக்கு இந்த நிமிஷம் வரையில் ஆதாரம் இல்லை, அடுத்த நிமிஷம் அது உண்மையாகாது என்று யார் சொல்ல முடியும்?”

“பெண்ணே! நீயும் சோந்து என்னைக் கலவரப் படுத்தப் பார்க்கிறாயா? உங்கள் எல்லாருக்கும் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா?” என்று கேட்டார்.

“தனபதி! என்னைப் பலர் ‘பைத்தியம்’ என்று சொல்லுவதுண்டு நானே என்னைப் பைத்தியம் என்று சொல்லிக்

கொள்வதுமுண்டு ஆனால் இந்தப் பைத்தியத்தின் யோசனையைக் கேட்டபடியினால்தான் இன்று இளவரசர் இந்தக் கோட்டைக்குள் அபாயம் இன்றிப் புக முடிந்தது சக்கரவர்த்தி உயிரோடிருக்கும் போதே அவரைச் சந்திக்கவும் முடிந்தது”

“ஆகா! இது என்ன? சக்கரவர்த்தியின் உயிருக்கு நீயும் கெடு வைக்கிறாய் போலிருக்கிறதே! மூட ஜனங்களும் முட்டாள ஜோசியர்களும் உள்நுழைக்கேட்டு நீயும் பிதறுகிறாயா? அல்லது உனக்கு வேறு ஏதேனும் தெரியுமா?”

“ஜனங்களும் ஜோதிடர்களும் மட்டுத்தான் கெடு வைக்கிறார்கள்? தங்கன் தமையனார் சொல்லி அனுப்பிய செய்தியைச் சற்று முன் கேட்டார்களே?”

“அது உண்மை என்பது என்ன நிச்சயம்?” என்றார் காலாத்தக் கண்டர்.

“தனபதி! கொடுமபாளார் இளவரசி எதற்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்?”

“யார் கண்டது? அடுத்தாற் போல சிங்காதனம் ஏறிப் பட்ட மகிஷியாகும் ஆசையிருக்கலாம்...”

“தனபதி! நானும் அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தேன் இளவரசி இன்று காஸையில் செய்த சபதத்தைக் கேட்ட பிறகு என எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டேன்” என்றான் பூங்குழலி.

“பெண்ணே! ஒருவேளை உனக்கே அதற்கு ஆசை இருக்கிறதா, என்ன?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சின்னப் பழுவேட்டாரையர் இலேசாக நகைத்தார்.

“தனபதி! உண்மையில் நான் பைத்தியக்காரிதான்? தங்கனிடம் பேச தின்றேன் அல்லவா?” என்று கூறிவிட்டுப் பூங்குழலி திரும்பிப் போக வந்தனித்தான்.

கா லாத்தக் கண்டரிடம் உடனே ஒரு மாறுதல் காணப்பட்டது.

“பெண்ணே! கோபித்துக் கொள்ளாதே! நீ சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விட்டுப் போ” என்றார்.

பூங்குழலி மறுபடியும் திரும்பி, “ஆம்;

சொல்லத்தான் வேண்டும் இல்லாவிடில் யின்னால் நாணும் வஞ்சகப்படுவேன். நாங்களுமே வஞ்சகம்மாடி நேரிடும் ஐயா' சக்கரவர்த்தியின் உயிருக்கு ஏதாவது அபாயம் தோந்தால் நாடு தகரமெல்லாம் தங்கள் பேரில்தான் பழி சொல்லும் தங்களுடைய வீரர்களே கட்சி சொல்லுவார்கள்!" என்றான்.

சின்னப் பழுவேட்டையாரின் முகம் கருங்கிறது "அப்படி ஏதாவது தோத்து விட்டால் மறறவர்கள் பழி சொல்லும் வரையில் காத்திருக்க மாட்டேன் பழிச் சொல் காதிவ விழுவதற்குள்ளே என் உயிர் பிரிந்து விடும்! இந்த வேளைக் கார்ப் படைவீரர் தூக்கா பரமேசுவரி கோவிலில் சத்தியம் செய்தபோது, எல்லாருக்கும் முதலில் சத்தியம் செய்து வழி காட்டியவன் நான்" என்றார்.

"அதிலு என்ன பயன்' சோழ ராஜ்யம் சக்கரவர்த்தியையும் இழந்து ஒரு மகா வீரரையும் இழந்து விடும்! அதைக் காட்டிலும் முன் ஜாக்கிரதையாக இருப்பது நல்லதல்லவா?"

"பெண்ணே' நான் முன் ஜாக்கிரதையாக இல்லை என்றா சொல்லுகிறாய்' இதோ இந்த அரண்மனையைச் சுற்றி இவ்வளவு வீரர்கள் கண் கொட்டாமல் நின்று காத்து வருகிறார்களே' எதற்காக' முதன்மந்திரி அதிருத்தாசுர நான் அறியாமல் அரண்மனைக்குள்ளே போக முடியாது! தெரியுமா?"

"தெரியும், தன்பதி' ஆனால் அரண்மனைக்குள்ளே இருக்கும் அபாயம் வரலாம் அல்லவா?"

"என்ன பிதற்றல்? அரண்மனைப் பெண்கள் சக்கரவர்த்திக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொண்டு விடுவார்கள் என்று சொல்லுகிறாயா? அல்லது ஒருவேளை இப்போது இளவரசருடன் உள்ளே போனானே, அதைக் கொடுமபாளையப் பெண்ணின் பேரில் சத்தேகப் படுகிறாயா?" என்றார்.

"தெய்வமே' அதைச் சாதுப் பெண்ணின் பேரில் சத்தேகப்படுகிறவர்களுக்கு நல்ல கதி கிடைக்காது அவளுக்கு அவ

வளவு சாமர்த்தியமும் இல்லை. ஐயா' இந்த அரண்மனைக்குள் வருவதற்குச் சரங்கப்பாளை ஒன்று இருக்கிறதல்லவா..."

சின்னப் பழுவேட்டையார் திடுக்கிட்டு, "பெண்ணே' அதைப் பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்' எப்படித் தெரியும்' மூன்று தாலு பேரைத் தவிர அதைப் பாளையப் பற்றி யாருக்குமே தெரியாதே' தெரிந்தவர்கள் உயிரோடு திரும்பிப் போக முடியாதே!" என்று பரபரப்புடன் கேட்டார்.

"தன்பதி' அதைப் பற்றி இன்று அதி காவலியேதான் நான் தெரிந்துகொண்டேன் அங்கே கையில் கூரிய எறி வேலுடன் பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரன் ஒருவன் ஒளிந்துகொண்டிருப்பதையும் பார்த்தேன் "

"கடவுளே' இது என்ன பயங்கரமான வார்த்தை சொல்லுகிறாய்' அதைப் பாளை அதைப் பாளை எங்கே போய் முடிவிறது என்று தெரியுமா?"

"பொக்கிஷ நிலவறை வழியாகப் போகிறது" என்றான் பூவகுழவி

"ஆகா' நீ சொல்வது உண்மையாக இருக்கலாம் மனிதப் பெண் உருக் கொண்ட அந்த மாய மோகினியின் வேலைதான் இது' என் தமையனை அடிமை கொண்ட பெண் பேயின் வேலைதான் இது ஐயோ' எததனை தடவை நான் எச்சரித்தேன்' பெண்ணே' நீ சொல்வது சத்தியமா' நீயே பார்த்தாயா' அதைப் பாளை இருக்குமிடம் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது..."

"என் அதை இன்று காவலில் அழைத்துப் போனபோது தெரிந்தது "

"அவன் யார் உன் அதை?"

"முதன்மந்திரியின் கட்டளையின் பேரில் நாங்கள் அஸுரபிப் பலகையில் கோடிக்கணக்கிலுந்து கொண்டு வரப் பட்டவன்தான். ஐயா' நாம் இதைப் பற்றி மேலும் இங்கே பேசிக் கொண்டேயிருக்கும்போது "

"உண்மதான்' நான் உடனே பெரிய பழுவூர் அரண்மனைக்குப் போய் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்து விட்டு வருகிறேன்

அதற்குள் தீ

தான் இதைப் பக்கத்து முனை யில் நின்று பார்த்துக்கொள் கிறேன்

"ஆகா! உன்னை தான் எப்படி நம்புவது? தீ அந்தப் பாண்டிய நாட்டுச் சதிக்காரர்களுக்கு உட்துதையானவன் இவனை என்பது என்னை நிச்சயம்? என்னைப் போக்குக காட்டி ஏமாற்றி விட்டு "

"தன்பதி அப்படி யானால் என்னுடைய தாங்களும் வாகுங்கள்' ஒரு தீவாததி எடுத்துக் கொண்டு வாகுங்கள்' இரண்டு பேருமாகப் போய்ப் பார்ப்போம்' போகும்போது எங்குத தெரிந்த மற விலவங்களைச் சொல் கிறேன் "

சி என்ன பழுவேட்டை ர யா உடனே வாகுபக்கம் சென்ற தமது வீரர்களில் சிலரை அழைத்து அவர் களிடம் ஏதோ சொன்னார் அவர்கள் பழுவூர் அரண்மனைக் குப் போகிறார்கள் என்று பூவ குழலி ஊங்குத்துக்கொண்டான் வீரர்களில் ஒருவன் கையில் பிடித்திருந்த தீவாததியைக் கொட்டைத் தன்பதி வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்

"பெண்ணே! வழிகாட்டிச் செல்! சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான் என்று பார்த்து விடு கிறேன்" என்றார் காலாந்தக் கண்டார்

அப்போதும் அவர் மனதில் பூவகுழலியைப் பற்றிச் சந்தேகம் தீர்வியலை இதைப் பெண் பொய் யும் புனைகூட்டும் சொல்லித் தன்னை ஏமாற்றிய பாரக் கிறானோ, என்னமோ! கால்கப் பாதையைப் பற்றித் தன் மூல மாக அறிந்து கொள்ள விடும்பு கிறானோ, என்னமோ! அதன்

அது உண்
மைமையிலுந்
தால், கட
வுளே! எத்
த கை ய
ஆ ப த து !
த வ ல
வேளையாக
அ கை த த்
தடுப்பதில்
க ள ட ம
ஒ ன று
மில்லை
பொத்தில
ஒளித்திருக்
கும் துரியைப்
பிடிப்பது
போல பிடித்
துக் கொண்டு
விடலாம்!

இவ்வாறு
எ ன ன
மி ட் டு க்
கொண்டு
சின்னப்
பழுவேட
டரை யா
பூங்குழலிக்
குப் பின்
னால நடத்
தார். அவரு

வழியாகக் கொடுமையான ஆட்களைக்
கொட்டைக்குள் விடுவதற்கு இவ் ஒரு
குழச்சியோ, என்னமோ! அப்படி
பெல்லாம் தன்னை எதிர்க் கொள்ளவில்
முடியாது இவன் அதற்கைச் சந்தாத
துடன் தன்னை அழைத்துப் போனார்
இவருக்குச் சரியான தண்டனை வீதிக்க
வேண்டும். பெரிய பழுவேட்டையாரைப்
போல் தான் கூட ஏமாந்து விடுவேனா,
என்ன? எல்லாவற்றுக்கும் இவன் புற
னாகப் போகட்டும் கரங்கப்பாளை இவ
ருக்குத் தெரியும் என்பது உண்மைதான்
என்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளட்டும்
பிறகு அவர்கே சிவகாரர்கள் ஒளிவிட்டுப்
பது உண்மைதான் என்று அறியலாம்

டைவ நடைவில இருந்த வேகத்தைக்
குந்தி அநிசரப்பட்டார்

ஆய் பூங்குழலியின் உண்பப் பரப்பை
அப்போது உச்சி நிலையை அடைத்
திருந்தது அதற்குத் தகுந்தாற்போல்
அவருடைய நடைமும் துரிதமாயிருந்
தது

பு

பகுதியின் வாழ்க்கையில் இ
காலமாகவே அபூர்வமான சம
யங்கள் நடந்து கொண்டிருந்
தன ஆனால் அன்றைக்கு நிகழத்
தாய் போல் அதற்கு முன் என
றும வ நகரத்தை

அநிகாண்டில் அவனைத் துக்கத்

திரிந்து அதைத் தொட்டு எழுப
பின்னர் அவர்கள் படுத்திருந்த அந்தப்
புரத்தின் மேல் மச்சப் பலகணியில்
கோரமான முகம் ஒன்று தெரிந்தது.
உடனே அது மறைந்தது மத்தாசினி சத்
தம் செயலாமல் எழுந்து பூங்குழலியையும்
அழைத்துக்கொண்டு முடிக்கிடத்த நிறப்
மண்டபத்துக்குள்ளே சென்றாள் மேல்
மச்சப் பலகணியில் பாரதத் அதே பயங்
கரமான முகம் இராவணனுடைய தலை
களுக்கும் அவன் கைகளினால் தூங்கி
கொண்டிருந்த கைலையங்கிரிக்கும் நடு
வில் ஒருகணம் தெரிந்து மறைந்தது.

இருவரும் அச்சிலையின் அருகில்,
சென்று பார்த்தார்கள் இராவணன்
தலைகளுக்கு இடையே கரங்க வழி
ஒன்று ஆரம்பமாகிச் செல்கிறது என்று
பூங்குழலி அறிந்தான் மத்தாசினி
முதலிலும் பூங்குழலி அவனைத்
தொடர்ந்தும் அச்சரங்கப் பாதையில்
இறங்கிச் சென்றார்கள் பூங்குழலிக்கு
முதலில் கண்ணே தெரியவில்லை அத
தகைய அத்தகாரம் கரங்கப்பாதையில்
குடி கொண்டிருந்தது அதைத்தவிர
கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தட்டுத்
தடுமாறித்தான் போனான். பாதை
யிலிருந்து சில படிக்கள் ஏறி ஒரு மண்
டபத்துக்குள் இருவரும் வந்துவிட்டதாகத்
தோன்றியது அங்கேயும் இருண்டாத்து
தானிருந்தது கையினால் தடவிப்
பார்த்துக்கொண்டு தூண்களிலும் கவர்
களிலும் முட்டிக் கொணாமல்
போவதே கடைமாயிருந்தது சிந்து நேரத்
துக்கெல்லாம் மேலே எங்கிருந்தோ சிந்திய
பலகணிகளின் வழியாகச் சொற்ப
வெளிச்சம் வரத் தொடங்கியது
பொழுது தனறாயப் புலாந்திருக்க வேண்
டும் என்று பூங்குழலி ஊகித்தான் அத்
துடன் அவர்கள் கறறி அலைந்து
கொண்டிருப்பது பொக்கிஷ நிலவறை
என்பதையும் தெரிந்துகொண்டான்.
ஆனால் மத்தாசினி அதை எந்த மனி
தனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தானோ,
அவன் அகப்படுவான் என்று தோன்ற
வில்லை இருள் குழத்த அந்த நில
வறையில் ஒளிந்து கொள்வதற்கு

எத்தனையோ இடங்கள் அவன் எங்கே
ஒளித்திருக்கிறானோ, என்னமோ? நாம்
அவனைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன்னால்,
அவன் நம்மைக் கண்டுபிடித்துப்
பின்புறமாக வந்து குத்திக் கொன்றாலும்
கொன்று விடலாம்; இந்த நிலவறையில்
கேள்வி முறை ஒன்றும் இராது.

பூங்குழலி இப்படி எண்ணமிட்டுக்
கொண்டிருந்தபோது, மத்தாசினி
அவனுடைய அபூர்வமான குரலில் -
மானிடக் குரல் என்றோ, பிராணியின்
குரல் என்றோ கண்டுபிடிக்க முடியாத
குரலில், - கச்சலிட்டான் அதைத்
தொடர்ந்து பிறி நிறைந்த ஒரு மனிதக்
குரல் ஒலமிட்டது நிழல் போன்ற உருவம்
ஒன்று தட்டென்று ஒடியது பல
கணியில் முகத்தைக் காட்டிய மனி
தனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று
பூங்குழலி தோமானித்துக் கொண்டான்.
அதனைத்தவிர குரலைக் கேட்டு அவன்
பேயோ, பிசாசோ என்று பயந்து
ஒடுகிறான் என்று பூங்குழலி அறிந்தான்.
இந்த எண்ணம் அவளுக்குச் சிரிப்பை
உண்டாக்கியது சிந்து நேரத்துக்கு
ஒருமுறை மீண்டும் மீண்டும் மத்தாசினி
அதனை அமமாதிரி குரல் கொடுத்தது
அமமனிதனை அவகுமியகும் தறி
கெட்டு ஒடி அலையுமபடி செய்தான்.
கடைசியாக அவன் ஒடிப் போய் மரக்
கதவு ஒன்றில் மோதிக்கொண்டான்.
பிறகு, அக்கதவைத் தட்டென்று
தட்டினான் விட்டு விட்டு நாலைத்து
தடவை தட்டினான் பின்னர் கதவு
நிறத்தது நிறத்த இடத்தில் பெண் ஒருத்தி
நிற்பது தெரிந்தது அவனிடம் அம்
மனிதன் ஏதோ கூறினான் அதைப் பெண்
சிந்து தயங்கியதாகவும், அம் மனிதன்
அவனைப் பயமுறுத்தியதாகவும் தோன்
றியது பிறகு அவன் திரும்பிப் போனான்.
மனிதன் கதவின்குடிலேயே நின்று
எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.
சென்று நேரத்துக்கெல்லாம் அதைப் பெண்
கையில் ஒரு விளக்குடன் வந்து சொத்
தான் இருவரும் நிலவறைக்குள் நுழைத்
தார்கள் மத்தாசினி பூங்குழலியையும்
கையைப் பிடித்து அழைத்துச்சென்று ஒரு

பெரிய தூணின் மறைவில் நின்றுகொண்டான் வினக்கு வெளிச்சத்தில் அந்த மனிதனுடைய முகத் தோற்றத்தை அவர்கள் நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அந்த மனிதனும் வினக்குக் கொண்டு வந்த பெண்ணும் நிலவறையின் உட்பகுதிக்குச் சென்றார்கள்.

"பேயாவது' பிசாசாவது' நன்றாகப் பிதி அடைந்து போயிருக்கிறாய்' இவ்வளவு பயத்தவன் இந்த மாதிரி காரியத்துக்கு ஏன் வர வேண்டும்?" என்று அந்தப் பெண் கேட்டது பூங்குழலியின் காதில் நன்றாக விழுந்தது 'எந்த மாதிரி காரியம்' என்பது அவ்வளவு நன்றாகப் பூங்குழலிக்கு விளங்கவில்லை.

நிலவறைக்குள்ளே வினக்குடன் அவர்கள் மறைந்ததும் மந்தாமினி பூங்குழலியைக் கையைப் பிடித்துக் கரகரவென்று இழுத்துக்கொண்டு போய்த நிறத்திக்குத் தெவின வழியாக வெளியேறினான் நடைபாதையைக் குறுக்கே நடந்து கடந்து ஒரு பெரிய தோட்டத்துக்குள் அவர்கள் பிரவேசித்தார்கள். அங்கே ஏகாந்தமான ஒரீடத்தில் மந்தாமினி பூங்குழலியிடம் தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சமீக்கனா பானையினால் தெரிவித்தான் "என்னுடைய அத்தியகாலம் நெருங்கிவிட்டது நான் கடைசியாகக் கண்ணை மூடுவதற்குள்ளே இனவரசனை ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும் நீ போய் இச் செயதியைச் சொல்லி அவனைக் கையோடு அழைத்து வர வேண்டும்" என்பதுதான் அச்செயதி

பூங்குழலி அவளுடைய அதை விடம் கொண்டிருந்த அன்பு நாம நன்கு அறிந்ததே. அம்மாதிரி சம்பத்தில் அவளை விட்டு விட்டுப் போகவும் பூங்குழலிக்கு மனம் வரவில்லை, அவன் வார்த்தையைத் தட்டவும் இயலவில்லை எனினும், அதே சம்பத்தில் பொன்னியின் செல்வரைப் பாப்பதற்கு இது ஒரு சந்தர்ப்பம் என்னும் எண்ணம் அவனை உடனே முடிவுக்கு வரும் படி செய்தது. அதனையிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றான் தோட்டத்தின் மதின ஏறிக் குதித்து அப்பால் சென்று தஞ்சை நகரின் கோட்டை வாசலையும்

உத்தான் அங்கே ஆழலார்க்கடியானைச் சந்தித்தான். அவனும் முதன்மத்திரியின் ஆக்ஷேபினால் பொன்னியின் செல்வரைப் பாப்பதற்கே போவதாக அறிந்தான் அந்த வீர வைஷணவனுடைய உதவியினால் அவளுடைய பிரயாணமும் சௌகரியமாக நடந்தது.

அன்றைக்கு அதிரஷ்டம் நெடுகிலும் அவன் பக்கம் இருந்தது குடத்தை ஜோதிடர் வீட்டின் வாசலில் இளையபிராட்டியின் ரதத்தை அவர்கள் கண்டார்கள் இளவரசரைப் பற்றிக் குத்தவை தேவிக்கு ஏதேனும் செய்தி தெரிந்திருக்கலாம் என்று எண்ணி விசாரிப்பதற்காக ஜோதிடர் வீட்டில் துழைந்தார்கள். அங்கே பெரிய பழு வேட்டையைரின் வாய்மொழியினால் பாண்டிய நாட்டுச் சதிவாராகளைப் பற்றி அறிய நோந்தது பொக்கிஷ நிலவறையில் ஒளிந்திருந்தவன் அந்தச் சதிவாராகளில் ஒருவன்தான் என்பதைப் பூங்குழலி நிச்சயித்துக்கொண்டான். அதே சம்பத்தில், இளவரசுக்கும் சதிவாராகளின் அபாயம் ஏற்படலாம் என்று அறிந்த அவன் உணர்ம வேதனைப்பட்டது. வானதி செய்த சபதம் அந்த வேதனைக்கு ஒரு பரிகாரமாக இருந்தது இளவரசி வானதியைக் காப்பாற்றப் போன இடத்தில் இளவரசரையும் சந்திக்கலாயிற்று.

எல்லாவற்றையும் விட, அவளுக்குத் திருப்தி அளித்த காரியம், தஞ்சையுக்குப் போவது பற்றி அவளுடைய யோசனையை இளவரசர் ஏற்றுக்கொண்டதுதான். இவ்வகையில் தம்மைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளாமல் பாணைப் பாகனைப் போல அவர் யாததிரை செய்துண்டு என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான் அங்கே சேனாதிபதியையும் படைவீரர்களையும் அவர் பிரித்து தன்னை மட்டும் பாணை மேல் ஏற்றிக் கொண்டு கடற்கரைக்கு விரைந்து வந்ததையும் அவன் மறந்து விடவில்லை எனவே, இச் சம்பமும், இளவரசர் அதேமுறையைக் கடைப்பிடித்தால் தல்லது என்றும், அவர் தனியாகப் போனால் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் போக இயலாது என்றும், தன்னையும் வானதியையும் அழைத்துப் போனால் பாணைப்பாகன் என்று எண்ணி

விட்டு விடுவார்கள் என்றும் சொன்னான்
 "சமுத்திர குமாரி! தலவ யோசனை
 சொன்னாய்! ஒரு பெரிய ராஜ்யத்துக்கு
 முதன்மந்திரியாக இருக்க நீ தகுந்தவன்"
 என்று இளவரசர் கூறிய மொழிகளை
 நினைத்து நினைத்து அவன் உன்ம பூரித
 11

ஆனால், இவ்விதம் அந்த நிமிஷம்
 வரையில் அந்த நினைத்தபடியே எல்
 லாம நடத்திக்குத்தும் என்ன உபயோகம்?
 அவன் எதிர்பார்த்தபடி மத்தாவினி
 அதை சக்கரவர்த்தி படுத்திக்குத் அதை
 யில் இலலை! அவனைப் பற்றி அவகே
 யாரிடமும் விசாரிக்கவும் கூடவில்லை
 "என்னுடைய இறுதிககாலம் தெருவிகி
 விட்டது" என்று அதை சமீகனா
 யினால் அறிவித்ததை எண்ணியபோ

தெலலாம புலகுழலிவின நெருக பக்
 என்றது. இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துச்
 சாதுயமாகப் பேசி இளவரசரை இவகே
 யினால் வந்திக்குத்தும் என்ன பயன்?
 அதைப்பக் காணவில்லையே என்று
 அவன் நெருக துடிதுடித்தது. நிலவறை
 யிலேயே இன்னும் இருக்கிறானோ என்று
 தோன்றியது ஒருவேளை அந்தப் பாதகச்
 சதிகாரனால் அவகேயே கொல்லப்பட்ட
 டிருப்பானோ என்று எண்ணியபோது
 அவன் நெருக பிந்ததே போயிற்று

௪ ரங்கப்பாளை வழியாக நிலவறைக்
 குள் போய்ப் பார்க்க விரும்பி
 னான். ஆனால் அரண்மனையில்
 அப்போது இளவரசரின் வரவு காரண
 மாக ஒரே கோலாகலமாயிருந்தது குறுக்

கும் நெடுக்குமாகப் பெண்கள் போவதும் வருவதுமாயிருந்தார்கள். கூட்டம் கூட்டமாக வந்து சக்கர வர்த்தி படுத்திருந்த அறையை எட்டிப் பார்த்து விட்டுப் போன வண்ண மிருந்தார்கள். இதற்கிடையில் தான் மட்டும் அந்தப் பழைய சிறப் மண்டபத்துக்குத் தனியாகப் போவதை யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைத்துக்கொள்வார்கள்? அந்தச் சதிகாரன் ஒருவேளை இன்னமும் அங்கே இருந்தால், தான் அவனிடம் தனியாகப் போய் அகப்படடுக் கொள்வதும் உசிதமல்ல. எத்தனையோ நெஞ்சை துணிவுள்ள பூங்குழலிகளும் அந்த இருண்டாந்த பொக்கிஷ நிலவறை சிறிது பயத்தை அளித்தது.

ஆகையினாலேயே சின்னப் பழு வேட்டையாரிடம் சொல்லி அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் நிலவறையில் தேடிப் பார்க்கத் தீர்மானித்தான்.

காலாத்தக் கண்டரோடு வாதம் செய்து அவர் மனத்தைத் திருப்பி அழைத்துப் போவதற்குச் சிறிது அவகாசம் ஆகிவிட்டது. அதை நினைத்துத்தான் அவன் இப்போது மிக விரைவாக நடத்தான். விரைவில் ஏதோ விபரீதம் நடக்கப்போகிறது என்று அவனாடைய உளஞ்ஞாரச்சி கூறியது. அதனால் தனக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நோத்தால் பாதுகாமிலையை அத்தைக்கு ஒன்றும் நேரக்கூடாதென்று மனப்பூர்வமாக விசுவசினான்.

சிறப் மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்க மையத்தில், அரண்மனை மாடத் திலிருந்து ஏதோ கரிய நிழல் விழுவது போலிருந்தது. கவர் ஓரமாக ஓர் உருவம் போவது போலயுமிருந்தது. அவை உண்மையா அல்லது பிரமைபா என்று பார்த்துத் தெளிவதற்காகச் சற்று நின்று.

"பெண்ணே! ஏன் நிற்கிறாய்? போய் வெளிப்பட்டு விடுமே என்று பயப்படுகிறாயா?" என்று சின்னப் பழுவேட்டையர் கூறியது காதுல விழுந்ததும், மேலே விரைந்து நடத்தான்.

சிறப் மண்டபத்துக்குள் சென்றதும் இராவணன் தலைகளுக்குமே கைகையங் கிரிக்கும் நடுவில் இருந்த துவார வாசலைப் பூங்குழலி சின்னப் பழுவேட்டையருக்குச் சுட்டிக்காட்டினான்.

"சரிதான்! இறங்கு முதலில்" என்றார் கோட்டைத் தளபதி.

ஏனோ பூங்குழலிக்குத் தயக்கம் உண்டாயிற்று. அவன் உடம்பு நடுங்கிற்று. அதேசமயத்தில் 'கிரீச்' என்று அமானுஷ்யமான குரல் ஒன்று ஒலமிடும் சத்தம் கேட்டது.

அது தன்னுடைய அதை மத்தாமினி யின் குரல் என்பதை உடனே உணர்ந்து கொண்டான். அந்த ஒலக்குரல் அரண்மனைக்குள்ளே சக்கரவர்த்தி படுத்திருக்கும் அறையிலிருந்து வருகிறது என்பதையும் அறித்தான்.

உடனே அவனாடைய தயக்கம் நீர்ந்து விட்டது. சின்னப் பழுவேட்டையரைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் அரண்மனை அந்தப்புரத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடினான். மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பயங்கர ஒலக்குரல் கேட்டுக்கொண்டே விரிந்தது.

சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த அறைக்குள் அவன் பிரவேசித்தபோது, அங்கே தோன்றிய காட்சி அவன் உணர்தலில் ஒரு பெரிய சித்திரக் காட்சியைப் போல் பதிந்தது.

சக்கரவர்த்தி சாயந்து படுத்த வண்ணம் தமது அருமைக் குமாரன் அருள்மொழியின் கைகளைத் தமது கைகளால் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர்கள் இருவருக்கும் முன்னால் மத்தாமினி அதை நின்று ஒலமிட்டான். ஒரு பக்கத் தில் வானதிரும் அவனை மகிழ்ச்சியாகப் பெறுவதற்கிருந்த மலையமான மகனும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லாரும் வெறி கொண்டவன் போல் உச்சலிட்ட மத்தாமினியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மேல மண்டபத்தின் முகப்பிலிருந்து பாய்ந்து வந்த கரிய வேலை அவர்களில யாரும் கவனிக்கவில்லை.

பூங்குழலி தன் அத்தையை நோக்கி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து சென்றான். (தொடரும்)

சுயான்ஸியின் செஸ்வஸ்

மரபுவழி அருவியாசனம்

தெய்வம் ஆயினாள்!

மு

புருஷி எவ்வளவு விரைவாக
ஒடக கடியவன்னாளும்,
மேலிருந்து எறியப்பட்ட
வேலுடன் போட்டியிட முடி
வாதல்லவா! அவள் மத்
தாமினி அதனைவிட அருகில்
பாயத்து செலவதற்குள் 'வேல்' அதனை
வின் விலாவில் பாயத்து விட்டது.

'வேல்' என்று மற்றொரு முறை பயங்
கரமாக ஒலமிட்டு விட்டு மத்தாமினி
பீழை விழுந்தாள்.

அதேசமயத்தில் அந்த அறை
யிலிருந்த அதனைப் பேருடைபு குரல்
களிலிருந்தும் பரிதாப ஒலிகள் கிளம்

.அச்சமயம் மேல் மாடத்திலிருந்து
தட்டை வென்று சத்தம் கேட்டது சில
மண்பாண்டங்கள் பீழை தோகென பல
தொகைகளிலும் எறியப்பட்டன.

அவற்றில் ஒன்று சக்கரவர்த்தியின்
அருகில் கட்டி விட்டுப் பிரகாசமாக
எரிந்து கொண்டிருந்த தீபத்தின் பேரில்
விழுந்தது தீயம் அனைந்தது அறையில
கிடக்க இரண்டு குழந்தை.

பிறகு சித்தி தேரம் அந்த அந்தப்புர
அறையிலும் அதை கறியுள்ள தீண்ட
தாழ்வாரங்களிலும் ஒரே குழப்பமா
யிருந்தது.

திட்டுறவென்று மனிதர்கள் அவரு
மிகவும் வேகமாக ஓடும் காலடி.

பூவகுழலியைப் போலவே
மற்றவர்களும் தரையில்
விழுந்த மாதரசியை தோகென
ஒடி வர ஆயத்தமானார்கள்.

அமரர் கஸ்கி

சத்தங்கள் கேட்டன

"விளக்கு! விளக்கு!" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையரின் காதலனைக் குரல் அவறிவது

"ஆகா! ஐயோ!" என்று ஒரு பெண் குரல் அவ்ஹம் சத்தம் கேட்டது. அது மகாராணியின் குரல் போலிருக்கவே எல்லா குடைய நெஞ்சங்களும் தடுக்கிட்டு. உடல்கள் பதறின

இத்தனை குழப்பத்துக் கிடையே பூங்குழலி அவ்ஹ டைய அதனை மந்தாமினி விழுந்த இடத்தைக் குறி வைத்து ஓடி அடைந்தாள் அதைதரைய அவ்ஹைக்கு முன் யாரோ தூக்கி மடி யின் மேல் போட்டுக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந் தாள்

இதயத்தைப் பிளக்கும் படியான சோகத் தொனியில் விமழும குரலும் அமுளைக் குரலும் சோந்து அவன் காதில் விழுந்தன

வாசற்படிக்கருவில் "யாரடா அவன்? ஓடாதே! தில்!" என்று சின்னப் பழு வேட்டரையர் கசைவிட்டா

ஓடிவவன் யாராயிருக்குமென்று பூங்குழலி ஊடுதுக்கொண்டாள்

அச்சமயம் இரண்டு தாதிப் பெண்கள் தீபங்களுடன் வந்து அந்த அறையில் பிரவேசித்தார்கள்

தீப வெளிச்சத்தில் தோன்றிய காடெ யாருமே எதிர்பார்க்க முடியாத அதிசயக் காட்சியாயிருந்தது

மூன்று வகுஷங்கனாகக் காண்க ண்஢்றி நடத்தறியாமலிருந்த சக்கர வர்த்தி. - கால்களின் சக்தியை அடி யோடு இழந்து விட்டிருந்த சுந்தர சோழ மன்னர். நாம் படுத்திருந்த கடடியி லிருந்து இறங்கி நடந்து வந்து. மதகா

கிளியில் அந்஢்஢் உட்கார்ந்திருந்தா

அவ் அந்஢்஢் இளவரசரும் இருந்தா

மந்தாமினியின் விலாவில் ஒரு பக்கத்தில் பாய்ந்து இன்னொரு பக்கம் வெளி வந்திருந்த நிலைமையை நினை யிலிருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டி ருந்தது

சக்கரவர்த்தி படுக்கிருந்த கடடியின் அந்஢்஢்஢் மனைகாரான மகன் வானமர தீபத் காணப்பட்டான்

அவ்஢்஢்஢் அந்஢்஢்஢் சக்கரவர்த்தி தளர வைத்து சாய்ந்திருந்த தலை யணையில் ஒரு கரிய கத்து செருகப்பட டிருந்தது

விளக்கு வத்தும் மகா
ராணி கட்டிலை வெறிக
கப் பார்த்து விட்டு, கரை
காணாத அதிசயம் ததும்
பிய கண்களினால் சக்கர
வர்த்தி கீழே உட்கார்ந்
திருந்ததைப் பார்த்தான்
அப்போது பொன்னியின்
செல்வர் மத்தாகினியின்
தலைபை மென்மத
துக்கிச் சக்கரவர்த்தியின்
மடியில் வைத்தார்

இளவரசர் அருள்
மொழிவர்மரின் கண
களிலிருந்து கண்ணீர்
தாரை தாரையாக வழிந்து
கொண்டிருந்தது

சக்கரவர்த்தியோ
விமமி விமமி அழுது
கொண்டிருந்தார்

வவவவவவவ
பூங்குழலி ஒரு
கண நேரப் பா
வைவில் பார்த

தான் மறு கணத்திலேயே அவரு
டடந்த சரபவங்கனையெல்லாம்
ஒருவாறு ஊகித்துத் தெரிந்துகொண்
டான்

மேலேயிருந்து வேலை எறிந்தவன்
அதை ஊமை ராணி தடை செய்து
விட்டதைக் கவனித்திருக்கிறான்

உடனே மேல்வயிருந்த தட்டு மூடிக்
சாமான்களை எடுத்தெறித்து வின்களை
அணைத்து விட்டிருக்கிறான்

அப்போது ஏற்பட்ட இது மூல கீழ்
குதித்து இறங்கிக் கட்டிலில் சக்கர
வர்த்தி படுத்திருப்பதாக எண்ணிக் கத்தி
வினால் குத்தி விட்டு ஒடியிருக்கிறான்

சக்கரவர்த்திக்கு ஆபத்து என்று
அறிந்து கட்டிலின் அருகில் ஒடிய மகா
ராணியைத் தள்ளி விட்டுப் போயிருக்
கிறான் அப்போது தான் மகாராணி
"ஐயோ!" என்று கத்தியிருக்கிறான்

பின்னர் அச்சதிகாரன் வரத
படியின் பக்கம் ஒடி அங்கே அச்சமாய்

பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்த சின்னப்
பழுவேட்டரை யாரையும் தள்ளி
விட்டு ஒடிப் போயிருக்க வேண்
டும்

இவ்வளவையும் பூங்குழலி ஊகித்துத்
தெரிந்து கொண்டான் இந்தப் பாதகச்
செயலைச் செய்து தப்பி ஒடியவனைத்
தொடர்ந்து போய்ப் பிடிக்க வேண்டும்
என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் ஒரு
பக்கத்தில் உதயமாயிற்று அதைக்
காட்டிலும் தன் அதிபையின் இறுதி
நெருங்கி விட்டது என்ற நினைவு
அவன் உள்ளத்தில் பெருங் கொத்
தளிப்பை உண்டாக்கியது ஆகையால்
மத்தாகினி சக்கரவர்த்தியின் மடியில்
தலை வைத்துப் படுத்திருப்பதையும்
பொருட்படுத்தாமல் அவன் அருகில்
சென்று மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து.
'அதை' அதை'" என்று கத்தினான்.

'ஐயோ' நீ சொன்னது உண்மையாகி
விட்டதே' பாலி நான் உன்னைத்
தலியாக விட்டு விட்டுப் போனேனே?"
என்று அழுது புலம்பினான்.

ஆனால் மத்தாகினியோ அவன்
இருந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே
இல்லை அவளுடைய கண்கள் சக்கர
வர்த்தியின் திருமுகத்தை ஆவலுடன்
அணைந்தது பார்த்த வண்ணமிருத்
தன்

ஏன்' அவளுடைய ஒரு கரத்தைப்
பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் உருத்த
இளவரசர் மீது கூட அவளுடைய கவ
னம் செல்லவில்லை பூங்குழலியைக்
கவனிப்பது எப்படி?

பூங்குழலி மேலும் புலம்பத் தொடங்
கியப்போது இளவரசர் தமது விமமலை
அடக்கிக்கொண்டு, "சமுத்திரகுமாரி! இது
என்ன? உன்னை நீ மறந்து விட்டாயா? நீ
இருக்குமிடத்தை மறந்துவிட்டாயா?"
என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார்.

பூங்குழலியும் சிறிது வெட்கமடைந்
தவளாயத் துயரத்தை அடக்கிக்
கொண்டு எழுந்து நின்றான்.

'அரசே' எனக்கு என் அதிபையைத்
தவிர இவ்வுலகில யாரும் கதி இல்லை!"
என்று விமமினான்.

எவரவர் தமது கண்களில் பொங்கி வந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே, "பூவ குழலி! அவன் உனக்கு அததை! ஆனால் எனக்கு, என பெற்ற தாயைக் காட்டிலும் பதினமடங்கு மேலான தாய்' என்னை அழைத்து வரச் சொல்லி உன்னை அனுப்பி வைத்தான்' ஆயினும் என முகத்தை அவன் ஏறிட்டுக் கூடப் பாரக்கவில்லை. இதன் காரணத்தை அறிந்தாயா' முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் பிரிக்ரென் தந்தையும் தாயும் இன்று சோந்திருக்கிறார்கள் அவர்களுக்கு மத்தியில் தடையாக திரபதற்கு நாம் யார்?" என்று கூறி விட்டு, மகாராணி உட்பட எல்லா ரையும் ஒதுக்கி வைத்து விவரமாகக் கூறு பார்த்தார்.

மீண்டும் பூவகுழலியை நோக்கி, "பெண்ணே! முன்பின்மும் கெட்டிதான் எனக்கு நீ உதவி செய்திருக்கிறாய்' அந்த உதவியெல்லாம் அவ்வளவு முக்கியமானவைகளல்ல இன்றைக்கு, என தாயும் தந்தையும் ஒன்று சேரும் காட்சியைப் பாரக்கும் பாகவியம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தாய்' இதை நான் என்றும் மறக்க மாட்டேன்' சமுத்திர குமாரி! உன் அதனை இன்று எவ்வளவு மகத்தான புண்ணியத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள் என்பதை எண்ணிப்பார்' சதிகாரணுடைய கொலை வேலை என தந்தையின் மேல் படாமல் காப்பாற்றினான்!" அந்த வேலைத் தன் உடம்பில் பாயும்படி செய்துகொண்டாள்' தன் உயிரைக் கொடுத்துச் சக்கரவர்த்தியின் உயிரைக் காப்பாற்றினான்' ஒதுமுறை எல்ல, இதுமுறை அவரைக் காப்பாற்றினான்' உன் அதனையின் மீது வேலை பாயாததைக் கண்டதும் மூன்று வருஷமாகச் சகதி இழந்திருந்த என தந்தையின் கால்களில் மீண்டும் சகதி வந்தது அவர் கட்டிலிலிருந்து எழுந்து ஓடி வந்தார் அதனால் மறுபடியும் அவர் உயிர் தப்பியது' சதிகாரன் அவனுடைய குறி தப்பி விட்டதாக எண்ணி விளக்கை அணைத்து விட்டுக் கீழே

குதித்து வந்து மீண்டும் அவனுடைய பாதகத் தொழிலைச் செய்யப் பார்த்தான் ஆனால் சக்கரவர்த்தி எழுந்து வந்து விட்டதாக அவனுடைய நோக்கம் திறைபெயர்வில்லை அநேக, எனனைப் பெற்ற தாய், மலையமான் குமாரி, கரை காணா வியப்புடன் தீர்ப்பாதப் பார்' உன் அதனையின் மீது வேலை பாயாததை என்னைப் பெற்ற தாய் பார்த்தான் மறுபடியும் அந்தக் கொலைகாரன் தன் சகித் தொழிலைச் செய்யலாம் என்று எண்ணி ஓடி வந்தான் அதனை செய்த உயிர்த் தியாகத்தைத் தானும் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணினான் என் தந்தையைத் தன் உடலினால் மறைத்து, அவர் மீது வீழும் அநேக ஆயுதத்தைத் தான் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தான் கட்டிலில் என தந்தையைக் காணாதிருக்கவே தான் 'ஹியா' என்று அடறினான் சக்கரவர்த்தி அவர்களை இருத்திருந்தால், என தந்தை, தாய் இருவரில் ஒரளா இன்று இருந்திருப்பார்கள் சமுத்திரகுமாரி! உன் அதனை இதைச் சோழ குலத்துக்கும் சோழ நாட்டுக்கும் எவ்வளவு பெரிய சேவை செய்திருக்கிறான் என்பதை இப்போது உணர்த்தாயா' சதிகாரனுடைய ஆயுதத்தினால் சக்கரவர்த்தி மாண்டிருந்தால், சோழ ராஜ்யம் கிணர் பின்னப்பட்டிருப்பேய் விடும் பழிவேட்டையார் குலத்துக்கு என்றென்றும் மாறாத பழிச் சொல் ஏற்படும் என தந்தையின் உயிரையும் தாயின் உயிரையும் மட்டும் உன் அதனை காப்பாற்றவில்லை பழிவேட்டையாரின் குலப் பெயரையும் காப்பாற்றினான் சோழ நாட்டுக்கே பெரும் விபத்து நேராமல் காப்பாற்றினான் சோழ வம்சத்துக்கே குல தெய்வம் ஆனான் பூவகுழலி! உன் அதனைக்காக இனி நான் ஒது சொட்டுக் கண்ணீராக விடப் போவதில்லை அவளுக்காக நீயும் அழ வேண்டிய நிலை வேறு யாரும் துக்கப்பட வேண்டியதில்லை' இதனைக் தெய்வ மாணம் காண்குக கிடைக்கும்' முப்பது

வருஷங்களாகப் பிரிந்திருந்த பதிககாக உயிரைக் கொடுக்கும் பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்' அவருடைய மடியிலே தலையை வைத்துக்கொண்டு நிம்மதி யாக உயிரை விடும் பேறு யாருக்குக் கிடைக்கும்'" என்று கூறி விட்டு, இன வரசர் மீண்டும் ஒருமுறை சுறு முறுமும் பார்த்தார்.

அந்த அறையிலும் வாசற்படி அரு லிலும் நின்றவர்கள் அனைவரும் தம் முடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதைப் பார்த்துக்கொண்டா மெல்லம் கூறி னார்:

"பூங்குழலி' உன் அதை இறந்து விட்டால் நீ அனாதை ஆகி விடுவாய் என்று அஞ்ச வேண்டாம் நீ இன்று செய்த உதவியை நான் என்றும் மறக்க மாட்டேன் உன்னிடம் என்றேனறும் தனியுள்ளவனாயிருப்பேன் நான் ஒருவேளை மறந்து விட்டாலும், சின்னப் பழுவேட்டரையர் மறக்க மாட் டார் உன் அதையும் தீயும் இன்று அவருக்கு எதற்காக உதவி செய்தீர்கள்' சக்கரவர்த்தியின் மீது வேலோ, கத்தியோ பாயத்திருந்தால் உலகம் என்ன சொல்லியிருக்கும்' தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதியான பழுவேட் டரையரையும் அந்தப் பாதகச் செய லுக்கு உடத்தை என்றுதான் ஊரார், உலகத்தாரா சொல்லுவார்கள் கோட்டை வாசலில் கொடுமபாஞ்ஞா வேளார் வேறு காத்திருக்கிறார் பழு லூர்க் குலத்தை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு அவருக்கு வேண்டிய காரணம் கிடைத்திருக்கும் அவ்வளவு ஏன்' இன்றைக்கு நான் உன் உதவி யினால் கோட்டைக்குள் வரத்திருந்தால், கோட்டைத் தளபதியின் மேல் எனக்குக் கூடத்தான் சத்தேகம் உதித்திருக்கும் ஆகையால் சின்னப் பழுவேட்டரையர் மறற எல்லாரையும் விட உன்னிடம் அதிக நன்றி செலுத்த வேண்டும் அவரி டம் நீ என்ன பரிக் கேட்டாலும் கொடுப்பார் அவருடைய சொத்திலே பாதியைக் கேட்டாலும் கொடுத்தது

விடுவார்!"

வ்வாறு இனவரசர் கூறிய போதுசின்னப் பழுவேட் டரையரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரு டைய கடமைவை அவர் சரியாக நிறை வேற்றவில்லையென்பதை அவருக்கு ஒருவாறு உணரத்த விஞ்மயியே மேற உண்டவாறு பேசினார் அதைச் சின் னப் பழுவேட்டரையர் அறிந்துகொண் டார் என்பதை அவருடைய முகத்திலு நோன்றிய வேதனை நன்கு எடுத்துக் காட்டியது அவருடைய முகத்திலு சாதாரணமாகக் குடிகொண்டிருந்த கம்பீரத் தோற்றம் போய்விட்டது யாரையும் இலட்சியம் செய்யாத, எதற்கும் அஞ்சாத, வீரப் பெருமித்தனின் அறிகுறி இப்போது அந்த முகத்திலு இல்லவே இல்லை.

போர்க்களத்திலிருந்து புறமுதுகிட்டு ஓடி வந்த வீரன் ஒருவன், பலா ஏகம் படியாக இந்த உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்ததில் என்ன பயன் என்று வெடிக் மாழ்க்மபாவனை அவருடைய முகத்திலு இப்போது காணப்பட்டது.

இனவரசர் முதலில் கூறியதையெல் லாம் கேட்டு உள்ளமும் உடலும் உருகி நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்த பூங்குழலி அவர் பரிசைப் பற்றிச் சொன்னதும் பழைய ஆக்ரோஷம் கொண்ட சமுத் திர குமாரியாகி விட்டான்.

"இனவரசர்' எனக்கு யாருடைய தனதீயும் தேவைவில்லை, பரிகம வேண்டியதில்லை எனக்குத் தஞ்சை அளிக்கச் சமுத்திர ராஜா இருக்கிறார் என படகும் காலவாய முனையில் பதநிர மாவிருக்கிறது இதோ நான் புறப்படு கிறேன் ஒருவேளை என அதை உயிர் பிழைத்தால் ' இல்லை, அது வீண் ஆகச்' காலையிலேயே என அதைச் சொல்லி விட்டான் வரப் போவதை உணர்த்து தான் சொன்னான் இனி அவன் பிழைக்கப் போவதில்லை எனக்கு இயக்க வேண்டியும் இல்லை என்றாவது ஒருநாள் தாவகனும்

கொடுமபாளர் இளவரசியும் கோடிக
கரைக்கு வந்தால் " என்று கூறிப் பூங்
குழலி வாணி இடுத்த இடத்தை நோக்
கினாள் அதைப் பெண் அகல விரிந்த
கண்களினால் தன்னையும் இளவா
சரையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக்
கவனித்தாள் "சீக்கி' இது என்ன
ஆசை' நான் போகிறேன்" என்று கூறி
விட்டு வாசற்படியை நோக்கி விரைந்து
நடந்தாள்

துவரையில் திக்பிரமை
கொண்டவனைப் போல் தின
நிகுந்த வாணிக்கு அப்போது
தான் சிறிது தன்னுணர்வு
வந்தது அவள் பூங்குழலியின் அருகில்
வந்து, "என் அருமைத் தோழி' நீ எங்கே
போகிறாய்' நானும் உன்னைப் போல
அநாதைதான் " என்று மேலும் பேச
வதற்குள், பூங்குழலி குறுக்கிட்டு
"தேவி' நான் தங்கள் அருமைத் தோழி
யும் அல்ல, தங்கள் என்னைப் போல
அநாதையும் அல்ல சீக்கிரத்தில் பழை
யானது இளைப்பிரட்டி வந்து
விடுவார்!" என்றாள்

வாணிக்கு அப்போதுதான் உண்மை
யில் இளைப்பிரட்டியின் தினைவு
வந்தது "ஐயோ' அக்காவுக்கு இவ்
நடத்தெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாதே'
செய்தி சொல்லி அனுப்ப வேண்டுமே"
என்றாள்.

"அதற்கும் ஒரு கவலைவா' கோட்டை
வாசலில் தங்கள் பெரிய தகப்பனார்
இருக்கிறாரே' அவரிடம் சொன்னால்
செய்தி அனுப்புகிறார்" என்று கூறிவிட்
டுப் பூங்குழலி வழி மறிப்பவன் போல
தின்ற வாணிதையைக் கைவினால் சிறிது
நகர்த்திவிட்டு மேலே சென்றாள்

வாசற்படிக்கு அருகில் சின்னப் பழ
வேட்டையார் மறுபடியும் அவளை
வழிமறித்து நிறுத்தினார்.

"பெண்ணே' பொன்னியின் செல்வா
கூறியதைபெல்லாம் நான் கேட்டுக்
கொண்டிருந்தேன் அவா கூறியது முற
னும் உண்மை பழுலூரக் குலத்துக்கு
அழியாத அபகீர்த்தி உண்டாகாமல் நீ
காப்பாற்றினாய் உனக்கு நான் அளவில்

லாத தன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறேன்
நீ என்ன பங்க வேண்டுமென்று
கேட்டாலும் தருகிறேன்" என்றாள்

"பூங்குழலி துயரப் புன்னகையுடன்,
தளபதி' இவ்வுள்ளவர்களில் சிலருக்குச்
சக்கரவர்த்தி உயிர் பிழைத்ததில் சத்
தோஷம் சிலருக்கு அவர் நடமாடும்
சக்தி பெற்றதில் சந்தோஷம் இன்னும்
சிலருக்குப் பழுவேட்டையார் குலம்
அபகீர்த்திக்கு உள்ளாகாததில் மகிழ்ச்சி
என அதனைக்கு நோத்த தூ மரணத்
தைப் பற்றி யாதுகதம் கவலைபடுப
தாகத் தெரியவில்லை நாளாவது
அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்
டாமா' என அதனையைக் கொன்றவன்
எங்கே போனான் என்று தேடிக் கண்டு
பிடிக்கப் பாரகிறேன் தயவு செய்து
எனக்கு வழியை விடுங்கள்" என்றாள்

பூங்குழலியின் இந்த வாரததைகள்
கோட்டைத் தளபதி காலாத்தக்
கண்டதை தூக்கி வாரிப் போட்டான்

"பெண்ணே' உனக்கு நான் நோந்
தேன் கொள்காரனை விட்டு விட்டுச்
கமமா தின்று கொண்டிருக்கிறேன் அவ
னைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால், சக்கர
வர்த்தி பிழைத்ததினால் மட்டும் என
யறி நீர்தது விட்டது உன் வாரததை
களில் நான் அவ குமபீகைக் கொண்
டதே தவறு' கொள்காரன் எங்கே
போயிருப்பான்' என்னைத் தள்ளிவிட்டு
ஒடினான் ஆம்' ஆம்' கரங்க வழிகளுத்
தான் போயிருப்பான் வா' எனக்கு
உதவியாக வா' வேறு யாரையும்
அழைத்துப் போக விடுபபம் இல்லை'
அவன் மட்டும் என்னிடம் அகப்படட்
டும்' என்ன செய்கிறேன், பார்!"

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டே
சின்னப் பழுவேட்டையார் தம்
இ குமபிக் கைள்ளால் பூங்குழலியையும்
பிடித்து இடித்துக்கொண்டு சிறப்
பண்டபத்தை நோக்கி விரைந்து
சென்றார்

ந்த அறைவில் இருந்த மற்ற
எல்லாரும் அப்படி அப்
படியே தின்றார்கள். இளவா
சா விருப்பத்தை அறிந்து

கொண்டு சக்கரவர்த
நிலை அருகில்
போகாமல் திரைதில்
ஒதுங்கி நின்றார்கள்
எல்லாருடைய கண்
கள் மட்டும் சக்கர
வர்த்தியின் பேரிழை.
அவர் மடியில் தலை
வைத்துப் படுத்திருந்த
மாதரசியின் பேரிழை
இருந்தன.

ஆனால் கத்தர
சோழரும் மத்தாமினி
யுமே ஒடுவரோடொ
ருவர் பரிபூரணமாய்க்
கவந்து போயிருந்தா
கள் மற்றவர்களைப்
பற்றிய எண்ணமே
அவர்களுடைய நெஞ்
சில் புகுவதற்கு இட
மிருக்கவில்லை
முப்பது வருஷத்து
வாழ்க்கையைச் சில
நிமிஷ நேரத்தில்
நடத்த முடியுமா என்
பது பற்றி மனோ
தத்துவ விற்பனையா
கள் பொது முறையில்
என்ன சொல்லுவார்
களோ, தெரியாது.
ஆனால் கத்தர சோழ
ரும் மத்தாமினியும்
அந்தச் சில நிமிஷ
நேரத்தில் பன்னெடுங்
கால வாழ்க்கையை
நடத்தினார்கள்
என்பதில் சந்தேகம்
சிந்துமில்லை முப்பது
வருஷத்தில் ஒடுவரோ
டொருவர் பேசக்
கூடியதைப்பெல்லாம்
அவர்கள் பேசிக்
கொண்டார்கள்.
மத்தாமினி தனக்குரிய
தயன் பானை மூல
மாகவே பேசினாள்.

கந்தர சோழர் பெருமபாஸும் அத
 பாஷையைய அந்நிஷுகோஸி ரா
 தினைய நிராயதநன் புகத தீவிலை
 அவர செ பாத காலம் மந்தா
 தினியுடன் கோரகக
 வாயுகளை நு தந்த கோண
 டி தந்த காலததய அவந
 டைய சமிகளை பாஷை
 வையும நனந் தெரிந்து
 கோண டி தந்த ரா
 அவநநை அவா இன
 நளவும மந்தது வி
 விலளை ஆகையால்
 மந்தாநினி இப்போது
 கணகனால மட்டுமே
 பேசியபோதினும் அவந
 டைய கணம அவன
 மனதில் கந்தத என்
 ணபுகளை அககனமே

தெரிந்துகொண்டது அப்படி அதிகமாக
மத்தாமினி வளையம் எதுவும் கொல்லி
விடவும் இல்லை.

'தங்கள் பிழை எனக்கு ஒரு வந்த
தழும் இல்லை. உன்கையாய் நகர
வாதநியாமி தாங்கள் எங்கே' என்றா
மகனும் மனமாய் செல்கிறான் தான்
எங்கே' தங்கள் முன் வாயில் தான்
தான் இதனை காலமும்
மறைந்து தெரிந்துகொண்டிரு
கேன் அவ்வப்போது
கூரத்தில தின்று
தரிசித்து

மனங்களைக் காலி கொண்டு கொண்டு
தான் உலிவா விடும் தருணத்தில்
தங்கள் மடிவா படுகது உலிவா விடும்
மாதவியா எங்கே கிடைக்கத்
இவ்வக காலிதான் எங்கே தின்று
எவ்வ பிழைதான் இவ்வளவுதான்
மத்தாமினி கரையது இதைப் தெரிந்த
திருபதி அவ்வளவு தன்னமும் கண்
கனம் கொல்லிக் கொண்டு தருண
அவ்வளவு முகத்திலே எல்லையற்ற
ஆனந்தம் தருமார்க்கொண்டு தருது
விடாப்பருத்தில தீயல்
குத்தி வெளியிலும்
வந்தி குத்தினால்
அவன் சித்தும் வேத
மைய பட்டதாக
அவன் முகக் குறி
விவி குத்து

தெரியவில்லை அவன் அடிப்பாடுகள்
தேகத்தைப் பற்றிய நினைவை இழந்து
விடிகுத்தாகக் காணப்பட்டது பறவை
கூண்டி விழுந்து கிளம்பும் தருண்ட
நெருங்கிவிட்டது இனி, கண்டைப்
பற்றி அந்தப் பறவைகளுக்கான கவலை
இருக்கப் போகிறது'

கந்தர சோழரும் தமது உடம்பைப்
பற்றிய நினைவை மறந்து விட்டிருந்தார்
அதனால்தான் அவர் தமது கால்கள்
பலவீனமடைந்திருந்ததைக் கூட மறந்து
கட்டிலிலிருந்து இறங்கி மந்தாகினிவிடம்
ஒடி வர முடிந்தது

ஆனால் கந்தர சோழர் மந்தா
கினியைப்போல் சில வாரத
தைகள் சொல்வதோடு
திருப்தி அடையவில்லை. எத
தனை எததனையோ விஷயங்களை
அவர சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார்
அவருடைய கண்கள் சொல்லிய விஷ
யங்களை அவருடைய கதடுகள் வாரத
தைகளாக முணுமுணுத்துக் கொண்ட
யிருந்தன. அந்த அமரயீலிருந்த மற்ற
வார்களுக்கு அவர் பேசிய வாரததைகள்
ஒன்றுகூடப் புரியவில்லை ஆனால்
மந்தாகினிக்கு எல்லாம் விளங்கிக்
கொண்டு வந்தது ஆமோதிக் வேண்டிய
இடத்தில் ஆமோதித்தான், மறுக்க
வேண்டிய இடத்தில் தலையை ஆட்டி
மறுத்தான், ஆனந்தமடைய வேண்டிய
இடத்தில் ஆனந்தப்பட்டான், ஆறுதல்
கூற வேண்டிய இடத்தில் ஆறுதலும்
தெரிவித்தான்.

"என் உயிருக்கு உயிரானவனே' நீ
இன்று எனக்காக உன் உயிரை விடு
கிறாய்' என உயிர் மட்டும் எத்களை
தான் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறாய்'
நான் கல நெஞ்சமுள்ள பாலிதான்,
ஒத்துக் கொள்கிறேன் இராஜ்யம்
ஆளும் விதிக்குப் பிறந்தவர்கள் இவ்
விதம் நெஞ்சைக் கல்லாகச் செய்து
கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது இல்லா
விடில் இராஜ்ய திராசாகம் எப்படி
நடக்கும்' பூதத் தீவில் நான் உன்னை
விட்டு விட்டு வந்தது முதலில் நான்

செய்த பெருபுத்தறம் அதன் விளை
வாக இன்னும் பல குதறங்களைச்
செய்ய வேண்டியதாயிற்று அந்தச்
சொர்க்கத்துக்கு இன்னையான தீவில்
நாம் எவ்வளவு ஆனந்தமாக வாழத்
தோம்' அது தீபத்திருக்கக் கொடுத்த
வைக்கவிலகையே' கடவுளே சதி
செய்து விட்டாரே' என்னைச்
சோதவர்கள் எல்லாரும் சதி செய்து
விட்டார்களே' புவராஜ்யப் பட்டா
பிழைகம் ஆனதும் உன்னைத் தேடி வர
வேண்டுமென்றிருந்தேன் உன்னைத்
தேடிக் கொடுக்களை வரைவில் ஒடி வந்
தேன் பாலிகள் நீ கடலில் குதித்துச்
செத்து விட்டாய் என்று சொன்னார்
கள் என பிராண சிநேகிதன் என்று
எண்ணியிருந்த அறிஞத்தனே ஏமாற்றி
விட்டான் ஆமாம், ஆமாம்' நீ சொல்
வது தெரிகிறது நீ கடலில் குதித்தது
உண்மையான என்றும் பிறகு யாரோ
உன்னைக் காப்பாற்றியதாகவும்
சொல்லுகிறாய் ஆனால் இது
அதிர்ந்தன்குத தெரிந்திருந்தும் அவன்
சொல்லவில்லை அதனால் வந்த
விபரீதத்தைப் பார்' உன்னைப் பாரக்
கோரத்திப்பாதெல்லாம் உன் ஆலையைப்
பாப்பதாக எண்ணிக்கொண்டேன்
என்னைப் பழி வாங்குவதற்காக வந்து
கறறுகிறாய் என்று நினைத்துக்கொண்
டேன் என அருமைக் குமாரனை நீ
காவேரி வெள்ளத்திலிருந்து எடுத்துக்
காப்பாற்றியிருக்க, தீதான் அவனைக்
காவேரியில் தள்ளி விட்டாய் என்று
எண்ணிக்கொண்டேன் ஆகா' நீ
மட்டும் உயிரோடிருக்கிறாய் என்று
அறிந்திருந்தால் என வாழ்க்கை எப்
படி பெலலாம் இருந்திருக்கும்' இந்
தப் பெரிய சாமராஜ்யத்துக்காக
உன்னை நான் கைவிட்டிருப்பேன்
என்று நினைக்கிறாயா' ஒரு நாளும்
இல்லை...!"

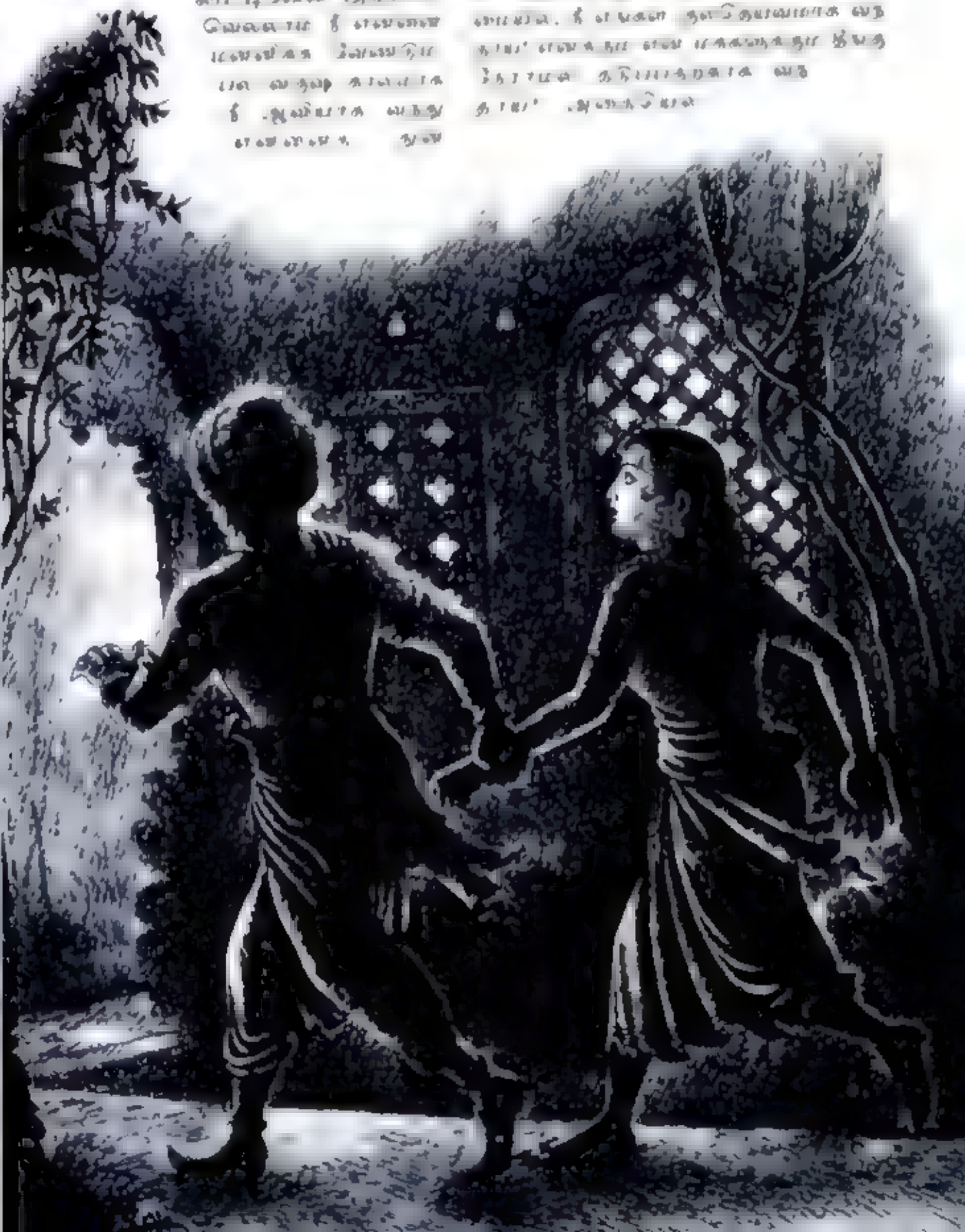

வந்தம் கந்தர சோழர் தம்
உன்னதத்தில் பொங்கித் ததும்
பிய எண்ணங்களைப்பெலலாம்
வாய் வார்த்தைகளினால்

முன்னு முன்னுதலு கொண்டு வந்தார்
கடை சிறாக அவர் கூறினார்

இரண்டு தாள்களது முன் ஓ என
முன் வந்தபொது உள் மென் விளக்க
விட தெரிந்தேன் உன்னை மறுபடி
பார்த்தேன் தென்மேல் அதுவ நயி
காடி மென் அதற்காக
மெல்லாம் ஓ எனனை
மென்னை மென்னை
மென்னை காவாக
ஓ அவ்வாக வந்து
எனனை நான்

முன்னுமுன்னு என எனனைதலை இதை
தென் நளினிவிட ஓ இதை அளவின்
என் முன் மீதாவதி பித்தேதா கூறினார்
என் மக்களை ஓ எதிர்த்து எனது
எனனைக்கொண்டேன் அப்பொது ஏன்
மென் மென்னை மென்னை மென்னை
பார்த்தேன் தென்மேல் திரவிலை உன்
மென்னை. ஓ எனனை துன்பவாயாக வந்த
காடி எனனை என மக்கள்தொகுதி
மீதாவது திரவிலை வந்த
தாடி அளக்கொன்

உலகம் நான் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என மகன் குதலை எடுத்துக் கூறிய பிறகுதான் தெரிந்தது ஐயோ! எப்போதும் பட்ட தவறு 'சொலிதன்' அதற்காகவே உலகம் என்னை மன்னித்துவிடு? உன்னிடம் எனக்குள்ள அன்பை இனி எப்படிக் காட்டுவேன்? அதற்கு வழியில்லாமல் செய்து விட்டாயே' என குமாரர்களுக்குப் பட்டம் கட்ட வேண்டாமென்று சொன்னாயோ, அதன் நியாயம் எனக்கே தெரிந்திருக்கிறது ஏன் தன்னை அளக்கிறாய்' என தன்மைக்காகவும் என குதந்தின் தன்மைக்காகவுமே சொன்னாய்' அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை ஆனால் இவ்வுள்ளையர்கள் ஏதேந்தா சொல்லி என்னைப் பைத்தியமாக அடிக்கப் பாரகிறார்கள் உனக்குக் குழந்தை பிறந்ததாகச் சொல்கிறார்கள் அது உண்மையானால் சொல்லிவிடு' உன் மகன் இருந்தால், சொல்லி விடு' அவனுக்கு என்னாவியன்றதைச் செய்து உனக்குச் செய்த துரோகத்துக்குப் பரிகாரம் தேடுகிறேன்..."

இவ்விதம் கத்தர சோழர் கூறிய போது மந்தாகினி பரக்கப் பரக்க அவரைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு கற்று நிற்கும் பார்த்தான் வாசற்படியின் அருகில் தின்ற பொன்னியின் செல்வா யீது அவளுடைய பார்வை தவிர விட்டது உடனே இளவரசர் தந்தையும் தாயும் இருந்த இடத்தை நெருங்கி வந்தார்களாயின் அருகில் உட்காரத்தார்.

மந்தாகினி இளவரசரைத் தன் கையினால் தொட்டுக்கொண்டு சக்கரவர்த்தியின் திருமுகத்தைப் பார்த்தாள் 'இவன்தான் என புதல்வன்'" எனனும் பொருள் அந்தப் பார்வையிலிருந்து மிகத் தெளிவாக வெளியாயிற்று.

இவ்வாறு இரண்டு மூன்று நடவை மந்தாகினி சக்கரவர்த்தியையும் பொன்னியின் செல்வரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள் பின்னர் கண்களை மூடிக்கொண்டாள் சிந்து நிமிர்த்திருந்த அவளுடைய தலை, - சக்கரவர்த்தியின் மடியில், - நன்றாகச் சாய்ந்தது.

மந்தாகினியின் உயிர் அவளுடைய

உடலை விட்டுப் பிரிந்தது.

கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி விமலி அடித்தை இன்று வரை யாரும் பார்த்ததில்லை; கேட்டதில்லை.

இன்றைக்கு அவர் 'ஒ'வென்று கத்தி அடித்தைப் பார்த்தும் கேட்கும் எல்லாரும் திகைத்துப் போனார்கள்.

இளவரசர் அருள்மொழிவாமர் மட்டுமே மனத் தெளிவுடன் இருந்தார்.

அவர் சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்துக் கூறினார் - "தந்தைய' என அன்னை யின் மரணத்துக்காகத் தாங்கள் வருத்திவண்டியதிருளை அவர் மரணமடைப வேலிலை தெய்வமாக அல்லவோ மாற்றியிருக்கிறார்' என்றென்றைக்கும் நம் சோழ வம்சத்துக்கு அவர் குல தெய்வமாக விளங்கி வருவார்'" என்றார்.

ஆயினும், கத்தர சோழர் விமலி அடிவது நின்றபாடியலை மந்தாகினி யின் மரணத்துக்காகத்தான் அவர் அடிதாரர்' அல்லது அந்த சமயத்தில் வேகு தாரகதில் நடந்த இன்னொரு துயர சம்பவத்தின் அதிர்ச்சி அவர் உள்ளத்தில் நோன்றியதனால் அழுதாரர் என்று யார் சொல்ல முடியும்?

இளவரசர் அருள்மொழிவாமர் கூறிய தேறுதல் மொழி மட்டும் உண்மையாயிற்று. பொன்னியின் செல்வர் பிற்காலத்தில் இராஜராஜ சோழர் என்ற பெயருடன் சிங்காதனம் ஏறியபோது 'சுழந்தரானி' என்று அவர் அழைத்த மந்தாகினி தேவியின் ஆலயத்துக்காகத் தலையில் ஒரு கோயில் எடுப்பித்தார். அது சில காலம் 'சிங்கன் தாச்சியா கோவில்' என்ற பெயருடன் பிரபலமாக விளங்கி வந்தது நாளடைவில் அதன் பெயர் திரிந்து 'சிங்காச்சியார் கோவில்' என்று ஆயிற்று இன்றைக்கும் தஞ்சை நகரின் ஒரு பகுதியில் 'சிங்காச்சியார் கோவில்' என்ற பெயருடன் ஒரு சிறிய சிதிலமான கோவில் இருந்து வருவதைத் தஞ்சை செல்லுகிறவர்கள் விரிதித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செஸ்வன்

முப்பத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

“வேளை வந்துவிட்டது!”

செ

என அத்தியாயத்தின்
கூறிய திகழ்ச்சிகளோடு
இந்தக் கதைமைய முடித்து
விடக் கூடுமானால்
எல்லவையோ நன்றாக

குறியாகவே சொல்வதென அவ
விதம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டும் ஆனாலும்
அது இப்பொழுது காரியமாகவே நிகழிறது. அந்த
தினத்தில் ஏற்கனவேயே அந்த இடத்தில்
கடமூர சம்பவங்களையின் மானியத்தில்
நிகழ்ந்த பம்புகள் திகழ்ச்சியைப் பற்றி நாம்
இனிச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

நான் நினைவுகூறும் அவருடைய அந்தப்படி
அன்றைய கனியாக அவருடைய
தடத்துக்கொண்டிருந்தான். அவரு
டைய உணர்வுகளில் குடி
கொண்டிருந்த பரபரப்பை
அவருடைய முகத் தோற்றம்
காட்டியது அவருடைய
கண்களில் ஒரு அழகமான

பரிசுவரணம். கடவுள் விருத்த தோன்றி
மறைந்தது அந்த அன்றையதே வகு
வதற்கு. அன்றைக்குப் பல வழிகளையும்
அவன் அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டிருந்
தான். அந்த வழிகளில் ஏதாவது காலடிச்
சத்தம் கேட்கிறதா என்று அவருடைய
செவிகள் காத்துக் கொண்டிருக்கொண்
டிருந்தன. “வேளை நெருங்கிவிட்டது”
என்று அவருடைய உதடுகள் அடிக்கடி
புன்று புன்றுதருக்கொண்டிருந்தன. சில
சமயம் அவருடைய முன்னுணர்வுகள் அவ
ருடைய உதடுகள் துடித்தன. இன்னும்
சில சமயம் அவருடைய கண்ணீர்தான்
கனம் புருவங்களும் துடித்தன. ஒரு
வொரு தடவை அவன் உடம்பு
முழுவதும் ஆவேசக்காரனுடைய தேகம்

அம்மா கலிக்

துடிப்பது போல பதறித் துடி துடித்தது. நத்தினி படுப்பதற்காக அமைதிக்குத் பஞ்சணை மெத்தை விரித்த கட்டிலில் தாலு பக்கமும் நிரைச்சிலைகள் தொங்கின அவை கட்டிலை அடியோடு மறைத்துக்கொண்டிருந்தன நத்தினி ஒரு பக்கத்துத் நிரைச்சிலையை மெதுவாகத் தூக்கினான் படுக்கையில் தீனவாட்டில வைத்திருந்த கொலை வாளைப் பார்த்தான் கொலையின் உலைக் களத்தில் ஜோலிக்கும் தீயினாலேயே செயத வாளைப் போல அது மின்னிட்ற திகழ்த்தது. அத தீயினால் மெத்தையும் கட்டிலும் நிரைச்சிலைகளும் எரிந்து போகவில்லை என்பது ஆச்சரியத்துக்கிட மாயிருந்தது. இதை நினைத்துப் பார்த்துத்தான், அது செத்தழலினால் செயத வான் அலலவென்றும், இரும்பினால் செயத வானதான் என்றும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

நத்தினி அந்த வாளைக் கையில் எடுத்தான் தூக்கிப் பிடித்தான் தீபத்தின் ஒளியில் அதை இன்னும் நன்றாக மின்னிடும் படி செய்து பார்த்து உலத்தான் பிறகு, அதைத் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான் கண்ணத்தோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு முத்தமிட்டான் அந்த வாளுக்கு உரையாடவும் செய்தான் "தெய்வ வானே! நீ உன்னுடைய வேலை யைச் செய்ய வேண்டிய வேளை தெருவி விட்டது! என்னை நீ கைவிட மாட்டாய் அல்லவா? இல்லை, இல்லை! நீ என்னைக் கைவிட மாட்டாய்? என்னுடைய கைகளேதான் என்னைக் கைவிட்டால் விடும்!" என்று கூறினான்.

பிறகு, தன் கரங்களைப் பார்த்து, "கரங்களே! நீங்கள் உறுதியாக இருப்பீர்கள்? சேசி! இப்போதே இப்படி நடுங்கு கிறீர்களே? சமயம் வரும்போது என்ன செய்வீர்கள்? ஆம், ஆம்! உங்களை நம்பு வதில் பயனில்லை வேறு இரண்டு கரங் களைத்தான் இன்றைக்கு நான் சம்பாதித் துக் கொள்ளவேண்டும்!" என்றான்.

தி

மெரென்று நத்தினியின் உடம்பு முழுதும் ஒரு நடவை சிவிர்த்தது வெறிக்கனல் பாய்ந்த கண்

களினால் மேல் தோக்காகப் பார்த்தான். "ஆகா! நீ வந்து விட்டாயா? வா! வா! சரியான சமயத்திலேதான் வந்தாய்! என் அன்பே! என் அரசே! வா! வீர பாண்டியன் தலையே! ஏன் கூரை ஓரத்திலேயே இருக்கிறாய்? இறங்கி வா! இங்கே யாகும் இல்லை! உன் அடியானைத் தவிர வேறு யாகும் இல்லை! ஏன் இப்படி விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்! 'இந்தக் கண்டத்துக்குத் தப்பி உயிர் பிழைத்தால் உன்னைப் பாண்டிய சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைப்பேன்' என்று சொன்னாயே! அதை நான் மறக்கவில்லை உனக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதியையும் மறக்கவில்லை அதை நிறைவேற்றும் வேளை தெருவிவிட்டது அதற்காக நான் எதனை காலம் பொறுமைபாகக் காத்திருந்தேன்? என்னென்ன வேஷங்கள் போட்டேன்? - எல்லாம் நீ பார்த்துக் கொண்டிரு! கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிரு தீதான் கண் கொட்டுவதே கிடையாதே! நானும் கண்ணை முடித் தூங்க முடியாமல் செய்து வருகிறாய்! இன்று இரவு உனக்குப் பழி வாங்கி விட்டேனானால், அப்புறமாவது என்னை விட்டுப் போவாய் அல்லவா? அப்புறமாவது என்னைத் தூங்க விடுவாய் அல்லவா? மாட்டாயா? பாண்டிய சிங்காதனத்தில் நான் ஏறி அமாவதைப் பார்த்த பிறகுதான் போவாயா? என்னுடைய வாக்குறுதியை நான் நிறைவேற்றினால், உன்னுடைய வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதாகச் சொல்கிறாயா? இல்லை, இல்லை! எனக்குச் சிங்காதனமும் வேண்டாம், மணி மகுடமும் வேண்டாம் உன் மகன் என்று யாரோ ஒரு சிறுவனைக் கொண்டு வந்தார்கள் அவனைச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றி மணி மகுடமும் சூட்டியவாறறு உனக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கி விட்டேனானால், அதைக் கொண்டு நீ திருபதி அடைவாய்! பின்னராவது, என்னை விட்டுச் செல்வாய்? போரில் இறந்தவர்கள் எல்லாரும் எந்த வீர சொர்க்கத்துக்குப் போகிறார்களோ, அந்த வீர சொர்க்கத்துக்கு நீயும் போவாய்!

அங்கே என்னைப் போல் எத்தனையோ பெண்கள் இருப்பார்கள்! அவர்களில் ஒருத்தியை... என்ன? மாட்டேன் என் கிறாயா? கடவுளே! நானும் உன்னோடு வர வேண்டும் என்கிறாயா? சரி, சரி! அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசிக் கொள்வோம்! என் அன்பே! யாரோ வருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. நீ மறைத்து விடு...! நானும் இந்தப் பழி வாங்கும் வாளை மறைத்துவைக்கிறேன்..."

இச் சமயம் வாசற்படிக்கு அருகில் உண்மையாகவே காலடிச் சபதம் கேட்டது. நத்தினி வாளைக் கட்டியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் போதே மணிமேகலை உள்ளே வந்தாள்.

சற்றுமுன் வெறி பிடித்துப் புலம்பிய நத்தினி ஒருகண நேரத்தில் முற்றும் மாறுதல் அடைந்தவளாய், "த்தானா, மணிமேகலை? வா! வா!" என்றாள். அவள் குரலில் அமைதி நிலவியது.

"அக்கா! இது என்ன? எப்போதும் வாளும் கையுமாகவே இருக்கிறீர்களே?" என்றாள் மணிமேகலை.

"பின், என்ன செய்வது? ஆன் பின்னைகள் இவ்வளவு தூர்த்தர்களாயிருந்தால், நாம் வாளைத் துணை கொள்ள வேண்டியதுதானே?"

"தேவி! நான் ஒருத்தி துணை இருக்கிறேனே? என்னிடம் தங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?"

"உன்னிடம் நம்பிக்கை இல்லாமலா என்னுடைய அந்தரங்கதையெல்லாம் உன்னிடம் சொன்னேன் மணிமேகலை! இந்த உலகிலேயே நான் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவன் நீ ஒருத்திதான் ஆனாலும், உன் கூடப் பிறந்த சகோதரனுக்கு எதிராக உன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதல்லவா?"

"அக்கா! எனக்குக் கூடப் பிறந்த சகோதரன் இல்லை என்று முடிவு செய்துகொண்டு விட்டேன்..."

"ஏன் இவ்விதம் சொல்கிறாய்? எப்படியும் அவன் உன் சகோதரன்..."

"சகோதரனாவது? சகோதரியாவது? அந்த உறவேல்லாம் வெறும் பிரமை

என்று தெரிந்துகொண்டேன் கந்தமாறன் என்னுடைய விருப்பத்துக்கு எதிராக, - தன்னுடைய சௌகரியத்துக்காக, - என்னை வற்புறுத்திக் கட்டிக் கொடுக்கப் பார்க்கிறான்! உண்மையான சகோதர பாசம் இருந்தால், இப்படிச் செய்வானா...?"

"தங்காய்! உன்னுடைய தன்மைக் காகவே அவன் உன்னை இளவரசருக்கு மணம் செய்து கொடுக்க விருமபலாம் அல்லவா?"

"ஆமாம்; என்னுடைய தன்மை நிலைமையை இவன் கண்டுவிட்டானாக்கும்! உண்மையில், என்னுடைய தன்மையை அவன் கருதவேயில்லை, அக்கா!"

"சுழம் முதல் வட பெண்ணை வரையில் பரந்த சோழ ராஜ்யத்தின் சிங்காதனத்தில் நீ பட்ட மகிஷியாக வீற்றிருக்க வேண்டும் என்று உன் தன்மையன் விருமபுவது உன்னுடைய தன்மைக்கு அல்லவா?"

"இல்லவே இல்லை! நான் தஞ்சாவூர் ராணியானால், இவன் முதன்மத்திரி யாகலாம் அல்லது பெரிய பழுவேட்டாரையரைப் போல் தனாடிகாரியாகலாம் என்ற ஆசைதான் காரணம்! அக்கா! அக்கா!" என்று மணிமேகலை மேலே சொல்லத் தயங்கினாள்.

"சொல், மணிமேகலை! உன் மனத்தில் உள்ளது எதுவானாலும் தாராளமாய்ச் சொல்லலாம். என்னிடம் உனக்குள்ள அன்பைக் குறித்து நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மைதானே?"

"அக்கா! அதைப் பற்றிச் சந்தேகிக்க வேண்டாம் இந்த உலகத்திலேயே நான் அன்பு வைத்திருப்பது இரண்டு பேரிடத்தான். ஒருவர் தங்கன்..."

"இன்னொருவர் யார்?"

"உங்கள் மனத்துக்கு அது தெரியும், என்னை ஏன் கேட்கிறீர்கள்?"

"தங்காய்! உனக்கு அது சந்தோஷ மாயிருக்கும் என்று நினைத்தேன் கதைகளும் காவியங்களும் நீ கேட்ட நிலையா? ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தில் காதல் உதயமானால் அதைப் பற்றி அவன் யாரிடமாவது பேச விருமபுவது இயல்பு அல்லவா? அந்தரங்கத் தோழி

என்பது பின் எதற்
காக?"

"அது கண்ணம்
தான், அக்கா! என்
அந்தரங்கதனையும்,
தங்கனிடம் தெரியப்
படுத்தியிருக்கிறேன்
ஆனால் இப்போது
நான் தங்கனிடம் அவ
சரமாக வந்தது வேறு
ஒரு செயதி சொல்
வதற்காக. மிக்க
கவலை தரும் செயதி,
அக்கா!"

நத்தினி திடுக்
கிட்டு, "என்ன?
என்ன?" என்று
கேட்டாள். எத்
தனையோ காலமாகத்
திட்டமிட்டுக்கொண்
டிருந்தது இன்று நிறை
வேற்றலாம் என்று
எண்ணியிருந்த காரி
வந்துகரு ஏதாவது
தடங்கல் ஏற்படுமோ
என்ற பீதி அவள்
மனத்தில் குடி கொண்ட
து. அதன் அறிகுறி
அவள் முகத்திலும்
தோன்றியது.

"அக்கா! தனாதிக்காரி பழுவேட்
டாரையர் இன்னும் தஞ்சாவூருக்கு
புப் போய்ச் சேரவில்லையாம் வழி
யில்..."

"வழியில் என்ன தோந்தது? ஒரு
வேளை மனததை மாற்றிக்கொண்டு
திரும்பிவிட்டாரா?" என்று நத்தினி
கேட்ட கேள்வியில் பீதி குறைந்திருக்க
வில்லை.

"அப்படி அவர் திரும்பியிருந்தாலும்
நன்றாயிருக்கும், அக்கா! அன்றைக்கு நாம்
ஏரித் தீவில் இருந்தபோது புயல்
அடித்ததல்லவா? அந்தப் புயல் கொள்
ளிடத்திலும் அப்பாலும் ரொம்பக் கடு
மையாக அடித்ததாம் பழுவேட்டாரையர்
கொள்ளிடத்தில் படகில் சென்றபோது

புயல் பலமாக இருந்ததாம்..."

"அப்பறம்?" என்று நத்தினி
பரபரப்புடனேதான் கேட்டாள
ஆயினும் கவலைத் தொனி சிற்று குறைந்
தது.

"அக்கரை சேரும் சமயத்தில் படகு
கவிழ்ந்து விட்டதாம்!"

ஐயோ!"

"தப்பிக் கரை ஏறியவர்கள் கொள்
ளிடக் கரையில் எங்கும் தேடிப் பாரத்
தார்கள். தங்கள் கணவரின் மடமும்
அகப்படவில்லை!" என்றான் மணி
மேகலை.

இந்தச் செய்தினைக் கேட்டதும்
நத்தினி விமரிசையாக என்று மணி
மேகலை எதிர்பார்த்து, அவளுக்கு ஆறு
தல் சொல்லத் தயாராயிருந்தான் ஆனால்

இவ்விதம் கூறிய
மணிமேகலை துயரம்
தாங்காமல் விம்மத்
தொடங்கினாள்

நத்தினி அவனைக்
கட்டி அனைத்துக்
கொண்டு. "என
கண்ணே! என்னிடம்
நீ எவ்வளவு அன்பு
வைத்திருக்கிறாய்
என்று தெரிந்துகொண்
டேன். ஆனால், நீ
வருத்தப்பட வேண்
டாள்!" என்றாள்

மணிமேகலை
சிறிது வியப்புட
னேயே நத்
தினியை நிமிர்ந்து
பார்த்தாள். 'இவளு
டைய தெஞ்ச எவ
வளவு கல் தெஞ்ச'
என்று அவன் மனத்
தில் தோன்றிய எண்
னத்தை நத்தினி
தெரிந்துகொண்டாள்

"தங்காய்! துக்கச்
செய்தியைக் கூறி
எனக்கு ஆறுதல்
சொல்லுவதற்காக நீ
ஒடி வந்தாய். ஆனால்

நன்கு நான் தெறுதல் கூற
வேண்டியிருக்கிறது நீ வருத்தப்பட
வேண்டாம் என கணவனுடைய உயி
ருக்கு ஆபத்து ஒன்றும் வரவில்லை என
பது நிச்சயம். அப்படி ஏதாவது நோத்
த ரக்தம் என தெஞ்சை எனக்கு உணரத்
தீயிருக்கும் அதனால்தான் நான் கவ
லைப்படவில்லை. ஆனால் நீ கேள்விப்
பட்டதை இன்னும் விவரமாகச் சொல்!
என மனத்தில் வேறொரு சத்தேகம்
உதித்திருக்கிறது.

"என்ன சத்தேகம், அக்கா!"

"உன் தமையையும் அந்தப் பலலவ
பார்த்த பிறிதொன்றும் சொத்து என் கண
வருக்கு ஏதேனும் கெடுதல் செய்யத்
தீர்மானித்திருக்கிறார்களா என்று

நத்தினியை அப்படியொன்றும் செய்ய
வில்லை சிறிதும் பாடப்படாது காட்
டாமல் அவருமடிகளைத் தொனித்த
தூரில் இருந்த சையதி உனக்கு எப்படித்
கேட்கிறது' என்றாள்

"பழகியிட்டையரோடு நான்
ஆட்களில் ஒருவன் திருமதி வந
திருக்கிறாள். அவன் என தமையனிடம்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் நானே என்
காதினாள் கேட்டேன். அக்கா!
தங்களிடம் இருந்த சையதியை எப்படித்
தெரிவிப்பது என்று என் தமையன்
தயவு. இளவரசரிடம் யோசனை
கொடுக்க கொண்டிருந்தான் நான்
எப்படியாவது தங்களிடம் சொல்லி
விடுவது என்று ஒடி வந்தேன்

எண்ணுகிறேன் அதற்கு. முன் தூக்க
கொதையாக இம்மாதிரி ஒரு செய்தியை
அவர்களே தயாரித்திருக்கலாமல்லவா?"

"எனக்கு விளங்கவில்லை, அக்கா!
அவர்கள் ஏன் பழிவிட்டாரையருக்குத்
தீங்கு செய்ய வேண்டும்?"

"தீ பச்சைக் குழந்தையாகவே இருக்க
றொய் மணிமேகலை' உன் தன்மையுமே
பாரததிபேந்திரனும் என மீது தூ
என்னமே கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று
நான் சொல்லவில்லையா? அதற்காகத்
தான் இந்த வானம் எப்போதும் அந்
நிலையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
என்றும் சொல்லவில்லையா?"

"சொன்னீர்கள்! அதனால் கத்த
மாறனை இனிமேல் என தன்மையன்
என்று சொல்ல வேண்டாம் என்று கேட
டுக்கொண்டேன் அந்தப் பாதகனை என
உடன் பிறந்தவனாக நான் இனிக் கருத
மாட்டேன், இருந்தாலும் அவர்கள்
பழிவிட்டாரையருக்கு ஏன் தீங்கு செய்ய
வேண்டும்?"

"தங்காய்! இது கூடவா நீ தெரிந்து
கொள்ள முடியவில்லை? கிழவனாக கலி
யாணம் செய்துசொண்டு தவிக்கும் நான்,
அவர் போய்விட்டால் மனத்திற்குள் சத்
தோஷப்படுகிறேன், பிறகு அவர்களுடைய
தூதர்களுக்கும் இணங்கவேன்
என்றுதான் உன் தன்மையன் இப்படிப்
பட்டவன் என்று தெரிந்திருந்தால்
அவனை என விடிக் கவந்திருந்து
சிகாதரனைப் போல் கருதிப் பணி
விடை செய்திருக்க மாட்டேன் ஏன்
லோகத்தின் வாசக வரை சேனாவனைக்
காப்பாற்றியிருக்க மாட்டேன்..."

"அக்கா! இனி நான் தங்களை விட்டு
ஒரு கணமும் பிரிய மாட்டேன் அந்த
இருவரில் ஒருவர் இங்கு வந்தால்,
என்னுடைய கையாலேயே அவர்களைக்
கொன்று விடுவேன்!"

"மணிமேகலை! அதைக் கவலை
உனக்கு வேண்டாம், என்னை நானே
காப்பாற்றிக்கொள்வேன் கந்தமாறனும்
பாரததிபேந்திரனும் என அருகில்
தெருவினாலே, என்றும் மறக்காதபடி
அவர்களுக்குப் புத்தி கற்பித்து அனுப்ப

புவேன அவர்களிடம் எனக்குச் சிறிதும்
பயமில்லை ழாட்டு இளவரசைப் பற்றி
மட்டுதான் கொஞ்சம் பயம் இருந்தது
தலவிலைகளையாக அந்த அபாயத்
தினின்று என்னை நீயே காப்பாற்றி விட்
டாய்?"

"நான் தங்களைக் காப்பாற்றினேனா?
அது எப்படி?"

"இளவரசரின் உளத்தை நீ கவாந்து
விட்டாய் என்பதை அறியவில்லையா,
மணிமேகலை! வானம் குலத்து வீரரைக்
கையைப் பிடித்து இழுத்து அப்பால
தள்ளிவிட்டு உன்னை அவர் ஏறித்
தண்ணீரிலிருந்து எடுத்துக் காப்பாற்றி
யதன் காரணம் என்ன? அதற்குப் பிறகுமே
அவரை நான் கவனித்துக்கொண்டுதான்
வருகிறேன் உன் மனத்திற்கு அது தெரிய
வில்லையா, மணிமேகலை!"

"தெரியாமல் என்ன? தெரிந்து
தானிருக்கிறது இளவரசரை நினைத்
தாலே எனக்குப் பயமாகிருக்கிறது அவர்
அருகில் வந்தால் என உடம்பு நடுங்கு
கிறது என தன்மையன் என்று சொல்லிக்
கொள்ளும் கிராதகன் இருக்கிறான் அவ
லவா? அவன் வேறு ஓயாமல் என
பிராணனை வாங்கிக்கொண்டிருக்க
ிறான் "

"இளவரசரை நீ மனத்து கொள்ள
வேண்டும் என்றுதானே?"

"ஆம், தனியாக என்னை ஒரு கணம்
பாரததால் போதும்' உடனே எனக்கு
அவன் உபதேசம் செய்ய ஆரம்பித்து
விடுகிறான் அவனுடைய தொந்தரவுக்
காகவே..."

"அவனுடைய தொந்தரவுக்காக
இளவரசரை மனத்துக்கொண்டு விட்டால்
என்று முடிவு செய்து விட்டாயா?"

தங்கள் கூட இவ்விதம் சொல்லு
கிறார்களே?" என்று மணிமேகலை விவரி
அழகுத் தொடர்பினால் அவருடைய
கண்களில் கண்ணீர் அருவி பெருகிறது

நத்தினி அவனைச் சமாதானப்படுத்த
தினான் "ஏதோ விளையாட்டுக்காகச்
சொன்னேன் அதற்காக இப்படி அழ
ஆரம்பித்து விட்டாய்" என்று சொல்
லிக் கண்ணீரைத் துடைத்தான்

10

மணிமேகலை சிந்தி சமாதானம் அடைந்ததும் "என் கண்ணே! உன் மனத்தை தன்றாகச் சோதித்துப் பார்த்துப் பதில சொல், உண்மையாகவே, நீ இளவரசர் கரிகாலரை விருமபலில் லையா' அவரை மனத்துக்கொண்டு சோழ சாமராஜ்யத்தின் பட்டமலிஷியாக இருக்க ஆசைப்படவில்லையா?" என்றான் தத்தினி.

"ஒரு தடவை கேட்டாலும் தூறு தடவை கேட்டாலும் என் பதில ஒன்று தான், அக்கா! அந்த ஆசை எனக்கு கிடையவே கிடையாது."

"வாணா குலத்து வத்தியத்தேவரிடம் உன் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கிறாய் என்பதும் உண்மைதானே?"

"ஆம், அக்கா! ஆனால் அவருடைய மனது எப்படியிருக்கிறதோ?"

"அவருடைய மனது எப்படியிருந்தாலும்தான்' அவர் உயிரோடிருந்தால் அவ் லவா அவர் மனத்தைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டும்"

மணிமேகலை திடுக்கிட்டு, "என்ன சொல்கிறார்கள், அக்கா!" என்றான்.

"மணிமேகலை! நீ இன்னும் உன் மனையைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை உன்னுடைய நிலைமையையும் உன் அன்புக்குரியவனுடைய நிலைமையையும் உணர்வில்லை என்னைப் பற்றி நீ கவலைப்படுகிறாய், என் கணவரைப் பற்றிக் கவலைப் படுகிறாய் எங்களைப் பற்றி உண்மையில் கவலைப்பட வேண்டியதேயில்லை என் கணவர் எப்போடுப்பட்டவர் என்பது உனக்குத் தெரியும் அவர் வாயடைத்தால் இந்த நாடு அசையும் கந்தர சோழ சக்கர வாததி அவர் இட்ட கோட்டைத் தாண்ட மாட்டார் என் கணவர் வாதத்தைக்கு மாறாக முதன்மத்திரி வார்த்தையையும் கேட்க மாட்டார் அவருடைய சொந்தப் பெண்டு பிள்ளைகளின் பேச்சுக்கும் செவி கொடுக்க மாட்டார் பழுவேட்டரையரை வயதான சிழவா என்று உன் தமையனைப் போன்ற நூடர்கள் எண்ணிப் பரிகாசமும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் ஆனால் அவர்

ஒரு மூச்சு விட்டால், உன் தமையனையும் பாரத்திடுபந்திரனையும் போன்ற தூறு வாலிபர்கள் மலலாந்து விழுவார்கள் ஆகையால் பழுவேட்டரையருக்கு யாரும் தீங்கு செய்துவிட முடியாது என் கண்ணே! என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் எனக்குத் தெரியும் இதைக் காட்டிலும் எததையோ இக்கட்டான நிலைமைகளில் என்னை நான் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன் உண்மையாகவே இப்போது நான் கவலைப்படுவதெல்லாம் உன்னைப் பற்றித்தான் 'இந்தப் பெண் நம்மிடம் இவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறாள்' இவ்வுக்கு ஒன்றும் நேராமலிருக்க வேண்டுமே" என்று கவலைப் படுகிறேன் நீ இந்த அறைக்குள் சற்று முன் வந்தபோது கூட உன்னைப் பற்றித் தான் சித்தித்துக் கொண்டிருந்தேன் "

"தாங்கள் சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லை அக்கா! எனக்கு அப்படி என்ன அபாயம் வந்துவிடும்?"

"பேதைப் பெண்ணே! வேண்டாத புகுஷ்ணுக்கு வாழ்க்கைப் படுவதைக் காட்டிலும் பெண்களுக்கு நேரக் கூடிய அபாயம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்?"

"அது ஒரு நாளும் நடலாத காரியம்"

"உன் தமையன் உன்னை இளவரசருக்கு மணம் செயலிப்பது என்று தீர்மானம் செய்துவிட்டான் உன் தந்தையும் சம்மதித்து விட்டார்."

"அவர்களுடைய தீர்மானமும் சம்மதமும் என்னை என்ன செய்யும்' நான் சம்மதித்தால்தானே?"

"இப்படிக்குழந்தை போல பேசுகிறாயே' சிறந்த குலத்து பெண்களைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பது, அந்தப் பெண்களின் சம்மதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் உலகத்தின் நடைபெறுகிறதா' அதிலும், மூவுலகையும் ஆளும் சக்கரவாதியின் மூத்த குமாரர், - பட்டத்து இளவரசர், - உன்னை மனத்துக் கொள்ள விரும்பினால், அதற்கு யாரைத் தடை சொல்ல முடியும்?"

"ஏன்' என்னால் முடியும் இளவரசரிடம் நேரே சொல்லி விடுவேன் "

"என்ன சொல்லுவாய்?"

"அவரை மணந்துகொள்ள எனக்கு இஷ்டம் இல்லை என்று சொல்வேன் "

"காரணம் கேட்டால்"

"உண்மையான காரணத்தைத்தான் சொல்வேன் என மனம் அவருடைய சித்தேந்திர வல்லவனையரிடம் சடுபட்டு விட்டது என்று சொல்வேன்..."

"பேதைப் பெண்ணே! இதை நீ சொல்வே வேண்டாம் அவர்களுக்கு ஏறகெனவே தெரிந்திருக்கிறது"

"தெரிந்திருந்தால் என்னை ஏன் வற புறுத்துகிறார்கள்' அப்படி அதிகமாக வற புறுத்தினால், இதோ நானும் ஒரு கத்தி வைத்திருக்கிறேன், அக்கா!" என்று சொல்லி மணிமேகலை தன் இடுப்பில் செகுவியிருந்த சிறிய கத்தி ஒன்றை எடுத்துக்காட்டினாள்

"என் அருமைத் தங்கையே! உன் அறிவாமையைக் கண்டு ஒது பக்கம் எனக்கு அழுகை வருகிறது. இன்னொரு பக்கம் சிரிப்பும் வருகிறது"

"அப்படி என்ன நான் உனது விட்டேன்; அக்கா!"

"உன்னை யாரோ வறபுறுத்தப் போவதாக எண்ணியிருக்கிறாய் உன்னுடைய சமமத்தைக் கேட்பார்கள் என்றும் திணைத்திருக்கிறாய் அவவிதம் ஒன்றும் அவர்கள் செய்யப்போவதில்லை நீ இன் வரசரை மணந்துகொள்ளத் தடையா யிருக்கும் காரணத்தை நீக்கி விடப் போகிறார்கள்"

"என்ன சொல்கிறார்கள், அக்கா"

"நீ யாரிடம் உன் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கிறாயோ, அவருடைய உயிருக்கு அபாயம் நெருங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறேன் "

"ஐயையோ "

"உன் தம்பியை ஏற்கெனவே அவனுடைய பழைய சித்தேந்திர மீது துவேஷம் கொண்டிருக்கிறான் இந்த அரண்மனையில் சில மாதங்களுக்கு முன்னால் ஏறதரசர்கள் கூடிச் செய்த சதிவாயோசனையைப் பற்றி இன்வரசனிடம் சொல்லிக் கொடுத்தது வீட்டான் என்று அவனுக்குக் கோபம் தன் முதுகில் குத்திக் கொல்ல முயற்சி செய்ததற்கு

வேறு குற்றம் சாட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் இவ்வொரு காரணத்தினால் பாரதிப் பந்திராஜனும் உன் காதலைப் பேரில் அளவிலவாத் கோபம்..."

"இவர்களுடைய கோபம் அவரை என்ன செய்துவிட்டது, அக்கா! அவர் கத்த வீரா அல்லவா"

"கத்த வீரராயிருந்தால் என்ன? நிம்மொன்று குழந்துகொள்ளும் பல் கொண்டு காரர்களுக்கு மத்தியில் எகலில் ஆயுதம் ஒன்றுமில்லாத ஒரு கத்த வீரன் என்ன செய்ய முடியும்?"

"ஐயோ! அவரைக் கொன்று விடுவார்கள் என்றா சொல்லுகிறார்கள்"

"கொல்ல மாட்டார்கள்; கண்ட துண்டமாக வெட்டி தரிசுக்குக்கும் தாய்களுக்கும் போட்டு விடுவார்கள்"

"ஐயோ! என்ன கர்ண கரோம்!"

"கேட்பதற்கே உனக்குக் கர்ண கரோமாய் இருக்கிறதே! உண்மையில் நடத்து விட்டால், என்ன பாடு படுவாய்?"

"அக்கா! இப்போதே என சவீதம் உன் மனம் துடிக்கின்றன நிறமாக அப்படியும் செய்து விடுவார்கள்! அவர் இன்வரசருடைய அத்தியந்த சித்தேந்திர ஆயிரவர்"

"அத்தியந்த சித்தேந்திரர்கள் கொடிய பகைவார்களாக மாறுவதைப் பற்றி நீ கேட்டதில்லைவா, தங்காய்! உன் தம்பியனும் பாரதிப் பந்திராஜனும் அப்படியே வரம் இன்வரசனிடம் தூயம் போட்டு விட்டிருக்கிறார்கள் "

"சண்டாளர்கள்! இதெல்லாம் தங்களுக்கு "

எனக்கு அப்படித் தெரிந்தது என்று தாயே கேட்கிறாய்! இன்று பகலில், பாரதிப் பந்திராஜன் என்னிடம் வீனாப் பெற்றுச் செல்லும் விவாஹத்தை எய்துக் கொண்டு வந்திருந்தான்..."

"அந்தப் பாதகன் எங்கே போகிறான்"

"அநீக தூயம் போகவில்லை இருக்க கோவலராக கிழவன் மனவாழ்வான் ஒரு பெரிய சைன்யத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு இந்த ஊரைப் போகல் வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்று நீ கேள்விப் பட்டாய் அல்லவா"

"கேள்விப்பட்டேன், அது என்னத்திற்

காக என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்”

“அதுவும் உன் நிமித்தமாகத்தானாம்” இன்று மத்தியானம் இளவரசர் அதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தாராம் ‘மணிமேகலையை எங்கு மனம் செய்து கொடுக்காவிட்டால், மலையமான் எசன்யம் வந்தவுடன் இந்தக் கோட்டை - அரண்மனை எல்லாவற்றையும் தகர்த்துத் தரை மட்டமாக்கி விடப் போகிறேன்’ என்றாராம் அப்போதுதான் உன் தன்மயன் ‘அதற்குத் தடையாலிருப்பது நாங்கள் அல்ல, உங்கள் சிநேகிதன் வந்தியத் தேவன்தான் என்றானாம் ‘அந்தத் தடையை நீக்க உங்களால் முடியாதா’ என்று இளவரசர் கேட்டாராம் ‘கட்டளை அளித்தால் முடியும்’ என்றானாம் உன் அண்ணன் என் அருமைச் சகோதரி’ பாரதிபேத்திரனிடம் மேலும் பேச்சைக் கொடுத்துச் சில விவரங்களை அறிந்தேன் உன் ஆளுநர் காதலனுடைய உயிருக்கு ஆபத்து நெருங்கியிருப்பது நிச்சயம் நீ உடனே முயற்சி எடுக்கா விட்டால், கலியாணம் ஆவதற்கு முன்பே கணவனை இழந்து விடுவாய்” என்றான் நந்தினி

தைக் கேட்ட மணிமேகலையின் உடலும், உன்மும் துடிதுடித்த நிலை வியப்பு ஒன்றும் இல்லை அல்லவா?

“ஐயோ! அவருக்கு எப்படியாவது உடனே எச்சரிக்கை செய்ய வேண்டுமே!” என்று தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே கூறினாள்.

“எச்சரிக்கை செய்யலாம். ஆனால், உன் காதலன் கத்த வீரன் என்று நீதானே சற்று முன் கூறினாய்’ அவனுடைய உயிருக்கு அபாயம் என்று கேட்டுப் பயத்து ஒடி விடுவானா? மாட்டான்! இன்னும் அவனுடைய பிடிவாதம் அதிகமாகும்” என்றான் நந்தினி

“நாங்கள்தான் யோசனை சொல்ல வேண்டும் என் தலை கற்றுக்கொடுக்க என்று சொல்கிறது என்று தெரியவில்லை” என்றான் மணிமேகலை

“நீ இங்கே வரும்போது அதைப் பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன் எனக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை

தல்லவேளையாக நீ ஒரு செய்தி கொண்டு வந்தாய் அதிலிருந்து, வல்லவரைவரைக் காப்பாற்ற ஒரு யோசனை தோன்றியது.”

“நான் கொண்டு வந்த செய்தி யிலிருந்தா? அது என்ன செய்தி?”

“பழுவேட்டரையருடைய படகு கவிழ்த்தென்றும் பிறகு அவரைப் பற்றித் தகவல் தெரியவில்லை என்றும் சொன்னாய் அல்லவா?”

“ஆமாம்”

“வந்தியத்தேவரிடம் நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன் எனக்காக அவர் போய் என் கணவரைப் பற்றிய உண்மை தெரிந்து வர வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன் நீயும் எனக்காகப் பரிந்து பேச இரண்டு பேரைப் பெண்களின் வேண்டுகோளை அந்த வீரர் புறக்கணிக்க மாட்டார் அவரை உடனே இந்த இடத்திலிருந்து வெளியே அனுப்புவதுதான் அவர் உயிரைக் காப்பாற்றும் வழி வேறு உபாயம் ஒன்றுமில்லை அவர் போன பிறகு நீ உன் தன்மயனாரிடமும் தந்தையிடமும் இளவரசரிடமும் கதரியமாக உன் மனத்தை வெளியிடும் பேச்சும நானும் உனக்காகப் பேசுகிறேன் ‘இஷ்டமில்லாத பெண்களை வற்புறுத்துவது சோழ குலத்திலு் பிறந்தவர்களுக்கு அழகு அல்ல’ என்று சொல்லுகிறேன்”

“தங்கள் பேச்சையும் அவர்கள் கேட்கா விட்டால், என் கையில் கத்தி இருக்கிறது”

“சரி, சரி! இப்போது முதலில் உன் காதலரை வெளியேற்றிக் காப்பாற்ற முயல்வோம் அவர் இருக்குமிடம் உனக்குத் தெரியும் அல்லவா? நீ நேரில் அவரைப் பார்க்க முடியாவிட்டால், உன் தோழி சந்திரமதியை அனுப்பு இல்லாவிடில், இடும்பன்காரியை அனுப்பு எப்படியாவது அவரை இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வா”

“அவர் போகச் சம்மதித்தாலும இங்கேயிருந்து எப்படி வெளியில் போவார், அக்கா! என் அண்ணன் தடுத்த திறுத்தி விட்டால்...”

“உன் அண்ணனுக்கு ஏன் தெரிய வேண்டும் மணிமேகலை! முதன் முதலில் அவர் இந்த அறைக்குள் வந்து உன்னைத்

திருக்கிடர் செய்
தாரோ' அதன் கரங்க
வழியிலேயே அழியா
விட்டால் போகிறது' சீக
கிரம் போ. தங்காய்' வந
தியத்தெவர் இனி இந்தக்
கோட்டையிலே இருக்கும்
ஒவ்வொரு திட்டமும் அவ
ருடைய உயிர்க்கு அபா
யம் அதிகமாகும். உன்
நன்மையே ஏனும்

கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்போது அவரைத்
தாக்கவாராக உள்ள நமக்கு என்ன
தொரியும்?"

"இதோ போகிறேன். அக்கா' எப்படி
யாவது அவரை அழைத்துக்கொண்டு
தான் திரும்பி வருவேன்" என்று சொல்லி
விட்டு மணிமேகலை சென்றாள்.

அவளுடைய காலடியைத் தவிர மற்றத்
தனம், பக்கத்திலிருந்த வேட்டை

மண்டபத்தின் இரு
பக்க கதவை வாரோ நடவது போன்ற
செய்தம் கேட்டது.

நந்தினி இரக்கியக் கதவின அருகில்
சென்று, அதன் உட்கதவைத் திறந்தாள்.
இந்த டிக் ஒரே காரமான முகம் இங்கே
சாகத் தெரிந்தது.

"மந்திரவாதி' வந்து விட்டாயா" என
றான நந்தினி.

"வந்துவிட்டாள். ராணி' வேளை
யும் வந்துவிட்டது" என்றாள் ரவி
தாண்டி.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்;

இறுதிக் கட்டம்

ந

நதினி திரும்பிச் சென்று
நன்கு அறைகளுள் வருவதற்
காக ஏற்பட்ட பிரதான
வாசலின் கதவைச் சாததித்
தாளிட்டு வந்தான். பின்
னர், கையில் தீபத்துடன்
வேடடை மண்டபத்தின் இரகசியக் கத
வைத் திறத்துகொண்டு உள்ளே பிர
வேசித்தான்.

மதநிரவாதி ரவிதாஸன் முன்னமே
கோரமான முகமுடையவன் முகத்திலும்
தலையிலும் புதிதாக ஏற்பட்டிருந்த காயங்
களினால் அவனுடைய தோற்றம் மேலும்
கோரமடைந்திருந்தது.

நதினி அதைப் பார்த்துவிட்டு, "மத்
நிரவாதி! இது என்ன, உன் உடம்பெல்
லாம் புதுக்காயங்கள்?" என்
றான்.

"ராணி! இதிலே தயக்கங்கு
வியப்பு என்ன? தயக்கைப்
போல் தாயகம் அங்கலை

உண்டி அருந்திப் பஞ்சனை மெத்தை
யில் கொஞ்சாயப் படுத்துக் காலங்
கழிப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்
கிறீர்கள்! நானும் பாமேசுவரனும் இன்று
பிழைத்து வந்திருப்பதெப் பெரிய காரியம்.
இறந்து போன பாண்டியச் சக்கர
வாதியின் ஆலிதான எங்களை இன்று
உயிரோடிருக்கும்படி காப்பாற்றியது "

"இல்லை, ரவிதாஸா! இல்லை! அவரு
டைய ஆலி என்னுடையேய சதா சாவ
காலமும் இருக்கிறது ஒரு நாழிகைக்கு
முந்திக்கூட என முன்னால் தோன்றிச்
செத்ததை திறைவேற்றப் போகிறாயா?
இல்லைவா?" என்று கேட்டது "

"ராணி! அதற்குத் தாயகம் என்ன
பதில் சொன்னீர்கள்?"

அமரர் கஸ்கி

"சபதத்தை இன்று நிறைவேற்று வேண்டுகிறேன்" என்று சொன்னான்.

"அப்படியானால் நாயகன் ஒட்டாடியடி வந்ததே நல்லதாய் போலிருந்து இதனைக் காலம் சுழித்து நீங்கள் உயிரை மாயத்துக் கொள்வதில் யாருக்கு என்ன உபாயம்" எடுத்த காரியம் அல்லவோ முடிவு பெற வேண்டாம்" தங்கனார் முடியாது என்றார்.

"முடியாது என்று யார் சொன்னார்கள்" சபதத்தை நிறைவேற்று வேண்டுகிறேன்" என்று சொன்னான். அதற்குப் பிறகு என்னுடைய சபை மாயத்துக் கொள்ளவேண்டும்."

"வேண்டாம் வேண்டாம் சபதத்தை நிறைவேற்றிய பிறகு தங்கன் செயலாக கூடிய காரியங்கள் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் வீரபாண்டியனுடைய திருத்தமாரணுகத் தக்கவரையப் பட்டாபிஷேகம் செய்தாக வேண்டும்."

"அதைச் செய்வதில் தங்கன் மரத்தாகக் கொள்ளுவான் இன்று இரவு என் அண்ட முடிந்து விட்டது, என வாழவும் முடிந்து விட்டது."

"ராணி" பழுவேட்டரைக்குடைய போகவிஷத்தின் உள்ள திரவியங்கள் எல்லாம் மறைந்திருக்கப் போகச் சேர் வேண்டும். அதற்குத் தங்கன் உதவி தேவையாயிருக்கிறது."

"சபதம் முடிந்த பின்னாலும் என் கணவரை ஏமாற்றிக்கொண்டு சேர் வாழச் சொல்கிறாயா, மந்திரவாதி"

"அம்மணி" தங்கன் கணவர் யார்?"

"உலகரிய என்னை மனத்து, காடு நகரங்களில் உள்ளவர்களின் பரிசுதங்கனையெல்லாம் போய் படுத்தாமல் என ஒவ்வொரு சபதத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டு வந்தேன் உதவாமலாததான் சொல்கிறேன்."

"ராணி" பழுவேட்டரைவர் தங்கன் கணவர் அல்ல ஒவ்வொரு நாள் இரவு வீரபாண்டியர் என கணவன் வந்து தங்கனை அவதூறல் பட்டாபிஷேகம் செய்து மடிக்கட்டிவிடுகிறார்..."

"மந்திரவாதி" அவர் போக வேண்டாம் இந்தக் காயங்களை எல்லாம் உங்களுக்கு எப்படி ஏற்பட்டன என்று சொல்லவில்லை."

"நேற்றிரவு கொள்ளிடக்கரைக் காடு

யில் எங்களை ஒரு கிழப்பில் தாக்கியது கிழப்பில்லாது பறக்கும் நகங்களும் மிக்க கரையிருந்தன..."

"எப்படித் தப்பி வந்தீர்கள்?"

"பாண்டிய குமாரருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்த போது அந்தப் பள்ளிப் படைச் சேர்புரத்தில் இடிந்திருந்த பருகியை அந்தப் புலியின் பேரில் தள்ளி விட்டுத் தப்பித்து வந்தோம்."

"ஐயோ" பாவம்" கிழப் புலியைக்கூட நீங்கள் இன்று என்னிடமிருந்து மடியவில்லை."

"ஆம் ராணி" ஒப்புக கொள்கிறோம் அப்படியிருக்கும் போது இன்னம் புலியாகிய அந்தக் கரிகாலனை உங்களுக்கு எதிர்ப்பது எப்படி" அதனாலேதான் தந்திர மத காரியங்கள் எவ்வளவு வேண்டியிருக்கிறது. தவ" இவ்விரு தப்பினால் அப்படி நமக்குச் சந்தாபம் கிட்டப் போவதில்லை உத்தர சோழனையும் அருள் பொழி வாழ்வையும் பற்றிச் செய்ந்து வந்து விட்டது, பிறகு அந்தக் கரிகாலன் நம் மீடப் அகப்படப் போவதில்லை" என நான் ரவிதாசன்.

"மந்திரவாதி" அவர்களைப் பற்றி என்ன ஏதாவது தீர்மானமாகத் தெரியுமா" என்று கேட்டான் தந்தினி.

"இதனை நீரம் அவர்களுடைய அடிமையாக இருக்கத் தகுந்த, சந்தைமில்லை."

"நீயும் தவிரானும் சமீபத்துக்குப் போன போது இப்படிச் சொல்லி விட்டுக் கொள்ளுங்கள்"

"அவர்களை அந்த காலம் பழத்தியம் ஒயாமல் எங்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்து தொல்லை கொடுத்தது அதனால் தான் முடியவில்லை."

"யானார் துடித்து வீரன் உலில் முழுகி இரந்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள் அவ்வுடைய தப்பிப் பழைத்து வந்து விட்டான்."

"பள்ளிப்படைக் காலத்தில் அவனை வேலை நீக்கச் சந்தாபம் கிடைத்தது தங்கன் தடுத்தது விட்டார்கள்."

"அதற்கு முகவிய காரணம் இரப்பதாகச் சொன்னேன்..."

"அது என்ன முகவிய காரணமோ தெரியாது அன்ன இரப்ப வந்து அந்தக் கரிகாலனை இரப்புகவசம் போல பாதுகாத்து வருகிறான்."

"அதைப் பற்றி நீ சிந்திக்கும் கவலைப்

பட வேண்டாம்.”

“கவலைப்பட வேண்டாம்” தீர வேண்டியிருக்கிறது இன்று இல்லாவிட்டால் என்னையும் இல்லை தெளி’ என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்’ நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்”

“இந்தச் சமயத்தில் நீங்கள் ஒருவரும் இப்பகுதி வராதே தவிர வேண்டாம்” உதவியாக இருக்கும்.”

“அது ஒருவரும் முடியாத காரியம்” “என்னிடம் உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லை..”

“நம்பிக்கை இருப்பதினால்தான் வந்திருக்கிறோம் சபதம் முடிந்த பிறகு தங்களைப் பத்திரமாக அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காக வந்திருக்கிறோம் எதிர்பாராத தடவகை ஏதாவது ஏற்பட்டால் அதற்கும் தயாராயிருப்போம் எந்த நிமிஷமும் நாங்கள் எங்களை உதவிக் கொடுக்கலாம்”

“நான் போட்டிருக்கும் திட்டத்தில் தடவகை எதுவும் ஏற்பாடு சபதம் முடிந்த பிறகு நான் உத்திராபிரதேசம் விரும்பவில்லை”

“கூடவே கூடாது’ நாங்கள் எங்களுடன் வந்த தீர வேண்டும் இல்லை யென்றால்..”

“மந்திரவாதி’ சபதம் முடிந்த பிறகு ஒரு நிமிஷமும் நான் பெரிய பழிவட்டாரவர் விட்டில் இருக்க மாட்டேன்”

“அப்படியானால் நீங்கள் எங்களுடன் வந்து விடுங்கள்”

“என்னை எப்படி அழைத்துக்கொண்டு போவீர்கள்”

“இந்தச் சமயம் பாண்டிச்சேரி முடிவில் ஸ்தலம் கோவில் இருக்கிறது அதன் அருகில் உள்ள காட்டில் பழுவூர் ராணியின் பலகைகளை தயாராக வைத்துக்கொண்டு இடுமபன்காரி பலகைகளைச் செப்பனிட்டு வதற்கென்று முன்னமே வெளியில் கொண்டு வந்து விட்டான் வீர பாண்டியனின் தலைவனாக கொங்கலையைப் பறிவாங்கிய தேவியை நாங்கள் பலகைகளை வைத்துத் தூக்கிச் செல்வோம் போய்து விடவதற்குக் கொலையிட வேண்டாம்”

“நீங்கள் எதனைப் போ இந்த இடத்தில் இருக்கிறீர்கள்”

“இப்போது நான் போ இருக்கிறோம்”

என்று கூறி விட்டு ரவிதாஸன் மெதுவாகக் கையைத் தட்டினான்

நீத மண்டபத்தில் இருந்த பயங்கரமான சேத்த மிகு கங்கைக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருந்தவர்கள் சிறிது வெளிப்பட்டு மகத்தைக் காட்டினார்கள்

“பரமேசுவரன் எங்கே” என்று நந்தினி கேட்டாள்

“அவளை வெளியில் நிறுத்தியிருக்கிறாள் ஸ்தலம் கோவிலில் காணாமல் ஒருவன் நிறை செய்து கொண்டிருந்தான் அவளை அங்கிருந்து போகச் சொல்லு பெரிய தொல்லைபாயப் போய்விட்டது மறுபடியும் அவன் அங்கு வந்து விட்டான் பார்த்துக் கொள்ளும்படி தேவரானவரைக் கோவில் வாசலில் நிறுத்திவிட்டு வந்திருக்கிறேன்”

காணாமல் பறந்திருக்கிறேன் என்று கவலை’ மந்திரவாதி’ பெரிய பழிவட்டாரவர் பறந்த செய்தி தெரியுமா” என்று நந்தினி கேட்டாள்.

ரவிதாஸன் சிறிது திடுக்கிட்டு, “என்ன செய்தி” என்றான்.

“அவர் தஞ்சாவூருக்குப் பிரயாணம் பட்டுப் போனார் அல்லவா’ வழியில் கொள்ளிடத்தைப் படகில் கடக்கும்போது புயல் அடித்துப் படகு கவிழ்ந்து விட்டதாம் பழிவட்டாரவர் கரைப் பறவிலை யென்றும், தண்ணீரில் முழுகிப் போய் விட்டதாகவும் சமயவரைபுகுக்கு இன்று சாயங்காலம் செய்தி வந்திருக்கிறதாம்”

“தெய்வமே’ அவர் கதி அப்படியா ஆகிறது’ இதனை நேரம் நாங்கள் இந்த முக்கிய விவரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வில்லை”

“அதை நான் நம்பவில்லை, மந்திரவாதி’ பழிவட்டாரவர் கொள்ளிடத்தில் முழுகி இறந்ததுபற்றி என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை”

“எனக்கும் அந்தச் செய்தியில் நம்பிக்கை இல்லை, ராணி”

“அவர் கொள்ளிடத்தில் இறந்திருக்கிறார்’ ஒரு வேளை இன்றிரவு இப்பகுதி வந்து விட்டால்’ இந்தப் பற்றித் தான் சிறிது கவலைப்படக்கூடும்”

“ராணி’ அதைப் பற்றித் தங்களுக்குக்

கவலை வேண்டாம் இப்போது தான் எனக்கும் நினைவு வந்திருது கொள விடத்துக்கு அக்கரையில் தஞ்சாவூர் சாலையில் ஆஜாணுபாகுவான் மயந்தா ஒருவரை நேற்றிரவு பார்த்தேன் ஆன் ஆபரணம் ஒன்றும் அவர் அணிந்த தகவலை, இடமாகவும் இடந்தபடியால் அடையாளம் தெரியவில்லை இப்போது யோசித்தால், அந்த வழிப்போக்கர் ஒரு வேளை பெரிய பழுவட்டரை வராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது"

"அப்படியானால் சேஷமாக இன்றிரவு அவர் இங்கே வந்து விட்டார் அல்லவா?"

"மாட்டவே மாட்டார்! அதைப் பற்றித் தாங்கள் எதிரியமாக இருக்கலாம். இப்போது எங்களுக்கு என்ன கட்டளை மிடுகிறார்கள்?"

"மந்திரவாதி! பேசு இங்கேயே பொறு மையுடன் காத்திருக்க வேண்டும். என்னுடைய அறையில் என்ன நடப்பதாகத் தோன்றினாலும், எததனை பேருடைய பேச்சுக் குரல் கேட்டாலும் அவசரப்படக் கூடாது வர வேண்டாம் வந்தால் காரியம் கெட்டுப் போகும் தான் குரல் கொடுத்த பிறகு தங்கள் வந்து சேருங்கள்"

"ராணி! தாங்கள் எப்படிக் குரல் கொடுப்பீர்கள்?"

"மந்திரவாதி! தான் கலகலவென்று

செரித்துப் பல வதனம் ஆயிற்று என்று
தெரியும் அல்லவா' நான் செரித்து
கேட்டேயிருக்க மாட்டாய்'

"தேவி' ஒரே ஒரு மமலம் அந்தத் துஷ-
வாலிபன் வந்தியத்தவனுடனே சென்னை
கொண்டி தந்தப்பாது தீயனை செரிக்க
கேட்டேன் "

"ஆகா' அந்தக்கூட சூப்பம் வைத்து
கொண்டி தங்கியாயா' நல்லது' இன்றைக்கு
நான் கல்கண்டிவந்து உதவிக் செரிக்க
உதவம் கேட்டால் தீயனை இரகசியக் கத
வைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வாருங்கள்
காரியம் முடிந்து விட்டதற்கு அது அன்-
யானம் இப்போதும் வந்தியத்தவனைப்
பார்த்தே நான் செரித்துக் கொண்டிருக்க

உள்ளது இப்போது அந்தப் பற்றி தீயனை
ஆசரிவப்பட வேண்டாம்

"தேவி' தயவுசெய்து உதவிசெய்து என்ன
வேண்டி ஒருவாறு இப்போது எனக்குத்
தவறுத்திருந்து

"கொஞ்சம் பொறுத்தி் துதவம், எல்லாம்
துவாமபரமாவில் தீய எந்தியாராத தடவ
கள் ஏதாவது ஏற்பட்டு விட்டால் அப-
ப்பாது, என அழகைக் குதவ கேட்கும்
உடனே வந்து செருங்கள்

அப்படியே செய்வோம் ராணி'
ஆனால் தயவுசெய்து அழகைக் குதவ
கேட்க நான் விருப்பமில்லை செரிப்புக
குதவக் கேட்கதான் விருப்பமில்லை
என்றான மந்திரவாதி ரவீந்தானன்

“ஐயோ! பிசாகு!”

இ

தே சமயத்தில் வந்தியத்தேவன் மிக்க மனச் சோர்வுடன் கடம்பூர் மானிக்கையச் சேர்ந்த நந்தவனத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த நந்தவனம் மானிக்கையின் வெளி மதின கவர் ஓரமாக அமைந்திருந்தது. இரவில் மலரும் புஷ்பங்கள் அப்போது தான் மடலிலிறந்து கொண்டிருந்தன. பன்னீர், பாரிஜாதம், மல்லிகை, முல்லை முதலிய மலர்களின் நறுமணத்தை ஐப்பசி மாதத்தின் வாடைக் காற்று அவன் பக்கமாகக் கொண்டு வியது. “ஆகா! இந்த நேரத்தில் பழையாறை அரண்மனை நந்தவனத்தில் நாம் இருக்கக் கூடாதா? அப்படியிருக்கும்போது திடீரென்று குத்தவை தேவியின் பாதச் சிலம்பு ஒலிக்கக் கூடாதா?” என்று அவன் மனம் எண்ணியிட்டது. “இப்போது வந்து இந்தக் கடம்பூர் அரண்மனையில் அடைபட்டிருக்கிறோமே? வெறியடித்த இளவரசரிடம் அகப்பட இருக்கொண்டு விழிக்கிறோமே!” என்று நினைத்தான். ஆதித்த கரிகாலர் என்று மிலலாத வண்ணம் அன்று மாலை அவன் மீது சிறி எரிந்து விழுந்ததுமே. “இனி இன்றைக்கு என் முகத்தில் விழிக்காதே! நாளைப் பொழுது விடிந்தபிறகு உன்னைப் பற்றி என் முடிவைத் தெரிவிக்கிறேன்” என்று கூறியதும் அவன் மனத்தைப் புண்படுத்தியிருந்தன. ஒரு நாளுமில்லாத விதமாக அவர் இன்று கோபித்துக்கொண்டு விட்டார். பாவம்! அவர் மீது குறைபாடு என்ன பயன்! அவர் உன்ம அலவிதமாகக் குழம்பி விட்டிருக்கிறது. அவர் நிலையை நினைத்துப் பாராக்குமபோது வந்தியத் தேவனுக்கு அவர் மீது பரிதாபமே உண்டாயிற்று.

இ

ன்றெல்லாம் ஆதித்த கரிகாலரின் உன்மத்தம் உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. உறகாகும் சோர்வும் கோபமும் குதாகலமும் சீநேகப்பான்மையும் கொடுரப் பணைமையும் மாறி மாறி அவரைப் பிடித்து ஆட்டி வைத்தன. அவரும் தம்மைச் சுற்றியிருந்தவர்களை அம்மாதிரி ஆட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அடுத்த நிமிஷம் அவருடைய போக்கு எப்படியிருக்கிறதோ, என்ன செயலாடுவோ என்று அருகிலிருந்தவர்கள் கதி கலங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்றைக்குச் சூரியன் உதயமான நிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த செயற்கள் அவருடைய உன்மத்தத்தை அதிகமாக உதவி செய்து கொண்டிருந்தன.

சம்புலனையர் முதன்முதலாக அவரிடம் வந்து, திருக்கோவலூர் மலையமான் படை திரட்டிக் கொண்டு வருகிற செயதியைத் தெரிவித்தார். அதைப் பற்றித் துடி ஆடச் செய்ததையும் கண்டனத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

“மலையமான் தொண்டு பிழவர், வயது எண்பதுக்கு மேலாகிறது. அவர் வருவதைக் குறித்து உங்களுக்கு என்ன பயன்?” என்றார் இளவரசர்.

‘ஐயா! கொலவிமலைத் தலைவன் வலவில் ஓரியின் வம்சத்தில் வந்தவர்கள் நாங்கள் பயம் என்றால் இன்னதென்றே அநியாதவர்கள் நாங்கள் இப்போது விஜயம் செய்திருப்பதை முன்னிட்டே தயங்குகிறேன், நாங்கள் மட்டும் அதுமதி கொடுத்தால்...”

“பிழவரோடு போர் புரிவதற்கு உடனே புறப்பட ஆவதற்குமாயிருக்கிறார்கள் அவ்வளவுதான். சம்புலனையரே! என் பாட்டனைப் படைபுடன் புறப்பட்டு வரும்படி நாளைத் செய்தி அனுப்பியேன்.”

“எதற்காக இளவரசே?”

“நான் இப்போது உங்களிடம் தனியாக

அகப்படடுக கொண்டிருக்கிறேன் அல்லவா' இப்போது இருக்கும்போது எனக்கு ஏதாவது நோத்தால்..."

"கோமகனே' அப்படியானால் சூத்திரம் அன்றுவளவும் தங்கள் மனத்தில் இருந்தால், இந்தக் கனம்..."

"இப்போது நான் எனக்கு கிளம்பி விட்டு சொல்கிறார்களாக்கும்"

ஐயா' இது தங்களுடைய இராஜ்யம். இது தங்களுடைய அரண்மனை இதை உச்சியில் புலிக்கொடி பறக்கிறது இப்போது தங்களைப் போகச் சொல்வதற்கு நான் யா' தங்கள் அனுமதி கொடுத்தால் நானும் என குடும்பத்தாரும் இப்போது போய் விடுகிறோம் மீளாடுடையார் மனையமாளை வரவழைத்து வைத்துக் கொண்டு தங்கள் நிபப்பயமாக இப்போது இருக்கலாம்..."

"ஓகோ' வலவில் ஓரீயின் வம்சத்தில் பிறந்த நீங்கள் பயமற்றவர்கள் என்று விஜயாபீய சோழரின் குலத்தில் பிறந்த நான் பயங்கொளனி என்றும் சொல்லிக் காட்டுகிறேன்"

"இளவரசரின் மைர நேருமும், வீர தீரமும் உலகம் அறிந்தவை பன்னிரண்டாம் பிராயத்தில் தங்கள் பிள்ளையப் போகக்களத்தில் புகுந்து பன்னவர்களைச் சின்னப்பின்னம் செய்து வீராதி வீரன் என்று பெயர் பெற்றார்கள் பதினெட்டாம் பிராயத்தில் மறுபடியும் போருக்கு வந்த வீர பாண்டியனைத் தொடர்ந்து தூதர் சென்று ஒன்றிந்த இடத்தில் அவனைக் கண்டுபிடித்து, அவன் சிரத்தைத் துணித்துக் கொண்டு வந்தார்கள்"

இதைக் கேட்ட ஆதித்த கரிகாலன் "தேரியும், ஐயா' தேரியும்' ஒடியவனைத் தூதரின் வீரப்பன் நான் என்றும், செத்துப் போன வீர பாண்டியனுடைய தளையை வெட்டிக் கொண்டு வந்தவனென்றும் நீங்கள் எல்லாரும் என்னைப் பரிசுதித்துப் பேசுவது எனக்குத் தெரியும். அதைப் பற்றி மோகின்பி போய் அதனைக் வந்தினைக் கிளம்பி விட்டிருக்கிறான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்" என்று கூறிவிட்டுப் பயங்கரத் தொனில் சிரித்தார்

சம்புவரையருக்கு ஏன் இந்த வெறி கொண்ட இளவரசரிடம், பேசக்கொடுத்தோம் என்று ஆகிவிட்டது

"கோமகனே' நான் எது சொன்னாலும் தவறாகப் போய் விடுகிறது தங்கள் உசிதம் எப்படியோ அப்படிச் செய்யுங்கள் நான் போய் வருகிறேன்."

"போய் வருவது சரிதான். ஆனால் இந்தக் கோட்டையை விட்டுப் போகும் எண்ணத்தை மட்டும் விட்டு விடுங்கள் இந்த அரண்மனையில் நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னால் நடந்த சதியாபீசா சனையைப் பற்றிய சன்மையை அறிந்து கொள்ளும் வரையில் நானும் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகப் போவதில்லை, நீங்கள் போவதற்கும் விடப் போவதில்லை" என்றார் ஆதித்த கரிகாலன்

சம்புவரையரின் உதடுகள் துடித்தன உடம்பு நடுங்கியது அவருடைய கண்களில் கண்ணீர் ததுமயியது

ந்த நிலைமைப் பக்கத்தில் இந்தப் பாரததிபேதிரன் பார்த்தான்.

"கோமகனே' சோழ குலத் தவர் வீரத்திற்குப் புகழ் பெற்றது போலவே தீர்க்கும் பெயர் பெற்றவர்கள் இந்தப் பெரியவருக்குத் தங்கள் தீர் செய்வில்லை தங்கள் வாரத்தை கன்னால் அவருடைய மனத்தைப் புண்படுத்துகிறார்கள் இப்போது நடந்த சிறைச்சாட்டித்தைப் பற்றிச் சம்புவரையர் முன்னம் தக்க சமாதானம் சொல்லித் தங்களுக்கும் ஒப்பாக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தங்கள் இராஜ்யம் வேண்டாம் என்று கொண்டிருப்பதாலும், தஞ்சாவூருக்குப் போகவே மறுப்பதாலும், சிறைச்சாக்கச் சோழ ராஜ்யத்தின் நன்மையைக் கருதி அந்நித பட்டத்துக்கு யார் என்பதைப் பற்றி யோசித்தார்கள் தங்கள் இராஜ்ய பாரத்தை வக்க இளைந்தால், அவர்கள் ஏன் வேறு யோசனை செய்ய வேண்டும்' உலகமெல்லாம் வீரப் புகழ் பரப்பிய ஆதித்த கரிகாலன் இருக்கும்போது, போகக்களத்தையே பாரததரியாத மதுராந்தகத் தீவனைப் பற்றி இவர்கள் கனவிலும் கருதுவார்களா..."

ஆதித்த கரிகாலன் குறுக்கிட்டு, "ஆமாம், ஆமாம்' நான் உயிராடிருக்கும்போது இன்னொருவன் சோழ சிங்காதனம் ஏறுவது இயலாத காரியத்தான் அதற்காகத்

தான் என்னை வேலை தீர்த்து விடப் பார்த்தீர்கள்?" என்று கூறிவிட்டு மறு படியும் ஹா ஹா ஹாவென்று உரத்துச் சிரித்தார்.

"பார்த்திப்பேந்திரா! தீயம் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டதை நான் அநிய விவசாயபெயராக நினைத்ததாய் கத்த மாறலும் தீயம் அன்று நாம் வேட டைக்குப் போனபோது என் பின்னா லேயே வேலைக்கு குறி பார்த்துக்கொண்டு வந்தது எனக்குத் தெரியாது என்றா நினைத்தாய்" என உண்மை நம்பனாகிய இந்த வந்தியத்தேவன் மட்டும் தெய்வா தீயமாக இயக்கு வந்து சோந்திராவிட டாவ, இதற்குள் என்னை யம்னுக்கத்துக்கு அனுப்பியிருக்க மாட்டார்களா?" என்று சொன்னார்.

பார்த்திப்பேந்திரன் வந்தியத்தேவனைக் கண்ணாடில்லிய கொண்டு விடுகிறவனைப் போல பார்த்துவிட்டு, "ஐயா! இந்தப் பாதகன் ஏதேதோ சொல்லித் தங்கள் மனததைக் கெடுத்துவிட்டான் தங்களுக்கு தான் மனத்தினாலும் துரோகம் என்னி யதாக இவன் நிரூபித்து விட்டால், இந்தக் கணமே..." என்றான்.

"அப்பனே! உன் மனத்தில் என்னிய துரோகத்தை யார எப்படி நிரூபிக்க முடியும்? தான் கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில் சொல்! தீயம் கத்தமாறலும் பழுவூர் இளையராணியின் பேச்சைக் கேட்டு மயங்கித்தானே என்னை இயக்க அழைத்து வர இவ்வளவு பிரயத்தனம் செய்தீர்கள்? இதை இவ்வளவுபென்று நீ மறுக்க முடியுமா?"

"அதை மறுக்கவில்லை, இளையர்! மறுக்க வேண்டிய அவசியமும் இவ்வளவு பழுவூர் ராணி மிக நல்ல நோக்கத்துடன் இதைக் காரியத்தின் தலையிடத்தக்கதென்றே என்பதை நான் நிச்சயமாக அந்நேரம் தங்களை இயக்கு தருவித்துக் கத்தமாறலுடைய சகோதரியைத் தங்களுக்கு மனம் புரிவித்துச் சோழ நாட்டில் எவ்வித உட்கலக்கும் ஏற்பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்வதே அவருடைய நோக்கம் தங்களுடைய சிரஸில் சோழ குலத்து மணி மகுடத்தை அணிந்து பார்ப்பதைக் காட்டிலும் எங்களுக்குக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சி தரக் கூடியது வேறு ஒன்றுமில்லை என்னை யாராவது குறை கூறினாலும் பொறுத்துக் கொள்

வேன். பழுவூர் ராணியைப் பற்றி நினைக்கொண்டால், அவளை அக்கணமே இந்த வாளுக்கு இரையாக்குவேன்!" என்று பார்த்திப்பேந்திரன் வந்தியத்தேவனைப் பார்த்துக்கொண்டே கூறி, அதே சமயத் தில் வானையும் உறையிலிருந்து உருவி னான்.

"ஆகா! என் வீர நண்பர்! வானை உறை யில் போட்டு வை! நல்ல சமயம் வரும் போது சொல்கிறேன் அப்போது வெளி யில் எடுக்கலாம் வந்தியத்தேவன் பழுவூர் ராணியைப் பற்றி ஒன்றும் குறை கூற வில்லை அவனும் உங்களைப் போலத் தான் மதி மயங்கி நிற்கிறான் உண்மையில் பழுவூர் இளையராணி என் உட்கு பிறந்த சகோதரி என்று சத்தியம் செய்து கொண்டிருக்கிறான் அதைச் சொல்வதற்காகவே ஒட்டாடியும் வந்தான் உன் பேரில் அவன் வேறு குற்றம் சாட்டுகிறான் என சகோ தரனை நீ சம நாட்டிலிருந்து உன் கப் பரில் அழைத்துக் கொண்டு வந்து வழியில் கடலில் தள்ளி எழற்கு அடித்து விட்டாய் என்று அவன் சொல்கிறாயின் அதற்கு உன் பதில் என்ன?" என்றார் ஆதித்த கரிகாலர்.

அந்தச் சமயத்தில், "நான் அதற்குப் பதில் சொல்கிறேன்!" என்று கூறிக் கொண்டே கத்தமாறன் அவருடைய வந்தான்.

"கோமகனே! மிகச் சத்தோஷமாக செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறேன் சின்ன இளையர்! கடலில் முழுகிச் சாகவில்லை போனவியின் செல்லா தாயைப்படின்ம குடாமணி விவராததில் இதனை நானும் மறைத்து இருந்து வந்தாராம் புயல் அடித்துக் கடல் பொங்கி தாயைப்படின்ம நீரில் புருந்தப்போது அவர் வெளிப்பட் தோத்ததாம் உட்கலக்கலான ஜனங்கள் புடை சூழ இப்போது தஞ்சாவூரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாராம்" என்று கத்தமாறன் குறுக்கத்துடன் கூறி னான்.

தக் செயலினால் கரிகாலர் உற்சாகமடைவார் என்று எதிர்பார்த்ததில் அவன் பெரும் ஏமாற்றமடைந்தான். கரிகாலருடைய குரோதம் இப்போது வேறு திசையில் திசுமயித்து 'என்ன' என்ன' அருள்மொழி தரு

சாவுரை நோக்கிப் போகிறான்' வடசை
கண்களான ஜனங்கள் புடை சூழப் போகி
றான்' எதற்காக? வல்லவரையா? நீ
என்ன சொன்னாய்? இப்போது நடப்ப
தென்ன? என்னுடைய கருத்தை அறிந்து
கொள்ளும் வரையில் அருள்மொழி
நாகைப்பட்டினத்திலேயே இருப்பான்
என்று சொன்னாய் அல்லவா? இப்போது
ஏன் தஞ்சாவூரை நோக்கிப் போகிறான் "

வந்தியத்தேவன் குறுக்கிட்டபு பேசி
னான் "ஐயா! இளையபிராட்டி அவ
வாறுதான் உறுதியாகக் கூறினா அந்த
குப் பின்னா என்ன காரணம் நோத்ததோ
தேரியலிலலை தான் வேண்டுமானால்
போய்."

"ஆகா! தீயம் போய விடுகிறேன் என
கிறாயே? தலவது, தலவது' எல்லாத் தீம்
என விரோதிகள் ஆகிலி! மான உய்கள்
சூழச்செய்வலாம் எனக்குத் தெரிகிறது
அருள்மொழி ஏன் தஞ்சாவூரை நோக்கிப்
போகிறான் என்று எனக்குத் தெரியும்
அது அந்தக் கொடுமபாஷாப் பெரிய
வேளாளின் சூழ்ச்சி அவனுடைய தம்பி
மகனை என சேகாதரன் கழத்திலு கடடி
அவர்களைச் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏறி
வைக்க வேண்டுமென்பது அக் கிழவனு
டைய விருப்பம் கொடுமபாஷா வேளா
றும் தென்திசைய பண்டியுடன் தஞ்சையை
நோக்கி வருவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்
என சேகாதரி இளையபிராட்டியும் இந்தச்
சூழ்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறான் ஆமாம்,
தீயங்கடத்தான் "

வந்தியத்தேவன் 'இளவரசே' மன்னி
யுங்கள்' பொன்னிலின் செல்வகுக்காவது
இளையபிராட்டிக்காவது அதற்காக
எண்ணம் சிந்தும் கிடையாது இது சை
தியம் தான் வேண்டுமானால் போய உன்
மைையை அறிந்து வருகிறேன்" என்றான்

"ஆமாம், தீயம் போய அவர்களுடைய
சூழ்ச்சியில் கலந்து கொள்கிறேன் என்கி
றாய்' கந்தமாறா' இவனை உட்கண்
பிடித்து இந்த அரண்மனையில் கரங்க
சிறை ஏதாவது இருந்தால் அதில்
அடைத்து விடு" என்றதும் கந்தமாறன்
வெகு குதூகலத்துடன் வந்தியத்தேவனை
அணுகினான்

உடனே கரிகாலர் தமது கட்டளையை
மாற்றிக்கொண்டு, "வேண்டாம், வேண்
டாம்' சோழா குலத்தவர்கள் நீதி தவறாத

வர்கள் குற்றம் தீரையமாகிற வரையில்
தண்டிக்க மாட்டார்கள் வல்லவரையா'
இனிமேல் இன்று முழுவதும் என் முகத்
தில் விழக்கூடாத்' அதுதான் உனக்குத் தன்
டனை' உன்னைத் தஞ்சைக்கு அனுப்ப
கிறேனா சிறைக்கு அனுப்புகிறேனா என
பதைப் பற்றி தானக்குச் சொல்லுகிறேன்'
போ' போ' இனி ஒரு கணமும் இங்கே
தில்லாத்' போயவிடு' என்றான்

கரிகாலருடைய முகத்தை அப்போது
வந்தியத்தேவன் பார்த்தான் அவருடைய
கடைக்கணனின் சமிக்ஞை "இதெல்லாம்
விளையாட்டி" என்று குறிப்பிடுவது
போல தோன்றியது ஆயினும் உண்மதம்
கொண்டிருந்த இளவரசர் பக்கத்திலு
இல்லாமலிருப்பதே தலவது என்று ஒரு
தொடியில் தீயமானித்துக் கொண்டு வந்
தியத்தேவன் "ஐயா! தங்கள் சித்தம் என
பாக்கியம்" என்று சொல்லிவிட்டு வெளி
யேறினான்

எனா அன்று பிற்பகலில் இளவர
சரின் கட்டளையின் பேரில் சம்பு
வரையரும் பார்த்திப்பத்திரனும்
திருக்காவலூராக கிழாளை எதிரா
கொண்டு அழைத்து வருவதற்காகப்
போனார்கள் என்று வல்லவரையன்
வந்தியத்தேவன் தெரிந்துகொண்டான்

இளவரசரும் கந்தமாறனும் நெடுநீரம்
அந்தரங்கமாக வாராதையாடிக் கொண்
டிருந்ததையும் அறிந்தான்.

இந்தச் சம்பவங்களெல்லாம் வந்தியத்
தேவனுக்கு மிகக் மனச் சோரலை உண்
டாகியிருந்தன மறுதான் கானலில் இள
வரசர் தளக்கு என்ன கட்டளை பிறப்பிப்
பார்' தஞ்சாவூருக்குப் போகுமபடி
பணிப்பாரா' வழியில் பழையாறைக்குப்
பிராகுமபடியும் சொல்லாரா' கொள்ளால்
எவ்வளவு நன்றாய் இருக்கும் ' இந்தக் கடம்
பூர் மானிகை வாழ்வு அவனுக்குப் பிடிக்க
கவே இல்லை இங்கே யாதும் உறகாகமாக
இருப்பதில்லை இங்கே உள்ளவர்கள் எல்
லாதும் எப்போதும் எதையோ பறி
கொடுத்தவர்களைப் போலிருக்கிறார்கள்
அதைமித்து விட்டால் இந்த மானிகை
மனிதர்கள் வாழும் மானிகையாகவே
தோன்றவில்லை பேய் பிசாக்கள் குடி
கொண்டிருக்கும் பாழடைந்த மானிகை
யாகத் தோன்றுகிறது இங்கேயிருந்து

எப்போது எப்படி கிளம்ப
பாக்கிதா :

இப்படி வந்தியத்தவன
என்னமிட : போது ஒரு
பொன்னின் குல, 'சூரியா'
நாடு' என்று அகநி
யது அவன காதல வீழ்
தது

(தொடரும)

பொன்னியின் செவ்வன்

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

“போய் விடுங்கள்!”

“**ஐ**யோ! பிராக்!” என்ற

பீதி நிறைந்த குரல் வந்த
தொழைய நோக்கி வந
தியதேவன் விரைந்து
ஒடினான் ஒடுமபோதே

அவன் உள்ளத்தில்
இது மணிமேகலையின் குரல்
அல்லவா? இவன் எதற்காக இந்தப் பத
திக இங்கு வந்தான்? எதைப் பார்த்து
விட்டு இப்படி அலறினான்? பிராக்
என்பது ஒன்று இருக்க முடியாது பிள
எனவவா? இருக்கும்! குரலில் உண்மை
யான பயம் தொனித்ததே! அவனை
பிடிப்பாது நாம் அனுமிச செலவ
தளித்து ஏதாவது தொல்லை ஏற்
படுமா? அவளுடைய தமையனோ
தமமைக் கடித்துத் தின்றுவிட
வேண்டுமென்றிருக்கிறான்
ஆதித்த கரிகாலர் வெறி
கொண்டிருக்கிறார். பழுவூர்

ராணி மனத்தில் என்ன வஞ்சக எவத
திருக்கிறாள். ஒன்றும் தெரிய
வில்லை” என்ற எண்ணங்கள் துரித
மாகத் தோன்றி மறைந்தன இப்படி
உள்ளத்தில் எண்ண இருந்தபடியால்
அவன் கவனக்குறைய அடைந்திருந்
தான். திடீரென்று ஒரு பன்னீர்
மரத்தின் வேர் தடுக்கித் தரையில் விழுந்
தான் மேல துணியின் தலைப்பு பக்
கத்திலிருந்த பூம்பூதரில் கெடிக்
கொண்டது விழுந்தவன் சமாளித்து
எழுந்து உட்கார்ந்து அவகவனதிரத்தை
மென்ம எடுக்க முயன்றான். எந்
தனையோ பகைவர்களும் சதிகாரா
களும் செய்ய முடியாத காரியத்தை இந்
தச் சிறிய மரத்தின் வேர் செய்கு

அமரர் கல்கி

விட்டதே. நமஸைக் கீழே தள்ளி விட்டதே. இது ஏதேனும் அபகிருதத்துக்கு அறிஞரீயோ, அல்லது நமஸை ஆபத்துக்கு உள்ளாக்காமல் இந்த மர யோதடுத்து ஆட கொண்கிறதோ என்று எண்ணி வந்தியத்தேவன் தனக்குத் தானே புண்ணைப் புரித்துக்கொண்டான் அச்சமயம், "அமமா! அமமா! எங்கே இருக்கிறீர்கள்?" என்ற குரல் கேட்டது அது சந்திரமதியின் குரல்.

"இங்கேதான்டி இருக்கிறேன் அலலிக்குளத்தின் அருகில் இருக்கிறேன்! சீக்கிரம் வா" என்றது மணிமேகலையின் குரல்.

காலடிச் சத்தங்கள் கேட்டன; காலில் அணியும் நூபுரங்களின் இனிய ஒலிகளும் கேட்டன.

அலலிக்குளம் என்று மணிமேகலை கூறியது அத்தப் பூங்காவனத்தின் மத்தியில் செய் குளத்தின் அருகில் இருந்த சிறிய பனிவருக்கல் தடாகத்தைத்தான் அத்தக் குளம் அல்லிப் பூவின் வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது அதில் சில அல்லிக்கொடிகளும் செங்கழுநீர்க் கொடிகளும் இருந்தன அச் சமயம் சில மலர்களும் இருந்தன. இந்த அல்லிக்குளத்தை முன்னமே வந்தியத்தேவன் பார்த்திருந்தான் அதன் அருகிலே தான் அவனும் விழுந்திருக்க வேண்டும்! நல்ல வேளையாக, அப் பெண்கள் இருவரும் அவனைக் கவனிக்கவில்லை பகல வேளையாக இருந்து அவர்கள் அவன் விழுந்ததைப் பார்த்திருந்தால் கலகல வென்று சிரித்து அவனுடைய மானம் போகும்படி செய்கிருப்பார்கள் இப்போது மணிமேகலையின் துணைக்குச் சந்திரமதி வந்து விட்டபடியால், அத்தப் பெண்களுக்குத் தெரியாமலேயே அவன் அங்கிருந்து நழுவிப் போய் விட்டான்.

இதற்கிடையில் அத்தப் பெண்களின் பேசை அவன் காணவில் விழுந்தது.

"அமமா! எதைக் கண்டு பயந்தீர்கள்? ஏன் அப்படிக் கூச்சலிட்டீர்கள்?" என்றான் சந்திரமதி.

"அடியே! அந்த மதிள் கவரைப்

பாரடி! அதன் மேலே ஏதோ தெரிந்தது. தலையில் சைடும் முகத்தில் தாடியும் மீசையும் ஓர் உருவம் தெரிந்தது. அதன் கழுத்தில் - சொல்லப் பயமாயிருக்கிறதடி! - மண்டை ஒட்டு மானை ஒன்று அணிந்திருந்தது! நான் கூச்சலிட்டதும் அது மறைந்துவிட்டது" என்றான் மணிமேகலை.

"தன்றாயிருக்கிறது. இன்னவரி! தங்களுடைய மனப் பிராந்திதான் அது! பேயும் இல்லை, பிசாசும் இல்லை! உயர்மான மதிள் கவரின் மேல் யாரும் வந்து உட்காரத்திருக்கவும் முடியாது" என்றான் சந்திரமதி.

"இலையைடி! என் மனப்பிராந்தியில் அப்படிப் பேய் பிசாசு ஒன்றும் தோன்றவது வழக்கமில்லை..."

"ஆமாம்! மனமதனையொத்த வடிவங்களின் முகத்தான் உங்கள் கனவிலும் நனவிலும் தோன்றுவது வழக்கம்!"

"சீசீ! இப்போது கூட உனக்கு விளையாட்டா?"

"பின், எப்போது விளையாடுவது? முன் மாலை நேரத்தில் பூங்காவனத்தில் அலலிக்குளத்தினருகே வந்து காதற்குக் கிதீர்கள். முலலை மலர்களின் மனம் கமமென்று வீசுகிறது.. ஆனால், பாவம், என்ன செய்கிறது? தாங்கள் வல்லத்து இன்னவரசரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மீசையும் தாடியும் உன்ன பிசாசு வந்து சேருகிறது!"

"போதும் போதாததற்கு நீயும் வந்து சேருகிறாய்!"

"என்னைப் பார்த்து விட்டுத்தான் அத்தப் பிசாசு பயந்து ஓடி விட்டதோ, என்னமோ! கடம்பூர் அரண்மனைப் பணிப்பெண் சந்திரமதியைக் கண்டால் பேய் பிசாசுகள், பூதங்கள், வேதானங்கள் எல்லாம் பயந்து ஓடும் என்பது உலகப் பிரசித்தியாயிற்றே!"

"சந்திரமதி! உன் வேடிக்கைப் பேச்சு எல்லாம் இப்போது வேண்டாம் உண்மையாகவே நான் அந்த மதிள் கவரின் மேல் கோரமான ஓர் உருவத்தைப் பார்த்தேன் நீ தம்பா விட்டால், வேண்டாம்! நீ போன் காரியம்

என்ன ஆயிற்று என்று சொல்லு”

“போன காரியம் பலிக்க வில்லை, இளவரசி”

“ஏன்? ஏன்”

“காஞ்சி இளவரசரும் கடம்பூர் இளவரசருத் தான் அவகே கடிக கடிகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வலத்து இளவரசரைக் காணவே கானேம”

“ஒருவேளை அவரையும் எங்கேயாவது அனுப்பி வைத்து விட்டார்களா, என்ன”

“அப்படியும் தெரிவ வில்லை. தங்கன தந்தையும் பலவலகுத்தான் மலையமான் அரசரை எதிர்கொண்டப் போலிருக்கிறார்கள் இடுமபன் காரியைக் கேட்டேன். இன்று சாயங்காலம் கரிகாலர் வலகதர சர் மீது ஏதோ எரிந்து விழுந்தாராம்...”

“அவருக்குப் பைத்தியத்தான் பிடித்திருக்கிறது எல்லாப் பேரிலும் எரிந்து விழுந்தார். பிறகு...”

"இன்றைக்கு இனிமேல் என் முகத்தில் விழிக்காதே' நாளைப் பொழுது விடிந்த பிறகு வா" என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டாராம்."

"யின்னர் அவர் எங்கே போயிருப்பார்?" என்றான் மணிமேகலை.

"இந்த மானிகை மதிள் கவருக்குள்ளேதான் எங்கேயாவது அவைத்து கொண்டிருக்க வேண்டும் அதனால் தான் சொன்னேன் ஒருவேளை அவரே பிசாக போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு தங்களைப் பயமுறுத்தினாரோ என்று"

"இவ்வை: இந்த அரண்மனையில் வேஷக்காரர்கள் பலர் இருப்பது எனக்குத் தெரியும் ஆனால் அவர் வேஷம் போட்டு ஏமாற்றுகிறவர் அல்ல."

"இப்படித்தான் தம்மைப் போன்ற அபலைப் பெண்கள் புகுஷர்களை தம்பி ஏமாற்று போவது வழக்கம்."

"அப்படியேயிருக்கட்டும் நீ மறுபடியும் போய்த் தேடிப் பார்' அரண்மனை மதின்களுள்ளேதானே எங்கேயாவது இருக்க வேண்டும்' இடுமபன்காரியையும் தேடிப் பார்க்கச் சொல்லு!"

"இளவரசி! அந்த இடுமபன்காரியைக் கண்டால் எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. விழித்து விழித்துப் பார்க்கிறான் அவனிடம் எனக்குப் பயமாகக் கூட இருக்கிறது..."

"பேய் பிசாக்குப் பயப்படாதவன் இடுமபன்காரிக்குப் பயப்படுகிறாயே' போனால் போகட்டும் அவனிடம் ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பதே தவறு நீயே இன்னொரு தடவை போய்த் தேடிப் பார்த்து விட்டு வா!"

"அதுவரையில்..."

"நான் இங்கேயே இருக்கிறேன் "

"மறுபடியும் அந்தப் பிசாக இங்கு வந்தால் ?"

"உன் பெயரைச் சொல்லி விரட்டியடித்து விடுகிறேன்!"

சந்திரமதி அங்கிருந்து போவதற்கு அறிஞரியான நூபுரத்தின் மெல்லிய ஒலிகேட்டது

பே நகரில் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவனுடைய மனத்தில் பறபல எண்ணங்கள் தோன்றின கவரின் மேலிருந்து எட்டிப் பாராத பிசாக' யாராகவிருக்கும் என்று யோசித்தான் ஆழவாராககடியான் காளாமுகனுடைய வேடம் தரித்து வந்து தன்னைக் காப்பாற்றியது அவன நினைவு வந்தது ஒருவேளை அந்த வீரவைஷணவனாகவே இருக்குமோ? தஞ்சாவூரிலிருந்து தனக்கு ஏதேனும் முக்கியமான செய்தியுடன் வந்திருக்கிறானோ? இவருள்ளவர்களுக்கு அடையாளம் தெரியாமலிருக்க அப்படி வேஷம் தரித்து வந்திருக்கிறானோ?

மணிமேகலை தன்னைப் பார்க்க இவ்வளவு ஆவல கொண்டிருப்பதின் காரணம் என்ன? எதற்காகத் தோழியை அனுப்பித் தேடி அழைத்துக்கொண்டு வரச் சொல்கிறான்' அவன் விஷயத்தில் மணிமேகலையின் மனோநிலை அவனுக்கு ஒருவாறு தெரிந்திருந்தது. அதனாலேயே அவன் அருகில் அதிகமாக நெருங்காமலிருந்து வந்தான் கத்த மாறனுடைய பகைமையை இன்னும் தூண்டி விடாமலிருக்கவும் விசுவாசமான ஆயினும், இப்போது நந்தவனத்தில் வந்து தனிமையாக உட்கார்ந்து கொண்டு அவனை அழைத்து வரச் சொல்லியிருக்கிறான் ஏதோ முக்கியமான காரியம் இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு துணிச்சலான காரியத்தில் இறங்கியிருக்க மாட்டான் பாவம்! அவனாக்கும் ஏதாவது சங்கடம் நேர்ந்திருக்கிறதோ, என்னமோ' அல்லது நத்தினி அவனிடம் ஏதாவது செய்தி சொல்லி அனுப்பியிருக்கலாம் கடவுளே' இங்கே, இதற்குக் கடம்பூர் அரண்மனையில் உன்னவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மனத்தில் ஏதோ ஒன்றை மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் சற்று முன்னால் மணிமேகலை கூறியது ரொம்ப உண்மை எல்லாருமே வஞ்சக வேஷதாரிகள் இவர்களுக்கு மத்தியில் இந்தப் பேதைப் பெண் அகப்படடுக் கொண்டு தன்

டாடுகிறான். பழுலூர் ராணி இந்தப் பெண்ணை எந்தத் தீய காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தத் திட்டமிட்டிருக்கிறானோ, தெரியவில்லை ஆம்; மணிமேகலையின் மனத்தில் ஏதோ சந்தேகம் தோன்றி விடுக்க வேண்டும். ஏதோ ஓர் அபாயத்தை அவன் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். ஆகையினாலேயே அவன் தன்னுடைய உதவியை தாடுகிறான்.

அந்தக் கன்னங் கபடமற்ற பேதைப் பெண் முன்னொரு சமயம் தனக்குச் செய்த உதவியை வந்தியத்தேவன் நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டான். அவளுக்கு உண்மையாகவே ஏதேனும் துன்பம் நேர்ந்திருந்து தன்னுடைய உதவியைக் கொருவதாயிருந்தால், அதை மறுப்பது நன்றி கொன்ற பாதகம் எப்படியிருந்தாலும் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம். சத்திரமதி போயவிட்டான், மணிமேகலை தனியாக இருக்கிறாள் யார் கண்டது? அவளுடைய உதவி அவனுக்கு மறுபடியும் தேவையாயிருக்கக் கூடும். அவளுடைய சகாயத்தினால் இந்தச் சூழ்ச்சி குடி கொண்ட அரண்மனையை விட்டுப் போக முடிந்தால் கூட நல்லதுதான். எதற்கும் அவனிடம் இச்சமயம் போய்க் கேட்டு உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பு

லவிக் குளத்தின் கரைவிலிருந்த பனியருக்கக் மேடையில் மணிமேகலை உட்கார்ந்திருந்தான். மேகங்கள் சூழ்ந்திருந்த வானத்தில் ஆங்காங்கு சில நட்சத்திரங்கள் கடர் விட்டு ஒளிர்ந்தது போல அலலிக்குளத்திலும் அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருந்த இலைகளுக்கு மத்தியில் மலர்கள் தலை தூக்கி நின்றன. கற்றிலும் சூழ்ந்திருந்த இருளில், இரவில் பூக்கும் அம்மலர்களின் வெண்மை நிறம் தனக்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. அலலிக்குளத்துக்கு அப்பால் முல்லைப் புதர்களில் பாதி மலர்ந்த பூக்களும் மொட்டுக்களும் நீல நிற விதானத்தில் முத்துக்களைப் பதித்தது போல் காட்சி தந்தன.

இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மணிமேகலை தனக்குப் பின்னால் காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மிகச் சமீபத்தில் வந்திருந்த உருவத்தைக் கண்டு அவசரமாக எழுந்தபோது கால் தடுமாறிப் பின்னாலிருந்த குளத்தில் விழப் போனாள்.

"ராஜகுமாரி! நான்தான்!" என்று கூறிக்கொண்டே வந்தியத்தேவன் மணிமேகலையைத் தாய்கிப் பிடித்துக் கொண்டான்.

மணிமேகலையின் உடல் சிலிர்த்தது. இயற்கையாக ஏற்பட்ட கூச்சத்தினால் அவனுடைய கரங்களைப் பற்றி அப்பால் தள்ளி விட்டுத் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் பார்த்தாள். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய பலம் அப்போது அவளுடைய கரங்களில் இல்லை!

அந்த முயற்சியில் மறுபடியும் பின்னாலே நான் சாயுமபடி நேர்ந்தது.

வ

ந்தியத்தேவன் இன்னும் கெட்டியாக அவளைப் பிடித்துத் தாய்கி முன்பக்கமாகக் கொண்டு வந்தான்.

மணிமேகலை ஒரு பெரு முயற்சி செய்து தன்னைச் சதாகிரித்துக் கொண்டு, "விடுங்கள்! என்னைத் தொடாதீர்கள்!" என்று கோபக் குரலில் கூறினாள்.

வந்தியத்தேவன் அவளை விட்டு விட்டு "ராஜகுமாரி! மன்னிக்க வேண்டும்!" என்றான்.

மணிமேகலை இன்னமும் படபடப்பு நீங்காத தழதழத்த குரலில், "தங்களை நான் எதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டாள்.

"இம்மொன்று வந்து தங்களைத் திடுக்கிடச் செய்ததற்காகத்தான்!"

"வந்ததுதான் வந்தீர்கள்! எதற்காக என்னைத் தொடடுப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்?" என்று மணிமேகலை கேட்ட குரலில், அவன் தன்னை நன்றாகச் சதாகிரித்துக் கொண்டு விட்டான் என்பது வெளியா

வீற்று

"தாங்கள் குளத்தில் விழாமல் பிடித்
துக்கொண்டேன்"

"அழகாயிருக்கிறது' அன்று ஏரியில்
விழுந்து நான் முழுவித் தததனித்தபோது
இவ்வளவு பரிவு காட்டவில்லையே'
இந்த முழங்கால் அளவு தண்ணீர் உள்ள
குளத்தில் நான் விழாமல் காப்பாற்று
வதற்கு வந்து விட்டீர்களே?"

"அது என் குற்றத்தான்"

"தங்கள் ஒரு குற்றமும்
செய்யவில்லை, குற்ற

மெகலாம என்று
எடயது

"அது எப்படி' நாங்கள் குற்றம்
எதுவும் செய்யவில்லை என் பேரில்
ஏதோ கோபத்தினால் இவ்விதமாகச்
சொல்லுகிறீர்கள்"

"முன்னொரு நாள் நாங்கள் வேட்டை மண்
டபத்துக்குள்ளிருந்து நம்மென்று நான் இருந்த
அறையில் புத்தூதர்கள் அன்றைக்கும் என்னைத்
திருக்கிட வைத்தார்கள் அப்போதே நான் கூக்குரலிட
டுத்தவர்களை என் தந்தையிடம் பிடித்துக் கொடுத்த
திருக்க வேண்டும்"

"அன்றைக்கு என்னைப் பெரும் அபாயத்திலிருந்து
காப்பாற்றினீர்கள் அதை என்னைக்கும் நான் மறக்க

மாட்டேன்..”

“அதற்குப் பதிலு தாங்கள் தனது செலுத்திய விதத்தை தானும் மறக்க மாட்டேன் தனது கெட்டவர்களிலே தங்களைப் போல் நான் பார்த்ததே இல்லை.”

“இளவரசி! இது பெரிய அபாயம்! எந்த விதத்தில் நான் தனது கெட்டவன்? சொல்லுங்கள்!”

“தங்களை யாரோ கொலைகாரர்கள் துரத்தி வருவதாகப் பொய் சொன்னார்கள் நான் வேடடை மண்டபத்துக்குப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவதற்குள் என்னிடம் சொல்கிற கொள்ளாமலே திருடனைப் போல் ஓடி விட்டார்கள்”

“திருடனைப் போல் ஓடி விட்டேன் என்றா சொன்னார்கள்?”

“திருடனைப் போல் என்று கூறியது தவறு; திருடனேதான்”

“இளவரசி! அன்று நான் எவ்வளவு இக்கட்டான நிலைமையிலிருந்தேன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாது”

“தெரியாதவர்களுக்குத் தாங்கள் தெரியப்படுத்தியிருக்கலாமே! யார் வேண்டாம் என்று தடுத்தார்கள்?”

“தங்கள் தோழி சந்திரமதிதான் தாங்கள் வேடடை மண்டபத்துக்குள் சென்றதும் சந்திரமதி இன்னொரு வாசல் வழியாக வந்து விட்டாள் அவள் கண்களில் படாமல் இருப்பதற்காக யாழக களஞ்சியத்தில் மறைத்து கொண்டேன்”

“மிறகு அங்கிருந்து மாயமாய் மறைத்து போய்விட்டார்கள்.”

“இல்லை. மச்சப்படி ஏறி மாடங்களை யெல்லாம் தாண்டி மதின கவா மேலும் ஏறிக் குதித்துத்தான் போனேன் இளவரசி! அன்று என்னை யாராவது கண்டுபிடித்திருந்தால், நான் ஏற்றுக் கொண்டிருந்த காரியமும் கெட்டிருக்கும். தங்களுக்கும் வசைச் சொல் ஏற்பட்டிருக்கும்..”

“இந்தப் பேதைப் பெண்ணைப் பற்றித் தங்களுக்கு எவ்வளவு கவலை”

“உண்மையாகவே கவலைதான்”

“அப்படியானால், இங்கே தாங்கள்

திருமயி வந்து இத்தனை நாள் ஆயிறே? சொல்லாமல் ஓடிப் போன காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கலாமே..”

“அதற்கு சத்தார்ப்பத்தைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்”

“ஏன், ஐயா, வெறும் வாரத்தை? நாள் இருக்கும் திக்கையே தாங்கள் திருமயிப் பார்ப்பது கிடையாதே?”

“சகோதரி...!”

“நான் தங்கள் சகோதரி அல்ல!”

“நாங்கள் என் சிநேகிதன் கத்த மாறனுடைய சகோதரி, ஆளையால் எனக்கும் சகோதரி.”

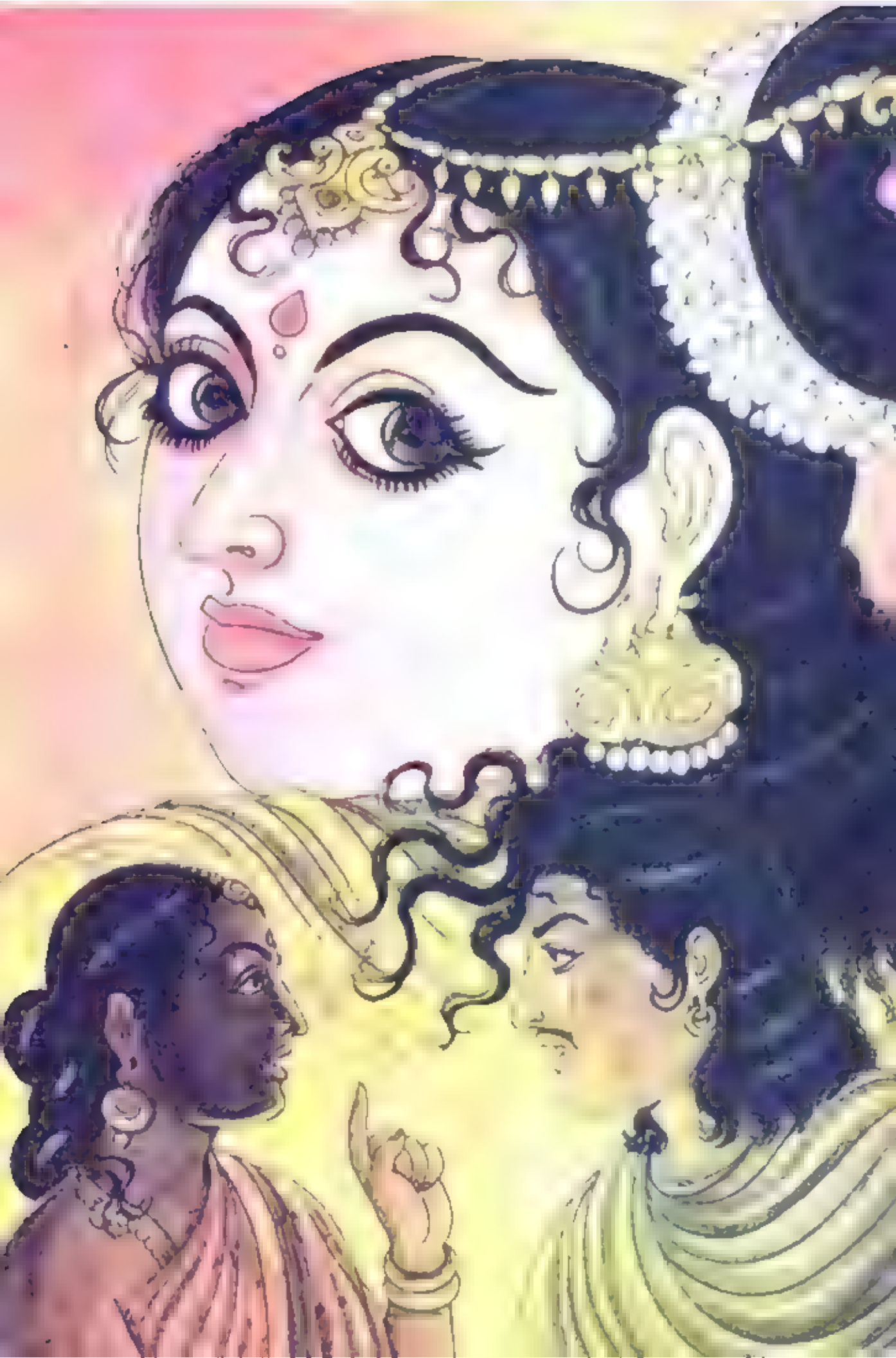
“கத்தமாறன் என்னுடைய சகோதரன் அல்ல, தங்களுக்கு அவன் சிநேகிதனும் அல்ல நம் இருவருக்கும் அவன் கொடிய பணகவன்.”

“இளவரசி! அதுதான் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே! சில நாள் முன் வரையில் கத்தமாறன் என் உயிர்க்குயிரான நண்பனாக இருந்தான் இப்போது அடியோடு மாறிப் போயிருக்கிறான் பார்த்துப்பதிரன் எப்போது என் தலைக்கு உலை வைக்கலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் ஆதித்த கரிகாலரோ நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறுகிறார் இந்த நிமிஷம் அன்பாகப் பேசுகிறார், அடுத்த நிமிஷம் எரிந்து விழு கிறார் எப்போது என்ன ஆபத்து வருமோ என்று எதிர்பார்த்துக் காலங் கழிக்கிறேன் இந்த நிலைமையில் என்னுடைய தனிமைச் செலுத்துவதற்காகத் தங்களை நான் தேடி வந்தால்...”

“ஐயா! தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் தாங்கள் இவ்வளவு ஊக்க மாயிருப்பது பற்றி நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்”

“இளவரசி! என்னைப் பற்றி நீன் கவலைப்படவில்லை. என் உயிரைப் பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. நீ களுக்கு என்னால் தீவகு எதுவுமில்லை நேராமலிருக்க வேண்டுமே என்றுதான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“கவலைப்பட்டு உருகிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள் ஆனால் மக்கள் எல்லாருமே வஞ்சகர்கள் என்று சந்திரமதி

சொல்லுவான் அது உண்மை என்று இப்போதுதான் நிச்சயமாகிறது”

“யார் என்ன சொன்னாலும் சரி தான், என் உயிர் உன்னவரையில் தங்களை நான் மறக்க மாட்டேன்” தாங்கள் எனக்குச் செய்த உதவியையும் மறக்க மாட்டேன்”

மணிமேகலை சிறிது சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்து விட்டு “ஐயா” இப்போது தாங்கள் சொன்னதை இன்னொரு நடவை சொல்லுங்கள்” என நான்.

“ஆயிரம் நடவை வேண்டுமானாலும் சொல்கிறேன் என் உயிர் உன்னவரையில் தாங்கள் செய்த உதவியை மறக்க மாட்டேன்” என்று வந்தியத்தேவன் உறுதியுடன் கூறினான்.

“ஆயிரம் நடவை சொன்னால் மட்டும் என்ன பயன்” அதை நிறைவேற்ற முயற்சி எடுக்க வேண்டும் அல்லவா”

“எந்த விதத்தில் முயற்சி எடுப்பது” சொல்லுங்கள், இளவரசி”

“தங்கள் உயிர் உன்ன வரையிலே தானே எனக்கு நன்றி செலுத்துவீர்கள்” ஆகையால், தங்கள் உயிரை முதலில் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும், எனக்காகக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்”

“இளவரசி! இது என்ன...”

“ஐயா! உண்மையைச் சொல்லுங்கள்” சற்று முன்னால் நானும் என் தோழியும் பேசிக்கொண்டிருந்ததைத் தாங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தீர்கள்”

“மன்னிக்க வேண்டும், இளவரசி! ‘ஐயோ’ பிராகி’ என்று தாங்கள் கூறியதைக் கேட்டு ஒடி வந்தேன் அதற்குள் தங்கள் தோழி சந்திரமதி வந்து விட்டாள் உங்களுடைய பேச்சைக் கேட்கும்படி நோத்துவிட்டது...”

“தங்களை எப்படியாவது தேடிப் பிடித்து அழைத்து வரும்படி அவளை நான் அனுப்பியது தெரியும் அல்லவா”

“காதில் விழுந்தது, அதனாலேதான் தங்களை அனுப்பி வந்தேன்...”

“இல்லாவிடில் என் அருகிலும் வந்திருக்க மாட்டீர்கள் அட்டா” என்ன

கரிசனம்? போனால் போகட்டும் தாங்கள் எவ்வளவு கவனஞ்செலுத்தியிருந்தாலும், என் மனம் கேட்கவில்லை. தங்களுக்கு ஆபத்து என்றால், நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை”

“இளவரசி! என்னுடைய ஆபத்தான நிலைமை எனக்குத் தெரிந்தேயிருக்கிறது எனக்குத் தெரியாத புதிய ஆபத்து ஏதேனும் வரப் போகிறதா”

“ஐயா” இந்த அரண்மனையை விட்டுத் தாங்கள் உடனே போய் விடுங்கள்”

“என்னைப் புறங்காட்டி ஓடச் சொல்கிறீர்கள்”

“போர்க்களத்தில் புறங்காட்டி ஓடக் கூடாது சதிகாராகவிடமிருந்து தப்பிச் செல்வதில் குறறம் என்ன”

“யார் சதிகாரர்கள்”

“வேறு யார்? கத்தமாறனும் பார்த்தி பேத்திரனுந்தான்.”

“அவர்களுக்குப் பயந்து நான் இந்த அரண்மனையை விட்டு ஓட முடியாது”

“என் தமையனால் தங்களுக்குத் தீவரு நோவதை அறித்து, நான் அதைச் சிதைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது”

“இளவரசி! கத்தமாறனுடைய காரியங்களுக்குத் தாங்கள் எப்படிப் பொறுப்பு ஆவீர்கள்”

“என் காரணமாகவே அவனும் பார்த்திபேத்திரனும் தங்களுக்குத் தீவரு இழைக்கப் பார்க்கிறார்கள்...”

“தங்களுக்காக நான் துன்பம் அடைந்தால் அது என் பாகியம் தாங்கள் செய்த உதவிக்குப் பிரதி செயததாக எண்ணிக் கொள்வேன்...”

“தத்தினிதேவி கூறியது சரிதான்”

“ஆகா! பழுவூர் ராணி தங்களிடம் என்ன சொன்னாள்”

“உங்களிடம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்படி சொன்னால், கேட்க மாட்டீர்கள். - வேறு யுக்தி செய்ய வேண்டும் என்றார் ஐயா! தயவு செய்து தாங்கள் என்னுடன் வாரும்படி பழுவூர் ராணி தங்களை ஏதோ ஒரு அவசர காரியமாகப் பார்க்க வேண்டுமாம்”

“அந்த அவசரமான காரியம் என்ன

வென்பது தங்களுக்குத் தெரியும் அவ
லவா?"

"தெரியும்; பழுவெட்டரைவர்
கொன்னிடத்தைத் தாண்டும்போது
படகு கவிழ்த்து போய விட்டதாக ஒரு
செய்தி வந்திருக்கிறது..."

"நானும் கேள்விப்பட்டேன்."

"தாங்கள் உடனே போய அதைப்
பற்றிய உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு
வர வேண்டுமாம் அவ்விதம் தங்கனிடம்
பழுவூர் ராணி நேரில் கேட்கக் கொன்
னப் போகிறார்."

வந்தியத்தேவன் சிறிது யோசித்து
விட்டு, "இதையெல்லாம் என்
னிடம் முன்னால் கூற வேண்
டாம் என்று பழுவூர் ராணி எச்சரிக்க
வில்லையா?" என்றான்

"ஆமாம்"

"பின், ஏன் இதைப் பற்றி என்னிடம்
சொன்னீர்கள்?"

"என் மனம் குழம்பிவிருக்கிறதுதான்
காரணம். ஐயா! சில நாளைக்கு முன்
னால வரையில் நான் களைங் கபடறி
யாத பெண்ணாயிருந்தேன் யாரைப்
பற்றியும் எத்தவிதமான சந்தேகமும்
கொண்டதில்லை யாரைப் பற்றியேனும்
என் தோழிகள் குறை சொன்னாலும்
நம்புவதில்லை இப்போது எல்லாவரை
யும் சந்தேகிக்கிறேன், எல்லாவற்றையும்
சந்தேகிக்கிறேன்."

"என் முகத்தில் விழித்த நேரத்தினால்
ஏற்பட்ட விபரீதம் போலிருக்கிறது"

"ஒருவிதத்தில் அது உண்மைதான்'
பழுவூர் இளைப்பராணி தங்களை
அழைத்து வரும்படி எனக்குச் சொல்லி
அனுப்பினார் அவருடன் பேசும்போது
ஒரு சந்தேகமும் தோன்றவில்லை எல்
லாம் சரியென்று தோன்றியது இப்
பால வந்ததும் அவர் பேரிலேயே
சந்தேகம் ஏற்படுகிறது."

"என்ன சந்தேகம். இன்வரலி' நத்தினி
தேவியின் பேரில் தங்களுக்கு என்ன
சந்தேகம்?"

"அவரும் சேர்ந்து தங்களுக்குத் தீவகு
செய்ய எண்ணுகிறாரோ என்றுதான்"

"இந்தச் சந்தேகம் ஏன் வந்தது"

அவர் எனக்கு என்ன தீவகு செய்ய
முடியும்?"

"அதுவும் என்னால் சொல்ல முடி
யாது ஆனால் அவருடைய பேச்சும்
நடவடிக்கைகளும் யோசித்துப் பார்த்
தால் சந்தேகம் உண்டாக்குகின்றன.
அடிக்கடி ஒரு தீண்ட வானைக் கையில்
வைத்துக்கொண்டு ஏதேதோ பேசிக்
கொண்டிருக்கிறார்..."

"ஒரு பெண்ணின் கையில் உள்ள
வானைக் கண்டு நான் அஞ்சுவதில்லை.
அதைக்காட்டிலும்..."

"முகத்திலுள்ள கண்களாகிற
வான்களுக்கு அஞ்சுவீர்கள் எல்லாரும
சொல்லும் கதைதான் இது ஐயா'
நத்தினி தேவியின் வாளுக்கு மட்டும் தங்
களை நான் பயப்படச் சொல்ல
வில்லை முதன்முதலில் தாங்கள்
வேடடை மண்டபத்திலிருந்து நான்
இருந்த அறைக்குள் வந்ததை ஞாபகப்
படுத்திக் கொள்ளுங்கள்..."

"நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது"

"கொலைகாரர்கள் சிலர் தங்களைத்
தொடர்ந்து வந்ததாகச் சொன்னீர்கள்
முதலில் அதை நான் நம்பவில்லை
பிறகு வேடடை மண்டபத்துக்குள்
போய்ப் பார்த்தேன் அங்குள்ள மிகுங்
களுக்குப் பின்னால் சிலர் மறைத்
திருப்பதாகத் தோன்றியது அவர்கள்
தங்களைக் கொல்ல வந்தவர்களா,
அல்லது தங்களுடனேயே வந்தவர்களா
என்று அப்போது என்னால் நிச்சயிக்க
முடியவில்லை அதனாலேயே அதைப்
பற்றி நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை.
அவர்களைப் பற்றிச் சொன்னால், தங்
களைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டிய
தாலும் அல்லவா?"

"எனக்குத் தாங்கள் செய்த பேருதவி
எவ்வளவு என்பதை இப்போதுதான்
தனகு உணர்ந்து கொள்கிறேன்"

"அதற்காக நான் அந்த விஷயத்தை
இப்போது சொல்லவில்லை சற்று முன்
னால் நத்தினி தேவி தங்களை அழைத்து
வரும்படி என்னை அனுப்பினார்
உடனே, ஏதோ அவரிடம் கேட்பதற்
காகத் திரும்பிப் போனேன் கதவைத்
தாளிடிக் கொண்டிருந்தார் உடனே,

வேடடை மண்டபத்திலிருந்து பேசக்கூரல்கள் இலேசாகக் கேட்டன ஐயா' என் சந்தேகத்தைத் தங்களுக்கு இப்போது சொல்லி விடுகிறேன். வேடடை மண்டபத்திலுள்ள யாரோ ஆள்கள் வந்து ஒளித்திருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அவர்களுக்கும் பழுவூர் ராணிக் கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்க வேண்டும் என்றும் சந்தேகிக்கிறேன்."

வத்தியத்தேவன் இப்போதுதான் தலைமையின் முகவியைத் தவறாத தனக்கு உணர்ந்தான். இன்று ஏதோ விபரீத சம்பவம் நிகழப் போகிறது என்பதாக அவன் உள் ளுணர்ச்சி அவனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது மணிமேகலை கூறிய செய்திகள் அவன் உள்ளுணர்ச் சியை உறுதிப்படுத்தின.

"இளவரசி' எனக்குத் தாங்கள் ஓர் உதவி அவசியம் செய்ய வேண்டும்"

"என்னவென்று சொல்லுங்கள்"

"வேடடை மண்டபத்துக்கு, வெளி யிலிருந்து கரங்கப்பாளை மூலமாக வரும் வழி ஒளிரிக்கிறது இப்போது தத்தினிதேவி இருக்கும் அறை வழியாகப் போவதற்கும் ஒரு வாய் இருக்கிறது இவற்றைத் தவிர மூன்றாவது வழி ஒன்றும் இருக்கிறதல்லவா?"

"ஆமாம்; வேலைக்காரர்கள் போவதற்கென்று ஒரு வழி இருக்கிறது. அரண்மனைக்குப் புதிதாக வரும் விருத் தானிகளை அந்த வழியாகத்தான் என் தத்தை அழைத்துப் போவது வழக்கம் "

"இளவரசி' அந்த வழியாக என்னை இப்போதே வேடடை மண்டபத்துக்கு அழைத்துப் போங்கள்?"

"எதற்காக?"

"அங்கே வந்து ஒளித்திருப்பவர்கள் யார், அவர்கள் என்ன நோக்கத்துடனே வந்திருக்கிறார்கள் என்று கண்டுபிடிப் பதற்குத்தான் "

"தங்களை அபாயத்திலிருந்து தப்பிக்க வந்தேன் அபாயத்துக்கே இடஞ் செல்லுமபடி கேட்கிறார்கள் "

"என் இடையில் எப்போதும் கத்தி

இருக்கிறது இளவரசி' தெரியாமல் வரும் அபாயத்தைக் காட்டிலும் தெரிந்த அபாயத்தை எதிர்ப்பது எளிது அபாயத்தை நாமே எதிர்கொண்டு போவது இன்னும் மேலானது "

"ஒரு நிபந்தனைக்குச் சமமத்தால் தங்களை வேடடை மண்டபத்துக்கு அழைத்துப் போவேன்."

"அது என்ன?"

"நானும் தங்களுடன் வருவேன்; என் இடையிலும் ஒரு சிறிய கத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று மணி மேகலை தன்னுடைய கத்தியை எடுத்துக் காட்டினாள்.

வத்தியத்தேவன் அதற்குச் சமமம் கொடுத்தான்

"அப்படியானால் சீக்கிரம் என்னைப் பின்பொடர்ந்து வாருங்கள் சந்திரமதி இங்கே என்னைத் தேடி வருவதற்குள் போய் விட வேண்டும்" என்றாள்

நத்தவனத்தைக் கடத்து வத்தியத் தேவனை மணிமேகலை அழைத் துச் சென்றாள் பிறகு, மானிகை யின் ஓரமாகச் சுவர்களின் கரீய நிழல் அடர்ந்திருந்த இடங்களின் வழியாக அழைத்துச்சென்றாள் பிறகு மானிகை யிலிருந்து ஐன் சஞ்சாரம் இல்லாத தாழ்வாரங்கள், நடை பாதைகள் வழி யாக அழைத்துச் சென்றாள். பின்னர், கதவு சாத்தப்பட்டிருந்த ஒரு வாசற்படி யின் அருகில் வந்தாள் அங்கேயே வத்தியத்தேவனை நிறுச் செய்துவிட்டு வினாத்து சென்று ஒரு கைவிளக்கை எடுத்து வந்தாள். கதவைத் திறந்து உள்ளே விளக்கைத் தூக்கிக் காட்டிய போது வரிசையாகப் படிக்கட்டுக்கள் அமைத்த குறுகிய நடைபாதை காணப் பட்டது இருவரும் அப் படிக்களில் இறங் கிச் சென்றார்கள் சிறிது நேரம் சென்ற பிறகு, முன்னால் சென்ற மணிமேகலை சட்டென்று தின்று, மெல்லிய குரலில், "நிலவங்கள்' ஏதோ காலடிச் சத்தம் போலிருக்கிறது தங்களுக்குக் கேட் கிறதா?" என்றாள்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து ஐந்தாம் அதியாசனம்

குரங்குப் பிடி!

ப

ந்தியத்தேவன்
கவனமாகக் காது
கொடுத்துக் கேட்
டான். ஒரு நிமிட
நேரம் காலடிச்

சத்தம் கேட்பது போலிருந்தது சட்
டென்று அது நின்றது மறுபடியும் கேட்
டது இப்போது அதன் சத்தம் பின்
னாகிச் செவ்வது போல் வரவரக்
கொண்டது.

"ஐயா! மேலே போகத்தான் வேண்டாம்! திரும்பி விடுவது நல்லதல்லவா!"
என்றான் மணிமேகலை.

"இளவரசி! முன் வைத்த காலையின்
பின் வைப்பது எனக்கு வழக்கமில்லை!"
என்றான் வல்லவரையன்.

"பிடித்தால், குரங்குப் பிடி
தான் என்று சொல்லுவான்!"

"முன்னொரு தடவை
தங்கள் தோழி சத்திரமதி

என்னைக் 'குரங்கு முஞ்சி' என்று வா
ணித்தான் அல்லவா! முகத்திற
கேற்பத்தான் பிடியும் இருக்கும்!"

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டே
வந்தியத்தேவன், இதுகாறும் மணி
மேகலையின் பின்னால் வந்து
கொண்டிருந்தவன். அவளைத் தாண்டிக்
கொண்டு முன்னால் போக முயற்சித்
தான் அதை மணிமேகலை தடுக்கப்
பார்த்தாள்.

இருவரும் ஒருவரோடொருவர்
மோதுகொண்டார்கள்.

மணிமேகலையின் கையிலிருந்த
விளக்கு தடால என்று விழுந்தது
இரண்டு மூன்று படிகள தடதடவென்று

செல்வன்

உருண்டு சென்று அனைத்து விட்டது

யினவா அந்த மேடு பள்ளமாய்
நடைபாதையில் காரிகள் குழங்குது

“யினவா” இது என்ன நியாயச்
செய்திகள்” என்றான் வடிவவளையன்

“தங்கன ஏன் என்னைது தாண்டி
கொண்டு முன்னால் போகப் பார்த்த
நீங்கள்” என்றான் மணிமேகலை

அப்படியே நிகழப்போது முன்னால்
பெண்களை விட்டுக் கொண்டு போதும்
வழக்கம் எனக்கு இல்லை” என்றான்
வந்தியத்தேவன்

“தங்கனாகு எது எது வழக்கம் எது
எது வழக்கமில்லை என்று ஏதென்க
எனக்குத் தெரிவித்துவிட்டால் நமது
விதந்தரம் அதற்கு நகுந்தபடி நியாய
நடந்து கொள்வன்

ஆகட்டும். அம்மணி! அவகாசம்
கிடைக்காப்போது சொல்கிறேன்”

நிப்போது அவகாசம் இல்லாமல்
என்ன வாங்குகள், தந்தை நத்தவன்த
துக்குப் போகலாம் அங்கே அவகாச
மாக உட்கார்ந்து கொண்டு செல்லுங்
கள்

“இந்த டில்லு நவந்தந்த தங்கனாகுப்
பயமாய் தந்தை தந்தைச் செல்லுங்
கள்”

தங்களைப் போன்ற வீரா அருகில்
இருக்கப்போது எனக்கு என்ன பயம்”

யினவா வாங்குகள், போகலாம்
வந்தியத் தீர்ப்புகள் என்ன பயம்”

வவாறு சொல்லிக் கொண்டே
முன்னால் போகப் பார்த்த
வந்தியத்தேவன் கால தடுக்கல்

விடாமலிருக்கும் பொருட்டு மணி
மேகலை அவனுடைய கையை இறுக
கிப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டி நோத

12

"நரகத்துக்குப் போகும் வழி
இப்படித்தான் இருள் அடர்ந்திருக்கும்"
என்று சொன்னான் வந்தியத்தேவன்

"ஒகோ! நாங்கள் நரகத்துக்குப்
போய்விட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்!" என்று
மணிமேகலை கேட்டாள்

"நான் நரகத்துக்கும் போனதில்லை,
சொர்க்கத்துக்கும் போனதில்லை பெரி
யோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்"

"அவர்களுக்கு அவர்களுடைய
பெரியோர்கள் சொல்லியிருப்பார்கள்"

சிவ காகத்துக்கு முன்பு வரையில்
நாலு பேருக்கு முன்னால் வரு
வதற்குக்கூட உச்சப்பட்டுக்
கொண்டிருந்த இந்தப் பெண், இவ
வளவு வாசாடகமுள்ளவன் ஆனது எப்
படி என்று வந்தியத்தேவன் சிந்தித்துப்
பார்த்தான்

"நரகத்துக்குப் போகும் வழிதான்
இருட்டாயிருக்கும், சொர்க்கத்துக்குப்
போகும் வழி எப்படி இருக்குமாம்"
என்றான் மணிமேகலை.

"ஒரே ஜோதி மயமாயிருக்குமாம்,
கோடி சூரியப் பிரகாசமாயிருக்குமாம்"

"அப்படியானால் நரகத்துக்குப்
போகும் வழிதான் எனக்குப் பிடிக்கும்"
ஒரு சூரியனை கண்ணைக் கூசப்
பண்ணுகிறது' கோடி சூரியனுடைய
வெளிச்சம் கண்ணைக் குருடாக்கி
விடுமே!" என்றான் மணிமேகலை

"நரகத்துக்குப் போகும் வழியாகப்
போனால் முடிவில் நரகத்துக்குத்தான்
போய்ச் செருமபடியிருக்கும்" என்றான்
வலகவரையன்

'தங்களைப் போன்ற வீர புருஷனாத
தொடர்ந்து போனால், நரகப் பாதை
வழியாகச் சொர்க்கத்துக்குப் போனா
லும் போகலாம்!" என்றான் மணி
மேகலை

'தங்களைப் போன்ற இளவரசியின்
கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போனால்

நாகமே சொர்க்கம் ஆகிவிடும்!" என
றான் வந்தியத்தேவன்

உடனே உதட்டைக் கடித்துக்
கொண்டு "இப்படிச் சொல்லி விட
ட்டோம்' இந்தப் பெண் ஏதாவது தவ
றாக எண்ணிக் கொள்ளப் போகி
றாளோ!" என்று கவலை கொண்டான்

"தங்களுடைய கரம் நிலைநி
டி நுப்பதைப் பார்த்தால், நாங்கள்
சொர்க்கத்துக்குப் போகிறவராக
எண்ண இடமில்லை கொடைக்
களத்துக்குப் போகிறவரைப் போல தங்
கள் உடம்பு நடுங்குகிறது" என்றான்
மணிமேகலை

'இளவரசி' இந்தப் பிராயஸத்தின்
முடிவில் எனக்குக் கொடைக் களத்தான்
காததிருக்கிறதோ, என்னமோ!"

"நாங்கள்தானே முன் வைத்த
காலைப் பின் வைப்பதில்லை என்று
பிடிவாதம் பிடிக்கிறீர்கள்' வேட
மண்டபத்தில் எத்தனை கொடை
காரர்கள் இருக்கிறார்களோ, என்
னமோ!"

'அவர்கள் எத்தனை பிரிவுண்டு
மாவாலும் இருக்கட்டும், அவர்களுக்கு
நான் பயப்பாடில்லை நாங்களும்
நானும் இப்படிச் சைக்காத்துக்
கொண்டு இருட்டில் போவதைக் கந்த
மாறன் பார்த்துவிட்டால் அதைப்
பார்த்தான் பிராசனை செய்கிறேன்'

ஈயா! நான் உலிநாடி நகரம் வரை
யில் என தன்மயனால் தங்களுக்கு ஒரு
கெடுதியும் நேராத நான் காணும் கண்
வில் பாதி இப்போது உண்மையாக
நடந்தி இருக்கிறது, இன்னும் பாதிமும்
ஒருவேளை உண்மையானாலும் ஆக
லாம் யார கண்டது" என்றான் மணி
மேகலை

நகர சமையத்தில் ஏதோ ஒரு கதவு
பூட்டப்படும் சத்தத்தைக் கேட்டு
இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போய்
நின்றார்கள்

"வேடடை மண்டபத்துக்குச் சமீ
பத்தில் வந்து விட்டோம்!" என்று மணி
மேகலை மெல்லிய குரலில் கூறுவான்

இதற்குள் சற்றுத் தூரத்தில் சிறிது வெளிச்சம் தெரிந்தது. வரலாறு அவ வெளிச்சம் அதிகமானது. அது அவர் களை நெருங்கி வந்ததாகத் தோன்றியது. மணிமேகலை வந்தியத்தவனும் உடைய கரத்தை விட்டு விட்டுச் சற்று விலகி தின்றான்.

அடுத்த நிமிஷத்தில், ஒரு கையில் தூக்கிய பிடித்த விளக்குடனும் இன்னொரு கையில் முறுக்கித் திருவிய வேலைப்பாடு அளந்த கூரிய கத்தி புடனும் இடுமபனகாரி அவர்களுக்கு எதிரே தோன்றினான்.

இவர்களைப் பார்த்ததும் அவன் அதிசயத்தினால் திகைத்துப் போன வனைப் போல தின்றான். ஆனால் அவன் அவ்வாறு வேஷம் போடுகிறான் என்பது இருவருக்கும் தெரிந்து போயிற்று.

"அம்மா! ஐயா! இது என்ன! இந்த இரட்டில் இவ்விதம் தயியாக்க கிளம் பீனிகள்! அடிமையில் ம சொன்னால் விளக்குப் பிடித்துக்கொண்டு வர மாட்டேனா! எங்கே புறப்பட மார்கள்!" என்று கேட்டான்.

இடுமபனகாரி! மனையமான் பணி எடுத்து வசுவதாகச் செய்தி வந்திருக்கிறது. அல்லவா! ஆகையால் மதில் வாசல்கள் கரங்க வாசல்கள் எல்லாம் பத்திரமாய்ப் பூட்டியிருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக வசுவத்து இளவரச னையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட டேன்!" என்றான் மணிமேகலை.

'அதிசயமாயிருக்கிறது. தாயே! தானும் அதைத்தான் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்' என்றான் இடுமபனகாரி.

"அப்படித்தான் திகைத்தேன். நாங்கள் வசுவப்போது கொண்டு வந்த விளக்கு வழியில் விழுந்து அளഞ്ഞது விட்டது. இங்கே கொஞ்சம் வெளிச்சம் தெரிந்தது. தாயத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி மேலை வந்தோம்."

"சின்ன எஜமான பாரக்கச் சொன்னார்கள், அதனால் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்தேன். கரங்கப் பாதையெல்லாம் சரிவர அடைத்துத் தாவிட்டிருக்க

கிறது. திருமயிப் போகலாமா, தாயே!"

"உன் கையில் உள்ள விளக்கைக் கொடுத்து விட்டு நீ போ! இந்த இளவரசுக்கு வேட மண்டபத்திலிருந்து ஒரு வேலாயுதம் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். இவருடைய வேல கொள்ளிடத்தில் போய் விட்டு தாய் ஒருவேளை யுத்தம் வந்தாலும் வரலாம் அல்லவா?"

'ஆம், அம்மணி! யுத்தம் வந்தாலும் வரலாம். ஆகையால் வேற்று மன்தா களை வேட்டை மண்டபத்துக்குள் அழைத்துப் போகாமலிருப்பதே நல்லது. தங்களுக்குத் தெரியாததற்கு தான் ஒன்றும் சொல்கிற தேவையில்லை."

"அது உண்மைதான், காரி! ஆனால் இவா வேற்று மன்தா அல்ல, சின்ன எஜமானுக்கு உயிருக்கு உயிரான சிங்கிதா ஆயிரந்திர! இன்னும் ஏதேனும் புதிய உறவு ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும் தீ விளக்கைக் கொடுத்து விட்டு போ!" என்றான் மணிமேகலை.

இடுமபனகாரி வேண்டா வேறுபாடாக விளக்க இளவரசியிடம் கொடுத்து விட்டுப் போனான்.

வந்தியத்தவனும் மணிமேகலையும் மேலை நடந்து வேட்டை மண்டபத்தை அணுகிச் சென்றார்கள்.

"இது என்ன! அரண்மனைக்குள்ளே ஆந்தை எப்படி வந்தது!" என்று மணிமேகலை வியப்புடன் கூறினான்.

"ஒருவேளை வேட்டை மண்டபத்துக்குள் இருக்கும் சேதத் ஆந்தைக்கு உயிர் வந்துவிட்டதோ, என்னிடம்! முன்னொரு சமயம் இளவரசியைப் பார்த்ததும் சேதத் குரங்கு உயிர் பெற்றவிலையயா!" என்றான் வந்தியத்தவன்.

வேட்டை மண்டபத்தின் கதவு வெளிப்பக்கம் பூட்டப்பட்டிருந்தது.

மணிமேகலை தான் கொண்டு வந்திருந்த சாவிையைப் போட்டுப் பூட்டைத் திறந்தான் பிறகு, கதவையும் இயைக்கத் திறந்தான்.

இருவரும் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

மு

தலில் சிந்து நோம் அவர்களைக் கற்றிலும் சேதம் யானைகள், கரடிகள், புலிகள், மாள்கள், முதலானவை, பருத்துகள், ஆடுகள்தான் இவற்றின் பயங்கரமான உட்கள்தான் தெரிந்தன

வினகளைத் தூக்கிப் பிடித்து நன்றாக உற்றுப் பார்த்தபோது, அந்தப் பிராணி கங்குலப் பின்னால் பாதி மறைந்துப் பாதி மறையாமலும் சில மணித் தர வயர்கள் உட்காரத்திருப்பது தெரிந்தது

அப்போது அவர்கள் திரிந்து கொண்டிருந்த வேட்டை மண்டபத்தின் கதவு படாரென்று சாத்தப்பட்டு விட்டது

யார் அவ்வளவு பலமாகக் கதவைச் சாத்துகிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ள வந்தியத்தேவன் திரும்பிப் பார்த்தான்

அந்த கணத்தில் அவன் பின்னால் இருந்து பலமாகப் பிடித்துத் தள்ளப் பட்டான் முன்னொரு சமயம் அவன் எந்த வாலிலாகக் குரவின் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டிருந்தானோ, அந்தக் குரவின் முன்புறத்தில் போய் மோதுகொண்டான்

இரண்டு கரவகள் அவனைப் பலமாகப் பற்றிக்கொண்டன தாங்கப் பிடி எவ்வளவு வலிவுள்ளது என்பதை அப்போதுதான் அவன் நன்றாக அனுபவ பூர்வமாகத் தெரிந்துகொண்டான்

அவனுடைய அளர்விலிருந்த கதையை எடுக்கச் செய்த முயற்சி சிந்தும் பஸ்க்கவில்லை அப்பால் இப்பால் அவனாகத் திரும்பிய முடியவில்லை

குரவின் கைகள், - அல்லது தாங்கின் கைகளைத் தோந்து வந்த இரண்டு மனிதக் கைகள் - அவளை அவ்வளவு பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டன

இன்னும் இரண்டு கைகள் அவனுடைய அளர்விலிருந்த கதையை அவித்து எடுத்துக்கொண்டன

"ஐயோ!" என்று பயங்கரமாக அலறிக்கொண்டு அவனாகிலும் ஒரு வந்த மனிதர்களைப் பார்ப்பது நோக்கி அந்தக் கதவி் திட்டப்பட்டது

"சேதம் போட வேண்டாம். சிந்து நோம் கமமா இருந்தால், - நாங்கள் சொல்கிறபடி வேட்டை, - உங்கள் இரு வருடைய உயிருக்கும் அபாயம் இல்லை சேதம் போட மார்களானால் இரவதம் உயிர் இருக்க நேரிடும் முதலில் இந்த அதிகப்பிரசங்கி இளைஞன் இருந்து விழுவான்" என்றது ஒரு குரல்

அது ரவிதாஸனுடைய குரல் என்று வந்தியத்தேவன் தெரிந்துகொண்டான்

இளவரசி சற்றுக் கமமா இருங்கள் இவர்கள் எதற்காக வந்திருக்கிறார்கள், என்னதான் சொல்லுகிறார்கள் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்று சொன்னான் வந்தியத்தேவன்

முப்பத்து ஆறாம் அதநியாயம்

பாண்டிமா தேவி!

வ

ந்தியத்தேவனை வாலில வாக் குரவ்கோடு சேர்த்துக் கட்டியவர்கள், அவனுக்கு அருகில் கவசில மாட்டியிருந்த கலை மானின் கொம்புகளோடு மனிதர்க ளையெச் சோத்துக் கட்டினார்கள்

"மந்திரவாதி" நான்தான் உங்கள்

எதிரி' கட்டியது இளவரசியை ஏன் உட்கிருர்கள்' விட்டு விடுங்கள்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

ரவிதாஸன் அவனைப் பார்த்து, போது தான் போது! மந்தைவைத் எவ ளை காப்பதில் துறுக்கிடிருக்கிறாய்' ஒவ் வொரு து எவ்வளவு களையை நாங்கள் உயிர் போதி விட்டு வந்தோம் ஆனாலும் நீ

[illegible]

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

$$e^{\frac{1}{2} \pi i} = -i, \quad e^{\frac{3}{2} \pi i} = i, \quad e^{\frac{5}{2} \pi i} = -i, \quad e^{\frac{7}{2} \pi i} = i.$$

2015年12月15日 2015年12月15日 2015年12月15日

[illegible]

I - Tenth **Fifth & Central**

[illegible]

1111 800 600 700 1111 800 600 700 1111 800 600 700

[Back](#)
[Home](#)
[About](#)
[Contact](#)
[Privacy](#)
[Terms](#)

[illegible]

8534 2111 4 4 1 6 5 2 1 4 1

9069101 87-431 29,12 18/12 621 3-11

我，金，中，心，的，人，生，是，在，這，個，時，代，中，度，過，的。

DATE _____ BY _____

2 4 7 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1

6. 6. 2017 21:21 1. 2. 2017 21:21 2. 2. 2017 21:21

Wolfgang: 21. März 1971, 8.15 Uhr, 16.14.

இந்த சூழலில், அமைதிகாண்டவன்
 ஒரு முகவரின் மூலம் கிடைத்தான்.
 அவன் உலக சூழலில், அமைதிகாண்டவன்
 தன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 இத்தகைய

இந்த சூழலில், அமைதிகாண்டவன்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்

இந்த சூழலில், அமைதிகாண்டவன்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்

இந்த சூழலில், அமைதிகாண்டவன்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்
 அவன் தந்தை, தந்தையின் மூலம்

ஒன்றும் செய்யாதே' உன் உயிருக்கு
ஆபத்து தோது"

ஏன் ஏன் பேரில் உங்களுக்கு அவ
வளவு அபாயம்' ஏன் என்னாக கொட
லாமல் விடுகிறீர்கள்"

பாண்டி மாதவந்தான்' போல படி போ
டரைவரின விட்டில வந்திருக்கும் வி
பாண்டிய சக்கரவர்த்தியின் வீரபதின்
நத்தனி தேவநான்'

நல்ல வீரபதன்'

அப்படிக்க கேள்' அது பெரிய முட
டானதனத்தான்' ஆனாக எங்கள் தேவி
யின் கட்டளை'

கா! உங்கள் தேவி"

இன்றும் உங்களுக்கு தெரியவில்லை'

'ச' துஷ்டச் சிறுவனை' எங்கள் தேவி
யைப் பற்றி ஏதேனும் சொன்னால்
உயிரை இழப்பாய்' ஜாக்கிரதை'

நீங்கள் அல்லவா பழக்கூர் சாஸனியின்
மீது அவதூறு சொல்கிறீர்கள்' இவ்வென்

புதுவளை வீட்டில் வந்த அப்பவனை வீர பாண்டியனுடைய சீதலி என்று சொல்கிறார்களே?"

"அதனால் என்ன? இராமனுடைய பத்தினி சீதை இராமனுடைய வீட்டில் சில காலம் இருக்கவில்லையா?"

"இராமா போய்ச் சீதாதேவியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து விட்டா?"

"நாங்களும் எங்கள் பாண்டிய தேவியை அழைத்துக்கொண்டு போகத் தான் வந்திருக்கிறோம் அவர் பழுவூர் அரண்மனையில் தாமாக்கவே எந்தக் காரியத்துக்காகச் சிறைப்பட்டிருக்கிறார், அது இன்றைக்கு முடியப் போகிறது"

"ஆகா! அது என்ன காரியம்?"

"சற்று நேரம் பொறுமையாயிடு' நீயே தெரிந்து கொள்வாய்' உன் துஷ்டத்தை எதக் காட்டினாயா? உன் தீ மட்டுமல்ல, இந்தப் பெண்ணும் தூக்கத்திக்கு உன்னாக தெரிட்டு விடும்"

வலிதம் கூறிவிட்டு ரவிதாஸன் எதிர்ப்பக்கத்துச் சுவரண்டை போவதற்கு வந்தவிடதான்

"மந்திரவாதி' இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம் சொல்லி விட்டுப் போ!" என்றான் வந்தியத்தேவன்

ரவிதாஸன் திரும்பிப் பார்த்து, "தயா? என்னை 'மந்திரவாதி' என்று இனி அழைப்பாதே..." என்றான்

"பின்பே, தங்களை என்னவென்று அழைக்க வேண்டும்?"

"ஐயா! நாங்கள் எந்த மகா ராஜ்யத்தின் முதன்மந்திரி?"

"தெரியவில்லையா, உங்களுக்கு பாண்டிய மகாசாமராஜ்யத்தின் முதன்மந்திரி' பன்னிப்படைக்கு அருகில் நடந்த படையெடுக்க வைப்பவததை நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே?"

"பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் ஆனால் அது ஏதோ என மனப்பரிமாணம் என்று நினைத்தேன்"

"அதனாலேதான் அதைப் பற்றி யாசிட்டும் நீ சொல்லவில்லையா? உம்"

"இரண்டொருவரிடம் சொன்னால் அவர்கள் என்னைப் பதிலிடுவார்கள் என்றார்கள், நான் ஏதோ தூ சொல்லணம்

கண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள்..."

"ஆகா! அவர்கள் அப்படியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நீ வெளியே சொன்னால் யாரும்தப்ப மாட்டார்கள் என்று நம்பித்தான் உன்னை நாங்களும் உயிரோடு விட்டோம்..."

"மந்திரவாதி' நீங்கள் என்னை உயிரோடு விட்டதற்கு அது ஒன்று மட்டும்தான் காரணமா?"

"வேறு என்ன?"

"உங்கள் ராணி எங்கெங்கே போகச் செய்யவில்லையா?"

"அதனால் என்ன?"

இப்போதும் அவருடைய சிபாரிசு என்னுக்குக் கிடைக்கும்."

"கிடைக்கும் வரையில் பொறுத்திடு' "

"மந்திரவாதி' உங்கள் ராணி என்னை அவசரமாக அழைத்து வரும்படி இந்தக் கடமூர இளவரசியை அழைப்பி வைத்தார் அதனால் தான் நாங்கள் இரவரும் ஒன்றாக வந்தோம்..."

"அப்பவே' இரானியின் அறைக்கு வரவதற்கு வேறு வழி இருக்கிறதே' இந்த வழியில் வருவானேன்?"

"அதைப் பற்றி உன்னிடம் நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை ராணி கிட்டால் சொல்லிக் கொள்கிறேன்..."

"ராணி வந்து கேட்கும் வரைவில் பொறுத்துக் கொண்டிரு"

"மந்திரவாதி' என்னையும் சமயவளையா சூனியினையும் உட்காட்டுவதற்கு விடச் சொல்' இல்லாவிட்டால்..."

"என்ன செய்வாய்?"

இந்த மண்டபம் அதிருமயடி கச்சை போடுவேன்"

"நீ அப்படிக்க கச்சைப் போட்ட உட்காட்டுவாய் மூன்று வேலைகள் ஒரே சமயத்தில் பாரும், ஜாக்கிரதை"

வந்தியத்தேவன் ஒருமுறை மற்றுமுறும் கூர்ந்து பார்த்தான்

ஆம்: மூன்று சதிகாரர்கள் கையில் வேலா வ தாண்டாக கூர்ந்து தாண்ட தயா' நீ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாய் பிள்ளை உன்னை எவ்வளவு சொத்துக் கொள்ளலாம் என்ற ஆசைகூட

எனக்கு ஒரு சமயம் இருந்தது ஆனால் அதைப் பழையாறை மோகினியின் பாவனையில் தீ விழுந்து விட்டாய் அது போனால் போகட்டும் இப்போது புத்திசாலித்தானமாகப் பிழை' சத்தம் மட்டும் போட்டால் தீ சாவது நச்சையம்"

இவ்வாறு ரவிதாஸன் எச்சரித்துவிட்டு எதிர்ப்பகத்தது சுவரில் பொருத்திவிருந்த பாணை முகத்தை நோக்கிப் போனான் சிறிது நேரம் சுவரண்டை காது கொடுத்தாக கேட்டான் பிள்ளா, அந்த பாணையின் தண்ட தந்தங்களைப் பிடித்துத் திருகினான்

அங்கே ஒரு சிறிய துவாரம் ஏற்பட்டது உள் அறையில் பிரகாசமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த தீப்புகளின் ஒளி வட்ட வடிவமான பூரண சத்திரஸூடைய வெள்ளிக் கிரணங்களைப் போல வேட்டை மண்டபத்துக்குள்ளும் வந்து சிறிது பிரகாசப் படுகதெய்து

வந்தியத்தேவன் பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தான் இளவரசி மணிமேகலை தன் இடுப்பில் செதுகி விருந்த சிறு கத்தியை எடுத்து அவளைக் கட்டிவிருந்த கட்டுகளை அறுத்து விட்டதைத் தெரிந்துகொண்டான்

மணிமேகலை இடுமபன்காரி விடமிருந்து வாய்க்க கொண்டு வந்த சிறிய விளக்கு, வேட்டை, மண்டபத்தின் ஒரு மூலையில் 'முற்றுகு' 'முற்றுகு' என்று எரித்துகொண்டிருந்தது அந்த வெளிச்சம் மணிமேகலையின் மீது படவே இல்லை மேலும் சதிகாராக வந்தியத்தேவனையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தபடியால், கடம்பூர் இளவரசி மணிமேகலையைக் கவனிக்கவும் இல்லை

மணிமேகலை கட்டை அவீழ்த்து விடுதலை அடைந்துவிட்டதை வந்தியத்தேவன் கவனித்துக்கொண்டான்

உடனே வாழைக் குவித்துக்கொண்டு ஆதாத கத்துவது போல கத்தினான்

முதலில் சதிகாராகள் மூவரும் சிறிது பிரமித்து நின்றார்கள் திரைத் துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரவிதாஸனும் திருக்கிடத் திரும்பிப் பார்த்தான்

"ஆகா' உன் வேலைவா?" என்று சொல்லிக்கொண்ட வந்தியத்தேவனை நோக்கி விரைந்து வந்தான்

அவன் யானைத் தந்தங்களிலிருந்து கையை எடுத்ததும், சுவரிலிருந்து துவாரம் மறைந்தது மறுபடியும் வேட்டை மண்டபத்திலிருள் சூழ்ந்தது

சதிகாராகள் மூவரும் கையில் வேல்களுடன் வந்தியத்தேவனை நோக்கி விரைந்து ஓடி வந்தார்கள்

அவர்களில் ஒருவனை முறுக்கிய தண்ட கொம்புகளை உடைய மான் தாக்கிப் பது இன்னொருவன் மீது பிரமமான டமான கரடி ஒன்று விழுந்து அவனைக் கீழே தள்ளியது மற்ொருவன் மீது திரைத் துவாரமும் பவங்கரமான பறகளையும் உடைய முதலை பாய்ந்தது ரவிதாஸன் தன் மீது ஒரு பெரிய ராட்சத வெளவால் தடாலென்று விழுந்தது

இவ்விதம் திடீரென்று ஏற்பட்ட தாக்குதல்களினால் அவர்கள் ஒரு தமிழம் செயலற்று நின்றபோது, மணிமேகலை வந்தியத்தேவனை அணுமி அவனுடைய கட்டுக்களை அறுத்துவிட்டாள்

வந்தியத்தேவன் இதுகாறும் தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வாலிலலாக குரங்கைத் தாக்கி அதைச் சதிகாராகள் மேல் வீசி எறிந்தான்

நாலவரும் தங்கள் மீது விழுந்த செதல் வில்வத்களின் உடல்களைத் தள்ளிவிட்டு மெதுவாகச் சமாளித்து எழுந்தார்கள் இதற்குள் வந்தியத்தேவன் கையில் வேல் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான் தாக்க வந்திருவர்களைத் திருப்பித் தாக்குவதற்குத் தயாராவிருந்தான்

அரசமயம் நத்தினி தேவியின் படுக்கை அளக்கத்து நன்றாகத் திரைத்து

வேட்டை மண்டபத்துக்குள் வெளிச்சம் புகுந்து பிரகாசப்படுகதெய்து

மறுகணம் நத்தினி தேவியும் வேட்டை, மண்டபத்துக்குள்ளே பிரவேசித்தாள்

"மந்திரவாதி' இது என்ன மூடத்தனம்' இங்கே என்ன தப்புடல் செய்கிறார்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டே மேலே வந்தான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

[1, 11, 6, 1, 9, 6, 0, 1, 1]

கதற்குச் சமர் ஆயி
ரத்து நானு ஆண்டுக்கு
முன்பு விஜயநகர சோழன்
இரண்டாவது சோழ சாம்
ராஜ்யத்துக்கு அடிபொலி
தான். சோழ நாட்டின்
சேனா வீரர்கள் நானு

நிகைகளினும் படை எடுத்துச் சென்று வெற்
றிக்கு மேல் வெற்றி அடைந்து சோழ சாம்
ராஜ்யத்தின் எல்லைகள் விரிவடையுமாறு வத்
தார்கள். கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் காலத்
தில் மதுரைப் பாண்டிய குலத்தின் கடைசிப்
பிரதிநிதியான வீரபாண்டியன் கொல்லப்
பட்டான். பாண்டிய நாடு சோழ சாம்ராஜ்
யத்தில் முற்றிலும் ஐக்கியம் அடைந்தது.

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் மூத்த புதல்
வனும் வீர பாண்டியனுடைய தலைகொண்ட
வனுமான ஆதித்த கரிகாலன் சோழ சாம்
ராஜ்யத்தின் பட்டத்து இளவரசனாக முடி
சூட்டப் பெற்றான். வடநிலைச்
சான்றத்துக்கு மாதண்ட நாயக
னாகக் காஞ்சியைத் தன் இருப்
பிடமாகக் கொண்டான். காஞ்
சியில் புதிதாகப் பெண் மானிகை

கட்டித் தன் தந்தையை அய்ய வந்து இருக்க
வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு, பழைய
வாணர் குடியில் பிரதத வந்தியத்தேவன் என்
னும் வீரனிடம் ஒருவ கொடுத்து அனுப்ப
யினான்.

கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி அரண்மனை
யில் பாரிச வாயுவினால் வீழ்க்கப்பட்டு
நடமாட்டமின்றிப் படுத்த படுக்கையாக
இருந்தார். கடவுள் தோதையக் காடடிதும் அதிக
மாக மன தோஷினால் கந்தர சோழர் வீழ்க்
கப்பட்டிருந்தார்.

இளம் பிராயத்தில் சம நாட்டை அடுத்த
நிருத்த ஒரு சிறு நீயில் கந்தர சோழர் தயவி
யிருக்க தோத்தபோது கதையர் குலத்தைச்
சேர்ந்த ஊமைப் பெண் ஒருத்தியினால் காய்
யின் வாயிலிருந்து காய்ப்பாற்றப்பட்டார். அத்
தப் பெண்ணிடம் காதல் கொண்டார். சில
காலம் இருவரும் அதனீயில் ஆனந்த

அழக கஸ்கி

வாழ்க்கை நடத்தினார்கள்.

அப்போது கந்தா சோழர் தாம் ஒரு காலத்தில் சக்கரவர்த்தியாகக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை; அவர் பாட்டனாரான புகழ் பெற்ற பராத்தக சக்கரவர்த்தி அனுப்பிய வீரர்கள் அவரைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்துப் போனார்கள்.

பராத்தக சக்கரவர்த்தியின் மூத்த புதல்வர் இராஜாதித்தர் தப்பிக் காலத்தில் இராமன்டலர் காலையத்துடன் நடத்த பெரும் போரில் வீர சொர்க்கம் அடைந்தார். அவருக்கு அடுத்த கண்டராதித்தருக்கு அச் சமயம் மக்கள் இவ்வகை. அவருக்கு இளையவரான அரிஞ்சய சோழர் கவலும்பராயன் மகனாகிய அழகிற் திறத்த கலியாணிகைய மணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய ஏக புதல்வர் கந்தா சோழர். பராத்தக சக்கரவர்த்தி மாணத் தறுவாயில் தமக்குப் பின் கண்டராதித்தரும் அவருக்குப் பிறகு கந்தா சோழரும் மெமாதனம் ஏற வேண்டுமென்று திட்டமிட்டுக் காலமானார்.

சீவதேசச் செல்வரான கண்டராதித்தர் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு சேமபியன் மாபிதலி என்று சரித்திரப் புகழ் பெற்ற மழவகையர் மகனான மணத்தார். அவர்களுக்கு மதுராத்தகன் என்னும் மகன் பிறந்தான். ஆயினும் கண்டராதித்தருக்குப் பிள்ளை. அவருடைய சகோதரர் அரிஞ்சய சோழர் ஒரு வகுஷம் ஆட்சி புரிந்து இறந்த பிறகு, கந்தாசோழர் சிம்மாதனம் ஏறினார்.

பாட்டனாரின் விருப்பத்தின்படியும் மற்றும் இராஜ குடுமபத்தினர் அகனவருடைய சம்மதத்தின் பேரிலும் கந்தா சோழர் சக்கரவர்த்தியானார். அவர் நிகுட்கோவதூர் மகாலயமான மகனான மணத்தார். அவர்களுக்கு இரு வீரப் புதல்வர்களும் ஓர் அருமை மகளும் பிறந்தார்கள். கந்தா சோழரின் சாம்ராஜ்யம் விரிந்தது போலவே அவருடைய புகழும் தலையெழும்பினும் பரவியது. ஆனாலும் அவர் மனத்திறகுள் மதுராத்தகனுக்குப் பட்டமில்லாமல் சேயத் குறறம் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. தோயவாயப் பட்டுப் படுத்த பிறகு அவருடைய மனசாட்சி அவரை அங்கமராகத் தொத்தாவு செய்தது. இது போதாது என்று, சமீப நீகைச் சோத்த ஊமைப் பெண் ஆலி வடிவத்தில் வந்து

அவரைத் துன்புறுத்தியதாக எண்ணிப் பிரமை கொண்டிருந்தார். இந்தக் காரணங்களினால் அவர் தமது குமாரர்களாகிய ஆதித்த கரி காலனுக்கும் அருள்மொழிவர்மனுக்கும் சமாதானம் கூறி விட்டு மதுராத்தகனுக்கே தமக்குப் பிள்ளைப் பட்டம் கட்டிவிட்டால் தவ்வுது என்று கருத்த் தொடர் கொண்டார்.

விஜயநகர சோழர் காலத்திலிருந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் பழுவேட்டகையர் வம்சத்தினர் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கி வந்தனர். கந்தா சோழரின் காலத்தில் பெரிய பழுவேட்டகையர் சோழ நாட்டின் தனாதிக்காரியாகவும் சின்னப் பழுவேட்டகையர் தஞ்சைக் கோட்டையின் தனபதியாகவும் பதவி வகித்து வந்தார்கள்.

அவர்களிடம் கந்தா சோழர் பரிபூரண தம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக எதுவும் செய்ய அவர் விரும்பவில்லை.

பழுவேட்டகையர்களும் மற்றும் சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் பலரும், முரட்டுச் சபாவம் கொண்டவனாகிய ஆதித்த கரி காலனை வெறுத்தார்கள்.

கரிகாலனுடைய சகோதரர் குத்தகையப் பிராட்டியும் சகோதரன் அருள்மொழிவர்மனும சோழ நாட்டு மக்களின் அனுகூலப் பூரணமாகக் கவர்த்திருந்தார்கள்.

இதனால் அவர்கள் பேரினும் சிற்றரசர்கள் அருமை கொண்டிருந்தார்கள். இக் காரணங்களினால் சிற்றரசர்கள் குலமுறைச் சட்டத்தை அனுசரித்து மதுராத்தகத் பதவிகளை மெமாதனத்தில் ஏற்ற விரும்பினார்கள். கொன் லிடத்தில் வடகரையில் உள்ள கடம்பூர் சம்புவகையர் அரண்மனையில் அத்தரவகக் கூட்டம் நடத்தி அவ்விதம் தீர்மானம் செய்தார்கள். இந்த அத்தரவகக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகளை வானச் சுவத்தைச் சோத்த வந்தியத்தேவன் என்னும் வீரன் தெரிந்து கொள்ளும்படி தேர்த்தது.

கந்தா சோழ சக்கரவர்த்தியிடம் வந்தியத்தேவன் கரிகாலருடைய ஓலைகையச் சோப்பித்துவிட்டு பழையகரையில் இளைய பிராட்டி குத்தகையகையர் சந்தித்தான். முற்பிறவியின் தொத்தத்தினால் அவர்களுடைய உணங்கன் ஒன்று ஒன்றாயின. குத்தகையின்

விருப்பத்தின்படி அவருடைய தம்பி அருண் மொழிவார்த்தை அழைத்து வர வந்தவந்தேவன் இவங்களைச் சென்றான். பூங்குழலி என இவன் ஒடக்காரப் பெண் அவனைப் பட்டி வேற்றிக் கொண்டு போய் ஈழ நாட்டில் சேர்ந்தான். இவங்கையில் அநுராதபுரத்துக்கு அப்பால் வந்தவந்தேவன் அருண்மொழி வர்மனைச் சந்தித்துக் குத்தகையின் ஒவ்வொரு கொடுத்தான். அந்நிவ "பொன்னியின் செல்வா! இராஜபுரத்துக்கு அபாயம் தேர்ந்திருக்கிறது. உடனே நிகுமயி வரவும்" என்று எழுதிவிடுத்தது.

அருண்மொழிவார்மன் குழந்தைப் பிராயத்தில் காபேரி நதியில் தான் நந்தையகுடன் உலகாசப் பட்டியே சென்று கொண்டிருந்தபோது தவறி நதியின் வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்டான். விழுந்த சமயத்தில் அந்நதப் பட்டியில் இருந்தவர்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை. காரணியேலிருந்த பெண் ஒருத்தி நதி வெள்ளத்தில் பாய்ந்து குழந்தையைக் காப்பாற்றிப் பட்டியிலிருந்தவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு உடனே மறைந்து விட்டான். காபேரி அன்னையால் அவ்வாறு இவ்வாறானைக் காப்பாற்றி

மகரத்தான் என்று பலரும் கருதினார்கள். இதன் காரணமாக, அருள்மொழிவர்மனுக்குப் 'பொன்னியின் செல்வன்' என்ற பட்டப் பெயர் ஏற்பட்டது.

பிற்காலத்தில் இராஜ ராஜ சோழன் என்று சரித்திரப் பிரதிபிதி அடைவதற்குத்த பொன்னியின் செல்வன் அப்போது சமுத்தரப் பேரரசில் எழுபட்டிருந்தான். உலகத்தின் என்னும் இலங்கை மன்னன் பேரரசியை நேர்ந்து ஒரு மகலப் பிராந்தியத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான். புத்த பிகா-க்கனில் ஒரு பகுதியார் அருள் மொழிவர்மனை இலங்கை அரசனாக மணி மகுடம் சூட்டிக் கொள்ளுமபடி கேட்டுக் கொண்டார்கள். பொன்னியின் செல்வன் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டான்.

அருள்மொழிவர்மன் சமுதாட்டிலிருந்த போது, காடுகளில் பிச்சிகையப் போய் நிசித்து கொண்டிருந்த ஊமைச் செவிட்டு மந்திரி ஒருநிகையப் பார்த்தான். அவன் இளவரசனைச் சில அபாயங்களிலிருந்து காப்பாற்றினான். அவனே தன்னைப் பொன்னி நதியின் வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்றியவன் என்றும் அறிந்து கொண்டான். அவன் தென்கரையில் மூலம் தன்னுடைய பழைய வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். அறிவித்து மத்தாமினிகளும் கத்தர சோழருக்கும் இனம் பிராயத்தில் ஏறப்பட்டிருந்த இன்னையிலவரே அனகைப் குறித்து இளவரசன் அறிந்து கொண்டான்.

இப்போது வந்தியத் தேவனும் அந்த மந்திரியை சமுதாட்டில் பார்க்க நேர்ந்தது. அவனுக்கும் பெரிய பழுபெட்டகரையின் இளைய ராணி நத்தினிக்கும் உருவப் பொலியில் இருந்த ஒற்றுமையைக் கண்டு அவன் விவந்தான். அதைப் பொன்னியின் செல்வரிடமும் தெரியப்படுத்தினான்.

நத்தினி என்பவன் குழந்தைப் பிராயத்தில் பழையகரையில் ஆவய படடர் வீட்டில் வளர்ந்தான். அவனிடம் ஆதித்த கரிகாலன் பிரியம் கொண்டான். குத்தவையோ அவருடைய அழகைக் கண்டு அருகைய கொண்டான். செம்பியன்மாபேலியின் கட்டளை மீறால் நத்தினி குழந்தைப் பருவத்திலேயே பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டான்.

ஆதித்த கரிகாலன் இறுதியான பாண்டியர் வந்தத்தில் வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்று அவனை நதிக்கரையில் நத்தினி வாழ்ந்த சிறிய குடிசையில் கண்டுபிடித்தான். நத்தினி

வீரபாண்டியன் உயிரைக் காப்பாற்றும்படி இரத்து மன்றாடினான். கரிகாலன் அதைக் கேளாமல் வீரபாண்டியனுடைய தலையை வெட்டிக்கொன்றான்.

மீண்டும், நத்தினி வயது முதிர்ந்த பெரிய பழுபெட்டகரையரை மணம் புரித்துக்கொண்டான். வீரபாண்டியனுடைய ஆபத்துதவிப் படைகையச் சேர்த்த ரவிநாயன், சேலநாயன், சோமன் சாமபவன், மொழித்தன் முதலிய சிவகாரர்கள் வீர பாண்டியனுடைய மரணத்துக்குப் பழிவாங்கும் பொருட்டுக் கத்தர சோழரின் குலத்தை அடியோடு கருவழிப் பதாகச் சபதம் செய்திருந்தார்கள். அவர் கூலுக்குப் பழுபெட்டகரையின் இளைய ராணியாகிய நத்தினி இரகசியமாக உதவி புரித்து வந்தான்.

கொன்னிடக்கரைக் காட்டில் சிவகாரர்கள் கடைமுறை இரகசியமாகக் கடிப் பாண்டிய குலத்துச் சிறுவன் ஒருவனுக்குப் பட்டமும் கட்டினார்கள். ஆதித்த கரிகாலனைக் கொல்லும் பொறுப்பை நத்தினியே ஏற்றுக் கொண்டான். அபேசமயத்தில் கத்தர சோழரையும் பொன்னியின் செல்வனையும் கொன்று விட வேண்டும் என்றும் சிவகாரர்கள் முடிவு செய்தார்கள்.

பொன்னியின் செல்வன் சமுதாட்டிலிருந்து கோடிக்கரைக்குப் பிராயணமாகி வந்தபோது நடுக்கடலில் கப்பல் கழிக் காற்றில் அகப்பட்டு முழுமெது. அருள் மொழியும் வந்தியத்தேவனும் பூங்குழலியினால் உயிர் தப்பிக் கரை ஏறினார்கள். ஆனால் சமுதாட்டில் அப்போது பரவியிருந்த கொடிய தொற்றுநோய் பொன்னியின் செல்வனைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது. கரை ஏறும் போது அவன் பிரிந்தது அறிந்தான். அவனைப் பூங்குழலியும் அவருடைய இல் னொரு அதை மகனாகிய சேந்தன் அமுதனும் படவெ ஏற்றி நகைப்பட்டினம் குடாமணி விறகாரத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

குத்தவைய் பிராட்டியும் கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதையும் நகைப்பட்டினத்துக்கு வந்து குடாமணி விறகாரத்துக்கு அருகில் காலவாய்க் கரையில் இருந்த நதி மண்டபத்தில் அருள்மொழியைச் சேதித்தார்கள். சோழ நாட்டெங்கும் சிறியும் குழப்பமுமாக இருப்பதால் இன்னும் சில நாள் குடாமணி

விதாரத்தினையே தவிர்ப்பு பூரண உடல் வலியு பெறுமபடி குத்தவை அருளமொழி தைக் கேட்டுக் கொண்டான். சேகரநீரிலும் எவ்வையற்ற மரியாதை வைத்திருந்த பொன் னியின் செவ்வன் அதற்கு இணையினான்.

ஊமை கந்திரி மத்தாமினி உயிரோடிருப் பதை அறிந்த குத்தவை அவனை எப்படி யாவது கத்தர சோழரிடம் சேர்ப்பிக்க விரும பினான். மத்தாமினி பொன்னியின் செவ் வனைப் பார்ப்பதற்காகக் கோடிக்கரை வத் தான். முதன்மந்திரி அறிஞத்தரின் கட்டளைப் படி அவனைப் பவவந்தமாகக் கைப்பற்றித் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். தஞ் சைக்கு அருகில் அவன் தப்பி ஓடி விட்டான். சதிகாரர்களான சவிதாஸனும் சேரமன் சாம்பவனும் பழுநூர் அரண்மனையில் புகுவ தைப் பார்த்து மத்தாமினி அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான். பொக்கிஷ நிலவறை வழி யாகக் கத்தர சோழர் அரண்மனையை அடைந்தான். அவர் துய்ந்துவிரை என்று எண்ணி அருகில் நெருங்கினான். கத்தர சோழர் அவனை மத்தாமினியின் ஆலி உருவம் என்று எண்ணி விளக்கக் கூடுதலு அவன் மீது எறித்தார். குத்தவையும் மற்ற வர்களும் ஓடி வந்து அவருக்கு உண்மையைத் தெரிவித்தார்கள். கத்தர சோழர் அவன் மீண்டும் தம வாழ்க்கையில் வந்ததை விரும்பவில்லை. அதை அறிந்தோ அறியா மலோ மீண்டும் மத்தாமினி மறைந்தான்.

கீடம்பூர் சம்புவரையர் அரண்மனைக்குப் பெரிய பழுவேட்டையையும் இளையராணி நத்தினியும் விஜயம் செய்தார்கள். அவளு டைய ஓலைகையப் பார்த்துவிட்டு ஆதித்த கரிகாலர் அவரு வந்தார். வத்தியத்தேவன் வழியிலே அவரைச் சந்தித்துக் கீடம்பூர் பேரகாமம் தடுப்பதற்கு முயன்றான். அவருக்கு எதிராக நடக்கும் சதிகளைப் பற்றிக் கூறினான். நத்தினிக்கும் அவருக்கும் சேகரநீர உறவு உண்டு என்பதையும் தெரி யப்படுத்தினான். கரிகாலர் அவன் தடுத்ததைக் கேளாமல் கீடம்பூர் சென்றார்.

கடுமாணன் உன் நாட்டுக் குழப்பம் ஏற படாமல் தடுக்கச் சிறுதரர்கள் விரும் பினார்கள். ஆகையால் கரிகாலனிடம் சமரசம் பேசினார்கள். பெண்மணையாற்றுக்கு வடக்கேயுள்ள சான்றாணய பகுதியை அவ னுக்கு அளிப்பதாகவும் மதுராத்தகனுக்குத்

தென் பகுதியை அளிப்பதாகவும் கூறினார் கள். கரிகாலன் அதற்கு ஒரவாறு இணங் குவது போலப் பேசினான். மதுராத்தகனை அழைத்து வந்தால் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்று கூறினான். மதுராத்தகனை அழைத்து வரப் பெரிய பழுவேட்டையார் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார்.

கரிகாலனும் வத்தியத்தேவனும் வீர தார யண ஏரிக் கரைகிண மேற்குக் கரையிலிருந்த பெருங்காட்டில் வேட்டையாடச் சென்றார்கள். ஏரிக் கரைத் தீவு ஒன்றில் தீர் வினை யாடி விட்டு வன போஜனம் செய்வதற்காக நத்தினியும் சம்புவரையர் மகன் மணிமேக லையும் சென்றார்கள். ஏரிக் கரையில் இந்த நாய்வரும் சந்தித்தார்கள்.

மணிமேகலை முன்னமே வத்தியத் தேவனிடம் காதல் கொண்டிருந்தான். அவனை ஒரு சமயம் பெரும் அபாயத் திலிருந்து அவன் தப்பிவிட்டுத்தான்.

கரிகாலன் நத்தினியைச் சிறிது நேரம் நவியாகச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது, "நீ என் சேகரநீர்" என்று தெரிவித்தான். அவளும் ஒரு சதி என்று கூறி மறுத்தான்.

மணிமேகலை யாழிசையுடன் தனது இனிய குரலிகையைச் சேர்த்துப் பாடினான். கான இன்பத்தில் அவர்கள் மெய்மறந்திருந்த போது புயற் காற்று வீசத் தொடங்கியது. அவர்கள் ஏறி வந்த படகு மிதந்து போய் விட்டது. மாலையில் சம்புவரையர் அழைத்துச் சென்றார்.

நீரிகைப்பட்டினம் குடாமணி விதாரம் நிகர்ென்று ஏற்பட்ட புயல், வெள்ளத்தில் மூழ்மிகது. அவமிருந்த இளவரை அருள் மொழிவர்மர் வெள்ளத்திலிருந்து தப்பித்து ஆகைமங்கையக் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்தார். அவமிருந்து ஒரு விவரபாரிகையப் போய் வேடமணிந்து கொண்டு தஞ்சை அரண்மனைக்குப் புறப்பட்ட இளவரசரைப் பொறுமக்கள் அடைவாளம் கண்டு கொண்டு விட, பதினாயிரக்கணக்கான ஜனங்களும் அவருடனையே தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

இதே சமயத்தில், நத்தினியின் விருப்பத் தின் பேரில் தஞ்சையிலுள்ள மதுராத்தகரைக் கீடம்பூருக்கு அழைத்து வருவதற்காகப் பெரிய பழுவேட்டையாரும் தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டார். அவர் கௌனிடத்தைக்

கடக்கும்போது வெள்ளம் காரணமாகப் படகு நீரில் மூழ்மெது. பெரிய பழுவேட்டகாரயர் தமது முழு பவத்தையும் பிரயோசித்து வெள்ளத்திலிருந்து தப்பித்து ஓர் அம்மன் கோயில் மண்டபத்தில் காணப்பாறினார்.

அந்த இகுட்டு வேளையில் பாண்டிய நாட்டுச் சிவகாமராமன் சனிதாலனும் பரமேஸ்வரனும் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டார் பெரிய பழுவேட்டகாரயர். தஞ்சை அரண்மனையிலுள்ள கத்தர சோழர், கடம்பூரிலுள்ள கரிகாலன், தஞ்சைக்கு வந்து கொண்டிருந்த அருண்மொழிவர்மன் ஆகிய மூவரையும் ஒரே சமயத்தில் கொல்வச் செய்திருந்த சிவன் அவர்கள் பேர்விலிருந்து தெரிந்து கொண்ட பெரிய பழுவேட்டகாரயர், அந்தச் சிவியில் நத்தினியும் தொடர்பு கொண்டிருப்பதைவறித்து வேதனையும் கோபமும் கொண்டார். அந்தச் சிவியிலிருந்து அம் மூவரையும் எப்படி வரவது காப்பாற்றியே ஆக வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் காற்றென விசைத்தார்.

கரிகாலனைத் தாமே சென்று காப்பாற்ற வேண்டும்! அதனால் மற்ற இருவரையும் காப்பாற்ற தம்பிக்கையாளவர்களைத் தூதனுப்ப வேண்டும் என்பதற்காகக் குடத்தை ஜோதிடர் வீட்டுக்கு வந்தார் பெரிய பழுவேட்டகாரயர். அங்கு தற்செயலாகக் குத்தகையையும் வானதிகையையும் சந்தித்தார். குத்தகையிடம் நடக்கவிடுக்கும் ஆபத்தைக் கூறித் தக்க ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி வீட்டு அவர் கடம்பூருக்குப் புறப்பட்டார்.

அவர் சென்றவுடன், ஆழ்வார்க்கடியானும் பூங்குழலியும் ஜோதிடர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது காலிரியில் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து அது ஜோதிடர் வீட்டை நோக்கி வர ஆரம்பிக்கவே, அதனவரும் அருகிலிருந்த அம்மன் கோயில் மண்டபத்தில் ஏறித் தப்பிக்க, வானதி மட்டும்தான் வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்டான். அநிக்ஷவசமாக அவன் ஜோதிடர் வீட்டுக் கூரையைப் பிடித்துக் கொள்ள, கூரை இடிந்துவிட்ட கவரிலிருந்து தனியே பிரிந்து விதக்கவாழிற்று. அதனுடன் சேர்ந்து வானதியும் வெள்ளத்தில் அடித்துச்

செல்லப்பட்டான்! வானதிகைக் காப்பாற்று வதற்காகப் பூங்குழலியும் வெள்ளத்தில் பாய்ந்தான். ஜோதிடரின் சீடன் கொண்டு வந்த படவிலேறி வானதிகைத் தொடர்ந்தான். இருவரும் வெகு தூரம் வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டனர்.

இதற்கிடையில் தம்மைத் தொடர்ந்து தஞ்சைக்கு வந்து கொண்டிருந்த பொது மக்களிடமிருந்து வானைப் பாகன் வேடத்தில் சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்துக் கொண்டு, தன்னத்தையாகத் தஞ்சைக்குச் சென்ற இளவரசர் அருண்மொழிவர்மர், வழியில் தற்செயலாகப் பூங்குழலிகையையும் வானதிகையையும் சந்தித்து அவர்களை அபாய நிகையிலிருந்து காப்பாற்றினார். அவ்விருவரையும் தம்பிமாடு வானதி மீதேற்றிக் கொண்டு தஞ்சை அரண்மனையை அடைந்தார்.

அதே நேரம், அருண்மொழிவர்மரை விட்டுவிட்டு மதுராத்தகனுக்குப் பட்டம் சூட்டப் போவதாகக் கேள்விப்பட்ட பூதினிக்ரொமகோரி, அதைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் சக்கரவர்த்திகையே நேரில் சந்தித்துக் கேட்கும் நோக்கில் தமது படைகளை ஒரு தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியில் முகாமிட்டார். இதைக் கண்ட சின்னப் பழுவேட்டகாரயர் கோட்டைக் கதவுகளை அடைத்துக் காலையைத் தீவிரப்படுத்தினார்.

இந்தச் சூழலில்தான் இளவரசரும் வானையும் பூங்குழலியும் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் உயிக்குக் கோட்டைக்குள்விருந்தே ஆபத்து என்ற சிவன் வானதி சின்னப் பழுவேட்டகாரயரிடம் கூறினான். பூங்குழலியும் அதைவே சொல்ல, சின்னப் பழுவேட்டகாரயர் சத்தேகத்தோடு பூங்குழலிகையையும் அதைத்துக்கொண்டு ரகசியக் கரங்க வழியே சோதிக்கச் சென்றார்.

சொல்லி கவந்தது போய் இதே நேரம் சக்கரவர்த்தியின் அகதரிலிருந்து கத்தரவெளியின் வித்திர சப்தம் கேட்டது. பூங்குழலி அதைப் புரிந்துகொண்டு ஓட, சின்னப் பழுவேட்டகாரயரும் அவனைப் பின்பு தொடர்ந்தார்.

அப்பே மந்தரவெளியின் உடலில் கரிக

வேலொன்று பாய்ந்திருப்பதையும், சக்கர வர்த்திக்குக் குறியைக்கப் பட்ட வேலைத் தான் மத்தாமினி குறுக்கே வந்து தானே தாய்க்கி கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும் உணர்ந்த எல்லைக்கும் திகைத்து நின்றார் கன். மத்தாமினியும் சக்கரவர்த்தியுமே. இத்தனை ஆண்டுகளாகப் பிரிந்திருக்க நேர்த்தையெவ்வாறு அந்த ஒரு கணத்திலே ஈடு செய்துவிட நினைத்தது போல் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டே இருத் தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் கண்களில் என்னுயில்வாமல் அப்போது தீர் மயங்கியது.

நின்று நேரத்தில் மத்தாமினி கீளாத் துளியில் ஆழ, 'அவன் இறக்கவில்லை; சோழர் குலத்தின் தெய்வமாயி விட்டான்' என்பதாகச் சொல்லி மற்றவர்களைத் தேற்றினார் இளவரசர்.

கீடம்பூர் சம்புலகரையர் மானிகை யிலிருந்த நத்தினி, தனிகமையில் - தனது அகரையில் - தான் பத்திரப்படுத்தி வைத் திருந்த வானை எடுத்து, 'உனக்கு வேலை நெருங்கிவிட்டது!' என்று தனது சபைத்தை நினைவு படுத்திக் கொண்டான். அச்சமயம் பார்த்து உள்பே துறைத்த மணிமேகலை யிடம் தனது பாதுகாப்புக்காகவே அந்த வான் என்று கூறி உண்மையை மறைத் தான்.

மீர பான்டியன் மரணத்துக்காக ஆதித்த

சரிகாவனைப் பழி வாங்கும் தனது நிட் டத்தை திறைவேற்றத் தந்திரம் செய்த நத்தினி, உள்நோக்கோடு மணிமேகலை யிடம் வஞ்சகமாய்ப் பேசி, வந்தியத் தேவனைத் தன் அறைக்கு அவன் அழைத்து வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

கீடம்பூர் மானிகையில் இன்னொரு பக்கத்திலிருந்த சரிகாவனோ மிம்மம் போல் சுஜீதங்க கொண்டு - அனைவரிடமும் கன் னென்று எரித்து விழுந்து கொண்டிருந்தான். வந்தியத்தேவனும் அவனது கோபத்திற்குத் தப்ப முடியவில்லை. அவன் தனிகமையை தாடி நத்தவனத்திற்குச் சொந்தான். அங்கு மணிமேகலையைத் தற்செயலாகச் சந்திக்க, அவன் தனக்கு நத்தினியின் மேலுள்ள சந்தேகத்தை அவனிடம் கூறினான். ஆபத் தின் நீவிசத்தை உணர்ந்த வந்தியத்தேவன், மணிமேகலை வழிகாட்ட, வேட்டை மண்டபத்திற்கு சரிகாவனாகச் சொந்தான். அங்கே கேட்ட காலடிச் சப்தம் இருவரை யும் திகைக்க வைத்தது.

நத்தினியுடன் மாபெரும் சிறையில் ஈடுபட்டிருந்த சனிதாஸனின் ஆட்கள் வேட்டை மண்டபத்துக்குள் இருந்தனர். இருவரையும் பிடித்துக் கட்டி வைக்க முயற்சி செய்யும்போது வந்தியத்தேவன் அவர்களைத் தாக்க அநே நேரம் நத்தினியும் வகுகிறான்.

முப்பத்து ஏழாம் அத்தியாயம்

இரும்பு நெஞ்சு இளகியது

வே

டண்ட மண்டபத் துக்குள் வந்தியத் தேவனை யும் மணிமேகலையை யும் பார்த்து விட்டு நத்தினி

யும் நின்று திகைத்துப் போனான் "ஒஹோ! தங்கள் எப்படி இயக்க வந்தீர் கள்?" என்று கேட்டான்

"தேவி! தங்கள் கட்டளை என்று தங்கள் தொழி கூறிவாடிவாள் வந்தின

பெண் புத்தியைக் கட்டி குகைக் கூடாது என்று இயக்கு வந்த மீறாத் தெரிந்துகொண்டேன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"அக்கா! தான் இயக்குதல் புத்தி கூற வில்லை. என்னுடன் தங்களைப் பாரக்க வந்தவடி வேண்டிக்கொண்டேன்" என்றான் மணிமேகலை

நகல்வி தனக்கு முதலில் உண்டான திகைப்பைச் சமாளித்துக்கொண்டு புன்னகை புரிந்தான்

என அந்நேரத்திலே பேணுகள்
கிளிய நாம புத்திரர்கள் வேண்டுக
கொண்டன. அது புத்தி கூறுவது
போலத்தான்" என்றான்.

"புத்தி கூறுவது போல மட்டுமா?
கிளிய என்னவென்று போல என்று சொல்
நீங்கள், நீங்கள் தாய்கள் என்ன
அழைப்பதாக சொல்லி இவ்வாறு
என்னாக வாய் விட்டதாய் விட்டது
இப்போதுகொண்டு வந்தான் அதன்
பலன் நான் இந்தக் கொலைகார
கன்டா சிங்கக் கொள்ள வேண்டியதா
வென்று' என்றான் வந்தவர்க்குதான்.

"ஐயா! இங்கே நடத்திகுப்பதைப்
பார்த்தால் இவர்கள் கொலைகாரர்கள்
என்று சொல்லவியலாதே! நீர் தான்
இப்போது இந்த வந்தவர்களை
தாய்கள் அல்லவா இவர்களைவெல்
லாம கொன்று தீர்த்து நப்பிகள்
போலித்தவர்தான்."

"அக்கா! இவர்கள் கொலை
காரர்கள்தான்' என்று முன் இவர்கள்
இவ்வாறு வாய்விட்டாக தாய்கள் போ
சொத்துக் கூட்டி விட்டார்கள்."

அதன் இவ்வாறு சீர்த வண்ணம்
'மணிமேகலை' முன்னொரு சமயம்
இவா இந்த வாய்விட்டாக தாய்கள் போ
வாய் ஒன்றை கொண்டு வந்தா என்று
சொன்னாள். அம்மையா' அது இவா
கூறுவது எப்படி போ தெரிந்திருக்கிறது'
என்றான்.

"எப்படியோ இவனை, அக்கா! நீய
கள் வந்தவர்களுக்கு தான் இந்த
வேட்டை மட்டும் பத்திரம் தான் பார்த்த
தாய்கள் சொன்னால் அந்த மணிதாய்கள்
தான் இவர்கள் அன்றையக் இவ்வாறு
தூக்குகொண்டு வந்தார்கள் நான்
வேண்டியாக இவா அவர்களைப் பிடித்து
நப்பித்து ஒடி விட்டாள்..."

மறுபடியும் அன்றையத் இவ்வாறு
நீயே இவர்களைப் கொண்டு வந்து
போகிறது என மணிமேகலை' இந்த
வழியில் எதற்காக இவ்வாறு அழைத்துக்
கொண்டு வந்தாய்?"

"அக்கா! என்று முன் என தன்மையன்
கந்தாரன் தயக்கப்பட்டுக்கொண்ட போல்
நான் என்று சொல்லக் கொண்டு வந்த

நான் அவன் கன்னிலே பட வேண்ட
டாய் என்பதற்காக இந்த வழியில்
அழைத்து வந்தேன் அதுவே நான்
தாய் போன்று இவ்வாறு
இந்தக் கொலைகாரர்கள்..."

தயக்கம் இவர்கள் கொலைகார
கள் அல்ல இவர்கள் இவ்வாறு கொல்
வதும வாய்விட்டாக இவ்வாறு என்று
தான் இவா இவர்களைப் கொண்டு வந்தா
அக்கா! நீ கொண்டு வந்தா
அன்றைய சமீபத்தில் விட்டிருக்க
கொண்ட இந்த மண்ணைப் நீ இவ
வர்களைப் கொண்டு கொள்ளாய்.

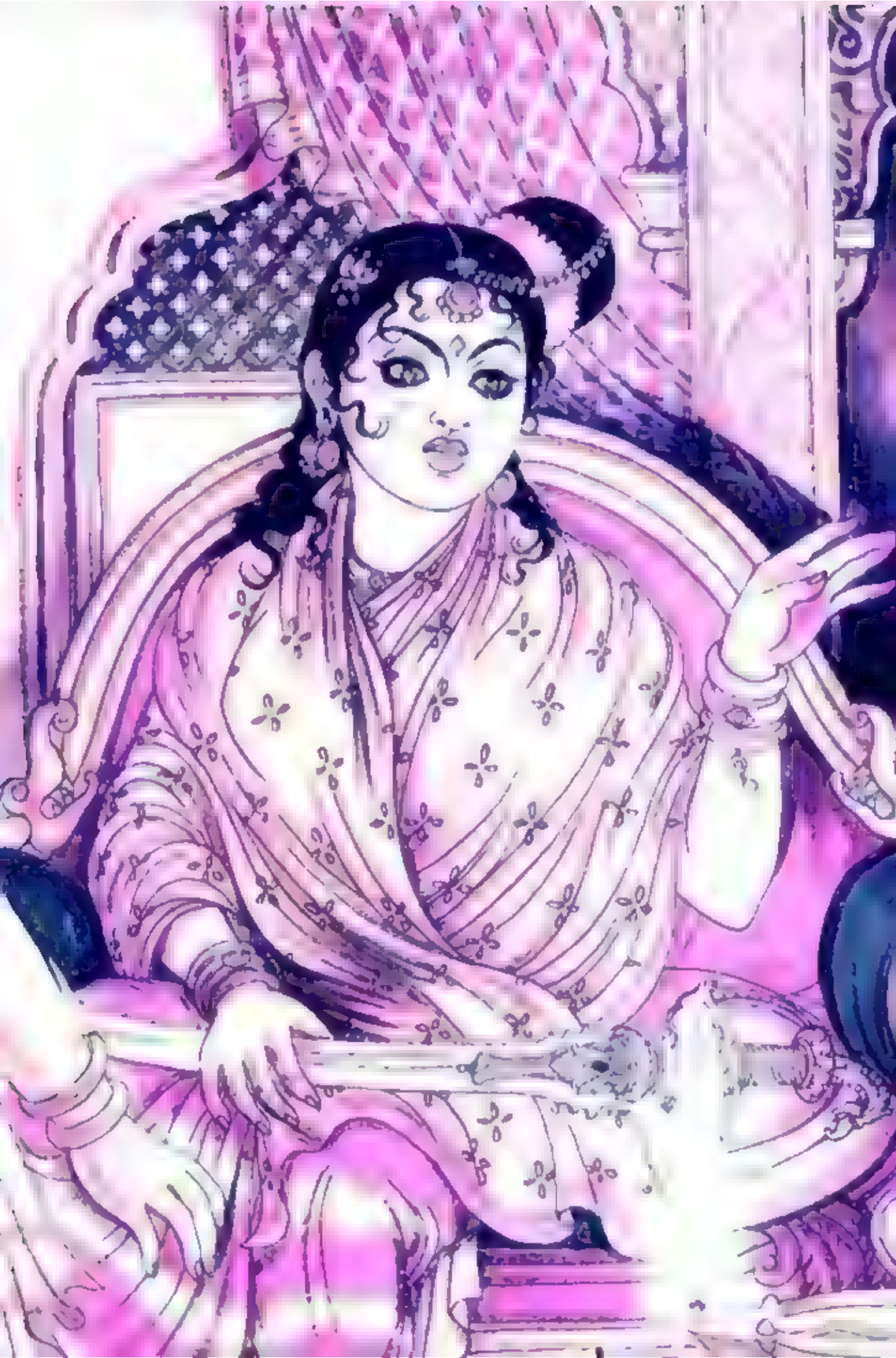
"அப்படியானால், இவர்கள் யார்,
அக்கா! என்று முன்னால் இவர்கள் கூறி
வந்தான் மண்ணைப்' இவர்கள் தய
கூறுவது தெரிந்தவர்கள்' தயக்கம்
அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காக
வந்தவர்கள்' என்று மணிமேகலை
வியப்புடன் கேட்டாள்.

அம்மையா' என்னவாக காரணம்
அழைத்துப் போக வந்தவர்கள் என
வாய்விட்டாக சொல்கின்றேன் நீங்கள்
இந்தவர்கள் என்று என அந்த அன்றைய
வந்தவர்கள்' இவர்கள் இவ்வாறு
இந்தக்கூடும்" என்றான் நந்தினி.

மறுபடியும் மணிமேகலை' பார்த்து, மந
திவாதி' இந்த இவ்வாறு புத்திரர்கள்
நீங்கள் பத்திரம் நீயே சொந்தால்,
அந்த அன்றைய சொந்த நீயாகவே
கூறுவேன் இவர்களை நீங்கள் இவ்
வந்த நீங்கள்மேல் எவ்வாறு நான்
காணாய் மிக மரியாதையாக நடத்த
வேண்டுமே" என்றான்.

மணிமேகலை' நீங்கள் மணிமேகலை வேண்ட
டாய் இந்த வாய்விட்டாக மணிமேகலை
சொல்லக் தான் தெரிந்திருக்கிறது என்று
முன் அன்றைய தான் கொடுத்தது
இவ்வாறுதான்" என்றான்.

அதன் இந்த இந்த விளக்கம்மே
போகுவது என்று தெரிவிக்கவாய்
மந்தாவாத' மணிமேகலை' புத்திர
காரன் எவ்வாறு போன்று' போன்று
போகும் இவ். நான் மறுபடியும்
தெரிவிப்பதற்கும வாய்விட்டாக இவ்வாறு
தம் எதுவுமே கேட்கக் கூடாது' தாய்
வந்தாள்" என்றான் நந்தினி.

கருதாதத தாங்கள் அறிந்து கொள்ள
விவஸை தான் இப்படித்து போய்விட்ட
டால், தாங்கள் ஆதிதத கரிகாலனா
மணத்து, சாமாஜியத்தின் மட்டமிஷி
யாக விளங்கலாம் என்று சொல்கிறா
கள்' என்றான் வல்லவனாய்

'இவ்வளவு தான் அவஸ்தை சொல்ல
விவஸை ஆதிதத கரிகாலனா மணத்து
புரப்பாக்கலம் எந்தப் பொண்ணுக்கு
ஏற்படுவதை தான் விருமப மட்டமிஷி
அறிந்தும், என் உயிருக்குயிராகிவிட்ட
மணிமீகனாகத் அதற்கு கதி போ
வேண்டுமா' ஹா' தாங்கள் வேண்டு
மென்று என் கருதாதத திரிகுதுக கூறு
கிறாள் தாங்கள் இப்போது தயக்கி
சென்றால், பிற்தொரு காலத்தில் இந்தப்
பெண்ணைக் கைப்பிடித்து மணத்து
கொள்ளும் பாகியத்ததைப் பெருக்க
மணிமீகனாக' உணக்கு இவா ய்துள்ள
அன்பு, உணர்வாய் அன்பு என்றால்
உடம்பை இவரை இப்படித்து போக
சொல்லு' என்றான் தந்திவி

'தான்' தான் போகச் சிந்தி
சிந்தித்தான் தங்கமிட்டம் உள்ள ஒரு
போகனை யாசிக்கிறான் அதைக்
கொடுத்தால் உடம்பை போய் விடு
கிறான்' என்றான் வந்தியத்தையன்

'ஹா' என்னிடம் தாங்கள் கொரிய
பெருக கூடிய அதற்குப் போக
மணம் இருக்கிறது' சொல்லுங்கள்'

மீண்டும் அப்பா மணம் பொரித்த வான
ஒன்று தங்கமிட்டம் இருக்கிறது அதைக்
கொடுத்தால் போய்விடுகிறான் என்று
என் வானைக் கொள்ளிட்டுத் வேன்
ளத்தில் விட்டு விட்டேன் என்பதுதான்
தங்கமிட்டம் தெரிவித்த' என்றான்
வந்தியத்தையன்

'ஹா' வேண்டாம் மண்டபத்தில் எ
கூடிய போக வான்களும் வேண்டாம்
இருக்கின்றான் வேண்டியவரை
எடுத்த தங்கமிட்டம் தாங்கள் இந்தக் கணம்
புறப்பட்டு போய் பெண் பாகியத்த
என் சான்றாக காய்ப்பாற்றிக் கொள்ள
வைத்திருக்கா அதை ஒரே ஆபத்ததை

என் கேட்க வேண்டும்”

‘தேவி’ தங்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மட்டுந்தான் அந்த வாளை வைத்துப் பூண்டு செய்து வந்திருக்கள்’ உண்மையைச் சொல்லுகிறாள்.

“என உயிருக்கும் மேலான கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும்தான் அந்தக் கத்தியை வைத்திருக்கிறேன்”

‘தேவி’ வெறு நோக்கம் ஒன்றுமில்லையா”

“வேறு நோக்கம் எனக்கு என்ன இருக்கக்கூடும்”

‘வீர பாண்டியருடைய மாணத்துக்குப் பழிகுதப் பழி வாங்குவதற்காகவும் இருக்கலாம் அவலவா?”

‘மணிமேகலை இருக்கும்போது நீ அந்தப் பேச்சை எடுக்க மாட்டா என்று தினைத்தேன் நானும் இனி மறைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை தங்காய்’ தீயம் தெரிந்துகொள் நான் இருக்க கடம் பூர் அண்ணமனைக்கு வந்ததை நோக்கம் என்னவென்று தெரிந்துகொள்”

வவாறு சொல்லிய வண்ணம் நந்தினி தேவி பக்கத்தில உட்கார்ந்து யிது வைத்திருந்த யின் அடையாளமிட்ட வாளைக்

கையில் எடுத்துக்கொண்டாள்

“சோழ சாமராஜ்யத்தின் உட்கல்கத்தை நீத்து வைப்பதற்காக நான் இப்படி வரவில்லை மதுராத்தகத்திலிருந்தும் ஆதித்த கரிகாலருக்கும் இராஜ்யப் பரிவினை செய்து வைப்பதற்காகவும் நான் இப்படி வரவில்லை. கடம்பூர் அண்ணமனையில் விடுத்துண்டு களிப்பதற்காகவும் வரவில்லை’ தங்காய்’ உனக்குத் தீயமென்ற முடித்து வைப்பதற்காகவும் வரவில்லை வீர பாண்டியரின் தலைவையக் கொய்த பாதகனைப் பழிகுதப் பழி வாங்கவே வந்தேன் இது பாண்டிய குடத்து வான்’ இதன் மேல் ஆணையிட்டு நான் சபதம் செய்திருக்கிறேன் அந்தச் சபதத்தை முடிக்கவே வந்தேன் இன்றிரவு ஒன்று என சபதத்தை முடிப்பேன் அல்லது என உயிரை முடிப்பேன்” என்று நந்தினி ஆவேசம் வந்தவள் போல் பேசி திறுத்தினாள்

தின் ஆவேசம் வந்தவள் போல் பேசி திறுத்தினாள்

‘அந்தத் தான் தடை யாக இருப்பேன் என்றுதாயின் என்னைப் போகச் சொல்லுகிறாள்’ என உயிருக்கு ஆபத்து வரும் என்று பயமுறுத்தப் பார்த்திருக்கள்” என்றான் வந்தியத் தேவன்

‘ஆகா’ என பழியை முடிப்பதற்கு நீ தடை செய்யப் போகிறா’ நல்ல காரியம்’ யார் வேண்டாம் என்றார்கள்’ உடமுடைய நண்பரிடம் சென்று இதைப்பெரிசும் சொல்லி இப்பேச அவரை வராமல் தடுத்து விடுவது தானே”

‘தேவி’ அவரிடம் சொல்லித் தடை செய்ய முடியாது என்றுதான் தங்காரிடம் வந்தேன் தங்களுடைய காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாவது தங்களை இந்தப் பாவ காரியம் செயலாமல் தடுப்பதற்கு வந்தேன்”

“ஆகா! பாவ காரியமா? எது பாவ காரியம்’ என தோழியிடம் கேட்டுப் பாரக்கலாம் மணிமேகலை’ நீ சொல்’ நீ உன் நெஞ்சை ஒருவருக்கு அப்பணம் செய்திருக்கிறாய் அவர் காயம் பட்டு சிரதாவாயிருக்கும் போது அவருடைய பனைவன் அவரைக் கொல்ல வந்தவிரான் நீ அப் பனைவன் காலில் வீழ்ந்து உன் காதலனாக கொல்ல வேண்டாமென்று வேண்டிக் கொள்கிறாய் அவன் அப்படியும் கேட்காமல் கொன்று விட்டுப் போகிறான் அப்படிப்பட்ட கிராதகனைப் பழி வாங்குவது பாவம் என்று நீ சொல்லுவாயா என கண்ணே”

“ஒரு தாளும் சொல்ல மாட்டேன். அக்கா’ ஆனால் உங்களைப் போல தான் அவன் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சி வீழ்க்கவும் மாட்டேன் தாய்ளே கத்தி எடுத்து அவனை முன்னாலேயே கொன்றிருப்பேன்” என்று சொன்னாள் மணிமேகலை

வந்தியத்தேவன் மணிமேகலையை நோக்கி, இளவாதி’ அந்தப் பனைவன் ஒருவேளை தங்களுடைய சொந்தச் சகோதரன் என்று ஏற்பட்டு விட்டால்!” என்று கேட்டான்

'சகோதரர்களே! இந்த நேரம் வரையில் நகரமே எங்கே ஒன்றுதான்' என்றான் மணிமேகலை

"அப்படிச் சொல்லடி. என்னோ?" என்றான் நத்தினி

இளவரசி தாம் சொல்லுவது இன்னதென்று யோசியாமல் சொல்லுகறா இவருடைய தமையன் கந்தமாரன் என்பவரின் இவருக்கு விதாதமாக காரியம் செய்தாலும் அவனைக் கொல்ல இவருக்கு மனம் வந்தது' என்று வல்லவரையன் கேட்டான்

நத்தினியும் மணிமேகலையும் ஒரு வனப்பொருள் பார்த்துக்கொண்டார்கள்

பி

ன்னா நத்தினி வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து. "இது என்ன விளக்கேன்" நான் என்குடப் பிறந்த சகோதரனைக் கொல்லப் போவதெனில் முதன்முதலில் நீ என்னைச் சந்தத்தபோது என்தமையன் திரும்பினான் பெயரைச் சொன்னா அதனாகத்தான் உமையிடம் எனக்கு அபிமானம் உண்டாயிற்று ஆழ்வராக கடியாணுடைய தண்பா என்பதற்காகவே நீ பழங்குறி அளவதெனியுந்துபயிர் செல்லதற்கு உதவி செய்திருக்காய்" இன்று நான் என சபதத்தை முடிக்காமல் என உயிர் விடுமபடி தீராததால், திருமலையிடம் என்னை மன்னிக்குமபடி கேட்கக் கொண்டதாகத் தெரிவிக்க வேண்டும் அவனுடைய சொற்படி நான் நடக்காவிட்டாலும், அவனை அடிப்பாடு மறந்து விடவில்லை என்பதாகச் சொல்ல வேண்டும்" என்றான்

"அம்மணி! இந்தக் கபட நாடகம் இன்னும் ஏன்? ஆழ்வராகடியான தங்கள் தமையன் அல்ல நாங்கள் அந்த வீர வைஷ்ணவனுடைய சகோதரியும் அல்ல."

"பின் யார் என்தமையன்? யாருடைய சகோதரி நான்?"

தங்கள் தமையனார் ஆதித்த கரிகாலன்தான். அனையினாடைய நாங்கள் சகோதரர்களைத் தோஷத்துக்கு ஆளாக வேண்டாம் என்று வேண்டிக் கொள்

கின்றன வீரபாண்டிய குலத்துக் கொலை வாழ்ந்த தயவு காத்து என்னிடம் கொடுத்து விடுமபடி மன்றாடுகின்றேன்'

'கரிகாலனும் நானும் உடனேயிறத் தவாகள் என்ற அபூர்வ கற்பனையைத் தாங்கள் இளவரசரிடம் சொல்லிவிடுக கிரிகள் அல்லவா' அதை அவர் நம்பி னாரா' என்று நத்தினி ஏளனப் புனைகையுடன் கேட்டான்

'மும்பியதாகத்தான் தோன்றியது ஆனால் அவர் மனத்தில் உள்ளதை நான் ஒன்றும் அறியேன்..."

அவர் மனத்தில் உள்ளதை நான் அறிவேன். அந்தப் பழையபாறை மீளாவிட்டால் கற்பனா சக்தியைப் பற்றி அவர் பெரிதும் விவகித்தார்..."

அம்மணி! நான் கூறியது கற்பனையல்ல பழையபாறை இன்னையிரட்டியின் கற்பனை அல்லவே அவள் சந்தாடின நான் என்கண்ணால் பார்த்தேன்

"என்னத்தைப் பார்த்தீர்?"

"வாயினால் பேசும் சக்தி அற்ற ஒரு பெண் தேவதைதான் பார்த்தேன் என்கையும் ஆழ்வாராக்கடியானையும் அதுன் மொழிவாமனாரையும் அந்தத் தேவையர்கள் போர்ப்பாதநிலிந்து கர்ப்ப பாரதினார் அநுபாதபுரத்தின் வீதிகளில் நுள்விளக்குகள் ஒரு பழைய மாலிகையின் ஓயாக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது அவர் விதிவின் எதிர்ப்பக்கத்தில் நின்று எங்களைச் சமீகனஞ் வளர அழைத்தார் அதுன்மொழிவாரமும் நாங்கள்மும் அவரைத் தோஷத்தாகத்தும் நாங்கள் சற்று முன் தவிர்த்து விட்டேன் முகப்பு இடித்து வழுத்தது போனனியின் செல்வா அந்தப் பெண்ணரசியைத் தம் குல தேவையம் என்று போற்றி வணங்கினார்'

'ஐயா! இந்தக் கதைக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அதுன்மொழிவாரமனார் சோழ சிங்காதனத்தில் அமரத்த விநாயகம் இன்னையிரட்டியின் மீது தேவலாம தீங்கள் கூறியிருக்கலாம். அவனும் வியந்து மகிழ்ந்து நப்பான என்னிடம் ஏன் சொல்கிறார்..."

"அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. அநுராதபுரத்து வீதிகளில் மங்கலான நிலவு வேள்செதில் அந்தப் பெண்ணாசிரியை நான் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து பார்த்தேயோது. 'தஞ்சாவூரில் நான் வாடுப் பிரிந்து வந்த பழுவூர் இளையராணி இங்கே எப்படி வந்து 'சொந்தநாள்' என்று வியப்படைந்தேன். அம்மணி' தங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் சுவைத் தோற்றத்தில் அநுராதபுரம் வீதிகளிலும் இல்லாமை தங்களுக்கும் ஆபரண அலங்காரங்களை நீக்கி விட்டுக் கந்தையைப் பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டால் தத்துப்பமாக அவரைப் போலவே இருப்பார்கள்."

"தீர் சொல்வதை நான் ஏன் நம்ப வேண்டும?" தாங்கள் கற்பனா சக்தி அதிக முடையவர் என்பதை நான் அறிவேன். இதுவும் ஏன் உய்து அபூர்வ கற்பனைகளில் ஒன்றாய் நகக்கூடாது?"

"தேவி! சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். 'தீர் எவ்வளவுதான் ஆணையிட்டிருக்கோண்டாலும் என்னால் நம்ப முடியாது'."

"ராணி! நம்ப முடியாது" என்று தாங்கள் சொல்லுது பொய் தான் சொல்லுது என்பதை என்பது தங்களுக்குத் தெரியுமா? தாங்கள் தெரிந்து கொண்டிருந்த முன்பு தங்களுக்குத் தெரியும். அந்த உண்மையைத் தங்களுக்காரியத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். முதன்முதலில் தங்களைத் தஞ்சை அரண்மனையில் நான் சத்தித்துப் போகிக் கொண்டிருந்தேயோது இருந்திருக்கிறேன். ஆதலையேப் போல கருக்கி கொண்டிருந்தான் என்னை அப்பால் போய் இருக்கச் சொன்னீர்கள். தஞ்சையிலிருந்து திரைத்திரைப் போகின்ற நிலவறைக்கும் நான் போய் ஒன்று கொண்டிருந்தேன் அப்போது நில் விநையாலை காட்டுகளை நான் பார்த்துமபடி நோத்தது.."

"ஆகா! அவை என்ன அபூர்வக் காட்சிகள்!"

கந்தமாறன் மதுராந்தகத் தேவதோடு அந்த நிலவறைப் பாதை வழியாகப் போவதைப் பார்த்தேன்.."

"அதனால் என்ன?"

"சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அதே நிலவறையில் தாங்களும் பெரிய பழுவேட்டையாகும் போவதைப் பார்த்தேன் அப்போது தங்களை எங்கே போகிறீர்கள் என்பது தெரிந்திருக்கவில்லை. பிறகு நான் ஊகித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். தங்களை அண்ணளவின் ஆவி வடிவத்தைப் போல நடித்துச் சக்கரவர்த்தியைத் துன்புறுத்துவதற்காகப் போகிறீர்கள் என்று தெரிந்து கொண்டேன்."

தன்னை நேரம் திடமாக நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த நத்தினி இப்போது திடீரென்று சோர்வடைந்து அங்கே கிடந்த ஆசனம் ஒன்றில் அமரத்தான்.

"ஐயா! இன்னும் என்ன தெரிந்து கொண்டீர்கள்?"

"தாங்களும் பெரிய பழுவேட்டையாகும் நிலவறைப் பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்தேயோது. மதுராந்தகன் அழைத்துச் சென்ற கந்தமாறன் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். பழுவூர் டையரிடம் அவன் ஏதோ கள்ளான். அவர் அவனுடன் தீவரத்திப்பித்துக் கொண்டு வந்த காவலனிடம் ஒரு சமிக்ஞை செய்தார்."

அது என்ன சமிக்ஞை?"

தங்களுக்கு அது தெரிந்தேயிருக்க வேண்டும். கந்தமாறனை முதுகில் குத்திக் கொன்று விடுமபடி பழுவேட்டையார் கட்டளையிட்டார். அதை நான் தடுத்தேன். கந்தமாறன் உயிரைக் காப்பாற்றினான். அதன் பயனாக, அவனுடைய முதுகில் கத்தியால் குத்திய பழி என பெரில் விழுந்தது."

நத்தினி மணிமேகலையைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு, "ஐயா! ஏதேதோ சொல்லி இருக்கப் பெண்ணின் மனத்தை ஏன் கலக்குகிறீர்கள்?" என்றான்.

"தேவி! தங்களை காலமும் இதை யெல்லாம் பற்றி நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. சங்களை கையில் வைத்திருக்கும் வானம் என்னிடம் தாங்கள் கொடுத்த விட்டால், இனிமும்

யாரிடமும் சொல்லவில்லை."

"வானைக் கொடுக்க முடியாது ஸ்ரீயா' ஏதற்காகக் கொடுக்க வேண்டுமோ' யாரிடம் வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள் இன்னும் ஏதாவது கற்பனை செய்து வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள் ஏன்' இப்போதே கிரிகாரிடம் சென்று அவர் இங்கு வந்துவதை நிறுத்தி விடுங்கள்' என்னை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்' போங்கள்' என்று தந்தன் கூறிவிடப்போது அவருடைய கண்களில் நீர் ததுமியியது

"அம்மணி! இளவரசருடைய கயாவம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும் அவரைத் தக்க எனனார் டிடிப்பாது தடுக்க முயன்றால் அவருடைய மடிவாதம் அதகமாதும் ஆனகஸ்ஸா' தான் தங்களை வேண்டிக் கொள்ள வந்தேன்..."

"என்னை வேண்டிக் கொள்ள உமக்கு என்ன உரிமை' நீ கூறியதெல்லாம் கண்ணியாகிய இரக்கம் தான்' நாட்டில் என்னைய பெற்றெடுத்த அன்னையை நீ பார்த்ததாய்வே இரக்கத்தின் அதற்காக நான் எனப்பெத்ததைக் கைவிட வேண்டியோ' என அன்னைக்குச் சக்கரவாதிக் பெரியதுபோகும் செய்தி நுகிறார் அவர் மேலும் அவருடைய மக்கள் மேலும் நான் என இரக்கம் காட்ட வேண்டியோ' பழி வாங்குவதற்கு வேண்டிய காரணம் இன்னும் அதகமல்லவோ ஆகிறது"

"இல்லை, அரசரி! இல்லை! தங்களுடைய பழிவாங்கும் எண்ணத்தைத் தங்கள் அயன்னை சரியென்று ஒப்புக் கொள்வாரா என்று யோசித்துப் பாருங்கள் சக்கரவாதிக்ஸ்ஸின் மக்களை அந்த மூதாட்டி தம் உயிருக்கு உயிராகக் கருதி யிருக்கிறார் அவர்களில் ஒருவனாத் தாங்கள் தங்கள் கைவிலார் கொடுத்து வதை அவர் விடுமபுவாரா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்' ஒத்தாய்விரும்ப மாட்டார். தங்களுடைய செயலை அந்தரால் அவர் தங்களை

வெறுப்பார் அவர் உயிரோடு சூதா வளையில் தங்களைச் சங்குதக் கொண்டிப்பார் இரத்த பிந்தகூட ஆன் வடிவத்தின் வந்து தங்களைச் சுற்றி வந்தத்க் கொண்டிப்பார் வாயினால் அவர் மேல் டிடிப்பாது ஆனால் அவருடைய கண் பார்வையே தங்களை என்னென்னவந்தும் சாகத்திலும் கொடிய வேதனையில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருக்கும்..."

ந

நீதினிலின் கண்களில் இப்போது கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது கண்ணீராததுடைத்துக் கொண்டு மேல் நீரக்காயப் பார்த்தான் அவர் ஏதாவதுமயமாய் காட்சியைப் பார்த்தவன் போல அவன் முகம் வேதனை அடைத்துக் காட்டியது அம்மா' அம்மா' வீர பாண்டியருடைய தலைமும் உடலும் தனித் தனிப்ப வந்து என பிராணனை வதைத்து எடுப்பது போதாதா' நீ வேற்ற வந்து என்னைக் காற வேண்டியோ' என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கச் சிக்கொதவன் போல கண் களைக் கைவிலார் டிடிக்க கொண்டான் சிந்து நீதாம் அந்த அமைவில் தந்தன்வின் விமலம் சூதாம் டிடிக்கேட்டது

மலம் மேகலை வந்திவதேதவனைப் பார்த்து, ஸ்ரீயா' தாங்கள் இவ்வளவு குரூரமானவர் என்று எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று' என்றான்

இரக்கம் காட்ட தந்தன் உட்கேதன் கண்களையப் பார்த்துவிட்டுத் தாங்களை எதெதுவிட்டு அவர் மேல் சூதாம் ஒன்றுமில்லை தங்காய்' எனதுடைய கண்ணகரத்ததாய் சொல்லியோ' எனனையப் போகப் பாதகத்தின் தந்து காயப் பாரறுவதற்காகத்தான் சொல்லுகிறார்' ஆனாலும் அது என்னை இப்படித் துன்புறுத்துகிறது" என்றான்

பின்னர், கண்ணீர் துமபிய கண் கவினார் வந்தவதேதவனை நீரக்கி, ஸ்ரீயா' இதுவளையில் பாத்தம் சாதிக்க

முடியாத காரியத்தை நீர் எடுத்து விட்டீர் என்றுமைய இருமடி நெருங்கியும் இன்கு செயதுவிட்டீர் இதை உமது வீரப்பத்தினியடி இந்த வானை உமமிட்டீம் கொடுத்து விடுகிறேன் பெறுக கொள்கும” என்று வானை நீட்டினான்

வ

ததியததேவன அளதப பெற்றுக் கொண்க கையை நீட்டியபோது நத்தினி மறுபடியும் பின்வாங்கினான்:-

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்! வானை எடுத்துக் கொள்வதற்கு முன் எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய முடியுமா என்று சொல்லுங்கள் என சபதத்தை நிறைவேற்றாமல் நான் இங்கிருந்து கிளம்பினால் வேட்டை மண்டபத்தில் உள்ளவர்கள் என்னைக் கமமா விட்ட மாட்டார்கள் உயிரோடு சிதையில் வைத்து நெருப்பு மூட்டிக் கொளுத்தி விடுவார்கள். அதற்குக் கூட நான் அஞ்சவில்லை ஆனால் நான் சாவதற்கு முன்னால் என தாயை ஒரு முறை சந்திக்க வீரமயுகிறேன் வானாகுவ வீரர்! நீர் கூறியதைபெல்லாம் நான் நம்பவில்லை என்று சொன்னீன் அது தவறு” மறு நாட்டுக் காடுகளில் நலைவீசி கோலமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும் என அன்னையைப் பற்றி நீர் சொல்லியதைபெல்லாம் நான் நம்புகிறேன் ஒவ்வொரு வாரததையையும் நம்புகிறேன் நாளை அவரைப் பார்த்ததும் உண்டு

“எப்போது? எப்படி?” என்று கேட்டான் வத்தியததேவன்

“குழந்தைப் பிராயத்தில் நான் படுத்த தூங்கும்போது சில சமயம் திடுக்கிடிக் கண விழித்துக் கொள்வேன் அப்போது ஒரு பெண்ணுருவம் என முகத்தின்குடில் குனிந்து என்னைக் கண கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் காண்பேன் நான் கண விழித்ததும் அந்த உருவம் மறைந்து விடும் எனக்கு இது அதிசயத்தையும் அச்சத்தையும் அளித்து வந்தது கண்ணாடியில் என முகத்தைப்

பார்த்துக் கொண்டதில் எனக்கு அப்போதிருந்து ஆரை நிரம்ப உண்டு ஆகையால் என முகத் தோற்றம் என மனத்தில் நன்றாகப் பதிந்திருந்தது நான் தூங்கும்போது என்னைக் குனிந்து உறும் பார்த்த உருவம் என்னைப் போலவே இருப்பது பற்றி வியந்திருக்கிறேன் என முகமும் என்னை உறும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த உருவத்தின் முகமும் ஒரே மாநிரி இருக்கும் கூடு விட்டுக் கூடு பாயவது பற்றிய கதைகளை நான் கேட்டிருந்தேன் என உயிரே என உடம்பை விட்டுப் பிரிந்து தனியாக மேலே நின்று என முகத்தை உறும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சந்தேகப்படுவேன் சில சமயம், நான் இறந்து போய் விட்டே போன படுத்திருப்பது என உயிரற்ற உடம்போ என்று எண்ணித் திடுக்கிடுவேன் இதெல்லாம் உண்மையாக நடப்பதா, கனவில நடப்பதா, அல்லது என மனப்பிரமையா, எனக்குச் சித்தக் கோளாறு ஏற்பட்டு விட்டதா என்றெல்லாம் எண்ணி வேதனைப் படுவேன் எனக்குப் பிராயம் வந்த பிறகு அப்படி நான் கண்டதெல்லாம் உண்மையான தோற்றமேதான் என்று பல காரணங்களினால் எனக்கு நிச்சயமாயிற்று முகவியமாக, கந்தர சோழா என்னைப் பார்த்து அடைந்த குழப்பத்தைக் கவனித்து அந்த நிச்சயம் அடைந்தேன் வேறு பல அநிகுறிகளினாலும், ஆழ வாரக்கடியான சில சமயம் தவறக் கூறிய வாரததைகளினாலும், என்னைப் போன்ற உருவம் படைத்த என என்னை ஒருத்தி இருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயம் அடைந்தேன் அவரை ஒரு தடவை பாரக்க வேண்டும், அவருடைய மடியிலே படுத்து விடும் அழ வேண்டும் என்று என உள்ளத்தில் தாபம் குடி கொண்டது ஐயா! இன்று தாங்கள் கூறிய வாரததைகளினால் அந்தத் தாபம் பனமடங்கு அதிகமாகி விட்டது என்னை என தாயாரிடம் நீர் அழைத்துப் போவதாயிருந்தால், என பழிவாங்கும் நோக்கத்தை விட்டு விடுகிறேன்’ இதன்ப பாண்டிய

குலத்து வாணை உமமிடம் இப்போதே கொடுத்த விடுகிறேன்" என்று விமமிக்கொண்டே கூறினான் தந்தினி.

வந்தியத்தேவன் சித்தனையில் ஆழிதான் "இது என்ன வம்பு" கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டு விட்டதே" என்று எண்ணினான்.

மணிமேகலை "ஐயா! நானும் தங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன் அக்காவின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதாக வாக-துக் கொடுங்கள்" என்றான்.

வந்தியத்தேவன் மிக்க தயக்கத்துடன் "என்னால் முடிந்தால் பராக்கிறேன்" என்று சொன்னான்.

"அப்படியானால், உடனே நாம் கிணம்ப வேண்டும் ஆதித்த கரிகாலா இவருக்கு வசுவதற்குள் கிணம்பி விட வேண்டும் இவருக்கு எப்படியு புறப்பட்டுச் செல்வது? வாசவ வழி அபாயகரமானது எதிரே கத்தமாரணம் கரிகாலனும் வந்தாலும் வருவார்கள்" என்றான் தந்தினி.

"வேட்டை மண்டபத்துக்குள்ளிருக்கும் கரங்கப்பாளை வழியாக அழைத்துப் போகிறேன், வாருங்கள்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அக்கா! நானும் வந்து விடுகிறேன் என்னையும் அழைத்துப் போங்கள்" என்றான் மணிமேகலை.

தந்தினி அதைக் கவனிக்காமலே, "வேட்டை மண்டபத்துக்குள் போக தான் விரும்பவில்லை ரவிதானையும் அவனுடைய ஆட்களும் நம்மை உயிரோடு விடமாட்டார்கள்..." என்றான்.

"அம்மணி! தங்கள் மகனில் உள்ள வாணை மட்டும் என்னிடம் கொடுங்கள் அவர்கள் நான் பேரையும் நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"வேண்டாம்! அதனால் பல சங்கடங்கள் உண்டாகும். மணிமேகலை! இவருக்கு வெளியேறுவதற்கு வேறு வழி ஒன்றும் இல்லையா" என்று கேட்டான் தந்தினி தேவி.

ம

ணிமேகலை புருவத்தை தெறித்துக்கொண்டு சிந்து போகிற தான் "அக்கா! எனக்கு வேறு வழி இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை ஆனால் இவரையே கேள்விகள் முன்னொரு சமயம் இவா இந்த அறைவிவிருந்து மாயமாக மறைத்து போனாரா எப்படியு போனாரா என்று கேளுங்கள்" என்றான்.

தந்தினி வந்தியத்தேவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

வந்தியத்தேவன், "ஆம், அம்மணி! வேறு ஒரு வழி இருக்கிறது தற்செயலாக அதை தான் கண்டபிடித்தேன் ஆனால் அதை வழியாகப் போவது எளிதன்று மசக்கா மசக், மா! ததுக்கு மா! ம தாவிக் குதிகக் பீவண்டும் அப்பறம் மதிலு ஏறியும்குதிகக் பீவண்டும் தங்கனால முடியுமா என்று சந்தேகிக்கிறேன் அதைக் காட்டிலும் மந்திர வாதினையும் அவனுடைய ஆட்களையும் ஒரு கை பாரத்துவிட்டுச் கரங்க வழி போவது எளிது" என்று சொன்னான் வந்தியத்தேவன்.

அப்போது மணிமேகலை, "ஐயா அவர்கள் வந்திரார்கள் போலிருக்கிறதே" என்று திடுக்கிட்டது கூறினான்.

இருவரும் உறங்கு கேட்டார்கள்.

ஆம், அப்போது அரண்மனை முன் கட்டிலிருந்து அந்த அறைக்குள் யாரோ வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது.

"ஐயா! கேட்கும் வேட்டை மண்டபத்துக்குள் போய் விடுங்கள்" என்றான் தந்தினிதேவி.

"மறைத்துக்கொள்ள எனக்கு வேறு ஒரு தகவல் இடம் இருக்கிறது தேவி! அந்த வாணை இப்படிக் கொடுங்கள்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

தந்தினி அவனிடம் வாணைக் கொடுப்பதற்காக அதை முன்னால் நீட்டினாள் அப்போது அவனுடைய கை தவறி, வாணை தரைக்கீழ் விழுந்தது, ஜன்னலின் கண்ணுவென்றும் ஒலியை எழுப்பியது.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

முப்பத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

நடித்தது நாடகமா?

வா

ன் தவறித் தளரவில்
விழுந்த போது
எழுந்த ஒலியுடன்
நத்தினியின் சோகம்
ததும்பிய மெல்லிய

சிரிப்பின் ஒலியும் கலந்தது

அவன் பரபரப்புடன் "ஐயா! தெய
வத்தின் தெதும் வேறு விதமாயிருக்கிறது.
வான் இங்கேயே கிடக்கட்டும். நாங்கள்
உடனே போய் மறைத்து கொள்ளுவோம்"
என்றான்

அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளா
மல் வந்தியத்தேவன் குனிந்து வானை
எடுக்கப் போனான் அதன் கூரிய நுனிப்
பகுதியைப் பிடித்துத் தூக்க முயன்றான்

அதேசமயத்தில் அந்த வானின்
பிடியை ஒரு வானினால் மிதித்
துக்கொண்டான் நத்தினி

"வேண்டாம்! இளவரசர்
காதிஸ் வான் விழுந்த சததம்
கேட்டிருக்கும். இங்கே வான்

இல்லாவிட்டால் அவர் மனத்தில் சந்தே
கம் உண்டாகும். ஏற்கெனவே, தங்கள்
மீது அவருக்குச் சந்தேகம். போய் விடுவ
கள்' முன்னொரு தடவை மாயமாய்
இயக்குதது மறைந்தது போல் இந்தத்
தடவையும் மறைத்து போய் விடுவர்கள்"
என்றான்

வந்தியத்தேவன் வானின் முனைையைப்
பிடித்து எடுக்க முயன்றதில் அவன்
கையில் சிறு காயம் உண்டாயிற்று
அவன் வானை விட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தான்
அவன் உன்னங் கையில் இலைசாக இரத்
தம் கசிந்ததை நத்தினி பார்த்தான்

"நான் உமக்குக் கொடுத்த வாகனாக
நிறைவேற்றுவேன் என கையால் என்
உடன்பித்ததானைக் கொல்ல மாட்டேன்

அமரர் கல்கி

தீர் தப்பித்துக் கொள்ளும். உமமை இங்கே அவர் கண்டுவிட்டால் "

"போய் விடுங்கள்' உடனே போய் விடுங்கள்'" என்று மணிமேகலையும் சொத்து கெஞ்சினாள்.

காலடிச் சதம மேலும் நெருங்கிக் கேட்டது

வந்தியத்தேவன் வேண்டா வெறுப்பாக யாழக கருவிகளின் களஞ்சியத்தைத் தூக்கி வினாத்து என்றான் களஞ்சியத்தின் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்று மறைந்தான்

காலடிச்சதம வெகு சமீபத்தில், வாசற்படிக்கருகில் கேட்டது

வந்தியத்தேவன் மறைந்த இடத்தை வியப்புடன் உற்றுப் பாராத்துக் கொண்டிருந்த மணிமேகலையைப் பார்த்து, "தங்காய் நீயும் மறைத்து கொள்' கட்டிலின் நிறைகளுக்குப் பின்னால் மறைத்து கொள்' நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவருக்குத் தெரியாமல் இங்கிருந்து போய் விடு'" என்றான் நத்தினி

மணிமேகலை கட்டிலின் திரைச் சீலைக்குப் பின்னால் மறைத்த மறுகணத்தில் ஆதித்த கரிகாலனும் கத்தமாறனும் உள்ளே வந்தார்கள்

கரிகாலன் கற்றுமுற்றும் பாராத்துக் கொண்டே நத்தினியை நெருங்கினான் கட்டிலின் திரைச் சீலை அசைந்ததை அவன் கவனித்தான் ஆனால், கவனித்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை

நத்தினிக்கு அருகில் வந்ததும் தரைமீடல் கிடந்து ஒளிவிட்டு கொண்டிருந்த வாளைப் பாராத்தான் பின்னர், நத்தினியின் முகத்தை உற்றுப் பாராத்தான்

நத்தினியின் நெஞ்சை ஊடுருவிப் பார்த்த பார்வையின் தீட்சையத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல், வாளை எடுக்கும் பாவனையாக அவன் குனிந்தான்

நத்தினியின் நோக்கத்தை அறிந்து அவளை முந்திக்கொண்டு கரிகாலன் வாளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டான் அதன் அடிய பிடியில் தந்து கூரிய துளியளையில் காத்து பாராத்தான் துளியில் புதிய இரத்தக்கறை இருப்பதையும் பார்த்துக்கொண்டான்.

பின்னர் நத்தினியை நோக்கி, "தேவி' நாங்கள் வரும்போது கேட்ட சதம இந்த வாளின் சதத்தான போலிருக்கிறது தங்கள் கையில் இருந்து நழுவிக்கிழி விடாதீர்' என்று' எங்கள் வாழ்வுபதற்குக் கையில் வாழ்ந்தி ஆயத்தமானது போலத் தோன்றுகிறது" என்றான்

"வீரம் மிக்க இளம் புலிகளையும் தீர்த்திற் சிறந்த வாலிப சிங்கங்களையும் வாழ்வுபதற்குரிய முறை அதுவேயல்லவா?" என்றான் நத்தினி

"மூடகப் புலிகளுக்கும் சிங்கங்களுக்கும் கூரிய நகங்களும் பற்களும் வேண்டும் ஆனால் துள்ளித் திரியும் புள்ளி மாறுகாத அளவு தேவைவில்லையென்று தான் கடவுள் தரவில்லை." என்றான் ஆதித்த கரிகாலன்.

"மாணம் தன் கொம்புகளை உபயோகிக்க வேண்டிய தேவை நேரிடலாம் அல்லவா' தனக்குக் கொம்புகளை அளித்த கடவுளிடம் கனலமான தனிச் செலுத்தும் சந்தாப்பமும நேரிடலாம் அல்லவா' கருளை கூர்ந்து அந்த வாளை என்னிடம் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று மன்றாடினான் நத்தினி

"இல்லை, இல்லை' தங்கள் கைகளுக்கு இது ஏற்றதன்று மலர் கொய்யவும் மாலை புனைவவும் பிரம்மத்தேவன் படைத்த தனிர்க்காலங்களினால் வாளை எப்படிப் பிடிக்க முடியும்'" என்றான் கரிகாலன்.

"கோப்பெருமகனே' இந்த ஏழையின் கைகள் ஆரவத்துடன் மலர் கொய்து ஆசைபுடன் மாலை புனைந்த காலம் உண்டு அந்த மாலைப்பைச் சூழுவதற்குரியவர் எப்போது வருவார் என்று காத் திருந்து காத்திருந்து ஏமாந்த காலமும் உண்டு அவ்விதம் பகற்களவு கண்டு வந்த காலம் போய் எதனையோ வயர்கள் ஆகிவிட்டன இப்போது இந்தத் திக் கற்ற அநாஸ்தியின் கால்கள் வாளைத் துளை கொள்ள வேண்டிய அவசியம் தோற்றிருக்கிறது ஐயா' அந்தத் துளையையும் தாங்கள் என்னிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ளாதீர்கள்" என்றான் நத்தினி

'தேவி' இது என்ன பேச்சு' தங்களைப் பிடிக்கற்ற அநாஸ்தியென்று

சொல்லிக் கொள்ளுகிறீர்கள்' தங்கள், காலால் இட்ட பணி எய்த தனையால் வகித்து திறை வேறுவதற்கு எத்தனை வாலிப வீரர்கள் காதலக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? இது தங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றான் கரிகாலன்.

"நபதிக் கவரி என கால அத தாயை தாதுநாவுண்டை யதனையிலே பட்டு விட்டால் அதற்கு காலை வேட்டிக் கொள்ள வேண்டியதா யிருக்கும், ஐயா! அதற்கென்றும யான அவசியம் அல்லவா?"

"ஐயோ! இது என்ன கர்ண கர்ணமான பேச்சு? பாதச் சிவம்பு கலீர் கலீர் என்று ழலிக்க அரண்மனை மாட கூடங்களில் அன்னமுப ளாணும் தன்னடை பயிடு வேண்டிய கால்களை வேட்டுவதா? இந்த வாரத கைகள் பெரிய பழு வேட்டை ரையரின காதல் விழுததால் அவர் உண்ப எனை பாடு படுமா?"

"ஐயா! அவரைப் பறிக் கவலைப் படு ஹார் ஹார்? அந்தக் கிழ்ச்சியும் ஒரு கர்ணனை செய தால் அளந்தக் கேட்டு தடுங்கி ஓடிப் பதுங்கிய வாலிபப் புலிகள் இப்போது எவ வளவு எதர்யமாக வெளி வந்து தடமாடுகின்றன? அவர் கொள்ளிடத்து வெள எதற்குப் போய்விட்டாரா என்ற செய்கினைக் கேட்ட பின்னர் அலகலா வாலிபப் புலிகளுக்கு விவவளவு துணிச்சல வந்துவிட்டது' அதைப் புலிகள் என்னிடம் ரொம்பவும் நெருங்கி விட்டாமல் பாரதற்குக் கொள்வதற்காக இந்த

ஆயுதத்தை வைத்திருந்தேன் குப்பையில்
விட்டதே எனனை உலகமறிய அழகுத்து
வந்து அரண்மனை வாழவும் அரசு
போகமும அளித்த மகாபுருஷர்
கௌரவத்தைக் காப்பதற்காக இந்த
வாழ்வு உதவியைக் கொடுத்தேன் தாய்
கள் சற்று முன்னால சொன்னது போல,
மலர் கொய்ய வேண்டிய காய்களினால்
வான் கழற்றப் பயின்றேன்..."

"தேவி' உண்மையில் அதற்காகத்
தான்' இந்த வாழ்வுத் தாய்கள் பெட்டி
யில் வைத்துப் பூண்டு செய்து வந்ததும்,
இதைத் தங்கள் மலர்நீரும் மென்மை
வான கண்ணங்கோடு சோதனை
கொஞ்சிக் குலாவி வந்ததும், பெரிய பழ
வேட்டையர் கௌரவத்தைக் காப்பா
ற்றுவதற்காகத்தானா' அல்லது தங்
களைப் பார்த்து அசட்டுச் சிரிப்புச்
சுமத்திக் கொண்டு தெருவரும நீர்ப்பா
ளான தெருவருவோடும் தடுப்பதற்
குத தானா' வேறு தோக்கம் ஒன்றுமில்
லையா?"

"வேறு என்ன விதமான தோக்கம்
இருக்க முடியும், ஸார்"

"ஏன்' வேறு எதனைப் போ தோக்கம்
இருக்க முடியும்' பழி வாங்கும் தோக்கம்
இருக்கலாம் தாய்கள் அடிபணிந்து கை
கப்பிக் கேட்டுக் கொண்டு வேண்டு
மானப புறக்கணித்துத் தங்கள் உள்
ளத்தில அழியாத புண்ணை உள்
டாக்கிய பாதகனைக் கொண்டு சபதம்
முடிக்கும் தோக்கம் இருக்கலாம்"

நத்தினி தலையைக் குனிந்து
கொண்டு ஒரு நேடிய பெருந்தக
விட்டாளே பின்னா, இளவரசனை
நிமிர்ந்து தோக்கி, "கோமகனே' அம்
மாநிரி எண்ணமும் ஒத்தமயம் எனக்கு
இருந்தது உண்மையான அதற்காகவே
இந்த வீரவாழ்வுப் பூண்டு செய்துவந்
தேன் எப்போது அந்த வேளை வரும்
என்று காதலிக்கொண்டிருந்தேன்
ஆனால் வேளை வந்தபோது என காய்
களில் வலிவு இல்லாமல் போய்விட்டது
தெருவில் உறுதியில்லாமலும் போய்
விட்டது இனி இந்த வாழ்வு என
கற்பையும் என கணவரின் கௌரவத்

தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள மட்டுமே
உபயோகப்படுத்தவேன் கருணை
செய்து அதை இப்படிக்கொடுங்கள்"
என்றாள்

"தேவி' அதைப் பொறுப்பை நான்
வகிக்கக் கூடாது' தங்களுக்கோ, தங்கள்
கணவருக்கோ, தீவகு எண்ணிய பாத
கனைத் தண்டிக்கவும் கடமையை நான்
நிறைவேற்றக் கூடாது'" என்றாள்
ஆதித்தகரிகாலன்

"தங்களால் அது இயலாத காரியம்.
இந்தத் திகதற் அதாவது ஸ்திரீயின்
நிம்மதம் தங்கள் ஆரோ துண்பாடுகளைத்
தண்டிக்க முடியுமா?"

"ஏன் முடியாது' நிச்சயமாக முடியும்'
நத்தினி' நீ அன்றைக்கு ஏரீத தீவில்
வந்தியத்தெவனைப் பற்றிக் கூறியதை
யெல்லாம் அப்போது நான் பூரணமாக
நம்பவில்லை பின்னால, கத்தமாறன்
சொல்லியதிலிருந்து அவ்வளவும் உண்
மையான என்று அறிந்தேன் அதைப்
பாதகனை நீ மன்னித்தாலும் நான்
மன்னிக்கச் சித்தமாயில்லை அவன்
எங்கே என்று சொல்' சொல்ல மாட்
டாயா' வேண்டாம்! என் கண்கள்
குருடாகிவிட்டவல்லவை' இதைப் பார்"
என்று ஆதித்தரதுடன் ஆதித்த கரி
காலன் காஜனைச் செய்துகொண்டே
கட்டிவை முடிவிற்குத் தீரரசரிலையை
தோக்கி அடி எடுத்து வைத்தான்

நத்தினி அவன் காலைத் தொட்டு
எழுந்து மண்டியிட்டிருக்க கரங்களைக்
குவித்துக்கொண்டு "கோமகனே' வேண்டாம்
வேண்டாம்!" என்றாள்.

"நத்தினி' உன் கருணையை வேறு
காரியங்களுக்கு வைத்துக் கொள்' என
துண்பனைப் போல நடித்துச் சதி செய்
வும் சண்டாளனிடம் கருணை காட்ட
வேண்டாம்" என்று சொல்லிய வண்
மை ஆதித்த கரிகாலன் நத்தினியை
மீறிக் கொண்டு மேலே நடந்தான்

நத்தினி பிரமித்துத் திகைத்தவன்
போல் தாலாபுறமும் பார்த்து
விழித்தான் இதனை நேரமும்
வாசற்படிக்கு அருகில் சிலையைப்
போல நின்று கொண்டிருந்த கத்தமாற

னைப் பார்த்து "ஐயா' அவரைத் தடுங்கள்" என்று அலறினாள்.

கத்தமாறனாகிய கைக்கு உயிர் வந்தது ஆனால் அவன் இரத்த இடத்தைவிட்டு அசையவில்லை. இடமாக ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு மீண்டும் சிலையாக மாறிவிட்டான்.

கரிகாலன் ஒரு கைவினால் வாளை ஓங்கிய வண்ணம் கட்டில் திரைச்சீலை யின் அருகில் சென்று, இன்னொரு கைவினால் திரையை விலக்கினான்.

உள்ளே, கைவில் சிந்திய கரிய கத்தி புடன தோன்றிய மணிமேகலை 'கிந்தி' என்று சத்தமிட்டாள்.

ஆதித்த கரிகாலன் ஓங்கிய வாழ்வு வ சிந்து நேரம் ஸதமயித்து நிலறுவிட்டுப் பின்னா அந்த வாழ்வினால் கட்டில் திரைச்சீலையைக் கிழித்தெறிந்தான்.

"ஆகா' இந்தப் பெண் புலியா இங்கே திறகிறது' அப்பப்பா' இதன் தங்கு மிக்க காணையாழிற்றே" என்று கூறி 'ஹா ஹா ஹா'வென்று சிரித்தான்.

பின்னா, கத்தமாறனைப் பார்த்து, "நண்பா' உன் தங்கையை அழைத்துப் போய் அவன் தாயாரிடம் ஒப்புவித்து விட்டு வா' இவன் வலிநீறில் எதத்தை புலிகூட்டிகள் பிறக்குமோ தெரியாது' இவன் இந்த வீர பாண்டியத்துடைய வாளுக்கு இந்தனை நேரம் இரையாகிச் செத்திருந்தால் சோழ நாடு எதத்தை வீரப்பதலவா புதலவிகளை இழக்கும்படி நோந்திருக்கும்" என்றான்.

சற்று முன் உண்ணமயிலேயே பெண் புலி போல சிந்திய மணிமேகலை ஆதித்த கரிகாலனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான்கு அடைந்தான் கத்தமாறன் அவனை அழைக்கி அழைப்பதற்குள், அவ னாகவே அந்த அழைப்பிலிருந்து செல்ல ஆயத்தமாகி விட்டான்.

இண்ணமும் தங்கையும் அங்கி ருத்து போனதும், கரிகாலன் தந்தினியைப் பார்த்து, "தேவி' ஒரு நாடகம் நடந்து அவர்கள் இருவரை யும் போகச் செயதுவிட்டீர்கள் இனி மேலாவது நம் உள்ளத்தைத் திறந்து உன்

மைையைப் பேசலாம் அல்லவா" என றான்.

தந்தினி உணமையான விளாப்புடன் கரிகாலனை நோக்கி, "ஐயா' தாய்கள் தடித்தது நாடகமா' அப்படியானால், அது ஆச்சரியமான நடிகைத்தான்' நடித்தும் அதை உணமையென்கிற தமிழ் ஏமாத்து போனேன்" என்றான்.

"தந்தினி' நடிகையிலே உனக்கு இணை இதை உலகிலேயே இல்லை என்பது என ண்ணம் தீயே ஏமாந்திருந்தால், என நடிகைத் திறமையை அவசியம் மெச்சிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்' ஆனாலும், நான் வாளை ஓங்கிக் கொண்டு மணி மேகலை மறைத்திருந்த இடத்தை நோக்கிப் போனபோது, நீ என்னைத் தடுக்கவில்லைய' அது ஏன்' என மீது கமந்துள்ள பல குற்றங்களுடன் ஸதிரீ றந்தது தோஷமும் சேரடும் என்று எண்ணிய பார்த்துக்கொண்டிருந்தாயா" என்று கேட்டான் கரிகாலன்.

'சிவ சிவா' இந்த உலகத்திலேயே இன்றைக்கு அந்தப் பெண் ஒருத்தியிடத் தான் நான் உணமையான அன்பு கொண்டிருக்கிறேன் அவளும் சாகும் ம் என்று கமமா பார்த்துக் கொண்டிருப் போனா' திரையை நீக்கியதும் தாய்க்குத் தெரிந்து கொள்வீர்கள் என்று எண்ணி யேன்."

கரிகாலன் சிரித்தான்.

"இந்தச் சிரிப்பின் பொருள் விளங்க வில்லை" என்றான் தந்தினி.

"மணிமேகலையை நான் கொல்லு வதற்கு நீ சொன்ன காரணம் போதும்" என்றான் கரிகாலன்.

"இன்னும் விளங்கவில்லை"

"நீ வாரிடமாவது அன்பு கொண் டாய் என்றால், அவனோ அவனோ என்னுடைய பரம் வித்தாயாகி விடு வார்கள் இது உனக்குத் தெரியாதா"

"தேரியும், அதற்கைத் துரதிாஷ்ட சாலி நான் என்று தெரியும் ஆனாலும் தங்கு குரோதம் களங்கப்பட மந்திராத இந்த இளம் பெண் வரைவில செல்லும் என்று நான் கருதவில்லை"

"அல்லது உன் நோக்கம் வேறுவிதமா கவும் இருக்கலாம் நான் மணிமேகலை

1. எவ்வளவுதான் தந்தைக்குப்
பேருமப்பு செய்யுமா? சொ
ராமாஜியத்தினால் பங்கிட்டு
கொடுத்தது சாமரம் செய்து
வைப்பதற்காகவோ எனக்கும
மணி மீகைகளுக்குத் திருமணம்
செய்வித்துக் கண்களில் பாகு
காகவோ இதனை முயற்சி
யா செய்ததாகச் சொ
லாதே! அந்தக் கதைகளை
செல்லலாம் தான் நம்ப
மாட்டேன் நம்பி

2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841.

1. 1000 00 00 00 00 00
 2. 00 00 00 00 00 00
 3. 00 00 00 00 00 00
 4. 00 00 00 00 00 00
 5. 00 00 00 00 00 00
 6. 00 00 00 00 00 00
 7. 00 00 00 00 00 00
 8. 00 00 00 00 00 00
 9. 00 00 00 00 00 00
 10. 00 00 00 00 00 00

கிடைப்பாது என உள்ளத்தில் திரம்பி
 விசுவப்பதேவலாம திராசையும் அவ
 நம்பிக்கையுத்தான இந்த நாட்டை
 விடும். இந்த உலகத்தை விட்டுப்
 னான போய்விட விரும்புகின்றன அதற்கு
 முன்னால உன்னை ஒரு நடையை

பார்த்து விடை பெற்றுப் போகாம
 என்றுதான் வந்தேன் ஒரு சமயம்
 என்னிடம் நீ ஒரு வரம் கோரினாய்
 காலில் விழுந்து மன்றாடிக் கேட்டுக்
 கொண்டாய் கையெடுத்துக் குழவிட்டு
 திராசைய என ஆதரித்ததினாலும்

முக்கத்தனத்தினாலும் 3 கோயிலை
நான் கொடுக்கவில்லை பிறகு ஓய
வோடு கண்ணம்மா அந்த இளைத்து வந்த
தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு
உதேயும் பரிசாரம் உண்டானால்
அதைச் செய்வீர். இப்போதும்

என்று யாழ்ப்பாணம் நகரில் 'கோல்' எந்த
விதத்தாலும் அதற்கு நான் பரிசாரம்
செய்ய முடியும் என்றால், கோல்"

யன்றே இக்கம் ததுமும் நூலில்
கூறிய கரிகாலனைப் பார்த்து
நகரில், "கோமகபீன்' அதற்குப்

பரிகாரம் ஒன்றை கிடை யாது இறந்தவா
கள் இறந்தவர்கள்தான்' இறந்தவா
களைப் பிழைக்கச் செய்யச் சக்தி இடந்
தெனில் யாந்ததும் கிடை யாது கதை
களில் காவியங்களில் சொல்கிறா
கள் நாம் பார்த்ததில்லை' என்றான்

'இறந்தவர்களைப் பிழைக்கச் செய்
யாது அது உண்மையான' ஆனால்
உயிருக்கு உயிர் கொடுத்தது பரிகாரம்
தேவரம் அல்லவா' இத்தர பார'
என்னிடம் இவ்விதம் மறைக்க வேண்டாம்
இவ்விதம் எதற்காக வந்தாய்,
என்னை எதற்காக வரச் சொன்னாய்
என்னதற்காகப் படிவேட்டை என்னத
தற்காகத் துன்புபட்டாய் என்பதென்
னாம் எனக்குத் தெரியாது என்று என்
வாத்த' நீயே நானும் சிவனாகிறுவா
களாய் நந்த காளில் நந்து உன் மனத்தின்
எழும் எண்ணங்களை அறியும் சக்தி
எனக்கு உண்டு எனக்கு ஆந்திரம்
உண்டி நீததன்மையான சேவல் புரியாபடி
செய்வதற்காகவே வீர பாண்டியனு
டைய உயிருக்காக நீ மயறாடினாய் என
பக்கத்தில் நந்து என்னை வதைத்துக்
கொண்டிருப்பதற்காகவே பெரிய
படிவேட்டையான நீ மயறாது தற்
சைக்கு வந்தாய் நான் காஞ்சியில் நீம்
மதியுடன் இயங்கு உனக்குப் பெருக்க
வில்லை அதனால்தான் இதைக் கடிப்பா
அண்மனைக்கு வரச் செய்தாய் வீர
பாண்டியனுடைய வானினால் என்
னைக் கொன்று பரிபுட்கும் நோக்
கத்துடன்தான் நீ இவ்விடத்துக்கு
வந்திருக்கிறாய் அந்த உண்மையான
நோக்கத்தைத் தடைப்படுத்தி நிறைவேற்றிக்
கொள்' அதற்காகவே கந்தமாரனையும்
அவன் தங்கையையும் அப்பறப்படுத்தி
கொள் இத்தர' இந்த வானைப் பெற்றுக்
கொள்' உன் பழியை முடித்துக்கொள்"
என்று கூறிக் கிரகனை வானை நீட்டி
னான்

நந்தினி வானை வாங்கிக்கொண்
டாள். வானைப் பிடித்த அவளு
டைய கைகள் கடுங்கின பின்னர்
அவள் உடம்பில்லாமல் கடுங்கியது கண்
களில் கண்ணீர் துருமியது இதுவரையில்

பிளக்கும் சோகக் குரலில் விமமலாம்
தேம்பலும் கலந்து வந்தன.

'நந்தினி' இது என்ன அமரரியம்'
இந்த மனத தனிச்சி ஏன்' நீ பட்டா
குடம்பத்தில் வளர்த்தவன், ஆனால் வீர
மறக் குலத்தில் பிறந்தவன் அல்லவா'
அட்டி மந்தையில் வளர்த்தபடியால்
செக்ககுட்டி தன் இயல்பை இழந்து
விட்டாய் இத்தர பார' உன் பழியை
முடிப்பதற்குக் கந்தமாரனைச் சீயா,
பாரத்திப்பெந்திரனைச் சீயா, வந்தியத்
தேவனைச் சீயா நீ ஏன் விட வேண்டாம்
அவர்கள் மீது எனக்குக் கோபத்தை
உண்டாக்கவும் வேண்டாம் உன்
சபதத்தை நீயே நிறைவேற்றிக்
கொள்' உன் பழியை உன் கையினால்
வேய முடித்துக்கொள்' யாராவது
இப்பேர் மறுபடியும் வந்து தொலைந்து
விட்டால் கந்தமாரன் தன் தங்கையை
அவனைவிடம் சோயிர்த்து விட்டுக்
கிழம்பி வருவான் பாரத்திப்பெந்திரனும்
சம்பவனையரும் திருமயி வரும் நேரமும்
ஆகிவிட்டது அவர்களுடனே என்
பாட்டன் மலையமாளும் வந்தாலும்
வல்லாம் படிவேட்டையா கொள்ளி
டத்து வெள்ளத்தில் போயிருப்பாரா
என்றும் நான் நம்பவில்லை அவரும்
திருமயி வந்தாலும் வரக்கூடும் உன்
பழியை முடித்துச் சபதத்தை நிறை
வேற்றிக் கொள்ள இதைக் காட்டிலும்
நல்ல சந்தர்ப்பம் வாய் போவதில்லை
என்னைக் கொன்றுவதினால் எனக்கு
நீ எவ்விதத் தீயதும் செய்தவனாக
மாட்டாய்' பித்தலி செய்தவளாவாய்"
என்றான்

நந்தினி பொங்கி வந்த விமமலை
அடக்கிக்கொண்டு, 'கோமகனே'
தங்கள்ிடம் நான் எந்தையும் மன்றக்கவும்
இல்லை, மன்றக்க விநாபவும் இல்லை
நான் இவ்வித வந்ததின நோக்கம் பற்றித்
தாங்கள் கூறினதெல்லாம் உண்மைதான்
தங்களை இவ்வித வரச் சொன்னதின
நோக்கமும் அதுதான் ஆனால் சந்தர்ப
பம் நோத்திருக்கும் சமயத்தில் என்
கைகளில் வலிவு இல்லை என தெரி

லும் தைரியம் இல்லை தாங்கள் என்னைத் 'கேட வரம் காட்டி' அதன் கேட்டவுடனேயே என கைவிடுத்த வான நாழிகை கீழ் விழுந்துவிட்டது இந்தப் பாடங்கள் வாண்ப பிடித்திருக்கும் என காங்கள் நடுங்குவதை" என நான்.

"ஆம், ஆம்" அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் ஆனால் அதன் காரணத்தான் எனக்குத் தெரியவில்லை உன் நெஞ்சம் ஒரு சமயம் எவ்வளவு உறுதியடைந்திருந்தது என்பதை நான் அறிவேன் கேட்வந்தியற்காக வஜ்ராயுதத்தைச் செய்து கொடுத்த பிறகு அதில் மீதமான உலகத்தைக் கொண்டு பிரம்மத்தவன் உன் இருந்ததைப் படைத்திருக்க வேண்டும் என்று நான் எண்ணுவதுண்டு அப்படிப்பட்ட உன் நெஞ்ச இவ்விதம் இளகிவிட்டதன் காரணம் என்ன?"

"தங்கள் கேட்பு வந்தியத்தவர் கொண் செய்கிறான் காரணம்"

"ஆகா! தீயம் நாணூட உடன் பிறந்த வர்கள் என்று அவன் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வந்த செய்தியைத்தான் சொல்லுகிறாய்? அவனைக்கு ஏரிக் கனாக நீயில் நாம் பிச்சி கொண்டு குத்தியாது நீ அதை நம்பவில்லை யென்று சொன்னா'யே' நம்மை மறுபடியும் பிரித்து வையாதற்காக காட்டி செய்திருக்கும் சூழ்ச்சி என்று கூறினா'யே?"

"நான் அதை நம்பக்கூடாது என்று நான் பார்த்தேன் அதற்காக எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்தேன் ஆனால் இன்று அவர் கூறிய வேறொரு செய்தி என நெஞ்சறுதியை அடிக்காது குலைத்துவிட்டது."

"ஆகா! அது என்ன? இன்னும் ஏதாவது புதிய கற்பனையை? புதிதாக வேறு என்ன கூறினான்?"

"என்னைப் பெற்ற அன்னையைய பற்றிச் சொன்னார் அவன் இவ் வகைத் தீயில் பார்த்ததாகக் கூறினார் அதை நான் நம்ப மறுப்பதற்குக்

காரணம் எதுவும் இல்லை கோமகனே' முன்னொரு தடவை நான் ஒரு வரம் கேட்டேன் அதைத் தாங்கள் கொடுக்க வில்லை அதற்காக இன்றுவரை வந்ததப்படுவதாகச் சொன்னீர்கள் இன்று மறுபடியும் ஒரு வரம் கேட்கிறேன் இதையாவது கொடுப்பீர்களா?"

"வரம் இன்னது என்று குறிப்பிட்டுக் கேட்டால், கொடுக்க முடியும் முடியாது என்று சொல்கிறேன்."

"கோமகனே' வீர பாண்டியனுடைய மரணத்துக்குப் பழி வாங்குவதாக நான் சபதம் செய்தது உண்மையான, மீனெனம் பொந்தத் தீர்தப் பாண்டிய குகத்து வானினால் ஒன்று தங்களைக் கொல்லவேன் அல்லது என்னை தான் கொன்று கொண்டு மாயவேன் என்று சபதம் எடுத்ததுக்கொண்டேன் தங்களைக் கொல்லதற்கு என நெஞ்சி லூம் துணிவு இல்லை, என கைகளிலும் வலிவு இல்லை என்னை நானே கொன்றுகொண்டு தங்கள் முன்னா லேயே மடியலாம் என்று எண்ணினால், அதற்குப் போதிய பலம் என கைகளில் இல்லை அரைகுறையாக முயன்று, என உயிர் போகாவிட்டால் என்ன செய்வது என்று பயமாயிருக்கிறது ஐயா' என சபதத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவி செய்யுங்கள்' இந்த வானைத் தாங்களே வாங்கிக்கொண்டு தங்கள் கைவினால் என்னை வெட்டிக் கொன்று விடுங்கள்' அப்போது என சபகம் முடிந்து வீரம் இந்த ஜன் மத்தில் மட்டுமின்றி இனி வரும் பிறவிகளிலும் தங்களிடம் நன்றியுள்ள வனாவேன்"

இவ்விதம் கூறிக்கொண்டே நந்தினி நீடிய வானை மறுபடியும் ஆதிதக் கரி காலன் வாங்கிக் கொண்டான்.

"ஓரா ஓரா ஓரா" என்று அரண்மனை முழுதும் எதிரொலி செய்யும்படி பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

(தொடரும்)

யொன்னியின் செஸ்வன்

முப்பத்து ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

காரிருள் சூழ்ந்தது!

ஆ

தித்த கரிகாலனுடைய பயங்கரமான வெறி கொண்ட சிரிப்பு வாழ் களஞ்சியத்தில் ஒளித திருத்த வந்தியத்தென்று டைய காதின விழுந்து அவனுக்கு நிராமாஞ்சனத்தை உண்டாக்கி யது விரைவில் ஏதோ விபரீதம் கீழ்ப் போகிறது என்று அவனுடைய உள்ளு ணாச்சி கூறியது நிழல் வடிவங்கொண்ட யம் தாமரானை கையில் பாசக் கயிறுடன் அந்த அளையில் பிரசத்தமாகியிருந்தான் பாசக் கயிறை விக்கதற்குச் சமயம் நோக்கிக்கொண்டிருந்தான் ஆனால் யா மீது எறியப் போகிறான்? பாசுடைய உயி ராகக் கொண்டு போகப் போகிறான்? கரிகாலன் உயி ரையா? அவனு நத்தினி தேவி யின் உயிரையா? ஒருவேளை அவர்கள் இருவரையும்

மரணம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறதா? சகோதரன் சகோதரியைக் கொலைப் போடுவானா? சகோதரி சகோதரனைக் கொலைப் போகிறானா? அவனு இவரும் ஒருவரையொருவர் கொன்று கொண்டு சாகப் போகிறார்களா? - இம் மாதிரி ஏதும் நடவாதபடி தடுப்பதற்குத் தான் இளைப்பாறாட்டி தன்னை வினரத்து போகும்படி அனுப்பி வைத்தான் தன் னால் இவ்வளவுதான் செய்தாகி விட்டது இவ்வாட்டிமும் அவர்களுட்குள்ள உறவைப் பற்றிச் சொல்லியாகி விட்டது இருவரு டைய உள்ளமும் இளகும்படியும் செய் தாகி விட்டது ஆனாலும், பவுன் ஏற் படுமா? வெறி கொண்ட கரிகாலனையோ,

அமரர் கல்கி

பிரமை பிடித்த நத்தினியையோ, கொடுசெயல் எதுவும் செய்யாமல் தடுக்க முடியுமா? இதன் சமயத்தில் தான் நத்தினிய குறுக்கிடுவதாக ஏதேனும் தன்மை விளைவுமா? ஒருவேளை இருவருக்கும் மத்தியில் தன்னுடைய உரிமைப் பரி கொடுப்பது எனில், அவர்களுடைய குரோதம் தணிவுமா? - இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி வந்தியத்தெவனுடைய உள்ளக் கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது இன்னும் சிந்து பொறுதலுப் பார்க்கலாம். - தான் அவசரப்பட்டுக் குறுக்கிடுவதினால் காரியம் கெட்டுப் போக வேண்டாம் என்று பல்வகை கடித்துக் கொண்டு தின்றான்

6 ரிகாலருடைய வெறி கொண்ட சிறிப்பு அடங்கிய பிறகு, அவர்களுடைய சம்பாஷணை மேலும் தொடர்ந்தது

"ஐயா! என் வாழ்நாளில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும்படியான காரியம் எதுவும் தான் செய்ததில்லை. சாகும் சமயத்திலாவது தாங்கள் சிறித்து மகிழ்வதற்காக காரணமானது பற்றிச் சந்தோஷம்" என தான் நத்தினி

"ஆம், நத்தினி! இன்றைக்கு எனக்கு மிகச் சந்தோஷமான தினத்தான் இதனை வருஷமாக நீ என்னைப் படுத்தி வைத்த பாட்டுக்கெல்லாம் இன்றைக்கு முடிவு ஏற்படப் போகிறது இந்தத் தடவை தான் காலூசியிலிருந்து புறப்பட்டபோது ஒருவாறு மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டுதான் வந்தேன். உன்னை நேரில் பார்த்த பிறகு ஒருவேளை என் மனம் சலித்து விடுமோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தேன். அதற்கிடமில்லாமல், நீயே வானம் என எனில் கொடுத்ததுவிட்டாய்" என்று கூறிக் கரிகாலன் மீண்டும் சிறித்தான்

"கோமகனே! எனக்கும் இன்று கதினத்தான். தங்கள் கையினால் வெட்டுண்டு இறப்பதைப் போன்ற இனிமையான மரணம் எனக்குக் கிட்டப் போவதில்லை ஒரு காலத்தில் தாங்கள் என கழுத்தில் பூமாலை சூட்டப் போகிறீர்கள் என்று

ஆசைக் களவு கண்டு கொண்டிருந்தேன் அது திறை வேற முடிவாமற் போயிற்று தங்கள் கைவிழ்ந்த வாணன் என் கழுத்தில சூட்டிக் கொண்டனும் பேராவது எனக்குக் கிடைக்கடும் ஐயா' நேரம் ஆகிறது ஏன் தாமதிக் கிதிர்கள்" என்றான் நத்தினி

"பல வருஷம் தாமதித்தாகி விட்டது இன்னும் சில நிமிஷம் தாமதிப்பதினால் நஷ்டம் ஒன்றுமில்லை நத்தினி' சற்று என்னைப் பார' கடைசி முறையாக என்னைப் பார்த்து என் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்' பூமானை சூட்ட வேண்டிய கைவினால் தான் ஏன் உனக்கு வான மாலை சூட்ட வேண்டும்' நீ ஒரு காலத் தில் ஆசைக்களவு கண்டது உண்மையாக இருந்தால் இப்போது ஏன் அதை திறைவேற்றிக் கொள்ளக் கூடாது' அதற்குத் தடையாக நிற்பவர்கள் யார் என்று சொல்லு' உன்னைக் கொல்லுவதற்குப் பதிலாக அவர்களைக் கொன்று விட்டு மறு காரியம் பார்க்கிறேன்" என்றான் கரிகாலன்

"வேண்டாம், ஐயா' வேண்டாம்' உங்களுக்குக் கொடி புண்ணியம் உண்டு என் காரணமாக இனி வேறு யாரும் சாக வேண்டாம்' யாரும் தடையாக நிற்கவும் இல்லை. என்னுடைய தலைவிதிதான் தடையாக இருக்கிறது"

"அந்தத் தடையை ஒரு கொடியில் நான் தவிடுபொடி செயதுவிடுகிறேன் தலைவிதிவின் பேரில் பாரதத்தைப் போடாதே' பிரமமா எழுதிய எழுத்தை நான் மாற்றி எழுதுகிறேன், பார்..."

நத்தினி குறுக்கிட்டு, "பிரமமா எழுதிய எழுத்தை மாற்றி எழுதலாம் ஆனால் ஒருவருடைய பிறப்பை மாற்றி அமைக்க முடியுமா?" என்று கேட்டான்

"எதைப் பற்றிக் கேட்கிறாய், நத்தினி' நமது சிறு பிராயத்தில் உன்னைப் பட்டர் குலத்துப் பெண் என்றும், அதனால் உன்னுடன் சிநேகம் செய்யக் கூடாதென்றும் என் குடும்பத்தினர் சொன்னார்களே, அதைப் பற்றியா' இல்லை' நீ பட்டர் குலத்தில் வளர்ந்தவனேயன்றி அந்தக் குலத்தில் பிறந்தவன் அல்ல என்பதை நீயும் நானும் முன்பே அறிந்திருந்தோம்."

"அதைப் பற்றி இப்போது சொல்லவில்லை, ஐயா' தங்கள் அருமை தண்பர், வானர் குலத்து வீரர் - கொண்டு வந்த செய்தியைப் பற்றியே சொல்லுகிறேன் பழையாறை இளையபிராட்டி அவசரமாகச் சொல்லி யனுப்பிய செய்தியைப் பற்றியே கூறுகிறேன் தான் தங்கள் சகோதரி என்பதை இதற்குள்ளாகவே மறந்து விடமார்களா?"

"நத்தினி! அன்றைக்கு நான் உன்னிடம் அதைப்

பற்றிச் சொன்னபோது, நீ அதை தம்பலிலை உண்ணவும் எண்ணவும் பிரித்து வைப்பதற்குச் செய்யும் இன னொரு குழாசி என்றாய் பிறகு நானும் யோசித்து அதே முடிவுக்கு வந்தேன். அதை நிச்சயம் செய்து கொள்ள வேண்டு மானால்..."

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! எனக்கு அதைப் பற்றிச் சத்தேகமே இல்லை. கோமகனே' தங்களுக்கும் எனக்கும் இரத்த சம்பந்தம் ஏதுவுமில்லை..."

"பின், என்ன தடை, நத்தினி?"

"நான் தங்களுக்குப் பாட்டனா முறை பிழைப்ப பழுவேட்டரையரை மணந்த வன் தங்களுக்குப் பாட்டி முறையில் உள் ளவன். இது போதாது?"

"நத்தினி' அதைக் கவனம் சொல்லி என்னை மறுபடியும் ஏமாற்றப் பார்க்க வேண்டாம் உலகத்தின் முன் சிஸையில் நீ பழுவேட்டரையரின் இனையராணியாக இருக்கலாம் ஆனால் உண்மையில் நீ அவரை மணந்துகொள்ளவில்லை ஏதோ காரணார்த்தமாகவே அவருடைய அரண் மனையில் வத்திருக்கிறாய் முன்னொரு தடவை, தஞ்சையில் நான் கேட்டபோது இவ்வாறுதான் கூறினாய் அப்போது நான் நமது ஆகைக் கவனம் உனக்கு நினைவுட்டினேன் அதை நினைவேற்று வதற்கு நீ பயங்கரமான திபந்தனைகளை விதித்தாய்' பழுவேட்டரையரைக் கொண்டு, என் தந்தையையும், சகோதரி யையும் சிறையில்வைத்துவிட்டு, உன் னைச் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைக்க வேண்டும் என்றாய் வெறி கொண்ட ராட்சஸி நீ என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு நான் காஞ்சிகுருப் போனேன் அப்புறம் நீ என்னை விட்டு விட்டாயா' இல்லை! ஓயாமல் ஒழியாமல் கணவிலும் நினைவி லும் வந்து என்னை வதைத்துக் கொண்டிருந்தாய், சில சமயம் அழுது புலம்பி என் னைத் துன்புறுத்தினாய், சில சமயம் மோகனப் புன் சிரிப்புச் சிரித்து என் உயிரை வதைத்தாய், சில சமயம் பிச்சி யைப் போல சிரித்து என்னையும் பித்த னாக்கினாய்..."

"கோமகனே' தங்களுடைய மனப் பிரமைக்கு என் பேரில் ஏன் குற்றம் சுமத்துகிறான்' தாங்கள் எனக்குச் செய்த அநீதிக்கும் கொடுமைக்கும் பலனை அழைப்பித்தார்கள் அதற்கு நான் என்ன செய்யவன்' நான் மட்டும் கஷ்டப்பட வில்லையென்று எண்ணுகிறீர்களா' பழுவேட்டரையரின் மாணிகையில் கை போகவசனில் ஆழந்து குதூகலமாயிருந் தேன் என்று நம்புகிறீர்களா?" என நத்தினி கேட்ட குரலில் மீண்டும் பழையபடி ஆத்திரமும் கொடுமும் பொங்கித் தலும் பின்

இதைக் கேட்டு வத்தியத்தெவன் பீதி கொண்டான் அவனுடைய உடம்பு பட படத்தது

தித்த கரிகாலரின் ஸ்வரமும் ஏறக் தொடங்கியது

"நீயும் கஷ்டப்பட்டதாகவா சொல்கிறாய்' அப்படியானால் இப்போது ஏன் நாம் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டு விண் பொழுது போகக் வேண் டும்' என்னுடன் புறப்பட்டு வருவதற்கு உன்னுடைய சமமத்தைத் தெரியப் படுத்து, உடனே புறப்பட்டுச் செல்வோம். உனக்காக நான் இந்தப் பெரிய சோழ இராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டு வரச் சித்தமாய் இருக்கிறேன் பிறந்த நாட் டையும் தாய் தந்தையரையும் உற்றார் உறவினரையும் துறந்துவிட்டு வருகிறேன் வாயல் ஏறிக் கடல் கடந்து செல்வோம் கடல்களுக்கு அப்பால் எத்தனை எத் தனைய்யா அற்புதமான நில தீவாததாங் கள் இருக்கின்றன அவற்றில் ஒன்றை அடைவோம் உன்னைக் காட்டிலும் இந்த இராஜ்யம் எனக்குப் பெரியதன்று"

"கோமகனே' தாங்கள் இராஜ்யத்தைத் துறந்தாலும துறப்பீர்கள்' ஆனால் இதிக் கிருக்தவ மகன் புராதனமான சோழ சிங் காதனத்தில் ஏறுவதற்குச் சமமதிக்க மாட மாகள் இல்லையா?" என்று கூறி விட்டு நத்தினி தனக்கத் தனையில் நீப் பொறி பற்றத்தது

"பெண்ணே' இதை வேறு விதமாகப்

பார்' உனக்கு என்னைக் காட்டிலும் சோழ சிங்காதனம் உயர்வானதா? என்னிடம் நீ அந்த தானிலிருந்து காட்டிய பிரியம் எல்லாம் சிங்காதனம் ஏறி மணிமகுடம் குடும் ஆசையினால் நடித்த நடிப்புத் தானா? என்றான் கரிகாலன்.

"ஆகா! அப்படியே வைத்துக் கொள் ளுங்கள் எனக்கு அரண்மனை வாழவும் அரசு போகவும் அரியாசனமும் தான் வேண்டும் இவற்றுக்காகவே, பழுவேட்ட னையரை தான் மணத்தேன் இவற்றுக் காகவே வீர பாண்டியரைக் காப்பாற்று வதற்கு முயன்றேன்..."

"அடி பாதகி! அவன் பெயரை எதற் காக இப்போது சொல்லுகிறாய்?" என்று கர்ஜனை செய்தான் கரிகாலன். நத்தினி மறுமொழி கூறுவதற்கு முன்னால் அவன் தொடர்ந்து மேலும் கூறினான் -

"ஆகா! எனக்குத் தெரிகிறது உன்னு டைய சூழ்ச்சியெல்லாம் எனக்கு இப் போது நன்றாய்த் தெரிகிறது வீர பாண்டி யனுடைய பெயரைச் சொன்னால் எனக்கு ஆதிரம் வரும் தான் உன்னை உண்மையாகவே கொல்ல வகுவேன் உடனே இங்கு நீ காலால் இட்டதைத் தலையால் செய்யக் காத்திருக்கும் வாலிப சிங்கங்களில் ஒருவன் வந்து என்னைக் கொன்று விடுவான் என்பது உன் அந்த ரங்க நோக்கம் அடி சண்டாளி! அந்த வததியத்தேவன் எங்கே இருக்கிறான்? எங்கே அவனை மறைத்து வைத்திருக் கிறாய், சொல்' இங்கேதான் அவன் ஒளிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் நீ என னோடு வர மறுப்பதற்குக் காரணமும் இப் போது நன்றாய்த் தெரிகிறது ஆமாம், அவன்தான் காரணம்! அவனோடு நீ ஒடிப் போக எண்ணியிருப்பதுதான் கார ணம் பழுவேட்ட னையரை நீ இவ்விடம் விட்டு அனுப்பியதற்கும் அவன்தான் காரணம் தங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்த்து பேசிக் கொண்டுதான் இப்படியெல்லாம் சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறீர்கள் ஆகா! எப்படி தான் ஏமாந்து போனேன்? எங்கே அந்தப் பாதகன் வததியத்தேவன்? எங்கே உன்னுடைய புதிய காதலன்..."

வவாறு ஆதித்த கரிகாலன் வெறிக் கூச்சம் போட்டுக்கொண்டே கத்தியைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் அந்த அறையில் ஓடத் தொடங்கினார் ஒரு சமயம் யாழக் களஞ்சியத்தை நெருங்கி வந்தார் அப் போது நத்தினி ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து சென்று அவர் காலடியில் வீழ்ந்து "கோமகனே! இதைக் கேளுங்கள்! உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு நான் சொல்வதைக் கேட்டு விட்டுப் பிறகு எது வேணுமானாலும் செய்யுங்கள். வானாகுல வீரரைப் பற்றித் தாங்கள் கூறுவது அபாண்டம் பூமாதேவி பொறுக்க மாட்டாள் அவருக்கு ஏதேனும் தாங்கள் தீவிர செய்தால், என் அருமைத் தோழி மணிமேகலை உயிரையே விட்டு விடுவாள்! தங்களுக்கு மகத்தான பாவம் சம்பவிக்கும் வேண்டாம்! இதோ என் நெஞ்சைப் பிளந்து பாருங்கள் வீர பாண்டியருடைய வானினாலேயே என் நெஞ்சைத் தீர்ப் பாருங்கள் அதற்குள்ளே தங்களுடைய திருவுருவத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இராது இது சத்தியம்! சத்தியம்! சத்தியம்!" என்று கூறி விட்டு நத்தினி விமரிசனம்.

ஆதித்த கரிகாலனின் வெறி மீண்டும் சிந்து தணிந்ததுபோல காணப்பட்டது.

"அப்படியானால், என்னுடன் வரு வதற்கு நீ ஏன் மறுக்கிறாய்? அந்தபாவது சொல்லிவிடு' ஏன் என் கையினால் உன்னை வெட்டிக் கொல்லும்படி தூண்டு கிறாய்? உண்மையைச் சொல்லி விடு!" என்று அவறினான் கரிகாலன்.

"ஆகட்டும், இதோ சொல்லுகிறேன் என்னுடைய நெஞ்சில் தங்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இடம் கிடையாது இது சத்தியமான போதிலும், நான் தங்களுடன் வர முடியாது தங்களை மணந்து கொள் ளவும் இயலாது அதற்குத் தடையாயுள்ள ஒரு பெரிய காரணம் இருக்கிறது. அதைச் சொல்லுவதற்கே எனக்குப் பயமாயிருக் கிறது ஆம், கோமகனே! உண்மையில் அதைச் சொல்லுவதற்காகவே நான் இங்கே வந்தேன், தங்களுக்கும் வரச்

செய்தேன். அதைச் சொல்லி விட்டு
என்னை மன்னிக்குமபடி கேட்டுக்
கொள்வதற்காக வந்தேன் இந்தத் தூப்
பாகவசாலியை மறந்துவிட்டுத் தங்கள்
குலத்துக்கும் பதவிக்கும் உகந்த
பெண்ணை மணந்து வாழும்படி
கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்வதற்காக
வந்தேன் ஆனாலும் அதைச் சொல்
லத் தயங்கினேன். அதைச் சொல்ல
லாம என்று தினைக்கும்போதே பய
மாயிருக்கிறது. தங்களுடைய
கோபத்தைக் கொழுந்து விட
டெரியச் செயலோமோ, அத
னால் இன்னும் என்ன தீபகு
தேரிடுமோ என்று அச்சமா
யிருக்கிறது. தாங்கள்
அமைதியுடனிருப்பதாக
வாக்குக் கொடுத்தால..."

"சொல், நந்தினி, சொல்!
எவ்வளவு கசப்பான விஷ
யமாயிருந்தாலும் கேட்
டுப் பொறுத்துக்
கொள்வேன். சற்று
முன், உன்னை
மறந்துவிட்டு வேறு
பெண்ணை மணந்து
சந்தோஷமாயிருக்கும்
படி புத்திமதி கூறி
னாய்! அதற்கே
தான் கோபித்துக்
கொண்டேன்"

வேறு என்ன கூறி
னால்தான் கோபித்
துக் கொள்ளப்
போகிறேன்? ஆனால்
மறுபடியும் ஏதாவது
கற்பனை செய்யாதே."

"கோமகனே! என்
வாழ்க்கையே ஒரு கற்
பனை. என் பிறப்பே ஒரு
புனை கதை என் வாழ்க
்கையைச் சிறிது காலம்
திடீர்ப்பதற்காகவும், நான்
கொண்ட கருமத்தை
முடிப்பதற்காகவும்

நான் பலமுறை கற்பனைக் கதை புனைவ வேண்டியதாயிருந்தது இனி அதற்கு அவசியம் ஒன்றும் இல்லை. இன்றுடன் என பொய் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்ளப் போகிறேன் தங்களுடைய மனத்துன்பத்தை அதிகமாகக் கூடாது என்பதற்காகவே சில உண்மைகளை நான் அறிந்த பிறகும் தங்களுக்குச் சொல்ல வில்லை. தாங்கள் என்னை வெறுத்து விட வேண்டும் என்பதற்காகவே பல கற்பனை களைப் புனைந்தேன் பல பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்யும்படி கூறினேன் என உள்ளத்தில் ஓயாத போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது என கடமைமும், நான் எடுத்துக் கொண்ட சபதமும், தங்கள் பேரில் கொண்ட காதலும் ஓயாமல் போராடிக் கொண்டிருந்தேன் இவற்றினால் நான் அடைந்த துயரத்தைச் சொல்லி முடியாது கடைசியாக, இன்று அந்தப் போராட்டமெல்லாம் முடியும் தருணம் நெருங்கியிருக்கிறது என்னைப் பற்றிய உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன் அதைக் கேட்ட பிறகு என்னைத் தங்கள் கைவினாலேயே கொண்டு விடுங்கள்' ஆனால் வேறு யாருக்கும் தாங்கள் தீயகு செய்ய வேண்டாம்' வீண் பாவத்துக்கும் பழிக்கும் ஆளாக வேண்டாம் "

"பாவம்' பழி' இனிப் புதிதாக நான் அடைவக்கூடிய பாவம் - பழி என்ன இருக்கிறது' ஆயினும், சொல், நத்தினி' என்னுடன் தீ வருவதற்கு, - நம் இனம் பிராயத்து ஆசைக் கனவு நிறைவேறு வதற்கு, - தடையாயிருக்கும் உண்மைகளை காரணம் என்னவென்று சொல்' அது எவ்வளவு பயங்கரமான உண்மையாக இருந்தாலும் சொல்' அதோ அந்தத் திரைச்சீலைக்குப் பின்னால் யாரோ ஒளித் திருக்கிறார்கள் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்த வரையில், ஒளிந்திருப்பது யார் என்று தெரியாதிருந்தவரையில், என மனம் அமைதி இழந்திருந்தது உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, என உண்மை அதைப் பற்றிய எண்ணமிடிக் கொண்டிருந்தது ஒளிந்திருந்தவன் மணிமேகலை என்று தெரிந்தபிறகு என மனக் குழப்ப

மும் தீயகியது உண்மை தெரியாதிருக்கும் வரைவிலேதான் பயம் கோபம் குழப்பம் எல்லாம்' எவ்வளவு கசப்பாயிருந்தாலும் உண்மை தெரிந்து போயவிட்டால் மனம் அமைதி அடைத்துவிடும் அல்லவா?"

"கோமகனே' நான் சொல்லப் போகும் செயதியினால் தங்கள் மனம் உண்மை யிலேயே அமைதி அடையாட்டும். அது நான் என பிரார்த்தனை ஆனால் அந்தச் செயதி நான் தங்களுடன் வருவதோ, தங்களை மனப்படுத்தி முடியாத காரியம் என்பதையும் நிரூபிக்கும் என வாழ்க்கையில் முடிவு, என துன்பங்களுக்கு விமோசனம், - மரணம் ஒன்றுதான் என்பதையும் தெரியப்படுத்தும் வானார் குலத்து வீரர் என்னுடைய அண்ணையைப் பற்றிய செயதி கொண்டு வந்தார் அது உண்மை என்று நான் அறிவேன் சூழ நாட்டில் வெறி கொண்டு அலைத்து திரிந்து கொண்டிருந்த மாதரசியைப் பற்றி நான் அறிவேன் அவள் என அண்ணை என்று அறிவேன் இது மறவும் பலருக்கும் தெரித் திருந்தது. ஏனெனில் அந்தப் பெண்ணரசிக்கும் எனக்கும் உருவத் தோற்றத்தில் அமைந்திருந்த ஒற்றுமையைப் பலரும் காணக் கூடியதாயிருந்தது என்னை என் தாயார் என்று சிலர் சந்தேகிக்கும்படி யிருந்தது ஆனால் என அண்ணையை அந்த கைய வெறியனாகிய காரணம் இன்னதென்பதையும் சில காலத்துக்கு முன்பு நான் அறிந்துகொண்டேன் அது என்னைத் தவிர வேறு யாருக்காவது தெரியுமா என்பதை நான் அறிவேன் யாரிடமும் இதுவரையில் நான் கொள்ள தில்லை இப்போது நான் தங்கனிடம் முதன்முதலாகச் சொல்லப் போகிறேன் ஐயா' என தந்தை யார் என்பதைத் தங்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன் கருணை கூர்ந்து எனக்குச் சற்று முன் கொடுத்த வாக்ருதியை நினைவு படுத்திக் கொள்ளுங்கள் ஆகதிரததுக்கும் குராதததுக்கும் இடங் கொடாதீர்கள்."

வலிதம் பலமான பூர்வ பீடிகை போட்டுக் கொண்டு நத்தினி ஆதித்த கரிகாலரை மிக நெருங்கி

அவர் காதலன் மிக மெல்லிய நடுவிய குரலில் "என்னைப் பெற்ற தந்தை நான்" என்று கூறினான் கூறி விட்டு விமரி விமரி அழத் தொடங்கினான்

ஆதித்த கரிகாலன் ஆவிரம் தேன கொட்டியவனைப் போல ஒதுகணம் துடி துடித்துத் துள்ளினான்

"இலலை, இலலை, இலலை' ஒரு நாளும் இலலை' நீ சொல்லுவது பொய், பொய், பெரும் பொய்" என்று உரக்கக் கத்தினான்

மறுகணமே அவனுடைய ஆவேசம் அடங்கியது வேதனை மிகுந்த குரலில், "ஆம் நத்தினி, ஆம் நீ கூறியது உண்மை யாகவே இருக்க வேண்டும் இப்போது எல்லாம் எனக்குத் தெரிகிறது உன் மனத்தில் திகழ்ந்திருக்கக் கூடிய போராட்டத்தைப் பற்றிய உண்மையும் தெரிகிறது நீ எவ்வளவு துன்பப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது உன் குழப்பத்துக்கும் தயக்கத்துக்கும் உன் பயங்கரமான வேண்டுகோளுக்கும் காரணம் தெரிகிறது அன்றைக்கு நீ என்னுடைய காவில் விழுந்து மன்றாடியபோது நான் உன் வேண்டுகோளை மறுத்தது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை என்று தெரிகிறது' நத்தினி' உலகில் வேறு எத்தனையோ நீய்கு களுக்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டு ஆனால் நான் செய்ததற்குப் பிராயச்சித்தம் கிடை யாது நம் இருவருக்கும் நடுவில் உள்ள தடை நீங்க வழியே கிடை யாது' ஐயோ' இந்தப் பெரும் பாரத்தை இருதனை நான் எப்படி உன் மனத்தில் வைத்துத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தாய்' எப்படி இந்தப் பாதகம் இப் பூமியில் உயிர் வாழ்வதைச் சகித்துக் கொண்டிருந்தாய்' நல்லது, நம் இருவரு டைய வாழ்க்கைக்கும் பரிகாரம் ஒன்று தான், விமோசனம் ஒன்றுதான் இதோ, நத்தினி' என் பிராயச்சித்தம்..."

யா

ழ கனஞ்சியத்திலேயிருந்து வந்தியத்தேவன் மேற்கூறிய சம்பாஷணைகளையெல்லாம்

கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் இடைவி டையே கரிகாலரின் வெதி மூர்ததன்ய மாமிக்கொண்டிருந்தபோது அவன் அவர் களுக்கிடையே போக எண்ணினான் யிந்த அதனால் என்ன விபரீதம் நேரி டுமோ என்று தயங்கினான் அவர்களு டைய உணர்ச்சி மயமான பேச்சு அவனை ஒருபுறத்தில் செயலற்றவனாகச் செயலுக்கொண்டிருந்தது நத்தினி தன்னு டைய தந்தை இன்னார் என்று கூறியது மட்டும் அவன் காதில் நன்றாக விழ வில்லை ஆனால் அவன் என்ன சொல்லி யிருக்கக்கூடும் என்று அவன் மனத்தில் ஓர் ஊகம் உண்டாயிற்று அது அவனைத் 'திடுக்கிடச் செய்தது' என்றாலும், வேறு எத்தவிதமாகக் கூறினாலும் அது வெறும் சம்பிரதாயமாகவே இருக்கும் அமமாதிரி ஒரு பெரும் அதிர்ச்சியை அவனுடைய அதிர்ச்சிகள் நிறைந்த வாழ்க்கையில் அவன் அனுபவித்ததேயில்லை.

கடைசியாக, ஆதித்த கரிகாலர் அடங்கிய மெல்லிய நழதழுத்த குரலில், நத்தினி கூறியதை ஒப்புக் கொள்ளும் முறையில், வாரத்தை சொல்லிக் கொண்டி ருக்கும்போது, அவனுடைய ஆரவமும் கடடுக் காலஸைக் கடத்தது அவர் உரத் துச் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்த வரையில் அவன் அவ்வளவாகப் பயப்படவில்லை, இப்போதுதான் அதிகமாக அஞ்சினான், என்ன செய்யப் போகிறாரோ என்ற பெருங் கவலையினால், யாழக் கனஞ்சி யத்திலிருந்து விரிது தலைபை நீட்டிப் பாரத்தான் பார்வைக்கு இலக்கான இடத்தில் நத்தினியும் கரிகாலரும் இலலை ஆனால் வேறொரு காட்சியைக் கண் டான் கவரில் பதித்திருந்த நிலைக் கண் ணாடியில் அந்தக் காட்சி தெரிந்தது வேடடை மண்டபத்தின் இரகசியக் கதவு துவாரத்தின் வழியாக ஒரு கோரமான முகம் தெரிந்தது அது மத்திரலாதி ரலி தாஸனுடைய முகத்தான்' அடுத்த கணத் தில் வேடடை மண்டபத்தின் இரகசியக் கதவு மெதுவாகத் திறப்பதை வந்தியத்

தேவன் கண்டான் திறந்த கதவின வழி யாக முதலில் ஒரு புலியின் தலையும் பிறகு அதன் உடலும் வெளிவருவதையும் பார்த்தான் உடனே, அவனுக்கு உடம்பில் உயிர் வந்தது. உள்ளத்தில் ஊக்கம் பிறந்தது. கால கைகள் செயல் திறன் பெற்றன யாழ் களஞ்சியத்தின் மறைவி லிருந்து தாவி வெளியில் பாய்ந்து செல்ல முயன்றான்

அச்சமயம் பின்னாலிருந்து அவனு டைய கழுத்தில் வஜராயுத்ததை யொத்த ஒரு கை கற்றி வளைத்துக்கொண்டது அண்ணாந்து நோக்கினான் காளா முகக் கோலங் கொண்ட ஓர் ஆதாணுபாகுவான் உருவம் கண் முன்பின் தெரிந்தது ஆகா' இவன் யார்' இவரு எப்படி வந்தான்' இது என்ன இரும்புப் பிடி' கழுத்து தெரிகிறதே' மூச்சை திணறுகிறதே' விழி பிதுங்குகிறதே' இன்னும் சில கண நேரம் போனால், உயிரே போயவிடுமே ' வந்தியத்தேவன் ஒரு பெரு முயற்சி செய்வு அந்த இரும்புக் கையில் பிடியைத் திமிறித் தளர்த்திக் கொண்டு வெளியில் பாய்ந்தான் பாய்ந்த வேகத்தில் தளரவில் விழுந்தான் தலையில் ஒரு பெரிய பாராய்கலையைப் போட்டது போல இருந்தது ஒருகணம் அவன் கண்களின் முன் கோடி சூரியர்கள் போடாணு கோடி கிரணங்களைப் பரப்பிக் கொண்டு பிரகாசித்தார்கள் அடுத்த கணத்தில் அவ்வளவு சூரியர்களும் மறைந்தார்கள் நாலாபுறமும் இருண்டு வந்தது வந்தியத்தேவன் அககண்மே திண்ணை இழந்தான்

யாழ்களஞ்சியத்திலிருந்து, அதன் வாசலில் கிடந்த வந்தியத்தேவ னுடைய உடலை மிதித்துத் தாண்டிக் கொண்டு, ஒரு கோர பயப கரமான காளாமுக உருவம் வெளிப்பட் டது

யாழ்க் களஞ்சியத்தின் அருகில் தடால என்ற சத்தத்தைக் கேட்டு தந்தினி திரும் பிப் பார்த்தாள் காளாமுக உருவம் கையில் கத்தியை உருவிக் கொண்டு

நாளை நோக்கி வருவதைக் கண்டான் லிழ்கள் பிதுங்கும்படியான வியப்புடன் அந்த உருவத்தை நோக்கினான் அவன் வயிற்றிலிருந்த குடல்கள் மேலே ஏறி மார்பையும் தொண்டையையும் அடைத்துக்கொண்டதாகத் தோன்றியது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, எதிரே பார்த்தான் கரிகாலன் கீழே விழுந்து கிடக்கக் கண்டான் அவன் உடலில் வீர பாண்டியனுடைய வான பாய்ந்திருந்த தையும் கண்டான்

அப்போது அவளுடைய தொண்டை யி லிருந்து விம்மலும் சிரிப்பும் கலந்த ஒரு பயங்கரமான தொனி எழுந்தது அது அந்த அறையிலிருந்த கடடில் முதலிய அச்சைப் பொருள்களைக் கூட நடுங் கும்படி செய்தது

"அடி பாதகி' கண்டாளி' உன் பழியை திண்ணை ஏறி விட்டாயா'" என்று கூறிக் கொண்டே காளாமுக உருவம் அவளை மேலும் நெருங்கி வந்தது

அதே சமயத்தில் வேட்டை மண்ட பத்தின் இரகசியக் கதவின வழியாக உடனே நுழைந்த புலி உருவத்தின் மறைவில் ரவிதாஸனும் பிரவேசித்தான் காளாமுகனைப் பார்த்தவுடனே புலியைத் தூக்கி விசி எந்தான் அந்த அறைக்கு இலைசாக வெளிச்சம் தந்து கொண்டிருந்த விளக்கை அந்தச் சேத்த புலியின் உடல தாக்கியது

விளக்கு அறுந்து விழுந்தது

அது அணைவதற்கு முன்னால ஒரு கண நேரம் மணிமேகலையின் பயப் பிராந்தி கொண்ட முகத்தைக் காட்டியது

'கிஞ்ச' சென்று கூவிக் கொண்டு மணி மேகலை அங்கிருந்து ஒடினாள்

அந்தக் காரிதனில் சோகந்ததுமயிற் விம்மல் குரலும் வெறி கொண்ட சிரிப்பின் ஒலியும் மரணத்தறுவாசில் கேட்கும் முன்கல ஓசையும் மனிதர்கள் விரைந்து அங்குமிங்கும் ஓடும் காவடிச் சேதமும் கலந்து கேட்டன

(தொ. குடி)

“நான் சொன்னேன்!”

தி

ருவாலங்காட்டுச் செப பேடுகளில் சோழ வம்சா லனியை விலரிக்கும் போது, “வாணுலகைப் பார்க்கும் ஆசையினால் ஆதிதன் அஸ்தமனத்தை அடைந்தான் உலகில களி என்னும் காரிருள் குழத் தது” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வீரபாண்டியன் தலை கொண்ட வீரதி வீரனாகிய சோழ சாமராஜயத்துப் பட்டத்து இளவரசன் ஆதிதத கரிகாலன் அகால மரணமடைந்தது பற்றித்தான் அங்ஙாறு திருவாலங் காட்டுச் செப்பேட்டில் பொறிக்கப்பட டிருக்கிறது.

ஆதிதத கரிகாலன் மரணமுற்றுக் கிடத்த கடம்பூர் அரண் மனையின் அறைவில் அப் போது உண்கமையாகவே காரிருள் குழந்திருந்தது.

காளாமுகத் தோற்றம் கொண்ட வனால கழுத்து நேறிபட்டுத் தரையில் தடாலென்று தள்ளப்பட்ட வலவனரை, யதூனாய் உள்ளத்திலும் அவ்வாறே சிந்து நோய் இருள குடி கொண்டிருத் தது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதத் உள்ளத்தில ஒளி தோளையபோது, திணைவு வரத் தொடங்கியபோது அவன் கண்களும் விழித்தன ஆனால் அவனாை சுற்றிலும் குழந்திருந்த இருளின் காரணத்தினால் அவ்வுடைய கண்களாகத் எதுவும் கோசரம் ஆக வில்லை ஆதலின், அவன் எங்கே இருக் கிறான் என்ன தலைமையில் இருக் கிறான் என்பதும் அவன் உள்ளத்தில புலப்படவில்லை.

மன்னடைய வலித்துக்கொண்டிருந்த

அண்ணா கஸ்கி

உணர்ச்சி முதலில் ஏற்பட்டது கழித்து நெறிபட்ட இடத்திலும் வலி தோன்றியது மூச்சு விடுவதற்குத் திணற வேண்டியிருந்ததை அறிந்தான் இந்த மண்டை வலி எப்படி வந்தது? இந்தக் கழித்து வலி எதனால் ஏற்பட்டது? மூச்சு விடுவதற்கு ஏன் கஷ்டமாயிருக்கிறது? ஆகா! அந்தக் காளாமுகன் அவனைத் தான் கண்டது உண்மையா? அவன் தன் கழித்தை நெறித்துக் கொல்ல முயன்றது உண்மையா? எதற்காகக் கழித்தை நெறித்தான்? தான் சத்தம் போடுவதைத் தடுப்பதற்காகவா? ஏன்? ஏன்? அவஸ்தைய இரட்டிப்பிடியை மீறிக் கொண்டு தான் போக விரும்பியது எங்கே? ஆகா! திணைவு வந்திற்று! ஆதித கரிகாலரிடம் போவதற்காக! ஐயோ! அவர் கதி என்ன ஆயிற்று? தத்தினி என்ன ஆயினான்? ரவிதாஸன் என்ன செய்தான்? தன்னைத் தடுக்கப் பார்த்துத் தளரவில் தன்னிய காளாமுகன் பிறகு என்ன செய்திருப்பான்? தான் இப்போது இருப்பது எங்கே? பாதாளச் சிற்றலிலா? கரங்கப் பாதையிலா? கண் விழிகள் பிதுங்கும்படியாக வந்தியத்தேவன் கற்றுமுற்றும் உற்றுப்பார்த்தான் ஒன்றுமே தெரியவில்லை! கடவுளை! இப்படியும் ஓர் அந்தகாரம் உண்டா? தான் விழுந்த இடம் தத்தினியின் அத்தப்பற்ற அறைவில். யாழக் கனஞ்சியத்தின் அருகில் என்பது திணைவு வந்தது. அங்கேயே அவன் கிடக்கிறானா? அல்லது வேறு எங்கேயாவது தூக்கிக்கொண்டு போய்ப் போட்டு விட்டிருக்கிறானா? இதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது?

இரண்டு கைகளையும் நீட்டித்து மூலியப் பார்த்தான். ஒரு பொருள் கைக்குத் தட்டுப்பட்டது. அது என்ன? கத்தி போல அல்லவா இருக்கிறது? ஆம்! கத்திதான்! திருமடல் உள்ள கத்தி! சாதாரணக் கத்திகளை விட மிகச் சக்தி வாய்ந்தது! எவன் பேரிலாவது பாயத்தால் அவன் செய்தான்! இம்மாதிரி விசித்திரமான கத்தியை எங்கேயோ பார்த்தோமே!

அது எங்கே? யார் கையில் பார்த்தோம்? ஆம்! இடுமபன் காரியின் கையில் அல்லவா பார்த்தோம்! அன்று முன்னிரவில் தடந்தையெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக திணைவுக்கு வந்தன! இந்தக் கத்தி இங்கே எப்படி வந்தது? ஓ! இதன் மடல் ஈரமாயிருக்கிறது! ஈரம் எப்படி வந்தது? தன்னீர்! இலையை எண்ணெயா? அதுவும் இலையை! இரத்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! ஐயோ! யாருடைய இரத்தம்? ஒருவேளை தன்னுடைய இரத்தமே தானா? வந்தியத்தேவன் தன் பின் மண்டைஸைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். அங்கேயெல்லாம் வலித்ததே தவிர. இரத்தம் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. உடம்பில் வேறு எங்கும் கத்திக் காயத்தின் வலி இல்லை! பின், இந்த முறுக்குக் கத்தியின் மடல் யாருடைய இரத்தத்தைக் குடித்து விட்டு இங்கே தம் அருகில் கிடக்கிறது? இதனால் அவன் யாரையும் காயப்படுத்தவில்லை இதற்கு முன் அவன் கைவினால் அதை எடுத்ததும் இலையை! பின்னே யார் அதை உபயோகித்திருப்பானா? இடுமபன்காரியாயிருக்குமோ? அவன் யார் மேல் இதைப் பிரயோகித்திருப்பான்? ஒருவேளை இடுமபன் காரிதான். அந்தப் பங்குரத்தோற்றங் கொண்ட காளாமுகனின் வேடத்தில் வந்தானா? இலையை! இலையை! அப்படியிருக்க முடியாது! இடுமபன்காரி அவனைத் தெடுத்துயாத்த உருவம் கொண்டவன் அல்ல.

இது என்ன? காலடிச் சப்தமா? யாராவது வருகிறானா? பேராமக் இருக்கலாமா? குரல் கொடுக்கலாமா? வருகிறவர்கள் கையில் விளக்குடன் வரக் கூடாதோ? எங்கே இருக்கிறோம் என்றாவது தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா? இருட்டில் தெரியாமல் தன்னை மிதித்து விடப் போகிறார்களே!

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் வந்தியத்தேவன் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். கையில் அந்தச் சிறிய கத்தியை ஆயத்தமாய்க்

வைத்துக்கொண்டு

“யார் அங்கே?”

என்று கேட்டான்

அவனுடைய குரல்
ஒலி அவனுக்கு அள
வில்லாத வியப்பை
அளித்தது அதை அவ
னாலேயே அடையாளங்
கண்டு கொள்ள முடிய
வில்லை அவனுடைய
குரலாகவே தோன்ற
வில்லை அதைக் காரா
முனை பிடித்த பிடியினால்
அவனுடைய தோண்
டைக்கு இந்தக் கேடு
தோத்திக்குகிறது சபதம்
வெளியில் வருவதே
கஷ்டமாகிடுகிறது

10 துபதியும் ஒரு
தடவை, “யார்
அங்கே” என்று
உரக்கச் சபத
மிட்டுக் கேட்க
முயன்றான்

ஏதோ அதுவும் ஓர் உறுமல சபதமாக வந்ததே தவிர, குரல ஒலியாகவே தோன்றவில்லை.

மீண்டும் காலடிச் சபதம் விளர வாகக் கேட்டு நின்றது வந்தவர அவனுடைய குரலைக் கேட்டுப் பேயோ பிசாசோ என்று பயத்து வந்த வழியே திரும்பிப் போய்விட்டார் போலும்.

இதை எண்ணி வந்தியத்தேவன் சிரிக்க முயன்றான் சிரிப்புக் குரலும் அமமாநிரி உகுத்தெரியாமலேதான் ஒலித்தது.

சரி, இனி உட்காரத்திருப்பதிலோ, காதற்குப்பதிலோ பயனில்லை எழுந்து நடந்து எங்கே இருக்கிறோம் என்று சோதித்துப் பாராக வேண்டியதுதான்.

எழுந்து நின்றான், கால்கள் தன்னாடின ஆயினும் சமாளித்துக் கொண்டு நடந்தான் கைகளை எவ்வளவு நீட்டினாலும் ஒன்றும் தட்டுப்படவில்லை.

தூரத்தில் ஏதோ சிறிது பளபள வென்று தெரிந்தது ஆகா! அது நிலைக் கண்ணாடி போல் அல்லலா இருக்கிறது? அதில எங்கிருந்தோ மிக மெல்லிய ஒளிக்கிரணம் ஒன்று பட்டதினால் அது பளபளக்கிறது ரவிதாஸன் கையில் புலியின் உடலை எடுத்துக்கொண்டு நுழைந்த தோற்றம் அந்த நிலைக் கண்ணாடியிலே பிரதிபலித்தது வந்தியத்தேவனின் நினைவுக்கு வந்தது சரி, சரி! நத்தினியின் அந்தப்புர அறைக்குள்ளேதான் இன்னமும் இருக்கிறோம் ஆனால் ஏன் இங்கே இப்படி இருள் குழந்திருக்கிறது? ஏன் நிசபதம் குடி கொண்டிருக்கிறது? இந்த அறையில் சற்று முன்னால் இருந்தவர்கள் அந்தனை பேரும் என்ன ஆனார்கள்?

வந்தியம் எண்ணிட்டுக் கொண்டே வந்தியத்தேவன் இருட்டில் தடுமாறிக்கொண்டு நடந்தான். வரையறையுடைய பிசாசால் ஒருவேளை வெளிச்சம் இருக்கலாம், - அல்லது அங்கிருந்து வெளியேறி பாளையாவது கேட்டு நடந்ததைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டு சென்றான் ஏதோ காலில் தடுக்கவே மறுபடியும்

தடால் என்று விழுந்தான் ஆனால் இம் முறை ஏதோ மிததுவான பொருளின் மீது விழுந்தபடியால் பலமாக அடிபட வில்லை அந்த மிததுவான பொருள் புலியின் தோலு என்று தெரிந்தது ரவிதாஸன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்து எறிந்த புலித்தோலு மீது அவன் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

தடுமாறி விழுந்தபாது கையில்லிந்த கத்தி தழுவிவிட்டது, அதைக் கண்டு பிடித்து எடுத்துக்கொள்வதற்காகக் கையை நீட்டித் துழாவினான் கையில் மிததுவாக ஏதோ தட்டுப்பட்டது வந்தியத்தேவனுடைய உடம்பெல்லாம் தடுங்கியது ரோமங்கள் நுத்திட்டு நின்றன, நெஞ்சில் பிதி குடி கொண்டது.

அப்படியும் இருக்க முடியுமா என்று எண்ணிக்கொண்டே மறுபடியும் தடவிப் பார்த்தான்.

ஆம், அது ஒரு மனித உடல்தான்! அவன் கையில் தட்டுப்பட்டது அந்த மனிதனின் உள்வங்கை! புலித்தோலை உடனே அகற்றித் தூர எறிந்தான் பிறகு உறுப பார்த்தான் கண்ணாடியில் விழுந்த இலேசான ஒளி பிரதிபலித்துக் கீழே கிடந்த உடலையும் சிறிது புலப் படுத்தியது, ஐயோ!

இவ்வரசா ஆதித கரிகாலா அல்லலா கிடக்கிறார்! அவர் அல்ல! அவருடைய உயிர் அற்ற உடல்தான் கிடக்கிறது!

வந்தியத்தேவனுடைய நெஞ்சு விம்மித் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது கண்களில் அவனை அறியாமல் கண்ணீர் தழும்பியது.

ஒடுங்கிய கைகளினால் கரிகாலருடைய உடம்பின் பல பகுதிகளையும் தொட்டுப் பார்த்தான், சிறிதும் சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லை உயிர் சென்று விட்ட வெறுங்குதான்!

அந்த உயிரற்ற உடம்பின் விவாப பக்கத்திலிருந்து பெருகிப் பக்கத்திலு வந்திருந்த இரத்தம் அவனுடைய கைகளை நனைத்தது.

அச்சமயம் அவனுக்குக் குத்தவைப் பிராட்டியின் நினைவு உண்டாயிற்று அந்த மாதரசி அவனை எதற்காக

அனுபரி வைத்தாளோ அந்தக் காரியத்தில் அவன்
வெற்றி அடைபவ்வினை முழுத் தோலவி அடைந்
தான்' இனி அவன் முகத்தில் விழிப்பது எவ்வளம்'
அவனால் எவ்வளவு பிரயத்தனம் செய்ய
முடியுமோ, அவ்வளவும் செய்தாகி விட்டது
ஆனாலும் பயன்படவில்லை விதி
வென்றுவிட்டது

இளவரசரின் உயிரற்ற உடலை எடுத்து தன்னுடைய மடியிலே போட்டுக்கொண்டான். பேயில் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. சித்திகளும் சக்தியையும் இழந்து விட்டான் என்பதம் போட்டு அல்லுவதற்குத் தொண்டைப் பிழை சக்தி இல்லாமற் போய்விட்டது.

"இளவரசர் இறந்துவிட்டார். ஒப்புக் கொண்ட காரியத்தில்தான் நான் வெற்றி பெறவில்லை. குதவைவரின் முகத்தில்தான் விழிக்க முடியாது!" என்றுமே இதை எண்ணுகின்ற திருமபத திருமப அவன் மனத்தில் வந்துகொண்டிருந்தன.

இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு அவன் எதனைத் தேர்வு அங்கே உட்கார்ந்திருந்தான் என்பது அவனுக்கே தெரியாது.

தீவரத்தி வெளிச்சத்துடன் மனிதர்கள் சிலர் அந்த அளையை நெருங்கி வருகிறார்கள் என்பதைக் கண்ட பிறகு தான் அவனுக்கு ஓரளவு கய நினைவு வந்தது.

கரிகாலருடைய உடலைத் தன்னுடைய மடியிலிருந்து எடுத்துக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றான்.

|| ததுப பன்னிரண்டு ஆட்கள் முன்வாசற் பக்கமிருந்து வந்தார்கள்.

அவர்களில் இருவர் தீவரத்தி பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் மற்றும் சிலர் வேல ஏந்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

எல்லாருக்கும் முன்னால் கத்த மாறனும் அவனுக்கு அடுத்தாற்போல பெரிய சம்புவரையரும் வந்தார்கள்.

வந்தவர்கள் எல்லாருடைய முகங்களும் பயப்பிராந்தியைக் காட்டின. தீவரத்தி வெளிச்சத்திலே பேசுபத தவாக்களைப் போல காணப்பட்டார்கள்.

கத்தமாறனுடைய முகத்திலே மட்டும் கோபமும் ஆத்திரமும் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவன் வந்தியத்தேவனைப் பார்த்ததும் "அடே பாதக! கொலைகாரர்! சித்தைத் துரோகி! இராஜத் துரோகி! நீ தப்பித்துக் கொண்டு ஓடவில்லையா? போய் விட்டாய் என்றல்லவா நினைத்தேன்?" என்று காதுவைச் செய்தான்.

பின்னர் பெரிய சம்புவரையரை நோக்கி, "தந்தையே! அதோ பாருங்கள்

கொலைகாரனை! சித்தேயனை போல தடித்துப் பாதகம் செய்த பழிகாரனைப் பாருங்கள்! தம்முடைய வம்சத்துக்கு அநியாத களங்கத்தை உண்டு பண்ணிய சண்டாளனைப் பாருங்கள்! அவன் முகத் தோற்றத்தைப் பாருங்கள்! அவன் செய்த பயங்கரக் குற்றம் அவன் முகத்திலேயே எழுதியுள்ளதைப் போல பிரதிபலிப்பதைப் பாருங்கள்!" என்றான்.

சம்புவரையர் அதற்கெல்லாம் மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாமல் கீழே விடத்த ஆதித்த கரிகாலனுடைய உடலை அணுவினார். அதன் தலை மாட்டில் உட்கார்ந்து, சிற்று தேர்ம உறுப்ப பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, "துயே! விதியே! இது என விட்டிலா தேர் வேண்டும்! விருதுக்கு என்று அழைத்து வேந்தனைக் கொன்ற பழி என தலையிலா அமர வேண்டும்!" என்று புலம்பிக்கொண்டே தமது தலையில் படார், படார் என்று அடித்துக்கொண்டு புலம்பினார்.

கத்தமாறன், "தந்தையே! தம் குலத்துக்கு அந்தப் பழி ஒரு நாளும் வராது! இப்போ கொலைகாரனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்திருக்கிறோம்! இவன் இளவரசரைக் கொல்வதற்கு உபயோகித்த கத்தி அதோ விடப்பதைப் பாருங்கள்! அதில் இரத்தம் தோயத் திருப்பதைப் பாருங்கள்! முன்னால்தான் வந்து பார்த்தபோது இவன் இவனை கத்தியும் இவனை ஓடப் பார்த்து முடியாமல் திரும்பி வந்துவிட்டான்! ஒருவேளை இளவரசர் உடம்பில் உயிர் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறதோ என்று பாரக்க வந்தான் போலும்! தந்தையே! இப் போர்ப்பட்ட மகா பாதகனுக்கு - சதிகாரத் துரோகிக், - என்ன தண்டனை கொடுப்பது? எது கொடுத்தாலும் போதாதே?" என்று கத்த மாறன் பேசிக்கொண்டே போனான்.

|| ததியத்தேவன் ஏற்கெனவே தொண்டை தெறித்து பேச முடியாதவனாயிருந்தான். கத்தமாறனுடைய வார்த்தைகள் அவனைத் திகிலிரமை கொள்ளச் செய்தன. தன்னைப் பிறர் கொலைகாரனாகக் கருதக்கூடிய

நிலையில் அவன் இருப்பது அப்போது நான் அவனுக்குத் தெரிய வந்தது இன்வரகனைக் குதிக் கொன்ற குரந்தையல்லவா இந்தக் கத்தமாறன் தன்மையும்தான்' முன்னே இவன் முதுகில் நான் கத்தியால் குத்தியதாகச் சொன்னான் இப்போது இன்வரகனை நான் கொன்றுவிட்டதாகவே சொல்கிறான்' நம் நிலை அப்படி இருக்கிறது' யாகும் சதேதிகக்ககடியதாக இருக்கிறது' ஆகா' அந்தப் பழுலூ மோகினி. - அழகே வடிவான விஷப் பாம்பு. - இதற்காகவே திட்டமிட்டிருந்தான் போலும்' இதற்காகவே தன்னைச் சில முறை காப்பாற்றினான் போலும்' குத்தவைப் பிராட்டியின் பேரில் இவனாக இருக்கின்றான் குதிராததை இவ்விதம் நீர்த்துக் கொண்டான்' ஆகா' அதைச் சொந்தரிய வடிவம் கொண்ட பெண் பேய எங்கே' எப்படித் தப்பித்தான்' காரியம் முடிந்ததும் மதிரவாதி ரவிதாஸன் முதலியவர்களைக் கரங்க வழியில் தப்பி ஓடிவிட்டான் போலும்..!

இவ்வாறு எண்ணமிட்ட வந்தியத் தேவன் சித்தனை சட்டென்று இன்னொரு பக்கம் திரும்பியது' ஆதித கரிகாலரைத் தான் கொல்லவில்லை என்பது நிச்சயம் ஆனால் வேறு யார் கொன்றிருப்பார்கள்? நத்தினியா' அல்லது ரவிதாஸனா' அல்லது காளாமுகனா? - ஒருவேளைதான் தினைவு மறக்கும் தறுவாயில் ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்த மணிமேகலை யாகத்தான் இருக்குமா' அல்லது இந்த முறுக்குக் கத்தியை எடுத்து வந்தவனான இடம்பன்காரியாக இருக்குமா' ஒரு கால, கத்தமாறனே தான் நத்தினி மேல கொண்ட மோகத்தினால் இந்தப் படுபாதகத்தைச் செய்துவிட்டு நம் பேரில் பழியைப் போடுகிறானா' அல்லது நத்தினி சொல்லிய அநிசயமான இரக சிவத்தைக் கேட்டுவிட்டுத் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்ட ஆதித கரிகாலர் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறந்தாரா?

கத்தமாறன், தன் பக்கத்தில் தின்ற ஆட்களைப் பார்த்து, "தடியாராகனே' ஏன் கமமா நிறகிதீர்கள்' இந்தக்

கொலைகாரனைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்" என்று கத்தியதுதான் வந்தியத் தேவனுக்குத் தனது இக்கட்டான நிலைமை மறுபடியும் ரூபகத்துக்கு வந்தது

இந்தமாறனை அவன் இரக்கமும் துயரமும் துமயிவ கண்களினால் பார்த்தான் ஒரு பெரு முயற்சி செய்து தொண்டையில் ஜீவனைத் தருவித்துக் கொண்டு, "கத்தமாறா' இது என்ன' தான் இத்தகைய கொடுஞ் செயலைச் செய்திருப்பேன் என்று நீ நம்புகிறாயா' எதற்காக தான் செய்ய வேண்டும்' எனக்கு என்ன லாபம் இத்தனால்' தன்பா' " என்பதற்குள் கத்தமாறன், "சீச்சி' தான் உன் தன்பன் அல்ல, அவ்விதம் கூறிய உன் நாலை அறுக்க வேண்டும் உனக்கு என்ன லாபம் என்றா கேட்கிறாய்' ஏன் லாபம் இல்லை' நத்தினியின் கடைக்கண் கட்டாட்சத்தைப் பெறலாம் என்ற ஆசைதான்' அடே' அதைப் பழுலூ மோகினி இப்போது எங்கே" என்றான்

"கத்தமாறா' உன்மையில் எனக்குத் தெரியாது தான் இங்கே தினைவிழந்து விடத்தேன் நீங்கள் வசுவதற்குச் சற்று முன்புதான் தினைவு பெற்றேன் நத்தினி என்ன ஆனான் என்று எனக்குத் தெரியாது ஒருவேளை கரங்கப்பாளை வழியாக வெளியேறியிருக்கலாம் வேட்டை மண்டபத்தில் அவனுடைய ஆட்கள், - வீரபாண்டியனுடைய ஆபத்துதலிகள், - நாலு பேர் காதலிருந்தார்கள் அவர்களுடன் நத்தினி போயிருக்கலாம்"

கத்தமாறன், "ஓகோ' உன்னையும் ஏமாற்றிவிட்டுப் போய விட்டானாக் கும் ஆனால் உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சாதிக்க வேண்டாம் அதை யார் நம்புவார்கள்' நீ அவனுடைய மோக வலையில் விழுந்திருந்தாய், காலால் இட்ட காரியத்தைத் தலைவினாலே முடிப்பதற்குத் தயாராய் இருந்தாய் என்பது எனக்குத் தெரியாதா' ஆதித கரிகாலரே சொல்லியிருக்கிறார் நத்தினியும் அவரிடத்தில் உன்னைப் பற்றிய உண்மையைச் சொல்லியிருக்கிறான் அவன் தான்

டியோ, அவருக்குத் திருபதி தரும என்று நினைத்தோ, நீ இந்தக் கொலை பாதகத்தைச் செய்து விட்டாய்' உன்னுடைய முகத்தில் விழித்தாலும் பாவம்!" என்றான்.

"கந்தமாறா! சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன் நான் இளவரசரைக் கொலை விலகலை அவர் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பைப் பழையாற்ற இளைய பிராட்டியிடம் நான் ஏற்றுக்கொண்டு வந்தேன்..."

"இவ்விதம் சொல்லித்தான் இளவரசரை ஏமாற்றினாய்! பிறகு வஞ்சகம் செய்து குத்திக் கொன்றாய்! இல்லாவிட்டால், இந்த அறைக்குள் எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்! எதற்காக வந்தாய்?"

"கந்தமாறா! இளவரசருக்கு ஆபத்து வரப் போவதையறிந்து அவரைப் பாதுகாக்க வந்தேன். அந்த முயற்சியில் தோற்றுப் போனேன். ஆனால் அது என் குற்றம் இல்லை. உன் தங்கை மணிமேகலையை வேண்டாமாணாவ் கேட்டுப் பாரி! அவள்தான் என்னை..."

"சச்சி! என் தங்கையைப் பற்றிப் பேசாதே! அவள் பெயரையே சொல்லாதே! தூக்கிரதை! இனி அவள் பேச்சை எடுத்தால் தெரியுமா? உன் கழுத்தைப் பிடித்து நெறித்து இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவேன்!"

இவ்விதம் கூறி விட்டுக் கந்தமாறன் வந்தியத்தேவன் மீது பாய்ந்து அவன் மார்பையும் தோள்களையும் சேர்த்துப் பிணைத்திருந்த கயிறுகளைப் பிடித்து ஒரு குலுக்குக் குலுக்கினான்.

பின்னர், கீழே ஆதித்த கரிகாலன் உடலுக்கருகில் உட்கார்ந்து வேதனையில் ஆழ்ந்திருந்த சம்புலரையரைப் பார்த்து "நந்தையே! இவளை என்ன செய்கிறது என்று சொல்லுங்கள்" நம குலத்துக்கு அழிபா அபகீர்த்தியை உண்டு பண்ணிய இந்தக் கொலை பாதகனை என்ன செய்கிறது என்று சொல்லுங்கள்! நாங்கள் அதுமதி கொடுத்தால் இவளை இந்த நிமிடமே கண்ட துண்டாக்கிப் போடுகிறேன்" நந்தையே

சொல்லுங்கள்" என்று கத்தினான்.

கரிகாலனுடைய உடலைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டு பிரமை பிடித்தவா போல உட்கார்ந்திருந்த சம்புலரையர் கந்தமாறனுடைய கச்சையைக் கேட்டு அண்ணாந்து பார்த்தார்.

அவருடைய பார்வை கந்தமாறனுக்கு அப்பால் சென்றது. அந்த அறையிலேயிருந்த கடிகை திரைச்சீலை அசைந்ததைக் கண்டார் மறுகணம் அந்த திரைச் சீலையை விலக்கிக் கொண்டு ஓர் உருவம் வெளிப்படுவதைப் பார்த்தார். கண்களில் நீர் துமயிவிருந்த காரணத்தினால் திரைச் சீலையிலிருந்து வெளிப்பட்டு வந்தது யார் என்பதை அவர் உடனே தெரிந்து கொள்ள வில்லை. இன்றும் சிந்து அந்நிலை அந்த உருவம் வந்ததைக் கண்டதும் அவன் தனது செவிக் குமாரி மணிமேகலை என்பதை அறிந்துகொண்டார். அதனால் அவருக்கு ஏற்பட்ட வியப்பும் அருவருப்பும் வேதனையுடன் கந்த முகத்தில் தோன்றின.

"மணிமேகலை! நீ எப்படி இங்கே வந்தாய்" என்று அவர் கேட்ட வார்த்தைகள் கந்தமாறனையும் திருமயிப் பாரக்குமபடி செய்தன.

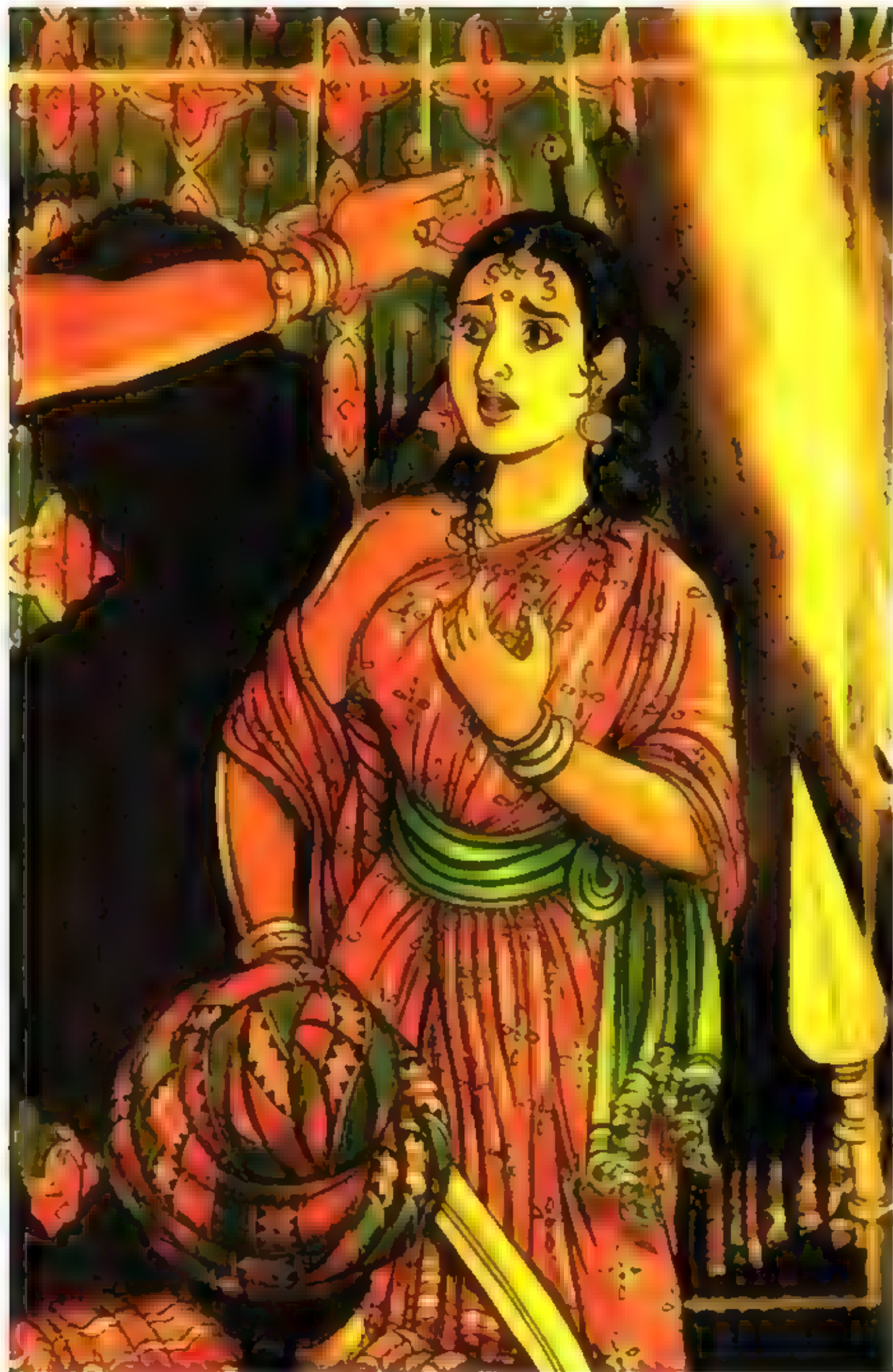
"அப்பா! நான் இங்கேயே தான் இருக்கேன். அவரை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் என்று அண்ணாதுகாஞ் சொல்லுங்கள். அவர் பேரில் குற்றம் ஒன்றுமில்லை!" என்றான்.

கந்தமாறன் 'அப்பா! பார்த்தீர்களா? இந்தப் பாதகன் எப்படி என் தங்கையின் மனத்தைக் கெடுத்திருக்கிறான், பார்த்தீர்களா? இவன் பேரில் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை போமே!" என்று சீரிக் கொண்டே சிரித்தான்.

"ஆம், அண்ணா! நிச்சயமாக இவ்வாறு பேரில் குற்றம் ஒன்றுமில்லை!" என்று மணிமேகலை உறுதியாகக் கூறினாள்.

கந்தமாறன் ஒரு பக்கம் ஆத்திரமும் இன்னொரு பக்கம் வெட்கமும் சேர்ந்து பிடுங்கித் தின்றான்.

"தங்காய்! வாயை மூடிக் கொள்! உன்னை யார் இங்கே அழைத்தார்கள்? நீ இங்கே வந்திருக்கவே கூடாது புத்தி கவாத்தனதில் இல்லை. உட

முன் கட்டுக்குப் போ" என்று கத்தி
னான் கத்தமாரன்.

"இல்லை, அண்ணா! என் புத்தி
கவாநீததிவேதான் இருக்கிறது உன்
புத்திதான் கவங்கிப் போயிருக்
கிறது இல்லாவிட்டால் இவர் இன்
வரசரைக் கொன்றதாக நீ குற்றம் சாட்
டிவிடுக்க மாட்டாய்" என்றான் மணி
மேகலை.

கத்தமாரன், "அறிவு கெட்டவனே!
இந்தக் கொலை பாதகனுக்கு நீ ஏன்
பரிந்து பேசுகிறாய்?" என்றான்.

"அவா கொலை பாதகர் அல்ல, அத
னால்தான்" என்றான் மணிமேகலை.

கத்தமாரன் ஆத்திரச் சிரிப்புடன்,
"இவன் கொலைபாதகன் இல்லை என்
றால், பின்னே யார்? இவ்வரசரைக்
கொன்றது யார்? நீ கொன்றாயா?"
என்றான்.

"ஆம்! நான்தான் கொன்றேன்!
இந்த வானினாய் கொன்றேன்!"
என்றான் மணிமேகலை.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட
அங்கிலிருந்தவர்கள் அவ்வளவு பேரும்
நிகைத்துப் போனார்கள் அவர்கள்
ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் விடப்பட்டு
பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

ஒரு கணநேரத் திகைப்புக்குப் பிறகு
கத்தமாரன் வத்தியத்தேவனை
விட்டு விட்டு மணிமேகலை
யன்னைப் பாய்ந்து ஓடினான் அவன்
கையில்லிருந்த வானைப் பிடுங்கிக்
கொண்டான் அதன் துனியை உறற்பு
பார்த்தான்.

"அப்பா! இதைக் கேளுங்கள் இவ
னால் இந்த வானைத் தூக்கவே முடிய
வில்லை இவன் இதனால் இவ்வர
சனைக் கொன்றதாகச் சொல்லுகிறான்
இது இவ்வரசர் உடம்பில் பாய்ந்திருத்
தால், திரும்ப இவனால் எடுத்திருக்க
முடியுமா? இதன் துனியில் பாருங்கள்!
கத்தமாயத் துடைத்தது போலிருக்கிறது!
வல்லவரையனைக் காப்பாற்றுவதற்காக
இப்படிச் சொல்லுகிறான்! இவன்
பேரில் இவளுக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்
கறை? அவ்வளவு தீரம் இவளுடைய
மனத்தை இந்தப் பாதகன் கெடுத்து

விட்டிருக்கிறான் மாய மத்திரம்
போட்டு மயக்கி விட்டிருக்கிறான்!
அவனுடைய முகத்தைப் பாருங்கள்!
அவன் செய்த குற்றம் அவன் முகத்
திலேயே எழுதியிருப்பதைப் பாருங்
கள்" என்றான்.

உண்மையிலேயே வத்தியத்தேவன்
முகத்தில விடப்பும் நிகைப்பும் வேத
னையும் குடிக்கொண்டிருந்தான் இத்தனை
தீரம் மென்னமாயிருந்தவன் இப்போது
வாய் நிறத்து, "கத்தமாரா! நீ சொல்வது
உண்மைதான்! நான்தான் குற்றவாளி
உன் சகோதரி என்னைக் காப்பாற்று
வதற்காகவே இப்படிச் சுற்பனை செய்து
சொல்லுகிறான்! இவ்வரசர் தங்களுக்கு
தனறி' என் உடலிலிருந்து உயிர் பிரிந்த
பிறகும தாங்கள் என்னிடம் வைத்த
சகோதர பாசத்தை மறக்க மாட்டேன்
ஆனால், தங்கள் தமையன் சொல்
வதை இப்போது கேளுங்கள்! அந்தப்
புரததுக்குப் போய் விடுங்கள்!" என்
றான்.

இதைக் கேட்ட கத்தமாரனுடைய
குரோதம் சிரத்தை அடைந்தது, முன்
னமே சிவத்திருந்த அவன் கண்கள்
இப்போது அனலைக் கக்கின.

"அடே! எனக்காக நீ சிபாரிக் செய
வும் தலைமைக்கு வந்து விட்டதா? நான்
சொல்லிக் கேட்காதவன் நீ சொல்லித்
தான் கேட்பானா? இவன் உன்னிடம்
அவ்வளவு சகோதர வாஞ்சை வைத்
திருக்கிறானா? இவன் என்னுடன் பிறந்
தவனா? உன்னோடு பிறந்தவனா? என்
னைக் காட்டிலும் உன்னிடம் இவளுக்கு
மரியாதை அதிகமா? அது ஏன்? என்ன
மாய மத்திரம் செய்து இவன் மனத்தை
அவலிதம் கெடுத்து விட்டிருக்கிறாய்?
உன்னை நான் கொல்லுவதற்கு இதுவே
போதுமே! இதோ, உன்னை யமனுலகம்
அனுப்பி விட்டு மறு காரியம் பார்க்
கிறேன்! உன் அருமைச் சகோதரி
கையில் வைத்திருந்த வானினாலேயே
உன்னைக் கொல்லுகிறேன்; அது
உனக்கு மிழ்ச்சி தரும் அல்லவா?"

இவ்வாறு கத்திக் கொண்டே கத்த
மாரன் வானை ஓங்கிக் கொண்டு வத்
தியத்தேவன் மீது பாய்ந்தான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

நாரபத்து ஓன்றாம் அதியாராம்

பாயுதே தீ

தன்னை நேரம் அரை
வந்து உட்கார்ந்திருந்த
சம்பவமாயிற்று. இப்போது
பாயுதே தீயை எழுந்து
கந்தமாரத்துடைசை
கைப்படித்துக்
கொண்டார்.

'அட்டமட்ட' என்ன காரியம்
செய்யத் துணிந்தாய்' என்றார்.

"தந்தையே! இந்தச் சினைகித்த
துபேரகிழ்ச்சிக் கொள்ளுவதில் என்ன
தவறு?" என்றான் கந்தமாரன்.

என்ன தவறு? அதனால் தாழ்வு
தீயும் இந்தப் பழையையான சம்பவமாய்
யா சுவடியை அழித்துப் போய்வாய் இவ
னைக் கொன்றுவிட்டால் இளவரசனா
யும் இவளையும் சோதற்கு
கொன்றுவிட்டதாக நம்
பேரில் அல்லவா பழி கமத்து
வாக்கள்? இதுகூடவா உள்க
குத தெரியவில்லை" என்றார்.

தந்தை

அவ்வாறு நாம் பேசில் பழி கமத்
தக்கடியை வளையாதுள்ள அவன் காரி
அவ்விதம் தந்தை கமத்தியில் அவன்
உயிர் தான் பிழைக்கி அப்பா' என்று
கேட்டான் கந்தமாரன்.

'ஐயோ' அசை குபிசினனை நேர்
உயிற்றுள்ளாய் வித்தகைய நுண்சி
செய்யும் இக்கேதான் காரி இவன்
கே' உயிற்றுள்ளாய் போகவேண்டாம். ஆனால்
பதவிக்கு நேர் கிடைத்தோன் இந்த
விபரீதம் நாம் விட்டால் நம் குழந்தை
பேரில் பழிவீட்டி எல்லாப்பாடும்
செய்தாகவேண்டாம் தோன் இந்த விபரீதம்
அழித்தாய் மதுபந்தகம் தீவா இ
கையாமாக இவர்க்கு வந்ததும் உயிர் தான்

அமரர் கஸ்கி

தான் அது இந்த உள் அருமைச் சினை
தென் மூலம் எல்லாருக்கும் தெரிந்து
விட்டது பிறகு ஆதிதத கரிகாலரைக்
காஞ்சியிலிருந்து அழைத்து வந்தவனுமே
தீதான்' ஐயோ' அதன் விளைவு இப்படி
யாகும் என்று தான் தினைக்கல்வ இல
ஸையே' மனஸ்யமான - நமது குலத்தின்
பழமையான விரோதி - பெரியதொரு
படைபுடன நெருங்கி வந்துகொண்டிருக்கிறான்
அவனுக்கு என்ன சொல்லப்
போகிறேன் ' பழுவைட்டரையாகும் இச்
சமயம் பார்த்து உருக்குப் போயவிட்
டார் " என்று கூறிச் சமயவரையர்
திருமபவும் தலைமீலே அடித்துக்கொண்டார்

கத்தமாறனின் கண்களில் தீர் ததுமப
"தந்தைய' தாங்கள் வினாக வேதனைப்ப
பட வேண்டாம் என்னால் நோந்த விபரீ
தத்துக்கு தானே தண்டனை அனுப்பிக்
கிறேன் தாங்கள் என்ன கட்டளை
யிடுகிறீர்களோ, அவவிதம் செய்யக்
காத்திருக்கிறேன்" என்றான்

"முதலில் இந்தப் பெண்ணை அழைத்
துக்கொண்டு போய் அந்தப்பூரத்தின்
விட்டு விட்டு வா' இவள் ஏதாவது உன்றி
னால வாயில் துணிபை அடைத்துக்
கையையும் காணையும் கட்டிப் போட்டு
விட்டு வா' இல்லாவிட்டால் இரகசிய
அறையில் போட்டுப் பூட்டி விட்டு வா'"
என்றார் சமயவரையர்

மணிமேகலை தன் அருமைத் தந்தை
அப்போது கொண்டிருந்த ரௌதராகாத
தைப் பார்த்துவிட்டு நடு நடுவிலுள்ள
வந்தியத்தேவனுக்கு இப்போது உட்கொண்ட
ஆபத்து ஒன்றுமில்லை என்பதையும்
தெரிந்துகொண்டான்

"தந்தைய' மன்னிக்க வேண்டும் தங்
கை கட்டளைப்படி நடந்துகொண்டேன்
கத்தமாறன் என்னைத் தொட வேண்டாம்
தானே இந்தா தாய்மாரை இருக்க
கும் அந்தப்பூரத்துக்குப் போயவிடு
கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு விட்டு விட்டு
என்று அங்கிருந்து நடந்து சென்றான்
கத்தமாறனும் அவனைப் பின்
தொடர்ந்து போனான்

அவர்கள் சென்றவுடனே சமயவரையர்
தமழட்டன் வந்திருந்த ஆட்களைப்
பார்த்து, ' இவளை அந்தக் கட்டில்

காலுடன் சேர்த்து இறுக்கிக் கட்டுங்கள்"
என்று உத்தரவிட்டார்.

விவவிதமே ஆட்கள் வந்தியத்
தேவனை நெருங்கி வந்தபோது
அவன் அமைதியாக இருந்தான்
கட்டில் காலுடன் சேர்த்துக் கட்டிய
போதும் அவன் எவவிதத் தடங்கலும்
செய்யவில்லை கட்டி முடிந்தவுடனே
அவன், 'ஐயோ' ஏதேர் போகிறதுப் பாருங்
கள்' கரிகாலருடைய அந்தரங்கத்துக்குரிய
தனப்பன் தான் அவரைக் கொல்லுவதி
னால் எனக்கு என்ன லாபம்' உண்மை
யில் அவரைக் கொன்ற பாதகர்கள் கரங்
கப்பாளை வழியாகத் தப்பித்துக்கொண்டு
போய் விட்டார்கள் அவர்களைத்
தொடர்ந்து போய் பிடிப்பதற்கு முயற்சி
செய்யுங்கள் அவர்களை தான் பாரத்
திருக்கிறேன் என்னை அவிழ்த்துவிட்
டால் தானே தங்களுடன் வந்து அவர்
களைப் பிடிப்பதற்கு உதவி செய்வேன்'
கடவுள் அர்யச் சந்தியமாகச் சொல்
கிறேன் தங்களிடமிருந்து தப்பிச்
செல்வதற்கு தான் பிரயத்தனம் செய்ய
மாட்டேன்" என்றான்

"அடே' தீ சொல்லுவது உண்மையா
னால், கரிகாலர் கொலை செய்யப்படும்
போது தீ என்ன செய்துகொண்டிருத்
தாய' வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருத்
தாயா'" என்றார் சமயவரையர்.

"ஐயோ' பழுவூர் ரானியும் கரிகாலரும்
பெசைக்கொண்டிருந்தபோது நிமிர்ந்து
கொடைகாரர்கள் பிரவேசித்தார்கள்
அவர்களைத் தடுக்க தான் யத்தனித்த
போது பயங்கரமான தோற்றமுடைய
காளாழகன் ஒருவன் என கழுததைப்
பிடித்து நெறித்தான் தான் தினைவிழந்து
விட்டான் மறுபடியும் தினைவு வந்த
போது ஆதிதத கரிகாலர் உயிரற்று
விடிந்து விடப்பதைக் கண்டேன்"
என்றான் வந்தியத்தேவன்

இச் சமயத்தில் அந்த மானிக்கச்
சுவர்க்கு அப்பால் பெரியதொரு கூச்சல்
கேட்டது ஆயிரக்கணக்கானவர்களின்
கோபக் குரலிலிருந்து எழுந்த கோஷத்
தைப் போல் தொனித்தது

சமயவரையர் அதைக் காது கொடுத்த
துக் கேட்டார் வந்தியத்தேவனைப்

பாதது. சரி' சரி' த்
 சொல்லது உணமை
 யாகவே இருந்தாலும்
 சற்று நேரம் த் இவ
 கைய இந் உணவு
 உடைய அருமை நன்
 பராகிய இளவர
 சந்தந்த துணையாக
 இந் அது என்ன கூ
 சல என்று பாதது
 விடநிப பிறத வந
 கிநேன' வந்து உன
 கூ. சினை முழுதும்
 தெரிந்துகொள
 கிநேன' என்று
 கூறிவிட்டு சம்பு
 வளையா புறப்
 படடா அவ
 து வ. ஆகாம
 இளையினாக
 பாதம் பாதது
 சம்புவளையின
 கூட என்னைய
 அந்த அளையின
 கதவச சாதத்
 வெளிப்புறந்தி

மறுபடியும் அந்த அறைவில் இருள் குழந்தை வந்தெய்தித் தவறுண்டா உளனாகுமோ சொல்ல முடியாத வேதனை குடிக்கொண்டது சில மாதங்களுக்கு முன்னர் அந்தக் கடம்பூர் சமையலையா மாளிகைக்குத் தான் வந்ததினில்து நடுத்தவறையிலொரு இளைத்துப் பாரகதுக்கொண்டான் வாஸத்திலே அப்போது தான் பாரதத் திமுகையையும் அதைப் பற்றி மக்கள் பேசிக் கொண்டு தையும் சூப்பகப் படுத்திக் கொண்டான் வாஸத்திலே வால் நடத்திரம் காணப்பட்டமையால் கந்தா சோழருடைய இறுதி தான் நேருவிலிட்டதாக எல்லாருமே கினைத்தார்கள் கந்தா சோழர் இடை நாட்களாக சூப்பப் பட நிச நிசுபடியால் அவ்வாறு மக்கள் எதிர்பார்த்தது இயற்கைதான் அதனாலேயே அவர்களுடைய அந்ததார்போல் பட்டத்துக்கு வாக்கடியல்லா யா என்பது பற்றியும் ஐயங்கள் பேசினார்கள் இந்த மாளிகையிலேயே சிறந்தாக்கள் கூடி அதைப் பற்றிப் பேசினார்கள் ஆனால் எல்லாருமே எதிர்பார்த்தது ஒன்றும் நடந்தது ஒன்றுமாக முடிந்தது வாலியலயதிலுமே வீராதி வீரதமான் ஆதித்த கரிகாலா மாண்டு போனார் உயிரற்ற அவரது உடல் இத்தா இருள் அறையில் விடக்கிறது சூப்பப்பட்டினை கந்தா சோழர் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார் ஆனால் இன்னும் நெடுங்காலம் இருப்பாரா' தமது அருமைக் குமாரின் அகால மாணச செய்கியை அறிந்த நிற்கும் உயிரோடு இருப்பாரா' ஐயோ' மகனைப் பாரகக் கிணங்கிமென்று தந்தை எவ்வளவு ஆவல் கொண்டிருந்தார் தந்தை வந்து தவிரித்துப்பதற்காகக் கரிகாலா காஞ்சியில் போன மாளிகைக் கடம்பூரோ' அந்தப் போன மாளிகையில் தந்தையை வரவேற்று உபசரிப்பதற்குக் கொடுத்தது வைக்காமல் குமாரா போய்விட்டாரோ' இதிலிருந்து இன்னும் என்னென்ன விளையப் போகிறதோ தெரியவில்லை சோழ சாமாஜ்யம் முடிவதும் ஒரே வயர வெள்ளத்தில் முடிக்கப் போகிறது அது மட்டுந்தான்' எத்தனை

விதமான உட்கல்கங்கள் விளையப் போகின்றனவோ, யாருக்குத் தெரியும் சிறந்தாக்களுக்கும் பெருஞ் சண்டை ஏற்ப போகிறது நிசயம் என்று முன்னால் வெளியிட்ட கேட்ட சத்தம் மலையமனுடைய படை வீரர்கள் போட்ட சத்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்' அவர்கள் எதற்காக அப்படிக்கோஷமிட்டார்கள்' இந்தக் கடம்பூர் மாளிகையைத் தாக்கப் போகிறார்கள், என்ன' எதற்காக' கரிகாலருடைய மரணம் பற்றிய செய்தி ஒத்திவளை அவர்களுக்கு எட்டியிருக்கிறோ' ஆகா' சமயவளையர் இதை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறார்' தம் பிரிவு கரிகாலரைக் கொன்ற குற்றத்தைச் சுமத்திச் சமாளிக்கப் பாரப்பார ஆனால் அதை மலையமான் நம்புவாரா' நம்பி னாலுங்கூட, சமயவளையரின் மாளிகையிலே இரு நடுத்திருப்பதால் அவரைச் சுமையா விட்டு விடுவாரா' முன்னர் இப்படி நடந்த சதியாக்கொளையைப் பற்றி மலையமாலுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் தெரிந்திராவிட்டாலும் ஆழ்வாக்கடியான போய் எச்சரித்து விட்டுப் போய்க்குக்கிறான் ஆகையினாலே தான் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்திறார் மலையமான தம் பேரப்பிள்ளை மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தார் என்பது வந்தியத்தேவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும் இத்ச செய்கியை அறியும்போது அவர் என்ன செய்வார் என்பது யாருக்குத் தெரியும்' சமயவளையர் குடும்பத்தைச் சூழச் செய்து இந்த மாளிகையையும் அடிபோடு அழித்துப் போட்டாலும் போட்டு விடுவார்.

பாவம்' கந்தமாறன்' நல்லபிள்ளை' தம்மிடம் எவ்வளவு சிங்களமாக இருந்தான்' அவ்வளவு சிங்களமும் கொடிய துன்பமாக அல்லவா மாறிவிட்டது' எல்லாம் அதைப் பழுவூர் மோகினியின் காரணமாகத்தான் பாக்கப் போனால் அவருடைய கதையும் சோக மயமாக இருக்கிறது அவன் பேரிடே தான் எப்படிக்குற்றம் சொல்லுவது' எல்லாம் விதி செய்யும் கொடுமைதான்...!

விதி'விதி' மனிதமகனாயின் விதியை என்னவென்று சொல்லுவது' என்னிடம் எதற்காக அவன் இவ்வளவு அன்பு

காட்ட வேண்டி' என்னத தப்பிவிடப்பதற்காக முன் வந்து
'நான் கொள்கிறேன் என்று ஒப்புக்கொண்டாள்' இதனைப்
அன்புக்கு இணை ஏது' - இதற்குக் கைமமாறுதான் என்னை
செய்யப் போகிறேன் '

வந்தியத்தேவன் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்
கொண்டான் கைமமாறு செய்வதைப் பற்றி
என்னுளாவது என்ன எப்பதெயக்காரத்தனம்' மற்ற
வர்களைப் பற்றி நான் பரிதாபப்படுவதிடீர்தான்
என்ன அத்தம் இதுகிறது' என்னுளே ய நினை
மைையைக் காட்டிலும் பயங்கரமான பரிதாப
மான நிலைமையில் உள்ளவர்கள் வேறு
யாரும் இல்லை' ஆதிதக கரிகாலனாக
கொணரதாக என் பிரிவு துறைய
கமத்தப் போகிறார்கள்' நான்
அந்தப் பாதகத்தைச் செய்ப
விலலை என்று திருப்பி
பதற்கு எவ்விதச்
சாட்சியமும்
இல்லை
நடுநிழல் ரவி
தாஸன் கூட
பதற்கு ம
போய் போய்
விட்டார்கள்

அவர்களைத் தொடர்ந்து போய்ப்
பிடிப்பதற்கு யாரும் முயலவில்லை
அவர்களை ஒரேவேளை பிடித்தாலுங்கூட
நாளும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சதி
செய்யவில்லை என்று எப்படி நிரூபிக்க
முடியும்? முடியாது!

பட்டத்து இளவரசரைக் கொலை
செய்த துப்பாக்கிக் குண்டை விதமான தண்டனை
கொடுப்பார்கள்' வெறும்பேன்
கொலைக்குக் கொலை என்று தண்டனை
கொடுத்து விட மாட்டார்கள் இம் மாநில
காரியத்தை இனி யாரும் கனவிலும்
செய்ய நினைப்பாதுவண்ணம் பயங்கரமான
சித்திரவதைத் தண்டனை ஏற்படுத்துவா
ர்கள் என்னவிதமான தண்டனை கொடுத்
தாலும் கொடுக்காட்டும் கரிகாலரை நான்
கொன்றுவிட்டதாகப் பழையாறை
இளையபிராட்டியும் பொன்னியின் செல்
வரும் கருதுவார்கள் அல்லவா' அதைக்
காட்டிலும் வேறு என்ன சித்திரவதைக்
கொடுமையாக இருக்க முடியும்? தெய
வமே! சௌற மூன்று நான்கு மாத காலத்
தில் நான் எவ்வளவோ இக்கட்டுகளில்
தப்பி வந்ததெல்லாம் இந்தப் பயங்கரமான
அபரீகதிக் குண்டாவதற்குத்தானா?

வலாநெல்லாம் வந்தியத்தேவ
னுடைய உள்ளத்தில் அலை
மேல் அலை எழிவது போல்
எத்தனையோ எண்ணங்கள்
தோன்றி மறைத்துக்கொண்டிருத்தன
எவ்வளவு நேரம் இப்படிக் கழிந்தது என்று
அவனுக்குத் தெரியாது இருண்டாத்திருந்த
அந்த அறையில் திடீரென்று மெல்லிய
புகைப்படலம் பரவியபோது அவனுடைய
எண்ணத் தொடர்பு கலைந்தது அது
என்ன புகை, எங்கிருந்து வருகிறது என்று
யோக்கிக் கொட்டிவிட்டான் சற்று நேரத்
துக்கெல்லாம் மிகச் சொற்ப வெளிச்சமும்
பரவியது அந்த வெளிச்சத்தில் ஆதித்த
கரிகாலரின் உடல் தெரிந்தது கதவுகள்
சாத்தியப்படியே இருந்தன ஆகையால்
விளக்கு வெளிச்சமாக இருக்க முடியாது
யின், என்ன வெளிச்சம்? தாலா பக்கமும்
கூர்ந்து கவனிக்கலானான் புகையும்
வெளிச்சமும் பக்கத்து வேடடை மண்ட
பத்திலிருந்து வருகின்றன என்பதை
அறிந்தான் வேடடை மண்டபத்திலிருந்து
புகை வருவதற்குக் காரணம் என்ன?

ஒருவேளை தீப் பிடித்திருக்குமோ?
வேடடை மண்டபத்தின் வழியாக, கரைய
கப்பாஸையில் சௌறவர்கள், வேண்டு
மென்றே தீ வைத்து விட்டுப் போயிருப்
பார்களோ? அல்லது அவனும் மணி
மேகனையும் வேடடை மண்டபத்துக்குள்
வந்தபோது கொண்டு வந்த விளக்கு இந்த
விபத்துக்குக் காரணமாயிருக்குமோ?

வர வரப் புகை அதிகமாயிற்று. உஷ
ணமும் அதிகரித்து வந்தது சிறிது நேரத்
துக்கெல்லாம் வேடடை மண்டபத்துக்கும்
அந்த அறைக்கும் இடையிலிருந்த மரப்
பலகை கவர்களின் இருகுகளின் வழி
யாகத் தீயின் ஜுவாஸைகள் தெரியத்
தொடங்கின இன்னும் சற்று நேரத்துக்
கெல்லாம் அக்கினி பகலான தமது ஜோதி
மயமான கரங்களை நீட்டித் துழாவிச்
கொண்டு, அந்த அறைக்குள்ளேயே
பிரவேசித்து விட்டார்!

அக்கினி பகலானுடைய பிரவேசத்
தைக் கொஞ்ச நேரம் வந்தியத்தேவன்
கண்கொட்டி ஆரவரத்துடன் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான் முதலில் அவனுக்கு
ஒரு குதூகலமே ஏற்பட்டது "நம்முடைய
கவனங்களைப்பெல்லாம் அக்கினி பகலான
தீத்து வைத்து விடப் போகிறார் ஆதித்த
கரிகாலருக்கும் நமக்கும் ஒரே இடத்தில்
தகனம் கிரிஸ்ப நடந்து விடப் போகிறது"
என்று எண்ணினான் ஆனால் இது சிறிது
நேரத்தான் நிலைத்திருந்தது கரிகாலரைக்
கொன்றான் என்ற குற்றச்சாட்டுகளுடன்
இந்த உலகைவிட்டுப் போவதற்கு அவன்
இஷ்டப்படவில்லை சம்புவனையரும்
அவருடைய மகனும் அப்படித்தான்
வெளியிலே சொல்லுவார்கள் சிலர்
அதை நம்பவும் செய்வார்கள் யார் நம்பி
னாலும் நம்பா விட்டாலும் பொன்னியின்
செல்வரும் சூதவை தேவியும் அவளாறு
நம்பக்கூடாது நான் அந்தப் பயங்கரக்
குற்றத்தைச் செய்வில்லை என்று
அவர்களுக்காகவேனும் நிரூபித்தாக
வேண்டும் அது மட்டும் அல்ல, வீராதி
வீரரான கரிகாலனுடைய திருமேனிக் கு
இறுதிச் சடங்கு இப்படி நடக்கும்படி
விடலாமா? அவருடைய பெற்றோர்களும்
உறவினர்களும் அவருடைய
உயிரற்ற உடம்பையாவது பார்க்க
வேண்டாமா? ஆம், ஆம்! அவருடைய
உயிரைக் காப்பாற்ற முடியாவிட்டாலும்

அவளுடைய உடம்பையாவது காப்பாற்ற வேண்டும் சககாவர்த்தித் திருமகனுக்குரிய மரியாதைகளுடனே இறுதிச்சடங்குகளைச் செய்வதற்கு வழி தேட வேண்டும் '

துவளரவில் வந்தியத்தேவன தன்னை விடுவித்துக் கொண்ப பிரயத்தனம் செய்யவில்லை

அவளை எப்படிக் கடடிவிடுக்கிறார்கள் என்றுகூடக் கவனிக்கவில்லை இப்போது கவனித்தான் முதலில் அவனுடைய முன கைகள் இரண்டையும் சேர்த்துக் கடடி அந்தக் கயிறறைக் கொண்பே அவன் உடம்பு முழுவதையும் கடடிலின் காலோடு சேர்த்துக் கடடிவிடுத்தார்கள். குனியலோ நிமிர்வோ முடியவில்லை அவனுடைய பலம்

பாரததான் 'தி' தி' கதவைத் திறவுங்கள்" என்று கதையினைப் பாராட்டுப பாரததான் ஒன்றும் பரவலில்லாமை ச்சி' என்ன அறிவினம்' யாழககனஞ்சியதனை வழியாகத் தான் பதிப பாரக வேண்டும்' ஐயோ' அதற்குள் அகிலமும் தீபயித காமம் இரக்க வேண்டியே' இதனைத் தோம் வின பொழுது பாரகக் விடாமே'

இப்போது அந்த அறை ஸல பிரகாசமாக இருந்தது ஆனால் அந்தப் பிரகாசம் பரவலா தாது புனை மண்டிக் கிடந்தது கண்ணைத் திறந்து பாரககிய படியில்லாமை கடை ததுடன் பாரததாலும் கிசுத்த நினை தெரியவில்லை யாழக கனஞ்சியம் இரக்கமீடததை உததேசமாகக் குறி வைத்துக் கொண்டுவந்தியத்தவன் ஒடினான் வாய்க்காலில் ஏதோ தட்டுப்பட்டது அது 'ஊர்' என்ற ஒலனை உண்டாகியது ஆகா' அது தனக்கு நினைவு வந்தப்போது பக்கத்தில் கிடந்து கைக்கு அகப்பட்ட திருமால் உள்ள கதையாகிய இரக்க வேண்டும் அந்தக் கதையில் ஏதோ ஒரு மாமம் இருக்கிறது அந்த எடுத்துக் கொள்ளலாம் வழியில் யாவது குறுக கிடக்குத் தடுத்தால் ஒருவேளை அந்தக் கதையி் உபயோகப்பட்டாலும் படும

வந்தும் என்னி அந்தக் கதையைக் குளித்து எடுத்தான். அப்போது எந்தக் கட்டிலிலிருந்து தெறித்து வந்த ஜுவாலையைத் தணல ஒன்று அவன் தோள் மீது விழுந்தது அந்தக் கட்டி அப்பாரு எந்தது விட்டு ஒடிப் போய் யாழக கனஞ்சியதனை அடைந்தான் இவ்வளவு நேரம் அவன் தோளமீது சாதநியிருந்த கரிகாலருடைய தேகத்தை அவனுடைய ஒரு கை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது ஆனால் அவ்விதம் தோள் மீது சாதநிக்கொண்டே கனஞ்சியதனை படிக்கிக் ஏறுவது அசாதநியம் மேலே கதையினை சாதநியிருந்து என்னை கரிகாலருடைய தேகத்தைக் கீழே நிறுத்தி வைத்துவிட்டு ஏறி மேல்வருவது கதவைத் திறந்தான் பாதிக கனஞ்சியதிலிருந்துகொண்டு குளித்து எடுத்தான் செயலிம்' அதற்குள் த் அக் கனஞ்சியதற்கும

வந்துவிட்டதே' இன்னும் சில நிமிஷம் தாமதித்திருந்தால், இந்த வழியும் இவ்வாறும் போலிருக்கும்...

வந்தியத்தவன் மேல் மச்சில் கரி காலருடைய உடலைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டுத் தானும் ஏறி வந்து சேர்ந்தபோது பாதிக பிராணன் போனவனாக இருந்தான் இதனைத் தோம் தெருப்பிலும் புனை யிலும் வெந்து கொண்டிருந்தவன் மீது இப்போது குளித்த காற்று வீசற்று சிறிது நேரம் அங்கேயே கிடந்து இளைப்பாறலாமா என்று யோசித்தான் கூடாது, கூடாது' ஒரு நிமிஷம் கூடத் தாமதிக்கக் கூடாது' தீபயிதத் அக் கட்டம் எப்போது இடிந்து விழும் என்று யார் கண்டது' மறுபடியும் கரிகாலருடைய உடலை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு மேல் மச்ச வழியாகவே விளையச் சென்றான் முன்னோரு தடவை போன்று பாலகிய மாடகடங்களைக் கடந்து சென்றான் ஆனால் முன்னே அவன் தனியாகப் போனபடியால் மாளிகை மச்சிலிருந்து கீழே இறங்கி நிலா முற்றத்தைக் கடந்து மதில் கவரமீது ஏறிக் குதித்துப் போவது சாதநியமாயிருந்தது இப்போது அது முடியுமா' அவன் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்ததுமின்றி ஆதித கரிகாலருடைய தேகத்தையும் அல்லவா தூக்கிப் போக வேண்டியிருக்கிறது'

அப்போது அம் மாளிகைக்கு வெளியே நாலா பக்கங்களில் இருந்தும் எழுந்த பெரும் ஆரவாரக் கூச்சல் மீது அவன் கவனம் சென்றது ஆகா' இது என்ன' மனையமாறுடைய வீரர்கள் கோட்டையைத் தாக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் போலிருக்கிறதே' முனவாசல் கதவைத் தாக்கித் தாக்கிறார்கள் போலிருக்கிறதே' மதில் கவர் மீது வீரா பலா ஏறிக் குதிக்கிறார்கள்' இவ்வரசர் கொலையுண்டார் என்ற செயநியை அறிந்துதான் மனையமான கட்டியூர் மாளிகையைத் தாக்கக் கட்டணயிட்டு விட்டாரா? அப்படியானால், கரிகாலருடைய உடலைத் தாக்கிக் கொண்டு வரும் என்னைய பார்த்தால் அவ வீரர்கள் என்ன செயவார்கள்' புன்' நான்தான் அவரைக் கொன்றதாக என்னிக்கொளவார்கள்' என்னைச் சினையினனம் செய்து போடுவார்கள்

ஆகையால் தான் மிக ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் யார் கண்ணிலும் தென்படாமல் போக வேண்டும் மலையமரான இரங்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்து அவரிடம் அவருடைய பேரப் பிள்ளையின் திருமேனியை ஒப்படைத்து விட வேண்டும் அதற்குப் பிறகு நடப்பது நடந்துவிட்டுப் போகட்டும்...

பின்னா, வந்தியத்தேவன் மிக ஜாக்கிரதையாக மாடகடவுளின் மன்றவீலும் அவற்றின் நிழல் படாந்தடுத்த இரண்டான இடங்களிலுமே பதுங்கிப் பதுங்கி நடந்து சென்றான்.

கடைசியாக முதல் தடவை அவகே வந்திருந்தபோது எவ்விடத்தில் தீண்டு கிழே நடந்த சிறுராசாக்களின் சதியா லோசனையைக் கவனித்தனோ, அவ்விடத்துக்கு வந்து நோந்தான்.

கிழே எப்படி இறங்குவது என்பதாக யோசித்துக்கொண்டு அவன் அங்குமிங்குமாக பார்த்தபோது, கவா ஓரத்தில் ஏணி ஒன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது புலப்பட்டது. அது மட்டும் அல்ல, ஏனியின் பக்கத்தில் மனித உருவம் ஒன்றும் தெரிந்தது. அது யாராயிருக்கும்? ஏனியை வைத்துக் கொண்டு யாருக்காகக் காதலிருக்கிறான்? தான் அந்த ஏணி வழியாகக் கீழே இறங்கினால் என்ன நேரும்? என்ன தீர்தாலும் சரிதான்! அந்த ஏனியை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டே தீர வேண்டும்! தலவவேளையாகக் கையில்லே கத்தி ஒன்று இருக்கிறது! எது நோந்தாலும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இந்தச் சமயத்தில் முன் வாசலுக்கு அருகில் ஆரவாரம் அதிக மாயிற்று. அது என்னவென்று தெரிந்து கொள்வதற்காகவோ, என்னவோ, ஏனிக் கு அருகில் தீண்டு மனிதன் சற்று அப்பால் போனான்.

ரொம்ப தலவதாயப் போய்ற்று என்று எண்ணி வந்தியத்தேவன் ஏணி வழியாக விளங்கு கீழே இறங்கினான் அவன் கீழே இறங்கித் தரையில் காலை வைத்ததற்கும் போன மனிதன் திரும்பி வருவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

'சாமி' இவ்வளவு நேரம் பண்ணி விட்டதாகேன்'' என்று அம்மனிதன் கிட்டத்தும், அவன் இடம்பன்காரி என்பதை வந்தியத்தேவன் தெரிந்து கொண்டான். அந்த கணத்தில் இடம்பன்காரி யானா எதிர்பார்த்து அவர்க் காதலுக்கொண்டிருந்தான் என்பதையும் ஒருவாறு ஊகித்துக்கொண்டான்.

இடம்பன்காரி அவன் அருகில் வந்ததும் வியப்படை, "அட்ட! நீயா? யானாத தோனில் போட நுக்கொண்டு வருகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"ஆம், அப்பா! தான்தான்! காளாழகர் சாமிவாசின் சீடன்! ரணபத்திகாளியின் பஸ்புடனே என்னை முன்னால் அனுப்பினாய்? அவா பின்னால் வருகிறாய்? உன்னை இங்கேயே ஏனியுடன் இருக்கச் சொன்னாய்? இத்தா பார்! இந்தக் கத்தியை உனக்கு அடையாளங் காட்டச் சொன்னாய்!" என்று வந்தியத்தேவன் கூறி, திருக்கத்தியைக் காட்டினான்.

இடம்பன்காரி சிறிது சந்தேகத்துடனேயே, "இருதனை நாளாக நீ எனக்குச் சொல்லவில்லையே! போனால் போகட்டும் சாமிவா! இவ்வளவு நேரம் பண்ணுகிறாயே! எப்படி இங்கிருந்து வெளியே போகப் போகிறோம்? திருக்கோவல்லூர் வீரர்கள் மாளிகையைச் சூழ்ந்துகொண்டு உள்ளே வரவும் தொடங்கி விட்டார்களே!" என்றான்.

"அதனால் என்ன? கூட்டம் அதிகமானால் நாம் தப்பிச் செல்வது கடினம். அதெல்லாம் பெரிய சாமி யாருக்குச் சொல்லித் தர வேண்டுமா? அவா எப்படியோ வழி கண்டுபிடிப்பார். நீ இங்கேயே அவா வரும் வளையில் காதலுக்கு! தான் போய் வந்தவனத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லு!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

இடம்பன்காரியின் மறு மொழிக்குக் காததிராமல் விட்டு விடுவென்று மேலே நடந்தான் இடம்பன்காரியின் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து மறைந்ததுமே, அந்த மாளிகையின் முன் வாசல் கோபுரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

(தொடரும்)

சுயான்னியின் சசவவவ

நாற்பத்து இரண்டாம் அதியாவம்

மலையமான் துயரம்

மயுவனரயர் முன்கட்டுக்கு வந்ததும் கத்தமாறனைத் தனியாக அழைத்து, "மகனே! நம குலத்துக்கு என்றும் நேராத ஆபத்து இன்று நேர்ந்திருக்கிறது" அதிலிருந்து நாம் தப்ப வேண்டுமானால் நான் சொல்வதை உடனே நீ தடை சொல்லாமல் நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்று கூறினார்.

கரிகாலகுடைய மரணம் கத்த மாறனைப் பெரிதும் கலங்கச் செய்திருந்தது தான் வந்தியத்தேவனைக் கொல்ல நினைந்தது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பதையும் அவன் உணர்ந்திருந்தான். "தந்தையே! முடனாகிய என்னாலேதான் நம குலத்துக்கு இந்த ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது அதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். நாங்கள் என்ன கட்டளைவிட்டாலும் அதை

நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்" என்றான்.

"நீ உடனே ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இந்த மானிகையை விட்டு வெளியேற வேண்டும் நான் படுக்கும் அறையில், கட்டிலுக்கு அடியிலிருந்து கரங்கப்பாளை ஒன்று போகிறது உனக்குத் தெரியுமா அல்லவா? அது வேட்டை மண்டபத்திலிருந்து போகும் கரங்கப்பாளையில் இம் மானிகையின் மதினை கவரணடை போய்ச் செல்கிறது."

"தந்தையே! இந்த இக்கட்டான நிலைமையில் தங்களைத் தனியே விட்டு விட்டு என்னைச் கரங்க வழியில் தப்பித்துப் போகச் சொல்கிறீர்கள்?" என்றான் கத்தமாறன்.

"பிள்ளாய்! அதற்குள் உன் வாக

அய்யா கப்பலி!

குறுதியை மறந்து பேசுகிறாயே' ஆம், நீ போகத்தான் வேண்டும் கொலலி மலைத் தலைவன் வலவில் ஓரீயின் வமசத்துக்கு இப்போது நீ ஒருவன்தான் இருக்கிறாய் அவசியமாயிருந்தால், நீ அந்த மலைக்கே போய் மறைந்து வாழ வேண்டும். மதுராத்தகத் தேவருக்குப் பட்டங்கடடுவது என்று நிச்சயமாகி, நான் உனக்குச் செய்தி அனுப்பிய பிறகுதான் திரும்பி வர வேண்டும்" என்றார் சம்புவரையர்.

"மன்னிக்க வேண்டும், தந்தையே! மறைந்து வாழ்வது என்னால் இயலாத காரியம். வலவில் ஓரீயின் குலத்துக்கு அதற்கைய கோழையைப் பெற்ற அபரீதநி வேறு வர வேண்டுமா? இத்தக் கணமே என்னுடைய இன்னுயிரைக் கொடுக்கச் சொன்னீர்களானால் கொடுக்கிறேன் ஆனால் ஒளிந்து வாழ ஒருப்படேன்" என்றான் கந்தமாறன்.

சம்புவரையர் சிறிது யோசனை செய்துவிட்டு, "மகனே! உன்னைச் சோதனை செய்வதற்காகக் கூறினேன். ஓடித் தப்பித்துக் கொள்ளவும் மறைந்து வாழவும் நீ இஷ்டப்படவில்லை தவறு, உயிக்கு ஆபத்து நேரக்கூடிய வீரச் செயலிலேதான் உன்னை நான் ஏவப் போகிறேன் கரங்கப்பாளை வழியாக உடனே வெளியேறிச் செல்! ஆனால் கொல்லிமலைக்குப் போக வேண்டாம்! நேரே தஞ்சாவூருக்குப் போ!" பெரிய பழுவேட்டரையர் அதே மாக அங்கே இருக்கலாம் இருந்தால், அவரிடம் இங்கே நடத்ததைச் சொல்லு! அவர் இல்லாவிட்டால் சின்னப் பழுவேட்டரையரிடமும் மதுராத்தகத் தேவரிடமும் சொல்லு...!

"ஐயா! இங்கே என்ன நடத்தது என்று அவர்களிடம் சொல்லடும்?"

"இது என்ன கேள்வி? கரிகாலரின் மரணத்தைப் பற்றிச் சொல்லு! 'நாம உத்தேசித்திருந்த காரியம் விதி வசத் தினால் வேறுவிதமாக நடந்துவிட்டது' கரிகாலர் மாண்டுவிட்டார்! மதுராத்த

கருக்குப் பட்டம் கட்ட இதுதான் தக்க சமயம் என்று அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்து' மலையமாணும் கொடும்பாளூர் வேளாணும் அதற்குக் குறுக்கே நிற்பார்கள் நமது பலதையெல்லாம் உடனே நிரட்டி அந்த இரண்டு பேரையும் அடியோடு அழித்து விட வேண்டும் என்று கூறு" என்றார் சம்புவரையர்.

"கரிகாலர் எப்படி மரணமடைந்தார் என்று அவர்கள் கேட்டால் என்ன சொல்லடும்?" என்றான் கந்தமாறன்.

"வேறு என்ன சொல்கிறது? வாணர் குலத்தைச் சேர்ந்த வத்தியத்தேவன் அவரைக் கொலை செய்துவிட்டான் என்று கூறு! இன்னும் ஒரு முகவியுமான் விஷயம் இதை நன்றாக ரூபகமவைத்துக் கொள்! வத்தியத்தேவன் சமுநாடாக்குப் போய்த் திரும்பி வந்திருக்கிறான் அங்கே அருளமொழித் தேவனையும் பிறகு பழையாறையில் இளைய பிராட்டியையும் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறான் அருளமொழித்தேவன் தானைப்படடினத்தில் மறைந்திருந்து இப்போது வெளிப்படடிப்பதாக ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது அருளமொழித் தேவன் சிங்காதனம் ஏறும் ஆசையினால் அண்ணனைக் கொல்லுவதற்கு வத்தியத்தேவனை அனுப்பி வைத்தான் என்ற வதந்தியைச் சோழ நாட்டில் பரப்ப வேண்டும் பழையாறை இளைய பிராட்டியும் இதற்கு உடந்தையென்ற சத்தேகத்தையும் உண்டு பண்ண வேண்டும் இதைப்பெல்லாம் பழுவேட்டரையர்களிடமும் மதுராத்தகத் தேவரிடமும் சொல்லு..."

"தந்தையே! நாங்கள் சொல்லத்தே உண்மையாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா? சிதேகத் துரோகியான வத்தியத்தேவன் அதற்கைய பயங்கரமான எண்ணத்துடனேயே இந்த மானிக்கை வந்திருக்கலாம் அல்லவா?"

"இருக்கலாம், மகனே! ஆனால் பழுவூர் இளையராணி திடீரென்று மாயமாய் மறைந்து போனதற்குக்

காரணம் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமே' அவன் பேரிலும் அவளுக்கு உடத்தைப் பிடுத்த பாண்டிய நாட்டு ஆபத்தவிகளின் பேரிலும் வலவவரையன் வந்தியத்தேவன் குற்றம் சாட்டுகிறானே."

"குற்றம் செய்தவன் மற்றவர்கள் பேரில் அதைச் சுமத்தவே பார்ப்பான் இப்போது எனக்கு எல்லாம் விளங்குகிறது. தந்தையே' பழுவூர் இளைய ராணியைப் பழையாறைக் குத்தவை தேவிக்கு எப்போதும் பிடிப்பதே பிள்ளை கரிகாலரைக் கொன்றுவிட்டு அதே சமயத்தில் பழுவூர் இளைய ராணியை அபகரித்துக் கொண்டு போவதற்கும் அவன்தான் ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டும் முதன்மந்திரி அநிகுத்தரும் இதற்கு உடத்தைப் போலிருக்கிறது அதற்காகவே இந்த வந்தியத்தேவனை அவர்கள் அனுப்பி விடுகிறார்கள் ஐயோ! அவர்களுடைய சூழ்சரியை அறியாமல் மோசம் போய் விட்டோமே!"

"கத்தமாறா! போனதைப் பற்றி வருத்துவதில் பயனில்லை இனிமேல் நடக்க வேண்டியதைப் பார்க்க வேண்டும் நீ உடனே புறப்படஞ்சு செல்' கரிகாலரின் மரணச் செய்தி கத்தர சோழருக்குப் போய்ச் சோவதற்கு முன்னால, தஞ்சையில் வேறு யாருக்கும் தெரிவதற்கு முன்னால, பழுவேட்டரை யார்களுக்கும் மதுராத்தகருக்கும் தெரிய வேண்டும் ஆகையால் நீ விரைந்து செல்' தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் போவதற்கும் இரகசியச் சுரங்க வழி உண்டு என்பது உனக்குத் தெரியும் அல்லவா "

"தெரியும், தெரியும்."

"அப்படியானால், உடனே புறப்படு"

"புறப்படுகிறேன். தந்தையே' என தங்கை - மணிமேகலை - அவளைப் பற்றித்தான் சிற்று கவலையாழிக்குகிறது."

"வேண்டாம் உனக்கு அந்தக் கவலை' நம்மிடம் அவள் உள்திபது

போல வேறு யாரிடமும் உள்திபதற்கு தான் விட மாட்டேன் அப்படி அவள் உள்திப முறப்பட்டால், அவளை என் கையினாலேயே கொன்றுவிடுவேன் "

"ஐயோ! அதற்காகத்தான் கவலைப் படுகிறேன் தங்கள் கோபத்தை எண்ணித்தான் பயப்படுகிறேன்."

"வேண்டாம்' அவளுடைய மனத்தை மாற்றும் வழி எனக்குத் தெரியும் ஆகா! விதி விசித்திரமானதுதான்' முதலில் அவளை நாம் மதுராத்தகத் தேவருக்கு மணம் செய்து கொடுப்பது என்று எண்ணினோம் இடையில் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு கரிகாலருக்கு மணம் செய்து கொடுக்க உத்தேசித்தோம் கரிகாலர் இன்று பின்மாகக் கிடக்கிறார் தலவவேனை, மணிமேகலையின் உள்திப அவரிடம் செல்லவில்லை நமது பழைய உத்தேசத்தையே நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான்."

"ஆனால், தந்தையே' மணிமேகலையின் உள்திப இப்போது அந்தச் சண்டாளன் வந்தியத்தேவன் பேரில் அல்லவா போயிருப்பதாகத் தெரிகிறது"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, மகனே' மணிமேகலைக்குத் தன் மனத்தைத் தான் அறியும் பிராயமே இன்னும் வரவில்லை அவளை நான் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் நீ இனி ஒரு கணமும் இங்கே தாமதிக்க வேண்டாம்"

பி

ச்சமயம் மதின் கவர் களுக்கு வெளியில் வெகு சமீபத்தில் எழுத்த ஆரவாரத்தைக் கேட்ட கத்தமாறன் "அப்பா இது

என்ன? மகையமான் படைகள் தெருவி வருவது போல காண்கிறதே' மகையமானதை தாங்கள் மானையில் பார்த்தபோது அந்தக் கிழவன் என்ன சொன்னான்?" என்று கேட்டான்

"நல்ல மங்கனகரமான செய்தியைத் தான் சொன்னான் மணிமேகலையை ஆதித்த கரிகாலருக்கு மணம் செய்து கொடுக்கப் போகும் செய்தி அறிந்து

அக் கிழவன் மிக மகிழ்ச்சி அடைந்தானாம் அதே மனப்பக்குவத்தில் அவனுடைய மகன் வயிற்றுப் பேத்தி ஒத்தநிலையும மணல் செய்து கொடுக்கலாம் என்று அழைத்து வந்திருக்கிறானாம். 'அழகாவ் துகிறதெவ்வா' மாளிகைக்கு வரும்படி நான் அழைத்ததற்கு, நானைப் பொழுது விடிந்ததுமே நல்ல முகாததத்தில் வருவதாகச் சொல்லித் துகிறான். அவனுடைய வீரான இப்போதே வரப் போகும் திருமணத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள் போலித் துகிறது. இவ்விதம் கூறி விட்டுச் சவுவனாரை சிபிக்கப் பார்த்தார். ஆனால் சிறிய அளவுக்குறையாக நின்றுவிட்டது.

"வா! வா! நானே உன்னைக் கரவகப்பாடையில் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டு வருகிறேன் வழியில் ஒரு வீதாடியாவது நீ தாமிரக்கக்கடாது

வழியில் எங்கேயாவது குதிரை சம பாதித்துக்கொண்டு விரைந்து போக வேண்டும்?" என்றார்.

சம்புவரையர் கையில் ஒரு தீபத்தை எடுத்துக்கொண்டார் இருவரும் கரங்கப்பாறையில் புகுந்தார்கள். விரைவாக நடந்தார்கள் மானிகையின் மதிவ கவரைக் கத்தமாறன் கடந்தபிறகு, சம்புவரையர் அவனைக் கடத்த தழுவி ஆசி கூறிவிட்டுத் திரும்பினார் "வினக்கு வேண்டுமா?" என்று கேட டதற்கு கத்தமாறன் "வேண்டாம், அப்பா" எனக்கு இந்த வழி நன்றாய்த் தெரிந்ததுதானே? கண்ணைக் கட்டி விட்டாலும் போய விடுவேன்" என னான்

அவன் கரங்கப்பாறையில் கண் ணுக்கு மறைத்த பிறகு சம்புவரையர் திரும்பினார் வழியில் வேட்டை மண் டபத்துக்குள் புகுந்தார். அடுத்த அறை யில் ஏதாவது சபதம் கேட்கிறதா என்று காது கொடுத்துக் கேட்டார். ஒன்றும் கேட்கவில்லை. சில கண நேரம் தயங்கி நின்றார். பிறகு, ஒரு முடிவான தீர்மானத்துக்கு வந்தவர் போல், பெரு மூச்சு விட்டார். வினக்கை நன்றாகத் தூண்டி, வைக்க வேண்டிய இடத்தில வைத்துவிட்டு விரைந்து திரும்பிச் சென்றார்.

திரும்பச் சம்புவரையர் முன்கூட்டுக் குச் சென்றதும், அந்தப்புரத்துப் பெண்களையெல்லாம் ஒன்று சேரத் தார்.

அவர்கள் எல்லாரும் ஏற்கெனவே கலவகிப்போயிருந்தார்கள் கண்ணிருவ கம்பலையுமாகக் கத்தமாறனால் அந்தப் புரத்தில் கொண்டு வந்து தள்ளப்பட்ட மணிமேகலையைக் கேட்டு அவர்கள் ஒருவாறு கரிகாலன் மரணத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

"பெண்களே! நம் குலத்துக்கு என்று மில்லாத பெரும விபத்து ஏற்பட்டு விட்டது. எந்த நிமிஷத்திலும் தீங்கள் இந்த மானிகையை விட்டுப் புறப்படச்

சித்தமாயிருக்க வேண்டும் பல தினங் கள் காட்டிலும் மலையிலும் காவங் கழிக்கவும் துணிவு பெற வேண்டும் எல்லாரும் அவரவர்களுடைய ஆடை ஆபரணங்களை எடுத்துக்கொண்டு திலா முற்றத்துக்கு வந்து சேருங்கள் அழகைச் சபதமோ, புலமபல் சபதமோ 'முறங்க' என்றுகூடக் கேடக்க கூடாது' தெரியுமா?" என்று எச்சரித்தார்.

பின்னர் சம்புவரையர் மானிகையின் முன் வாசற்பக்கம் வந்தார் முன் வாசல் கோபுரத்தின் மேல் ஏறி வெளியிலே என்ன அவ்வளவு ஆரவாரம் என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினார். அதற்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. ஏனெ னிவ, அவர் முன்வாசலை நெருங்கும் போதே வெளியிலிருந்து வீரர்கள் கோட்டை வாசற் கதவுகளைத் தகர்த் துத் தன்னிவிட்டு உன்னே நடத்த வென்று புகுந்துகொண்டிருந்தார்கள் வாசற் காவலர்கள் அவர்களைத் தடுக்க முயன்று முடியாமல் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இதுவல்லாமல், கோட்டையின் மதிவ கவர் மீது ஏறிக் குதித்தும் வீரர் கள் உன்னே புகுந்துகொண்டிருந்தார் கள்

சம்புவரையரின் உள்ளத்தில் பெரும பீதியும் கலக்கமும் ஏற் பட்டன கரிகாலன் கொலை யுண்ட செய்தி ஒருவேளை மலையமாணுக்குத் தெரித்துவிட்டதா, என்ன? இதற்குள் எவ்விதம் தெரித் திருக்கும்? - தெரிந்தால் தெரியாட்டும். எப்படியும் தெரிந்துதானே தீர வேண்டும்? ஆனால் இன்னும் சிறிது நேரத்துக்கு இவர்களை இங்கேயே திறத்தித் தாமதப்படுத்தி வைக்க வேண்டும் அரை நாழிகை நேரம் தாமதித்தால் போதுமானது. அதற்குள் தாம் உத்தேசித்த காரியம் நிறையேறி விடும்...

கோட்டை வாசலுக்கும் மானிகை முகப்புக்கும் நடுவில் இருந்த திலா முற் தத்தின் நடுவில் சென்று சம்புவரையர்

கம்பீரமாக துளறார் அவா கையில்
கூரிய வான மின்னியது அவருக்குப்
பின்னால் ஏழெட்டு வீரர்கள் நெடிய

வேல்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நிள்
றார்கள் அவர்களில் சிலர் கையில்
தீவாததி வெளிச்சம் வைத்துக்கொண்

பிருந்தாராகன

வாசற் கதவுகளை உடைத்துத் தகாத
துககொண்டு முன்னால வந்த வீர

களைத் தொட்டித் தகாதவர்களைத்

மலையமர்ந்து மலையமர்ந்து

வந்தாராகன

தீவர முறத்தின் நடுவில் தின்ற சம்பு வரையரைப் பார்த்துவிட்டுப் பாரத்தி பேத்திரன் மலையமரனுக்கு அவரைக் கட்டிக் காட்டினான் இவ்வுரும சம்புவரையரை நோக்கி வந்தார்கள்

அருகில் வரும்போதே மலையமரன், "சம்புவரையரே! இது என்ன நான் கேள்விப்படுவது" அதற்கைய பாதகத் தையும் செயவீரா' ஒகோ! இது என்ன' கையில் வாங்குடன் திறந்திரே' உமது உத தேசம் என்ன'" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார்

"அதற்கு கேள்வியை உங்களிடம் கேட்கத்தான் திறந்திறன் உங்கள் உத தேசத்தான் என்ன' வாசற் கதவைத் தகரத்துக்கொண்டு வந்ததின் பிதாகம் என்ன' சற்று முன்னால் நான் வந்து தங்களை அழைத்தேன் நாளைக்கு தலலவேளை பார்த்துக்கொண்டு வருவதாகச் சொன்னீர்கள்...

'சம்புவரையரே' நல்லவேளை இப்போதே வந்துவிட்டது அதனால்தான் வந்தேன் ஆதித்த கரிகாலன் எங்கே' வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட வீராதி வீரன் எங்கே' சேஷாப போகுகனத் தின் வெற்றி வீரன் எங்கே' என பேரன் எங்கே'" என்று மலையமரன் கேட்டார்

"என்னைக் கேட்டால், எனக்கு என்ன தெரியும்' இளவரசுக்கு இஷ்டப்பட்ட இடத்தில் அவர் இருப்பாரா அந்த முரட்டுப் பிள்ளையிடம் நான் எவ்விதப் பேசக் வராததையும் வைத்துக் கொள்வதில்லைவென்றுதான் முன்னமே தங்களிடம் சொன்னேனே' பாரத்தி பேத்திரனுக்கும் அது தெரிந்த செய்தி தான்"

"அடே சம்புவரையா' இவ்வாறு வீண் சாக்ருப்போகஞ்ச சொல்லி ஏமாற்றப் பார்க்காதே' ஆதித்த கரிகாலனை உடனே கொண்டு வந்து எங்களிடம் ஒப்புவித்து விடு' இல்லாவிட்டால், உன்னுடைய இந்தக் கோட்டை கொத்தனம் மானிகை எல்லாவற்றையும் இடித்துத் தகரத்து மண்ணோடு மண்ணாகக் கிவிடுவேன்'" என்று திருக்கோவலூர்

மலையமரன் கர்ஜித்தார்.

"பாரத்திபேத்திரா' இந்தக் கிழவன் என்ன பிதற்றுகிறான்' இவனுக்குத் திட ரென்று பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா' இளவரசரைக் கொண்டு வந்து இவ்விடம் ஒப்புவிப்பதற்கு நான் யார்' இவன்தான் யார்' இளவரசரை நான் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறேனா' அல்லது இவன் இளவரசரைச் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டு போகப் போகிறானோ'" என்றார் சம்புவரையர்.

பா

ரத்திபேத்திரன் சிறிது சாத்தமான குரலில், "சம்புவரையரே! பதற வேண்டாம்! கிழவருக்கு கோபம் வரக் காரணம் இருக்கிறது. இதோ இந்த ஒலையைப் பாருங்கள். தாங்களே தெரிந்து கொள்வீர்கள்!" என்று கூறிச் சிறிய ஒலைத் துண்டு ஒன்றைச் சம்புவரையர் கையில் கொடுத்தான்

அவா அதைப் பின்னால் பிடிக்கப் பட்ட தீவரத்தின் வெளிச்சத்தில் தன்றாக உற்றுப் பார்த்தார்.

"இளவரசா ஆதித்த கரிகாலரின் உயிருக்கு ஆபத்து உடனே படைகளுடன் வந்து காப்பாற்றவும்" என்று அந்த ஒலையில் எழுதியிருந்தது.

அதைப் படிக்கும்போதே சம்புவரையர் முகமெல்லாம் வியர்த்தது. முன்னர், கரிகாலனுடைய சடலத்தைக் கண்டதும் அவருடைய உடல் நடுங்கியது போல இப்போதும் ஆடி நடுங்கியது.

"இது என்ன குழச்சி! இது என்ன சதி' யார இப்படி ஒலை எழுதியிருக்க முடியும்'" என்று தடுமாறினார்

"ஒலை யார் எழுதினால் என்ன' ஆதித்த கரிகாலரை உடனே இவ்விடம் அழைத்து வா' அல்லது அவர் இருக்க மிடத்துக்கு எங்களை அழைத்துப் போ' இல்லாவிடில், என் வீரர்களை விட்டுத் தேடச் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டார் மலையமரன்

"ஆகட்டும், ஐயா' கரிகாலர் இருக்கு

மிடததுக்கு உங்களை அழைத்துப் போகிறேன் பார்த்திபேந்திரா' உனக்கு அந்த இடம் தெரியும் பழுவூர் இணைய ராணியின் அத்தப்பூர்த்துக்குப் போய் குக்கிறார் என்று சற்று முன் அறிந்தேன் அங்கே இவரை தீயே அழைத்துப் போ!" என்றார் சம்புவரையர்.

பார்த்திபேந்திரன், "ஆம், தாதா! வாருங்கள்' நானே உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்!" என்றான்.

ப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் பார்த்திபேந்திரன் பழுவூர் இணையராணி நத்தினி தங்கியிருந்த அத்தப்பூரம் இருந்த திக்கை நோக்கினான்.

"ஐயோ! இது என்ன?" என்று அலறினான் ஏனெனில், அவன் பார்த்த திக்கில் அப்போது தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது. தீயின் கொழுந்துகளுக்கு மேலே கரிய புகை மண்டலம் அடர்ந்திருந்தது.

அவன் பார்த்த திசையை எல்லாரும பார்த்தார்கள் "தீ! தீ!" என்ற பீதி திறைத்த ஒலி எல்லாருடைய கண்டங்களிலிருந்தும் கிளம்பியது.

பார்த்திபேந்திரன் சிறிது திகைப்பு தங்கியவனாய், "சம்புவரையரே! முதலில் இந்த ஓசையை நான் நம்பவில்லை. இப்போது நம்புகிறேன். ஏதோ சூழ்ச்சியும் சதியும் நடத்திடுக்கின்றன - பாட்டா! இந்தச் சதிகாரர்களை உடனே சிறைப்படுத்தச் சொல்லுங்கள்' நான் போய் இளவரசர் இருக்குமிடத்தைப் பார்த்துத் தேடி அழைத்து வகுகிறேன்" என்று சொன்னான்.

சம்புவரையர் மறுபடியும் பழைய நதரியமான குரலில், "ஆமாம், பார்த்திபேந்திரா! சூழ்ச்சியும் சதியும் நடத்திடுக்கின்றன ஆனால் செய்தவர்கள் தங்கள். என் அரண்மனையின் கதவைத் தகர்த்துக்கொண்டு புகுந்தீர்கள் உங்கள் வீரர்களை ஏலி விட்டுத் தீ வைக்குமபடி சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இளவரசருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து என்றால், அதுவும்

உங்களாலேதான் நேர்த்திடுக்க வேண்டும்' ஜாக்கிரதை! இதற்கெல்லாம் பழிக் குப் பழி வாங்கும் காலம் வரும்!" என்றார்.

பார்த்திபேந்திரன் அவருடைய வார்த்தைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் ஓடினான்.

அதே சமயத்தில் சம்புவரையர் வீட்டுப் பெண்கள் குமபலாக மானிகைக் குளனேயிருந்து திரை முற்றத்துக்கு வந்தார்கள். அவர்களுடைய மனக் கலக்கத்தை அவர்கள் முக பாவங்கள் வெளிப்படுத்தின ஆனால் யாருடைய குரலிலிருந்தும் ஒரு சிறு முன்கலாவது விமமலாவது கேட்கவில்லை.

அவர்களில் சிலருடைய கவனம் மானிகையின் பின்புறத்தில் வெளிச்சமாகத் தெரிந்த இடத்திற்குச் சென்றது. ஒருவரையொருவர் கடடி அழைத்துக் கொழுந்து விட்டெரிந்த தீக் கடரைக் காட்டினார்கள் மணிமேகலையும் அதைப் பார்த்தான் உடனே "ஐயோ! தீ! தீ! அவர் அங்கு இருக்கிறாரே!" என்று அலறிக்கொண்டு அந்தத் திக்கை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினான். சம்புவரையர் குறுக்கிட்டு அவனை நிறுத்தினார். அவருடைய முகத்தில் பனார் என்று ஓர் அறை கொடுத்தார் பிறத்தது முதல் யாரும் தன்னை இப்படி நடத்தி அறியாதவளான மணிமேகலை, - சம்புவரையரின் கண்ணுக்குக் கண்ணாள் செவ்வப் பெண் மணிமேகலை, - தந்தையை வெறித்து நோக்கிய வண்ணம் ஸதம்பித்து நின்றான்.

சம்புவரையர் சிறிது இரங்கிய குரலில், "அசட்டுப் பெண்ணே! உனக்குத் தான் முன்னமே நான் எச்சரிக்கை செய்திருந்தேனே? ஏன் எனக்குக் கோபம் வரச் செய்கிறாய்?" என்று கூறிவிட்டு, "அதோ பார்! தீ அலறி அடித்துக் கொண்டு ஓட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதைத் தெரிந்துகொள்!" என்றார்.

சம்புவரையர் கட்டிக் காட்டிய திசையிலிருந்து வந்திப்பத்தேவன் தன்னாடித் தன்னாடி நடந்து வந்து

கொண்டிருந்தான். அவனுடைய தோளின் பேரில் ஆதிதத கரிகாலரின் உயிரற்ற உடலைச் சாததி எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

சமபுவரைவருக்கும் அவருடைய மகனாக்கும் நடந்த விவாதத்தில் கவனம் செலுத்திய மலையமாளும் இப்போது வத்தியத்தேவனை நோக்கினார் அவன் மெளன மெளனத் தன்னாடி வருவதை யும், அவனுடைய தோளில் யாரையோ தூக்கிக்கொண்டு வருவதையும் கண கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார் ஏனோ அவருடைய முதுமைப் பிராயம் அடைந்த உடம்பு நடுங்கியது உள்ளத்தில் ஒருவிதத் திசில் உண்டாயிற்று கிட்ட நெருங்கி வந்தவனைப் பார்த்து ஏதோ கேட்க விரும்பினார் ஆனால் தா எழவில்லை, தொண்டை அடியோடு அடைத்துக்கொண்டு விட்டது

வத்தியத்தேவன் மலையமானைப் பார்த்துக்கொண்டே அவர் அருகில் வந்தான்.

"ஐயோ! இதோ இளவரசர் கரிகாலர்! வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட இத்த வீராதி வீரரை உயிரோடு தங்கனிடம் கொண்டு சேர்க்க என்னால் இயல் வில்லை உடலை மட்டும் தீக்கிரையா காமல் கொண்டு சோத்தேன் விதி வினாலும் சதிவினாலும் கொலைப் பட்ட உங்களை பேரப் பிள்ளையை இனி நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுங்கள்!" என்று கூறிவிட்டு வத்தியத்தேவன் இளவரசர் கரிகாலரின் சடவத்தை மெதுவாகக் கீழே இறக்கிப் படுக்க வைத்தான்

உடனே தடால் என்று தாளும் கீழே விழுந்து நினைவிழந்தான்.

கி

ழவர் மலையமான் இள வரசரின் உடலுக்கு அரு கில் உட்கார்த்தார். அவரு டைய வீரத் திருமுகத்தைச் சற்று தேரம் உற்று நோக் கினார் திடீரென்று மலை குறுங்குவது போல அவருடைய உடம்பெல்லாம் குறுங்கி அசைந்தது! அலைகடலின்

பேராவாரத்தைப் போல அவருடைய தொண்டையிலிருந்து "ஐயோ!" என்ற சோக்க குரல் வந்தது

தம் இருமையெடுத்த முதிய கைகளி னால் தலைவிலும் மார்பிலும் மாற்றி மாற்றி அடித்துக்கொண்டார்.

"என செலவமே! உன்னை மணக் கோலத்தில் பார்க்க வத்தேனே! பிணக் கோலத்தில் பார்க்கிறேனே!" என்று எட்டுத் திசையும் கிடுகிடுகது நடுங்கும் படியாக அவறினார்.

பின்னர், அம் முதுபெருங் கிழவர் ஆதிதத கரிகாலன் பிறத்ததிலிருந்து நடந்த சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூறிப் புலம்பினார் அவன் பிறந்த தானில் நடத்திய கொண்டாட்டங் களைக் குறிப்பிட்டார் அவன் குழந்தை யாவிருத்தபோது தமது மடியிலும் கரங் கனிலும் தோள்கனிலும் கொஞ்சி வினை யாடியதைச் சொல்லி அழுதார் அவ னுக்கு வேல எறியவும் வான பிடித்துச் சண்டை செய்யவும் தாம் கறறுக் கொடுத்ததையெல்லாம் சொன்னார். படுனாறாவது பிராயத்தில் சேலூப் போகுகளத்தில் அவன் நிகழத்திய அஸ காயஞரத்தனமான வீர பராக்கிரமச் செயல்களை ஒவ்வொன்றாகக் கூறித் துக்கித்தார்.

"ஐயோ! பாண்டியனோடு நடத்திய அத்த வீரப் போர்களிலே தீ இறந்து வீர சொக்கம் அடைந்திருக்கக் கூடாதா? இத்தச் சண்டாளன் சமபுவரையனும் இவனுடன் சோந்த சதிகாரர்களும் செய்த சூழ்ச்சிக்கு இரையாகியா மாண் டிருக்க வேண்டும்? அத்தோ! உன்னை நானே இவன் விருத்தானியாகப் போகும் படி சொல்லி அனுப்பினேனே! எனக்கு வயதாகி விட்டது உனக்கு இங்கே தன் பாகன் வேண்டும் என்று என்னி, இவன் மகனை தீ மணந்து கொண்டால் உன் கடலியில் இரப்பான் என்று தம்பி அனுப்பினேனே! சமபுவரையன் மானி கைக்கு அனுப்புவதாக என்னிக் கொண்டு எமனுடைய மானிகைக்கு விருத்தானியாக அனுப்பி விட்டேனே? நான் அகலவோ பாதகன்! நான்

அல்லவோ உன்னைக் கொன்றவன்?" என்று கூறி மீண்டும் மீண்டும் தம் தலை யிலே அடித்துக்கொண்டார்.

யின்னர் திடீரென்று சோகத் திவிருந்து விடுபட்டு ரௌத்திராகாரம் அடைந்து சற்றுமுற்றம் பார்த்தார். "அடே சம்புவரையா! உன்மைவைச் சொல்! இனவரசர் எப்படியடா மாண்டார்? என்ன குழச்சியடா செயதாய்? தேவேந்திரனே வந்து எதிர்த்தாலும தேகுக்கு நோ நின்று அவனை வென்றிருக்க முடியாதே? எத்தனை பேரை அவன் பேரில் ஏலி விட்டாய்? அவர்கள் எங்கே மறைந்திருந்து எப்படியடா இந்த வீராதி வீரனைக் கொன்றார்கள்? உன்மைவைச் சொல்லி விடு!" என்று கர்ஜித்தார்.

சம்புவரையரும் கோபத்தோடு, "கிழவா! உன் முதுமைப் பிராயத்தை முன்னிடடுப் பொறுத்திருக்கிறேன் இனவரசர் எப்படி இறந்தாரா என்று உனக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ, அவ்வளவுதான் எனக்கும் தெரியும்! இனவரசர் சடலத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தானே, அவனைக் கேட்டால் ஒருவேளை சொல்லுவான்! என்னைக் கேட்பதில் என்ன பயன்?" என்றார்.

"அடே! உன்னுடைய மானிகையில் உன்னுடைய விருத்தானியாக இருக்கும் போது இச்சமயமே நோததிருக்கிறது நீ ஒன்றும் அறியாதவன் போலப் பேசுகிறாய். இதை யார் தம்புவார்கள்? நல்லது, உன்னைச் சுத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி கேட்கும்போது இந்த மறுமொழியை அவரிடம் சொல்லு! வீரர்களே! இந்தச் சம்புவரையனையும் சிறைப்படுத்தங்கள் இவனுடைய மானிகை, மதிலு கவர் எல்லாவற்றையும் இடித்துத் தரையோடு தரை ஆக்குங்கள்!" என்று கிழவா இடி முழக்கம் போன்ற குரலில் கட்டளைவிட்டார்.

மானிகையை அழிக்கும் பொறுப்பு தமக்குக் கிடையாது அகனி பகவான் அந்த வேலையை மேற்கொண்டு விட்டார்! அதோ பாருங்கள்!" என்றான்.

மலையமான் பார்த்தார். அந்தப் பெரிய மானிகையில் ஒரு மூலையில் சற்று முன் காணப்பட்ட நீ வெகு சீக்கிரமாகப் பரவி வருவதைக் கண்டார். பிரமமாண்டமாக வளரத்து வான னாலிக் கொழுந்து விட்டெறிந்த அப்பெருந் நீ மாட கூடங்களையும், மசக மெத்தைகளையும், கோபுரக் கலசங்களையும் விழுங்கிப் பலமீகரம் செய்து கொண்டு மேலும் மேலும் இரை தேடி அதன் ஆயிரம் பதினாயிரம் செந்நாக்களை நீட்டிக் கொண்டு வினரத்து வருவதைக் கண்டார். அந்தக் கோர பயங்கரமான காட்சியைப் பார்த்த வண்ணமாகத் திருக்கோவலூர் வீரர்கள் பிரமித்து நிற்பதையும் கண்டார்.

"சரி! சரி! அகனி பகவான் தமது வேலையை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார் நல்லது, பார்த்திப்பேந்திரா! உடனே புறப் படுவோம். மூன்று உலகமானும் சுத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி தமது மூத்த மகனைப் பாரக்க வேண்டும் என்று மூன்று வருஷமாகச் சொல்லி அனுப்பிக் கொண்டிருத்தார் என மகன வானமாதேவி இனவரசனை அழைத்து வரும்படி எனக்குச் சிபாரிசு மேல் சிபாரிசு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான் உவிரற்ற இனவரசனின் சடலத்தையாவது அவர்கள் கடைசி முறை பாரக்கட்டும். இந்த வீராதி வீரனுடைய உடலைச் சண்டாள சம்புவரையனுடைய மானிகையை விழுங்கிய அகினிக்கு நாம் இரையாக்க வேண்டாம் தஞ்சாவூருக்கு எடுத்துச் செல்வோம் சக்கரவர்த்தியின் சுந்தானத்திடம் கொண்டு போய்ப் போடுவோம் உயிர்களையிழந்த திருமுகத்தை யாவது பெற்ற தாயும் தகப்பனாகும் பாரத்துப் புலம்பட்டும் இனவரசனைக் கொன்ற சண்டாளப் பாதகர்களுக்குத் தக்க தண்டனை சக்கரவர்த்தியே விதிக்கட்டும்" என்றார் மலையமான்.

(தொடரும்)

ப்போதுதான் திரும்பி வந்திருந்த பார்த்திபேந்திரன் மலையமானைப் பார்த்து "ஐயா! இந்த

பொன்னியின் சச்சவன்

தாற்பத்து முன்றாம் அத்தியாயம்

மீண்டும் கொள்ளிடக் கரை!

பொ

னிடத் தன் வ
கனாலிடுள்ள த
தானது எனது
கிராமத்தின் கோ
பாண்டர தமர்

எனது என்னை சொல்லிவிட மாட்டேன்
இருந்து அதன் வாசலில் அண்ணாளைப்
பலகை ஒன்று பலகைத் துக்கிய
காவல் வீரர்களும் தின்றனர். இவர
களைத் தவிர அண்ணாளைச் சிறிது தூர
தில் கூட்டம் கூடி தின்றார்கள் அந்த
கூட்டத்துக்குள் இன்று நேர
தில் ஏதோ கடுமையான விவாதம் நடந்
து போலவும், அதை அக்கூட்டத்தார்
உறக்கத்துடன் கவனித்துக்கொண்டு
வந்ததாகவும் தோன்றியது.

அக்கூட்டத்தை சற்று
விவகிக்க கொண்டு வந்த
எட்டிப் பாரதிதாமாணாள்

நமக்கு முன்பே பழக்கமான இதுவா
தான் அவர்களைத் தின்று சண்டையிட்டுக்
கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தெரிய
வரும் அவர்களில் ஒருவர் திருமலை
என்ற ஆழவார்க்கடியான் நம்பி. மற்ற
நொருவர், நம் கதையில் ஆரம்பத்
திலேயே அவனுடன் படகில் விவாதம்
தொடுத்த வீர சைவா; தம்பியாண்டார்
நம்பின்னை சைவ மடாலயத்தில் பிரதான
காரியக்காரர்.

நம்பி ஆண்டாளரைப் பார்ப்பதற்காக
வந்திருந்த பெரிய பிராட்டி செமியன்
மாகேலி அந்த மகாஸுடனே ஏதோ
நவினத்தில் பேச விசும்புவிதார் என
பதை அறிந்துகொண்டது மற்றவர்கள்.

சைவ சபை

வீர சைவப் பெரியார் வெளியீடு வந்ததா ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்ததும் அவருக்கு இயற்கையாகவே ஆத்திரம் பொங்கி வந்தது முன்னொரு நடவை அந்த வீர வைஷ்ணவ சிகாமணியிடம் விவாதத்தில் தோல்வியடைந்து விட்டோம் எனகிற எண்ணம் அந்த ஆதிரத்தை மூட்டியது

"அடே! நாமத்தைப் போட்டு ஊரை ஏமாற்றும் வேஷதாரி வைஷ்ணவனே! இங்கே எங்கு வந்தாய்? எங்கேயாவது பொங்கல் - புனியோதரை கிடைக்க மிடம் பார்த்துக்கொண்டு போவது தானே?" என்றார்.

"பொங்கல் - புனியோதரை வேண்டிய மட்டும் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் வருகிறேன் இங்கேயுள்ள சைவ மடத்தில் தீவகன் எல்லாரும் சாமபஸைத் தின்று உடம்பு வீங்கிப் போய்க்கிடக்கிறார்கள் என்று அறிந்து வந்தேன் பாவம்! தீவகன் என்ன செய்வார்கள்? உங்கள் சிவ பெருமான சாப்பிட அன்னம் கிடைக்காத காரணத்தினாலேதான் விஷத்தை உண்டார்! அப்போது மட்டும் எங்கள் தாராயண மூர்த்தியின் சகோதரி பாவதி கழுத்தைப் பிடிக்காமலிருந்தால் உங்கள் சிவனுடைய கதி யாதாமியிருக்கும்!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அடே வீர வைஷ்ணவனே! நிறுத்து உன் கதையை! உயர் உயரப் பறக்காத! உங்கள் பெருமான உயர் உயரப் பறக்கும் எங்கள் சிவபெருமானுடைய முடியைக் காண முடியாமல் திரும்பி வந்தாரில்லையா?"

"அது என்ன ஐயா கதை? எங்கள் மகாலிஷ்ணு வாமனாவதாயம் எடுத்து வந்து பூமியை ஒரு அடிவினாலும் வானத்தை இன்னொரு அடிவினாலும் அளத்தபோது, உங்கள் சிவனுடைய முடி அந்த அடிகளுக்கு கீழ்தானே இருந்திருக்க வேண்டும்!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"உங்கள் மகாலிஷ்ணு பதத்துத் தடவை பூலோகத்தில் பிறந்ததிலிருந்து அவருடைய வண்டலானம் வெளியாக வில்லையா? அதிலும், எப்படியோட்ட பிறவிகள்? மீனாகவும், ஆளையாகவும்

பிறந்தாரே?" என்றார் வீர சைவர்.

"உமக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான்! பகவான் மீனாகப் பிறந்தது எதற்காக? கடலில் ஸ்தம்பிப் போன தாறு வேதங்களையும் திருப்பிக் கொண்டு வருவதற்குமல்லவா? ஆளையினாலேதான் எங்கள் ஆழ்வாரும்.

'ஆனாத செய்வத்து அரம்பையர்கள்

தற்குமு

வானாரும் செய்வமும் மன்னரகம்

யான் வேண்டேன்

தேனார் பூஞ்சோலை திருவேங்கடச்

சுனைவியல்

மீனாய்ப் பிறக்கும் தவமுறையேனா

வேனே?"

என்று பாடிவிடுகிறார்.

'அப்பனே! உங்கள் ஆழ்வார்கள் பன்னிரண்டு போதான்' எங்கள் நாயன் மார்கள் அறுபத்து மூன்று பேர்! அதை ஞாபகம் வைத்துக்கொள்!"

'ஒகோ! இப்படி வேறே ஒரு பெருமையா! பஞ்ச பாண்டலாகக் கூறு பேர் தான். துரியோதனாதியர் நூறு பேர் என்று பெருமையடித்துக் கொள்வீர் போலிருக்கிறதே!"

'அதிசயியாசலி! எங்கள் நாயன்மார்கள் துரியோதனன் கூட்டத்தோடு ஒயிடுகிறாயா? உங்கள் ஆழ்வார்களிலே தான் பிப்பாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் எல்லாரும் உண்டு."

உங்கள் சிவபெருமானுடைய கணங்களை பூதகணங்கள்தானே! அதை மறந்து விட்டிராங்களா?"

பபடி வீர வைஷ்ணவரும் வீர சைவரும் வாதப் போர் நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது இத்தரப்பிலும் சிரத்தையுள்ளவர்கள் இடைவிடையே ஆரவாரித்து உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் மடாலயத்துக்குள்ளிருந்து சிவஞான கண்டராதித்தரின் திருத் தேவியான செம்பியன் மாபீதலியும் அவரை வழி அனுப்புவதற்காக தம்பியாண்டார தம்பியும் வெளியே வருவதைக் கண்டு, அக்கூட்டத்தில் திசைபதம் நிலவியது. மழவரைவன் மகளார தம்பியான

டாரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு வந்து ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்து. "நீ மனஸ் இங்கே கூட உன் ரண்டை எய ஆரம்பித்து விட்டாயா" என்றா.

"இல்லை. தேவீ! தாங்கள் மறுபேர நடத்தவில்லை; சொற்போர்தான் நடத்தினோம். இந்த வீர சைவ கொடும் தாள் முதலிலே போரை ஆரம்பித்தோர் எங்கள் சொற்போர் இங்கே கூடியிருப்பவர்களுக்கெல்லாம் மிக உற்சாகத்தை அளித்தது அதனாலேதான் மடாலயத்துக்குள் இப் பிரவேசியாமலிருந்தார்கள்" என்றான் திருமலை.

"அப்பின்! தெய்வங்களுக்குள் இன் உயர்வு, தாழ்வு சொல்லி வைக்கையாகக் கூட விவாதம் செய்கக் கூடாது. அதனால், சாதாரண ஜனங்களில் உள்ள குழப்பத்துக்கு உண்டாகும்' என மரமனாராகிய பராத்தக தேவர் திருமலை சிறு நம்பலத்துக்குப் பொற் கூரை வைத்தார் அம்மாதிரியே வீர தாராயணபுரத் திருளை அனந்தர்குமார கோலிஞ்சுக்கும் திருப்பணி செய்து மானயம் அளித்தார் அவர் கரடடிய வழிவிட்டேய் தாய அனைவரும் நடக்க வேண்டாம்" என்று கூறினார் சௌரியனமாதேவீ

பின்னர் தேவீயார் சிவிகையில் ஏறிக்கொள்ளவும் சிவிகை மேற்கு லோகநீச சௌரய காவரதாராகள் முன்னும் பின்னும் தொடர்ந்தனர் ஆழ்வார்க்கடியான சௌரியனமாதேவியின் சிவிகைக்குச் சமீபமாக நடந்து சென்றான்

சிரது தாரம சிவிகை போன பிறகு ஆழ்வார்க்கடியான பெரிய பிராடினையப் பார்த்து. "தேவீ! நம்பியாண்டாரர் கம்பி வந்த காரியம் என்ன ஆகிறது" என்று கேட்டான் "என் மனம் கலக்கம் தீங்கத் தெளிவு அடைந்து விட்டது த. தாய்ஸ்' மதுராத்தகன் சிவகாதலன் பழுவளை பீழறு வழிவிட நடக்க முடியவில்லை கல்கம் அதன் உண்மையைச் சொல்லி விழுவீத முறை என்று தாரியாண்டார் சொல்லி விட்டார் நான் அதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு சிறுதி அடைந்து விட்டேன்" என்றார் சௌரியனமாதேவீ

"தாரியாண்டார் அவல்தம் கூறுவார் என்றுதான் முதன்மந்திரியம் எதிர்பார்த்தார் ஆகிலும் தாங்கள் இந்தப் பிரவாணம் வந்தது மிக நல்கதாய்ப் போகிறது

தாயே! தாய்கள் இந்த விஷயமாக உடனே முடிவு செய்வதற்கு இன்னும் அதிகமான அவசியம் தோத்தி நகிறது. கடமழூரிலிருந்து மிகப் பயங்கரமான செய்தி வந்திருக்கிறது. அது இன்னும் இந்த ஊரில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் இங்கு ஒருவரும் இந்த திருக்க மட்டாரங்கள் எல்லாரும் இவ்வரசரின் இறுதி ஊரவதத்தைப் பார்ப்பதற்குப் போய் தப்பார்கள்' என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"திருமலை" இது என்ன சொல்லுகிறாய்' என்ன பயங்கரமான வார்த்தை' எந்த இவ்வரசர்' என்ன இறுதி ஊரவலம்" என்று தேவி கேட்டாள்.

"மன்னிக்க வேண்டிம். தாயே! சோழ குலத்தில் இதுவரை இம்மாதிரி துரோகம் பவம் நடந்ததில்லை. கடமழூர் அரண்மனையில் ஆதித்த கரிகாலர் காலமானார் துரோகம் என்று சொல்லுகிறார்கள் யாரால் தோத்தது. எப்படி தோத்தது என்று மட்டும் தெரியவில்லை. பலர் பலவாறு சொல்லுகிறார்கள். ஆதித்த கரிகாலர் அகால மரணமடைந்த பிறகு கடமழூர் அரண்மனையை முடிவதும்தீப்பட்டு எரிந்துவிட்டதாம். இவ்வரசரின் சடலத்தைத் தஞ்சைக்கு ஊரவலமாக எடுத்து வந்திருப்பார்களாம். திருக்கோவலூர் மன்னையமான கடமழூர் சமையலறையையும் அவருடைய குடுமப்பதையும் சிறைப்படுத்தி அழைத்து வந்திருப்பாம். ஊரவலத்தில் ஒரு லட்சம் ஜனங்களுக்கு மேல் முன்னும் பின்னும் வந்திருப்பார்களாம்' அவர்கள் கொள்ளிடங்கரைக்கு வந்தவதற்குள் தாய் அந்த நதியைக் கடந்து விட்ட வேண்டிம்"

"திருமலை! நீ சொல்லுவது உண்மையே! தாயே! பயங்கரமான செய்திதான்' வானத்தில் தாமசுக்கு தோன்றியதன் காரணமாக ஜனங்கள் எதிர்பாராத விபரீதம் தோத்ததுவிட்டது' ஆகா! அந்த அஸகாய குரலின் கதி இப்படியா முடிய வேண்டிம்! ஐயோ! கந்தர் சோழருக்கு இது தெரியுமாயிற்று என்ன பாதிப்பாக வா' தோவப்படி திருக்க சக்கரவர்த்திகும இத்த செய்தியினால் ஏதாவது நேரமலிருக்க வேண்டிம் என்று எனக்கு

தூ கவலையாய் நகிறது. கருணைக் கடலான சிவபெருமான்தான் சோழ குலத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிம்" என்றார் மழவரைவர் மகனார்.

தாயே! சோழ குலத்துக்கு தோத்திருக்கும் ஆபத்து ஒதுபுறம் தக்க மும் இத்தது தா திருச்செயினால் சோழ சாமராஜ்யம் சிவனாயினமாயி விட்டாம் என்று எனக்குப் பயம் உண்டாகிறது.

அது ஏன் அந்த எண்ணம் உனக்கு உண்டாயிற்று தாயேயே!"

"சோழ நாட்டுத் தலைவர்கள் - சிறந்தோர்களுக்களை பெரும் சண்டையுடைய இவ்வாறு சோழ நாட்டில் உள்ள சண்டையினால் தூத்த வேளளம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது வேளிநாட்டுப் படைவாக்கள எதிரியப் கொண்டு படை செய்துக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள்' அதன் விளைவுகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா. தாயே!"

திருமலை! சிறந்தோர்கள் தலைவர்களுக்களை ஏன் சண்டை முற்றம் என்று சொல்லுகிறாய்?"

தங்களுக்குத் தெரிந்த காரணத்தான் தாயே! சிலர் தங்கள் திருத்தமார்தான் மதுரத்தாக அந்தப்படி மட்டத்துக்கு வர வேண்டிம் என்பார்கள் மற்றும் சிலர் அந்நமோர்வாயாதான் சிம்மாசனம் ஏற வேண்டிம் என்பார்கள் ஏற்கெனவே கொடியபாற்றி வேளரின் படைகள் தஞ்சை கோட்டையைக் கற்றி முற்றுகை இட்டிருக்கின்றன இவ்வரசரின் சடலத்துடன் மன்னையான தஞ்சையை திரக்கிப் போகிறார் பழுவட்டவரவரைச் சோத்த சிறந்தோர்கள் மன்னைய தூட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் தஞ்சைநிலை தஞ்சையைக் கற்றிலும் சோழ நாட்டு வீரர்கள் ஒருவரையோ குவா கொண்டு கொண்டு தூத்த வேளளம் பெருக்கப் போகிறார்கள் காவேரி முதலிய ஐந்து ஆறுகளிலும் தண்ணீர் வெள்ளத்துக்குப் பதிலாக தூத்த வேளளம் ஓடப் போகிறது' மகா அறிவாளியான முதல் மந்திரி அந்தத்தே கலக்கம் அடைந்திருக்கிறார் விஜயநகரமும் ஆதித்தராம் பார்த்தாராம் தங்கள் திருக்க

கணவரான கண்டராத்திரதாம தீண்டாமை அறியாத அறியாத பரிசுத சோழப் பிராக்ஷம் தானில் அழிந்து போய விடாமல் என்றே பயப்படுகிறார். இதைத் தடுப்பதற்கு அந்தந்தருக்கே வழி ஒன்றும் தோன்றவில்லை" என்றான் ஆழ்வராக கடியான்

"திருமலை" இறைவன் அருளால் இந்த மாபெரும் சாமராஜ்யத்துக்கு அதற்குரிய விபத்து நேராமல் தான் தடுப்பேன் அதற்கு வழியை தான் அறிவேன் அந்த வழியைக் கடைப்பிடிக்கலாமா என்று என மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு போகத்தான் நம்பியாண்டாரிடம் வந்தேன் மதுராந்தகங்குக்கும் அருள் மொழிவர்மனுக்கும் சிங்காதனப் போட்டி ஏற்பட்டால் தானே உனதாட்டுச் சண்டை மூளும் என்று சொல்கிறாய்"

"ஆம், தாயே" அதற்குரிய சண்டை மூளாமல் எப்படித் தடுக்க முடியும்? அந்தத் தீர்ப்பைப் பிராயத்தின் செந்துருத்தவர் என்ற காரணமாவது இது வளரவில்லை சொல்லக் கடியதாயிருந்தது" இப்போது அவரும் போய்விட்டார். தங்கன் திருப்பதல்வரைக் காட்டிலும் அருள்மொழிவர்மர் இளைப்பவர். ஆனால் மனமைய மாற்றம் வேளாகும் சோழ நாட்டு மக்களும் இன் அருள்மொழி வர்மருக்கே பட்டம் என்று வற்புறுத்தப் போகிறார்கள். படிவேட்டை ரயர்கள் அதை ஒத்துக் கொள்ளப் போவதில்லை

"திருமலை" வரர் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டான் சரி.

ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. தாயே சரி பத்துத்தகன் சிங்காதனப் போட்டி மூளும். அதை நான் பார்த்துக்

கொண்டென மகா புத்தராகிய என்னு
டைப் பதியின விநாயகத்தை தான் தன்ன
வேற்று வேன பதுங்குகின்றதுபடும்
இலகை கொண்டு மடிவாங்கல் உன்
தாடகை என்னா யா இலகைதான்

"ஆம், அவனையே" தோது சம்பாது
யம் சாவநாகை அடைவாரமல் இச்சமைய
தாவகன் காப்பாற்றினதான உண்டு.
வேறு வழியே இடையாது" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்

என்னால் ஆவது ஒன்றுமில்லை
மாதொரு பாகவாகிய மக்கவாய்
எனக்கு அத்தகைய சகதியை அது
வேண்டிய எவ்வாறே பெரிய பிராட
டியார்.

சிந்தி தோது இலகை கொண்டு
மகா சேனராகிய கொள்ளு
தின் ஒரு துறை சற்றுத் தூங்கு
தெரிந்தது

"இருமலை" சற்று முன் ஒரு பயங்கர
மான சேனராகிய கூறினார். அந்தக் கி
ராவன் உயிர் இழந்தான் என்றால்
முன்று உலகையும், ஆன் மையையும், அந்த
வீரரது வீரன் இரத்தத் தீர்ந்தான்
செய்ததான் இளவரன் தான் மாண்பு
அடைந்ததாகக் கூறலாம். அது
எப்படி? தன் உயிரைத் தானே பிராக்
கொண்டானா? அவனது யாராவது
அவனைக் கொன்றுவிட்டதாகச் சொ
கிறார்களா? என்று பெரிய பிராட
யின்வினா

"தேவீ! அளதப் பற்றிப் பல்விதப் பே
களை பாலி வாழ்கின்றன சம்பவனையா
விட்டில் இது நடந்தபடியால் அவர் இது
சந்தேகப்பட்டு அவனையும் அவர் தன்
பத்தார அத்தனை பேரையும் மனைய
மான சினைப்படுத்திக் கொண்டு வந்
கிறார் சம்பவனையா மகன் கந்தமாரன்
மட்டுமே தப்பிச் சென்று விட்டான்"

"சம்பவனையாரை இது தோது துது
என்று உன்னையில எனக்கு நம்பிக்கைய
மில்லை எவ்வளவுதான் விட்டாந்
மிந்ததாலும் அவருடைய இடங்களுக்கு
விந்ததால்தான் வந்த தந்த சககாவாதந்த
திருமகனைக் கொன்றுவதற்கு யா தந்த
தான் மனம் வரும்" சம்பவனையா அப

படிச் செய்து தந்த படியாது அவர்
இளதப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறாராம்'
இளவரன் கிரகவின் மாண்பு எப்படி
தீர்த்து தந்தான் என்று சொல்லு
கிறார்"

"தன்" பழையாற்றுகை முன்னொரு
சமயம் வாய்பாடுகிறது வீர வாலிபன்
ஒருவன் வந்த தந்தான் நினைவிரு
கிறார் அவனைக் குத்தவை பிராட
டியார் அது தந்தக் கூட ஒன்றும்
அனுப்பி வைக்கவில்லையா?"

ஆம், ஆம் தாய்கள் இரக்கிறது அவ
னைப் பற்றி என்ன?"

இளவரன் உயிரைச் சேலததுக்கு
அந்தக் அந்த வாலிபன்தான் இரந்தா
னார். ஆகையால் அவனைதான் கொன்
த தந்த வேண்டிய என்று சம்பவனையார்
சொல்கிறார்

"தாய்கள்" அப்படி ஒரு தானும் தோந்
தாது அந்தப் நினைவையப் பார்த்த
ஞாபகம் எனக்கு இருக்கிறது..."

தாய்கள் அப்படி தந்தான் நினை
கினை தான். ஆனால் சத்தாப்பங்கனம்
யா சமையகம் வந்தியத் தீவனங்க
எதிராகிடுக்கின்றன"

"தாயோ பாலம்" இளையபிராட்டி
அந்த வாலிபியைப் கொடி நம்பிக்கை
வைத்த தந்தான் இரந்த செய்தி தெரிந்
தால் அவன் துடித்துதுப் போவான்"

தாயோ தங்குமிடம் அளதப் பற்றிக்
கொடுக்கொளலாம் என்று நினைத்
தான் தாய்கள் துடந்தைக்குச் சென்றும்
இளையபிராட்டியைச் சத்தித்துத் தஞ்
னாகக் அழைத்துக்கொண்டு போவது
தலலது..."

அந்தான் என் சந்தேகம் இளை
பிராட்டி எங்கடாக அங்கே காத்துக்
கொண்டிருக்கிறாள்..."

"மற்றவர்கள் மூலம் பராபரியாக
இளையபிராட்டிக்குச் செய்தி தெரி
வதற்கு முன்னால் தாய்களைச் சொல்லி
விடுவதுதான் தலலது..."

அப்படியானால் இப்போது நீ என
றுமன் வாய் பிரவந்தலையா, திரு
மலை?"

"தேவீ! தாய்கள் அழைத்த கொடுத்தால்
கொள்ளிட தான் தென்களையில் தல

கனிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்."

"எங்கே போகப் போகிறாய்?"

"இளவரசர் கரிகாலரின் மாண்புதலை மீதா ஒரு மாமம் இருக்கிறது. அந்தக் கண்டு பிடித்து வருவதற்காகப் போக விரும்புகிறேன்."

"எப்படிக் கண்டுபிடிப்பாய்?"

"தேவி! பாண்டிய நாட்டுச் சதிகாரர்களையும் பற்றிக் தங்களுக்கு முன்னிட ஒரு முறை சொல்லியிருக்கிறேன். அச்ச சதிகாரர்களில் ஒருவனாகக் கொள்ளிடத்தின் தென்கரையில் நாம் வரும்போது பாரத தேன்..." என்றான் திரும்பவும்.

"உடனே நீ ஏன் அவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்லவில்லை?"

"கொள்ளிடத்தின் வடகரைக்கு வந்த பிறகுதான் கரிகாலா மரணத்தைப் பற்றிச் செய்தி தெரிந்தது. அங்கு விடை கொடுங்கள்! சதிகாரர்கள் சாதாரண மாகக் கூடிப் பேசுகிற இடம் எனக்குத் தெரியும்..."

'சரி, போய் வா' இளைப்பிராட்டித் தந்தவையிடம் என்ன சொல்லட்டும்' அவளை நினைத்தால எனக்குப் பெருவ கவலையாயிருக்கிறது."

வந்தியத்தவன் மீது குற்றம் சாட்டப் பட்டால் அந்தப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று சொல்லுவர்கள் உண்மைக் குற்றவாளியை நான் எப்படியும் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருவேன் என்று சொல்லுவார்கள்."

'இளவன் அருள்மொழி போகும் காரியம் வெற்றி அடைய இம்" என்றா நிவரகத்தில் சிறத்த பெண்மணியான செம்பியன் மாதேவி

இதற்குள் கொள்ளிடக் கரை வந்து விட்டது பெரிய பிராட்டி செம்பியன் மாதேவியும் பரிவாரங்களும் ஏறிச் செல்வதற்காகப் படகுகள் காத்திருந்தன

ஆழ்வாக்கடியான வேறொரு சிறிய படகு பிடித்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு முன்னால் விளங்கு படகைச் செல்லுதல் சொல்லி, அவர்களுக்கு சொந்தான

நாற்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

மலைக் குகையில்!

கொ

ள்ளிடத்தின் தென்கரையை அடைந்ததும் ஆழ்வாக்கடியான போற்றிசையை நோக்கிப் போனான் கொள்ளிடத்தின் உடைப் பினால் எங்கும் வெள்ளைக் காட்டாக இருந்ததைப் பார்த்தான். ஆவியும் கொள்ளிடத்தின் தண்ணீர் மட்டும் குறைந்து வந்ததைப் போல உடைப்பினால் தண்ணீர் பரவியிருந்த இடங்களிலும் வேகமாகத் தண்ணீர் வடிந்துகொண்டு வந்தது கடைவெளிக் திருப்பமுறம்பவத்தை அடைந்தான் அந்த ஊர் மட்டும் அவ்வளவு வெள்ளத்தினாலும் பாதிக்கப் பட்டாமல் இருந்ததைப் பார்த்து விவந்தான். ஆத காலத்தல் உலகமே பின்

யத்தில் ஆழ்ந்தபோது திருப்பமுறம்பவ மட்டும் தண்ணீரில் முழுகாமலிருந்தது என்று வாய்ந்து இதனால்தான் ஏற்பட்டது போலும் என்று எண்ணிக் கொண்டு பள்ளிப்படைக் காட்டை நெருங்கினான் அங்கே புலவினால் பல மரங்கள் சாய்ந்து விழுந்திருந்த போகத்தான் அவன் ஒளிந்து பாயப்பதற்கு இடம்பெட்ட. அபரத்தின்மீடாமற் போக வியலை அவன்தான் பார்த்தபோது பள்ளிப்படை க்காலில் வாசலில் ஆண்கள் நடவடிக்கை ஒரு வந்தியம் நின்று பேசுவது தெரிந்தது ஊராய் உற்றுப் பார்த்த போது எவ்வாறும் அவற்றுக்கு முன்னால் தெரிந்தவர்கள் என்று அறிந்தான் அந்த பள்ளிப்படைக் காட்டில் முதன்முதலில் சந்தியப் போசனைக்காகக் காத்த

வாயில் தந்த புலவர் தான் என்னும் தன்
 தாளை ஏனை தெரிய என்னும் தன் தன்
 கீதாவதன் புலவர்தான் தன் தன் தன்
 கதிர் பி தன் தன் தன் தன் தன் தன்
 அவர்தான் தன் தன் தன் தன் தன் தன்
 உதிர தன் தன் தன் தன் தன் தன்
 தன் தன் தன் தன் தன் தன் தன்
 அவர்தான் தன் தன் தன் தன் தன் தன்
 அவர்தான் தன் தன் தன் தன் தன் தன்
 அவர்தான் தன் தன் தன் தன் தன் தன்

பச்சை மலை அடிவாரத்துக்கு உடனே புறப்படலாம் போய்ச் சேர இரண்டு நாட்கள் பிடிக்கும்" என்று சோமன் சாமபவன் கூறியது ஆழ்வார்க்கடியான காதில் விழுந்தது.

பிவர்களுக்கு முன்னால் தான் அங்கிருந்து புறப்பட்டு விடலாம் என்று எண்ணி ஆழ்வார்க்கடியான திரும்பினான் அவனுடைய மார்புக்கு நேரே சிறிய கத்தியைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் அதைப் பிடித்திருந்த கை பூங்குழலியின் கை என்று தெரிந்ததும் திகைப்பு நீங்கியது இரவுதான் ஒருவன் யோநலா தெரிந்து கொண்டதும் புனை கையினால் தங்களின் வியப்பைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள் சமிகஞ்சுரின் மூலமாக வாய் பேசாமல் சிறிது நேரம் காததிருக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்த்திக்கொண்டார்கள்.

சதிகாரர்கள் அங்கிருந்து போய்விட்டார்கள் என்று தெரிந்த பிறகு ஆழ்வார்க்கடியான "பூங்குழலி! தஞ்சாவூரிலிருந்து நீ எப்படி இங்கே வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

"பழி வாங்குவதற்காக வந்தேன்" என்றான் பூங்குழலி.

"என்ன பழி? எதற்காக?"

"இவர்களில் ஒருவன் என அதை எய்க கொண்டுவிட்டு ஓடி வந்த பாதகன் அப் பாதகனை விடாமல் பின் தொடர்ந்து இல்லவிடத்தில் வந்து பிடித்தேன் இங்கே இன்னும் மூன்று பேர் அவனுக்கு முன்னால் வந்திருந்தார்கள் அதிலும் என அண்ணன் மனைவியை அவர்களுடன் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனேன். அதற்குள் நீ ஒருவன் வந்து குறுக்கிட்டாய்" இப்போது என்ன செய்வலாம்? நீ எனக்கு உதவி செய்வதாயிருந்தால் இவர்களை விடாமல் தொடர்ந்து போய் என அதைதவையக் கொன்றவனைக் கொண்டு விட்டு வருவேன்" என்றான்.

"ஐயோ! பாலம்! உன் அதை என நாலு, அந்த ஊமை ராணி மத்தாகினி தாயே! அவனை எதற்காக இவர்களில் ஒருவன் கொன்றான்?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான கேட்டான்.

"அதையைக் கொல்ல வேண்டும்

என்று நினைத்துக்கொல்லவில்லை சக்கரவர்த்தியைக் கொல்ல நினைத்து அவர் மேல் எறிந்த வேலை என் அதைத் தாங்கிக்கொண்டான்" என்றான்.

ஓகோ! அப்படியா? ஊமை ராணி தன் உயிரைக் கொடுத்துச் சக்கரவர்த்தியைக் காப்பாற்றினாளா? இதெல்லாம் எப்படி நடந்தது? சற்று விவரமாகச் சொல், கேட்கலாம்!"

விவரமாகச் சொல்லுவதற்கு இது தான் சமயம்! அவர்கள் தப்பித்துக் கொண்டுபோய் விடுவார்களே!"

'பூங்குழலி' அவர்கள் போகுமிடம் எனக்குத் தெரியும் எதற்காக யாரைச் சந்திப்பதற்காகப் போகிறார்கள் என்றும் ஊகித்துக்கொண்டேன். வழியிலே அவர்களைத் தடை செய்யாமலிருப்பதே நல்லது. அவர்கள் போகுமிடத்துக்கு நாமும் போகலாம் அங்கே தான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு நீ உன் பழிசைய முடித்துக் கொள்ளலாம்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான.

அப்படியானால் புறப்பட்டு போகும் போதே தஞ்சாவூரில் நடந்ததையெல்லாம் உனக்கு விவரமாகச் சொல்கிறேன்" என்றான் பூங்குழலி.

ஒரு நேரம் கொள்ளிடத்தைப் படகின் மூலமாகக் கடந்து அக்கரை அடைந்தார்கள். வடமேற்குத் திசையை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்தார்கள் மூன்று தினங்கள் இரவும் பகலும் பிரயாணம் செய்த பின்னர், பச்சை மலையின் அடிவாரத்தை அடைந்தார்கள் அந்த அடிவாரத்தில் அடர்ந்த காடு மண்டிக் கிடந்தபடியால் இவர்கள் தேடிச் சென்றவர்கள் எங்கே இருக்கக்கூடும் என்பதை இல்லெல் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சிவவளவு பிரயாணசபுடன் பிரயாணம் செய்து வந்தது வீணாகி விடுமோ என்று மனச்சோர்வு அடைந்தார்கள்.

திடீர் என்று ஆநதையின் குரல் ஒன்று கேட்டது பதிலுக்கு மறறொரு குரல் அந்தமாதிரி கேட்டது ஆழ்வார்க்கடியானுடைய மூகம் மலர்ந்தது பூங்குழலிக்குச் சமிகஞ்சுர மூலமாகப் பேசாமல் தன் மூலம் வரும்படி தெரிவித்தான் ஆநத

களின் குரல் கேட்ட இடத்தில் இடை வெளி தென்பட்டது அங்கே ஏழெட்டுப் பேர் இருந்தார்கள் சிலர் நெருப்பு முட்டிச் சமைப்ப செயதுவொண்டிருந்தார்கள் முன்னமே அங்கு இருந்தவர்களும் புதிதாக வந்து சேர்ந்தவர்களும் ஒரேயுருக்கொருவா ஏதோ வியப்பான செய்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று தெரிந்தது

முன்னமே அங்கிருந்தவர்களில் ரவீந்தரன் ஒருவன் அவன் அப்போது புதிதாக அங்கே வந்து சேர்ந்தவர்களுக்கும் சற்றுத் தூரத்தில் இருந்த மனைக் குகையொன்றைக் கட்டிக்கொட்டி ஏதோ தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தான் மெல்லிய குரலில், "பூசுமுழலி' தான் தேடி வந்தவர்கள் அந்த குகைக்குள்ளேதான் இருக்க வேண்டும் தான் மெனைக் குகைக்குள்ளே துழைந்து பாரக்கிறேன் இவர்களில் யாராவது குகையை நெருங்கி வந்தால் நீ ஒரு குரல் கொடு' என்றான்

"ஆந்தை கதறுவதுபோல் என்னால் கத்த முடியாது குரில் கூவுவதுபோலக் கூவுகிறேன்" என்றான் பூசுமுழலி

மனைக்குகைக்குள்ளே காற்றும் வெளிச்சமும் நுழைவதற்காகச் சில பெரிய துவாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன ஆகையால் உள்புற நன்றாக வெளிச்சம் வந்துகொண்டிருந்தது

அந்த வெளிச்சத்தில் ஆழ்வார்க்கடியான் ஓர் அபூர்வமான காட்சியைக் கண்டான் பெரிய பழுதிவட்டையார் கானாமுகச் சாமியார்களைப் போல புவித்தீதால் உடை தரித்திருந்தார் அவர் பக்கத்தில் மண்ணை ஓட்டு மாலை ஒன்று விடத்தது அவர் உடம்பிலிருந்து இரத்தம் மிகச் சேதமாகியிருக்க வேண்டும் என்று அவர் முகம் வெளுத்துப் போயிருந்ததிலிருந்து உணிக் கும்படியிருந்தது தரைமீடில் படுத்திருந்தவர் அப்போதுதான் கய சினைவு பெற்று எழுந்தது உட்கார் முயன்றதாகத் தோன்றியது ஏதோ பயங்கரமான சொப்பனம் சுவலிருந்து அப்போதுதான் விழித்தெழுந்தவாபோல காணப்பட்டார் அவனுடைய கண்கள் திறுதிருவென்று விழித்தன

அவர் பக்கத்தில் நந்தினி இருந்தான் அவன் ஆபரண அலங்காரங்கள் கண்டைய பெற்றுத் தலைவிரி கோலமாக இருந்தான்

ஆயினும் அவனுடைய வசீகர சௌந்தரியம் முன்னனவிடப் பனமடங்கு அதிகமாகப் பிரகாசித்தது அன்பும் ஆதரவும் பரிதாபமும் பாசாததாபமும் துதுமரிய குரலில், "ஹா! இந்தக் கஞ்சியை அங்குதங்கள் என்று கூறக்கொண்டே ஒரு மணி பாததிரத்தை அவரிடம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தான்

பழுதிவட்டையார் அவனைத் திடுக்கிடப் பாததார் அவர் முகத்தில் ஒருவன் தோம் எல்லையற்ற இன்பத்திற்கு அறிகுறியான புன்னகை மலர்ந்தது

"நந்தினி' என் பெயரில் தோனா இப்போது பிபிளாய' உன் குரல்தானா இது' தாம் இப்போது எங்கே இருக்கிறோம்' மரணத்தின் வாசலுக்குச் சென்றிருந்த என்னை தீயா திரும்பக்கொண்டு வந்து சேரத்தாய' அன்று சாய்க்கிரி சத்திய வாழ்க்கைச் செய்ததை இன்று நீ எனக்குச் செய்தாயா' எனக்கு சினைவு வந்த பிபாது உன்னுடைய மலாக கையினால் என்னுடைய மாயைத் தொடர்பு பாததுக் கொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியதே' அது உண்மையா' நுன்று ஆண்டு காலமாக என்னைத் தொடர்பு மறுத்தவன் கண்ட சிவாக மனமிடவிரி விட்டாயா' எங்கே' கொடு' கஞ்சியைக் கொடு' உன் கையினால் கஞ்சி கொடுகதான் அதுவே எனக்குத் தேவையானதுமாதும்' என்றார்

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டே நந்தினியின் கையிலிருந்த மண்பாண்டத்தை வாங்கிக்கொண்டவா நிமிர்ந்து அவனை வெறித்துப் பாரக்கத் தொடங்கினார் அடிப்பாடு மாறிப் போன பயங்கரமான குரலில், "அடி பாதகி' ராட்சஸி' நீதானா' என்னைத் தொடுவதற்கு உனக்குத் ததரியம் வந்ததா' என் கெஞ்சில் கத்தியால் துத்தப் பாததாயா' அப்போது தான் விழித்துக்கொண்டீர்வா' இந்தப் பாததிரத்தில் இப்போது உண்மையில் கஞ்சிகுளையா' அவ்வது என்னைக் கொல்லுவதற்கான தந்தா' உன் கையால் கொடுப்பது தீவிர மாதாபாபமாம் எனக்கு அது விஷமல்லவோ' என்று கூறிவிட்டு அம்மண்பாண்டத்தை வீசி எறிந்தார் அது தட்டி வென்று குகைக் கவரில் போதிச் சக்க தூறாகச் சிதறி விழுந்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

“விடை கொடுங்கள்!”

பெ

ரிய பழுவேட்டரை யின் கோப வெதித்த வெக்கு எந்தவிதமான விவரமும் உண்டாகி யதாகத் தெரிய

வில்லை. புன்று ஆண்டு காலமாக அந்த மகா வீரரான முது கிழவரை என்ன கையில் பிடித்த கயிறின் நுனியில் ஆறும் பாணையைப் போல ஆட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தான். மதமழதலாக இன்றைக்கு அதை கயிறு அறுத்துவிட்டது. ஆட்டி வைத்த படி ஆடிக்கொண்டிருந்த வானம் உயிரும் கய அறிவும் பெற்று விட்டது. இதை நத்தினி எதிர்பார்த்தவனாகவே தொன்றியது இனி அதைப்

பாணவின்னால அவனாகத் தூக வேண்டிய காரியமும் ஒன்று மில்லை.

சிந்தும் பதறும் காட்டாமல் நத்தினி எழுத்து பெரிய பழுவேட்டரை யின் முன்னால் நமஸ்கரித்தான். உணர்ச்சி மிகுந்தவனாக தடிதாழ்த்திக் கருணை அவன் கறினான்.

‘கவாமி’ என்பதுடைய வார்த்தைகளை கவகளுக்கத் தேவையும் தேவாமித தததையும் விட இனிப்பதாகப் பல குணஞ் சொல்லிவிடுகிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு நான் கொடுத்த கருசியைப் போலவே என் வார்த்தைகளும் நய களுக்கத் தகுதினும் கைப்பாவிடுகரும். ஆயினும், கருணை கூர்ந்து தயக்கிடம்

அமரர் கஸ்கி

தான் இறுதி விடை பெறுவதற்கு முன்னால சில வாராததைகள் சொல்ல அனுமதி கொடுங்கள் அருமைக் கண்மணி என்றும், ஆகைக் காதலி என்றும் என்னை அழைத்த வாயினால் இன்று பாதவி என்றும், ராட்சஸி என்றும் அழைத்தீர்கள் நான் பாதவிதான், ராட்சஸிதான்! மூன்று வருஷமாகத் தங்களை வஞ்சித்து ஏமாற்றி வந்தேன் வணாத் தரத்தில் அநாதையாக நின்ற என்னை அழைத்து வந்து அரண்மனையில் வைத்தீர்கள் பேரரசினும் இளவரசினும் எனக்கு மரியாதை செய்யப் பண்ணினீர்கள் தங்கள் உயிருக்குயிரான் இன்னப் பழுவேட்டையாரிடம் விரோதித்துக் கொள்ளவும் துணிந்தீர்கள் நாட்டு மக்களும் நகர மக்களும் கூறிய பழிச் சொற்களும், பரிகாசப் பேச்சுக்களும் தாங்கள் என்னிடம் கொண்டிருந்த அபிமானத்தைப் பாதிக்க முடியவில்லை இப்படியெல்லாம் என்னிடம் நம்பிக்கை வைத்து இணையிலவாச சிறப்புக்கள் அளித்த தங்களை நான் வஞ்சித்து வந்தேன், அது உண்மை நான் என்னுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகவே தங்கள் அரண்மனையில் வசித்து வந்தேன் தங்களுக்குத் தெரியாமல் பல காரியங்களைச் செய்து வந்தேன் சதிகாரர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். கதமாரன் - பார்த்திபேந்திரன் போன்ற வாலிபர்களின் மதியை மயக்கி அவர்களை என் காரியத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டேன் ஆனால், ஐயா, ஒரே ஒரு காரியத்தில் மட்டும் தங்களை நான் வஞ்சிக்கவில்லை தங்களை உலகமறிய மனத்த நானிலிருந்து தங்களுடைய என் பதியாகக் கொண்டிருந்தேன் தலைமுறை தலைமுறையாக மகா வீரர்களை அளித்து வந்த தங்கள் பழம் பெரும் குலத்துக்கு என்னுடைய ஒழுக்கத் தவறினால் சிறிதும் களங்கம் ஏற்படவில்லை இனியும் நான் உயிரோடிருந்தால் அதற்கைய களங்கம் தங்களுக்கு ஒரு நாளும் ஏற்படாது..."

"தந்தினி! இது என்ன வார்த்தை சொல்லுகிறாய்' என் குலத்துக்கு இனி ஏற்படக் கூடிய களங்கள் வேறு என்ன இருக்கிறது' ஐயோ' என் கையினால் இந்த என் கையினால் அடிபாலி' வான் ஒன்று வைத்திருந்தாயே? அது எங்கே? அதனால் என் கையை நீயே வெட்டி விடு' எனக்குத் செய்யக் கூடிய உதவி அது ஒன்றுதான் ' இல்லை, இல்லை! வேண்டாம்! இந்தக் கைக்கு இன்னும் ஒரு வேலை இருக்கிறது, மிக முக்கியமான வேலை இருக்கிறது நான் கூறியதை உண்மை என்று நினைத்து அப்படி ஏதாவது செய்து விடாதே..."

"கவாமி! அப்படியொன்றும் நான் செய்யமாட்டேன் எத்தனையோ காலமாக நான் பழி முடிக்க எண்ணி இருந்தவரின பேரிலேயே அந்த வானை என்னால் உபயோகிக்க முடியவில்லை. சமயம் நழுவிப் போய் விடுமோ என்று நான் பயந்து மதி மருண்டிருந்த நேரத்தில் தாங்கள் என் உதவிக்கு வந்தீர்கள்..."

"அடி பாதவி! உன் உதவிக்கா நான் வந்தேன்' என்ன வாராததை சொல்லுகிறாய்' சண்டாளி! பெண் உருக் கொண்ட பேயே! இம்மாதிரி நேரும் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் அங்கு வந்திருக்கவே மாட்டேன்' தெய்வமே! கொள்ளிடத்து வெள்ளத்திலே நான் முழுதித் தத்தனித்தபோதே அந்தப் பாலியமன் என்னைக் கொண்டு போயிருக்கக்கூடாது?"

"கவாமி! தாங்கள் என் உதவிக்கு வரவில்லை என் காரியத்தில் தங்களை உதவி செய்யும்படி நான் கோரவும் இல்லை தாங்கள் சோழ மன்னர் குலத்துக்கு உண்மையாக நடக்கவும், சோழ குலத்தின் சேவையில் உயிரைக் கொடுக்கவும், பரம்பரையாக உறுதி பூண்ட குலத்தில் வந்தவர் நானோ சோழ குலத்தின் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக வந்தவன் ஆகையாலேயே தங்களிடம் என் உண்மை நோக்கத்தை நான் தெரிவிக்கவில்லை சில சமயம் நான் அவ்விதம் தங்கள் மூலம் என்

காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள லாமா என்று எண்ணியதுண்டு. யோசித் துப் பாருங்கள்' தாங்கள் இன்று 'ராட் சனி' என்றும், 'பெண் உருக கொண்ட பேய்' என்றும் அழைக்கும் இந்தப் பேதையின் முக சௌந்தரியத்தில கண்ணையும் கருத்தையும் கொடுத்து அபரிமிதமாக மதுபானம் செய்வதைப் போல மதியிழந்து பல தடவை தாங்கள் நின்றதில்லையா' அப்போதெல்லாம் தங்களைக் கொண்டே என் வஞ்சகத் தைத் தீர்த்துக்கொண்டால் என்ன என்று நான் நினைத்ததுண்டு ஆனால் தங்களை அப்படிப்பட்ட துரோகச் செயல் புரியுமாடி செய்து தங்கள் குலத் துக்குக் களங்கம் உண்டாக்க நான் விருமபவிலலை இதனாலேயே தங் களைக் கடமழரிலிருந்து தஞ்சைக்குப் போகச் செய்வதற்கு நான் அவவளவு பாடுபட்டேன் தாங்களும் போனீர்கள் ஆனால் விதியானது தங்களைச் சமயம் பார்த்து திருமயிக் கொண்டு வந்துவிட் டது' தாங்களாக எனக்கு உதவி செய்ய முன்வரவில்லை ஆனால் விதியானது தங்களை என் உதவிக்கு தலைய சமயத் தில கொண்டு வந்து சேர்த்தது' ஆம், ஐயா' விதிதான் தங்கள் மனத்தில் என் ஒழுக்கத்தைப் பற்றிச் சத்தேகத்தை மூட் டியது நான் பழி முடிப்பதைத் தடுப்பது மட்டும் தங்கள் நோக்கமாயிருந்தால், பகிரங்கமாகவே வந்திருப்பீர்கள் நான் ஒழுக்கத் தவறு செய்து தங்களுக்குத் துரோகம் செய்கிறேனா என்று சத் தேகப்பட்டுத்தான் வேஷம் தரித்து இர கவிய வழியில் வந்தீர்கள் அந்த விஷ யத்திலாவது தங்கள் சத்தேகம் தீர்த்து போயிருக்க வேண்டும்' இல்லாவிடில், இப்போதாவது தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள் மனைவியும், கணவனும் வாழக்கைத் துணைவர்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் நான் தங் களுக்கு உண்மையான பத்தினியாக இருந்தபடியால்தான் எனக்குத் துணை செய்வதற்குத் தக்க சமயத்தில் தங்களை விதி கொண்டு வந்து என்னிடம் சேரத் தது "

"தத்தினி! போதும்' நிறுத்து' உன் வார்த்தைகள் என்னைச் சித்திரவதை செய்கின்றன அதைக் காட்டிலும், என்னை ஒரேயடியாகக் கொன்று போட்டு விடு' தடுப்பதற்குக்கூட என் கையில் சக்தி இல்லை, உடம்பிலும் வலிவு இல்லை வானினால் கொல்ல உனக்குத் தைரியம் இல்லைபென்றால், உண்மையாகவே கஞ்சியில் விஷத்தைக் கலத்து எனக்குக் கொடுத்து விடு"

"அரசே' என்னை மன்னியுங்கள்' இல்லை என்னை உங்களால் மன் னிக்க முடியாது இந்த ஜன்மத்தில் மன் னிக்க இயலாதுதான்' ஒன்று சொல் கிறேன் கேளுங்கள்' நாம் இருவரும் மறு ஜன்மம் எடுத்து இந்தப் பூமியிலே பிறந்தால், அப்போது இந்தப் பிறவியின் நினைவு ஒன்றும் நமக்கு இராது நான் தங்களை வஞ்சித்துத் தங்கள் அரண் மனையில் வாழ்ந்ததும், தங்களுடைய பொக்கிஷத்தின் பொருளை என்னு டைய பழி முடிக்கும் காரியத்துக்கு உபயோகப்படுத்தியதும், கடைசியாகக் கடமழர் அரண்மனையில் விதி வசத் தினால் நோத்த விளைவும், இவை யொன்றும் தங்களுக்கும் நினைவு இராது, எனக்கும் நினைவு இராது இந்த ஜன்மத்தில் தங்களுக்கு நான் செய்த துரோகத்துக்கு அடுத்த ஜன்மத்தில் பரிகாரம் செய்ய விருமபுகிறேன், மறு பிறப்பில் நான் தங்களுடைய மணப் பேண், தங்களுக்கு உண்மையான வாழக் கைத் துணைவியாக இருப்பேன், இந்த வரத்தைத்தான் இனி இந்த உடம்பில் உயிர் இருக்கும்வரையில் எல்லாத் தெய வங்களிடமும் நான் வேண்டிக் கொள் ளப் போகிறேன்."

பெரிய பழுவேட்டரையர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு உடனும் உன்னமும் தெளிந்தது, "தத்தினி! நீ போய் விடு' உடனே இவ்விடம் விட்டுப் போய் விடு' இன்னும் சிறிது நேரம் இப்படியே நீ பேசிக் கொண்டிருந்தால் என் புத்தியே பேதலித்து விடும்' என் கடமையைக்

கைலிடுமபடி தேரிடும! இவ்வளவு
காலமும் உன்னால தேர்த்த அனாததல
கன் போதும்! இன்னமும் என் புத்தி
யைச் சித்த அடித்துப் பித்துப் பிடிக்கச்
செய்யாதே! போய் விடு. இப்போதே
போய் விடு" என்றார்

'கவாமி' மன்னியுங்கள்' எனனுடன்

வதவர்களின் யோசனையை நான்
கேட்டிருந்தால், இதற்குள்ளே இதப
பசை மலையையும் கொல்லி மலை
யையும் கடந்து கொங்கு நாட்டுக்குள்
சென்றிருப்போம் ஆனால் தங்களிடம்
பேசி விடை பெற்றுக் கொள்ளாமல்
போக எனக்கு மனம் வரவில்லை

கடமபூர கோட்டைக்கு வெளியே
வந்ததும் தாங்கள் ஸ்ரீராமசுந்தர
நீரகம் தங்களை அங்கேயே போட்டு
விட்டு வந்து விடுமபடி அவர்கள்
சொன்னார்கள் அதற்கும் நான் சம
மதிக்கவில்லை அவர்களுடைய தங்
களைத் தூக்கிச் சாத்து கொண்டு வர

செய்தேன் இது பகை தாங்கள் இடை
விடாமல் தடுத்து வந்தும் மூன்று நாள்
ஆகிவிட்டது இப்படி வந்த பிறகு தங்
களை விட்டுப் போய் விடலாம் என்று
சொன்னார்கள் தங்களுக்கு நினைவு
வந்த பிறகு சொல்லிக் கொண்டுதான்
பிரிந்து வந்தேன் என்று பிடிவாதம்

பிடித்தேன். அந்த என் எண்ணம் திறை வேறிவிட்டது. தாங்கள் என்னைக் கொல்லப் பார்த்தீர்கள். அதற்கு நியாயமும் இருந்தது. ஆனால் விதி வசத் தினால் வேறு விதமாக நடந்துவிட்டது. என் உயிரை வாங்க எண்ணிய தங்களை நான் உயிர்ப்பித்தேன். சற்று முன் என்கையால் கொடுத்த கஞ்சியை விஷம் என்று சொல்லி விட்டெறிந்தீர்கள். ஆனால் மூன்று தினங்களாகத் தாங்கள் நினைவிழந்திருந்த காலத்தில் இந்தக் கையினாலேதான் தங்கள் வாயில் தண்ணீர் விட்டுக் காப்பாற்றி வந்தேன். மூன்று ஆண்டுகாலம் தாங்கள் என்னைத் தங்கள் அரண்மனையின் பேரரசியாக வைத்து இணையற்ற பெருமை அளித்து வந்தீர்கள். அதற்குக் கைமாறு இந்த ஜன்மத்தில் நான் செய்ய முடியாது என்றாலும் இந்த மூன்று நாள் தங்களுக்கு என் கையினால் பணி விடை செய்கக் கொடுத்தது வைத்திருத்தேன். இந்த நினைவு என் உயிர் உள்ள வளையில் எனக்குத் திருப்தி அளித்து வரும் போய் வருகிறேன். ஐயா' விடை கொடுங்கள்."

"தந்தினி' என்னிடம் ஏன் விடை கேட்கிறாய்? கேட்காமலே போய் விடு' நீ இங்கே தாமதிக்கத் தாமதிக்க, என் புத்தி தடுமாறிக் கொண்டு வரும்."

"ஆம், என்னை மறுபடியும் கொல்ல வேண்டும் என்று தங்களுக்குத் தோன்றினாலும் தோன்றி விடும் கவாமி' தங்கள் கையினால் உயிர் துறக்கும்படி நோத்தால் அதை அடியான் பெற்றாகும் பாக்கியமாகக் கருதுவேன். ஆயினும் முதலில் என்னைக் கொல்லுவதற்காகத் தானே தாங்கள் மாறுவேடம் பூண்டு வந்தீர்கள்?"

"எதற்காக மாறுவேடம் பூண்டு வந்தேன்? நீ ஏதோ ஒரு காரணம் கூறினாய். உன் ஒழுக்கத்தைச் சந்தேகித்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க வந்தேன் என்று கூறினாய். அது சரியல்ல. நான் பழுவேட்டையையாக உன் முன் தோன்றி, நீ இரண்டு வாரத்தை என்னிடம் பேசி விட்டால், என் மனம் இளகி விடும்

என்று பயந்துதான் அவ்வாறு வேடம் போட்டுக் கொண்டு இரகசிய வழியில் வந்தேன். உனக்குப் பேசுவதற்கே இடங் கொடாமல் நீ பிரமித்து நிற்கும்போதே உன் மீது கத்தியை எறிந்து கொல்ல எண்ணி வந்தேன். கடம்பூர் அரண்மனை வேலைக்காரன் இடும்பன்காரியைப் பயமுறுத்தி அவன் கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்தேன். அதுமட்டுமல்ல, 'நந்தினி' பழுவன் பழுவேட்டையையன் பொறாமை கொண்டு அவனுடைய இனம் மனைவியைக் கொன்றான் என்ற பழிச் சொல் பரவி ஊர் சிரிக்கக் கூடாது என்று நினைத்துக் காணாமுகனுடைய வேடத்துடன் வந்தேன். ஆனால் சற்று முன் நீ கூறியது போல, நான் ஒன்று நினைக்க விதி வேறு ஒன்று நினைத்தது இனி ஒரு தடவை அதன்கைய முயற்சி என்னால் செய்யவே முடியாது. ஆகையால், நீ போய் விடு' இதை மட்டும் சொல்லி விட்டுப் போ' அச்சமயம் நான் வந்து குறுக்கிட்டிருக்கிறேன், என்ன நடந்திருக்கும்? உன் நோக்கத்தை எப்படி முடிக்க எண்ணியிருந்தாய்?"

"ஆம், ஆம், அதையும் சொல்ல வேண்டுமென்றுதான் காத்நிருத்தேன். தங்கள் கோபம் என புத்தியையும் குழப்பிவிட்டது கவாமி' தாங்கள் தஞ்சைக்குப் போகும்போது 'தங்கள் குல தாமதத்துக்கு என் கையினால் களங்கம் தேரிடாது' என்று உறுதி கொடுத்தேன். அதை நிறைவேற்றப் பெரும் பிரயத்னம் செய்தேன். மணிமேகலை, கத்த மாறன், வந்தியத்தேவன் இவர்களில் ஒருவர் மூலமாக என் நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமென்று யுகதிகள் செய்தேன். முக்கியமாக, மணிமேகலையை நான் அதிகமாக நம்பியிருத்தேன். வேறு காரணத்துக்காக அங்கே மறைத்து நின்ற வந்தியத்தேவனைக் கொல்வதற்காகக் கரிகாலர் வெறி கொண்டு ஓடுவார்; அப்போது மணிமேகலை அவரைக் கொல்லுவான், மணிமேகலையின் மேல் குற்றம் சாராமலிருப்பதற்காக வந்தியத்தேவன் 'நான்தான்

கொன்றேன்" என்று ஒப்புக்கொள்
வான். அதனால் பழையாறைக் குத்
தனையின் பேரில் என் வஞ்சகத்தைத்
தீர்த்துக் கொண்டதுமாகும். - இப்படி
பெல்லாம் திட்டமிட்டிருந்தேன்
ஆனால் இதற்கெல்லாம் அவசியம் ஏத
படவே இல்லை இனவரசர் தம்
கைவினாபெய்த தம் உயிரை மாயத்
துக்கொண்டார்..."

"இல்லை. நத்தினி' இல்லை' கரி
காலா தம் உயிரைத் தாமே மாயத்துக்
கொள்ளவில்லை என்னைக் கூடவா
ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்?"

"கவாமி' இடுமபன் காரியின் கத்தி
வைத் தாங்கன் அச்சமயம் எறிந்திரா
விட்டால். அடுத்தகணத்தில் கரிகாலா
தம்மைத் தாமே வீர பாண்டியன் வானி
னால் மாயத்துக்கொண்டிருப்பார் "

"ஆம். ஆம்; ஒரு கணம் நான்
தாமதித்து வந்திருந்தால் இந்தப் பெரிய
துரோகச் செயலைச் செய்குக்க மாட்
டேன் அதற்கு மாறாக, உன் பேரில்
சந்தேகப்பட்டிருப்பேன் நத்தினி' விதிப
படி நடந்துவிட்டது இனி அதை மாற்ற
முடியாது விதி ஒரு விதத்தில் எனக்கும்
தலலது செய்கிறுகிறது இருவரும் இன்
னொரு ஜன்மம் எடுத்தால், நீ என்
னையே வாழ்க்கைத் துணைவனாய்க்
கொள்ள விரும்புவதாய்க் கூறினாயே'
அதைக் காட்டிலும் இனிமையான
வார்த்தைகளை என் வாழ்நாளில் நான்
கேட்டதில்லை உன்னிடம்கூடக்

கேட்டதில்லை என் ஆவி பிரியும்
தேரத்தில நான் அந்த வார்த்தை
களைத்தான் தினைத்துக் கொண்டு
சாவேன் ஆம். நத்தினி' இந்தப் பிரவி
யில் இனி தீயும் நானும் சோந்து
வாழ்க்கை நடத்த முடியாது ஆகையால்
நீ போய விடு' போவதற்கு முன்னால்,
நான் ஆத்திரத்தினால் கொட்டியது
போகக் கஞ்சி மிச்சமிருந்தால் கொடுத்த
விட்டுப் போ' கஞ்சி இல்லாவிட்டால்,
கொஞ்சம் தண்ணீராவது உன் கைவி
னால் கொடுத்த விட்டுப் போ' நான்
முதலில் கூறியதை எல்லாம் மறந்து
மன்னித்து விட்டதற்கு அடையாளமாக
ஒரு வாய் கஞ்சியாவது, தண்ணீராவது
கொடுத்து விட்டுப் போ'" என்றார்
பழுவேட்டரைவர்

"ஆகட்டும். ஐயா' இவ்வளவு
கருணை செய்ததற்கு என் உயிர் உன்ன
வரைக்கும் நன்றி செலுத்தவேன்'"
என்று நத்தினி கூறிவிட்டு, அடுப்பி
லிருந்து கஞ்சி எடுத்து வரச் சென்றான்'

ஆழ்வார்க்கடியான் அந்தச் சமயம்
பார்த்துக் குகையிலிருந்து நழுவிச்
செல்ல நினைத்தான் தெரிந்து கொள்ள
விரும்பியதைபெல்லாம் அவன் தெரிந்து
கொண்டு விட்டான் இனி அங்கிருப்
பதில் உபயோகம் இல்லை, அபாயமும்
உண்டு இனிமேல் செய்ய வேண்டிய
தென்ன என்பதைப் பற்றி வெளியிலே
போய் யோசித்துக் கொள்ளலாம் என்று
எண்ணிக்கொண்டே வெளியேறினான்.

தாற்பத்து ஆறாம் அத்தியாயம்

ஆழ்வானுக்கு ஆபத்து!

ழவார்க்கடியானும்
பூர் குழலியும்
மலைபடியாரத்து
மரத்தினடியில்
உட்கார்த்தார்கள்

"பெண்ணே!

நான் வந்த காரியம் ஆவிவிட்டது. புறப்

படலாமா?" என்றான் ஆழ்வார்க்கடி
யான்

"வைஷ்ணவரே' நீர் வந்த காரியம்
ஆவிவிட்டதென்றால் நீர் போகலாம்.
நான் வந்த காரியம் இன்னும் பூர்த்தி
ஆகவில்லை!"

"நீ என்ன காரியத்துக்காக வந்தாய்?"

என அதனதையக கொன்ற
பாதகனைத தெழுக கொண்டு வந்
தேன் "

"அவனைக் கண்டுநீடிக்கவில்
லையா' அதோ அதை சங்காரின்
கட்டகத்தில் அவள் இல்லையா'

இருக்கறான்'

மனம் மனம்'

அவனைத் தரிசியை செயல் புன

னியம் கட்டிக் கொண்டு போவதற்காக
வந்தேனா' கொலைக்குக் கொலை,
பழிகுப பழி வாங்குவதற்காக வந்
தேன் '

"புகழ்வி' தற்றம் செய்தவர்களைத்
தண்டிப்பதற்கு தாம் வார' அதற்குக்
காவுள் இருக்கிறார்'

கடவுள் இருக்கிறார் இருந்தாலும்
மனிகாசுள்ள வகுப்பாகச் செயல்த

தண்டிக்கிறார் என்பது பற்றி எனக்குச்
சந்தேகமாயிருக்கிறது”

“கடவுளை விட இவ்விவரம் இந்த
உலகில் குற்றம் செய்தவர்களைத்
தண்டிக்கும் பொறுப்பு அரசாங்கம்தான்

வது. அரசாங்க நிமித்தம் அதி
காரிகள் செய்ய வேண்டியது

அரசாங்கம் அவர்களுடைய
அதிகாரத்தின் கீழ்க் கடமைப்பாடு

சரிவரச் செய்வாவிட்டால்?"

"செய்யவில்லைபென்று நாம் எப்படித் தீர்மானிப்பது?"

"வைஷ்ணவரே' அதோ உள்ள பாதகர்களில் ஒருவன். மேல் மாடியிலிருந்து வேலை எறித்து அன்பே உருவான என அதைதவறுக் கொன்றான் வாயினால் பேசத் தெரியாதவனும் ஒருவருக்கும் ஒரு தீங்கும் நிறையாதவனும் வாழக் கையெல்லாம் துரப்பாக்கியசாலியாக இருந்தவனான ஒரு பேதைப் பெண்ணைக் கொன்றான். சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய ராணிமார்களும் தஞ்சைக் கோட்டை அதிகாரியான சின்னப் பழு வேட்டரையரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் அவனைத் தப்பி ஒடுமபடி விட்டு விட்டார்கள்."

"பூங்குழலி' சோமன் சாம்பவாணைப் பிடிப்பதற்கு யாதொரு முயற்சியும் அவர்கள் செய்யவில்லைவா?"

"வாழ்நாளெல்லாம் என் அதைதவைய நிராகரித்த சக்கரவர்த்தி இப்போது அவனை மடியில் போட்டுக்கொண்டு அழுதார் மற்றவர்கள் எல்லாரும் திக் பிரமை கொண்டு நின்றார்கள் 'கொலைகாரனைத் தொடர்ந்து நான் போகிறேன்' என்றதும் சின்னப் பழு வேட்டரையரும் எழுந்து வந்தார் ஆனால் கரங்கப் பாதையில் அவர் திரும்பிப் போக நேர்ந்தது."

"அது ஏன்?"

"கரங்கப் பாதையில் நானும் அவரும் சென்றபோது இருளில் ஓர் ஒலக் குரல் கேட்டது சின்னப் பழுவேட்டரையர் அந்தக் குரல் வந்த இடத்தை நோக்கிப் பாய்ந்து அவகே இருந்தவனைப் பிடித்துக் கொண்டார் 'இதோ கொலை காரன் அகப்பட்டு விட்டான்' என்று கூவினார் 'இல்லை' இல்லை' நான் கொலை செய்யவில்லை' என்று ஒரு குரல் வந்தது அது யாருடைய குரல் என்பது சின்னப் பழுவேட்டரை யருக்குத் தெரிந்ததும் அவர் நிகைத்துப் போய், 'ஐயோ? நீர் ஏன் இங்கே வந்தீர்?' என்றார் 'பொக்கிஷமெல்லாம் பத் திரமாக இருக்கிறதா என்று பார்ப

பதற்கு வந்தேன்' என்றது இருளில் வந்த குரல் 'ஐயோ' தெய்வமே உமமை இங்கே யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைத்துக்கொள்வார்கள்? நீர் அலட்சிய சக்கரவர்த்தியைக் கொல்ல முயன்றதாக எண்ணிக்கொள்வார்கள்" என்றார் காலாந்தக் கண்டர். 'சக்கர வர்த்தி செத்துப் போய் விட்டாரா?' என்று ஆவனுடன் கேட்டார் சின்னப் பழுவேட்டரையருடைய அருமை மரு மகரான மதுராந்தகத் தேவர். 'அசட்டுப் பிள்ளையே' என்னுடன் வா' யாகும் பாரப்பதற்கு முன் வா' என்று சொல்லிக் காலாந்தக் கண்டர் அவருடைய மருமகப் பிள்ளையின் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார் பிறகு நான் மட்டும் இந்தக் கொலை காரனைத் தொடர்ந்து வந்தேன் இவ்வளவு தூரம் சிரமப்பட்டு வந்து, என நோக்கத்தை நிறைவேற்றாமல் திரும்பிப் போகச் சொல்கிறாயா?" என்றான் பூங்குழலி.

"பெண்ணே' நீ ஆண் பிள்ளையாகப் பிறந்திருக்க வேண்டியவன் பிறந்திருந்தால் பெரியதொரு சாமராஜ்யத்தின் சர்வாதிகாரியாக இருந்திருப்பாய் அது போனால் போகட்டும் இதைக் கேள் ஒரு தியாயம் சொலுது' ஒருவரைக் கொல்ல நினைத்து இன்னொருவரைத் தற்செயலாகக் கொன்றவன் மீது கொலைக் குற்றம் சாட்ட முடியுமா?"

"உமமுடைய கேள்வி எனக்கு வினயகவியில்லை கொன்றவன் கொலைக் குற்றம் செய்வதுதானே"

"அது எப்படிச் சொல்ல முடியும்? இராமாயணம் கேட்குபவாய் தசரதர் யானை தன்னீர் குடிப்பதாக நினைத்து அமைய விட்டார் அது ரிஷி குமாரன் மீது வீழ்ந்தது ரிஷி குமாரனைக் கொன்ற கொலைக் குற்றத்துக்காகத் தசரதர் தண்டிக்கப்பட்டாரா' இல்லை' இப்போது நீ தொடர்ந்து வந்த சோமன் சாம்பவாணை எடுத்துக் கொன். அவன் சக்கரவர்த்தியைக் கொல்வதற்காக வேலை எறிந்தான் ஆனால் சக்கர வர்த்தி உயிரோடிகிறார் உன் அதை

குறுக்கே வந்து வேலைத் தாங்கி உயிரை விட்டான். அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டவன்தானே? பின், சோமன் சாமபவன் மீது கொலைக் குற்றம் எப்படிச் சேரும்?"

"வைஷ்ணவரே! உமமுடைய நீ முறை அநிசயமாக இருக்கிறது."

"என்னுடைய நீமுறை மட்டும் அல்ல சர்வலோக நாயகனான சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்தியின் நீ முறையே விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது இந்த உலகில் பாவம் செய்கிறவர்கள் தலலவர்கள் புண்ணியாத்மர்கள் - கஷ்டப்பட்டு உயிரை விடுகிறார்கள் இதற்கெல்லாம் கடவுளுடைய நியாயம் ஏதோ இருக்கத்தானே வேண்டும்"

"நீரும் உமமுடைய நாராயணனும் எப்படியாவது போங்கள் எனக்குத் தெரிந்த நியாயத்தை நான் நிறைவேற்றி விட்டுத்தான் வருவேன்."

"பூங்குழலி! உனக்காக மட்டும் நான் இந்தப் பேச்சை எடுக்கவில்லை அதோ அந்த மலைக் குகையில் இரண்டு போ இருக்கிறார்கள் அவர்களில் ஒருவர் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவர் ஆனால் கரிகாலரைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொல்லவில்லை வேறொருவரைக் கொல்ல நினைத்து எறிந்த கத்தி இளவரசரின் பேரில் விழுந்து அவரைக் கொன்றுவிட்டது. அவரைக் கொலைகாரர் என்று சொல்ல முடியுமா?"

"வைஷ்ணவரே! என் முனைப்பைக் குழப்ப வேண்டாம் மலைக்குகைக்குள் இருப்பவர்கள் யார்?"

"சோழ சாமராஜ்யத்தின் தனாதி காரி, தஞ்சை அரண்மனையின் சர்வாதிபதி, இருபத்தி நான்கு போர்க்களங்களில் போரிட்டு அறுபத்து நாலு விழுப் புண்களைத் தம் திருமேனியில் கமத்திருக்கும் வீராதிவீரர், இறை விதிக்கும் தேவர், குறுநில மன்னர் குழுவின மாபெரும் தலைவர், நந்தினி தேவியின் கணவர் - பெரிய பழுவேட்டையர் அந்த மலைக் குகையில்

வீற்றிருக்கிறார்."

வ்வாறு ஆழவார்க்கடியான் பெரும் குரலில் கட்டியம் கூறுவது போல் கூறினான். அதே சமயத்தில் ரவிதாஸன், ரேவதாஸன், பரமேசுவரன், சோமன் சாமபவன் முதலியவர்கள் திடு திடு வென்று ஒடி வந்தார்கள் பூங்குழலி சட்டென்று அப்பால் விலகி நின்றான் வத்தவர்கள் ஆழவார்க்கடியானைச் சூழத்து கொண்டார்கள் ரவிதாஸன் கையில் குறுத் தடி ஒன்று இருத்தது அதை ஒங்கிய வண்ணம் ரவிதாஸன், "அடே! வேஷதாரி வைஷ்ணவனே! அன்பில் அநிஞத்தனின் ஒற்றனே! கடைசியில் எங்கனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டாயா? தாங்கள் செய்த முன்று முயற்சியில் ஒன்றிலேதான் வெற்றி அடைந்தோம் மற்ற இரண்டிலும் தோல்வி அடைந்தோம் அதைத் தோல்விகளைப் பற்றி எங்களுக்கு இனிக் கவலை இல்லை முன்று ஆண்டுகளாகத் தேடித் கொண்டிருந்த உன்னைப் பிடித்து விட்டோம் உலலவர்! இத்தத் தடவை நீ எங்கனிடமிருந்து தப்ப முடியாது!" என்றான்.

உடனே ஆழவார்க்கடியான், முன்னணி உரத்த குரலில், "அப்பனே! தேடுகிறவன் யார்? தப்பி ஒடுகிறவன் யார்? எல்லாரும் அந்த சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்தியின் குமாரர்கள்தான்! அவனன்றி ஓரணுவும் இந்த உலகில் அசையும்! ரவிதாஸா! தீயும் கேள்! உன்னைச் சோந்தவர்களும் கேட்கட்டும் வேறு வேறு சிலசிறைத் தெய்வங்களைப்பெல்லாம் விட்டு விட்டு சாக்ஷாத் மகா விஷ்ணுவைச் சரணமடையுங்கள்! பகவான் உங்களுடைய பாவங்களைப் பெல்லாம் மன்னித்துக் காப்பாற்றுவார்! மானிடர்களுக்காக உழைத்து வாழக் கையை வீணாக்கி மடித்து போகாதீர்கள் நாராயணனைத் தொழுது நரஜ்ஞமம் எடுத்ததன் பலனை அடையுங்கள் பரம பதத்தில் உங்களுக்கு இடத் தேடித் கொள்ளுங்கள் எங்கே! என்னுடன சோந்து எல்லாரும் பாடுங்கள்.

பாக்கலாம்:-

"நாராயணனே தெய்வம் -
நாமெல்லோரும் துதிசெய்வம்"
என்று பாடத் தொடங்கினான்

ரவிதாஸன் கலகலவென்று சிரித்து விட்டு, "ஏனப்பா, வைஷ்ணவனே? சாக்ஷாத் பரமசிவன் மட்டும் தெய்வம் இல்லையா? பரமசிவனைத் துதித்தால் பரம பதம் கிட்டாதா?" என்றான்

ஆழ்வார்க்கடியான சைக்கத்துடன், "பரமசிவன் அழிக்கும் தெய்வம்! நாராயணன்தான் சாக்ஷாத் தெய்வம்! அன்று முதலை வாயில் அகப்படடுக் கொண்டு தவித்த கஜராஜனை எங்கள் நாராயண மூர்த்தி காப்பாற்றியதை மறத்துவிட்டார்களா?" என்றான்

"அப்பனே! கஜராஜனைக் காப்பாற்றிய விஷ்ணுபகவான் முதலையைக் கொல்லத்தானே செய்தார்? அது போலவே இராவணன், கும்பகாணன், இரணியாட்சன், இரணியகசிபு, சிகபாலன், தந்தவக்கிரன் ஆகியவர்களை உங்கள் மகாலிஷ்ணு அழித்துப் போடவில்லையா?" என்றான் ரவிதாஸன்

"எங்கள் பெருமானின் கையால் வதை புண்டலர்களும் சாக்ஷாத் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை அடைவார்கள் இரணியனையும் இராவணனையும் சிகபாலனையும் கொன்ற பிறகு அவர்களுக்குப் பகவான் வைகுண்ட பதவிசைய அளித்தார் உங்கள் பரம சிவனோ திரிபுரங்களை ஒரேயடியாக நெற்றிக் கண்ணால் எரித்து அழித்துப் போட்டார் அவர்களுக்கு மோட சதானக் கொடுத்தாரா?"

"சரி! சரி! உன் கதையை நிறுத்து! உன்னுடைய நாராயணன் இப்போது உன்னை வந்து காப்பாற்றட்டும்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே ரவிதாஸன் தன் கையிலிருந்த குறுத்தடியை ஒலவினான்

வித்தச் சமயம் பூங்குழலி அவனுக்கு உதவி செய்ய விரும்பி இடுபயில் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்தான். அதே நேரத்தில் மனையக் குகையிலிருந்து தலைவிரி கோலமாக ஒரு பெண்ணுருவம்

ஒடி வருவதைப் பாராத தான் ஒரு கண நேரம் அவனைத் தன் அதனை மந்தாவின் என்று எண்ணிப் பிரமித்து நின்றான் பின்னர், 'இவ்வை, இவன் பழுவூர் ராணி நந்தினி' என்று தெளித் தான்.

இதற்குள் நந்தினி, ஆழ்வார்க்கடியான அருகில் வந்துவிட்டான் ரவிதாஸனுடைய ஒலகிய கைத்தடியைத் தன் கரங்களினால் தடுத்து நிறுத்தினான்

"வேண்டாம்! என சகோதரனை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள்! ரவிதாஸா! தான் உங்கள் ராணி என்பது உண்மையானால், தடியைக் கீழே போடு!" என்றான்

ஆழ்வார்க்கடியான அப்போது, "சகோதரி! உனக்கு நன்றி ஆனால் இவர்களால் எனக்கு எந்தவிதத் தீங்கும் செய்திருக்க முடியாது நான் வணங்கும் தெய்வமாகிய நாராயண மூர்த்தி என்னைக் காப்பாற்றியிருப்பார்!" என்றான்

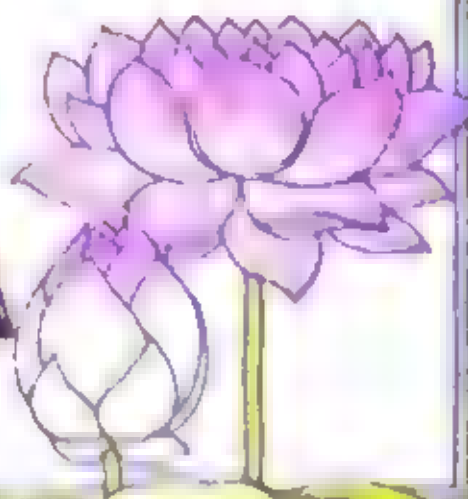
ரவிதாஸன் சிரித்துவிட்டு, "எப்படிக்காப்பாற்றியிருப்பார்? அன்றைக்குப் பிரஹலாதனைக் காப்பாற்றத் தூணி விடுத்து வந்ததுபோல இன்று இந்த மரத்தைப் பிளந்துகொண்டு நாராயண மூர்த்தி வந்திருப்பாரா?" என்றான்

"மஹிதவாதி! என பேச்சில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? தல்லது! அதோ பார்! சேறுத் தூரத்தில் தெரியும் அயயனார் கோயிலைப் பார்! அந்தக் கோயிலுக்கு முன்னால் மண் குதிரைகள் இருக்கின்றன அவ்வளவு! ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய கருணையினால் அந்த மண் குதிரைகள் உயிர்பெற்றுவிடும்! அவற்றின் பேரில் வேல் பிடித்த வீரர்கள் ஏறிக் கொண்டு வந்து உங்களைச் சிறைப் பிடித்து என்னைக் காப்பாற்றுவார்கள்!"

ஆழ்வார்க்கடியான மேற்கண்டவாறு சொல்லிக்கொண்டே கையினால் கட்டிக் காட்டிய திகை அன்னவரும் தோகவினார்கள் தங்கள் கண்களைத் தம்ப முடியாமல் திண்டாடிய போனார்கள்! ஏனெனில், அந்த மண் குதிரைகள் உண்மையாகவே உயிர்பெற்று அவர்களைத் தோகவிப் பாயந்து ஒடி வந்ததாக அவர்களுக்குத் தோன்றியது ஒவ்வொரு குதிரையின் பேரினும வேல் பிடித்த வீரன் ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான்!

(தொடரும்)

வெள்ளியின்

தாற்பத்து ஏழாம் அதிபாபம்

நந்தினியின் மறைவு!

இ

டி. வத்த குதிரைகளைப் பார்த்து வியத்தவர் களில் முதலில் கய கணர்வு பெற்றவர் ரவிதாஸன்தான்.

"தேவி! இதப் போலி வைஷ்ணவன் தன் வேலைத்தனத் தைக் காண்பித்துவிட்டான். 'இவன் ஒற்றன், இவனை நம்ப வேண்டாம்' என்று எத்தனையோ தடவை தங்களுக்கு தான் எச்சரித்திடுகிறீர்கள். நம்மைப் பிடிப்பதற்கு இவன்தான். இது கணவரின் உத்தரவு. வாடி, தங்களுக்கு

ஆனால் இவனால் நம்மைப் பிடிக்க முடியாது. இவனு டைய நெய்மலரில் தாரா யண்ணை வத்தாலும் முடி

வாது. வாடிங்கள் போகலாம். குதிரைகள் வசுவதற்குள் மலைமேல் ஏறி விடலாம்!" என்றான் மந்திர வாதி.

ஆழ்வார்க்கடியான், "தந்தினி! இதைப் பாதகர்களுடன் நீ போகாதே! இவர்களுடன் நீ சேர்த்தறினால் தேர்த்த விபத்துக்கள் எல்லாம் போதும்!" என் றான்.

தந்தினி ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்து, "திருமலை" தான் வெகு தூரமாக ஒன்று கேட்கக்கொண்டிருக்கிறது. அது உண்மையு டு இருக்காது" என அன்னையிடம் அழைத்துப்

அமரர் காவேரி

போகும்படி உன்னை வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன் இப்போதாவது என்னை நீ என் தாயிடம் அழைத்துப் போவதாக வாக்களித்தால் உன்னுடன் வருகிறேன் இல்லாவிடில் இவர்களுடன் போகிறேன்" என்றான்.

"நத்தினி' இனி என்னால் அது இயலாத காரியம் "' என்று திருமலை சொல்வதற்குள், ரவிதாஸன் குறுக்கிட்டு, "இவன் என்ன அழைத்துப் போவது' நான் அழைத்துப் போகிறேன், வாருங்கள்!" என்றான்.

"ஆமாம், ஆமாம், இவன் உன்னை உன் அன்னையிடம் யமலோகத்துக்கு அழைத்துப்போவான்' உன் அன்னை யைக் கொன்றது போல உன்னையும் கொன்று யம லோகத்துக்கு அனுப்பி வைப்பான்' நத்தினி' இந்தப் பாதகர்களுடைய சகலாசம் இனியும் உனக்கு வேண்டாம் இவர்களில் ஒருவன் உன் தாயைக் கொன்றவன்' மத்திரவாதியின் முகத்தைப் பார்' கொலைக்காரன் என்று எழுதியிருக்கிறது" என்று சொன்னான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

ரவிதாஸன் முகத்தில கொத்தளித்த கோபத்துடன் "பொய் பொய்" என்று கத்தினான்.

சற்று முன் சாத்தம குடி கொண்டிருந்த நத்தினியின் கண்களில் வெறியின் அறிகுறி காணப்பட்டது.

"திருமலை' இது உண்மையா? என் அன்னை உண்மையிலேயே இறந்து விட்டாளா? அவளை இனி நான் பார்க்க முடியுமா?" என்றான்.

"சத்தேகமிருந்தால், இதோ இந்தப் பெண்ணைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள் இவர்களில் ஒருவனான சோமன் சாமபவன்தான் வேல எறிந்து உன் அன்னையைக் கொன்றவன் இவன் நேரில் பாராததான் அதைையைக் கொன்றவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்தான்' பூங்குழலி' சொல்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"ஆமாம்! நானே என் கண்ணால் பார்த்தேன்' என் அதைையைக் கொன்றவனைப் பழி வாங்கவே இங்கு வந்தேன்!" என்றான் பூங்குழலி.

நத்தினி பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் வெறி கொண்ட சிரிப்புச் சிரித்தான். "பழி வாங்க வந்தாயா? பழி! பழி! நான் ஒருத்தி பழி வாங்கிய இலட்சணம் போதாதா?" என்று சொல்லிவிட்டு, ரவிதாஸனைப் பார்த்து, "துரோசி' சண்டாளா! இப்படியா செய்தாய்?" என்றான்.

"ராணி' நீ திண்பபது தலறு' நான் ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லை சோமன் சாமபவன் சக்கரவர்த்தியின் மீது வேலை எறிந்தான் அதை உண்மையான பைத்தியக்காரி குறுக்கே விழுந்து செத்தான்' அவன் தலைவிதி' இப்போது நீ என்ன சொல்கிறாய்' எவர்களுடன் வரப் போகிறாயா, இல்லையா' அதோ, குதிரைகள் தெருவி வந்துவிட்டன" என்றான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளை நத்தினி காதில் வாங்கிக் கொண்டதாகத் தோன்றவில்லை திடீரென்று கீழே உட்கார்ந்துகொண்டான் இரண்டு கண்களையும் இரண்டு கரங்களால் பொத்திக்கொண்டான் அவன் உடம்பெல்லாம் குலுங்கும்படி விமரி அழுதான் அழுகையுடன் வெறிச் சிரிப்பும் கலந்து வந்தது.

ரவிதாஸன் தன் ஆட்களைப் பார்த்து, "ஒடுங்கள் ஒடிப் போய் மலை யிலேறிக் கொள்ளுங்கள்' இனி, ராணியை நம்புவதில் பயனில்லை" என்றான்.

எல்லோரும் ஒடினார்கள்.

ரவிதாஸன், "வைஷ்ணவனே' இதோ, உன் விஷமத்துக்குக் கூலி" என்று சொல்லிக் கையிலிருந்த தடியினால் வைஷ்ணவனின் தலையில் ஒரு அடி போட்டு விட்டு ஓட்டம் எடுத்தான்.

ஆழ்வார்க்கடியான் "தமோ நாரா

யனா!" என்று சொல்லித் தலையை ஒருமுறை தடலிக்கொண்டான்.

ஒடியவர்கள் எல்லாரும் மலைக்குகைக்குள் துழைந்தார்கள். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் குகைக்கு மேலே குன்றின் உச்சியில், காரனாரி ஆறு அருவியாக மாறி விழும் இடத்தின் அருகே நின்றுார்கள்.

தே சமயத்தில் குதிரைகள் மலை அடிவாரத்துக்கு வந்து சேர்த்தன. சரியான வழியிலலாமல் பெரிய பெரிய பாறைக் கற்கள் எங்கும் பரவிக்கிடத்த படியால் குதிரைகள் வந்து சேர்வதற்கு இத்தனை நேரம் பிடித்தது.

குதிரைகள் மீது வந்தவர்களில் முன்னால வந்தவர்கள் சின்னப் பழுவேட்டரையரும் கத்தமாறனுத்தான் என்பதை ஆழவார்க்கடியான் பார்த்துக்கொண்டான். அவர்களுக்குப் பின்னால் சேத்தன் அமுதன் ஒரு குதிரையின் மீது கவிற்றினால் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டு வருவதையும் பார்த்தான்.

"வாருங்கள்! வாருங்கள்! தலை சமயத்தில் வந்து சேரத்தீர்கள்!" என்றான்.

சின்னப் பழுவேட்டரையரும் கத்தமாறனும் குதிரைகளின் மீதிருந்து மீது குதித்தார்கள்.

மீது உட்கார்ந்து விமயிக் கொண்டிருந்த நத்தினியின் பேரில் முதலில் அவர்கள் கவனம் சென்றது.

கத்தமாறன் நத்தினியின் அருகில் சென்றான். ஏதோ சொல்லப் பிரயத்தனப் பட்டான் ஆனால் அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வரவில்லை.

சின்னப் பழுவேட்டரையர் ஆழவார்க்கடியானைப் பார்த்து, "வைஷ்ணவனே! நீ எப்படி இங்கே வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்?" என்று கேட்டார்.

"தளபதி! தாங்கள் யாரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தீர்களோ, அவரைத் தேடிக்கொண்டுதான் தானும் வந்தேன். பெரிய பழுவேட்டரையர் அதோ அந்

தக் குகைக்குள் இருக்கிறார்!" என்றான்.

"திருமாகவா? உயிரோடு இருக்கிறாரா?" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் ஆவலோடு கேட்டார்.

"ஆமாம், இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார். தங்கள் தமையனாரிடம் அணுகுவதற்கு யமனும் பயப்படுவான் அல்லவா? ஆகையால் அதோ அந்தக் கொலைகாரர்கள் செய்த முயற்சி தங்கள் தமையனார் விஷயத்தில் பலிக்கவில்லை!" என்று சொல்லி விட்டு திரும்பலை குன்றின் உச்சியில் நின்ற ரவிதாஸன் முதலியவர்களைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

"அவர்கள் யார்? ஏன் அவர்களைக் கொலைகாரர்கள் என்று சொல்லுகிறாய்?"

"அவர்கள்தான் மத்திரவாதி ரவிதாஸனும் அவனுடைய கட்டத்தாரும் வீரபாண்டியனுடைய ஆபத்துதலிப் படைபைச் சேர்த்தவர்கள் சக்கரவர்த்தியைக் கொல்ல முயன்றவர்கள் அவர்கள்தான் இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ற பாவிக்களும் அவர்களேதான்!" என்றான் திரும்பலை.

கத்தமாறன் குறுக்கிட்டு, "பொய் பொய்! இளவரசரைக் கொன்றவன் வந்தியத்தேவன்! உன் சித்தேகிதன் செய்த குற்றத்தை மறைக்கப் பாரக்கிறாயா?" என்றான்.

"முட்டாளே! கமமா இரு!" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் அவனை அடட்டினார். பின்னர் வைஷ்ணவனைப் பார்த்து, "தனாதிகாரியையும் அவர்கள் கொல்லப் பார்த்தார்கள்? எப்படித் தப்பினார்?" என்று கேட்டார்.

"இதோ உட்கார்ந்து விமயிக் கொண்டிருக்கும் பழுலூர் இளையராணியின் உதவியினால்தான் தப்பினார்!"

"ஏன் இளையராணி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள்?"

"அவருடைய அன்னை இறந்து

விட்டான் என்று கேள்விப்பட்டார் அதனால் அழுகிறார்' இதெல்லாம் பிறகு விசாரித்துக் கொள்ளக்கூடாதா?"

"ஆம். ஆம்! பெரிய பழுவேட்டையை முதுவில் பார்க்க வேண்டுமே நீ போய் நான் வந்திருப்பதைச் சொல்லு!"

சின்னப் பழுவேட்டையைக்கூட நம் தமையனாரிடம் உன் பவபக்தி அச்சமயம் கூடச் சிறிதும் குளவிலை ஆகையால் நிமிரென்று தமையனாரைப் போய்ப் பார்க்க அவர் தயங்கினார்

"ஐயா! தங்கள் தமையனார் இனி எங்கும் போய்விட மாட்டார் நான் போய்த் தாங்கள் வந்திருப்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதோ அந்தக் கொலைகாரர்களைப் பிடிக்கத் தாங்கள் எதுவும் செய்யப் போவதில்லைவா?"

சின்னப் பழுவேட்டையைத் தம் தெற்றியைக் கையினால் அழுத்திக் கொண்டு, "ஆம். ஆம்! முன்னொரு சமயம் இப்படித்தான் என புதிது தவறி விட்டது' சுகரவாததியைக் கொல்ல

முயன்றவளைத் தப்பி ஓடுமபடி விட்டேன்" என்றார்

"அவனும தப்பிவிடவில்லை அதோ அந்தக் குளறின மேலேதான் இருக்கிறான் உங்கள் ஆட்களுக்குச் சிகிரைக் கட்டளைவிடுங்கள்!"

உடனே தனபதி காலாத்தக் கண்டர் தமமுடன் வந்த வீரர்களைப் பார்த்துக் கட்டளை பிறப்பித்தார். அவர்கள் குதிரைகள் மீதுகுத்து இறங்கிக் காரனாரி நதி குளறின மீதுகுத்து அருவியாக விழும் இடத்துக்கு அருகாமையில் போய்ச்சேர்த்தார்கள்

அவர்கள் அங்கே சேர்த்ததும் மேலேவிருந்து பெரிய பெரிய உருண்டைக் கற்கள் கீழே விழ ஆரம்பித்தன வீரர்கள் அந்தக் கற்கள் தங்கள் தலை யில் விழாமல் தப்புவதற்காக அவருமியும் அவசரமாக நகர்த்தார்கள் இரண்டொருவர் அக்கற்களினால் நாக்குண்டு கீழே விழுந்தார்கள்

சின்னப் பழுவேட்டையைத், "அவர்கள் எப்படி மேலே ஏறினார்கள்? தெரியுமா?" என்று கேட்டார்

"குளக்கருள் புருஷு ஏறினார்கள் குளக்கரில்
இரகசிய வழி இரப்பதற்குத் தோன்றுகிறது
வந்தவர்கள், போய்ப் பார்க்கலாம்" என்று
ஆரவான முதலில் சொன்ன காரணத்தால்
கண்ட சும் கத்தமாறலும் மீன்
தொடரத்தார்கள்

குளக்கருளே
விருந்து ஒரு
தெரிய
கமரீர
மான

கருவம் தட

இத் தடுமாறித் தன்னாடிக்கொண்டு வெளியில் வந்தது குகை வாசலில் நின்று, தெருவி வகுதெவரகளை உற்றுப் பார்த்தது

தமைபனாரை அடைவாளங் கண்டு கொன்னத் தம்பிக்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது

உடம்பெல்லாம் காலங்களுடன் முகம் வெளுத்துப் பிரேதக்கணை பெற்று நின்ற பெரிய பழுவேட்டரையரை அடைவாளம் தெரித்ததும், சின்னப் பழுவேட்டரையர், "அண்ணா!" என்று அலறிக்கொண்டு போய்ப் பெரிய பழுவேட்டரையரைக் கட்டிக்கொண்டார்

அண்ணனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது அவருடைய வாய், "தம்பி! நீ பலமுறை எச்சரிக்கை செய்தாய் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் மோசம் போனேன்" என்று தழுதழுத்த மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்தது

அச்சமயம் ஆழவார்க்கடியானும் கத்தமாறனும் குகைக்குள் பிரவேசிக்க வந்தனினதார்கள்

பெரிய பழுவேட்டரையர் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி, "எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"கொலைகாரர்கள் இந்தக் குகைக்குள்ளே புழுத்தார்கள்..."

"எந்தக் கொலைகாரர்கள்?"

"மத்திரவாதி ரவிதாஸனும் அவனுடைய கூட்டாளிகளும்."

"அவர்கள் கொலைகாரர்கள் அல்ல" என்றார் பெரிய பழுவேட்டரையர்

"பார்த்தீர்களா? வந்தியத்தேவன் தான் கொலைகாரன் என்று தான் சொல்லவில்லையா?" என்றான் கத்தமாறன்

பெரிய பழுவேட்டரையர் அவனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, "இந்த முட்டாளவாஸிபன் எப்படி இங்கே வந்து சேர்ந்தான்?" என்றார்.

"கத்தமாறன்தான் கடம்பூரிலிருந்து செய்தி கொண்டு வந்தான்."

"என்ன செய்தி?"

"இளவரசர் கரிகாலர் இறந்துவிட்ட

செய்தியைக் கொண்டு வந்தான் நம் முடைய பலத்தை உடனே திரட்டிச் சேர்த்து மதுராத்தகரைச் சிம்மாசனம் ஏற்ற ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சம்புவரையர் இவன் மூலமாகச் செய்தி அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்!"

"ஆகா! அப்படியா?" என்று பெரிய பழுவேட்டரையர் சிறிதும் உற்சாக மின்றிக் கூறினார்.

பிறகு, "தஞ்சாவூரில் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது?" என்று கேட்டார்

"அண்ணா! விவரமாகக் கூற வேண்டும் தாங்கள் மிக்க பலவினமாக இருக்கிறீர்கள் தயவு செய்து உட்காரத்து கொண்டு பேசலாமா" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

துணாகாரி குகையின் வாசலிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டார்.

"ஐயா! சற்று இடம் கொடுத்தால், குகைக்குள்ளே போய்க் குன்றின் மேல் ஏற வழி இருக்கிறதா என்று பார்க்கலாம்" என்றான் வைஷ்ணவன்

"எதற்காக?" என்றார் பெரிய பழுவேட்டரையர்.

"ரவிதாஸன் கூட்டத்தார் இந்தக் குகையில் புழுதுதான் குன்றின் மேலே ஏறினார்கள்" என்றான் திருமலை

பெரிய பழுவேட்டரையர் தலையை அசைத்துவிட்டு, "குகைக்குள் போவதில் உபயோகமில்லை, அப்பனே! அவர்கள் மேலேயிருந்து பாறையைப் புரட்டித் தள்ளிக் குகை வழியையும் அடைத்து விட்டார்கள் பாறை என் மேல் விழு வதற்கிருந்தது என உயிர் தப்பியதே தெய்வசெயல்தான்! போங்கள்! நீங்கள் இருவரும் போங்கள்! மலை மேல் ஏற வதற்கு வேறு வழி இருக்கிறதா, பாருங்கள்!" என்றார்.

ஆழவார்க்கடியானும் கத்தமாறனும் அப்பால் சென்றபோது பெரிய பழுவேட்டரையருடைய பார்வை சேத்தன் அழதன் - பூவகுழலி இவர்கள் பேரில் விழுந்தது

"அவர்கள் யார்? எங்கு வந்தார்கள்?" என்று கேட்டார்.

"அந்தப் பெண் கோடிக்கரைத் தியாகவிடங்கரின் மகள் பூங்குழலி அவள் தன் அதனையைக் கொன்றவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாள் அவனைத் தேடிக்கொண்டு சேத்தன் அமுதன் வந்தான் சேத்தன் அமுதன் வழி காட்டித்தான் நாங்கள் இங்கு வந்து தங்களைக் கண்டுபிடித்தோம்" என்றார் சின்னப்பமுவேட்டரையர்.

"தஞ்சாவூரில் நடத்ததைப்பெல்லாம விவரமாகச் சொல்" என்றார் பெரிய பழுவேட்டரையர் சின்னப் பழுவேட்டரையர் அவ்வாறே சொல்லுவதற்காக மத்திரவாதிக்கூட்டத்தில் ஒருவன் பொக்கிஷ நிலவறையில் ஒளிந்திருந்து, சக்கரவர்த்தியைக் கொல்லுவதற்காகச் சமயம் பார்த்திருந்து வேலை எறித் ததையும் சக்கரவர்த்தியைக் காப்பாற்று வதற்காக மதநாசினி தேவி இடையில் புருத்து உயிரை விட்டதையும் சொன்னார் பிறகு அவர் தொடர்ந்து கூறிய தாவது:-

"அண்ணா' இதற்கிடையில் கொடும் பாண்டர் வேளாண் பெரிய சைன்யத்துடன் திடீர் என்று வந்து தஞ்சாவூரில் கோட்டையை முற்றுகையிடத் தொடங்கினான். நாங்கள் இல்லாதபடியால் வேளாணுடன் போர் தொடங்குவதால், இல்லையா என்று என்னால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை சக்கரவர்த்தியை யோசனை கேட்கவும் முடியவில்லை முதன்மத்திரி அதிருத்தா கோட்டைக்குள்ளேதான் இருக்கிறார் அவர் நாங்கள் வந்த பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும், அதுவரை கோட்டையைப் பாதுகாத்தால் போதும் என்றும் கூறினார் நல்லவேளையாக இச்சமயத்தில் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரும் கொடும்பாண்டர் வேளாணுடைய மகள் வானதியும் கோட்டைக்குள் வந்து சேர்ந்தார்கள் இளவரசர் யானைப் பாகன் வேடத்தில் வந்தார் வானதி பழையாறை இளையரோட்டியிடமிருந்து அவரைச் செயதி கொண்டு வந்

திருப்பதாகக் கூறினாள் வேளாணுடைய மகள் கோட்டைக்குள்ளே இருப்பது நமக்கு அங்குலத்தானே என்று நினைத்து அவள் ஏறி வந்த யானையை உள்ளே விட்டேன் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனை வாயிலிலே யானைப் பாகன்தான் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் என்று தெரிந்தது நான் கொஞ்சம் மிரண்டுதான் போய்விட்டேன் அண்ணா' சின்ன இளவரசரிடம் ஏதோ அதிசய சக்தி இருக்கத்தான் செய்கிறது அவர் திருமுக்கதைப் பார்த்ததும் எனக்கே கைகால வெல்வெலத்து விட்டது. தெஞ்சம் இளகிவிட்டது என்னை அறியாமல் என கைகள் கூப்பிக்கொண்டன அவரை வணங்கி வர வேறக வேண்டியதாகி விட்டது சோழ நாட்டு மக்கள் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் என்றால் தலைகால தெரியாமல் கதறாடுவதில் விப்பபிவலைதானே?"

"போதுமா' போதுமா' அதுதான் தெரிந்திருக்கிறீர்! அருள்மொழிவர்மன் கடலில் முழுகி இறந்தான் என்பதெல்லாம் கட்டுக்கதை என்று நான் எண்ணியதும் சரியாய்ப் போய்விட்டது அப்படி நடத்ததைச் சொல்லு' இளவரசர் எதற்காக யானைப் பாகன் போல் வேஷம் பூண்டு கோட்டைக்குள் வந்தார்?" என்று பழுவேட்டரையர் கேட்டார்

"இளவரசர் என்று தெரிந்ததால் கொடும் பாண்டர் வேளாண் அவரைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்வான் கோட்டைக்குள் போக விட மாட்டான் வேளாணுடைய படை வீரர்களும் பெரிய ஆர்ப்பாட்டம் செய்வார்கள் என்று எண்ணி அவ்வாறு மாறுவேடம் பூண்டு வந்தாராம். அந்த வரையில் இளவரசரைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும் இளவரசர் சக்கரவர்த்தியைச் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த சமயத்திலேதான் மேலேவீருந்து கொலைகாரன் வேல் எறித்தான் தெய்வானைமாக அது அந்த ஊமைப் பைத்தியத்தின் பேரில் விழுந்து அவன் இறந்தான் சக்கரவர்த்தியின் பேரில் விழுந்து அவர் இறந்திருந்தால், தம்முடைய குலத்துக்கு என்றும் அழியாத களங்கம் ஏற்பட்டிருக்கும்

பெ

ரிய பழுவேட்டரையர் தமது வாயக்குள்ளே "இப்போது கனங்கம் ஏற்படவில்லையா, என்ன" தீராத கனங்கம் ஏற்பட்டுத்தான் விட்டது" என்று முணுமுணுத்தார்

"அண்ணா! என்ன சொன்னீர்கள்?" என்று காலந்தக கண்டா கேட்டார்

"ஒன்றுமில்லை, மேலே நடந்ததைச் சொல்லு" என்றார் தனாதிக்காரி

"அப்பறம் ஒரு பெரிய அறுபதம் நடந்தது வெகு காலமாக நடமாட முடியா மலிருந்த சக்கரவாததிக்குத் திடீரென்று கால்களில் சக்தி உண்டாகிவிட்டது ஒடிப் போய் அந்த உண்மையை எடுத்து மடியில் போட்டுக்கொண்டு புலம்ப ஆரம்பித்தார் சிறிது நேரம் நாங்கள் எல்லாகும் அந்தக் காட்சியை கண்டு பிரமித்து நின்று கொண்டிருந்தோம் பூங்குழலி என்னும் இந்த ஓடக்காரப் பெண்தான் 'கொலைகாரனைப் பிடிக்கப் போகிறேன்' என்று கவிக் கொண்டு ஓடினாள் அவன் நன்றாயிருக்க வேண்டும் அவன் மூலமாகத்தான் இன்று நங்குனை இந்தக் கோலத்திலாவது பார்க்கும் பாகியம் கிடைத்தது."

பெரிய பழுவேட்டரையர் கண்களில் தீர் ததுமப், "தம்பி! புராண இதிகாசங்களில் தமையனிடம் பகதியுள்ள தம்பிகளைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன் ஆனால் உன்னைப் போல பகதியுள்ள சகோதரன் அவர்களில் யாரும் இருக்க முடியாது போகட்டும், அப்பறம் நடந்ததைச் சொல்" என்றார்

"பூங்குழலியைப் பின்பற்றி நானும் பொக்கிஷ நிலவறையிலுள்ள கரங்கப்பாதையில் சென்றேன் அங்கே இருட்டில் ஒருவனைக் கைப் பற்றினேன் அவன்தான் கொலைகாரனாயிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன் குரலைக் கேட்டதும், மதுராந்தகத் தேவன் என்று தெரிந்தது"

"அவன் எதற்காக நிலவறைப் பாதையில் வந்தானாம்?"

"அது எனக்கும் தெரியவில்லை கேட்டதற்குச் சரியான மறுமொழியும் சொல்லவில்லை கொலைகாரன் அவன்தான் என்ற சந்தேகம் யாருக்காவது உண்டாகி விடப் போகிறதே என்று எனக்குப் பயமாயிருந்தது"

"ஒருவேளை உண்மை அதுதானோ, என்னமோ?"

"இவனை, அண்ணா, இவனை' அந்தச் சாதுப் பிள்ளை அவன்வு துரத்தாதுக்குப் போகக் கூடியவனவல்ல மேலும், வேலை எதிர்த்து விட்டு ஒடியவனை நானே கண்ணால் பார்த்திருந்தேன் மதுராந்தகன் பொக்கிஷ நிலவறையிலிருந்து வருவதற்கு இலேசில் சமமதிக்கவில்லை அவனை மெதுவாகச் சரிப்படுத்தி அரண்மனையில் கொண்டு போய்ச் சோத்து விட்டுக் காவலும் போட்டு விட்டு மறுபடியும் பொக்கிஷ நிலவறைக்குப் போக எண்ணினேன் அதற்குள் வேறு பெரிய சம்பவங்கள் நடந்துவிட்டன 'சக்கரவாததி இறந்து விட்டார்' என்றும், யாரோ அவரைக் கொன்று விட்டார்கள் என்றும் வெளியிலே வந்ததி் பரவி விட்டது உடனே கொடுமபாளர் வேளா அவருடைய படை வீரர்களைக் கோட்டையைத் தாக்குமபடி கட்டளையிட்டு விட்டாராம் வேளிர் படைபுடன் கைக் கோள் படையும் வந்து சேர்த்துகொண்டிருந்தது

தமது வீரர்கள் அச் சமயம் ஆயத்தமாக இலலை. அவர்களுக்குக் கட்டளைவிட நானும் கோட்டை வாசலில் இலலை. ஆகையால் வேளிர் படை: கைக் கோளர் படை வீரர்கள். கோட்டைக் கதவுகளை உடைத்துக்கொண்டும் கவர்களில் ஏறிக் குதித்தும் உன்னே வரத் தொடங்கி விட்டனர் இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்படடு நான் கோட்டை வாசல் போய்ச் சோவதற்குள் பதினாயிரம் வீரர்கள் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டார்கள். நமமுடைய வீரர்களோ கமார் இரண்டாயிரம் பேர் தான். அவர்கள் வெளியிலிருந்து வந்தவர்களோடு திரத்தோடு போரிட்டார்கள். நான் போய்க் கட்டளை விட்டுச் சண்டையை நிறுத்தினேன். தமது வீரர்களைப்பெல்லாம் ஒரே இடத்தில் சேர்த்துக்கொண்டேன் இனிக் கோட்டைக்குள் இருப்பதில் பயனிலலை என்று முடிவு செய்துகொண்டு தமது வீரர்களுடன் வெளிக் கிளம்பினேன். வேளிர் - கைக்கோளர் படைகள் எங்களைத் தடுத்து நிறுத்தப் பார்த்தன. தடுத்தவர்களைப்பெல்லாம் வெட்டி விழுத்தி அதாஹதம் செய்து கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டோம் 'பழுவூர்க் குடுமபத்தைச் சேர்த்தவர்களுக்காவது மதுராத்தகத் தேவருக்காவது ஒரு சிறிய கெடுதல் நேர்ந்தாலும் கொடுமபாளர் வமசத்தைப் பூண்டோடு அழித்து விடுவேன்' என்று பூதிவிக்கிரமகேசரிக்குச் செய்தி அனுப்பினேன் பிறகு தாங்கள் கடம்பூரில் இருப்பீர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு தங்களைச் சேர்வதற்காக விரைந்து வந்தேன். எதிரில் குடமுருட்டி ஆற்றின கரையில் கத்தமாறன் குதிரை மேல் ஏறிப் பறந்து விழுந்துகொண்டு வந்தான் பழுவூர்ப் பனைக் கொடியைக் கண்டதும் தின்றான் அவன் கொண்டு வந்த செய்தி என்னை மேலும் திகைக்கும்படி செய்தது தாங்கள் கடம்பூரிலிருந்து தஞ்சைக்குக் கிளம்பிச் சில நாட்கள் ஆயினவென்றும், தங்களுக்குப் பெரிய சம்பவரையர் செய்தி அனுப்பி

விரும்பாதாகவும் கூறினான். தாங்கள் தஞ்சைக்கு வந்து சேரவே இலலை பென்று தெரிந்ததும் அவனும் திகைத்துப் போயவிட்டான். பிறகு சம்பவரையர் என்னதான் செய்தி சொல்லி அனுப்பினார் என்று கேட்டேன் இளவரசர் கரிகாலர் இறந்து விட்டார் என்றும், அவரை வந்தியத் தேவன் கொன்றுவிட்டான் என்றும், ஆகையால் மதுராத்தகத் தேவரைச் சிம்மாசனத்தில அமர்த்த இதுதான் தக்க சமயம் என்றும், அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை உடனே செய்ய வேண்டும் என்றும், நமமைச் சேர்த்தவர்களுக்கெல்லாம் ஓலை அனுப்பிப் படை திரட்ட வேண்டும் என்றும் பெரிய சம்பவரையர் சொல்லி அனுப்பினாராம் இது எனக்கும் சரியாகப்பட்டது தாங்களும் தமது பலத்தைத் திரட்டும் வேலைவில்தான் ஈடுபட்டிருப்பீர்களென்றும் சீக்கிரத்தில் வந்து விடுவீர்கள் என்றும் நம்பினேன் தமது பழுவூர்ப் படைகளை மண்ணியாற்றுக்கும கொள்ளிடத்துக்கும் தடுவில் திருப்புறம்பயம் மேட்டில் கொண்டு போய் நிறுத்தினேன் உடனே ஓலைகள் எழுதச் சொல்லி, மழபாடித் தென்னவன் மழவராயர், குன்றத்தூர்க் கிழார், முமமுடிப் பலலவராயர், தான தொங்கிக் கலிங்கராயர், வணங்காமுடி முனையதரையர், தேவசேநாதிபதிப் புவரையர், அஞ்சாத சிங்க முத்தரையர், இரட்டைக் குடை இராஜானியார் ஆகியவர்களுக்கெல்லாம் குதிரைத் துதுவர்களை விரைந்து போகும்படி அனுப்பினேன் அவர்கள் எல்லாரையும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு திருப்புறம்பயத்துக்குக் கூடிய சீக்கிரம் வந்து சேரும்படி எழுதியிருக்கிறேன். அண்ணா' தங்களுக்குச் சிறிதும் கவலை வேண்டாம்' கொடுமபாளர் வேளாணையும், திருக்கோவலூர் மலைய மாணையும் மறுபடியும் தலை எடுக்க முடியாதபடி அழித்துப் போட்டு விடுவோம் தஞ்சாவூர்க்கோட்டையை மறுபடியும் பிடித்து விடுவோம் மதுராத்

தகத் தேவனாயும் சிவகாதனத்தில் ஏற்றி
விடுவோம்" என்று சின்னப் பழுவேட
டரையர் உற்சாகம் ததும்ப வீர
காஜனை புரிந்தார்

இ

னால அவருடைய வராத
தைகம் பெரிய பழுவேட
டரையருக்குச் சிறிதும்
உற்சாகம் அளித்ததாகத்

தெரியவில்லை அவருடைய கவனம்
நிமிர்ந்து வேறு பக்கம் திரும்பியது

'தம்பி' அது யார்? முகத்தில் கையை
வைத்துக்கொண்டு விம்மி அழுது
கொண்டிருப்பது யார்?" என்று
கேட்டார்

'அண்ணா! தெரியவில்லையா?
அவர்தான் இளையராணி' பாவம்' தங்
களைக் காப்பாற்ற முயன்றதில்
ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுப்
போயிருக்கிறார்

போலும்' அவரைப் பற்றி நான் குறை கூறியதையெல்லாம் மன்னித்து விடுங்கள் அண்ணா' மத்திரவாதி ரவிதாஸனும் அவனுடைய கூட்டாளிகளும் தங்களைச் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள் என்றும், இளையராணிதான் தங்களைத் தொடர்ந்து வந்து காப்பாற்றினாள் என்றும் அறிவிேறன் அது உண்மைதானே?" என்றார் காலாந்தக்ககண்டா

பெரிய பழுவேட்டரைவர், "ஆம், ஆம்' இளையராணிதான் என உயிரைக் காப்பாற்றினாள் நந்தினி பணிவிடை செய்திராவிட்டால் என்னைத் தீ உயிரோடு பார்த்திருக்க மாட்டாய். உலகத்துக்கு உண்மை தெரியாமலே போயிருக்கும்" என்று கூறினார்

"இளையராணியின் ஒப்பற்ற பெருவருணம் எனக்கே தெரியாமல் போய விட்டதே' உலகத்துக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்றார் காலாந்தக்ககண்டா

பெரிய பழுவேட்டரைவர் அதைக் கவனியாமல், "நந்தினி இன்னும் இயிருந்து போகவில்லையா' குகைப் படிக்க வழியாக ஏறிச் சென்றவர்களோடு அவளும் போயிருப்பாள் என்றல்லவா நினைத்தேன்?" என்றார்

"தங்களை விட்டு விட்டு இளையராணி எப்படிப் போவாள், அண்ணா" என்றார் சினைப் பழுவேட்டரைவர்

"அது போகட்டும்' தங்கள் இந்த இடத்தில் தங்களை வந்திருப்பதை எப்படிக்க கண்டுபிடித்து வந்தார்கள்" என்று பெரியவர் கேட்டார்

"திருப்புறம்பயம் பன்னிப்படையருகில் நாங்கள் தங்கியிருந்தோம் கத்தமாறன் கொள்ளிடக்கரையோரமாகக் காவல் புரித்து கொண்டிருந்தான் அங்கே சேந்தன் அமுதன் படகில் ஏற முயன்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான் சேந்தன் அமுதன் முன்னொரு நடையை வந்தியத்தேவனைத் தப்ப உதவி செய்வதற்காக அவனைச் சில காலம் தான் சிறையில் வைத்திருந்தது தங்களுக்கு நினைவிருக்கும் அவன் பெரிய

கத்தமாறனுக்கு ஏற்கெனவே ரொம்பக் கோபம் இப்போதும் ஏதோ ஓற்றை வேலை செய்கிறான் என்று சந்தேகித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான் அவனிடம் விசாரித்தபோது தங்களைப் பற்றித் தெரிந்தது அவனுடைய மாமன் மகன் பூங்குழலி யாரோ கொலைகாரனைத் தொடர்ந்து தனியே சென்றதைக் கேள்விப்பட்டு இவன் அவனைத் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டானாம். பூங்குழலி அவனைத் தனனுடன் வரக் கூடாது

என்று சொல்லித் திருப்பி அனுப்பி
விட்டான். அங்கும் இவன் அவனை
அறிவாரா? பின்னோடு தொடர்ந்து
பிரானாணம் அப்போது திருப்பிறம்

பயம் பன்னிப்படைக்கருகில் சதிகாரர்
கள் சிலர் சோத்து பேசுவதை அவன்
அறிந்து ஒளிந்திருந்து கேட்டான். அப்போதுதான் தங்களை ரவிதாஸன்
கட்டம் சிறைப்பிடித்துப் பச்சைமலைப்
பிராந்தியத்துக்குக் கொண்டு போய் துப்
பதாகத் தெரிந்ததாம். பூங்குழலியும்
வைஷ்ணவன் ஆழ்வார்க்கடியானும்
பச்சை மலைக்குப் போவதை அறிந்து
கொண்டு இவனும் அவர்களுக்கத் தெரி
யாமல் பின்னோடே முயற்சி செய
தானாம். இதைப்பெல்லாம் கேட்டதும்
தானும் கத்தமாறலும் ஐம்பது வீரா
களை அழைத்துக் கொண்டு புறப்
பட்டோம். சேத்தன் அழுதன் தானும்
வருவதாகப் பிடிவாதம் பிடித்தான்.
அதுவும் நலவதுதான் என்று அவனை
ஒரு குதிரை மேல் கட்டிப் போட்டு
அழைத்து வந்தோம்! வந்தது நலவதுதான்
போயிற்று தங்களைக் கண்டுபிடித்து
விட்டோம்! இனி என்ன கவலை?
அண்ணா! உடனே புறப்படுங்கள். தங்
களுக்கு யாதொரு சிரமமும் ஏற்படாமல்
ஆட்களைக் கொண்டு தாக்கிப் பிராக
வரப்பாடு செய்கிறேன். இதற்குள்ளே
நீரும்புறம்பயத்தில் பெரும் சைனயம்
சேர்த்திருக்கும். தஞ்சாவூர் கேட்ட
தையை ஒரு ஐயம் நேரத்தில் திரும்பக்
கைப்பற்றி விடலாம்" என்று கூறினார்
சின்னப் பழுவேட்டரைவர்.

"ஆமாம், தஞ்சாவூருக்கு உடனே
போக வேண்டியதுதான்" என்று சொல்
லிக்கொண்டே பெரிய பழுவேட்
டரைவர் எழுந்து நின்றார். நத்தினி
தேவி உட்கார்ந்திருந்த இடத்தை
தோக்கி மெல்ல மெல்ல நடந்தார்.

திதனை நேரமும் ஒரு
பாறைக் கல்லின் மீது உட
கார்ந்து விடமி அழுது
கொண்டிருந்த நத்தினி
பெரிய பழுவேட்டரைவர் தொண்டை
யைக் களைத்த கர்ஜனையைக் கேட்டுத்
திமரென்று எழுந்து நின்றான் வெறி
கொண்ட கண்களால் கற்றுமுற்றும்
பார்த்தான்.

அவளுக்கு மிக்க அருகாமையில் தின்ற ஆழவாக்கடியான மெதுவான குரலில், "நந்தினி! இப்போதாவது உன் சமமத்தைச் சொல்' என்னுடைய வஞ்சிதேன் என்று ஒரு வாரததைக் கூறு' இந்த நாட்டை விட்டு வட நாட்டுக்குப் போவோம் பித்தாவனம், வடமதுரை, அயோத்தி, காசி, ஹரிதவாரம், ரிஷிகேசம் முதலிய கேத்திரங்களுக்குப் பிரயாணம் செய்வோம் ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு, ஆழவாக்கனுடைய பாகரங்களைப் பாடிக்கொண்டு, நமமுடைய வாழ்க்கையை ஆனந்தமாகக் கழிப்போம் நான் என அரசாங்க அலுவலை விட்டு விட்டு என்னுடைய வருவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்" என்றான்

நந்தினி கண்களில் நீர் ததுமப அவளை நோக்கி, "திருமலை' உனக்கு நான் இத்தனை துரோகம் செய்தும் நீ என்னிடம் வைத்த அபிமானம் மாறவில்லை உனக்கு நீ வணங்கும் நாராயணன் அருள்புரிவார்" என்றான்

அதேசமயத்தில் பூங்குழலி சேந்தன் அமுதனிடம் 'அதோ' பழுவூர் இளையராணியைப் பார்' என அதைையைப் போலவே தோன்றுகிறான் அல்லவா' என்று கேட்டான்

"ஆம், தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டால், தத்தரூபமாக உன் அத்தை மாதுரியே இருக்கிறது" என்றான் சேந்தன் அமுதன்

"இனிமேல் என் அதை இவள்தான் அதைவிடம் இத்தனை நான் வைத்திருந்த அன்பை இனிப் பழுவூர் இளையராணியிடம் வைப்பேன்" என்றான்

"என்கையும் சேர்த்துக்கொள், பூங்குழலி" என்றான் அமுதன்

பெ

ரிய பழுவேட்டரையர் இதற்குள் நந்தினி தின்ற இடத்துக்குச் சமீபமாக வந்துவிட்டார்

அதைக் கண்ட நந்தினி அவருக்கு முன்னால் பூமியில் விழுந்து வணங்கினாள் அவருடைய பாதங்களைத்

தொட்டுக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாள்

பூமியிலிருந்து எழுந்ததும், நந்தினி பெரிய பழுவேட்டரையரை ஒருமுறை பார்த்தான் சட்டென்று திருமயினான சற்றுத் தூரத்தில் சின்னப் பழுவேட்டரையர் முதலியோர் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருந்த குதிரைகள் மீது அவள் பாரவை விழுந்தது அவை தின்ற இடத்தை நோக்கி மிக விரைவாக ஓடினாள் எல்லாவற்றுகளும் முன்னால் தின்ற குதிரையின் மீது தாவி ஏறிக் கொண்டாள் குதிரையின் முகக் கயிறறைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு குறுக்குக் குறுக்கித் தட்டிவிட்டாள் குதிரை பாய்ந்து ஓடத் தொடங்கியது

அதுவரைக்கும் நந்தினியின் நோக்கம் இன்னதென்று அறியாமல் செயலற்று தின்றவர்கள் இப்போது அவளைத் தொடர யத்தனித்தார்கள் சின்னப் பழுவேட்டரையர், ஆழவாக்கடியான, சேந்தன் அமுதன், பூங்குழலி எல்லாருடும் ஓர் அடி முன்னால் எடுத்து வைத்தார்கள்

"பெரிய பழுவேட்டரையர் "நிலுங்கன்" என்று ஒரு காறனை செய்தார்

எல்லாரும மறுபடியும் செயலிழந்து தின்றார்கள் பெரிய பழுவேட்டரையரை யறையே பார்த்துக்கொண்டு தின்றார்கள்

பெரிய பழுவேட்டரையர் குதிரை மேல் சென்ற நந்தினியின் உருவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே தின்றார்.

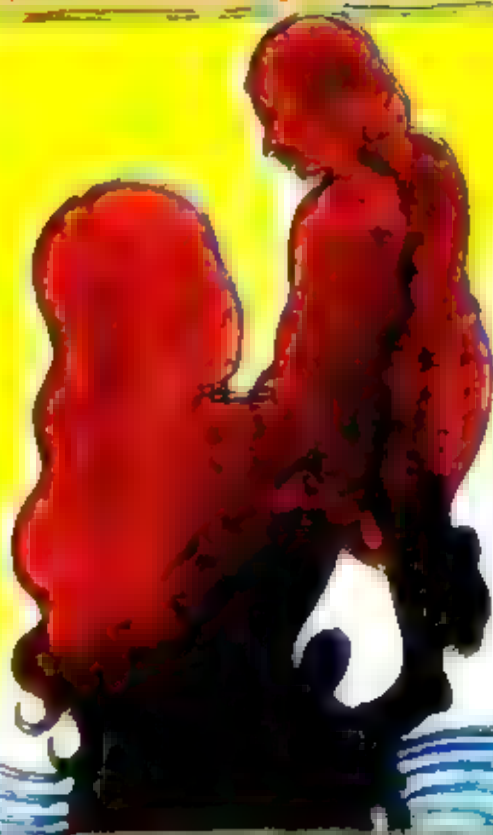
அதி வேகமாகக் காறறைப் போல் பறந்து சென்ற அதைக் குதிரை வெகு விரைவில் மலை அடிவாரத்தின் திருப்பம் ஒன்றில் திருமயியது

அவர்களுடைய பாரவையிலிருந்து குதிரை மறைந்தது.

ஆம், பழுவூர் இளையராணி நந்தினி தேவியும் மறைந்து விட்டாள் இனி அவளை இக் கதையிலே நாம் காண மாட்டோம்.

ஒருவேளை, பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால், வேறு இடத்தில், வேறு சூழ்நிலையில், காணும்படி நேரலாம பார் சொல்ல முடியும்'

(தொடரும்)

பொன்னியின்
செல்வன்

$$f_1 + f_2 + \dots + f_n = 1 \quad \text{and} \quad f_1, f_2, \dots, f_n \geq 0$$

41. நீ என் மகன் அல்ல

[illegible][illegible][illegible]

அமரர் கஸ்கி

கொல்லப்பட்டு 'யானை மேல் துள்ளி
தேவன்' ஆய்வான கனடாநிகதா சிவ
ஞானச செவ்வாய்நூல் அவரும் விந்தை
குறைந்தவராக இவ்வை பின்னர் அந்
நூல்த துள்ளி அச்சுயனைப்பாரியை
சொல்ல வேண்டியதில்லை அந்
செய்யுண்ட ய ஆய்நூலுக்கு சொழ்நூலுக்கு
தலைகொல்ல போடுகது நிறைந்த
மயங்கி நூல் சொழ்நூலுக்குதான் புது
மீண்டும் மனோதந்தமடைந்தது

இவ்வாறு வழி வழியாக வந்த வீர பாப
பலையில் நிறைந்தவர்களில் ஆதித்த கி
ரிகாலனுக்கு ஒப்பா நுழைந்த. மக்கள
மீதுள்ள எவ்வு மக்களின் ஏக்கார்த
வாக்கை எவ்வு மக்களின் கடிவந்த
யிந்தது பன்னாண்டம் வந்தால்
சொழ்நூல் போடுகதுதான் அவன் புது
வீர பாபகளை செய்களை அக்களைய
மக்களின் அமிமையுள்ள புதுநூலு
மயக்க செயது விட்டதல்லவா?

ததனைய வீரநி வீரன் சிவ
வருட காலமாகத் தஞ்சைக்கு
வராமல் காஞ்சிபிலேயே
தங்கியிருந்த காரணம் பற்றிப்
பலவித வதந்திகள் உலாவி வந்தன சி
நூலாசன குழச்சி செயது மதுரா
தகன்குதுப பட்டம் கட்டும் நோக்க
துடன் ஆதித்த கிரிகாலனைத் தஞ்சை
பக்கம் வராதபடி செயது வந்திராசன்
என்பது ஒரு வதந்தி முன்னொரு கால
தில் கிரிகால் வளவன் வடநாட்டுக்குப்
படை பெடுத்துச் சென்று இமயமலையின்
உச்சியில் புலங்கொடியை நாடி புவி
நி வந்தது போல் அதே பெயர் கொண்ட
ஆதித்த கிரிகாலனும் செய்ய விந்தை
செய்து செய்த நகரம் என்று அந்த
செய்து நிறைவறாமல் அவன் தஞ்சை
நிந்தி நூல் விந்தைமலையின்மேலும்
அதற்குப் படிவெட்டினார் புது
யவர்கள் நூல்களை நூன்று தந்தது வந்
திராசன் என்றும் இன்னொரு வதந்தி
பரவியிருந்தது

எனவே திமர் என்று ஒருநாள் ஆதித்த
கிரிகாலன் இறந்துவிட்டான் என்றும்
சமயவையின் மாளிகையில் வந்தன
யினால் கொல்லப்பட்டான் என்றும்
செய்தி பரவிய சொழ்நூல் மக்களின்
உள்ளக மினாசசி எப்படியிருந்தி நூலு

என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை அவ
லவா?

அந்த வீர புதுநூலுக்கு இறுதி மரி
யானை செய்வதற்கு மக்கள் உட்க
கணக்கில் திமர் வந்து சொந்ததும்
விவப்பிலைவதானே?

எனவே தஞ்சையை அன்றுகொண்டு
ஜனகபட்டம் ஜனசமத்திராமாகவே ஆகி
வட்டி தஞ்சை நகர மக்களும் தஞ்சை
நகர மக்கள் கற்றிலும் ஆதித்த
கென திமையின் வீரகளும் கட்டி
தொடு கட்டமாகச் சொத்துகொண்
டார்கள் அவர்களைப்பெல்லாம் கொ
ண்டிருந்தால் பல வீரதயகள்
நிந்திவா என்று புதுநூல் மந்திரி ஆதித்த
கிரிகாலனுக்குப் பின்பு நூல்கள் கட்டில்
புதுநூல் நகர காலவாததும் அவ்நூல்
தப்பாபுதாரும் கொட்டிவந்து வெளி
யிலேயே வந்துவிட்டார்கள்

அந்த சொழ்நூல் பாரததும் அந்த
மதுரா நகரம் கட்டிவந்து ஒரு பெரினாசன்
எழுந்தது 'சொழ்நூலுக்கு அந்த
சொழ்நூல் புதுநூலுக்கு னா என்ற
செய்து கட்டிவந்து என்று சிவ
சானையன் சொல்லுகின்றான் ஆதித்த
கிரிகாலன் மரணத்துக்கு முன்னால் குடி
கொண்டிருந்த நிலைமை அச சிவசான
னையனின் பொற்குறியை புதுநூலுக்கு

இன்னொரு கோ. "ஹா! ஹா!"
ஜனையார்" என்ற செய்திகள் உட
கணக்கான நூல்களில் எழுந்தன
அரிமையுள்ள பற்கொடுத்த அச
கனையுண்ட யினைய அந்தநூலுக்கு வந்தது
ஆனால் அரிமையுண்ட பனகலா கட்டி
துக்கு மக்களின் தன்னதனியாக நின்று
அனகலா நூல்களையென செயதுவட்டு
உயிரை விட்டான்

இவ்விதம் ஆதித்த கிரிகாலன்
மதுராநகரின் பன்னாண்டமீது
சிவநூல்களின் அந்தா வெறிவினாலும்
ஆதித்த ஆனாய் கொல்லப்பட்டான்
மக்களின் மனதில் குடி கொண்டு நக
இந்த எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்தும்
காரணங்களும் வெளியில் உட்க

தித்த கிரிகாலனுடைய சடகம்
தஞ்சைக்கோட்டைக்கு
வெளியே எல்லாநூல் வந்து
பார்க்கும்படியாக வைக்கப்

பட்டி தந்தது அனைவரும் வந்து பார்த்துக்
கண்ணீர் விட்டு விட்டுப் போனார்கள்
ஆனால் மதுராத்தகன் மட்டுமே வா
லில்லை. பழுவேட்டரைவர்களும்
வரவில்லை

பழுவேட்டரைவர்கள் தங்கள் தன்
பர்களைச் சைவயங்களுடன் ஒன்று
சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று
வதந்தி பரவவும் ஆரம்பித்திருந்தது

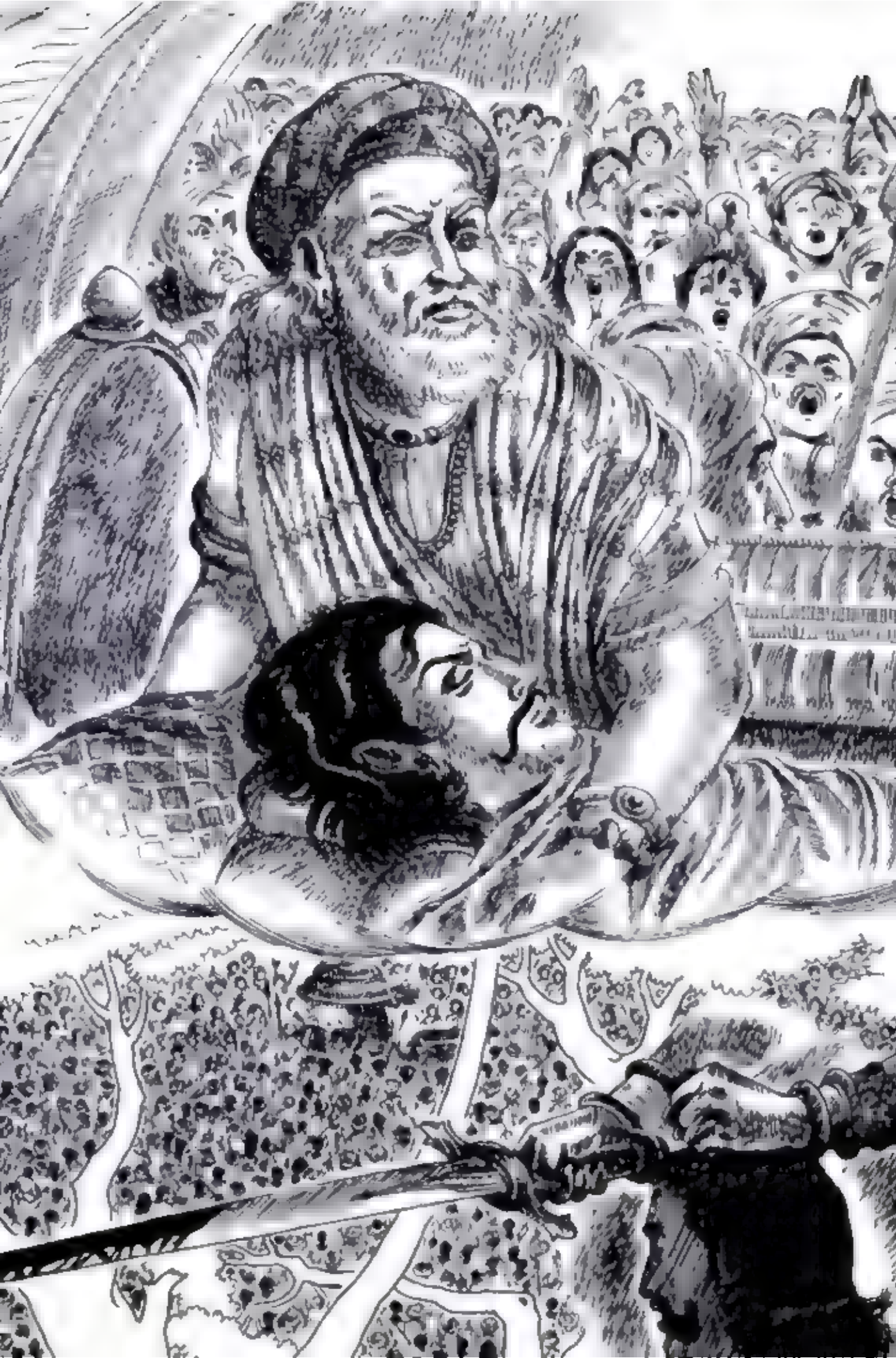
எனவே, ஆதித்த சர்க்காரத்தால்
மரணத்துக்குரிய முறையில் சமச்
சடங்குகள் நடத்து, சைவ
வர்த்தியின் குடும்பத்தினர்
தஞ்சைக் கோட்டைக்குள்
பிரவேசித்த பிறகுமே
தூண்கூட்டம்
விசைவர்களின்
கலையலிலை

"மதுராத்த
கன் விழை!"
பழுவேட்ட

1. நாயக்கன் விழை" என்பனவும் கோஷங்கள்
முதலில் இச்சைக் எழுந்தன நோமாக
ஆக, இந்தக் கோஷங்கள் பலம் பெற்று
வந்தன.

இப்போன்று தூண்கூட்டத்தில் ஒரு
பகுதியினர் கோட்டைக் கதவுகளை
இடித்துப் போடத் திரும்புகொண்டு
தஞ்சை திருக்குளம் பிரவேசித்
தார்கள். முதலில் அவர்கள்
பழுவேட்டரைவர்களின்

டிருந்தார் அவரைப் பின் தொடர்ந்து அதனை ஜனங்களும் போனார்கள். சில நிமிஷ நேரத்துக்கெல்லாம் அந்நகரம் வீட்டின் வெளிப்புறம் வெறுமையாகி விட்டது அந்நகரத்தை முன்னாலிருந்த மதுராத்தகனும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவனுடைய கண்கள் பொறாமைத் தீயினால் கோமையப் பழம் போலச் சிவந்தன "ஆகா! இந்தப் பிள்ளையிடம் அப்படி என்னதான் வகிரம் இருக்கிறது?" என்று தனக்குத் தானே சொல்லிப் பொருமிக்கொண்டான்

அந்நகரம், "இளவரசர்" எழுந்த ராணியைக் கொண்டுவரவைப் பின்தொடர்ந்து வினைப் பழுவேட்டையார் ஓடியபோது நீர் அந்தப் பாதாளக் கரங்க வழியில் இருந்ததற்குக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்

"பொன்னியின் செல்வன் யானைப் பாகை வேஷத்தில் அரண்மனைக்கு வந்த பிறகு எனக்கு மிகக் மனச்சோர்வு உண்டாயிற்று அவனும் நானும் ஒரே சமயத்தில் இந்தக் கோட்டைக்குள்ளிருக்கப் பிரியப்படவில்லை பழுவேட்டையார் கரங்க வழியை எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்திருந்தார் அதன் வழியாகப் போய் விட்டாலா என்று யோசித்துக்கொண்டு அரண்மனைத் தோட்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன் அப்போது ஒருவன் கரங்கப் பாதை வழியாக வெளியே வந்ததைப் பார்த்தேன் அவன் என்னை வெறுத்தான், "இளவரசர்" தங்களைப் பார்த்ததான வந்தேன் பெரிய பழுவேட்டையாரும், சுந்தமாறனும் தங்களை உடனே அழைத்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார்கள் தங்கள் சிம்மாதன உரிமையை ஆதரித்து நிரகப் பெரிய சைன்யங்கள் தயாராயிருக்கின்றன" என்றான் அவனுடைய தோற்றம் எனக்குச் சிறிது சந்தேகத்தை உண்டாக்கிறது

"பெரிய சைன்யம் தயாராகியிருந்தால்தான் ஏன் வெளியே வர வேண்டும்" அவர்களே இவரு வந்து கொடுமையான படைகளைத் தோற்கடித்து விட்டு என்னைச் சிம்மாதனத்தில் ஏற்றி வைக்கட்டுமே?" என்றேன்

அந்த மனிதன், 'இளவரசர்' அது

மட்டுமல்ல தங்களுடைய பிறப்பைக் குறித்து ஒரு பயங்கரமான மாமம் இருக்கிறது அதை வேறு யாரும் உங்களுக்குச் சொல்லத் துணிய மாட்டார்கள் தான் சொல்வேன்' என்றான்

'அப்படியானால் வா! உடனே போகலாம்' என்றேன் தான் அதற்கு அவன், முதன்மத்திரி அந்நகரத்தை ஒரு செய்தி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது அதைச் சொல்லி விட்டு வருகிறேன் தங்கள் முதலில் போய்ச் கரங்கப் பாதையிலே ஒளிந்திருங்கள்' என்றான்

அதன் பேரில் போகவிஷ் தில் வந்தேன போய் தான் காதலிருந்தேன் முதன்மத்திரி' தங்களை அவன் வந்து பார்த்தானா' என பிறப்பைக் குறித்த பயங்கரமான மாமம் என்னவாக இருக்கக்கூடும்" என்றான் மதுராத்தகன்

"இளவரசர்" தங்களுக்கு அதை வெளியிட்டுச் சொல்லும் உரிமை பெற்றவா தங்கள் அளவன் செம்பியன்மாடுதேவி ஒருவாதான் எனக்கு ஓரளவு தெரிந்திருந்தாலும் தான் அதைச் சொல்லக்கூடாது" என்றார் அந்நகரம்

தன் சமயத்தில் அம்மாளிகையின் வாசலில் மறுபடியும் கூலகம்புச் சபதம் கேட்டது முதன்மத்திரி எட்டிப் பார்த்தார் ஆகா! இதை உங்கள் அளவையே வந்து விட்டார்" என்றார்

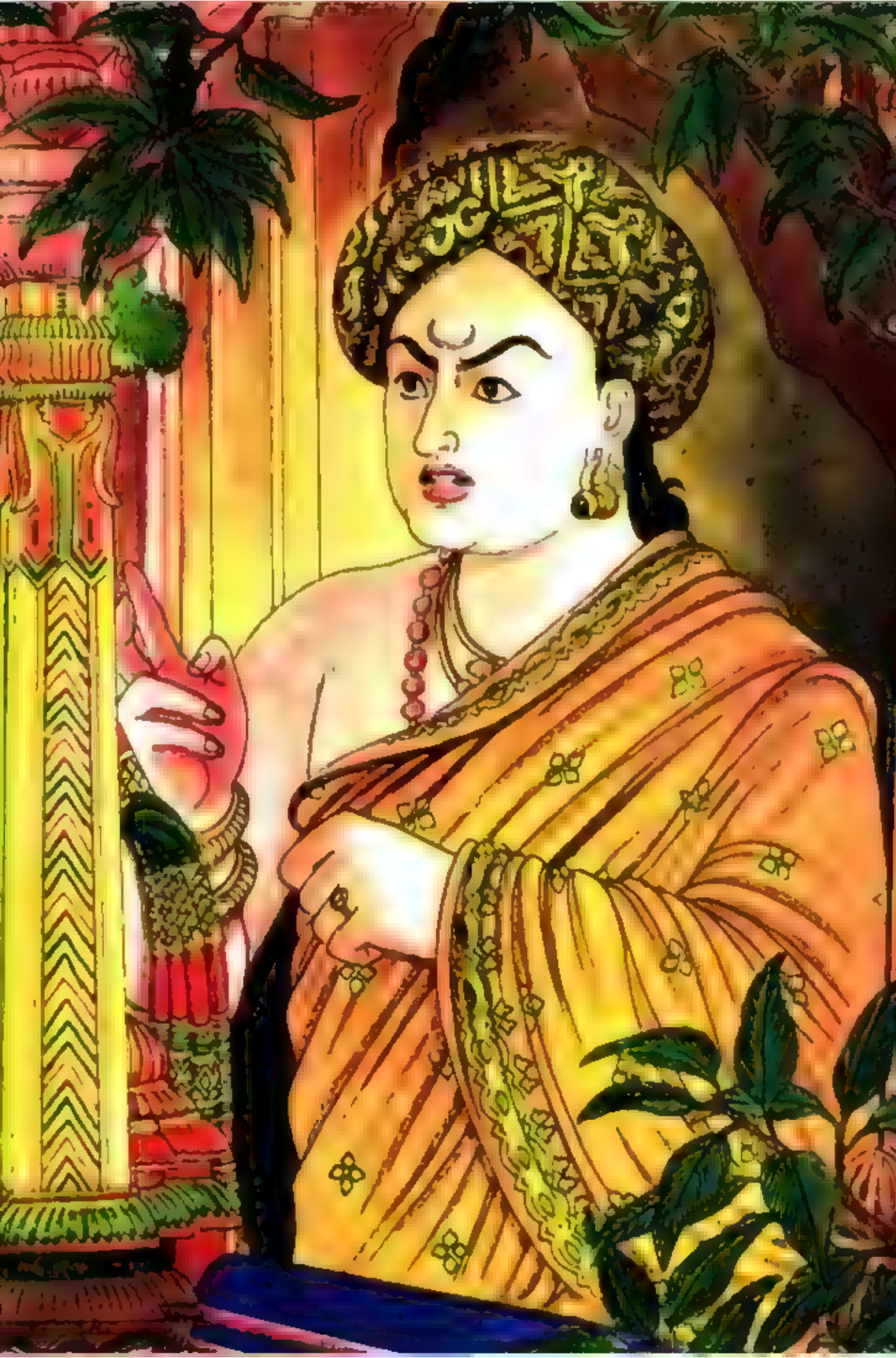
சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் செம்பியன் மாடுதேவி அந்நகரின் விட்டுப் பெண்மணிகளைப் பார்த்துப் பேசினாள் ஓ மேலமாடிகு வந்தார் அந்தத் தேவியின் முகத்தில் அப்போது சோகம் ததுமயிக்கொண்டிருந்தது அந்நகரம் எழுந்து உபசரித்துக் கட்டிக் காட்டிய ஆசனத்தில் தேவி உட்கார்ந்தார் சிறிது பிறகு தளையைக் குனிந்து பார்த்த லண்ணமாக இருந்தார் அந்த மேலமாடத்திலும் மானிகைக்கு வெளியிலே வீதியிலும் தீசபதம் குடிகொண்டிருந்தது பின்னர் செம்பியன் மாடுதேவி மதுராத்தகனையும், அந்நகரத்தையும் ஒருமறை பார்த்துவிட்டு, "ஐயா! என்கணவா என தலை மீது இருப்ப பார்த்ததைக் கமத்திவிட்டு மேற்றிசைக்கு எழுந்தருளியிட்டார் தவறு செய்கிறது என

[illegible][illegible]

மேலே அடித்தலைப் போன்ற சிமென்ட்
கூடு தாது வட்டிதான் இது
பயங்கரமாக இருக்காது

A vibrant, stylized illustration of a young man with a mustache, wearing a golden crown and a green and red patterned robe, sitting and looking towards the viewer. He is surrounded by lush greenery and flowers.

காப்பத்தரித்து, குழந்தைப் பேரறை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவளுடைய கணவர் வெளிப்புருகூசு சென்றிருந்ததால் அந்தசமயத்தில் அந்த காலத்தில் அக்காலம் தங்கையுமான இரண்டாம் ஸ்திரீகள் அரண்மனைத் தோட்டத்தில் குடியிருந்ததாக அவர்களில் ஒருத்தி காப்பத்தரித்துக் குழந்தைப் பேரறை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். செமியன் மாடேவி கோத்திராடனம் சென்றிருந்தபோது அனாதையாக காணப்பட்ட அந்தக் காப்ப ஸ்திரீயை அழைத்து வந்திருந்தான் அவளுடைய சகோதரி தஞ்சாவூருக்குகிவ இரத்தினா என்று கேள்விப்பட்டிருக்காப்ப ஸ்திரீக்கு உதவி செய்வதற்காக அவளை வாய்மையுடனாகக் கொண்டிருந்தான்.

செமியன் மாடேவிக் குழந்தைப் பிறந்தது முதன்முதலில் அந்தத் தாய் தாயுதவருகுப் பிள்ளை பிறந்திருப்பதைப் போட்டு வாழ்த்துக் கூற வந்தார் அப்போது செமியன் மாடேவி கணவரின் விட்டு 'கோவென்று அழிந்தான் பிறந்த குழந்தை உயிரிலலாமல் அடைவதற்குக் கூடாது போல கிடந்தபடியால் அவ்வாறு அவன் துக்கப்பட்டான்.

"ஐயா! என கணவன் வந்து கேட்கும் போது நான் என்ன பதில் சொல்வேன்" என்று விமயியழிந்தான் அவருடைய துயரத்தைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் அந்தத் தாய் ஒரு யோசனை கூறினார் தோட்டத்தில் குடியிருந்த ஊமைப் பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணும், ஒரு பெண்ணுமாக இரண்டாக குழந்தைகள் பிறந்திருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தார் அந்த ஊமைப் பெண்ணிடம் சென்று குழந்தைகளை அங்கேயே விட்டு விட்டுப் போய் விட்டால், அவர்கள் அரண்மனையில் வளர்வார்கள் என்று ஜாடையினால் தெரிவித்தார் அந்த ஊமைப் பெண் வெறி பிடித்த பைத்தியக்காரி போல இருந்தான் முதலில் அவன் குழந்தைகளைக் கொடுக்க மறுத்தான். சற்று நேரம் ஆகியது குழந்தைகளை விட்டு விட்டு ஒடிய விட்டான் உடனே அந்தத் தாய் அவளுடைய தங்கையைக் கொண்டு ஆண் குழந்தையைச் செமியன் மாடேவியிடம் கொண்டு விட்ட செய்தார் உயிரினதிக் கூடா போல இருந்த குழந்தையை ஒருவருக்கும் தெரியாமல்

கொண்டு போய் புதைத்து விட்டாது ஊமைத் தங்கையிடம் கொடுத்தாற்போல விட்டார் மறுநாள் பெண் ஆண்களாய்த் தன்னுடைய விருக்கு எடுத்துச் சென்று அங்கிருந்த தளையையே சீவ ஆழ்வாய்க் கடியாவிடம் கொடுத்தாப் பாண்டிய நாடுக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டார்.

இவ்வந்தம் குழந்தை மாற்றம் செய்தது செமியன் மாடேவியின் உள்ளத்தின் உறுத்திக்கொண்டிருந்தது ஒருவர்களைப் பற்றித் தீவிரம் கண்டாய் ஒப்புகொண்டு விட்டான் அந்த மகான் 'அதனால் பாதகமில்லை' பெண்ணை யார் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையாக இருந்தால் என்ன? சிவபெருமான அளித்த குழந்தைதான் என வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையைப் போலவே வளர்த்து வர ஆனால் வேறு குலத்தில் பிறந்த பிள்ளை போழ் சிவகாதவத்தில் ஏறக்கூடாது அப்படியே செய்வது தவறு தோகமாது ஆகையால் சிறு மாயத்தால் தந்த இவனைச் சிவ பகதவாதுமடி வளர்த்து வந்தீயாம் போழ் சாயாஜியம் வேண்டாம் சிவபகதி சாயாஜியம் போதும' என்று இவனைச் செல்லுமடி வளர்ப்போம் ஆனால் எந்தக் காரணத்தை மூளவில்லை இவனைத் தஞ்சாவூர் சிவகாதவத்தில் ஏற்றி வைப்பதற்கு மட்டும் உட்கையாக இருக்கக் கூடாது அந்தச் சந்தர்ப்பம் வந்தபோது உடனே உயிரிட்டு இவ்வாவிட்டாதுமே தீ உறுதியுடன் தந்து போழ் குலத்தைக் காயாற்ற வேண்டாம்' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“**ம**துரத்தகா! நீ கண்டராதித்த தேவகுடைய முதல்வனுமல்ல செமியன் மாடேவி வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையுமல்ல. ஊர் கற்றித் தரித்த அனாதை ஊமைப் பெண்ணின் மகன் சமனை இருந்த தீவிரம் சொந்தக் குழந்தையல்ல நான் மடவகு அதிகமாகச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தார் இப்போது அவருடைய குருத்துக்கு மாறாக உட்காரித் தீவிரம் சொல்வதை நீகள் அதனால் உங்கத ஊமைப் பிள்ளையும் என்றார் அந்தத் தாய்.

(தொடரும)

பொன்னியின் சிசுவன்

நாற்பத்து ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

இளவரசியின்

வராதகன் சிந்தி நேரம்
பிரமை பிடித்தவன் போல
உட்காரத்திருத்த பிறகு
திடீரென்று எழுந்து நின்று,
அதிருத்தரைப் பார்த்து.

"முதன்மத்திரி! இதெல்லாம்

உமது சூழ்ச்சி' எனக்கு அப்போதே தெரி
யும்! அதை நோழியர் மக்கள், அதிலும்
முக்கியமாக அருளமொழியாமன் பேரில்
உமக்குப் பிரியம். அவனுக்குப் பட்டம்
கட்ட வேண்டும் என்பது உமமுடைய
விருப்பம் அதற்காக இப்படியெல்லாம்
என் தாயாரிடம் பொய்யும் புனை கரு
தும் கூறி அவருடைய உதவியுடைய மனத்
தைக் கெடுத்திருக்கிறீர்! அன்பில் பிரம்ம
ராயர்' உமக்கு என்ன தீவிர தாய் செய்
தேன்? எதற்காக எனக்கு இந்தத்
துரோகம் செய்யப் பார்க்கிறீர்?!
உமமுடைய தோக்கத்துக்காக
நான் என் தாயாருக்குப் பிள்ளை
களில்லாமல் போக வேண்டும்

மூல! இந்த மாதிரி ஒரு பயங்கரமான
பாதகச் சூழ்ச்சி உமது இயுவனா கா தும்
செய்திருக்க மாட்டார்கள்' விஷ்ணு பத
நாகன்'வ துடத்தில் வந்த அருண்ய பாகி
நி இப்படிச் செயல் பண்ணினா' இல்லை.
இல்லை' உமது பேரில் தயறு ஒன்று
இல்லை இன்னமும் பட்டம் குத்தவையும
அருளமொழியாமனும் ஏதோ சூழ்ச்சி
செய்து இப்படி உமமுடைய பாதகம் செய
யப் பண்ணியிருக்கிறார்கள்' என்று கத்தி
னான்

அதிருத்தர் சாவதானமான குரலில்
"இளவரசர் தங்கள் பேரில் எனக்கு அவ
யளவு துன்பமும் இரத்தம் கொடுத்த
மனழலில் மாதகடியில் விழுந்து விடாத
தங்களை எடுத்து வந்திருக்க மாட்டேன்

அமரர் கஸ்கி

அருளமொழிவரமரைப் பறநியும் நாங்கள் குறை கூற வேண்டாம் சமுதிரம் கொண்ட அவ வீரர் இந்த தீயிஷத்திலுள்ள என்ன செயற்கொண்டிருக்கிறார் தெரியுமா? தருகைக் கோடாடையச் சூழ்ந்துள்ள படை வீரர்களிடத்திலும் மக்களிடத்திலும் சென்று தகை வார்த்தை சொல்லி அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி வருகிறார் அவருடைய சித்தப்பாவாடைய நாங்கள் உயிராடி குகையுடைய நாடு சிங்காதனம் ஏறுவது தாமதம் அல்லவென்றும், அம்மாதிரி வீரர்களும் மக்களும் கோரக்கூடா தென்றும் சொல்லி அவர்கள் மனத்தை மாற்றிச் சரிப்படுத்த முயன்று வருகிறார் "

"அப்படியானால், அப்படியானால், நீங்கள் ஏற்று முன் சொன்ன செய்தி அருளமொழிக்குத் தெரியாது அல்லவா?"

"அருளமொழிக்கும் தெரியாது, வேறு யாருக்கும் தெரியாது "

"இனிமேல்தான் எதற்காகத் தெரியப் படுத்த வேண்டும்? அடுத்ததே? நீ மட்டுமே வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பதாக ஒப்புக் கொள்ளும் சக்கரவர்த்தி தங்களுக்கு ஒரு கிராமத்தில் பத்து வேலி நிலத்தானைப் பட்டயத்தில் எழுதி மானிய சான்றம் அளித்தார்? நான் உமக்குப் பாண்டிய நாட்டையே பரிசாக அளித்து விடுகிறேன் "

"ஐயா! என்னை வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கச் செய்வதற்குப் பாண்டிய நாட்டைத் தர வேண்டியதில்லை தங்களுடைய அண்ணையின் கட்டளை ஒன்றே போதும் அவரிடம் சொல்லுங்கள் "

மதுராத்தகன் தன்னை வளர்த்த அண்ணையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்

"குழந்தாய்! மதுராத்தகர்! அடுத்ததே சொல்லுவது சரிதான் அவருக்கு இருபது வருஷத்துக்கு முன்னாலிருந்து என இரகசியம் தெரியும் அன்றைக்கு அவர், "மகாராணி! இது தங்களுடைய இரகசியம் நாங்கள் யாரிடமாவது சொன்னால் உயிர் வேறு எவருக்கும் தெரிய முடியாது என வாய் மூலமாக ஒரு நாளும் வெளிப்படாது இது சத்தியம்" என்று சொன்னார் அதை இன்று வரையில் நிறைவேற்றி வருகிறார் சோழ குகத்துக்கு உண்மையாக நடப்பதாக இவர சத்தியம்

செய்து கொடுத்தவர் ஆயினும் கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தியிடம் கூடச் சொன்ன திண்ணை நீ சோழ சிம்மாதனத்தில் ஏற நான் சமயத்ததால் இவரும் பேசாமல் நத்தியுபார் "

ஆம், தாயே! பேசாமல் நத்தி ருப்பேன் ஆனால் உன்னத்தில் பொய்யை வைத்துக் கொண்டு முதன்மதிரி உதறியோகம் பார்த்திருக்க மாட்டேன் ஸ்ரீரங்கநாத குகரச் செவை செய்யப் போயிருப்பேன்" என்றார் அடுத்ததே

"ஆனால் அதற்கு அவசியம் ஒன்றும் நேரப் போவதில்லை மதுராத்தகன் சிங்காதனம் ஏறமாட்டான் என விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவான் அவனை இராஜ்யம் வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவான்' மனமே! 'ஆம்' என்று ஒப்புக் கொள்ளு" என்றான் பெரிய பிராட்டி செமயியன் மாதேவி.

"தாயே! அப்படியானால், நான் சிங்காதனம் ஏறத் தடையாயிருப்பது நாங்கள் ஒருவர்தான்? நான் தங்கள் வயிற்றில் பிறந்த மகனில்லையென்றே வைத்துக் கொள்கிறேன் இருபது வருடங்களுக்கு மேல் தங்கள் வயிற்றில் பிறந்த மகனுக்கு மேல் அருமையாக வளர்த்தார்கள் இப்போது எதற்காக எனக்கு இந்தத் துரோகம் செய்கிறார்கள்? நான் தங்களுக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன்?"

குழந்தாய்! நீ எனக்கு ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லை நான்தான் உனக்குப் பெருந்தீங்கு செய்துவிட்டேன் இதனை நாளும் உன்னை என வயிற்றில் பெற்ற மகனைப் போலவே வளர்த்து வந்து விட்டு இப்போது 'நீ என மகன் இல்லை' என்று சொல்கிறேன் இதனால் உன் மனம் எத்தனை புண்ணாகும் என்பது எனக்குத் தெரியாது' என ஆயுள் உன் வரையில் இதை நான் வெளியிட்டுச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன் முகவியமாக, உன்னிடம் சொல்லியிருக்க மாட்டேன் ஆனால் உன் கணவருக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற வேண்டும் நான் புத்தத சோழ குகத்துக்குத் துரோகம் செய்யக் கூடாது சோழ குகத்தில் பிறக்காதவனைச் சோழ குல சிங்காதனத்தில் நான் ஏற்றி வைக்கக் கூடாது ஏறுவதற்கு நான் உடத் தையாகவும் இருக்கக்கூடாது என மனம் இதைப் பற்றி வேதனை அடைய வில்லையென்றா நினைக்கிறாய்? 'நீ என

மகன் அல்ல' என்று சற்று முன்னால் சொன்னபோது என் தொகுதி உடைய போயலிட்டது. கடைசி வரையில் சொல்வதற்குத் தயக்கமேனும் உள்ளம் ஒரே குழப்பமாய் இருந்து என்னுடைய கடமை என்ன, தர்மம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகவே நமஸ்காரம் தராமலிடம் போய் இந்தக் கதை மகன் தர்ம குணத்தை விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார் 'உலகிலுள்ள மாந்தர் அனைவரும் மகா பிதாவின் புதல்வர்கள்தான் சிவ பகத சிரோமணியான தாங்கள் 'சொந்தக் குழந்தை' என்றும், 'வளராத குழந்தை' என்றும், 'பேதம் பாராட்ட மாட்டார்கள். தங்களுடைய சொந்த சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் வளராத மகனுக்கே கொடுப்பார்கள் ஆனால் இராஜ்யத்தின் சமாதானம் வேறு நமமுடைய பொய்யின் மூலம் இன்னொருவருடைய தீயாயமான உரிமையைத் தடை செய்வது பாவமாகும் சொழகுலத்தில் பிறக்காதவனைத் தெரிந்து சொழ சிவகாதனத்தில் ஏற்றி வைப்பது குலத் துரோகமாகும் தங்கள் மகனிடம் சக்கரவரதனிடமிடமும் உண்மையைச் சொல்லி விடுவதுதான் தர்மம்' என்று உபதேசித்தார் கேட்டுக் கொண்டு தீயமறிவதற்குத் துமாரா' நீ என் சொந்த மகன் அல்ல என்று சொல்வதில் எனக்குச் சந்தோஷம் இருக்க முடியுமா' சக்கரவரதனிடம் சொல்லும்போதுதான் இதை நான் பெருமையுடன் சொல்ல முடியுமா"

அச் சமயம் மதுராத்தகன் திடீரென்று எழுந்து செம்பியனமாதேவியின் காவில் விழுந்து, "அண்ணையே' எனக்கு இராஜ்யம் வேண்டாம், சிவகாதனமும் வேண்டாம் இப்போது இருக்கச் சொன்னால் இருக்கிறேன் தோஷதீரம் போகச் சொன்னால் போய் விடுகிறேன் ஆனால் நான் தங்கள் மகன் அல்ல, தங்கள் திருவயிற்றில் பிறந்தவன் அல்ல என்று மட்டும் சொல்ல வேண்டாம்' யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்' சொன்னார்களானால் அந்த அவமானத்தினாலேயே என் தொகுதி வெடித்து இருந்து விடுவேன்" என்று கதறினான்

68

மரியன் மாதேவி கண் களில் நீர் துடிப்ப மிகுந்த ஆலுலுடன் மதுராத்தகனை

வாரி எடுத்துத் தன் பக்கத்தில் உட்கார் வைத்துக்கொண்டான்

துமாரா' உன்னை இந்தத் துன்பம் அனுபவிக்கவும் பொருட்கொண்ட இந்த உட்க இராஜ்யத்தில் விருப்பமில்லாத வளாகவும் சிவபோக சாமராஜ்யத்தில் பற்றுள்ளவளாகவும் வளரக்க முயன்று வந்தேன் அதில் தோல்வி அடைந்தேன் ஏதப் பாலிகளை உன் மனத்தைக் கெடுத்த விட்டார்கள் இப்போதும் மோசம் போய் விட்டவிடம் தீயாக உன் மனப்பூர்வமாக இந்த ராஜ்யம் எனக்கு வேண்டாம், கந்தர சோழரின் மகன் அருளமொழியே அர சாண்டமும் என்று நாடு தகரமறியச் சொல்லி விட்டாயானால், 'நீ என் மகனல்ல' என்று பகிரங்கமாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஒன்றுமில்லை உன் மனத்தை இப்போது புண்படுத்தியதே எனக்கு அளவிலாத வேதனை தருகிறது இன்றைக்கு முதன்மந்திரி அந்ருத்தரின் முன்னிலையில் ஒப்புக்கொள் மூன்று நாளைக்கெல்லாம் சிறுதரசர்களின் மகா சபை கூடும் அச் சபையின் முன்னிலை யிலேயும் ஒப்புக்கொள் 'எனக்கு இராஜ்யம் ஆளும் விருப்பம் இல்லை சிவபெரு மானுடைய கைவலியத்தாலும் சிவாலயத் திருப்பணியிலும் ஈடுபட விருமபுலிநென் என தந்தை தாயின் கட்டளையும் அது தான்' அருளமொழிவர்மனுக்கே பட்டம் கட்டுங்கள் என்று சொல்லி விட்டு 'சொழ இராஜ்யத்துக்கு விஜோதமாக யாரேனும் துர்ப்புத்தி கூறினாலும் செவி சாயப் பதில்லை என்று சத்தியம் செய்துவிட்டு' அப்படிச் செய்துவிட்டால் நானாவது முதன்மந்திரியாவது உன் பிறப்பைக் குறித்த இரகசியத்தை வெளியிடுவதற்கே அவசியம் இராது நீ எப்போதும் போக என் கண்ணின் மணியான அருமைப் புதல்வனாய் இருந்து வருவாய் நாம் இரு வரும் சோத்து இந்தப் பரந்த பாரத தேச மெங்கும் யாதநுரை செய்வோம் கண்ணியாதமரியிலிருந்து கைலாசமீகி வரையில் செய்வோம் ஆபகாங்கே சிவாலயத் திருப்பணிகள் செய்வோம் அருள மொழிவர்மன் என்னிடம் அளவிலாத பகதி என்னவன் உன்னைப் போலவே அவனையும் பெரும்பாலும் நான்தான் வளரத்தான் என பிச்சைக்கு அவன் ஒரு காலம் மாறு சொல்ல மாட்டான்" என

நாள் மழுவனையா மகளான செம்
பெயர்ந்ததே

ம துரந்தகன் இதைக் கெட்டு
கொடுப்பை இரண்டு கைகளி
லாலும் தாங்கிய பிடித்துக்

கொண்டு சிறிது நேரம் சித்தனையில்
ஆரத்தி நடத்தான்.

'ஆகா' எனக்குப் பிராயம் தெரிந்தது
முதல் ஏதேனும் உதவியின்றித் திரி
யிடான்றி என்னவுகள். அடிக்கடி நோய்
எனக்கு மேதலாய். அளந்து வாந்தம். அவர்
றுக்கெனவாம் காணாம இப்போதுதான்
தெரிநின்று எவ்வளவுப் போன்ற துக்கம்

ட.சாஸி இந்த உலகத்தில்
யார் உண்டு' என்ன
வேளையில் என்ன ஈராத
கத்தில் நிரந்தரமோ
தெரியவில்லை. 911

நாளில், ஒரு கண நேரத்தில், நாய தந்தையன் இழந்தேன், குலம் புகாததும் இழந்தேன், ஒரு பெரிய மகன இராஜபத்தை இழந்தேன். ஆயிரம் வகுஷத்து வீர பாம்பரையில் வந்த சிங்காதனத்தை இழந்தேன், சிந்திதர்கள் யாவரையும் இழந்தேன் ஆம், இந்த உண்மை தெரிந்தால் அப்பறம் எவன் எனக்கு சிந்திதனா யிருக்கப் போகிறான்' எனக்குப் பட்டம் கூடுவதற்காக உயிரைக் கொடுப்பதாய்ப் பிரமாணம் செய்த சிற்றரசர்கள் எல்லாரும் ஒரு நொடியில் என்னைக் கைவிட்டு விடுவார்கள்' ஆம், என்னைப் போன்ற தூப்பாக்கியசாலி இந்த உலகம் தோன்றிய தினத்திலிருந்து யாரும் இந்த திருக்க முடியாது அமமா' என அறிவு குழம்புகிறது தெளிவாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை இரண்டு நாள் அவகாசம் கொடுங்கள்' என் முடிவைச் சொல்லுகிறேன்!" என்றான்.

"குழந்தாய் நீ யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது' என் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டுதான் இதைச் சொல்கிறேன் ஒன்று நீயாக இராஜபத்தைத் துறந்து விடுவதாய் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது நீ என் வயிற்றில் பிறந்த மகன அல்ல என்பதை நாடு தகரமெல்லாம் அறிய நான் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் எப்படியும் நீ சிங்காதனம் ஏற முடியாது நீ யோசித்துச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்றான் பெரிய பிராட்டியென்று உலகமெல்லாம் போற்றி வணங்கிய உதயம்

இப்போது அந்நகர "அமமா' இரண்டு நாள் அவகாசம் கொடுப்பதில் தவறு ஒன்று மில்லை மதிராபோசனை சபையும் மகாஜன சபையும் கூடுவதற்கு இன்னும் மூன்று நாள் இருக்கிறது அதுவரை இளவரசர் நிம்மதியாக யோசித்துப் பாதக கூடும்" என்றார்

"அமமா' அமமா' இந்த இருக்கியம் தங்களுக்கும் முதன்மந்திரியையும் தவிர வேறு யாருக்காவது தெரியுமா?" என்று மதுராதகன் திடீரென்று தோன்றிய ஆலலுடன் கேட்டான் அவன் உள்ளத்தில் என்ன நீயென்னம் தோன்றியதோ, எத்தகைய சூழ்ச்சி முனை விடத் தொடங்கியதோ,

நாம் அறிபோம்

மதுராதகனுடைய பரபரப்பு மழலன்ற யா மகன்குத சிந்து வியப்பை அளித்தது "எங்களைத் தவிர இன்னும் மூன்று பேருக்கு மட்டும் தெரிந்திருந்தது. மகனே' அவர்களில் உன் தந்தை - சிவந்தேசர் செல்வரான் என சிந்தையில் சூழுகொண்ட கணவர், காலமாகி விட்டார் தமகனையும் தங்கையுமான இரண்டு ஊமை சுதிரி களுக்கும் தெரியும் அவர்களிலும் ஒருத்தி, - உன்னைப் பெற்றவன், - இரண்டு நாளைக்கு முன்பு கந்தரசோழர் அரண்மனையில் தூமரணம் அடைந்தான் அவளுடைய உயிரற்ற உடல் அடக்கம் செய்யப்படாமல் கிடந்தபோதே உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லி விட்டவாள் என்று பார்த்தேன் ஆனால் மனம் வரவில்லை உன்னை வேதனைப்படுத்த விதப்பயில்லாமல் கமமாயிருந்து விட்டேன் மகனே' உன்னைப் பெற்றவனை நினைத்து நீ அழுவதாயிருந்தால் அழு' உன்னை அவள் பெற்றாள் என்பதை, அப்பறம் உனக்கும் அவளுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இருக்கவில்லை உன்னை வந்து பாரக்க வேண்டும் என்று கூட்டுயர சி செய்வதில்லை அவள் புத்தி கவாதினத்தை இழந்து பிச்சியாகிப் போய் விட்டாள் அவளை நினைத்து நீ கண்ணீர் விடுவதாயிருந்தால் விடு!" என்று சொன்னான் தேவி

"இல்லை, இல்லை தங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் அன்னையாக நினைக்க என்னால் முடியவில்லை முன்னாலேயே தங்கள் சொல்லியிருந்தாலும் அவன் அருகிலே கூடப் போய் நக்க மாட்டேன் இரக்கியம் தெரிந்த இன்னொருவர் யார் அமமா' இந்த இன்னொரு ஊமை சுதிரி யார்?" என்று கேட்டான்

"அவளுடைய தங்கைதான் இந்த தஞ்சைக்கு வெளியில் தந்தவனம் எவத்து வளர்த்து வந்திருவன் என வயிற்றில் செத்துப் போய்க் கட்டை போல பிறந்த சிவனையும் உன்னையும் மாற்றிப் போட்டவன் அவள்தான் பிறவி ஊமைபும் செவிடுமாதலால் யாரிடமும் சொல்ல மாட்டாள் அவளுக்கும் ஒரு குமாரன் இருக்கிறான் தாயும் மகனும் தஞ்சைத் தனிக் குளத்தார் ஆலயத்துக்குப் புஷ்ப சேவை செய்து வருகிறார்கள் அவர்

எனக்கு மானியம் கொடுத்து நான்தான் ஆதரித்து வந்தேன்”

“ஆகா’ அவர்களை எனக்குத் தெரியும் தாய், மகன் இருவரையும் தெரியும் மகன் பெயர் சேஷன் அழகன் வந்தியத்தேவன் என்ற ஒருவன் இங்கிருந்து தப்புவதற்கு உதவி செய்தவன் அம்மா’ அந்தப் பிள்ளைக்கு இதைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா?”

“தெரியாது, மகனே’ தெரியாது’ அவனுடைய தாயார் இந்த இரகசியத்தை யாரிடமும் சொல்வதில்லை என்று என்னிடம் சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறாள் அதைப் பற்றி உனக்குக் கவலை வேண்டாம் அவனைத் தவிர தாழும் முதன்மத்திரிபுத்தான்”

ம

துராததகனுடைய உள்ளத்தில் அச்சமயம் பயங்கரமான தீய எண்ணங்கள் பல தோன்றின இவர்கள் இருவரும் இவ்வுலகை விட்டு அகன்றால், உண்மையைச் சொல்லக் கூடியவர்கள் யாருமே இல்லை என்று எண்ணினான் முதன்மத்திரிக்கு நான் எந்த விதத்திலும் கிணைப்பாடினது கில்லை இந்த மாதரசிபா உண்மையில் என் அளனை அல்ல இவர்களிடம் எதற்காக நான் கருணை காட்ட வேண்டும்’ ஆகா’ என் பிறப்பைக் குறித்த இரகசியத்தை அறிவிப்பதாகச் சுதர சோழரின் தோட்டத்தில் கூறினான், அவன் யார்’ பொக்கிஷ நிலவறையில் என்னை வந்திருக்கிறாம்படி சொன்னவன் யார்’ அவனை மட்டும் நான் சந்திக்கிறாம்படி நேர்ந்தால்’ சுதர சோழரைக் கொல்ல முயன்று அவன் அந்த உண்மை எதிர்ப்பைக் கொண்டுவிட்டான் அவன் பேரில் குற்ற மில்லை அவன்தான் என் தாயார் என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் அவன் என் தாயார் என்றால், என் தகப்பனார் யார்’ ஒரேவனை ஒரேவனை இந்த வஞ்சனை நிறைந்த சிழவியும் இந்த வேஷ தாரிப் பிரம்மராயனும் என்னை வஞ்சிக் சுதரன் பார்க்கிறார்களோ’ உண்மையில் தான் சுதர சோழரின் குமாரன்தானோ ? ஆகா’ இந்த உண்மையை எப்படி அறிவது’

‘மகனே’ நான் போய் வந்தேன் நன்றாக யோசித்துச் சீக்கிரம் ஒரு முடிவுக்கு

வந்து விடு’ பெற்ற தாயை விடப் பதின மடங்கு அன்புடன் உன்னை இரத்த நிரண்டு வஞ்ஷம் வளர்த்த நான் உனக்குக் கெடுதலைச் சொல்லமாட்டேன் இந்த நிலையற்ற பூலோக இராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்துவிடு’ என்றும் அழியாத சிவலோக சாமராஜ்யத்தை அடைவதற்கு வழி தெடு” என்று கூறினான் பெரிய பிராட்டியார்

சமயம் அவர்கள் யாரும் எதிர்பாராத ஒரு சமயம் நடந்தது அருள்மொழிவர்மன் அந்த அறைக்குள் வந்தான் நேரே செமியன் மாத்தெய்யிடம் வந்து நமஸ்கரித்தான்

‘தேவி’ தாங்கள் தங்களுடைய அருமைப்பதலவர்களுக்கு கூறிய புத்திமதியை எனக்குக் கூறிய புத்திமதியாகவும் ஏற்றுக் கொண்டு இந்தச் சோழ சாமராஜ்யம் எனக்கு உரியதாக இருக்கும் படசத்தில் அதை நான் தியாகம் செய்துவிடச் சித்த மாயிருக்கிறேன் தங்களுடைய ஆசியினால் என் உண்மை சிவபெருமானுடைய பாத கமலங்களின் செல்லடடும் சிவலோக சாமராஜ்யத்தில் ஒரு சிறிய இடம், - தங்கள் கணவராகிய மகான் கண்டராதித்தா இருக்கும் இடத்துக்கருகில், எனக்குக் கிடைக்கட்டும்’ அவ்வாறு எனக்கு ஆசி கூறுங்கள்” என்றான்

இதைக் கேட்ட செமியன்மாதேவியும் முதன்மத்திரி அநிகுதப் பிரம்மராயனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு திகைத்து நின்றார்கள்

‘தேவி’ சற்று முன்னால் தங்கள் செல்வப் புதலவரிடம் தாங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை நான் விருப்பமின்றிக் கேட்கும்படியாக நேர்ந்துவிட்டது மன்னிக்க வேண்டும் இந்த மானிகையைச் சுற்றி நின்ற ஜனங்களைக் கோட்டைக்கு வெளியே கொண்டு போய்ச் சோத்து விட்டுத் திரும்பி வந்தேன் முதன்மத்திரியைப் பார்த்து மேலே நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிப் பேசுவதற்காக இந்த மானிகையில் நுழைந்தேன் தாங்களும் இங்கு இருப்பதாக அறிந்ததும் ‘பழம் நடிவிப் பாவில் விழுந்தது போலாயிற்று’ என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்தேன் தாங்கள் வழக்கத்தைக் காட்டிலும் உரத்த குரலில் பேசினார்கள்

மதுராத்தகத தேவரும் சபதம்
போட்டுப் பேசினார் உள்ளே
பிரவேசிக்கலாமா, வேண்டாமா
என்று தயங்கி நின்றனில் தய
களுடைய சம்பாஷணையில்
ஒரு பகுதி என் காதில் விழுந்
தது 'தேவி' உயிரோடிருப்பவர்

கனில் தயக்கமும் முதன்மத்திரிகமும்
சேதன் அமுதனுடைய அனனைகரு
மடமும் மதுராத்தகருடைய பிரப
ஸைக் குத்தத் திரகசியம் தெரியும்
என்று சற்று முன் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தோரன், அது சரியல்ல,
எனக்கும் என்
தமக்கையாதி.

இளையபிராட்டிக்கும்கூட அது தெரியும சக்கரவர்த்தியின் உயிரைக் காப்பதற்காகத் தன் இளையுயிரை சந்த மந்தாவின் தேவியை தான் சூழ நாட்டில் அடிக்கடி சந்திக்க தேர்த்தது சித்திர பாஷையின் மூலம் அவர் எனக்கு இழையெலலாம தெரிவித்தார் தான் என தமக்கையாரிடம் கூறினேன் இரண்டு பேரும் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தோம் என சிறிய தகப்பனாராஜிய மதுராத்தகத் தேவராதான

சோழ சிங்காதனத்தில் விற்றிருக்க வேண்டியவர அவர் தங்களுடைய சொந்த மகனைக் காட்டிலும் ஆயிரம் மடங்கு ஆதரவுடன் வளர்க்கப்பட்டவர் எனனைக் காவேரி வெள்ளத்தில் மூழ்காமல் காப்பாற்றியதோடு, பின்னரும் பல முறை உயிர் பிழைப்பதற்கு உதவி செய்த மந்தாவின் தேவி வயிற்றில் பிறந்த புதல்வர் ஆகையால், எப்படிப் பார்த்தாலும் சோழ சிங்காதனத்

தில் ஏற உரிமை உள்ளவா அவளுடைய உரிமையில் ஏதேனும் சந்தேகம் இருந்தால், நான் அதை தீர்த்து வைப்பேன் சோழ சிங்காதனத்தில் எனக்குள்ள பாத தியானையைத் தங்கள் பாத தாமரைகளின் ஆணையாகத் தியாகம் செய்வேன் ஆனால், தாங்கள் மதுராந்தகத் தேவர் தங்கள் புதலவர் அல்லவென்று சொல்ல வேண்டிய அவசியமுமில்லை மதுராந்தகர் சோழ சிங்காதனத்தைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை”

வலாறு பொன்னியின் செல்வர் கூறியதைக் கேட்டு அந்த அன்றைய இருந்த மூலமும் தங்கள் வாழ்நாளில் என்றும் அடைத்திராத விடப்பையும் பிரமிப்பையும் அடைந்தார்கள்.

அவர்களில் அந்நிகழ்தான் முதலில்

அறிவுத் தெளிவு பெற்றார்

“இளவரசர் தாங்கள் இப்போது கூறிய வார்த்தைகள் காவியத்திலும் இதிகாசத்திலும் இடம் பெற வேண்டும். கருங்கல்லிலும் செப்பேட்டிலும் பொன் தகடுகளிலும் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை ஆனால் இங்கேயுள்ள தாம மட்டும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தீர்மானம் செய்ய முடியாது சக்கரவர்த்தியையும் மற்ற சிறைக்காரர்களையும் கலத்தாலோசிக்க வேண்டும் பின்னொரு காலத்தில் உண்மை வெளிவானால் மக்கள் என்ன சொல்வார்கள் என்பதையும் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் இளவரசர் மகா சபை கூடுவதற்கு இன்னும் முன்று தினங்கள்தான் இருக்கின்றன அதுவரையில் தாம ஒவ்வொருவரும் திறானமாக ஆழ்ந்து யோசனை செய்து பாரப்போம்” என்றார்

ஐம்பதாம் அத்தியாயம்

குந்தவையின் கலக்கம்

வலத்தில் பிறந்து செல்வத்தில் வளர்ந்தவன் இளையபிராட்டி குந்தவைதேவி அழகில் ரதியை

யும், அறிவில் கலைமகளையும், அதிர்ஷ்டத்தில் திருமகளையும் ஒத்தவன் கந்தர் சோழ சக்கரவர்த்தி முதல சோழ நாட்டின் சாதாரண குடிமக்கள் வரையில் அவனைப் போற்றினார்கள் அரண்மனையில் அவன் காவல இடத்தைத் தலையினால் செய்ய எத்தனையோ பேர் காத்திருந்தார்கள் சிறைக்காரர்கள் தங்கள் குவத்தில் வந்த அரண்மனை குமரிகளுக்குக் குந்தவை தேவியின் பணிப் பெண்ணாக இருக்கும் பாக்கியம் கிடைக்காதா என்று எய்கினார்கள் பாரத நாட்டில் அத்தாளில் பேரரசர்களாக விளங்கிய பலரின் பட்டத்துவகுரிய அரச குமாரர்கள் இளைய பிராட்டி குந்தவையின் கையாட்டிக்கும் பாக்கியத்துக்குத் தலம் கிடந்தார்கள்

அத்தனைய சகல பாக்கியங்களும் வாய்க்கப் பெற்ற இளையபிராட்டி அனவிலவாத சோகக் கடல் முழுகியிருந்தான் ஆதித்த

கரிகாலனுக்கு அவன் சொல்லி அனுப்பிய எச்சரிக்கையெல்லாம் பயனிலாதாய் போய்ற்று சம்பவவரையர் மாளிகைக்குப் போக வேண்டாமென்று அவனுக்கு அவன் அவசரச் செய்தி சொல்லி அனுப்பியிருந்தான் அவளுடைய வார்த்தைக்கு எப்போதும் மிக்க மதிப்புக் கொடுக்கக் கூடிய அருமைத் தன்மையன் இந்த வார்த்தையைத் தட்டி விட்டுக் கடம்பூர் அரண்மனைக்குப் போனான். அங்கே மரிமமான முறையில் அகால மரணமடைந்தான் நந்தினி கரிகாலனுக்கும் தனக்கும் அருள்மொழிகளும் சேக்காதீ என்றே அவன் நம்பியிருந்தான். நந்தினி ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக அவன் மீது வன்மை கொண்டிருந்தான் என்பதையும் அறிந்திருந்தான் நந்தினியின் கையினால் வேயே கரிகாலன் மரணம் அடைய நேர்த்திருந்தால் அதைக் காட்டிலும் சோழ குலத்துக்கு ஏற்படக்கூடிய அபாயத்தையும் பழிவும் வேறெதுவும் இல்லை. கரிகாலன் மரணத்துக்குப் பிறகு நந்தினி என்ன ஆனான் என்பது தெரியவில்லை.

அருமைத் தன்மையனைப் பறி கொடுக்க நேர்த்து அவளுக்கு எலகையிலவாத துய

ரத்தை அளித்தது உயிர் பிரிந்து இரண்டு தானைக்குப் பிறகும் அவனுடைய திருமுத்திலிருந்து கொண்டிருந்த வீரக் கணையை நினைத்து நினைத்து உருகினான் ஆகா' என்னவெல்லாம் அந்த மகாவீரன் கணவு கண்டு கொண்டிருந்தான்' கரிகால் பெருவளத்தானைப் போல இமயமலை வளரவில்லை திகழ்ந்தபடி செய்து அம் மாமனவின் கிரகத்தில் புலிக் கொடியை நாட்டப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே' அப்படிப்பட்டவனுடைய திருமேனி அரைநாழிகைப் பொழுதில் எரிந்து பிடி சாம்பலாகிவிட்டது சோழ நாட்டின் மன்னோடு மண்ணாகக் கலந்துவிட்டது அப்படிக்கலந்த மண்ணிலிருந்து வருவகாலத்தில் ஆயிரமாயிரம் வீராதி வீரர்கள் தோன்றுவார்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து தாலா திணைகளிலும் சென்றுவார்கள் கடல்கடத்து தூர தூர தொங்குகளுக்குச் செல்வார்கள் வீரப் போர்கள் புரிந்து சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லைகளை விரிப்பார்கள் போருமிடங்களிலெல்லாம் வானளாவிய கோபுரங்களை உடைய கோவில்களை எழுப்புவார்கள் அவைகள் சோழ நாட்டின் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்து இயம்பிய வண்ணம் சுமப்பீரமாக நிற்கும் தமிழையும் தமிழக கலைகளையும் சைவ வைஷ்ணவ சமயங்களையும் பரப்புவார்கள் மூலம் தேவாரப் பதிகங்களும் கடல்கடந்த நாடுகளிலெல்லாம் ஒலி செய்யும் "வெற்றி வேல வீர வேல" என்னும் வெற்றி முழக்கங்கள் கேட்கும்.

இவைபெல்லாம் வெறும் கணவு அல்ல நடக்கக் கூடியவைதான் அருள்மொழிவர்மன் பிறந்த வேளையின் விசேஷம் பற்றிப் பெரியவர்களும் சோதிடர்களும் அனுபவம் வாய்ந்த தாய்மார்களும் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் உண்மை யானால் கரிகாலன் கணவு கண்டவைபெல்லாம் அருள்மொழிவர்மன் மூலமாக நினைவாகக் கடும்.

ஆனால் அதற்கு எத்தனை இடைஞ்சல்கள் குறுக்கே நிற்கின்றன' ஆகா' இச்சிறைசாலை தங்களுக்குள் பூசல விளைவித்தது கொண்டே என்ன விபரீதங்கள் விளைவிப்பார்களோ, தெரியவில்லை மலைய

மானும் வேளாளும் அருள்மொழிவர்மனைச் சிமமாசனம் ஏற்றிய தீரவென்று ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறார்கள் பழுவேட்டையார்களும் அவர்களுடைய தனபார்களும் மதுராத்தங்குலக்காகப் பாட திரட்டி வருகிறார்கள் சக்கரவர்த்தியை அடுத்தடுத்து நேரத்துவிட்ட இரு பெரும் விபத்துகளாகச் சோகக் கடலில் ஆழ்த்திக் கிறார் யாரிடமும் எதைப் பற்றியும் பேச மறுக்கிறார் இனம் பிராயத்தில் தாம் செய்த பாவத்தை எண்ணி எண்ணிப் பச்சாதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் அவருக்குத் தேறுதல் மொழி சொல்லக் கூட யாருக்கும் தெரியவில்லை அவருடைய செல்வக் குமாரியாகிய தனக்கே அவரை அழுக அச்சமாயிருக்கிறதென்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்'

அருள்மொழிவர்மன் இராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறான் மதுராத்தங்குலக்குப் பாட்டம் கட்டி வைத்துவிட்டுத் தான் சோழா பாட்டகளுடன் கடல்கடத்து திகழ்ந்தபடி செய்யப் போக விரும்புகிறான் ஆனால் அதற்கும் எதிர்பாராத முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டிருக்கிறது ஏது காரணத்தினாலோ, சோழ நாடு போற்றிப் பணியும் முதிய பிராட்டியான செம்பியன் மாதேவி தம் மகனுக்குப் பாட்டம் கட்டுவதை ஆட்சேபிக்கிறார்களா என்ற தமது கணவரின் கட்டளை என்கிறார்.

இந்தச் சிக்கல்களெல்லாம் எப்படித் தீரப் போகிறதோ, தெரியவில்லை.

இப்படிச் சோழர் குலத்தைப் பற்றியும் சோழ மகாராஜ்யத்தைப் பற்றியும் எல்லாம் போதாவென்று, குத்தகையை இன்னொரு பெருங்கவலை வாட்டி வைத்தது அவனுடைய உணங்குவந்த வானாகுல வீரனைப் பாதாளச் சிளறியில் அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் ஆதித்த கரிகாலனுடைய மரணத்துக்கு அவனைப் பொறுப்பாக்க முயலுகிறார்கள் இதில் அந்தப் பலலவர் குலத்துப் பாரதி பேத்திரன் பிடிவாதமாக இருக்கிறான் பாட்டனார் மலையமான் ஒருவேளை தான் சொன்னால் கேட்டு விடுவார் ஆனால் சந்தேகத்துக்கு ஆளாகியிருக்கும் ஒருவன் விஷயத்தில் பெண்பாலாகிய தான்

எப்படித் தளையிடுவது' தளையனாகிய ஆதித்த கரிகாலனைக் காட்டிலும் வழிபடாக்கனாக வந்த வந்தியத்தேவன் பேரில் தனக்கு அதிக அபிமானம் என்று ஏற்பட்டால், அதைவிட அபகித்தி வேறு என்ன இருக்கிறது' பாரததிபேத்திரன் வேணுமென்றே அதனைகய அபகித்தியைப் பரப்பக் கூடியவன் கரிகாலன் கொலை புண்டு கிடத்த இடத்தில் வந்தியத்தேவனைக் கையும் மெய்யுமாகச் சமயவரையரும் கந்தமாரையும் பிடித்ததாகப் பாரததிபேத்திரன் சொல்கிறான் ஆனால் கரிகாலனை ஒரு நிமிடமும் விட்டுப் பிரியக் கூடாது என்று தான் கூறிய வார்த்தையையே வந்தியத்தேவன் திறைவிவற்றிவிடுக்க வேண்டும் ஆதித்த கரிகாலனைக் கொலை காரர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு முயன்று அதில் வெற்றி காண முடியாமல் தோல்வியுற்றிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இதைப் பற்றிய உண்மையை எப்படி அறிந்து சொனவது' வந்தியத்தேவரைத் தான் போய்ப் பார்க்க முயன்றாலும், அவரைச் சிறையிலிருந்து இப்பேக நகுவித்தாலும் வீண் சந்தேகங்களுக்கும் பழிச் சொற்களுக்கும் இடங் கொடுக்கும் தன்னைப் பற்றி யாரும் எதுவும் சொல்லத் துணிய மாட்டார்கள், அப்படிச் சொன்னாலும் கவனமில்லை. ஆனால் கரிகாலனுடைய மரணத்துக்கு அருளமொழிவா மனையே காரணமாக்கவும் சில வருசகர்கள் முயன்று வருகிறார்கள் தான் அவசரப்பட்டு ஏதாவது செய்வதால், அவர்களுடைய கட்சிக்கு ஆகமம் உண்டாகிவிடக் கூடாது அல்லவா?

தெய்வமே! தேவி! ஐகனமாதா! பிறந்த தினிருந்து ஒரு கவனமாயினறி வாழ்ந்திருந்த எனக்கு எப்போர்ப்பட்ட சோதனையை அளித்து விட்டாய்?

இவ்வாறெல்லாம் குத்தவையின் உண்மை என்னி என்னிப் புண்ணாகிக் கொண்டிருந்தது கரிகாலனுடைய மரணச் செய்தியும் வந்தியத்தேவன் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் செய்தியும் வந்தது முதல் இன்னய பிராட்டி இரவில் ஒரு கணமும் தூங்க முடியவில்லை இருதர் சிக்கலான நிலைமை நீாவதற்கு வழி கண்டுபிடிக்க யோசித்து யோசித்து, பல வழிகளை யோசித்து, ஒவ்வொன்றையும் திராக்கித்துக்கொண்டிருந்தான்

அவளுடைய உயிருக்குவிரான தோழி வாஸ்திவிடம்கூட மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கு மறுத்தான்

வாஸ்தியும் அவளுடைய மனோநிலையை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டு ஏதும் பேசாமலும் கேட்காமலும் இருந்தான் குத்தவையுடைய பக்கத்தில் பெரும் பாபம் தீழல் போல தொடர்ந்து இருந்து கொண்டு, அந்த தீழலைப் போலவே மௌனமாகவும் இருந்து வந்தான்

வலிதம் சம்போசிதம் அறிந்து குத்தவையின் சித்தனைகளில் குறுக்கிடாமல் சர்வஜாகிரதையாக இருந்து வந்த வாஸ்தி அன்றைக்குத் திடீரென்று இன்னய பிராட்டியை நேருங்கி, "அக்கா! அக்கா! தயக்களைப் பாப்பத்தற்காக ஒரு பெண் வந்திருக்கிறாள் கண்ணீரும் கம்பளையுமாய் நிற்கிறாள் பார்த்தால் பரிதாபமாயிருக்கிறது" என்று சொன்னதும் குத்தவையுடைய சிந்திது வியப்பாகப் போய்விட்டது

"அவள் யார்' என்ன விஷயம் என்று நீ கே. கவிலளையா!" என்றான்

"கேட்டேன், அக்கா! அதைச் சொன்னால் தங்களுக்கு எரிச்சல் வருமோ, என்னமோ சமயவரையர் மகன் மணிமேகலையாம்' சினைப் பழுவேட்டரையர் மானிசையில் சமயவரையர் குடும்பத்தைச் சிறை வைத்திருக்கிறார்கள் இவள் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வழி விசாரித்துக் கொண்டு ஓடி வந்திருக்கிறாள் என்ன காரியம் என்று கேட்டால், தங்களுடைய தீயவேதான சொல் வேன என்கிறான் அவளுடைய கண்ணீர்ததுமயிய முகத்தை நீங்கள் பார்த்தால் உடனே உங்களுடைய மனம்கூட மாறிவிடும்" என்றான் வாஸ்தி

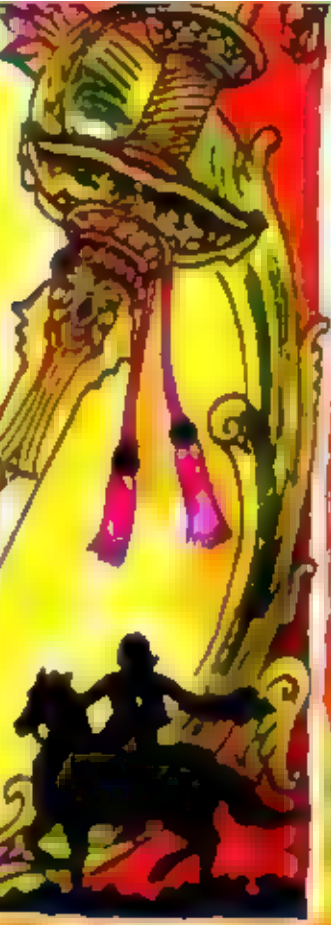
"அப்படியானால், என் மனம் கல் மனம் என்றா சொல்கிறாய்" என்றான் குத்தவை சிந்திது கோபமாக

"தங்களுக்கு உண்மையிலேயே கல் மனம் தான், அக்கா! இவ்வாவிட்டால் வந்தியத்தேவரைப் பாதாளச் சிறையில் விட்டு விட்டுக் கமமா இப்பிராக்கள்" என்றான் வாஸ்தி

"சரி, சரி! அந்தப் பெண்ணை இப்பேக வரச் சொல்" என்றான் குத்தவை.

வாஸ்தி மாண்புப் போல குதித்தோடி மறுநிமிடம் மணிமேகலையை அழைத்துக் கொண்டு வந்தான் (தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

பூர்வ கதை

இ

ளறையுள் கமரா
ஆயிரத்தூறு ஆண்டு
களுக்கு முன் விஜயா
லய சோழன் தூண்டா
வது சோழ சாமராஜ்யத்
துக்கு அடிகோலினான்
அதைத் தொடர்ந்து

பலவேறு சோழ மன்னர்கள் ஆட்சியில்
சோழ சாமராஜ்யம் படிப்படியாக வலி
வடைந்தது. விரிவடைந்தது. சுந்தர சோழ
சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் பாண்டிய
குலத்தின் கடைசிப் பிரதிநிதியான வீர
பாண்டியன் கொல்லப்பட்டான். பாண்டிய
நாடு சோழ சாமராஜ்யத்தில் ஐக்கியம்
அடைந்தது.

சுந்தர சோழரின் மூத்த புதல்வனும்
வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட
வீரரதி வீரனுமான ஆதித்த கரி
காலன் சோழ சாமராஜ்யத்தின்
இளவரசனாகப் பட்டம் குட்டப்
பெற்றான்.

சுந்தர சோழரின் அருமைப் புதல்வி
குந்தளவன் மறுசொரு புதல்வன் அருள்
மொழிவாமன் ஆகியோர் நாட்டு மக்களின்
பேண்பைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

சுந்தர சோழரின் அரசில் முக்கியப்
பதவிகள் வரித்த பழுவேட்டையார்களுக்
கும் இதர சிறுநாய்களுக்கும் முரட்டுச்
சுபாவமுள்ள ஆதித்த கரிகாலனிடம்
வெறுப்பு எனவே எல்லோரும் சோழது
சுந்தர சோழரின் பெரியப்பா மகனான
மதுராந்தகத் தேவனே சோழ நாட்டின்
அடுத்த சக்கரவர்த்தியாக வேண்டும் என
முடிவு செய்து, ரகசியமாகத் திட்டம்
தீட்டினார்கள். மதுராந்தகனோ, தனது
அனளை செம்பியன் மாதேவியால்
கிவனேசர் செல்வனாக வளர்க்கப்

அமரா கஸ்கி

பட்டவன சிறுநீராகன தூயம் போட்டதால் நாடாரும் ஆசை அவனுக்கு வளநதது

இத நினைவில்தான் காஞ்சியிலிருந்த ஆதித்த கரிகால்ன். தனது தெருங்கிய நண்பனான வரணாகுலத்தது வீரன் வந்தியத்தேவனிடம் தஞ்சையிலிருந்த சுததர சோழருக்கு ஒலை மூன்று கொடுத்ததுப பிணான். சுததரப்பவசமாக சிறுநீராகனின் சதி பற்றித் தெரிந்துகொண்டான் வந்தியத்தேவன் குந்தவை தேவியைச் சேதித்தான் தனது அனுபவங்களைக் கூதினான் இருவரும் காதல் வயப்பட்டனர் குந்தவை அவனிடம் ஒலை கொடுத்தது. இவ்வகையில் போர புரிந்து கொண்டிருந்த அருளமொழியை அழைத்து வர அனுப்பினான்.

வந்தியத்தேவன் பல சாகசங்களை புரிந்து பூங்குழலி என்ற ஒடக்காரப் பெண்ணின் துணையுடன் அருளமொழியைச் சோழ நாட்டுக்கு அழைத்து வந்தான்

இதற்கிடையில், வீரபாண்டியனின் ஆபத்தத்திலிருந்து ரவிதாஸன், சோமன் சாம்பவன் முதலோரை சோழ குலத்தை அடியோடு அழித்துவிட்டு மீண்டும் பாண்டிய சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கச் சத்திட்டம் தீட்டினார்கள் அவர்களுடன் சதியில் ஈடுபட்டிருந்தவன். பழுவேட்டையார்களுள் மூத்தவரான பெரிய பழுவேட்டையாரின் இளம் மனைவி பேரழகி நத்தினி.

நத்தினி குழந்தைப் பருவத்தில் பழையாற்ற ஆல்யப்பட்டா வீட்டில் வளந்தவள். ஆதித்த கரிகால்ன் அவனிடம் ஈடுபாடு கொண்டதை உணர்ந்து செம்பியனமாதேவி அவளைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்ட. அவரு வீரபாண்டியனிடம் அன்பு கொண்டான் சில காலம் சென்று ஆதித்த கரிகால்ன் வீரபாண்டியனின் தலைமையத் துண்டிக்கவே, கரிகால்னைப் பழிவாங்கும் தோக்குடன்தான் பழுவேட்டையாரை மணத்து சிறுநீராகனின் சதிச் செயல்களை ஊக்குவித்து. பாண்டியனின் ஆபத்தத்திலிருக்கும் உதவி வந்தான் நத்தினி.

வந்தியத்தேவன் இவ்வகையில் ஊமைச் செவிட்டுப் பெணமணி மூகுத

தியைக் கண்டான். அருளமொழிவாமா, அந்த மாதாசிதான் தன்னைக் குழந்தைப் பருவத்தில் காணிரி ததியில் மூழ்காமல் காதலவன் என்று நினைவு கூர்ந்தான் இருவரும் அந்த ஊமைப் பெண்ணுக்கும் பழுவூர் நத்தினிக்கும் உள்ள உருவ ஒற்றுமையைக் கண்டு வியத்தார்கள் பூங்குழலி அவளைத் தனது அதனை என்று அழைத்தான் சோழ நாடு திரும்பி குந்தவையிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்கள் அந்த ஊமைப் பெண் உணமையில் சுததர சோழருக்கு மிக தெருக்கமானவள் என்பது ஊர்ஜிதமாகியது.

இளமைப் பருவத்தில் சுததர சோழர் மூரு தீவில் சிறிது காலம் அப் பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடத்தியிருந்ததால் பிறகு அவளைக் கைவிட்டு சோழ நாட்டை ஆளும் பொறுப்பை ஏற்றிருந்ததால் அவளுக்குத் துரோகம் செய்த குற்ற உணர்வு அவரை வாட்டியது ஏற்கெனவே பாரிச வாயுவால் தாக்கப்பட்டவா இன்னும் தளர்ந்து போனார்.

உளமைப் பெண் மந்தாவினிக் கும் சுததர சோழருக்கும் பிறந்தவளே நத்தினி. என்று குந்தவை ஊகித்ததால் அப்போது ஆதித்த கரிகால்ன் நத்தினியைச் சத்திக்க கட்டித் சம்பவமையா அரண்மனைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்ததால் அவனுக்கு நத்தினி பேரில் உள்ள மோகத்தால் தோக்கூடிய அசம்பாவிதங்களைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக, இவ்வகையிலிருந்து திரும்பிய வந்தியத்தேவனுக்கு ஆதித்த கரிகால்னரைக் காப்பாற்றும்படி கட்டளை விட்டு அனுப்பினான் குந்தவை. மந்தாவினியைச் சுததர சோழரிடம் அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்தான்

இதற் சமயத்தில், வீர பாண்டியனின் ஆபத்தத்திலிருந்தும் சதியின் உச்சகட்டமாக, மூரே தாளில் சுததர சோழர், ஆதித்த கரிகால்ன், அருளமொழிவாமா ஆகிய மூவரையும் கொல்லத் தீட்டம் தீட்டப்பட்டது அருளமொழிவாமா சதியிலிருந்து தப்பி, தஞ்சை அரண்மனையை அடைந்ததால் சுததர சோழருக்கு வைக்கப்பட்ட குறியைத் தான்

ஏற்றுக்கொண்டு உயித தியாகம் செய்
தான மந்தாகினி கடம்பூர் சம்பவமையா
மானிகையில் இருந்த ஆதித்த கரி
காலத்தை காப்பாற்ற வந்தியத்தேவனும்
அவனிடம் காதல் கொண்ட சம்பவமையா
மகள் மணிமேகலையும் முயன்றார்கள்
ஆனால் அவர்கள் முயற்சி தோல்வியுற்றது
கரிகாலத்தை கொன்றது யார் என்று
சரியாகத் தெரியாத நிலையில் கொலைப்
பழி வந்தியத்தேவன் மீதும் விழுந்தது

சோழ நாட்டு முதன்மந்திரி அதி
குத்த பிமமாயா, இவருடைய சீடன
முற்றான ஆழ்வார்க்கடியான், பெரிய பழ
வேட்டையாதான் நந்தினியின் பேரில் ஏற
தேவ கொண்டு அவளைக் கொல்ல
தினைத்துத் தவறுதலாக ஆதித்த கரி
காலத்தை கொன்றார் என்பதாக இவன்
எண்ணினான் ஆனால் உண்மையில்
நடந்தது என்ன என்பது குழப்பமாகவே
இருந்தது நந்தினி குதினா ஏறி சோழ
நாட்டை விட்டே வெளியேறினான் பிறகு
திருமயவேலில்லை.

ஆதித்த கரிகாலனின் மாணம் சோழ
நாட்டில் பெரிய கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தி
யது மக்கள் அருளமொழிவாரமாக
பட்டதற்கு வர வேண்டும் என்று விரும்
பினா அருளமொழியின் தாயவழிப் பாட்
டனார் மனையமாணம் அவன் மீது காதல்
கொண்டிருந்த கொடுமபாளா வானதி

யின் குலத்தவரும் அருளமொழியை
ஆதரித்தார்கள் ஆனால் மதுராத்தகத்
தேவனுக்குத் தான் சிம்மாசனம் ஏற
வேண்டும் என்று ஆசை

அப்போதுதான் செமியன் மாதேவியும்
முதன்மந்திரி அதிகுத்தரும் மதுராத்த
கனுக்கு அவளது பிறப்பைக் குறித்த
உண்மையைச் சொன்னார்கள் மதுராத்த
கன் செமியன்மாதேவியின் வயிறறில்
பிறந்த பிள்ளை அல்ல குலப் பெருமை
யற்ற ஒரு செவிட்டு உண்மை பெண்ணுக்
குப் பிறந்தவன் அவன் என்பதே அந்த
உண்மை!

இவ்வுண்மையை மதுராத்தகனுக்குச்
செமியன்மாதேவி தெரிவிக்க அவன்
ஆகிய போகிரான் அச்சமயம் யதேசை
யாக அங்கு வரும் அருளமொழிவாரமா
தமக்கும் குந்தவைக்கும் கூட ஈழநாட்டு
உண்மை ஸதர் மூலமாக அவ்வுண்மை
தெரியும் என்று கூறுகிறான் மதுராத்தகனே
ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கட்டும் தமக்கு
அது வேண்டாம் என்று அவன் கூற. முதன்
மந்திரி அதிகுத்தர் இது விஷயமாக அவ
ர்பட்டாமல் ஆலோசித்து முடிவெடுக்க
வேண்டும் என்று சொல்லி விடுகிறார்

கொலைப் பழி சுமத்தப்பட்டுப்
பாதாளச் சிற்றையில் இருக்கும் வந்தியத்
தேவனைப் பற்றிய வகுத்தமும் குழப்பமும்
குந்தவையை வாட்டுகின்றன அச்சமயம்
வானதி வந்து குந்தவையைக் காண மணி
மேகலை வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறான்

ஐம்பத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

மணிமேகலை கேட்ட வரம்

உள்ளே வந்தான் வானதி கூறியதைப்

ததப் பிரமை கொண்
டவனைப் போல் அப்
படியும் இப்படியும்
பார்த்துத் திருதிரு
வென்று விழித்துக்
கொண்டு மணிமேகலை

போல அவளுடைய தோற்றம் பார்க்கப்
பரிதாபமாய் நின்றது அடிது அடிது
அவளுடைய புகழம் கண்ணீர்தரும்
விவசிப் போலிருந்தன.

ஆயினும் எக்காரணத்தினாலோ குத்
தவைக்கு அவன் மீது இரக்கம் உண்
டாகவில்லை சமீப காலத்தில் சோழ

குலத்துக்கு ஏற்பட்ட விபத்துகளுக்கு கெல்லாம கடம்பூர் சம்பவரையர் மானி கையிலே நடந்த சதியாலோசனைதான் ஆதி காரணம் என்பதை அவனால மறக்க முடியவில்லை கடைசியாக, வீராதி வீரனான தன் தமையன் கரி காலன் அவனுடைய வீட்டிலேதான் கொலையுண்டு மாண்டான் என்னும் எண்ணமும் அவனுக்கு ஆதிரைபட்டிருக்கொண்டிருந்தது.

சட்டென்று, இன்னொரு விஷயம் குரபகம் வந்தது இவனுடைய தமையன் கந்தமாறனும் வானார்குலத்து வீரரும் பழைய சிநேகிதர்கள் அந்த சிநேகிதனை முன்னிட்டுத்தான் வந்தியத்தேவர் கடம்பூர் மானிக்கைக்குச் சென்றிருந்தார் அங்கே நடந்த சதியாலோசனையைப் பற்றி அறிந்து வந்து சொன்னார் கந்தமாறன் தன் சகோதரியை வலலத்து இவ்வரசருக்கு மணம் செய்து கொடுக்கும் உத்தேசமும் ஒரு காலத்தில் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பெண் இவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இதச் செய்தி நினைவு வந்ததும், குத்தவைக்கு மணிமேகலையின் மீது ஒரு புதிய சிரத்தை உண்டாயிற்று ஆகா! இவள் எதற்காகத் தன்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள்? தந்தைக்காகவும் தமையன்களுக்காகவும் முறையிடுவதற்கு வந்திருக்கிறாளா? சம்பவரையர் மானிக்கைக்குத் தன் தமையன் கரிகாலனை அழைத்தபோது, அவனுக்கு இப்பெண்ணை மணம் செய்து கொடுக்கும் பிரஸ்தாபமும் செய்யப்பட்டது கரிகாலனிடம் ஒருவேளை இத்தப் பேதைப் பெண் தன் உள்ளத்தைச் செலுத்தியிருப்பாளா? தான் மணக்க நினைத்தவன் அகால மரணமடைந்ததால் இவள் கித்தம் கலங்கி விட்டதா? அதைப் பற்றி ஏதேனும் சொல்ல வந்திருக்கிறாளா? அல்லது அல்லது ஒருவேளை அப்படியும் இருக்கக் கூடுமா? கந்தமாறன் தன் சிநேகிதனைப் பற்றி இவனிடம் சொல்லித்தானிருக்க வேண்டும் வந்தியத்தேவர் இவள் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார் முன்னால்

ஒரு தடவை இருந்திருக்கிறார் இப்போது அதிக நான் தங்கி இருந்திருக்கிறார் இவன் மணம் ஒருவேளை வந்தியத்தேவரிடம் எடுபட்டிருக்குமா? அப்படியானால், அவர் இவனைத் தீர கரித்திருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை அதற்கு வஞ்சகம் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டு இவ்வாத பொலவாத பழிகளையெல்லாம் அவர் மீது கமத்த வந்திருக்கிறாளா...?

இவ்வளவு எண்ணங்களும் அதிவிரைவாகக் குத்தவைப்பின் உள்ளத்தினரையில் தோன்றி மறைந்தன.

மணிமேகலையின் தெஞ்சத்தை கண்டுவிட அதிலுள்ள உள்ளத்தைத் தெரிந்து கொள்ள விடும்புகிறவன் போல குத்தவை உறுப்ப பார்த்தான் அந்தப் பார்வையைத் தாங்க முடியாமல் மணிமேகலை தலை குனிந்தாள் அவனுடைய கண்களிலிருந்து நீர்வீசி கண்ணீர்த் துளிகள் தளரையில் சிதறி விழுந்தன.

“பெண்ணே! நீ ஏன் கண்ணீர் விடுகிறாய்? உன் தமையன் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறான்” என் தமையன் அல்லவா உங்கள் மானிகையில் படுகொலை செய்யப்பட்டு இறந்தான்? அழதால், நான் அல்லவோ அழ வேண்டும்? ஆனால், என்னைப் பாரா? நான் அழவில்லை, கண்ணீர் விடவும் இல்லை மறக்குவது மாதிரி வீர மரணம் அடைந்தவர்களைக் குறித்து அழுவது வழக்கமில்லை!” என்றான் குத்தவை.

மணிமேகலை இணையபிராட்டியை நிமிர்ந்து நோக்கி, “தேவி! என் அண்ணன் வான் முகையில் இறந்திருந்தால் நானும் அழ மாட்டேன். ஆனால், இறந்தவர் இறந்தவர்” என்று மேலே சொல்லாத தங்கி விமயிளாள்.

குத்தவை தான் முதலில் சந்தேகித்தது தான் உண்மையாயிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தொடங்கினாள் இவள் ஆதித்த கரிகாலனிடம் தன் தெஞ்

சைப பறி கொடுத்திருக்கக் கூடும் அனைச் சொல்லத் தவங்குகிறான போலும்' ஐயோ, பாவம்! அப்படி யானால் இவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டியதுதான் "பெண்ணே! தேவ சைத் திட்பாடுதிக் கொள் மனதில் உயர்ந்ததை எதிரியமாகச் சொல்லு' இறந்து போனவன் உன் தன்மையன் அல்ல; என் அண்ணன்தான், அதற்காக தீ ஏன் அழ வேண்டும்' ஒதுவேனை உய கள் விட டில் விருத்தானியாக வந்திருந்த போது இப்படியாகிவிட்டதே என்று நினைத்து வருத்துகிறாயாகும்' அதற்கு தீ என்ன செய்வாய்' விட டில் பெரிய வாகள் பலா இருந்திருக்கிறார்கள் பொறுப்பு அவர்களுடையதே "

'இலலை, தேவி இலலை' பொறுப்பு என்னுடையதுதான்' அதனாலேயே எவ வளவு அடக்கிய பாரததும் என துய ரத்தை அடக்க முடியவில்லை என கண்களில் துடி கண்ணீர் பெருகுவதும் திரகவிலலை இத்தக கையில் பிடித்த கத்தியினால் அந்த வீராதி வீரரைக்

கொன்றேன் என்று எண்ணும்போது என தேவசம் வெடித்துச் சிதன் சித னாகி விடுமேபோல இருக்கிறது "

குந்தலை தேவி திருக்கிட்டவளாய், 'பெண்ணே! இது என்ன பிதறுகிறாய்' உனக்குச் சித்தப் பிரமை பிடித்து விட் டதா' " என்றான்

'இலலை, இலலை' எனக்குச் சித்தப் பிரமை இலலை பிடித்தால் இனிமேல் தான் பிடிக்க வேண்டும் உண்மையில் நடந்ததையே சொல்கிறேன் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவன் இத்தப் பாதகிதான் தங்களிடம் உண்மையைச் சொல்லித் தக்க தண்டனை பெறுவதற் காகவே வந்தேன் "

"சீச்சீ" இது என்ன அவதூறு? வீராதி வீரனாகிய என் தன்மையன் ஒரு பெண் ணின் கையால் கொலையுண்டதாக என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா? இம்மாநீரி சொல்லும்படி உனக்கு யார் கற்பித்துக் கொடுத்தார்கள் "

"ஒருவரும் கற்பித்துக் கொடுக்க வில்லை, தேவி' நான் சொல்லுவதை

யாகும் தம்பக்கூட மறுக்கிறார்கள் என தமையனும் தந்தையும்கூட தான் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை."

"ஏன் வீண் கதை சொல்லுகிறாய்? அவர்கள்தான் உனக்கு இவ்விதம் சொல்லுமபடி கற்பித்திருக்க வேண்டும் அல்லது நீயே உன்னுடைய தந்தையையும் தமையனையும் காப்பாற்றுவதற்காக இப்படிச் கற்பனை செய்து கொண்டு வந்தாய் போலும்..."

"தேவி! அவர்களை ஏன் நான் காப்பாற்ற முயல் வேண்டும்? என விடப் பத்துக்கு விரோதமாக அவர்கள் என்னை மனம் செய்து கொடுக்கப் பார்த்தார்கள் முதலில், மதுராந்தகத் தேவரைக் கட்டிக்கொள் என்றார்கள் பிறகு திடீரென்று ஆதித்த கரிகாலரை அழைத்து வந்து 'இவரைத்தான் நீ மணந்து கொள்ள வேண்டும் மணந்து கொண்டால் சோழ சிங்காதனம் ஏறுவாய்!' என்றார்கள். அப்படி என்னைப் பலி கொடுக்கப் பார்த்தவர் களுக்காக நான் பரிந்து ஏன் வர வேண்டும்? அவர்கள் செய்த குற்றத்தை நான் செய்ததாக ஏன் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்? இல்லவே இல்லை!" என்று கூறினான் மணிமேகலை.

"பெண்ணே! நீ சொல்லுவது ஒன்றைவிட ஒன்று விசித்திரமாயிருக்கிறது என தமையன் கரிகாலனை மணந்து கொள்ளும் பாக்கியத்துக்காக எத்தனையோ ராஜாதி ராஜர்களின் குமாரிகள் தவங் கிடந்தார்கள் அப்படியிருக்க, உன் தந்தையும் தமையனும் உன்னைப் பலி கொடுக்க விரும்பியதாக நீ சொல்லுவது ஏன்? சோழர் குலத்தில் வாழக் கைப் படுதல் அவ்வளவு பயங்கரமான துன்பம் என்று நீ கருதியது ஏன்?"

"தேவி! எனக்குக் கூடப் பிறந்த தமக்கையோ, தங்கையோ, யாகும் இல்லை தங்கனையே என்னுடைய உடன் பிறந்த சகோதரியாக நினைத்துச் சொல்கிறேன்" என்றான் மணிமேகலை.

"என் தமையனைக் கொன்றதாகச் சொல்லுகிறாய். என்னுடன் சகோதரி உறவு கொண்டாட எப்படித் துணிவிறாய்?" என்று இளையபிராட்டி சற்றுக் கடுமையாகக் கேட்டாள்.

"எனக்கு அந்த உரிமை உண்டு தங்கன் சகோதரர் கரிகாலர் என்னைக் கூடப் பிறந்த சகோதரியாக என்னை னார் அவ்வாறு தம் கைப்பட எழுதியும் இருக்கிறார் அதை நினைக்கும் போதுதான் அவரை நான் சொல்லும்படி நேர்ந்தது குறித்து என் உள்ளம் துடிக்கிறது அதற்குப் பிராயச் சித்தம் என்னவென்று கேட்பதற்காகவே தங்கனிடம் வந்தேன்" என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் விம்மினாள் மணிமேகலை.

இளையபிராட்டி வானதிபிடம் மெதுவான குரலில், "பாவம்! இந்தப் பெண்ணுக்கு உண்மையிலேயே சித்தப் பிரமைதான் போலிருக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் இவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்தாயே? திடீரென்று வெறி முற்றிவிட்டால் என்ன செய்கிறது?" என்றாள்.

வானதி "அக்கா! எனக்கும் கவலை யாகத்தானிருக்கிறது தயவு செய்து கோபமாகப் பேசாதீர்கள் தல்ல வார்தையாகப் பேசி அவனைத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவோம்" என்றாள்.

குத்தவை மணிமேகலையைப் பார்த்து, "பெண்ணே! நடந்தது நடந்து விட்டது எல்லாம் விதியின் செயல்! வருத்தப்படாதே! என்னை உன் தமக்கையாகவே நீ பாவித்துக் கொள்ளலாம். ஏதோ சொல்ல வேண்டும் என்றாயே? அது என்ன? அல்லது நீ விரும்பினால் இன்னொரு சமயம் வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளலாம்!" என்றாள்.

"இல்லை, இல்லை, இப்போதே சொல்லி விடுகிறேன் அக்கா! தங்கள் பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்கள் ஆகையால், நான் சொல்வதைத் தெரிந்து கொள்வீர்கள் புருஷர்களிடம் எவ்வளவு சொன்னாலும் அவர்களால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஒரு பெண் தன் உன்னத்தை ஒருவருக்குக் கொடுத்து விட்டாள் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் அப்படிப்பட்டவர் கையில் ஆபதம் ஒன்றுமின்றி நிராதரவாக இருக்கும்போது, இன்னொருவன் கையில் பெரிய வாளை எடுத்துக் கொண்டு அவரைக் கொல்லப் போகிறான் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

அப்போது அதைப் பெண் உணமை யான அன்புள்ளவள் என்றால், என்ன செய்வாள்? பார்த்துக் கொண்டு கமமா இருப்பாளா...?"

தனைவக்கு உடனே மத்தா விலியின் நினைவு வந்தது அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் துளித்தது

"அது எப்படிச் கமமா பார்த்துக் கொண்டிருப் பான்? குறுக்கே சென்று தன் உயிரைக் கொடுத்தாவது தன் காதலனுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற முயன்றிருப்பான்"

இதைக் கேட்ட மணிமேகலை, "ஆகா! இந்த மாதிரி யோசனை சொல்ல எனக்கு யாரும இல்லாமற் போய விட்டார்களே! அதைப் பாதி பழுலூர் நத்தினியின் யோசனையைக் கேட்டால்லவா மோசம் போயவிட் டேன்? என்னைத் தன் உடல் பிறந்த சகோதரியாகப் பாவித்து என் காதல குக்கு மனம் செயது வைக்கவும் எண்ணியிருந்த உத்தமரை இந்தப் பாவியின் கைகளால் கொன்றுவிட் டேனே?" என்று சொல்லி விம்மினாள்

இளைப்பிராட்டி சூத்தவை தேவி திரும்பி வானதியைப் பார்த்து, "வெறி முற்றிக் கொண்டு வந்திருது" என்று மெல்லிய குரலில் கூறினாள்

பின்னர், மணிமேகலையை நோக்கி, "பெண்ணே! அழ வேண்டாம்! நடந்தது என்னவென்று சொல்லு! இல்லாவிட் டால், இன்னொரு சமயம் சொல்லு விறாயா?" என்றான்.

"இல்லை, இல்லை இப்போதே சொல்லிவிடுகிறேன், அக்கா! என் தன்ம யை உத்தமாறன் வெகு காலமாகத் தன் சித்தகிதர் ஒருவரைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லிவந்தான் அவர் சில மாதங களுக்கு முன்னால் ஒருநாள் கடம்பூரில் உள்ள எங்கள் மானிக்கைக்கு வந்தாரா அவரைப் பார்த்தவுடனேயே என் தெஞ்சம் 'இவர்தான் என் தாயகர்' என்று தீர்மானித்து விட்டது..."

"இளைப்பிராட்டி குரலில் சிந்து நடுக்கத்துடனேயே அப்படி உன் உள னத்தைக் கொன்னை கொண்ட பாகிய

சாலி யார்?" என்று கேட்டான்

"அவரைப் பாகியசாலி என்றா சொல்கிறீர்கள்? இல்லை, இல்லை என் உணமை அவரிடம் சென்றப்போது, என் துரதிாஷ்டமும் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டது இன்று இந்தத் தஞ்சாவூரக் கோட்டையின் பாதாளச் சிறையில் அவர் அடைபட்டுக் கிடக்கிறார். அக்கா! பழிவெட்டரைவர் விட்டுப் பெண்கள் சொன்னார்கள் இந்தக் கோட்டையிலுள்ள பாதாளச் சிறை ரொம்பப் பயங்கரமாக இருக்குமாமே! அதற்குள் அடைபட்ட வாகள் திரும்ப உயிரோடு வருவதில்லையாமே?" என்றான்

"அதெல்லாம் பொய், பெண்ணே! தானும் இதோ திறகும் வானதியும் பாதாளச் சிறைக்குச் சில காலத்துக்கு முன்பு கூடப் போயிருக்கிறோம்..."

"தேவி! நான் பாதாளச் சிறைக்குப் போக முடியுமா? ஒரு தடவை அவரைப் பார்க்க முடியுமா?"

"அவர் யார என்று நீ இன்னும் சொல்லவில்லை, பெண்ணே!"

"அவர் வானர் குலத்து இளவரசர்; பெயர் வந்தியத்தேவர்!"

தனைவரும் வானதியும் ஒரு வரைபொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்

வானதி இப்போது குறுக் கிட்டு, "அவரைப் பற்றி உனக்கு ஏன் இவ்வளவு கவலை? அவருக்கும் உனக்கும் என்ன உறவு?" என்று கேட்டான்

மணிமேகலை வானதியைப் பார்த்து, "நீ யாரா அதைக் கேட்பதற்கு?" என்று ஆத்திரமாய்க் கூறினாள்.

உடனே தனிவடைந்து, "கோபித்துக் கொள்ளாதே, அம்மா! நீ கொடும் பானூர் இளவரசி வானதி அல்லவா? உன்னுடைய பெரிய தகப்பனார்தானே இன்று இக் கோட்டையின் அதிபதியாக இருக்கிறார்? உன் காலில் விழுந்து கேட் டுக் கொள்கிறேன் எனக்கு ஒரு வரம் கொடு! உன் பெரிய தகப்பனார் பெரிய வேளாரிடம் சொல்லி வந்தியத்தேவரைப் பாதாளச் சிறையிலிருந்து விடு

தலை செய்' அவருக்குப் பதிலாக என்னைப் பாதாளச் சிறையில் போடச் சொல்லு! இளவரசர் கரிகாலரைக் கொன்ற பாதவி தான்' என் குற்றத்தை நானே ஒப்புக்கொள்ளும்போது, இளவரசருவர் பேரில் குற்றம் சுமத்துவது என்ன தியாயம். ? தேவி' தங்களுக்கும் அடிபணிந்து கேட்டுக் கொள்கிறேன் கொடுமபாளர் பெரிய வேளா தியாயம் செய்யாவிட்டால், தங்களை நானே சேக்கரவரத்தையிடம் தேரில் முறையிட்டே கொள்ள விடுமபுகிறேன் அதற்குத் தாய்

கன உதவி செய்ய வேண்டும" என்றான் மணிமேகலை.

கு

ததலையின் உள்ளம் பல கணாசரிகளால் அடைக்கப்பட்ட கொந்தளித்தது வந்தியத்தேவனரப பாதாளச் சிறையில் போய் பாப்பதற்குக் கூட அவன் தயவுகூடக் கொண்டு வந்தான் இந்தப் பேணினார் வந்தியத்தேவன் மகனாக காதல் சிமித்தமாக

கொலைக் குற்றத்தையே ஒப்புக்கொள்ள
முன் வந்திருக்கிறாள்

ஆனால் இவள் கறுவதிக எவ்வளவு
சண்மனம்' எவ்வளவு கற்பனை' காத
லனைக் காப்பாற்றுவதற்காக இப்படி
கற்பனை செய்து கூறுகிறாள்' ஒர
வேளை நகினியின் தூய்ப்பாதனை
ளையப் பற்றிக் கூறிவாளை. அத
னால் மதி மயங்கி இவளை அக் கொடிய
செயலைச் செய்திருக்கவும் கூடுமா'

இலலை. இலலை இவளால் அந்தப்
பாதகத்தைச் செய்திருக்க முடியாது

வந்தியத்தவளாக கொலைக் கு
ற்றத்தில் நந்து நடிப்பதற்காக இவ்வளவு
சொல்லுகிறாள் இவள் பேசும் வதந
தில் நந்தி இது தனக்கு தெரிகிறது இவள்
பேசுரை யாதும் நம்ப மாட்டாள்
இவள் பேசுரை நம்பி வந்தியத்தவளை
வந்தனை செய்யவும் மாட்டாள்

ஆனாலும் இவளிடமிருந்து
இவ்ளும் ஏதேனும் தெரிகிறது கொள்ள
முடியுமா என்று பாராக
வேண்டாம் கூறி

காலனுடைய அகால மரணத்தில் ஏதோ மாமம் இருக்கிறது என்பது தீர்மானம் அதை இந்தப் பெண்ணின் மூலமாக வெளிப்படுத்த முடியுமா?

"மணிமேகலை" உள் தெஞ்சின் உறுதியைப் பாராட்டுகிறேன் உன் காதலனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நீ உன்னுடைய குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ள முன் வந்ததைப் பாராட்டுகிறேன் இம் மாதிரி அரிய செயல்களைக் கதைகளிலும் காவியங்களிலும் தான் கேள்விப் படமுக்குகிறோம் உன்னைப் பற்றிக் கவி பாடுவதற்குச் சங்கப் புலவர் யாரும் இந்த தாளில் இல்லாமற் போய் விட்டார்கள் ஆனால் உன் வார்த்தையை தான் நம்பினாலும், மற்றவர்கள் நம்ப வேண்டுமே? கரிகாலனுடைய உயிரற்ற உடம்புக்குப் பக்கத்தில் வந்தியத்தேவர் இருந்ததாக உன் தந்தையும் தன்மையனும் சொல்லுகிறார்கள்? அவர்கள் பேச்சை நம்புவார்களா? உன் வார்த்தையை நம்புவார்களா? உன் வார்த்தையை நம்புவதற்கு இன்னொரு தடையும் இருக்கிறது வலவந்து இளவரசரை தான்தான் அவசரமாக என் தன்மையனிடம் அனுப்பினேன் கடம்புக்குப் போகாமல் தடுத்து விடுமபடி சொல்லி அனுப்பினேன். அப்படிப் போனாலும், கரிகாலனை விட்டு ஒருகணமும் பிரியமவிடுத்து அவனுக்குப் பாதுகாப்பாவிடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அனுப்பினேன் அன்றியும் கரிகாலனின் மெய்க் காவற்படைபைச் சேர்த்தவர் வலவந்து இளவரசர் கரிகாலன் மரணமடைபுமபோது இவர் அருகில் இருந்திருக்கிறார் அப்படியிருந்தும் அவனைக் காப்பாற்றவில்லை ஆகையினால் கடமையில் தவறிவிட்டவராகிறார் தம் உயிரைக் கொடுத்தாவது கரிகாலனுடைய உயிரை இவர காப்பாற்றிவிடுக்க வேண்டும் இவரே கொல்லவில்லை என்று ஏற்பட்டாலும், கடமையில் தவறியதற்குத் தக்க தண்டனை உண்டல்லவா?"

"தேவி! அவர் தமது கடமையில் சிறிதும் தவறவில்லை."

"அதற்கு உன் வார்த்தையைத் தவிர

வேறு என்ன அத்தாட்சி இருக்கிறது?"

"இதோ அத்தாட்சி இருக்கிறது" தங்கள் தன்மையனாரின் எழுத்து மூலமான அத்தாட்சியே இருக்கிறது" என்று கூறிக்கொண்டே மணிமேகலை தன் இடையில் செருகியிருந்த ஓலை ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தாள்

நத்தை அனலில்லா ஆர்வத்துடன் அந்த ஓலையைப் படித்தாள். ஆம்: ஆதித்த கரிகாலனின் சொந்தக் கையெழுத்துத்தான் அது. வேறு யாருக்கும் தெரியக் கூடாது என்பதற்காக அவனே எழுதியிருக்கிறான் குந்தவைக்குத்தான் முகவரி விட்டு எழுதியுள்ளான் -

"என் அருமைச் சகோதரியார், சக்கரவர்த்தித் திருமகனார், இளைப்பிராட்டியார் குந்தவை தேவிக்கு, ஆதித்த கரிகாலன் எழுதியது.

"எதனையோ காலமாக எனக்கு இரவில் தூக்கம் கிடையாது மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு கொடிய பாவம் செய்தேன் சரணாகதி அடைந்த படைவனைக் கொன்றேன் அவனும் அவனுக்காக உயிர்பயிச்சை கேட்டவனும் என்னை வகுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள் என்னை திமமதியாகத் தூங்க விடுவதில்லை

"இன்று அதிகாலைவில் தூக்கமில்லாமல் வெளி வந்தபோது வால் நட்சத்திரம் விழுந்து மறைவதைக் கண்டேன் என உடம்பிலிருந்து ஏதோ அச்சமயம் போய்விட்டது இப்போது வெறும் கூடு மாதிரியே இருக்கிறது சகோதரி! இந்தத் தூய்மீதம் எனனோடு போகட்டும் தம் அருமைத் தந்தைக்கும் அருள் மொழிக்கும் ஒன்றும் தேராமல் ஏகாமப் பர நாதர் காப்பாற்றட்டும் "நானும் நீயும் தம் இளம்பிராயத்தில் சோழ ராஜ்யத்தின் உன்னதத்தைப் பற்றி எவ்வளவோ களவு கண்டோம் அவற்றை என்னால் நிறைவேற்றக்கூடவில்லை என தம்பி நிறைவேற்றுவான் அவன் மூன்று உலகையும் ஆளப் பிறந்தவன்.

அவனுக்கு வலவத்தினவாசன வந்தியத்
தேவன துணைவனாக இருப்பான்

"தேவி! வந்தியத்தேவன நீ இட
பணிகளை நயகு திறைவற்றனாள்
என்று அறிந்து திருபதி அடைந்தான்
இல்லாவிடில் அவனை இங்கே இவ
வளவு முகவியுடைய காரியத்துக்கு
அனுப்பியிருக்க மாட்டாய் என்னை,
என விதியிலிருந்து, காப்பாற்ற அனுப்பி
விடுக்க மாட்டாய்.

"சீகாதரி! இங்கே எனக்கு ஏதாவது
தோஷுவிட்டால், அதற்கு என விதியும்
என பிடிவாதமும்தான் பொறுப்பே
தவிர வந்தியத்தேவன பொறுப்பு அல்ல
நீ சொல்லி அனுப்பியபடி அவன்
என்னை இருக்க கடமையுடைய மாளிகைக்கு
வராமல் தடுக்க எவ்வளவோ முயன்
தான் இந்த மாளிகைக்கு வந்த பிறகு
நிழலைய போல என்னைதே தொடர்ந்து
கொண்டிருக்கிறான் அதற்காகவே இந்த
விட்டுப் பெண் மணிமேகலையைச்
சேர்க்கும் பிடித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கி
றான் அவளுடைய உதவியின்றி
தான் போக உத்தேசித்திருக்கும் இந்த
துக்கு முன்னதாகவே போய் ஒன்று
கொண்டிருக்கிறான் எல்லாம் என்
னைக் காப்பாற்றுவதற்காகத்தான்

"ஆனால் விதியிலிருந்தும் வினை
வசத்திலிருந்தும் ஒருவா இன்னொரு
வரைக் காப்பாற்ற முடியுமா?

"படம் எடுத்து ஆடும் தாக சரப்பத்
தின மோகன சகதியின்றால் கவரப்பட்ட
சிறிய பிராணிகள் தாங்களே வலியச்
சென்று அப் பாம்புக்கு திரையாகி மடி
யும் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பாய்

"அம் மாதிரியே ஈனும் நந்தினியிடம்
போகிறேன் அவன் நம் சீகாதரி என்று
எனக்கு எச்சரிக்கை அனுப்பியிருக்கிறாய்
அதை நம்ப முடியவில்லை ஆயினும்
அவன் விஷயமான மாமம் ஏதோ ஒன்று
இருக்கிறது. அதை அறிந்து கொண்டதற்கே
போகிறேன் எப்படியும் இன்று உன்
மையை அறிந்து கொள்வேன்.

"என விதி என்ன ஆனாலும் வந்
தியத்தேவன பேரில் குற்றம் வரது
மிகலை அவன் உன் கடமையைச்
சரிவர திறைவற்றி வந்திறான் சீகா
தரி! அதை மாய மோகனி நந்தினியின்

வலையில் கருமாறனும், பாரத்தி பேந்
திரும் அடியோடு விழுந்து விட்டார்
கன அப்படி விழாமல் நயப்ப முழுத்
தவன் வந்தியத்தேவன் ஒதுவவதான்

"அவனுக்கு என்ன பரிசு கொடுப்பது
என்று எனக்குத் தெரியவில்லை இந்த
விட்டில் மிகச் சூழலையான பெண்
ஒருத்தி இருக்கிறாள் என உடன் பிறந்த
சீகாதரியைப் போல அவன் பேரில்
எனக்குப் பிரியம் உண்டாகி விட்டது
மணிமேகலையை வந்தியத்தேவனுக்கு
நிம்மணம் செயல்ததால் அவனுக்கு நல்ல
பரிசாக இருக்கும் ஆனால், சீகாதரி,
எனக்கு இது சமயமாக இருக்குமிட,
என்னமோ தெரியாது"

"என் அருமைத் தங்காய்! இந்த
ஒலையை அதைப் பெண்ணிடத்தான்
ஒப்புவிக்கப் போகிறேன் தலைவனை
யாக அவனுக்குப் படிக்கத் தெரியாது
அவனைக் குத்தி உன் விதப்பம் எப்
படியோ அப்படிச் செய்' நம் குடும்
பத்தில் நீயே மிகச் சிறந்த அறிவாளி
உன் வாயத்தைய நான் தட்டி நடத்
தேன் அதன் பலனை அனுபவிக்கப்
போகிறேன் நாய் அதுமொழியாவது
உன் யோசனையப்படி நடந்து சோழ
சாமாஜியத்தை மீகாந்தத் தலைக்குக்
கொண்டு வருவானாக..."

நீ இடத்தில் எழுத்து
தின்று போயிருந்தது.
ஒலையைப் படித்து
முடிக்குமபோது குத்
தலையின் கண்களிலி
ருந்து கண்ணீர் சொரித்

து

கண்களைச் சட்டென்று துடைத்
துக்கொண்டு மணிமேகலையைப்
பார்த்து, "பெண்ணே! இந்த ஒலைய உன்
விட்டம் எப்படி வந்தது? யார் கொடுத்த
தாரகன்?" என்று கேட்டான்.

"தேவி! இவ்வரசரே என்னிடம்
கொடுத்தார் அவரைப் பற்றி நந்தினி
என்னவெல்லாமிடம் தவறாகச் சொல்லி
யிருந்தான் ஆனகயால் எனக்குத்தான்,
காதல் ஒலைய எழுதியிருக்கிறார் என்று
முதலில் நினைத்துக்கொண்டேன்
இதைத் தயில் போட்டுப் போக்கவில்

எண்ணினைப் பிறகு, என்னதான் எழுதியிருக்கிறார் என்று பாரக்கலாம் என்று தினைததுப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தேன் என்பதோடு சத்திரமதியிடம் கொடுத்தப் படிததுக் காட்டச் சொன்னேன் என்னைத் தம் உடன்பிறந்த சகோதரி என்று எழுதியிருக்கும் வீரபுருஷரை இந்தக் கைகளினால் கொன்று விட்டேன் என்று எண்ணும்போது என் தெருக் துடிக்கிறது தேவி! படுகொலை செய்த பாதிக்கொரு என்னை தண்டனை உண்டோ அதை எனக்குக் கொடுக்கும் படி செய்யுங்கள்” என்று வேண்டினான் மணிமேகலை.

அவளுடைய பரபரப்பும், அவள் பேசியவிதமும், அவள் இதைக் கற்பனை செய்து சொல்லுகிறாள், வந்தியத் தேவரைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சொல்லுகிறாள் என்பதை நன்கு வெளிப்படுத்தின குத்தனை அதை அறிந்துகொண்டான் ஆயினும் அவன் கொண்டு வந்த ஓலை கற்பனை அல்ல. அது கரிகாலரின் சொந்த எழுத்து வந்தியத்தேவரைச் சிறை மீட்கவும் பயங்கரமான கொலை குற்றம் அவர் மீது சாராமல் தடுக்கவும் இந்த ஓலைப் போதும் இந்தப் பெண் வாயை மூடிக் கொண்டிருந்தால் ரொம்ப அங்குல மாவிருக்கும் ஆனால் எப்படி இப்பெண்ணைச் சுமமா இருக்கப் பண்ணுவது?

“மணிமேகலை! இன்னமும் கரிகாலரை நீதான் கொன்றதாகச் சாதிக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்

“ஆம், தேவி!”

“இந்த ஓலைபைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டதாகச் சொல்கிறாய் இது உன்னை உடன் பிறந்த சகோதரி என்று கரிகாலன் குறிப்பிட்டிருக்கிறான் அவ்வளவு உன்மேல் பிரியம் வைத்திருந்தவனை நீ எதற்காகக் கொல்ல வேண்டும்?”

“ஓலைபை முன்னதாகப் படித்திருந்தால் அந்தப் பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்திருக்க மாட்டேன் அவருடைய மனத்தை அறியாமல் செய்து விட்டேன் அந்த வருசம் தந்தியையும் என மனத்தைக் கெடுத்து வைத்திருந்தான்

“எந்த விதத்தில் கெடுத்திருந்தான்”

“வந்தியத்தேவர் மீது கரிகாலர் துவேஷம் கொண்டிருப்பதாகவும், அவரைக் கொன்றாலும் கொன்று விடுவார் என்றும் அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் அதற்குத் தகுந்தாற்போல கரிகாலரும் கையில், வாளைத் தூக்கிக் கொண்டு, ‘எங்கே அந்த வந்தியத் தேவன்’ அவனை இதோ கொன்று விடுகிறேன்” என்று கத்தாடவே, நான் உண்மையென்று தம்பிவிட்டேன் உடனே என கையிலிருந்த கத்தியினால்..”

“பெண்ணே! இந்தப் பேச்சை விட்டு வீடு வீராதி வீரனாகிய ஆதித்தகரிகாலனை ஓர் அபலைப் பெண் கொன்றான் என்பதை நான் தம்பினாலும் உலகம் தம்பவே நம்பாது.”

“தேவி! வேறு யார் கொன்றிருக்க முடியும்? கரிகாலருடைய உடல் கிடந்த இடத்தையிலே வந்தியத்தேவரும் தானும் மட்டுமே இருந்தோம் அவர் கொல்லவில்லை யின்பே, தான்தான் கொன்றிருக்க வேண்டும்?”

“தீ இப்படிச் சொல்வதினால் இந்தப் போன் என் தமையனுக்கு அப்போதி உண்டாக்குவிராய் மேலும் இன்னொன்று யோசித்துப் பார்! வாணர் குலத்து இளவரசர் தீ கொலைக் குற்றம் செய்தாய் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு கமமா இருப்பாரா? தீ அவரைக் காப்பாற்ற விரும்புவது போல அவர் உன்னைக் காப்பாற்ற விரும்ப மாட்டாரா? தீ பிடிவாதமாகச் சொல்வது போல் அவரும் ‘நான்தான் கொன்றேன்’ என்பார் தீ பெண் என்பதற்காக உன்னை ஒருவேளை மன்னித்து விடுவார்கள் அவரை மன்னிக்க மாட்டார்கள். இராஜ குலத்தினரைக் கொன்ற துரோகிகளுக்கு எவ்வளவு பயங்கரமான தண்டனை விதிக்கப்படும் என்று உனக்குத் தெரியும் அல்லவா? நாரதத்தியில் நிறுத்தி வைத்து ”

இதைக் கேட்ட மணிமேகலை ‘ஓ!வென்று அழுதுவிட்டான் தேம்பி அழுதுகொண்டே “அக்கா! தாய்கள் தான் அவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!” என்று கதறினான்.

(தொடரும்)

ஐம்பத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

வினாக்கள் - பதில்கள்

வினாக்களுக்கு எப்படி ஆறுதல் கூறுவது என்று குத்தகைப் பிராட்டி யோசித்தான். அவருடைய உணமை தாங்க முடியாத துயரத்தினாலும் கைகலர்ந்தாலும் குழம்பியிருந்தபடியாக, யோசனை ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

அச் சமயத்தில் அரண்மனை வாசலில் பெரியதொரு கோஷம் எழுந்தது.

'வானதி' அது என்னவென்று பாரி! சக்கரவாதியின் மனோ நிலையையும் உடல் நிலையையும்கூட இந்த ஜனங்களை மறந்து விடுகிறார்கள்' இப்படி ஆரவாரம் செய்கிறார்கள்" என்றான்.

வானதி அரண்மனையின் முகப்பில் சென்று எட்டிப்

பார்த்துவிட்டு உடனே அவசரமாகத் திரும்பி வந்தான் மிகுந்த பரபரப்பை எ, 'அக்கா! அவர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்!" என்றான்.

'அவர் என்றால் யார்?' என்று புன்னகையுடன் கேட்டான் குத்தகை.

'அவர்தான், அக்கா! உங்கள் தம்பி" உடனே குத்தகை, "சரி; அப்படியானால் இதைப் பெண்ணைச் சற்று அப்பால் அழைத்துக்கொண்டு போ" என்று சொன்னான்.

வானதி தயங்குவதைப் பார்த்து விட்டு "சீக்கிரம் போ! உன்னைப் பாராக்காமல் அவன் போய் விட்டான்" என்று கூப்பிட்டுக் கொல்லி அழைப்புகிறேன்" என்றான் இளைப்பை.

அமரர் கஸ்கி

வா

வதி. மணி மேலையின் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு அப்பால் சென்றதும் பொன்னியின் செல்வன் அந்த இடத்துக்கு வந்தான்.

"தமிழ்! இது என்ன? நீ போதுமா? மேலொரு ஜனங்கள் கூடக் கூசலை போடுகிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன் அவர்களை அரண்மனை வாசலாக அழைத்துக்கொண்டு வந்து விட்டாய்? மனம் புண்ணாகி வேதனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் சக்காவாதித்யின் காந்தி இந்த ஜனங்களின் கூசலை விடுத்து அவருக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாவிருக்கும்?" என்றான்.

"நான் என்ன செய்யும், அக்கா! எனக்கு மாட்டும் மனவேதனை இல்லாமல் இருக்கிறது" கிரகர நாயக வித்திருமணி எடுத்து சாம்பலாவதற்குள்ளே இந்த ஜனங்கள் அருள்மொழிதரப் பட்டம் என்று கூசலை போடத் தொடங்கி விட்டார்கள் இந்தக் கூசலை எனக்குக் காண்கிறீர்கள் இருக்கிறது ஒவ்வொரு சமயம் ஒரவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஒடிப் போய் விட்டாய் என்று எண்ணுகிறேன் அப்படிச் செய்தால் குழப்பம் இன்னும் அதிகமாகி விடுமோ என்றுமே பயப்படுகிறது மதுராந்தகம் கிரகராகளும் சூட்சு செய்து என்னையும் கொன்றுவிட்டார்கள் என்று ஜனங்கள் நம்பினாலும் நம்புவார்கள். அதனால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதங்களை நினைத்தால் என் உணர்வ் திருக்கிறது நடுங்குகிறது."

"ஆம் ஆம்! அம்மாநீர் ஒரவரிடம் செய்துவிட்டீர் அந்த எண்ணத்தைப் விட்டு விட்டு ஜனங்கள் நினைப்பது ஒரவரிடம் இருக்கும் சக்காவாதித்யின் தெஞ்ச நீச்சலமாகப் பிளந்து போய் விடும் மருதாங்கிப் பேதலியையும் கரிகாலனையும் நினைத்து நினைத்து அவர் துயரப்பட்டிருக்கொண்டிருப்பது போலும்" என்றான் இளைய பிராட்டி.

"ஆகையினால்தான் நான் ஒடிப் போகத் தயங்குகிறேன் எப்படியாவது ஜனங்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் நல்ல

வாத்தை சொல்லி மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்ட அவர்களுடைய சமமத்தைப் பெறுவதற்குப் பாககிறேன் நான் பேசும்போதெல்லாம் ஜனங்களும் வீரர்களும் சாவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நான் இப்போது நம்பியதும் உடனே பரையப்படிக்காஷம் போடத் தொடங்கி விடுகிறார்கள் நான் அவர்களுடைய மனத்தை மாற்றி விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு இப்பால் வந்தேன் உடனே நிரந்தராவதாய் பட்டம் லும் கொடுமா பாஸா! வேளாளம் போய் படை வீரர்களுடைய மனத்தை மாற்றி விடுகிறார்கள்! அக்கா! அவர்களைப் பற்றி என்னிடம் சொல்கிறதான் வந்தேன் மனையாணையும் வேளாளையும் நீ அழைத்துப் போ வேண்டும் நான் எது சொன்னாலும் அவர்கள் காதில் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் நீ சொன்னால் ஒருவேளை கேட்பார்கள்.

"நாலும் எவ்வளவோ சொல்லிப் போகிறது! நான், தமிழ்! அவர்கள் பிடிவாதத்தை மாற்ற முடியவில்லை என்று ஏதேனும் உபாயத்தைத்தான் பார்க்க வேண்டும்..."

"அக்கா! வேளாளம் நீ ஒரு செய்தியைக் கூறியிருக்க மாட்டாய் அதைச் சொன்னால் அவர் ஒரவேளை எனக்குப் பட்டம் கட்டுவதில் இவ்வளவு பிடிவாதமாக இருக்க மாட்டார்."

"அது என்ன, தமிழ்!"

"உன் தோழி வானதி செய்திருக்கும் சமத்ததைப் பற்றிக் கூற வேண்டும் அவள் என்னோடு சிங்காதனத்தில் அமர்வதில்லை என்று சத்தியம் செய்திருக்கிறாள் அல்லவா! அதைப் பற்றிச் சொன்னால் பெரிய வேளாருக்கு எனக்குப் பட்டம் கட்டுவதில் அவ்வளவு சித்ததை இல்லாமல் போய்விடும்."

"தமிழ்! அதை நான் அவரிடம் சொல்லவில்லையென்ற நினைத்தாய்! சொல்லியாகிவிட்டது அதற்கு அவர் என்ன சொல்கிறார், தெரியுமா? 'ஒரு சிறு பெண்ணின் மூடத்தனத்துக்காக ஒரு பெரிய ராஜ்யத்தைப் பாழாக்கச் சொல்கிறார்கள்' வானதி இல்லாவிட்டால், இந்தப் பாரத தேசத்தில் நூறு

இளவரசிகள் அந்நமொழிக்கு மாலை
விடக் காதற் துகிறார்கள சிவகா
நனம் ஏறச் சொன்னாலும் ஏறுவா
கள். கழ மாதநில ஏறச் சொன்னால்
கூட ஏறுவார்கள்" என்று சேநாதி
பதி கூறி விட்டு வானநிலைய ஏற
கோப்ப பாலை பாததா அங்கு
பெண் தடுத்தவகிப் போயவிட
டாள்"

அ

ந்நமொழிவர்மன புல
னாக புரிந்து. "தலை
வேளையாக அப்பொழுது
புதரையாகிக் கீழே விழுந்து வி

விலலையே" என்று சொல்லிக் கொண்டே கற்று முற்றுப் பாரததான்.

"வானதியை ஒரு காரியமாக அனுப்பியிருக்கிறேன்" என்றான் இளையபிராட்டி.

"அக்கா! நீயும் வானதியும் என் கடலில் உறுதியாக இருந்தால் ஒரு மாநிரி சமாளிக்கலாம் நாம் இருவரும் சக்கரவர்த்தியிடம் செல்வோம் சக்கர வர்த்தியின் கண்டிப்பான கட்டளைக்குத்தான் இதற்கு மிழவர்கள் இருவரும் சிறப்படிவார்கள்..."

"அதற்கும் ஒர் இடைபூறு இதற்கிறதே. தமயி! செம்பியன் மாடுதேவி குறுக்கே நிற்கிறார்களே? நாம் சொல்வதற்கு விநோதமாக அவர் பிடிவாதமாகச் சொன்னால், நம் தந்தைதான் என்ன செய்வார்? அவருடைய மனத்தே பேதலித்துப் போனாலும் போய் விடும் ஆகையால் இது விஷயமாகச் சக்கர வர்த்தியைத் தொந்தரவு செய்வதும் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது."

"அப்படியானால் நாம் இருவரும் சோந்து செம்பியன் மாடுதேவியைத்தான் பிரார்த்தனை செய்து கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும் அவருடைய மனத்தை மாற்ற முயல் வேண்டும் மதுராத்தக்குக்குப் பட்டம் கட்டக் கூடாது என்று அவர் பிடிவாதம் பிடிப்பதற்குக் காரணம் நாம் ஊகித்ததுதான் என்று முன்னால் முதன்மந்திரி அரிகுதர் வீட்டில் அவரைச் சந்தித்தேன் மதுராத்தகரிடம் இன்றைக்குத்தான் அவர் உண்மையைக் கூறினார் 'நீ என் மகன் அல்ல' என்று சொன்னதும், நம் சித்தப் பாவின் முகத்தை நீ பார்த்திருக்க வேண்டும் களை சொட்டும் அவருடைய அழகிய முகம் கோர ராட்சதனின் முகம் போல மாறிவிட்டது தல்லவேளையாக அந்தச் சமயம் நான் போய்ச் சேர்த்தேன்."

"அப்படியா? அப்பறம் என்ன நடந்தது?" என்றான் குத்தலை.

"பாட்டியின் முன்னால் எனக் கூப்பிடுகிறது. 'அம்மா' மதுராத்தகர் தங்கள் வயிற்றில் பிறந்த மகன் அல்ல என்பதை நானும் அறிவேன் அதனால் என்ன"

தங்கள் அருமையாக வளரத்தகுபதவ்வா தங்கள் புகழைப் புகழ்வா ஆகையால் அவர்தான் மாநிரி தாபக் கொள்ள வேண்டும்' என்கிறான்."

"அதற்குப் பெரிய பிராட்டி செய்பியன் மாடுதேவி என்ன பதில கூறினா?"

"அவர் பதில கூறுவதற்கு முன்னால்திரும்பி வந்துவிட்டேன்..."

"தமயி! மதுராத்தகர் செம்பியன் மாடுதேவியின் புகழைப் புகழ்வா இவ்வளவு டாஜம் வெறு வகையில் அவர்தான் இதன் சோழ சிம்பரதவந்தகர்தான் எனக்கு என்று நீ சொல்லவல்லவா? அவரது நம் தந்தையின் புகழைப் புகழ்வதன்மையன் என்று கூறவில்லையா?"

"சொல்லவில்லை, அக்கா!"

"ஏன், தமயி! அதனால் நம் தந்தைக்கு களங்கம் உண்டாகும் என்று அந்தனாயா? அல்லது பிள்ளை சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணினாயா?"

"இல்லை அக்கா! நீயே காணும் தந்தை காணும் அதைப் பற்றிக் கண்டித்த நம்பிக்கை ஆதாரமாக இருக்கிறது அறிந்தேன். அதனால்தான் அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை..."

"அது எப்படி, தமயி?"

"ஆம், அக்கா! முதன்மந்திரி அரிகுததற்கு அந்தச் செய்தியைப்பற்றி உறுப்பத் தெரியும் நம் தந்தை புகழும் விந்தது தமயி வந்து திரும்பி அந்தக் கந்தகுப் பிரத மதுராத்தகர்தான் புகழும் திராவிடக் குத்தகைகள் புகழும் தார்களாம். ஆகையால், அவர்கள் நம் உடன பிறந்தவர்களாக இருக்க முடியாதல்லவா" என்றான் அந்தனாயா.

தலை சிந்து நேரம் யோசனையில் ஆழத்திருந்து விட்டு, "அருள்மொழி! இது தெரிந்தால் நீ மதுராத்தக்குக்குப் பட்டம் கை கொடுப்பதற்கு விருப்பமுண்டா? என்று கேட்டான்

"ஆம், அக்கா! எப்படியும் மதுராத்தகர் மந்தரனின் கீதவியை எவ்வளவு பிறந்த புகழைச் செம்பியனாரின் எடுத்து வளர்த்த பதல்வா, எனக்கோ

இராஜ்யம் ஆளுவதில் சித்தும் ஆசை
கிடையாது' உன் தோழி வானதிகமும்
சிங்காதனம் ஏறும் விருப்பம் இல்லை "

"தம்பி' இராம கதையில் பரதர் தமக்
குக் கிடைத்த இராஜ்யத்தை வேண்டா
மென்று சொல்லி இராமரை அழைத்து
வரப் போனாரா குற்றம் இதை அறிக்
ததும் ஆயிரம் இராமர் உனக்கு இணை
யாக மாட்டாரா என்று கூறினானாம்
'ஆயிரம் பரதர்கள் உனக்கு இணையாக
மாட்டார்கள் என்று சொழ் நாட்டு
மக்கள் சொல்லப் போகிறார்கள் "

பிற்பாடு அவர்கள் எது வேண்டு
மானாலும் சொல்லடும் இச் சமயம்
என்னை விட்டால் போதும் என்றிருக்
கிறது அக்கா' கடைசியாக, நான் ஒரு
யுகதி கண்டிப்பிதது மனதிற்குள் எவ்வ
திருக்கிறேன் அதைப் பற்றி உன் அப்ப
பிராயத்தை அறிந்து கொள்ள விசும்பு
கிறேன் "

"அது என்ன யுகதி, தம்பி"

"குடந்தைக்கு அருகில் பழுவேட்
டரையர்கள் படை திரட்டிச் சோத்து
வருகிறார்கள் என்பது தெரியும்
அல்லவா "

"ஆமாம், அவர்களுடன் பல சிறை
களையும் வந்து சேர்த்துக்கொண்டிருக்
கிறார்கள் என்றும் தெரியும் ஆனால்
அது மிகவும் சிறிய படை என்று கேள்
விப்படுகிறேன் நம் பாட்டனாரும்
வேளாளரும் இங்கே வைத்திருக்கும்
படைப்பாடு போனால் மூன்றை முக்
கால் நாழிகையில் அதைப் படையை
அழித்து விடுவோம் என்று சொல்
கிறார்கள் "

"அப்படி ஒன்றும் தோராமலி ரப்பதற்
குத்தான் யுகதி செய்திருக்கிறேன் ஒரு
வருகும் தெரியாமல் நான் மட்டும் ஒரு
குதிரை மேல் ஏறிக்கொண்டு போய்
பழுவேட்டரையர்களிடம் என்னை ஒப்
புக கொடுத்து விடப் போகிறேன்
அவர்கள் என்னைச் சிறைப்படுத்தி விடு
வார்கள், அப்புறம் நம் பாட்டன்
மலையமாளும் சேநாதிபதி பெரிய
வேளாளரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது
அல்லவா "

குதிரை மூக்கில் வீரல் எவ்வது
அதிகித்துவிட்டு, "அற்புதமான யுகதி

தான் தம்பி' ஆனால் அதிலும் ஒரு
சிறிய அபாயம் இருக்கிறது" என்றான்

"அது என்ன, அக்கா?"

"நீ பழுவேட்டரையர்கள் திரட்டும்
படையை அடைந்ததும், அதைப் படை
யில் உள்ள வீரர்கள் என்ன செய்வார்
கள் தெரியுமா? 'அஞ்சுமொழிவாமா
வாழ்க' 'பொன்னியின் செல்வருக்கே
பட்டம்' என்று கூச்சலிடத் தொடங்கு
வார்கள் உன்னைச் சிறை வைப்பதற்
குப் பதிலாகப் பழுவேட்டரையர்
களைப் பிடித்துச் சிறை வைத்தாலும்
வைத்து விடுவார்கள் "

இ குன்மொழிவார்மர் சிறிது
நேரம் திகைத்துப் போய்
நின்றார்

"ஆமாம்; அந்த அபாயம் ஏற்பட்
லாம் என்று எனக்குத் தெரியாமற்
போயிற்று நல்ல வேளையாகத் தாய்கள்
எச்சரித்தார்கள் இந்தத் தஞ்சை புரிக்
கோட்டை கதன் மாறுவேடம் பூண்டு
வந்தது போல அங்கேயும் மாறுவேடம்
புனைந்து போகிறேன்..."

"என்னதான் மாறுவேடம் பூண்டு
போனாலும் எத்தனை நேரம் உண்மை
வேளிப்பாதிருக்கும், தம்பி' ஒருவருக்
குத் தெரிந்தால் போதுமே' ஒரு நாழி
கைக்கெல்லாம் எல்லாருக்கும் தெரிந்து
விடும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ள ஜனங்
களும் வந்து கூடி விடுவார்களே "

அஞ்சுமொழியின் முகம் கருங்கிறது

"அக்கா' பின்னர் எவ்வதான் என்
னைச் செயல் சொல்கிறார்கள்' இந்த
உக்கத்தில் எதற்காக நான் பிறந்தேன்'
பிறருக்குத் தொல்லை கொடுப்பதற்
காகத்தானா' காவேரியில் நான்
விழுந்து முழுகியபோதே இந்தது
போயிருக்கக் கூடாதா!" என்றான்.

"தம்பி' யார் கண்டார்கள்' தோதி
டர்களும் தேகை சாஸ்திரிகளும் கூறிய
தெல்லாம் உண்மைதானோ, என்
னையோ நீ வேண்டாம் என்று தன்னி
னாலும் இராஜ்யலக்ஷி உள்ளனை வந்து
அடைவான் போயிருக்கிறது நீ பிறந்த
வேளை அப்படி இருக்கிறது "

"அக்கா! நான்களும் நம் பாட்டன்

மனையார் வேரது
தொடுத்து கொண்டா
களை' தங்கன மனமும
மாநிலிடதா'

'மனையார் வேரதனையினால்
என மனையார் சலிக்கல்கலை, தம்பி'
ஆனால் அனையன கரிகால்
ஒழியை ஒழியினால் கொஞ்சம
என மனையார் மாந்தரதான திரு
கிறது அவன கண்ட களவுகளை
பெருமையிற் காப்பதில் நிறை
வேறுவாய என்று எழுதியிரு
கிறான் அனைய படித்தது
என்று கூறியபோது தந்தனையின
களை களிக் கணவன் தனுமபிக
குஞ்சு தடுத்திருந்தது

பெர வனையின கொ
வன ஆதிகத கரி
கால் ஒழியை
ஒழியை வரவழிய படித்தான்
அவையுடைய களவுகள் வேர்த்தும
கணவன் போழ்த்தது

ஒழியை அவன படித்து முடி
தும் தந்தனைய கூறினான் தம்பி'
நீ எவ்வ நிறைத்துக் கொண்ட
பாழை சரிதான் என மனத
நீ எவ்வளவுதே கொல்க

விடுகிறேன் மதுராந்தகனுடைய கந்தியை
நம் சொழ் குதனதே சொத்தவர்கள்
அவன் என்று தெரிந்துகொண்ட நம்
என் மனம் ஒதுவாறு நம்மதி அவன்
திருக்கிறது சொழ் குதனதே நிற்காத
ஒதுவனவன் சொழ் சிவகாதனம் ஏற
செயவதிலுமா எனக்கு விதப்பம்
தூலை. செம்பியனமாதேவிலிடமும்.
மந்தாகினி கீதலியிடம் எனக்கு எவ
வளவு பகதி இருக்காது. அவ்வளவு
தூரம் விட நம் கொடுக்க என்னால்
முடியவில்லை மதுராந்தகனுக்குப் ப
மம் காண்கது இவ் ஒதுகனமும்
என்னால் சந்திக்கும் கொள்ளவில்
முடியாது

'அக்கா' அக்கா' இது என்ன சொ
கிறீர்' செம்பியனமாதேவி முன்னாலும்.
அந்தத்தா முன்னாலும். மதுராந்தகன்
முன்னாலும் எனக்குப் பம் ம் வண்
மம் என்று சொல்லி விட்டு வந்தான்
ஆலியாமய்யம் போய் விராகன் முன்னா
லும் மகாஜனங்களின் முன்னாலும்
அவந்தம் சொல்லி விட்டு வந்தான்
கிறேன் இப்போது எவ் வாரதனையை
மீறச் சொல்கிறீர்களா?" என்று
கேட்டான் அருளமொழிவரமன்.

"தம்பி' எனக்கும எனக்கும நம் கு
செய்வமாய் நூக்கா பாம்புகவர்களை
வழிகாட்டி வண்டியை எனக்கு என்ன
போனனை சொல்லுவது என்று எனக்
கும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை
ஆதித்த கரிகாலன் என வாரதனையைக்
கேட்டிருந்தான் இந்த மாதிரி இன்னும்
ஏறாது இப்போது அந்த மகாவீரனுக்கு
இந்தக் கதியா சொந்த நம்ம வண்டியை
என்று குத்தவை புலம்பினான்.

"இந்த ஒலை நங்கனக்கு எப்படி
கிடைத்தது அக்கா' யார் கொண்டு வந்
தார்கள்' எப்போது நங்கன் கைக்கு வந்
தது' என முன்னாடேயே சொல்ல
வில்லை" என்றான் அருளமொழி

"சொறு முன்னாடேதான் எனக்கு வந்
தது. சம்புலனையரின் மகன் மணி
மேகலை கொண்டு வந்து கொடுத்தான்

"ஆம். ஆம். மணிமேகலையைப்
பற்றி நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்
அவன் ம் இந்த ஒலை எவ்வதம் வந்

தது?"

அவன் இருக்கிறான் தம்பி' நீயே
கேட்க கேட்க தெரிந்துகொள்' அவன்
போனான் எவ்வளவு தூரம் நம்புவது
என்று எனக்கு தெரியவக்கலை என்
றான் இன்னையிரும்பு குத்தவை

அருளமொழிவரமன் உன்னை வந்த
வுடனேயே, மணிமேகலையை அவன்
முன்னால் நிறுத்தி வந்தபத்தவனைப்
பற்றிய பிரளதாபிககர் சொல்லுவ
தென்று இன்னையிரும்பு நீர்மானத்
திருக்கான் இதனை சம்பாஷனை
களுக்கு மகதயலும் அவனான உன்
மனம் வந்தபத்தவா பாதாளச் சிறை
யில் இருப்பது பற்றிச் சந்தித்துக்
கொண்டிருந்தது அவனாய் பற்றித்
தானே போக எடுக்கக் குத்தவை
வருமபயில்லை மணிமேகலையை
அழைப்பதற்கு ஒரு தக்க சந்தர்ப்பத்தை
எதிர்பார்க்க இருந்தான் அந்தச் சந்தர்ப
பம் இப்போது கிடைத்ததும். வாஸ்தி
வைக் கவி அழைத்து, மணிமேகலை
வையும் அழைத்து வருமபடி கூர்வான்

மணிமேகலை வருமபோதே கண்
னீர் ததுமபிய சோகமயமான
முகத்துடன் வந்தான். இதைப்
பார்த்த பொன்னியின் செல்வன் அவன்
துயரப்படுவதற்குக் காரணமிருக்கிறது
என்று எண்ணினான்.

'தம்பி' இந்தப் பேனதான் மணி
மேகலை ஒலையை இவள்தான்
கொண்டு வந்தாள் இது எப்படி இவளிடம்
வந்தது என்று நீயே கேட்டுக்
கொள்"

"சகோதரி' எங்கள் தமையன்
கனா சியாக எழதிய இந்த ஒலையை
நீ கொண்டு வந்து பதநாமாக ஒப்பு
வந்தாய் இதற்காக உன்னிடம் தாய்கள்
எவனாகும் நன்றி செலுத்துவோம்"
என்று நீர்மே அருளமொழிவரமன்
தொடர்வதற்குள்ளே, மணிமேகலை
திமரென்று அவன் முன்னால் விழுந்து
வணங்கினாள்

இளவரசர் பொன்னியின் செல்வ
தாய்கள் இப்போது சொன்ன வாரதனை
சந்தியமா' என்னிடம் தாய்கள் நன்றி
செலுத்துவது உண்மையானால் "

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு மேலே
பேச முடியாமல் மணிமேகலை விமரி
சிமமி அழத் தொடங்கினாள்

"அக்கா! இது என்ன? இந்தப் பெண்
எதற்காக இப்படி விமரி அழுகிறாள்?
ஒருவேளை அவளுடைய வீட்டில் நம்
தமையன் இறக்க நேரத்
ததே என்று வருத்து
கிறாள்?" என்றாள்.

"இல்லை, தம்பி!
இவன் மனத்தில் இருப
பது வேறொரு காரியம்
மணிமேகலை! என்
னிடம் கூறியதை இளவரசர்
சரிடம் சொல்லு!" என்று
குத்தவைப்பிராட்டி அவ
னைத் ததிரியப்படுத்த
தினாள்

"ஐயா! தங்கன் தமை
யனைக் கொன்ற பாவி
நான்தான். என்னைப்
பாதாளச் சிறையில்
போட்டு விட்டு அவரை
விடுதலை செய்யுங்
கன்!" என்று அழுது
கொண்டே கூறினாள்

அருள்மொழிவார்மன்
திகைப்புடன் குத்தவை
யைப் பார்த்து, "அக்கா!
இவன் என்ன சொல்லு
கிறான்? இந்தப் பெண்
ஊக்குப் பைத்தியம்
பிடித்து விட்டதா,
என்ன?" என்று கேட்
டாள்

"இவளுக்கு இன்னும்
பைத்தியம் பிடிக்க
வில்லை, தம்பி! ஆனால்,
சிகிரத்தில் வலலத்து
இளவரசரைப் பாதாளச்
சிறையிலிருந்து விடுதலை
செய்யாவிட்டால் இவ
ளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்
தாலும் பிடித்துவிடும!"
என்றாள்

"என்ன? என்ன? யார்
பாதாளச் சிறையில்

இறக்கிறது?" என்று வியபாடிச் சொ
டாள்

"ஐய நாட்டுக்கு நான் ஒன்ற
கொடுத்து அனுப்பிய வானம் நன்
வீரரை அடியோடு மறந்து விட்டதா
தம்பி!"

உடைய கவனம் ஈர்க்குதது அப்பொழுது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது எழுந்தது இவ்வுலக
கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது

உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது
உடைய கவனம் ஈர்க்குதது உடைய கவனம் ஈர்க்குதது

ஒன்றாக கூறிக் கம்பவங்களை அவனு
டைய கவனத்தை ஈர்க்கும் கவனத்தை
தன் கவனத்தை ஈர்க்கும் கவனத்தை
வந்த பிறகு. கீழ்க் கவனத்தில் மது
பாத்தகளை பறசு செய்யும் மார்க்கத்
தைப் பற்றிச் சந்தப்பாது கீழ்க் கவன
டைய கவனம் ஈர்க்கும் கவனத்தை
தது

வந்தியக் கீதவனைப்
பற்றி கவனம் ஈர்க்கும்
அவன் பற்றி வி
பற்றினான்

திருமொழி, அல்லது திருமொழி இது
உருமொழி திருமொழி திருமொழி உருமொழி
திருமொழி அருமொழி திருமொழி அருமொழி
திருமொழி அருமொழி திருமொழி அருமொழி
திருமொழி அருமொழி திருமொழி அருமொழி
திருமொழி அருமொழி திருமொழி அருமொழி
திருமொழி அருமொழி திருமொழி அருமொழி
திருமொழி அருமொழி திருமொழி அருமொழி

மணி மீகனவ சுநிய விவரங்களை
உதவைய அளவுகூடு எடுத்துக் கூற
பாடி

எனவாறுவதற்குப் பிறகு இவ்வாறு
இந்தக் பொன்னியின் செல்வன்
அதன் என்னையுப் பாராது தான்
கேட்டான் யார் தன் இதுகூட மறுத்து
வாரா தனது விண்ணப் பார் தான்
விசாரிக்காமல் இதுதான் இது
அது என துறந்தான் அவ்வாறு
பாதினா சிவனாக அமைந்த துணை
தவர்கள் என்னையுப் பாராது தான்
வான்கள் தன் துணையாக அவ்வுத
எவ்வளவு புகழ் உண்டு என்பதை தான்
அறிவான் கரிகாலன் மரணத்துக்கு
அவரைப் பொறுப்பானவர்களுடைய
தவர்கள் யார்? இது என்ன மூடத்
தன்ம? அவரை நாயுடையதற்கு இது
தப் பெண் தன் பேரில் துறம் கருதிக்
கொள்வது துக்கெல்லாம் ஒரு பட்ட
கறிய்ப்பது போலிருக்கிறது இதுதான்
பெண்ணைப் பார்த்தால் என்னது
வெட்கமாக இதுகூட ஒரு பார் தான்
வர்கள் அபயம் அடைவா இப்போது
பாதாளச் சிறைக்குச் சென்று வந்த
திருத்தேவரை விடுவதற்குச் சென்று
வந்தான் அப்போது மகனாகத் தன்
தந்தனாக கூறு' என்று சொல்லியது
துவான் வந்தான் சென்று தன் தந்தன்

[illegible]

$\lambda = (1, 0, 3, 0, 3, 2, 4) \in \mathbb{Z}^7$ $\vec{v} = (0, 1, 0, 1, 0, 1, 1) \in \mathbb{Z}^7$ $\vec{w} = (1, 1, 0, 1, 0, 0, 1) \in \mathbb{Z}^7$
 $\lambda \cdot \vec{v} = 3, \lambda \cdot \vec{w} = 4, \vec{v} \cdot \vec{w} = 3$ $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$
 $\vec{v} \cdot \vec{w} = 3, \vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{w} = 3, \vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$
 $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{w} = 3, \vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{w} = 3, \vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$
 $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{w} = 3, \vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$ $\vec{v} \cdot \vec{w} = 3, \vec{v} \cdot \vec{v} = 4, \vec{w} \cdot \vec{w} = 4$

[illegible]

$\frac{1}{n} \sum_{j=1}^n x_j = \bar{x}$

 மதுரை
 தமிழக அறிவு அகாடமி
 தலைநகர் - திருச்சி
 திருவள்ளூர் - மதுரை
 திருவாரூர் - திருச்சி
 திருவாரூர் - திருச்சி
 திருவாரூர் - திருச்சி

இளவரசர் மலர்ந்த
நூல் விநா துறந்தான் உலகம்
மண்ணாயிற்று

பெரிய வேளாறிடம்
எகவில கொண்டு வந்திருந்த

2017-2018-2019-2020-2021-2022-2023-2024-2025-2026-2027-2028-2029-2030-2031-2032-2033-2034-2035-2036-2037-2038-2039-2040-2041-2042-2043-2044-2045-2046-2047-2048-2049-2050-2051-2052-2053-2054-2055-2056-2057-2058-2059-2060-2061-2062-2063-2064-2065-2066-2067-2068-2069-2070-2071-2072-2073-2074-2075-2076-2077-2078-2079-2080-2081-2082-2083-2084-2085-2086-2087-2088-2089-2090-2091-2092-2093-2094-2095-2096-2097-2098-2099-2100-2101-2102-2103-2104-2105-2106-2107-2108-2109-2110-2111-2112-2113-2114-2115-2116-2117-2118-2119-2120-2121-2122-2123-2124-2125-2126-2127-2128-2129-2130-2131-2132-2133-2134-2135-2136-2137-2138-2139-2140-2141-2142-2143-2144-2145-2146-2147-2148-2149-2150-2151-2152-2153-2154-2155-2156-2157-2158-2159-2160-2161-2162-2163-2164-2165-2166-2167-2168-2169-2170-2171-2172-2173-2174-2175-2176-2177-2178-2179-2180-2181-2182-2183-2184-2185-2186-2187-2188-2189-2190-2191-2192-2193-2194-2195-2196-2197-2198-2199-2200-2201-2202-2203-2204-2205-2206-2207-2208-2209-2210-2211-2212-2213-2214-2215-2216-2217-2218-2219-2220-2221-2222-2223-2224-2225-2226-2227-2228-2229-2230-2231-2232-2233-2234-2235-2236-2237-2238-2239-2240-2241-2242-2243-2244-2245-2246-2247-2248-2249-2250-2251-2252-2253-2254-2255-2256-2257-2258-2259-2260-2261-2262-2263-2264-2265-2266-2267-2268-2269-2270-2271-2272-2273-2274-2275-2276-2277-2278-2279-2280-2281-2282-2283-2284-2285-2286-2287-2288-2289-2290-2291-2292-2293-2294-2295-2296-2297-2298-2299-2300-2301-2302-2303-2304-2305-2306-2307-2308-2309-2310-2311-2312-2313-2314-2315-2316-2317-2318-2319-2320-2321-2322-2323-2324-2325-2326-2327-2328-2329-2330-2331-2332-2333-2334-2335-2336-2337-2338-2339-2340-2341-2342-2343-2344-2345-2346-2347-2348-2349-2350-2351-2352-2353-2354-2355-2356-2357-2358-2359-2360-2361-2362-2363-2364-2365-2366-2367-2368-2369-2370-2371-2372-2373-2374-2375-2376-2377-2378-2379-2380-2381-2382-2383-2384-2385-2386-2387-2388-2389-2390-2391-2392-2393-2394-2395-2396-2397-2398-2399-2400-2401-2402-2403-2404-2405-2406-2407-2408-2409-2410-2411-2412-2413-2414-2415-2416-2417-2418-2419-2420-2421-2422-2423-2424-2425-2426-2427-2428-2429-2430-2431-2432-2433-2434-2435-2436-2437-2438-2439-2440-2441-2442-2443-2444-2445-2446-2447-2448-2449-2450-2451-2452-2453-2454-2455-2456-2457-2458-2459-2460-2461-2462-2463-2464-2465-2466-2467-2468-2469-2470-2471-2472-2473-2474-2475-2476-2477-2478-2479-2480-2481-2482-2483-2484-2485-2486-2487-2488-2489-2490-2491-2492-2493-2494-2495-2496-2497-2498-2499-2500-2501-2502-2503-2504-2505-2506-2507-2508-2509-2510-2511-2512-2513-2514-2515-2516-2517-2518-2519-2520-2521-2522-2523-2524-2525-2526-2527-2528-2529-2530-2531-2532-2533-2534-2535-2536-2537-2538-2539-2540-2541-2542-2543-2544-2545-2546-2547-2548-2549-2550-2551-2552-2553-2554-2555-2556-2557-2558-2559-2560-2561-2562-2563-2564-2565-2566-2567-2568-2569-2570-2571-2572-2573-2574-2575-2576-2577-2578-2579-2580-2581-2582-2583-2584-2585-2586-2587-2588-2589-2590-2591-2592-2593-2594-2595-2596-2597-2598-2599-2600-2601-2602-2603-2604-2605-2606-2607-2608-2609-2610-2611-2612-2613-2614-2615-2616-2617-2618-2619-2620-2621-2622-2623-2624-2625-2626-2627-2628-2629-2630-2631-2632-2633-2634-2635-2636-2637-2638-2639-2640-2641-2642-2643-2644-2645-2646-2647-2648-2649-2650-2651-2652-2653-2654-2655-2656-2657-2658-2659-2660-2661-2662-2663-2664-2665-2666-2667-2668-2669-2670-2671-2672-2673-2674-2675-2676-2677-2678-2679-2680-2681-2682-2683-2684-2685-2686-2687-2688-2689-2690-2691-2692-2693-2694-2695-2696-2697-2698-2699-2700-2701-2702-2703-2704-2705-2706-2707-2708-2709-2710-2711-2712-2713-2714-2715-2716-2717-2718-2719-2720-2721-2722-2723-2724-2725-2726-2727-2728-2729-2730-2731-2732-2733-2734-2735-2736-2737-2738-2739-2740-2741-2742-2743-2744-2745-2746-2747-2748-2749-2750-2751-2752-2753-2754-2755-2756-2757-2758-2759-2760-2761-2762-2763-2764-2765-2766-2767-2768-2769-2770-2771-2772-2773-2774-2775-2776-2777-2778-2779-2780-2781-2782-2783-2784-2785-2786-2787-2788-2789-2790-2791-2792-2793-2794-2795-2796-2797-2798-2799-2800-2801-2802-2803-2804-2805-2806-2807-2808-2809-2810-2811-2812-2813-2814-2815-2816-2817-2818-2819-2820-2821-2822-2823-2824-2825-2826-2827-2828-2829-2830-2831-2832-2833-2834-2

2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 8

இவ்வாறு செய்து, அதற்கு, அதன் பின்னர்
இவ்வாறு செய்து, அதற்கு, அதன் பின்னர்
இவ்வாறு செய்து, அதற்கு, அதன் பின்னர்
இவ்வாறு செய்து, அதற்கு, அதன் பின்னர்
இவ்வாறு செய்து, அதற்கு, அதன் பின்னர்

[illegible]

தமிழர் பொய்யியல் செலவா ஆய்
வாய் துபகல் துபகலானக கொள்வதற்கு
தந்தரம் சபா புரர் பாதாளச் சினைவி
யெய்கதாபரர் பாவனை வந்தனை செயவத
தவகவத்குத் அகதாபரர் திடை யாது
சகதாபரர் துபகதாபரர் அகத அகிகாரம்
சபாபரர் அகதாபரர் சகதாபரர் தந்தரம்
வந்தரம் புரர் துபக கொள்வாய் பாதாள
வந்தரம் அகத அகிகாரம் உண்டு தால்
தந்தரம் தோழ சிவகாதவதில் ஏற்ப போல
தந்தரம் செயவது பதை சாறிக் கொண்டு
வந்திரர்கள் அகையால் சகதாபரத்தயின்
கட்டளைவினறிப் பாதாளச் சினைவி
யந்தரம் பாதாளச் சினைவி தந்தரம்
வந்தரம் கொடுமபாணதர்ப் பெரிய
தந்தரம் தந்தரம் தந்தரம் தந்தரம்
தந்தரம்

தமிழக அரசு வெளியிட்டுள்ள உணவுப் பொருள்கள் விலைகள் சீரமைப்பு பற்றிய

டனையன் ஒடிப்
 போனபடி யாக
 பெரிய வேளா
 னைத் தஞ்சைக்
 க்கு எட்டக் தன
 பந்தியாகத் தக்கா
 வர்த்தி தியமித்
 தி டுக் கி டா ர
 டுனையால் பாது
 ளை வினையி
 னி துத்து யானையும
 விட்டவர்க்க உனக்கு
 .அ து க ர ம
 தி டுனஸ்" என்ற
 ம ன ட ய மா ன
 அ மெய்க்குதார

பொன்னியின்
செல்வா அவர்
கருத்து என்ன
பதில் சொல்கிறார்
என்று தெரி
யாமல் மென
மாக தீவிர

மணிமேகலை
யிஃ ஸிவநாய சிவ
தா மஃ நிமகே
யகமகமகமக
சுதா

தொடருகிறது

பொன்னியின்

செல்வன்

திரைப்படம் (தமிழ்) அகநாடகம்

வானதியின் யோசனை

இ

தளமொழி வா
மருதம் மருத
சாலை இதுவரு
தா நடந்த
வாகு வாகு
னது தேரு
கொண்டு கொ
தந்தனை தென்

இப்போது சற்று மன கொண்டு காத்தா
மாமா' வானதி தன்னை போ வேண்டு
மாமா' சாலை வாருங்கள்' சாலை
போனதில் போனவர்கள் செல்லு
ஒன்று செல்லுவிட மாட்டாள்
என்றாள்

மனவாழ்வு வா வேண்டி சாலை
வந்தார்கள் இளைவரின்
முன்பு மாமனது வேண்டி
தாமா' இளைவரின் மாமா
மாமா' வானதி செல்லு
மாமா' வானதி செல்லு

யும இளைவ அவருள் யு
ளைவரின் தாங்கள் இளைவரை வேண்டு
முன்பு வானதி மாமா சகலவாதி போ
இளைவரை மாமாது இறக்கி வை
போ என்று இருக்கிறா காத்தியில்
கத்தியில் அடிமுள்ள பொன்னாடிகை
தா போய்த தாமதம் கடைசிக
காத்தியில் போதியாக கழிக்க
விதாபுகிறா' என்றாள்

மாமா' தங்கள் இதுவரு வந்த
போது காணா இளைவரின் அனாத
தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்
இதய பொருள் இளைவின் வந்து முறை
யுள்ள அனாத தேடு இளைவரை
மாமா' வானதி செல்லு போய அவரை
வந்தனை செய்ய விட்டாள்

அமரர் கஸ்கி

'இந்தப் பெண் யார்' என்றாக
இவள் இய்யடி வீடமி அழுகிறாள்'
என்று வினா கேட்டாள்.

'தேவியே! இவள் மாயா' இவள்
தான் சம்பவஸ்தா மகள் மணி
மேகலை.

'ஓகோ' சம்பவஸ்தா சிறையில்
இருப்பதை எண்ணி அழுகிறாள்
ஆகதம அழி வேண்டாம் பெண்மே!
உன் தந்தையை விடுதலை செய்து
அழித்து வந்தாடி சகலவர்களுடைய
பின்புலத்து விட்டார் பாதாளச்
சிறைக்குப் பாதகப் புகார் மூலமே
போய் துக்கிறாள்' என்றாள் மனைய
மாவ.

"தாததா" இவள் தன் தந்தையார்
பற்றி மட்டுமே கவலைப்படவில்லை
வானா துடித்து விளம்ப பற்றக் கவ
லைப்பாடுகிறாள் அவரை விடுதலை
செய்யுங்கள் இளவரசரை தான்
தான் கொன்றேன் என்று முடிவு
கிறாள்' என்றாள் இளைவ.

பாட்டி

'ஓகோ' அய்யடி இவள் கொல்லு
வகைய தந்தாள் இளவரசரை வேண்டு
மானால் பாதாளச் சிறையில் கொண்டு
போய் அங்கு தடுத்து வைக்க வல்லதது
இளவரசனை வந்திக்க முடியாது'
என்றாள் பெரிய வினா.

மணி மேகலை வாய்க்கொண்ட
தந்தையையைப் பார்த்து அதுதான்
தான் கொல்லும் இளவரசி' என்ன

பும் அவர் இருக்குமிடத்தில்
கொண்டு போய் அடைக
கச் சொல்கிறார்கள்" என
றான

சேனாதிபதி வேளா
தமது நெற்றியை விரலாக
தொட்டுச் சுட்டிக்காட்டி,
மௌனிய மூலிய, 'இந்தப்
பெண்ணைக் குதச் சித்தம்
பெறவிதது விட்டதாகக்
காண்கிறது" என்று கூறி
னார்

துவரை கமமா
இந்த வானதி
இப்பொழுது
பேச்சில் குறுக்கிட்டு "பெரி
யப்பா' மணிமேகலையின்
சித்தம் சரியாகத்தான்
இருக்கிறது. உங்களுக்கும்
திருக்கோவலூர்ப் பாட
டனுக்கும் தான் சித்தம்
சரியாக இல்லை என்று
தோன்றுகிறது சிறையில்
ள்ள வடுவத்தினவர்தான்
பொன்னியின் செல்வந
டைய அருமைத் தோழர்
இளையபிராட்டியிடமிருந்து
ஒளக கொண்டு போய்
பிடுங்குகையிலிருந்து பொன்
னியின் செல்வரை
அழைத்து வந்தவர் வீர
சொரக்கம் அடைந்த
இளவரசருடைய பூண்
தம்பிகளைக் குதப் பாதநீர்
மாலிருந்தவர். அவர் மீது
குற்றம் சாட்டிச் சிறையில்
வைத்திருப்பவர்களுக்குத்
தான் சித்தக் கோனாதாக
இருக்க வேண்டும்" என
றான

"ஆகா! இந்தப் பெண்
எப்போது இவ்வளவு
வாயாடியாளான? வானதி'
இளையபிராட்டியிடமிருந்து
தீ கற்றுக் கொண்டது இது
தானா? பெரியவர்கள்

முன்னால் வாயைத் திறக்காமல் கமர
இருப்பதற்கு நீ இன்னும் பயிற்
வலையை' உள்ளவன் ஏதாவது கேட
டாக பதில் சொல்ல வேண்டுமே இல்லா
விட்டால் வாயை மூடிக் கொண்டிருக்க
வேண்டுக" என்றார் பெரியவேளார்.

மலையமான் 'சேனாதிபதி' இங்க
குழந்தையின் மீது ஏன் கோபித்துக்
கொள்கிறார்கள்' இப்பக்கங்கள்வாக்கின்
மனத்தில் உள்ளதைப் பின்ன வெளி
விட்டான்" என்றார்.

குந்தனை "ஆம்' மாமா' வானதியை
நீங்களும் நானும் இனி மீட்ட நடவடிக்கை
பந்து உரிமையாக நான்கு அவன்
சொழி சமர்ப்படுத்திய சக்கரவர்த்தியை
யாக்கி மீட்டாததில் அமாவாசை
அப்போது அவருடைய கட்டளைப்படி
தாங்களும் நானும் திறைவேற்ற
வேண்டியதாகும்" என்றான்.

"அருளமொழி மட்டும் அதற்கு
இசைந்தால் ஒரு தொல்லைமும் இன்
ஸைய' மருட்டி நேரத்திலேயே பாதாள
சிறையில் உள்ளவர்கள் அதனை
பேரையும் விடுதலை செய்யும்படி
கட்டளையிட்டலாமே?" என்றார்
மலையமான்.

"தங்களுக்கும் என்னையும் வெளியில்
உள்ளவர்கள் அதனை பேரையும்
பாதாள சிறையில் பிடித்துப் போடு
படியும் கட்டளையிட்டலாம்" என்றார்
சேனாதிபதி பெரிய வேளார்.

'ஹயா' நீங்கள் இருவரும் பெரியவா
கள் உங்களை மறுத்துப் பேச வேண்
டியிருக்கிறதே என்று வந்ததப்படுகிறோ
ஆயினும் அவசரமாகச் செய்ய வேண்
டிய காரியத்தை விட்டு விட்டு உத்தேச
பேசுகிறீர்கள் " என்று இளவரசர்
கூறுவதற்குள், சேனாதிபதி, "இளவரசர்
சொழி நாட்டின் பட்டத்து உரிமையை
நிரூபித்துக் குழப்பம் எதுவும் நீரிடா
மல் தடுப்பது மிகவும் அவசரமான
காரியம் அல்லவா?" என்றார்.

"சக்கரவர்த்தி ஒருவர் இருக்கிறார்
என்பதையே மறந்து விட்டுப் பேசு
கிறீர்கள்" என்றார் அருளமொழி.

'நாங்கள் மறக்கவில்லை சற்றுமுன்
சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து விட்டுத்தான்

நிதர்ப்பினாம் அவதான இராஜ்யப்
பிரதானையைத் தீர்த்து வைக்க ரோம
பலம் அவசரப்படுகிறார் தீர்த்து வைத்து
விட்டுக் காஞ்சியில் கரிகாலா கட்டிய
பொன் மான்சையில் போய் வசிக்கப்
பிரியப்படுகிறார்.

இதோ தான் சக்கரவர்த்தியிடம்
போகிறேன் வந்தியத்தவரின் விடு
தலைக்காக கட்டளை வாங்கிக் கொண்டு
வருகிறேன் பிறகு நீங்கள் ஆடச் செபிக்க
மாட்டீர்கள் அல்லவா?"

இளவரசர் சக்கரவர்த்தியிடம்
தாங்கள் வந்தியத்தவனைப் பற்றிப்
பிரதார்ப்பிப்பதே உத்தம என்று
பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிக்காது எனும்
நடவடிக்கைகளைப் போது சதி செய்து
வந்தியத்தவன்தான் கரிகாலரைக்
கொன்றிருக்க வேண்டுக என்று சக்கர
வர்த்தி கருதுகிறார்..."

ஆகா' அந்த எண்ணத்தை அவர்
மனத்தில் உண்டாக்கியது யார்?"

'நாங்கள் அல்ல, இளவரசர் பார்த்து
பெற்றிருந்தான் அந்த நம்பிக்கையைச்
சக்கரவர்த்திக்கு உண்டாக்கியவன் "

"அப்படியானால் பல்லவனையே தான்
போய்ப் பார்க்கிறேன் எந்த ஆதாரத்
தைக் கொண்டு அமராதிரி குற்றம்
சாட்டுகிறார் என்று கேட்கிறேன் "

பார்த்துப்பெற்ற பல்லவனைத்
தாங்கள் இப்போது சத்திக்க முடி
யாது சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை
புடன் அவன் சமூகநாயகர் விடுதலை
செய்துகொண்டு குடந்தைக்குப்
போய் நுக்கிறான் அங்கே சினைப்
பாடிவட்டாரையனையும் மற்றச் சிற
ந்தார்களையும் சந்தித்துப் பேசி உடனே
அவர்களை அழைத்து வருமாடி சக்
கரவர்த்தி சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்
இராஜ்ய உரிமையைப் பற்றிச் சமரச
மாகப் பேசிக் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்
என்று செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்
மதுரங்கக்கங்கை பாட்டம் கட்டிச் சம
மதம் என்றும் தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்.

பொ

ன்னியின் செல்வர் முக
மலர்ச்சியுடன் இணைய
பிராட்டியையும் வானதி

வையும் பார்த்துவிட்டு, "தொம்ப நடை செயதி சொன்னீர்கள்" என்றார்.

"கொஞ்சங்கு நடை செய்து, அங்கு குழிகளின் வீரப்பதங்கதும் போர் வீரர்களின் கருத்துக்களும் பாராக என்று மதுராத்தகன் சொழ் சிவகாதனம் ஏறுகிறாணா, அன்றைக்கே நுறு ஆண்டுகளாக நீயன்மை பெற்று வளர்த்த சொழ் சாமாஜ்யத்தங்கத் வீரதா காலம் ஆரம்பமாகும் என்றா சொந்திபதி.

"அங்கு சந்திக்கம் இவரை ஏழ் நாட்டிலிருந்து வட பெண்ணை நதி வேளையில் குழப்பமுட கடைமுட தொங்கும்" என்றார் மனையாள்.

"அதற்கெல்லாம் பேசுக இவருடைய தன்மை வந்தது சூதாடுவீரகன் போலிருக்கிறது அது சங்கு இவ்வாறு அதற்குள்ளே நான் சக்கரவர்த்தியிடம் எண்ணப்படி செய்து வருகியத்தவனா வீரதனை செய்யப் பார்த்தேன்" என்று அருளமொழி வாமா அங்கிருந்து வெளியேறுவதற்காகத் திரும்பினா.

"இளவரசர் சக்கரவர்த்தியிடம் தாங்கள் இந்தக் கோரிக்கையுடன் போக வேண்டாம் அதனால் "பெரும் விபத்தி" விளையும் தெளி" தங்கள் தாயினையத் தடுத்தே யோததுங்கள்" என்றா சொந்திபதி பெரிய வேளார்.

"ஆம் ஆதரதாய" வயது சென்ற இந்தக் கிழவன் சொல்லத்தை கேள்" என்றார் மிலாடுடைபார்.

"அதனால் என்ன விபத்தும் நடந்து விடும் என்று கருதுகிறீர்கள்" என்று குத்தவை கேட்டாள்.

"யாரோ சில பாதகர்கள் ஒரு பொய்யான வதந்தியைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறார்கள் அதைச் சொல்லவும் வாய் கூக்கிறது பொன்னியின் செல்வா தான் இராஜ்யம் ஆளும் ஆசையால் வந்தியத்தவனை அழற்பதிக கிரகாரைக் கொல்லச் செய்ததாக நேற்று நம் சொன் வீரர்களிடம் இரண்டு பேர் வந்து சொன்னார்கள்."

"தெய்வமே" இது என்ன பயங்கரமான அபவாதம்" என்றான் இளைய பிராட்டி குத்தவை.

"அந்த இரவுகளையும் நம் வீரர்கள்

என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா" வடவாறு வேளத்தில அழகி அழகி எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் நான் தற்செயலாக அங்கே போய் அவர்களைக் காப்பாற்றினேன்..."

பொன்னியின் செல்வா குறுக்கிட்டு "இவ்வளவு கொடுமான அபவாதத்தைச் சொழ் நாட்டில் யாரும் நம்பப் போவதில்லை நம் வீரர்களின் செயலை யிவ்ந்த தெரியவில்லையா" என்றார்.

இன்றைக்கு நம்ப மாட்டார்கள். இளவரசர் மக்களுடைய இயல்பு தங்களுக்குத் தெரியாது சில காலத்துக்குப் பிறகு மறுபடியும் இந்த வதந்தி கிளப்பும் தங்களை அறியாதவர்கள் சில நம்பக் கூடும் அன்னிய நாடுகளில் இராஜ்யத்தங்களை சேர்வினார்கள் ஒருவரை யோருவர் கொன்று கொள்வது சாவ சாதாரணமாயிருக்கிறது ஏழ் நாட்டு இராஜ வம்சத்தின் சரித்திரம் தங்களுக்குத் தெரியுமே..."

"சொந்திபதி" பிறகாலத்தில் ஒரு பொய் வதந்தி பரவும் என்பதற்காக இன்றைக்கு என் பிரான் சித்திதனைப் பாதாளச் சிறையில் விட்டு வைத்திருக்கச் சொல்கிறீர்கள்"

"பிறகாலத்தில் அல்ல. இளவரசர் இன்றைக்குத் தாங்கள் வந்தியத்தவனின் வீரதனையில் ஊக்கம் எடுத்துக் கொண்டால் நாளைக்கே சிலர் அந்த வதந்தியில் நம்பிக்கை கொள்வார்கள் சக்கரவர்த்தியின் காதுமே அது விழும் அதனால் தங்கள் தந்தையின் மனம் எவ்வளவு புண்படும் என்று யோசியுங்கள்"

பொ

ன்னியின் செல்வரின் திருமுகம் கருமேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட புரண சந்திரனைப் போல ஆய்ந்து குத்தவை தேவியைப் பார்த்து, "அக்கா" தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்" என்றார்.

இளைய பிராட்டியின் முகம் மிக்க வேதனையைக் காட்டியது அவர் பெரிய வேளாரைப் பார்த்து, "சொந்திபதி" இந்தகைய கொடுமான வதந்தியைப்

பாபப முயலுவோர் யாராய் துதம்' என்று கேட்டார்

'வடவாறில் நம் வீரர்கள் முடிந்த முழக்கி எடுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களை நான் தவிர அழைத்துக்கொண்டு போய் அவர்களை நயத்திலும் பவத்திலும் கேட்கின்ற சம்பவமையாகக் கந்தமாறனதான் இவ்விதம் சொல்லி அனுப்பியதாகக் கூறினார்கள்'

அப்போது மணி மீட்களை முன் வந்து "என தமையன் காரியத்துக்காக நான் வெட்கப்படுகிறேன் துலவனாய் ந்த என அண்ணன் பழலு இனையானி யின் போதனையினால்தான் இப்படிப் பாதகனாகிவிட்டான் உன்னையின் அடுத்த கரிகாலரைக் கொன்றவன் நான்

என்னைச் சிறையிடுவதுகள்' வல்கு தினவாசன உட்கேள் விடுதலை சொ யுங்கள்' என்று ஆகதிட்டம் அழகையு பொங்கக் கூறினான்

இனையாரிடம் அவன்முன் உ முதுகை அன்புடன் தொட்டு, 'மணி மீட்களை' சாதமாய் தீ தீ இவ்விதம் சொல்வதை யாரும் நம்ப மாட்டார்கள் போலும் ஏதேனும் அபவாதத்தைக் கிளப்புவார்கள் இந்தச் சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கு யுழி கண்டிப்புகளாகம் என்றான்

மீறத் தீர்ப்பதிபதியைப் பார்த்து 'ஐயா' தங்களுடைய புத்திமதியை காணும என சக்தாதாறும ஒப்புக்கொண்டிற்றாம் இப்போது வல்குதளவரசனா

விடுதலை செய்ய முயலுவதால் விண்
வதந்திகள் ஏற்பட இடமுண்டு என்பது
உண்மைதான் உண்மையான குரர
வானியை முதலில் கண்டுபிடிக்க வேண்
டும இதைக் குறித்து முதன்மந்திரி
அந்நித்தரிடம் நான் கருத்தாட்சிப
்பென் அவருடைய சீடன் ஆழ்வார்க்கடி
யான பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதலி
களைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்
கிறான் அவன் ஏதேனும் தகவல்
கொண்டு வருவான் பெரிய பழுவேட
டனாய்கும் பழுவூர் இனையரானியும்
என்ன ஆளார்கள் என்று தெரிய
வில்லை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட
டாலும் உண்மை வெளியாகலாம் அதற்
கிடையில் நான் இந்தப் பெண்ணிடம்

கடம்பூரில் நடத்தலையெல்லாம் கேட்டுத்
தேரித்து கொள்கிறேன்' அதுவரையில்
பாதாளச் சிறையில் வலத்தினவர்கள்
செனகரியமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய
ஏற்பாடு செய்யுங்கள் அவர் இந்தப்
பயங்கரமான கொலைகதாரத்தைச்
செய்வவில்லை என்பது நிச்சயம்'''
என்றான்

இச்சமயத்தில் "எனக்கு ஒரு
யோசனை தோன்றுகிறது. அக்கா"
என்றான் கொடும்பாளூர் இளவாசி

"சோடவானதி" என்றான் குந்தலை
"முன்னொரு தடவை நாம் இரவரும்
பாதாளச் சிறைக்குப் போய்விட்டு
லகத்திடம், திணைவிடுக்கிறதா' அது
போல நாம் எல்லா நமக்க இன்றைக்கும்

போய்ப் பாததுவீட்டு வதுவேம கடம
பூ இளவாசியையும் அழைத்துப்
போவோம்" என்றான் வானதி

குதலை பெரிய வேளாறைப்
பாதது. சோதிபதி தங்கள் குமாரி
யின் பிரசன்னையைப் பற்றி என்ன
சொல்லுகிறீர்கள்" என்று கேட்
டான

"என் குமாரியும் புத்திசாலித்
தன்மையுடையவா கடம என்று தெரி
கிறது கரிகாலா இதை அன்றியும் அந்த
இதற்கு அவருடன் இருந்தவன் வலகத்
தளவரசன் அவனிடம் விசாரித்தாலும
உண்மை புலப்படலாம்" என்றார்
சோதிபதி பெரியவேளார்

உடனே எல்லாரும் பாதானச்
சிறைக்குச் சென்றார்கள் சினைப் படி
வேட்டையா கேட்குமையை விட்டுப்
போவதற்கு முன்னாலேயே தங்க நான்

ஐம்பத்து நான்காம்
அத்தியாயம்

பினாகபாணியின்
வேலை

வை

தனியா மகன்
பினாகபாணி
அரசாங்கத்தின்
பெரிய பத
விகு வசுவ

தென்று தாமதம் செய்திருந்தான்
வந்தியத்தேவனைச் சந்தித்த தானி
லிருந்து அவனுடைய உள்ளத்தில் இருந்த
ஆளச் சிதானரிக கொழுந்துவிட்டு
ஒங்கி வளர்ந்துகொண்டிருந்தது

இதற்கு முன் அவன் எதுபாட சில
காரியங்களில் அவன் அவ்வளவாக
வெற்றி பெறவில்லை தந்தின் தேவி
அவனிடத்தில் சிந்து கருணை காட்
டியது போலத் தோன்றியது பிற்பாடு
பழங்குடி ராணி அவளை அடிப்பாடு
மறந்துவிட்டாள் குதலை தேவியைப்
பார்க்கப் போனபோது, அவர்
அவனுடன் சரியாக முகம் கொடுத்துப்

யங்கன அச்சிடும் வேலையை நிறுத்தி
விட்டார் ஆனகயால், நானயத் தொழிற
சாலை வெறுமையாக இருந்தது காவர
காரர்களும் சிவாதான இருந்தார்கள்
புலிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த
இடத்தைத் தாண்டிச் கரங்க வழியில்
பிரவேசித்துச் சென்று வலகத்தினவரசன்
வந்தியத்தேவன் அடைக்கப்பட்டிருந்த
அறையை அடைந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்க் வந்தியத்தேவனை
அவர்கள் காணவில்லை அவனுடைய
அறையில் கவரிக் மாட்டியிருந்த வளை
யங்களில் சங்கிலியால் பிணைக்கப்
பட்டிருந்த வைத்தியா மகன் பினாக
பாணியைக் கண்டார்கள் அவன் இவா
களைக் கண்டதும், "ஐயோ! ஐயோ!
என்னை விடுதலை செய்யுங்கள்!
விடுதலை செய்யுங்கள்!" என்று பரி
தாபமாக அவறினான்

பேரவும் இவ்வளவு பழையதான அம்மனை வாசலில் வந்தியத்தவன் மீது ஒரு நன்' என்று குற்றம் சுமத்தியதில் அவன் டம் அடிபட்டதுதான் மிச்சமாயிற்றே தவிர லாபம் ஒன்றும் கிட்டவில்லை.

ஆனால் முதன்மந்திரி அந்நகரா அவனைக் கூப்பிட்டு அனுப்பிக் கோடிக் கரைக்குச் சென்று ஊமைராணியைப் பிடித்துக்கொண்டு வருமாபடி அனுப்பிய போது, இவ்விதமான பெரிய பதவிக்கு வருவது நிச்சயம் என்று முடிவு செய்து கொண்டான் அந்தக் காரியத்தை எப்படியாவது சரிவர நிறைவேற்றி விட்டான் போதும், முதன்மந்திரியின் தயவினால் அவன் அடையக் கூடாதது ஒன்று மில்லை பிறகு முதற் காரியமாக வந்தியத் தேவனை ஒரு நாளை பாராக வேண்டி அப்பறம், அந்தப் பூங்குழலியின் காவதையும் அடக்கி ஒருக்கி விட வேண்டும்.

இந்த மாதிரி ஆகாசக் கோட்டைகள் கட்டிக்கொண்டு பிளாக்பாணி கோடிக் கரை சென்றான் அங்கே கோடிக் கரை வில் ராக்கமரானை மெளன் வரப் படுத்திக்கொண்டான் அவன் அவனிடம் ஏமாந்து போனான் ஆபத்துதவிக் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவன் அவன் என்று எண்ணிக் கொண்டு அவர்களுடைய முயற்சிகளைப் பற்றி அவனிடம் பேசினான் அவன் உதவியைக் கொண்டு ஊமை ராணியைக் கண்டுபிடித்துத் தஞ்சைக் கோட்டை வாசல் வளையில் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

இப் பிரயாணத்தின் போதெல்லாம் பிளாக்பாணியின் ஊமை தேவனை செய்துகொண்டே இருந்தது ஊமை ராணி சம்பந்தமான இரகசியங்களை அறியப் பிரயத்தனம் செய்தது பாதாள சிறையில் அவன் ஒருநாள் அடைபட்டிருந்த போது அங்கிருந்த பைத்தியக்காரன் ஒருவன் கூறிய விவரங்கள் நினைவுக்கு வந்தன அப்போது அவை, பைத்தியக் காரனின் உதவலாக அவனுக்குத் தோன்றியது இப்போது, அவன் கூறியவற்றை ஊமைவீரருக்கும் என்று எண்ணினான்.

யம் புயலும் மழையும் அடித்து அவன் மீது மரம் மூறித்து விழுந்ததெல்லாம் அதனால் ஏற்பட்ட காயங்கள் ஆறிய பின்னர் அவன் முதன் மந்திரி அந்நகரரைப் பார்க்கப் போனான். அதற்குள்ளே பல ரகசியமான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன ஊமை ராணி சக்கரவர்த்தியின் உயிரைக் காப்பதற்காக உயிரை விட்டு விட்டான் கரிகாலர் கொடியெழுந்த இரந்துவிட்டார் அந்தப் பட்டம் யாருக்கு என்பதைப் பற்றி எந்தக் கருமெல்லாம் அங்கே எல்லாம் போய் பட்டம் கொண்டு இருந்து தஞ்சைக் கோட்டை கொடுமபாளா வேளாள வசத்துக்கு வந்துவிட்டது பழுவட்டரை யாகவும் அவர்களைச் சேர்த்து நெற சாகஸம் படை திட்டிக் கொண்டுப் பதாகை செய்தி பரவியது பெரிய ஊதாட்டிப் போர் மூளலாம் என்பதற்கு அறிஞர்கள் தென்பட்டன.

இதற்கைப் கொடுத்தப்பாள் தினையின் வைத்தியர் மகன் பிளாக்பாணி முதன்மந்திரி அந்நகரையப் போய்ப் பார்த்தான் பெரும் கவலைக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்த அவனில் பிரம்மராஜர் பிளாக்பாணி யோடு அதிகமாகப் பேசிக் காலம் போகக் விடுமாபவிலை தாம் இப்போது காரியத்தை அவன் நிறைவேற்றி விட்ட படியால், அவனுக்குப் பரிசு கொடுத்தும் சீக்கிரமாக அனுப்பிவிட விடுமாபவா?

ஆனால் பிளாக்பாணி பாதாள சிறையில் தான் சந்தித்த பைத்தியக் காரனைப் பற்றிச் சொல்வதெல்லாம் கியதும் அவருடைய கலனம் அவன் பக்கம் தம்மியது பாண்டிய ராஜ்யத்தின் பாதாளமான மணிமதுரம் தேவநகரம் அளித்ததாகக் கூறப்படும் இத்தின் ஹாரமும் இவ்வகையில் எங்கே இருக்கின்றன என்பது அந்தப் பைத்தியக் காரனுக்குத் தெரியும் என்று கேட்டதும் அந்நகர மிக்க ஆலம் கொண்டார் அந்த மணிமதுரத்தையும் இத்தின் ஹாரத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்குப் பார்த்து சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலிருந்து முயன்றும் பலன் கிட்டவில்லை அவற்றைக் கைப்பற்றும் வரையில் பாண்டிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்

இள

ஊமை ராணி ஏறி இருந்த பல்லக்கு தஞ்சைக் கோட்டைக்கு அருகில் வந்த சம

என்பதாக யாராவது ஒருவன் முன்னத்
துக் கொண்டுதான் நப்பாண நிநுபுரம்
பயத்தில தளவிரவில் ஒரு சின்னஞ்சிறு
பையனைப் பாண்டிய சிங்காதனத்தில்
ஏறி மதும குடடிய நாடகத்தைப்
பற்றி அந்நததா ஆழவாராகடியான
மூலம் அந்நதததார இமமாதிரி யாரா
வது சிலர் அவ்வப்போது கிளம்பிக்
கொண்டுதான் நப்பாண அவாக்களுக்கு
அழகு அரங்கமும் சேர மன்னாக்களும்
உதவி செய்வார்கள் பாண்டிய நாடு ஒரு
வழியாகச் சோழ சாமராஜ்யத்துடன்
சேரத்து விட்டதாக ஏற்பட வேண்டு
மானால், சோழ சக்கரவர்த்தியை மதுரை
யிலும் முடி குடயக் கொள்ள வேண்டும்
அந்த சவையத்தின் போது பாண்டிய
இரத்தின் ஹாரதனையும் சோழா
சக்கரவர்த்தி அளிய வேண்டும்.

சவையல்லாம் முன்னமே
அந்நததா தீமாவித்தி நத
காரியங்கள். ஆகையினால்
தேவிய சமுதாடுக்குப் படைபெடுத்துச்
சென்ற ஒவ்வொரு சோழ தளபதி
விடமும் அந்நததா மேற்குறிய மணி
மகுடத்தையும் இரத்தின் ஹாரதனையும்
கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வரும்படி
சோலலி அனுப்பி வந்தார் அதுவரை
யில் ஒருவராவது அக் காரியத்தில
வெற்றி பெறவில்லை.

இப்போது பாதாளச் சிறையில் உள்ள
ஒருவனுக்கு அவை இந்நகரமிடம் தெரி
யும் என்று கேள்விப்பட்டதும் அஸ்பில்
அந்நததப பிரம்மராயர் ஆர்வம்
கொண்டது இயற்கையே அல்லவா?

பாண்டிய

ததியர்மகன் இள
னோடு செய்தியும்
கறினான் அது முதல்
மாதிரியின் ஆவத்தை அதிகமாகிய
தோடு கவனமையும் உண்டாகியது
அந்தப் பைத்தியக்காரன் சோழ
வம்சத்தைப் பற்றி ஒரு மகத்தான
இரகசியம் தனக்குத் தெரியும் என்றும்,
சோழ சிங்காதனத்துக்கு உரிமை
கொண்டாடும் இளவரசன் ஒருவன்
உண்மையில் சோழ வம்சத்தைச்
சோந்தவன் அல்ல என்றும் கூறியதாகப்

பிளாக்பாணி சொன்னான்

இதையெல்லாம் கேட்டதும்
அந்நததா முதலில் தாமே பாதாளச்
சிறைக்குப் போய் அந்தப் பைத்தியக்
காரனைப் பாரக் கண்ணினால் பிறகு
அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டார்
தாம் அங்கே போனால் எதற்கு
என்னத்திற்கு என்ற கேள்விகள்
கிளம்பும் மனையமாளும் வேளாடும்
அந்நததரிடம் பூரண தம்பிகளைக்
கொண்டிருக்கவில்லை அவர் சக்கர
வர்த்தியின் விருப்பத்தின்படி மதுரைத்
தகன் கட்சியை ஆதரிப்பதாகவே
அவர்கள் கருதியிருந்தார்கள் தாம்
பாதாளச் சிறைக்குப் போனால்
அதவிடத்து ஏதேனும் புதிய சந்தேகங்கள்
அவாக்களுக்கு ஏற்படும் சமயவரையரைப்
பாரக்கப் போவதாகவும் எண்ணிக்
கொள்வார்கள் - இந்த அமசத்தைப்
பற்றி தனக்கு யோசித்த பிறகு அந்நததா
வைத்தியர் மகனையே உபயோகித்துக்
கொள்ள விதமின்னார் தம் முதலினர்
மோதிரத்தைக் கொடுத்துப் பாதாளச்
சிறைக்குச் சென்று அந்தப் பைத்தியக்
காரனைப் பாரத்து வரும்படி கூறி
னார்.

பிளாக்பாணி அவவிதமே அப்
பைத்தியக்காரனைப் பாரக்கப்
போனால் பக்கத்து அறையில் வந்
தியத்தவன் அங்கே பட்டாடு
கிடந்ததைப் பார்த்ததும் அவனுக்குக்
குதூகலமே உண்டாகிவிட்டது அந்த
அறையின் வாசலில் சென்று நின்று
வந்தியத்தவனுடன் பேசக்கொடுத்தான்
வந்தியத்தவன் அவனுடன் பேச
வில்லை அதனால் ஆத்திரம் அடைந்து
அவனை தளராகத் திட்டிவிட்டு
அடுத்த அறைக்குப் போனால் பைத்
தியக்காரன் அவனிடம் கழகமாகப்
பேசினான் உண்மையில் அவன்
பைத்தியக்காரன் அல்ல என்பதைப்
பிளாக்பாணி கண்டு கொண்டான்
பிறகு, பாண்டிய நாட்டு மணிமகுடம்
- இரத்தின் ஹாரம் ஆகியவற்றைக்
குந்திக் கேட்டான் பைத்தியக்காரன்
உட்கை மென்னமானான் சோழ
வம்சத்து இரகசியத்தைப் பற்றியும்
சோலல மறுத்துவிட்டான் "எனக்கு

முதலில் விடுதலை உத்தரவு வாங்கி வா' ப்ரத்தான சொல்யை' என்று கூறி விட்டான்.

திருமதி வந்து பிணாகபாணி முதல மாதிரியிடம் தன்னுடைய விதான வியைப் பற்றிக் கூறினான் அவனை விடுவித்துக்கொண்டு வந்தால் தீர்ப்பைப் படைக்கிறேன் என்று தெரிவித்தான். முதலமாதிரியிடம் அது உத்தரவுத் தோன்றியது இம்மாதிரி இரண்டாம் உரிமை பற்றிக் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கும் நிலைமையில் அப்பாக்காரன் இரண்டாம் உரிமைப் பற்றிப் போகப் பைத்தியக்காரனைச் சிறையில் வைத்திருக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு அவனைத் தாது அரண்மனையில் அழைத்து வந்து உரிமையை அரண்மனையிலும் என்று எண்ணினார்.

அதன்பேரில் கொடுமபாளையம் வேளாண் பார்த்து அவரிடம் ஒரு வாய் இதன் செயற்கையைக் கூறினார். வேளாண் பழங்காலம் முதல் வந்திருக்கிறது. முன்னால் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட கைதியை முதல மாதிரியின் விடுதலைப் பிரகாரம் விடுதலை செய்வதில் பெரிய வேலை இருக்கிறது. ஆகவே ஒன்றும் தோன்றவில்லை என்று, அப்பாத்தியக்காரன் கைதியை விடுதலை செய்கக் கூடாது என்று கொடுத்தார்.

எத வாங்கிக்கொண்டு பிணாக பாணி காவத்துடன் பாதாள சிறைக்குச் சென்றான். முதலில் வந்தியத்தவன் அளவின் வாசலில் நின்று அவனை விடுதலை செய்ய உத்தரவு கொண்டு வந்த தபாலகர சொன்னான் வந்தியத்தவன் அதை உரிமை என்று தபாலகரத் தொடங்கினான் உரிமை பிணாக பாணி தன் உரிமை சொற்பத்தாகக் கூட்டினான் வந்தியத்தவனை தவறாகத் திட்டிவிட்டு, "உனக்கு தாக்கத்தி மூலையில் கடி மாதிரி மேலைதான் விடுதலை" என்று எத்தாளம் செய்தான் பிணாக அத்த

அளவாகத் சென்று பைத்தியக்காரனுடன் கழுதமாகப் பேசினான் அவனைச் சுவரோடு சேர்த்துப் பிணைத்துத் தந்த சங்கிலிகளை அவிழ்த்து விட்டான். இதை உரிமை விடுதலை உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான் இப்போதாவது உனக்குத் தந்த இரண்டாம் உரிமை சொல்லு வா' என்று கேட்டான்.

முதலமாதிரி அத்தத்திடம் அளவாகப் போவதற்கு முன்னால் தான் அந்த இரண்டாம் உரிமை கொள்ள வைத்தவர் மகன் விடுதலை பிணாக

பைத்தியக்காரன் தன்னுடைய விடுதலையில் அவனை ஒரு சில நாட்கள் கொண்டு வந்தான் காண்பது அவனை வெளியேற்றுவதற்கும் அவரைப் பட்டவனாகத் தோன்றவில்லை. பிணாகபாணியின் வார்த்தையில் அவனைத் துன்பினைக் கொண்டு வந்தாலும் தெரியவில்லை. "என்ன" என்று உத்தரவு வா' கொடுத்தது' சிறை வந்தது வேளாண்மையைத் தோண்டித் தோண்டி விடுதலை வேளாண்மை' என்று திட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

நமசிவாய பக்கத்துக் கவரிவிடுதலை கரகம் பெயர்ந்து விடுதலை பிணாகபாணி என்னவென்று திருமதிப் பாதத்தோடு வந்தியத்தவன் அவன் பிணாகபாணி தோண்டித் தோண்டித் தந்தியை அவரைக்கு எடுத்துக் கொண்டான் வந்தியத்தவன் அவன் பிணாகபாணி கழுதமாகக் கொட்டியது பிணாகபாணி கைலியத்த கத்தியையும் கட்டி விட்டான். இரண்டாம் சிறு தோண்டித் தோண்டித் துவந்தியத்தவன் செய்தார்கள் அச்சமாய் பைத்தியக்காரன் கவரி மட்டியிடுதலை சங்கிலி ஒன்றை தூக்கிப் பிணாகபாணியின் கழுத்தில் போட்டு இறுக்கினான்.

(தொடரும்)

யொன்னியின் செஸ்வன்

ஐம்பத்து ஐந்தாம் அக்டோபர்

“பைத்தியக்காரன்”

சு

டம்பூரிலிருந்து தஞ்சைப் பிரயாணத்தின் முதற் பகுதியில் வந்தியத் தேவன் பெருமப்பாடும் தினைவிழத்த நிலையில் இருந்தான். கட்சை

வண்டி ஒன்றில் அவனைக் காட்டிப் போட்டிருந்தார்கள் கங்காலன் உயிரிழந்த அளந்தாவு புகையும் தீயும் அவனை வெதுவாக வாட்டியிருந்தன பிரயாணத் தின்போது சிந்து தினைவு தோன்றிய பைதெல்லாம் கண்களின் எரிச்சலும் உடம்பின் தோஷம் அவனுக்கு அளவிக் காத வேதனையை உண்டாக்கின அரை தினைவாக இருந்தபோது ஏதேனோ பயங்கரமான தோற்றங்கள் அவன் முன்னே தோன்றி அவனை வாட்டி எடுத்தன விரயாண்டியனுடைய தலை

மட்டும் அவன் முகத்தருகில் வந்து அப்படியே என் பதிகந்த தறுக்கித் தீர கிராய” என்று கூறி விட்டுக் கோபமாக விழிகத்து நகிவிட்டு சமயம் அணி பணி அவங்காரங்களுடன் அவன் முன்னால் தின்று புன்னகை புரிந்து அவனைத்தன் மாயவளையில் அகப்படுத்தப் பார்த்தான் இன்னொரு சமயம் தலை விரி கோலமாக தின்று கணனிப் விட்டுப் புலம்பினான். மற்றொரு சமயம் பேயக் கோலம் பூண்டு பயங்கரமாகச் சிந்தான் ஆதித்த கரிகாலனைத் தோடாந்து ஒரு தீமுதுநவம் எகயிய கதகியுடன் வந்து கொண்டிருந்தது வந்தியத்தேவன் அதைத் தடுப்பதற்காகப் பாயந்து

அமரர் கஸ்கி

சென்றபோதெல்லாம் இன்னொரு 71 டைக நிறுவனம் வடிவம் பின்பற்றமாக வந்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்து நிறுத்தியது கொழுத்துவிட்டு எரித்த தெருப்பின் அவனை ரஸ்தாவிலும் அவனுடைய தோழர்களும் தூக்கிப் போட்டார்கள் அவன் உடம்பு பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தபோது, கந்தமாரன் அவனைப் பார்த்து "அடே சித்தகத் துபாசி" எனக்கு தனராய் பிஷ்ணும" என்றான் பார்த்திப்பந்தியன் அவனைப் பார்த்து 'அடே' எனக்கு இளையயிராட்டி துருவகத்தம் திருமணம் தீர்ச்சயமாகிவிட்டதா' முகாததம் எப்போது" என்று கேட்டுவிட்டு இடி இடி என்று சித்தியன் சேந்தன் அழதன் அவனைத் தீயிவிட்டுத் தப்பிவிடப்பதற்காக எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தான் வைத்தியரின் மகன் பிளாகபாணி ஒரு மாதத்தின் பின்னர் திருந்து சேந்தன் அழதன் தளையில் ஒரு பெரிய தடியால் அடித்தான்

உடம்பெல்லாம் தீப்பற்றி எரித்த போது வந்தியத்தெவன்குஞ்சு சக்கிர படியாத தாகம் எடுத்தது 'தனனீர்' தனனீர்" என்று அலறி என்னினான் ஆனால் சபதம் வாலில்லை தொண்டை வறண்டு சாகத் விடும் நிலைமையை உண்டாக்கிக் கொண்டு அவனைப் பிரம்ம பாயம் செய்ந்து இந்த நிலையில் மணிமேகலை கையில் பொருகிவிட்டதில் தேவாமிரத்ததை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவன் வாயில் ஊற்றினான் அவன்குஞ்சு அவன் நன்றி கூற எண்ணுவதற்குள் அவன் இரண்டில் மறைத்துவிட்டான் 'ஆகா' இந்தப் பெண்ணின் அன்புக்குப் பிரதியாக மூன்று உலகங்களையும் அளிக்கும் ஆனால் தனக்கு என்று ஒரு சான் அகலம் உள்ள இராஜ்யம் கூட இல்லாத நிலையில் இருக்கத்தப்போது, மணிமேகலைக்கு மூன்று உலகங்களையும் கொடுப்பது பற்றி நினைப்பது என்ன அறிவினம்?

அதோ பூங்குழலி "என் காதலர்களைப் பாரா" என்று கொள்ளிவாய்ப் பிராககளை அவன் கட்டிக்கொடுத்து கிரான் என்ன அதிசயமான பெண்" "இந்த மண்ணுலகத்தில் மட்டும் ஏன்

செழுகிராய்' பொன்னுலகத்துக்கு வன்னை அழைத்துச் செல்லுகிறேன் பாரா" என்று கூறுகிறான் "பொன்னியின் செல்வன் உள்ள உலகத்தைத்தான் செல்லுகிராய்" என்கிறான் வந்தியத்தெவன் உட்கை நாலாபுறமிருந்தும் கொள்ளிவாய்ப் பிராககளை வந்து அவனைச் சூழ்ந்துகொள்ளுகின்றன வந்தியத்தெவன் பீதியடைந்து கண்களை மூடிக் கொள்கிறான் பிராககளை அவனைக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கையில் மணல் மேட்டின் மேல்நீர் கிழி உருட்டி விடுகின்றன

வந்தியத்தெவன் திடுக்கிட்டுக் கண்கள் விழித்துப் பாரக்கிறான் கையில் தீவரத்தினைப் பிடித்த காவல வீரர்கள் அவனை ஒரு படகில் ஏற்றிவிடுகிறார்கள் என்று தெரிந்துகொள்கிறான் இது என்ன கதியா தெரியவில்லை கொள்ளிடம் அல்லது காடவரி அல்லது குடமுத்து ஆறாக இருக்கலாம் இதற்குள் மறுபடியும் இரண்டாம் வந்து கவிந்து அவன் அந்நிலை மறைத்துக்கொள்கிறது

பபடி எத்தனையோ விதமான அநுபவங்களுக்குப் பிறகு திடீரென்று எழு கட்டும் கொத்தித்துப் போவதுபோன்ற சபதம் கேட்கிறது அவன் மேலே ஒரு பெரிய அலை வந்து மோதி அவனை மூழ்க அடிக்கிறது இப்போது வந்தியத்தெவன் பூண்ப் பிராககை வந்தவனாகக் கண்கள் விழித்துப் பாரக்கிறான் எதிரே நிற்கும் தாத்தின் தந்தையாக கோட்டை வாசல் தெரிகிறது அவன் கட்டுண்டு வித்த கட்டை வண்டிக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் நானாபுறங்களிலும் ஜன் சமந்தநிமாகக் காட்சி அளிப்பதைக் கண்கொண்ட அதனைப் பேரும் சோத்து ஒலிமீடும் ஒன்றான ஏழு கட்டும் போவதுபோன்ற சபதமாகத் தனக்குக் கேட்டது என்று அறிக்கிறான் ஆதித்த சக்கரவர்த்தி கடைசி ஊர்வலம் தஞ்சைக் கோட்டையை நெருங்கி விட்டபடியால் தான் அவ்வளவு கட்டம் என்றும் தெரிந்துகொள்கிறான்

சிந்து சாதகக்கெல்லாம் அதனை

கூட மும் அவ்விடம் விட்டு அகன்று சென்றுவிடுகிறது அவனும் சம்பு வரையரும் மட்டும் காவலர்கள் சிலா புடைகுழத் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள் ஆகா' அந்த மகா வீரரின் இறுதிக் கிரியைகள் நடக்கும்போது, அவருடைய அந்தரங்கத்துக்குரிய தோழனாக இருந்த தனக்கு அருகில் இருக்கவும் இயலாமற் போயிற்று அவனுடைய துரதிாஷம் இது மட்டும்மா' கடைசி வரையில் அவருடைய உயிருக்கு ஆபத்து வராமல் பாதுகாக்க எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்துத் தோல்வியடைந்த தன் பேரில் அவரைக் கொன்றதாகக் குற்றம் சுமத்தியிருக்கிறார்கள்' அவருடைய திருமேனி கடம்பூர் மானிகையில் பிடித்த தீயிலேயே எரிந்து போகாமல், இதனைய மகா வீரனுக்குரிய மரியாதைகளைப் பெருத்திரான மக்கள் செய்வது சாதியமாகும்படி செய்தவன் அவன். அப்படிப்பட்ட தன்னை இப்போது கொல்காரர்களையும் சதிகாரர்களையும் அடைக்கும் பாதாளச் சிறைக்குக் கொண்டு போகிறார்கள் கொண்டு போனால் என்ன' சீக்கிரத்திலேயே தன்னைப் பற்றி இனையபிராட்டியும் பொன்னியின் செல்வரும் விசாரிப்பார்கள் விசாரித்துத் தான் சிறையில் அடைக்கப் பட்டது தெரிந்ததும் பதை பதைப் பார்கள் உடனே சிறையின் சாலையை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வருவார்கள் தன்னை விடுதலை செய்வார்கள் கரிகாலரின் உயிரைத் தன்னால் காப்பாற்ற முடியாமற் போன போதிலும் அவருக்காகத் தான் செய்த முயற்சிகளையெல்லாம் அறிந்து பாராட்டுவார்கள்...

ஆனால் உண்மையாகவே பாராட்டுவார்களா' தன்னுடைய ஞாபகம் அவர்களுக்கு இருக்குமா' சீக்காதரனைப் பறி கொடுத்தவர்கள் அந்தத் துக்கத்தில் மற்றையெல்லாம் மற்றது விட மாட்டார்களா' தான் குற்றவாளி இல்லை என்று சொன்னால்தான் நம்புவார்களா' தம்பினாலும் முன் போல

தன் பேரில் தட்புரிமை பாராட்டுவார்களா?

தங்க தாண்டித் தொழிறசாலையின் வழியாக அவனைப் பாதாளச் சிறைக்குக் கொண்டு போனபோது அவனுடைய நம்பிக்கை வர வரக் குறைந்து கொண்டு வந்தது அந்தத் தொழிற சாலையைச் சின்னப் பழுவிட்ட டரையா சற்று முன்னதாகவே முடிவிட்டா அந்த வழியில் அப்போது ஆங்காங்கே சிறைக் காவலர்கள் மட்டும் தினறார்கள் அவர்கள் பனை மரச் சின்னம் பொந்தத் பட்டயங்களைப் பூண்டிருக்கவில்லை கொடும் பாஞ்சா வேனார் பழைய சிறைக் காவலர்களை யெல்லாம் அனுப்பி விட்டுத் தம்முடைய ஆட்களை அங்கே காவலுக்குப் போட்டிருந்தார் புதிதாகச் சிறைக்குள் வந்த இரவரையும் அவர்கள் வெறிக் வெறிக்கப் பார்த்தார்கள் ஒருவரோடொருவர் "இவன்தான் கடம்பூர் சம்புவரையன், இவன் வாணர் குலத்து வந்தியத்தேவன் இவ்வரசனைக் கொன்ற சண்டாளர்கள்" என்று பேசிக்கொண்டது வந்தியத்தேவன் காதில் விழுந்தது புலிக் கணடுகள் இருந்த அறை வழியாக அவர்களை அழைத்துச் சென்றபோது, சோழர் குல மன்னர்களின் மறக்கருணைக்கு அவை சின்னங்களாகத் தோன்றின மறுபடியும் சிழிற்சுவிய படிகள் வழியாக அழைத்துச் சென்று வந்தியத்தேவனை ஒரு தனி அறையில் அடைத்துப் பூட்டி விட்டுக் காவலர்கள் சென்றபோது, அவனுடைய நம்பிக்கை முழுதும் போய்விட்டது அவசிருத்து தான் விடுதலையாகப் போவதில்லை உயிர் போன பிறகு தன் உடலைத்தான் ஒதுவேளை அவசிருத்து அப்புறப் படுத்துவார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டான் சின்னப் பழுவேட்டரையருக்கு முன்னமேயே தன் பேரில் சந்தேகம் பார்த்திப்பந்திராண்களோ தன் பேரில் ஒரே துவேஷம் சிழவன் மனைய மாணுக்குப் பார்த்திப்பந்திரன் பேச்சில் தான் நம்பிக்கை பழுவேட்டரையர்கள் பரிந்து பேசச் சம்புவரையர் பேரில்

தூறியிலை என்று சீக்கிரத்தில்
விடுதலை செய்வதற்கு யார் சிந்தனை
எடுத்துக் கொண்டப் போகிறார்கள்
ஒருவரும் இல்லை. தன் பேரில்
கொடைக் குற்றமே சாட்டி விடு
வார்கள் தூறடி சாட்டிப் பகிரங்கமாக
விசாரணை செய்வார்களா? விசாரித்
தால் ஒரேயளவு அவன் உண்மையை
எடுத்துச் சொல்லிப் பார்க்கலாம்
இல்லை. இல்லை! விசாரணையே
செய்ய மாட்டார்கள் விசாரணை
நடத்தினால் நடுநினைப்புப் பற்றியும்
ரவிதாஸன் கூட்டத்தைப் பற்றியும்
உண்மை வெளியாக விளையும்
கலாம். அதையெல்லாம் யாருமே
விடும்பமாட்டார்

கள். தன்னை அச் சிறையிலேயே
விட்டுச் சாட்டிப் விட்டு விடுவார்களா
அல்லது விசாரணை ஒன்றுமின்றிக்
கரிகாலரைக் கொன்றவன் என்பதாகத்
தீர்மானித்து நாறாந்தியில் கொண்டு
போய்க் கழு மரத்தில் ஏற்றி விடுவார்களா

நெய்விடம் முதன்முதலில் தஞ்சை
நகருக்குப் புறப்பட்டு வந்தபோது
அவன் உண்டத்தில் பொங்கிக் கொண்
டிருந்த உற்சாகம் என்ன? என்ன
வெல்லாம் பகர களவு கண்டு கொண்
டிருந்தான்? முகமியமாக, குடத்தை
ஹோதிடர் விட்டால் இன்னையிரட்டி
தந்தனவையையும் வானநிலையையும்
நகரத்திலே இருந்து அவன் எப்படிப் பார்க்க
முடியும்? கிட்டி மிகுந்துகொண்டு
இருந்த தஞ்சைக்கு வந்தான்! அப்போது
சொன்னப் பழுவேட்டரைவர் தன்னை
ஒரளவு என்று சந்தேகித்துப் பாதாளச்
சிறையில் அடைத்து
விடுவாரோ என்று
அவன் சிந்தித்தான்

அந்நியநுஷ்டி அது இப்போது மேலேநாத
வந்ததில் உண்மையாக விட்டதே' மான்
மெளரியில் உலகாசபாபகத் தீர்த்து பறகதம்
பறவையையப் போட வாய்க்காத கருத்த
தொண்டி உத நுண்ண இதை இதுவரை நத
அன்றியில் இது விட்ட பதனை' இதில்
தண்ணில் எதனைக் காண இதை எப்போ
எப்போது' எப்போது' உயிர் வந்ததற்கு
எதற்குப் பண்பில் மதி தேவ தொண்டியது
தான்

இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி எண்ணி
பகதானது உது தொண்டியு உடையத
நு உத்காள் வந்ததாதேவன்

இ

கதா சம்பந்தில் பகதது
அன்றியில் காட்டி தொண்டி
என வந்த கண்ணியது இது
பது அன்று தொததுகதன்
உடைய காண கதேவான் துண்டி
தொண்டியிற் தொண்டி
என்ற தொண்டிப் பதி குறு
தொண்டி

வந்ததாதேவன்

உடைய தொண்டி

அதற்கு

டைப ரூபகம் வந்தது பாடியவன் அவன் இடைவை சேந்தன் அழகு ணுடைய ரூப தெய்வீகமான இனிமை பொருந்தியது இப்போது பாடுகிற தூவ காண கடுமானது ஆயினும் அந்த பாடலை இங்கே பாதாளச் சிறையில் இருப்பவன் பாடும் காரணம் என்ன?

சில, சிலா! காதால் கேட்க முடிய வில்லை பாதாளச் சிறையில் அடைபட்டிருப்பது போதாது என்று இந்த அபூர்வமான சங்கீதத்தைக் கேட்கும தண்டனை வேறேயா?"

"யார், அப்பா, அங்கே" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"நான்தான் பைத்தியக்காரன்" என்று பதில் வந்தது

"அப்பா' பைத்தியக்காரர்' கருணை கரிந்து உன் பாட்டை திறந்து"

"ஏன்? என்னுடைய பாட்டு உனக்குப் பிடிக்கவில்லைவா?"

"பிடிக்காமல் என்ன? உன் பாட்டு எனக்கு ரொம்ப ரொம்பப் பிடிக்கிறது"

"பாட்டை திறத்திய பிறகு ரொம்பப் பிடிக்கிறதாகும்"

"அப்படி ஒன்றும் நீ பைத்தியக்காரனாகத் தெரியவில்லை இந்தப் பாட்டை உனக்கு யார் சொல்லிக் கொடுத்தது?"

"தீ இப்போது இருக்கும் அறையில் சில காலத்துக்கு முன்பு இன்னொரு வாலிபன் வந்திருந்தான் சில நாட்கள்தான் அவன் இருந்தான் அப்போது அவன் ஓயாமல் இந்தப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்' எனக்கு அது பாடமாவிலிட்டது" என்றான்

வந்தியத்தேவன் உடனே அந்த வாலிபன் சேந்தன் அழகுதான் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டான் தான் உயிற்றுச் செல்வதற்கு உதவி செய்வதற்காகச் சேந்தன் அழகுதனைச் சிவனப் பழுவேட்டையார் சில நாட்கள் பாதாளச் சிறையில் அடைத்துக்கொண்டிருந்தான் எனப்பதைக் கௌலிப்பாடிருந்தான் இந்த அறையில் இருந்தவன் அவனாகத் தான் இருக்க வேண்டும் ஆகா'

சேந்தன் அழகுதன் எவ்வளவு தங்கமான பிள்ளை' எத்தனைய அருமையான செங்கிதன்'

இந்த அறையில் சிலநாள் இருந்த வாலிபன் யார்' உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டான்

தெரியாமல் என்ன' அவன் பெயர் சேந்தன் அழகுதன் யாரோ ஒரு கனம்மச்சியின் மகனாம்' உண்மையில் அவன் யார் என்பது மட்டும் உலகத்துக்குத் தெரிந்ததால்...?

"தெரிந்தால் என்ன ஆகும்?"

உலகம் தடைகீழாகப் போய் விட்டம்'

உலகம் தடை கீழானால், நமக்கு இந்தப் பாதாளச் சிறையிலிருந்து விடுதலை கிடைக்குமா?"

திசையமாய்க் கிடைக்கும்?"

"அப்படியானால் அவன் யார் என்றுதான் சொல்வேன்?"

"அவ்வளவு கலப்பமாக உன்னிடம் சொல்லி விடுவேனா' அதைச் சோழ சக்கரவர்த்தியின் காதிலே மட்டுந்தான் சொல்வேன்' இன்னும் கந்தர சோழர் தானே சோழ நாட்டின் சக்கரவர்த்தியாயிருக்கிறார்?" என்று கேட்டான்

"ஆமாம்; அதைப் பற்றி உனக்கு என்ன சந்தேகம்?"

'சில நாளைக்கு முன்பு இங்கே சில மாறுதல்கள் நடந்தன பழைய சிறைக் காவலர்கள் எல்லாம் மாறிப் புதிய சிறைக் காவலர்கள் வந்தார்கள் தங்க நாயக வாப்பாடல் சாஸனைய முடிவிட்டார்கள் அதை மூடாதிருந்த போது கள்ளர்கள் வேலை செய்யும் சபதம் இடைவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்."

"ஏன் முடி விட்டார்கள்! ஏன் காவலகாரர்கள் மாறினார்கள்?"

செனப் பழிவிட்டாரெயர் கோட்டைக் காவலை விட்டு ஒடிப் போய் விட்டாராம் கொடும்பாளூர் வேளார் தஞ்சைக் கோட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டாராம் காவலகாரர்களின் பேச்சிலிருந்துதான் இவைகளைத்

தெரிந்துகொண்டேன்..."

"ஓகோ! அதுவும் அப்படியா?" என்றான் வந்தியத்தேவன் உண்மை விடையை அவன் பெரு வியப்படைந்தான்

கொ

டும்பாண்டி பூதி விகிரமகேசரி தன்னை நன்கு சோதித்து அறிந்தவர், அவர் ஒரு

வேளை தன் பேச்சை நம்பித் தன்னை விடுத்தலை செய்வாரா? அவரால்தான் அது எப்படி முடியும்? யாராலேதான் முடியும்? இளவரசர் கரிகாலனாக கொண்டுவன் என்று குற்றம் சாட்டப்பட வளை யார்தான் எளிதில் விடுதலை செய்து விட முடியும்?

"என்ன, நம்பி, மென்னமாகி விட்டாய்? மறுபடியும் பாடத் தொடங்குமோ?" என்று பைத்தியக்காரன் தொண்டையைக் களைத்தான்

"வேண்டாம், வேண்டாம்! நீ கூறியதைப் பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன் சேத்தன் அழதன் ஊமைச் சிவின் மகன் அல்லவென்று சொன்னாய்? பின், அவன் யாராயிருக்கும் என்று யோசிக்கிறேன்."

"அத்தப் பேச்சை விட்டு விட்டு வேறு ஏதாவது சொல்லு"

"உன்னை எதற்காகப் பைத்தியக்காரன் என்று சொல்லிக்கொள்கிறாய்?"

"இப்பே வந்தவர்கள் எல்லாரும் என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்று சொல்லுவதினாலேதான்."

"ஏன் அப்படி அவர்கள் எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள்?"

"சுழத்தில் பாண்டிய வம்சத்து மனிமகுடமும் தேவேந்திரன் அளித்த இரத்தின ஹாரமும் இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியும் என்னை விடுதலை செய்தால் அவை இருக்குமிடம் சொல்வேன் என்று இப்பே வகுநிறவர் கனிடமெல்லாம் நான் சொல்வதுண்டு அதற்காக என்னைப் பைத்தியம்

என்கிறார்கள்"

"உன்னைப் பைத்தியம் என்கிறவர்கள்தான் உன்மைப் பைத்தியக்காரர்கள்"

"நீ என் வார்த்தையை நம்புகிறாய்?"

"பரிபூரணமாக நம்புகிறேன். ஆனால் நான் நம்பி என்ன பயன்? எனக்கு என்னால் ஒரு உதவியும் செய்ய முடியாது"

'அப்படியே சொல்லு' நீ இப்போது இருக்கும் அறையில் அடைக்கப் படுகிறவர்கள் எல்லாரும் சீக்கிரத்தில விடுதலை செய்யப்படுவது வழக்கமாய் இருது வருகிறது" என்று சொன்னான்

"அது என்ன வழக்கம்? சில உதாரணங்கள் சொல், பாரக்கலாம்"

"யாரோ வைத்தியர் மகன் ஒருவன், பிணாகபாணி என்கிறவன், உன் அறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தான் அவனைப் பழுவூர் ராணி நத்தினி தேவி வந்து விடுதலை செய்து அழைத்துப் போனாள் அந்த அறையிலேயே சேத்தன் அழதன் இருந்தான் அவனைக் குத்தவை தேவியும் கொடுமபாண்டி இளவரசியும் வந்து விடுதலை செய்தார்கள்..."

வந்தியத்தேவன் ஒரு தேடிய பெருமூச்சு விட்டு விட்டு, "அந்த மாதிரி என்னை வந்து விடுதலை செய்ய எந்த ராணியும் இளவரசியும் வர மாட்டார்கள்!" என்றான்

"அப்படியானால் நானே உன்னை விடுதலை செய்கிறேன்" என்றான் அடுத்த அறையில் இருந்தவன்.

"இப்போதுதான் நீ பைத்தியக்காரன் போலப் பேசுகிறாய்" என்றான் வலத்தினவரன் வந்தியத்தேவன்

"இல்லை; என் வார்த்தையை நம்பு!" "வேறு வழியில்லை; உன்னை நம்பித்தான் தீர வேண்டும்."

"அப்படியானால், இன்றிரவு காலமாக வந்து நமக்கு உணவு அளித்து விட்டுப் போகும் வரையில் பொறுமை யுடன் இரு" என்றான் பைத்தியக்காரன் என்று பெயர் வாங்கியவன்

"சமய சஞ்சீவி"

கி

எதிரவு கடைசிக் காவலன் வந்து விட்டுப் போனதும், வந்தியத்தேவன் அடுத்த அறை யிலிருந்த பைத்தியக்காரன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று அந்நிய அவலுடன் காத் திருந்தான்.

அந்த அறையின் ஒரு பக்கத்துச் சுவரில் எலி பிர்மானதுவது போல் ஏதோ சப்தம்

கேட்டது. வந்தியத்தேவனுக்குப் புவி சிவகந்தினிடம் பயமிடலை, ஆனால் பூனைகளுக்கும் எலிகளுக்கும் பயம் இல்வல்லாம் அந்த திருளடாத்த அறையின் எலிகளு டன் காவல் கழிக்க வேண்டுமோ என்று சுவலைப் பட்டவனாக, "பைத்தியக்காரா! தூங்கப் போய் விட்டாயா?" என்று கேட்டான்.

அதற்குப் பதிலு ஒன்றும் வரவில்லை. எலி பிர்மானதும் சப்தம் மட்டுமே போது வாகக் கேட்குகொண்டிருந்தது.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சுவரில் ஈது சில கற்கள் பெயர்ந்து விழுந்து துவாரம் ஒன்று உண்டாயிற்று.

அதன் வழியாகப் பைத்தியக் காரன் குரல், "அப்பனே! தூங்கி விட்டாயா?" என்று கேட்டது.

"இல்லை, தூங்கவில்லை உனக்காகத்

தான் காதல் ரகசியம் இது என்று
வேண்டும்" என்றான் வசதியத்தோடு

இது ஒரு மிகவும் சிறந்த நகரம்
முன்பு இது ஒரு சிறந்த நகரம்
ஆக இருந்தது. இது மிகவும்
பெரிய நகரம்.

சிறு இரத்தநுகைகளால் துவர்ந்த
இவற்றுள் பரிசுத்த சேவநுகைகளால் வந்த
தொடர்ச்சியான வ. அன்றாகதான் வ. அய்ய
புத்தராவ்

வந்தியத்தைய அனுப்பி வைக்க
கனாபி பிடித்து இரகசி விட்டிருந்த
'இலவளவு அழகி' பாட்டு இதை அப்படி
துவாரம் செய்கிறார். இதில் அப்படி
பயன் வெளிக்கொண்ட துவாரம் போட
டாஜம் பயன் உண்டு" என்றார்.

இவ்விதந்தது வெளிச்சவா என்பதற்கு
கிடைப்பது புலிக்கூண்டு அறையின் வழி
யாகத்தான் வெளிப்பற முடியும். இதற்கு
அறை சில சமயம் காலியாக இருப்பது
பதுண்டு அப்படியே முட்டையாகிறது.
மிருக்கும் ஆகையால், என் அறை
யின் தத்து நபரின் செயல்களும் இவ்
விருந்து தப்புவது கலையம்.

இன்னொரு வகை எவ்வளவு நயமி
இதை வெளிப்படுத்து விட்டாயோ? நான்
உன்னையே கட்டிக் கொடுத்துவிட்டால்
என்ன செய்யாய?"

"ஒருவனை நம்பலாய் நம்புக! இது
என்பதைக் குரலில் தந்த உண்மையை உ
கமம் பச்சதன் அடிதனை நம்புதல்வன்.
ஆனால் பின்புதான் நம்பலாய் நம்ப
உன் குரலில் தந்த உண்மை நம்பலாய்
என்றும் முடிவு செய்துள்ள பின்பும் தப்பி
செல்லும் வாயும் இப்போது நுந்தாவதன்
நுந்தது சரியான சந்தர்ப்பம் இதுதான்"

“அது என்?”

"காவற்காரர்கள் மாற்றி நுகிறார்கள் என்று சொன்னால் அல்லவா' அவர்களில் இரண்டு பேர் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்கும் புலிக்கண்ணைத் திரித்து விடுவதையுப் பற்றி அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் 'புலிக் கண்ணைத் திரிக்கும் போது நம் பேரிலேயே புலி பாய்ச்சுவதில் உள்ள என்ன செய்கிறது' என்று முதலன் மேல் அவர்களுக்கிடையே 'சாக வேண்டியதுதான்' என்றான் இதிலிருந்து அவர்கள் புலிக்கண்ணைத் திரிக்க முடியாதார்கள் என்பது நிச்சயம்

[illegible]

1994年12月

[illegible]

"நான் செய்திருந்தேன் எப்போதும்
உருவம் என்னை?"

"கொஞ்சம் பொறு. சீக்கிரம் சமயம்
பாத்துக் கொள்கிறேன்."

“நாஜியம் ரொம்பக் களைத்துப் போயிருக்கிறது. ஒத்தான் - இரண்டு தான் போனாலும் தவறுதான்.

பி து. அதைப் பைத்தியக்காரன்
அவன் சீரையில்லாத காலத்தில்
வேளி உலகிய துடத முக்கிய சம
பயங்களைப்போல வந்தியத்தில
விடப் பிது த்த தெரிந்துகொண்டான்

உதவி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதை
கூட "உதவி" அல்லாதவர்களுக்கு உதவி கொடு
கிறது. இதை "உதவி" அல்லாதவர்களுக்கு உதவி கொடு
கிறது.

மன அபயம் தோஷமில்லை”

‘அந்தரங்க இராஜயதங்கு யானோ
யாவது இளவரகர பரிமகம் வேண
டும அல்லவா’”

“இவ்வரகப் பட்டம் என்ன? சக்கர வாகத் உடலுதையினாலும் மனச் சோர்வுவனாலும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறா இராஜயமயாததை அடிமையாதி வீட்டு நீயகவி குமபுறா?”

"யாருக்கு மருடம் குட்டுவதாகப்
பெச்ச தடக்கிறது"

செய்தார்களே செல்வநாதர்களுக்கும்
பட்டம் கட்ட வேண்டுமென்றார்கள் மற்றும்
செல்வநாதர்மீது சோவந்தது மாதிரி
குட்ட வேண்டுமென்றார்கள்”

"சக்கரவர்த்தியின் கருத்து என்ன?"

"இராஜ்யத்தில் வீணானாடை ஏதாவது

படாமல் தடுக்கும் பொது நிபந்தனைகளை
 செய்காதனம் ஏறுவனதையே சக்கரவர்த்தி
 விநாயகபுராணம்

'அபயபுரானால், தூர சித்திரத்தால்
 வெளிப்போ வேண்டியது சொல்ல சொல்ல
 அவசரமாகிறது' என்றான் அந்தப் பண்டி
 தியக்காரன்

நிறகு அவன் ருடி கட்டிய பாவன
 பிழா மது புற இடத்தில் ஹரிபுர
 இடத்திலே ம பந்தத்தான் சந்தித்து
 கொண்ட வித்ததை விரைவாகக் கூற
 னான்

சோழ குலத்து இடக்கியத்தைப் பாரி
 மறுபடியும் வந்தியத்தேவன் கீட்ட
 தற்கு 'அதை இப்போது சொல்ல
 மாட்டேன் இல்லாமல் துன்பிடுவேனது
 வெளிப்போ வேண்டாமானால் சொல்லு
 வேன் இல்லாவிடில் அந்த இடக்கியம்
 என்னைநி மடிய வேண்டியது
 தான்" என்றான்

வந்தியத்தேவனு
 டைய சளளம் தீவிர
 மாகச் சிந்தனையில்
 ஆழ்ந்தது அந்தப்
 பைத்தியக்காரன்
 சொல்லக் கூடிய அத
 தனகய இடக்கியம் எவ
 னவாயிடுகதும் என்று
 ஊகித்துப் பாரித்
 தான் பற்பல

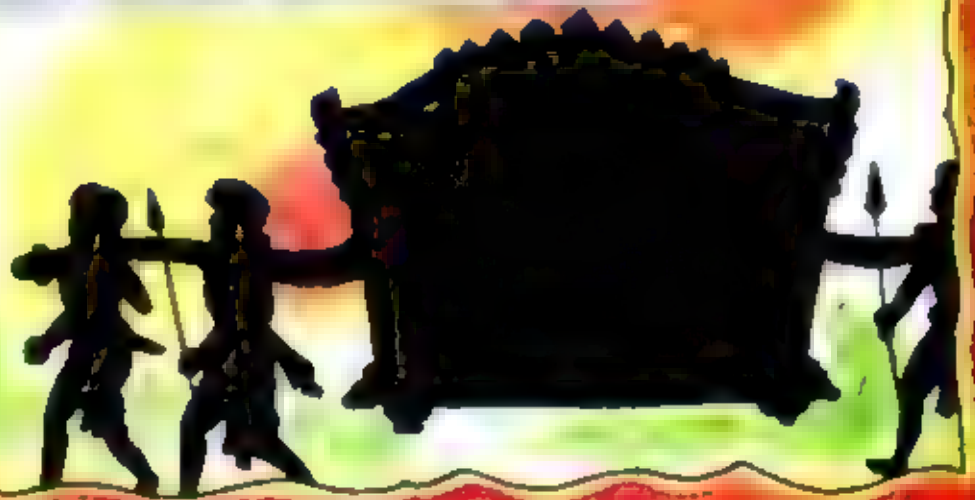
கரையில் கிணர் கொண்டிருக்கின்ற அபயபுரம்
 ம பந்தத்தான் சந்தித்து

சி

சொல்ல மாட்டேன் இல்லாமல் துன்பிடுவேனது
 வெளிப்போ வேண்டாமானால் சொல்லு
 வேன் இல்லாவிடில் அந்த இடக்கியம்
 என்னைநி மடிய வேண்டியது தான்

பொன்னியின் செல்வன்

ஐம்பத்து ஏழாம் அத்தியாயம்

விடுதலை

வ

ததியத்தேவன் சிந்து
நோம் வாழ்பபடிக்கருகில்
கவலையுடன் தினரன்
புலிகளையப் பாயந்த வன்
ஊம் மீளையில் கையை
வைத்து முறுக்கிக்

கொண்டு தினர காவலன் மீது பாயந்து
அவனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு மீண்டும்
போகலாமா என்று ஒருகணம் யோசித்
தான் ஆனால் புலிகளுக்கென்கூகுத
அப்பால் அடுத்த வாழ்பபடிக்கருகில்
மற்றும் இரு காவலர்கள் திறந்து தெரித்
தது. அவர்களில் ஒருவன் இந்தக் காவ
லனுக்கு ஏதோ சமிகளையு
யினால் தெரிவித்துவிட்டு
அப்பால் போனான். ஒரு
வேளை தன்னைப் பற்றித்
தான் அவர்கள் தூது.

யாகப் பேசிக் கொள்கிறார்களோ?
இந்தக் காவலனைத் தாக்கி விழுகதி
விட்டுப் போனாலும், அப்பால் இரு
யோவர்ப்பு வாழ்பபடிகளும் அவற்றில்
காவலர்களும் இருப்பார்கள். அவர்
களையெல்லாம் சமாளித்து விட்டுத்
தப்பிச் செல்ல முடியுமா? அதைக் காட்
டினும் ஒரே பாயச்செலாகப் பாயந்து
சென்று புலிகளுக்கென்கூகுத திறந்துவிட்
டால் என்ன? அப்போது ஏற்படக்
கூடிய சூழ்நிலையில் தப்பிச் செல்வது
எளிதாக இருக்கும் அல்லவா?

இப்படி அவன் எண்ணியபோது.

அமரர் கஸ்கி

காவலன், "ஒகோ! தப்பித்துக் கொள்ள
லாம் என்று பார்க்கிறாயோ?" என்று
கூறியதைக் கேட்டு வந்தியத்தேவன்
ஒருகணம் திடுக்கிட்டான்.

புலிகளில் ஒன்று உறுமியது.

"அட தாயே! கம்மா கிட!" என்று
அதட்டினான் காவற்காரன்.

அவன் புலிபுடன் பேசுகிறான்
என்று அறிந்ததும் வந்தியத்தேவன் சிரித்
தான்.

காவற்காரன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"பின்னே பாருங்க, ஐயா! இந்தப்
புலி என்னை மிரட்டப் பார்க்கிறது.
இது மாதிரி எத்தனையோ புலிகளை
நான் பார்த்திருக்கிறேன்! இந்தச் சங்கத
திட்டம் அதன் ஜம்பம் சாயாது!" என்று
கூறி மறுபடியும் மீசையை முறுக்
கினான்.

வந்தியத்தேவன், "கூண்டுக்குள்
இருக்கும் வரையில் புலியும் எலியும்
ஒன்றுதான்! அதன் ஜம்பம் எப்படிச்
சாயும்?" என்று சொல்லி விட்டுக்
கையிலிருந்த பெரிய வேளாரின்
இலச்சிணையைக் காட்டினான்.

"போங்க, ஐயா, போங்க! முதன்
மத்திரியின் ஆட்கள் வாசலிலே உங்
களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்களாம்! சிக
கிரம் போங்க!" என்று கூறிவிட்டு,
அவர்கள் வந்த பக்கத்தை நோக்கி,
"அடே பைத்தியக்காரா! கம்மா இருக்க
மாட்டே!" என்று கூவினான்.

இ

ச்சமயம் வந்தியத்தேவன்
பைத்தியக்காரனின்
கையைப் பிடித்துக்கொண்
டிருந்தான். அவன் கை
தடுங்குவதைத் தெரிந்துகொண்டு,
கையை இறுக்கிப் பிடித்துத் தைரியப்
படுத்தினான்.

பிறகு, காவற்காரனைத் தாண்டி இர
வரும் முன்னால் சென்றார்கள்.

"விடுதலை வேண்டுமாம், விடுதலை!
எவலாரையும் விடுதலை செய்துவிட்
டால், பிறகு எங்கள் பிழைப்பு என்ன
ஆகிறது?" என்று அத்தக் காவலன்
கூறியது அவர்கள் காது வழுந்தது.

வந்தியத்தேவன் எவ்வளவோ
துணிவுள்ளவனாயினும், அச்சமயம்

அவன் நெஞ்சம் பக், பக் என்று அடித்
துக்கொண்டிருந்தது. வாசலில் முதன்
மத்திரியின் ஆட்கள் காத்துக் கொண்
டி ருப்பதாகக் காவலன் சொன்னது
அவன் மனத்தில் பதிந்திருந்தது.
சிறைக்குள்ளே இருட்டாயிருக்கிறது,
அதனால் இவ்வுள்ள காவலர்களை
என்தில் ஏமாற்றிவிட்டுச் செல்லலாம்.
வேளியில் வேளிக்கொயிருக்குமே!
முதன்மத்திரியின் ஆட்கள் இந்த ஆள்
மாறாட்டத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்
டால் என்ன செய்கிறது? ஆயினும்
பார்க்கலாம் ஒரு கை! எதற்கும் தயாரா
யிருக்க வேண்டியதுதான்! தலலவேளை
யாக இந்தப் பைத்தியக்காரனும்
கெட்டிக்காரப் பைத்தியக்காரனாயிருக்
கிறான் சமயத்தில் கை கொடுப்பான்!

பாதாளச் சிறையில் பல வாசல்
களையும் கடந்து பிறகு தங்க தாண்டிய
வார்ப்படச் சாலையின் வாசல்
களையும் கடந்து அவர்கள் விரைந்து
சென்றார்கள். ஆங்காங்கேயிருந்த
காவலர்கள் அவர்களிடமிருந்த
வேளாரின் இலச்சிணையைப் பாரத்
ததும் ஒதுங்கி வழி விட்டார்கள். இவர்
களை யாரும் சந்திக்கவும் இல்லை,
உறற்ப் பார்க்கவும் இல்லை.

போகும்போதே வந்தியத்தேவன்
பரபரப்புடன் யோசித்து ஒரு திட்டம்
போட்டுக்கொண்டான். தீண்ட அறை
ஒன்றில் அவர்கள் போய்க்கொண்
டி தந்தபோது அவனுடைய துணைவன்
காதிவ், "நீ முதன் மத்திரி விட்டுக்குப்
போகப் போகிறாயா? என்னுடன் வரு
கிறாயா?" என்று கேட்டான்.

"முதன்மத்திரி விட்டுக்குப் போனால்
மீண்டும் பாதாளச் சிறைதான்! உன்
னுடனே வருவேன்! நீ எங்கே போவ
தாக உத்தேசம்?" என்றான்.

"கடவுள் அருள் இருந்தால், எழு நாட்
டுக்கே போய் விடலாம்! முதன்மத்திரி
யின் ஆட்களுக்கு முன்னால் நீ என்
னைப் 'பிளாக்பாணி' என்று கூப்பிடு!
உன் பெயர் என்ன?"

"பைத்தியக்காரன்!"

"உண்மையான பெயர்? உன்
பெற்றோர்கள் வைத்த பெயர்?"

'ஆ' அதுவா! பெற்றோர்கள் எனக்

குடி காய நாயுடல் என்று பெயரிட
 டனர் கற்றத்தாயும் ஸாரதும்
 'கந்ததிருமன்' என்று அழைத்தார்
 கன்

'தலை பெயர்தான்' கந்ததிருமா
 தயுரை விதிவெண் காய் பெயர்தான்
 போது உன் தோள்கள் தொடு
 வென் உடனே நீ என்று வ ஒடி
 வாச் சித்தமாய் நகர் வணந்தான்
 தனறாக ஒடுவாய் அல்லவா"

"ஓ' ஓ' தந்தி அழகதான
 மகிந்தனாக உன் என்று வ
 போட்டியிட முடியாது"

வந்தியத்தெவன் சரித்
 தான்

"நீ தலை பைத்தியக்
 காரன்" என

றான்
 பொற

காக வார்ப்படச் சாஸையைக் கட்டது அவர்கள் வெளியில் வந்தார்கள்

வந்தியத்தேவன் பயத்தபடி அங்கே முதன் மந்திரியின் ஆட்கள் ரொம்பப் பேர் இல்லை. இன்னும் இன்னும் போதான் இந்தத்தான அங்குள்ள மக்கள் தலை குணம் வந்தியத்தேவனுக்கு அவளின் எங்கேயோ எப்போதோ பாதை மாற்றி இருந்தது. தென்னாங்கு நினைவுக்கு வரவில்லை.

'தேவகனதான் முதன்மந்திரியின் ஆட்கள்' என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"என்ன தமிழ், அதற்குள்ளேயே மறந்து போய்விட்டாய்" என்றான் அவர்களில் ஒருவன்.

இல்லை. இல்லை. தேவகனதான் எங்களை முதன்மந்திரி விட்டுக் கொடுத்தது போகப் போகிறார்கள் என்றான் வந்தியத்தேவன்.

'ஆமாம் தாய்கனதான்' தேவகன மந்திரி விட்டுக் கொடுத்த பையன் வந்தியத்தேவன் மறந்து போனான் போய்விட்டான் வாய்.

அப்போது கந்தகந்தன், வந்தியத்தேவன் கறியைத் தண்ணீர் கொடுத்து அப்பா பிணங்கொண்டி' என்கிற பையன் தந்தது' முதன்மந்திரி மறுபடியும் என்னையோ பாதாள சிவரங்க தன்னி வந்தியத்தேவன் எனவோ" என்றான்.

'அதெல்லாம் மாட்டா அப்பா' அவர்கள் முதன்மந்திரியின் சமீபத்தில் 'எனக்கு தெரியாது போலிருக்கிறது ஜனம், தாய்க்குக் கொள்ள மாட்டா' என்கிற அப்படி ஏதாவது சொல்லு. தாய்கள் பாதாள சிவரங்க இருக்க தேரிமும்."

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்த ஆட்களின் குணம் வாய்ந்தவன் முன்னால் நடந்தான் இன்னொருவன் வந்தியத்தேவனுக்கும் கந்தகந்தனுக்கும் பையனால் காவலாக வந்தான்.

பட்டினிச்சினை அடங்கிவிட்ட பிறகு தோண்டி கதன் வந்தியத்தேவன் அவர்களுள் அல்லவர்களில் சிறிய படிந்தார்கள் தோண்டி கத வெளியே வந்தபின்னர் படைகள் கத வெளியாக காவல் புர்த்து வந்தன தோண்டி கத வெளியில் கதன் யாழ் உள்ளே வந்தியத்தேவன் அதுமந்திரியின் மீது.

வந்தியத்தேவன் இரண்டாம் உறுப்பாக இருக்கக்கொண்டு நடந்தான் அந்த இரண்டு ஆட்களிடமிருந்து தப்பிச் செல்லும் மிகவும் கவனம் ஆனால் மறுபடியும் பிடிபட்டான் இருக்க வேண்டாம் தோண்டி கதன் வந்தியத்தேவன் இவ்வுலகத்தின் வந்தியத்தேவன் தான்' இந்த எண்ணத்தினால் வந்தியத்தேவன் மிகவும் இந்த பக்கங்களையும் உறுப்பாக இருக்கக்கொண்டு நடந்தான்.

பெரிய பழுதேட்டரைக்குடைய அணாமனை வாசனைத் தாண்டிச் செல்லும் வந்தியத்தேவனுடைய பரப்படி அங்குயாற்று அந்தோற்போல், அந்தச் சந்து வாய் போகிறது' முன் சொந்த தன்மை சிவரங்க படியில் உடையின் ஆட்களிடமிருந்துதான் தமிழ் ஒடிச் சென்ற சந்துதான்' அந்தத் தான் அங்குமே ஏதோபாத்துக் கொண்டு நடந்தான் வந்தியத்தேவன் சென்ற அச்சத்தில் அனை மருகத்கள் அதிகம் இருந்தன இரண்டு புறமும் தோட்டச் சுவர்கள் சுவர்களின் மேலாக வெளியில் காழ்ந்து தொங்கிய மரங்கள் அங்கேதான் இருக்கவாசனிடமிருந்து தமிழ் ஒடினால் ஓடலாம். முன் போலவே பெரிய பழுதேட்டரை வந்தியத்தேவன் கதன் தோண்டி கதன் தந்தகலாம் அங்கே குதித்துவிட்டால் அந்த மரங்கள்களின் மேல் ஒளிந்து கொள்ள வந்தியத்தேவன் முன் போலவே போகின்ற நிலவளற்பாதை மூலமாக வெளியேறவும் இருந்த வாய்க்கும் வேறு வழியில் தப்புவது சாத்தியமில்லை...

தந்தியத்தேவன் வந்தியத்தேவன் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்த ஆட்களின் குணம் வந்தியத்தேவன் முன்னால் நடந்தான் இன்னொருவன் வந்தியத்தேவனுக்கும் கந்தகந்தனுக்கும் பையனால் காவலாக வந்தான்.

இந்தோ அந்தச் சந்து வழி. அவன் முன் தப்பிச்சென்ற வழி. வந்தியத்தேவன் கருத வந்தியத்தேவன் கருத

திருமனுடைய தோளைத் தொடலாமா என்று எண்ணினான்' ஆனால் இது என்ன? அங்கே யார் கூட்டமாக வகுகிறார்கள்? சிவிகைகள்? குதிரைகள்? கையில் வேல் பிடித்த காவல வீரர்கள்

இவ்வளவு ஆரப்பாட்டத்துடன் வந்த கிறவர்கள் அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே, பெருந்தர அதிகாரிகளாகவோ இருக்க வேண்டும்

இதை உணர்த்து முதன்மந்திரியின் ஆட்கள் கற்று முற்றும் பார்த்தார்கள் வந்தியத்தேவன் கவனத்தைக் கவராத சந்தை அவர்களும் கவனித்தார்கள் உடனே அவ்விடம் சென்று ஒதுங்கி நின்றார்கள் தாங்கள் அழைத்து வந்த இருவரையும் தங்களுக்கும் பின்னால் திறுத்திப் பிரி அறியாவண்ணம் அவர்களை மறைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள்

எதிரில் கூட்டமாக வந்தவர்கள் வீரரவில் அந்த இடத்தை அடைத்து அவர்களைத் தாண்டிச் சென்றார்கள் முன்னால் வேல் பிடித்த வீரர்கள் சிலர்

பிறகு, மூன்று கம்பீரமான வேண்டுகோள்களின் பேரில் மனையமாணும் கொடுமபாஞ்சா வேனாகும் அவர்களுக்கு நடுவில் ஒருவரும் வந்தனா நடுவில் வந்தவர் பொன்னியின் செல்வர் என்பதை வந்தியத்தேவன் கண்டான்

ஆகா! எவ்வளவு சமீபத்தில் இருக்கிறார்? ஆனாலும், எவ்வளவு தூரமாகப் போய்விட்டார்?

ஒருகணம் வந்தியத்தேவன் எண்ணினான், காவலர்களை மீறி ஓடிச் சென்று அவர் முன்னால் நிற்கலாமா என்று உடனே அந்தக் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டான் தன்மையைக் கொன்றதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவனுக்குப் பொன்னியின் செல்வாதான் எப்படிக்கருணை காட்ட முடியும்...? அல்லது சித்திர உரிமை கொண்டாட முடியும்? தன்னைப் பார்த்ததும் அவர் அருவகுப்பு அடைந்தாலும் அடையலாம் பக்கத்திலுள்ள மனையமாணும் வேனாகும் என்ன செய்வார்கள் என்று சொல்ல முடியாது

இதற்குள் அவர்களுக்குப் பின்னால்

வந்த சிவிகைகளின் மீது வந்தியத் தேவன் கவனம் சென்றது

ஆகா! இன்னப்பிராட்டி குதிரை கொடுமபாஞ்சா இனவரசி வானதி சம்பவரையர் மகள் மணிமேகலை!

வந்தியத்தேவனுடைய தெருகப் பாதபாடு பட்டு விமரித துடித்தது

வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பமாயிருந்தாலும், இந்த மூன்று பெண்மணிகளில் எவரையும் அணுகி உதவி கோரலாம் அவர்களும் மனமுவந்து உதவி செய்வார்கள் ஆனால், இப்போது? ஆதித்த கரிகாலனை வஞ்சகத் துரோகம் செய்து கொன்றவனைப் பார்த்தால் இன்னப் பிராட்டியும் இனவரசி வானதியும் எதனை அருவர்ப்புக் கொள்வார்கள்?

போகட்டும், இந்தப் பேதைப் பெண் மணிமேகலையை இவர்கள் தங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? அதற்காக மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டியதுதான் மணிமேகலை இவர்களிடம் கடம்பூரில் நடத்தாதையெல்லாம் சொல்லிவிடுப்பாளா? தன்னைத் தப்பு விப்பதற்காக 'நான்தான் கொன்றேன்' என்று சொன்னாளே, அம் மாதிரி இவர்களிடமும் சொல்லிவிடுப்பாளா? இல்லை, சொல்லிவிடுக்க மாட்டாள் அவ்விதம் சொல்லிவிடுந்தால் இவர்கள் அவனைத் தங்களுடன் இவ்வளவு ஆதரவாக அழைத்துப் போக மாட்டார்கள்

சி

விகைகள் அவர்கள் நின்ற கொண்டிருந்த சந்தைக் கடத்து சென்றன. பின்னால் வந்த காவலர்களும் போனார்கள்.

"சரி, வாருங்கள்' இனி நாம் போகலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு முதன்மந்திரியின் ஆட்கள் முன்னால் நடத்தார்கள்.

வந்தியத்தேவன் ஒரு நொடியில் இதுதான் சமயம்' என்ற முடிவுக்கு வந்தான் கருத்திருமனுடைய தோளைத் தொடரு விட்டுச் சேது வழியாக ஓட்டம் பிடித்தான் கருத்திருமனும் அவனைத் தொடர்த்து ஓடினான்

காவலர்கள் இருவரும் பின்னால் ஓடி வரும் சந்தம் கேட்டது சிந்தித்தரம் வரையில் திருமடிக் கூடப் பாரக

காமல் இருவரும் ஒடினார்கள் முதல்.
கருத்திருமன் திருமயிப் பாரததான்

"ஒருவன் பின்புலம் விட்டான்
ஒருவன்தான் வருகிறான்" என்றான்

வந்தியத்தேவனும் திருமயிப் பாரத
துக குண்டன் பின்புலம் விட்டதை
அறிந்தான் ஒருவனாய்ந்ததாலும்
அவனுடன் தின்று சண்டை பிடிக்கப்
பார்ப்பது அறிவுடைமையாகாது
ஆகையால், கருத்திருமனுக்கு சமிக்ஞை
காட்டிவிட்டு மீட்டல் ஒடினான்

முன்னொரு தடவை அவன் மகன்
கவா ஏறிக் குதித்த அந்த இடத்தை
அடைந்த பிறகுதான் தின்றான் மரத்து
வளைந்திருந்த கிளை அப்படியே
இன்னும் இருந்தது அதைப் பிடித்துத்
தாலிச் சுவா மீது ஏறிக் கொண்டான்
கருத்திருமனையும் கையைப் பிடித்துத்
துக்கி ஏற்றிவிட்டான்

இருவருமாக, முறிந்து மடிந்ததை
அந்த மரகிளைையைச் சிறிது ஆட்டித்
துண்டித்தார்கள்.

பின் தொடர்ந்து வந்த ஆள் அங்கே
வந்ததும் அவன் பேசில் தன்னினா
கன்

மரகிளை அவன் பேசில் விழுந்ததா
என்பதைக் கூடக் கவனியாமல் கவா
மேலிருந்து தொடர்த்தில் குதித்தார்கள்
அடர்ந்த மரங்கள் - புதர்கள் இவற்றின்
மேல் புகுந்து சென்று, மறைந்து
கொண்டு தின்று, கவரைக் குறி
வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தா
கன்

யாரும் தங்களைத் தொடர்ந்து
பிடிப்பதற்குத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்க
வில்லை என்று தெரிந்து கொண்டு
மேலே சென்றார்கள்.

"அப்பா! தயிப் பிழைத்தோம்"

என்றான் வந்தியத்தேவன்

இதற்குள் என்ன ஆகிவிட்டது?
கோட்டைக்கு வெளியே போவது
எப்படி?" என்றான் கருத்திருமன்.

"அந்த வழி இருக்கிறது கொஞ்சம்
பொறுமையாய்"

புதிய பாயின் மானிகையை
செருப்பியும் வந்தியத்தேவன்
தின்றான். மானிகையில் முன்
பாக்க கல்கப்படி இடைவெளி
ஆய்ந்தும் கிடைக்க இரத்தது
இருக்க கோத்திரப் பொருளைத் திட
வளையப் புகுந்துதான் உதெமாய்ந்த
து

இவ்விதம் தயாளித்து ஒரு பாக
கட்டையின் மீது உட்கார்ந்தான்.
கந்தக் காயையும் உட்கார் செய்தான்

இனி இருட்டிய பிறகுதான் நம்
நியாஸத்தைத் தொடங்க வேண்டும்
அதுவளையில் உளனுடைய கதைையைச்
சொல்லு, கேட்கலாம்!" என்றான்

"அதுதான் சொல்ல முடியாது
என்று முன்னமே சொன்னேன்"

"அப்படியானால், உன்னை
வெளியே அழைத்துப் போகவும் முடி
யாது"

தான் உண்மையைச் சொல்லாமல்
ஏதாவது கற்பனை செய்து கூறினால்
என்ன பண்ணுவாய்?" என்றான்

"கதை - கற்பனை எதுவாய்ந்த
தாலும் சொல்லு" கொஞ்ச நேரம்
பொழுது போக வேண்டும் அவ
லவா!"

கருத்திருமன் சொல்லத் தொடங்கி
கிளைய சண்டையிலேயே அது அபூர்
வமான பல சம்பவங்கள் நிறைந்த கற்
பனைக் கதை போலவே இருந்தது

ஐம்பத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

கருத்திருமன் கதை

க

ரியதிருமால் என்னும் கருத்
திருமன், கோடிக்கணக்கில்
சிறிது வடக்கே கடற்கரை
ஓரத்தில் உள்ள தோப்புத்
துறை என்னும் ஊரினை

அங்கிருந்து சூழத் தீவுக்குப் பட்டி
செறுத்திப் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்
டிருந்தான் கமார் இருபத்தைந்து
ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அவன்
ஒருமுறை சூழத்திலிருந்து தோப்புத்

துறைகளு வந்துகொண்டிருந்தபோது புயல் அடித்துக் கடல் கொந்தளித்தது படகு கவிழாமல் களையில் கொண்டி வந்துவந்தது மிகவும் பிரயாசைப்பட டான். கோடிக்கணக்கில் கலங்கரை விளக்கின் அருகில் வந்து அவன் கரையை நெருங்கியபோது ஒரு பெண் அக் கொந்தளித்த கடலில் மிதப்பதைக் கண்டான். அவள் பேரில் இரக்கம் கொண்டு படலில் ஏற்றிய போது கடல் கொண்டான் அவள் அப்பொழுது உணர்வற்ற நிலையில் இருந்தாள் உயர் இருக்கிறதா. இல்லையா என்று கூடக் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை அங்கேய் படகைக் கண்டையற்றபயாததும் முடிய வில்லை காற்று அடித்த திசையில் படகைச் செலுத்திக்கொண்டு போய்க் கடைசியில் திருமறைக்காடு என்னும் ஊர் அருகில் கரையை அடைந்தான் உணர்வற்ற அந்தப் பெண்ணைக் களையில் தூக்கிக் கொண்டு வந்து போய் நக் கவலைபட்டான் கவனித்துக் கொண்டு நுத்தியபோது நுதினாகள் மீட்டெடுக்கப் பேரில் மனிதர்கள் அப்பக்கம் வந்தார்கள் அவர்கள் உதவிச் செய்து அப் பெண்ணுக்கு உயிர் வந்தவிதத்தை ஆனால் அவள் பேரவும் இல்லை மற்றவர்கள் பேசுவது அவள் காதல் விழுந்ததாகவும் தெரியவில்லை இவள் பிறவி ஊழைச் செலிடு என்று அவர்கள் ஓர்வர் கூறினார் அவர்களின் தலைவராகத் தோன்றியவர் கந்த திருமனைத் தனிமே அழைத்து ஓர் வந்தையான செய்கிளையக் கூறினார் புயல் அடங்கியதும் அந்தப் பெண்ணை எழுதாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று அந்த நாட்டிலே அடைத்து அருகில் உள்ள தீவு ஒன்றிலே விட்டு விட்டு வந்து விட வேண்டும் என்றும் அதற்காகப் பெரும் பணம் தருவதாகவும் அவர் சொன்னார் அதன்படி யே கந்ததிருமன் ஒப்புக்கொண்டு பணமும் பெற்றுக் கொண்டான் கடலில் கொந்தளிப்பு அடங்கியதும் அவனைப் படகில் ஏற்றி அழைத்துச் சென்றான் கடல் நடுவில் கடடை ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓர்வன் மிகப்பதைக் கண்டான் மிகவும் களைத்துப் போய் நந்த அவனை

புயல் படகில் ஏற்றிக் கொண்டான் முதலில் அந்தப் பெண் புதிய மனிதனைக் கண்டுமிட்டான் பிறகு அவனைக் கவனயாமல் நந்தான் இரவனையும் அழைத்துக் கொண்டபோய் அவன் எழுதாட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஓர் தீவில் இறக்கி விட்டான்.

அந்த தீவில் ஓர் பெரியவா இருந்தார் அவர் இருதப் பெண்ணைத் தமது மகன் என்று கூறினார் முன்னமே அவன் ஊழை என்றும், இப்போது தமையக்கூட அவன் அந்தக் கொள்ள விகளையென்றும் கூறினார் பிறகு அவனைக் கடல்விருத்து காப்பாற்றியதைக் கந்ததிருமன் சொன்னான்

நடுக்கடலில் படகில் ஏறிய மனிதர் கந்ததிருமனிடம் ஓர் ஓலை கொடுத்து அதை இலங்கை அரசனிடம் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும்படி அனுப்பினார் அதைடுத்து அவர் ரொம்பப் பேரில் மனதாழித்துக் வேண்டிமென்று கந்த திருமன் தீர்ப்பளித்துக்கொண்டான் இலங்கை மன்னன் ம ஓலையைக் கொடுத்த பிறகு அவனுடைய பேரில் நுத்து தன்னால் காப்பாற்றப்பட வாய் பாண்டிய நாடு அரசர் என் பதைத் தெரிந்துகொண்டான் பாண்டிய மன்னன் அழைத்து வந்துவந்த இலங்கை அரசர் பரிவாரங்களை அனுப்பினார் கந்ததிருமன் மிகக் களைத்து நந்தப்படியால் அவர்களுடைய போகவில்லை பாண்டிய அரசர் சில தினங்களுக்கப்ப பிறகு இலங்கை அரசர் அவர் அண்டனைகளு வந்து சொந்தார் இர மன்னர்களும் சொந்து இலங்கை யின் தென் கோடியில் மலைகள் குழந்திந்த நாற்றன் நாட்டுக்குச் சென்றார்கள் அங்கே சில தினங்கள் தங்கி வந்தார்கள் கந்ததிருமன் பேரில் பிரியம் கொண்ட பாண்டிய மன்னர் அவனையும் தமது மகன் அழைத்துப் போனார். ரோற்றன் நாட்டில் பல இலங்கைகளும் இலங்கை அரசர் பாண்டிய மன்னருக்குக் காட்டினார் கடைசி யாக, யாதும் எளிதில் நெருங்க முடியாத ஒரு மன்னத்தாகிற்றது அழைத்துச்

சென்றார் அங்கே ஒரு மலைக்குகையில் அனலிலலாத பொற்காக்கைகள், தவரத் தின்புகள், விலை மதிப்பிலலாத ஆபரணங்கள் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன அவற்றையெல்லாம் பார்க்க விரும்பினார். இவ்வகை அரசர் ஒரு தங்கப் பெட்டியை எடுத்துத் திறந்து காட்டினார் அதற்குள்ளே ஜாஜுவைய மாகப் பிரகாசித்த மணிமகுடம் ஒன்றும், இரத்தினஹாரம் ஒன்றும் இருந்தன அரசர்களுடைய சம்பாஷணையில்லிருந்து அந்தக் கிரீடம் பாண்டிய வம்சத்து அரசர்களின் புராணமான கிரீடம் என்றும், அந்த இரத்தினஹாரம் பாண்டியகுல முதலவனுக்குத் தேவந்திரன் வழங்கியதாகச் சொல்லப்பட்ட ஹாரம் என்றும் தெரிந்துகொண்டான் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு போதும்படி இவ்வகை அரசர் பாண்டியனை வற்புறுத்தினார் பாண்டிய மன்னர் மறுத்துவிட்டார் சோழர்களை அடியோடு முறிக்கத்துவிட்டு மதுரைவில்தாம் முடி சூட்டிக் கொள்ளும் தான் வரும்போது, இவ்வகையின் அரசர் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு மதுரைக்கு வந்து உலகம் அறிந்த தமமிடம் அளிக்க வேண்டும் என்று கூறினார்.

பிறகு, பாண்டிய அரசர் கருத்திற் மனிடம் அவன் எடுத்துப் போக்கக் கூடிய அளவு பொற்காக்கைகளைக் கொடுத்து அந்த ஊமைப் பெண்ணைப் பத்திரமாகப் பராமரிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் திரும்பப் பாண்டிய நாட்டில் வந்து தம்முடன் சோந்து கொள்ளும்படி அனுப்பினார்.

கு

குத்தி குமன் பூதத்திவகஞ்ச சென்றபோது அங்கே அந்தப் பெண்ணைக் காணவில்லை. அவளுடைய தகப்பனையும் காணவில்லை இவ்வளவும் தேடிக்கொண்டு கோடிக்கரைக்குப் போனான் அங்கே அந்த ஊமைப் பெண்ணைக் கண்டான் ஆனால் அவன் அவனைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை அவளுடைய விட்டாரிடமிருந்து சில விவரங்களைத் தெரிந்துகொண்டான் அவளுடைய தகப்பனார் உடல் தலிவுற்றபடியால்

அவளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து இங்கே விட்டுவிட்டு உயிர் நீத்தார் கடவுட்கரை விளக்கினை காவலன் அவளுடைய சகோதரர் என்று தெரிந்தது முதலில் அவளுக்கஞ்ச சகோதரன் - சகோதரி யாரையும் நினைவிற்காவில்லை மறுபடியும் ஒருதடவை கால தவறாகக் கல்லில் விழுந்து காப்பாற்றப்பட்ட பிறகு அவர்களுையெல்லாம் அவளுக்கு நினைவு வந்தது அவன் காப்பவதையாழித்தவிரான் என்பதை மறவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள் அதை அவனும் உணர்ந்து பெரும் பீதியில் ஆழ்ந்தான் கோடிக்கரைக் குழகா கோவிலுக்கு அடிக்கடி சென்று அங்கே கைங்கரியம் செய்துகொண்டிருந்தான் கருத்தி குமன் எவ்வளவுதான் முயன்றும் அவளை அவன் இப்போது கண்டு கொள்ளவில்லை

கோடிக்கரையில் இருந்தபோது அந்த ஊமைப் பெண்ணின் தங்கையை அவன் சந்தித்தான் அவனும் ஊமை என்று அறிந்து அவன் பேரில் பரிதாபம் கொண்டான் அவனை மணந்து கொண்டு வாழவும் எண்ணினான் அதற்கு முன்னால் பாண்டிய மன்னரிடம் போய்த் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு வர விரும்பினான்

இச் சமயத்தில் சோழ சக்கரவர்த்திகண்டராதித்தரின் பட்டத்து அரசியும் சிவபகதியில் சிறந்தவகுமான செம்பியன் மாதேவி கோடிக்கரைக்குக் குழகா கோவிலுக்குச் சுவாமி தரிசனத்துக்கு வந்தார் அங்கே அந்த ஊமைப்பெண் மத்தாவினியைக் கண்டு அவனைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார் அவளுடன் அவன் தங்கை வானியும் போய் விட்டாள்

கு

குத்தி குமன் பாண்டிய நாடு சென்றான். அங்கே பாண்டிய மன்னர் போர்க்களம் சென்றிருப்பதாக அறிந்தான் போர்க்களத்திலு் சென்று பாண்டிய மன்னரைச் சந்தித்தபோது, அவர் அவனை இவ்வகைக்கு மீண்டும் போய் இவ்வகை அரசனிடம் ஓலை கொடுத்துவிட்டு வரும்படி கூறினார் திரும்பி வரும்போது மறு

படியும் அதை ஊமைப் பெண்ணை அழைத்து வதவதரத் ஒரு முயற்சி செய்யும்படியும் தெரிவித்தார்.

கருத்திதும்ன இவ்வகையில் நூது திதும்பிப் பழையாறைக்குச் சென்றான் வானியின் தினைவு அவன் மனத்தை விட்டு அகலவில்லை முக்கியமாக அவனைச் சந்திக்கும் ஆசையினால் அவன் பழையாறைக்குப் போனான் ஆனால் அங்கே அவனைக் கண்ட போது அவன் திடுக்கிட்டிருந்ததைத் தப்பிப் பிரமித்துப் பயங்கரமான பயிப்பு நோந்தது அதுபோன்றய நோத்தல் அவன் அரசலாற்றங்கரை வழியாகப் பழையாறையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, ஆற்றங்கரை ஓரத்தில் பெண்குதந்தி குளித்து குழி நோண்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் அது கூட அவனுக்கு அவ்வளவு விவரப் பரிகரவில்லை அவளுக்குப் பக்கத்தில் துணி மூட்டை ஒன்று கிடந்தது அதைக் குளியேய்ந்து ஒரு மிக் மெல்லிய குரல், - சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் அழுக்கக் குரல் கேட்டது.

எந்தச் சண்டாளப் பாதகி உயிப்பாதி குழந்தையைப் புதைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறான் என்ற ஆதர்ப் அருவர்ப்புடன் அவன் அங்கே நெருங்கிய போது, குழி நோண்டிய பெண்குதந்தியை அவள்தான் வானி என்று கருத்திதும்ன அறிந்துகொண்டான்.

து

மயி' எனக்கு அப்போது எப்படி இருந்திருக்கும்? நீயே ஊகித்துக் கொள்" என்றான் கரிய திருமால்.

"அதை ஊகித்துக் கொள்கிறேன் அப்பறம் கதைப்பச் சொல்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அப்பறம் நடந்ததைச் சொல்ல இயலாது அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் காதிசேதமான சொல்லலாம்' தான் மட்டுமே அப்போது பழையாறைக்குப் போயிராவிட்டால் எனக்குப் பின்னால் நோந்த கள்ளங்கள் ஒன்றும் நோயற்ற போயிருக்கும்" என்றான் கருத்திதும்ன.

"அப்படியானால், கிளம்பு! தேரே அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடம்

போய்ச் சொல்லலாம்" என்று கருத்திதும்ன கொண்டு வந்தியத்தேவன் அங்கிருந்து எழுந்தான்.

கருத்திதும்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போகவில்லை வேறொருவன் அழைக்கான அங்கே அப்போது யாதும் இல்லை நிலவறைக்குத் தவிர்ப்புட்டினால் பூட்டப்பட்டிருந்தது ஆனால் தெரியாதவர்கள் கண்டு படிக்க முடியாதபடி அமைக்கப்பட்டிருந்த அதன் உட்கதவை வந்தியத்தேவன் அபூதத்யலுப் திறந்துகொண்டு இரவுதான் உள்ளே புகுந்து உட்புறம் தாவி நெகொண்டார்கள்.

வழியில் போனதுமே மனப்படிபுது நவாகதினங்களும் நவரது வைத்திருந்த இடத்தில் வந்தியத்தேவன் பிரவேசனமான கருத்திதும்னிடம் உவந்து வாய் போற்றிவந்தார் மனைக்குதையில் இவ்வளவு சௌவங்கன் உண்டா" என்று கேட்டான் திருத்திப் துறவியத்தேவன் என்று சொன்னான் கரியதிருமால்.

வ

ந்தியத்தேவன் விவரங்களைக் கூக்கனன் எந்தது படியில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டதும் மறுபடியும் கிளம்பினார்கள் நிலவறைப் பாதை வழியாக வந்தியத்தேவன் முன்னால் சென்றான் மனைக்கயிர் அமைந்திருந்த இடங்கியக் கதவையும் திறந்தான் அங்கே இப்போது காவலன் யாதும் இடக்கல்லில் வெளியில் முதலில் தளையை மட்டும் கட்டி எட்டிய பாதத்தான் வடவாற்றில் வேளளம் இருக்கையையும் தொட்டுக் கொண்டு சென்றது வெகு தூரத்திலுள்ள தெரிந்தது வெகு தூரத்திலிருந்தது அந்த இடத்தில் அக்காண்டியில் யாதும் இல்லை என்று தெரிந்துகொண்ட பிறகு வந்தியத்தேவன் வெளியில் வந்தான் கருத்திதும்னும் வந்த பிறகு கதவைச் சாத்தினான் வடவாற்றை எப்படிக்க கட்டப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது பக்கத்தில் சாய்ந்திருந்த மரக்கடியில் மூக்கு ஒன்று மரத்தின் கீழாகக் கட்டப்பட்டிருக்கொண்டு நின்று தெரிந்தது.

(தொடரும)

பொன்னியின் செஸ்வன்

சகுனத் தடை

ம

தகடியில் ஒதுங்கி நின்ற
பாக்கப பாரததனம் வந
கிவத்தெவன் அதிரஷி
கொண்ட மறுபடியும் தன்
பக்கம் வந்திடுபபதாக
மணவரி உறராகம்

அடைந்தான் கங்கைய பாக்கட்டக
தெரியாவிட்டாலும், கருத்திக்குமன்
பாக்கா கொண்டேய தெய்வீகாக
கொண்டவன் அவனுடைய சகல
புடன படகைத் துளிக்கொண்டு வ
வாற்று நீராடகத்திடு சென்றால்
அந்த ஆறு மொளைய கொடிக்கனாக
தப் பாதி வழி வரைவில
கொண்டு போததுவாய்

பாக்கநாயர், கருத்திக்குமா
தெய் படகு ஆறில் அமி
ழாமல் மிதந்து வந்து நமக

காகவே காததிடுகிறது உன்றுடைவ
படகோட்டும் திறமையைக் கொஞ்சம்
காட்டி னாயாளால், பொழுது விடி
வதற்குள் பாதி தூரம் போயவிடலாம்
அப்பறம் குதிக்கிற வந்திறவர்கள்
கூட காமைய மிக்க மடியாது"
என்றான் வந்தியத்தெவன்

கருத்திடுமன் சிறிது சந்தேகம்
கொண்டு வந்து முறைய பார்த்தான்
பாக்கநாயர் பக்கத்தில் ஆறங்கனையில்
மடுவ கலரோரமாக மண்டி வளந
திருத்த புதாக்கந்த பதகியில் ஏதோ
அளவது போலத் தோன்றியது

கருத்திடுமன் ஒரு சிறிய கலவைத்

அமரர் கஸ்கி

துக்கிப் புதாகனாகத் ததையில் எந்த
தான் அங்கிருந்து ஒரு பூனை துள்ளிப்
பாய்ந்து வந்து படகில் ஏறிச்
கொண்டது.

வந்தியத்தவன் சிரித்துக்கொண்டு
படகோட்டி' என்னை விடப் பெரிய
தைரியசாலியாயிருக்கிறாயே" என்று
சொல்லி, துண்ணொரு சிறிய கண்ணத்
துக்கிப் படகுக்குள் விட்டெறிந்தான்.

பூனை மறுபடி படகிலிருந்து
வெளியே துள்ளிப் பாய்ந்து இவர்களை
தூக்கி ஓடி வந்து துண்ணத் பெருக்கும
இடைவில் புருந்து ஓடியது.

இப்போது வந்தியத்தவன் மிரண்டு
இரண்டடி பின்னால் எடுத்து வைத்
தான்.

'தீ ஒன்றும என்னை விடத் தீ
னாகத் தோன்றவில்லை யே" என்று
ஏனாமாக்கக் கூற்றான கருத்தி தான்.

எனக்குப் பூனை என்றால் பாய்

அது என மேல் படாலை, உடம்ப
பெல்லாம் மயிரக்கசை உண்டாகும்
நல்ல இவனை' அதுதான் பாய்விட
படிக்' வா பாய்கலாம்" என்றான் வந்
த்யத்தவன்.

பூனை என பிம்பெல் வீழ்ந்தாக்கிட
எனக்குப் பாய் ஒன்றுமில்லை, ஆனால்
குறுக்கே போனாக்தான் பாயம் சஞ்சத்
தடை!" என்றான் கருத்தி தான்.

சுதவமாவது, தடைவாவது" என்று
சொல்லிக்கொண்டு வந்தவந்தவன்
கருத்தி தான் கையைப் பிடித்து இழுத்
துக்கொண்டு பாய்ப் படகில் ஏறி
னான்.

க

ருத்திக்குமனும படகின் ஒரு
முனைக்குச் சென்று
அதை மரங்களின்

மேளத்தில் நகுது தளவி லி
முயன்றான்

112 3 சிறிது நகர
தந்தை இடையே போ
சு. ச. வெளியு காது
மே 1 தளவி
1170/82 1919

வந்து கணபுடித் திருக்கும் பிரதந்திக்
படகில் ஏறிகொண்டார்கள்.

அவர்களில் இரண்டு பேர் வந்தியத்
தேவனின் மீது பாயத்து அவனைப்
படகிறதனை தள்ளிப் படகின் குறுக்
குச் சட்டங்களாடு சோத்துக்கடி
னார்கள்.

மற்ற இருவரும் வேல் பிடித்த கையி
ன் கருத்தி நுமன் அருகில் சென்று
இருபுறமும் காவலாக நின்றார்கள்.

வந்த நாடவரில் தலைவனாகத்
தோன்றியவன் பாதாளச் சிற்ற வாக
லிலிருந்து தப்புகளைத் தொடர்ந்து வந்த
பாதாளமான மனிதன்தான் என்பதை
வந்தியத்தேவன் கண்டுகொண்டான்.
காங்க வழியின் வாசலருகில் அவன்
அதற்குள்ளே படகில் வந்து காத
நிருத்ததை எண்ணி வியத்தான் அவன்
சாதாரண காவலன் அல்ல, மிகக்
கைத்தொத்த ஒற்றனாயிருக்க வேண்டும்
என்று தீர்மானித்தான் அவன் யார்
யிருக்கும், எங்கே பாதத் நினைவாக
இருக்கிறதே என்று எண்ணிக் கொண்
டிருக்கும்போதே அவனுடைய பேச்சுக்
குரல் காதில் விழுந்தது.

கருத்தி நுமனைப் பாதத்து அக் காவ
லன் "அப்பய்யே" இத்தனை வதனடி
சிற்றலில் கழிந்துவிட்டு வெளி வந்திருக்
கிறாய் உட்குள் இந்தத் துளமதியான
வாரததையைக் கேட்டு ஏன் ஓடப்
பாததாய்? போன்ற போகட்டும்
உன்னை மறுபடியும் கட்டிப் போட
மனமிலடை தான் சொல்கிறதைக்
கேட்டு அதன்படி செயதாயானால்
உனக்குத் தீயது ஒன்றும் பிராது"
என்றான்.

ஓடக்காரனும் "அப்படியே, ஐயா"
முதன்மத்திரி எனக்கு விடுதலை
அளிக்க ஆன் அனுப்பினார். ஆனால்
இந்த முடவ் பேச்சைக் கேட்டு தான்
கேட்டுப் போனான் இனி தீய்கள்
சொல்கிறபடி செய்கிறேன் இனி என
னைப் பாதாளச் சிற்றக்கு மட்டும் மறு
படி அனுப்பி விடாதிருக்கன்" என்றான்.

"ஆமாம், ஆமாம்" முதன்மத்திரி உன்
னிடம் சில வீரர்கள் கேட்க வந்த
புகிரார் அவற்றை நீ உண்மையாகச்
சொல்லிவிட்டால், உன்னைப் பாதாளச்

சிற்றக்கு அனுப்ப மாட்டார் வேண்
டிய பொன்னும் மணியும் பொருளும்
பாக கொடுத்து அனுப்புவார் தீய்கள்
எங்கே போவதென்று புறப்பட மார்கள்."

ஏழு நாட்கள் போவதென்று
புறப்படலாம்."

அழகாயிருக்கிறது முதன்மத்திரியை
மொற்றிவிட்டு தீவனரின் காவலை
மீறி விட்டு, அவ்வளவு தூரம் போய்
விட்டால் என்று எண்ணினார்கள்.
ஆனால் இந்த முயற்சி வாலிபன் அம்
மாதிரி தீயானை சொல்லக்கூடியவன்
தான் முன்னெடுத்த தடவை, சின்னப்
படிவாட்டையரின் காவலுக்குத் தப்பி
ஓடியவன் அல்லவா? போகட்டும், இப்
போது படகை ஆற்று நீர் ஓட்டித்துக்
கொடுக்கச் செய்துத் தீவனரிடம் என்
னுடைய வந்தவர்களில் ஒருவனுக்குத்
தான் படகு செலுத்தத் தெரியும் அவ
னுடைய கறுக்குடி வந்தும்போது நாங்கள்
நீட்டாடத்தொடு வந்தபடியால், தடுத்த
தடுமாறி வந்துவிட்டால் இப்போது நீ
கொஞ்சம் உன் கைவரிசையைக் காட்டி
தீவனரிடம் அக்களங்கூச சரிமமாகப்
போய் அவருக்கு வடக்குக் கோட்டை
வாசலை நோக்கிப் படகைச் செலுத்து,
பார்க்கலாம்!"

அக்களைச் சென்று அவருக்குத்
தடுத்து போய்விட்டால், ஐயா! நீட்டா
ட்டம் வெகுநேரமாகச் செல்கிறது
எதிர்முகமாக அதிக தூரம் படகு
செலுத்துவது கஷ்டமாயிறதே?"

அக்களையில் இறங்கினால் இந்த
முயற்சி வாலிபன் மறுபடியும் ஏதாவது
தகராறு செய்வான்! ஆகையால்
ஆற்றோடுதான் மேல் போக வேண்
டும்" என்றான் காவலர் தலைவன்.

Uடகைக் கருத்தி நுமனும் மற்றொரு
வரும் தள்ளத் தொடங்கினார்கள்.
காவலர் தலைவன் வந்தியத்
தேவனின் அருகில் வந்து, "அப்பய்யே"
உன் தீவனத்தனத்தை மறுபடியும்
காட்டப் பார்க்காதே" என்றான்.

"ஐயா! என்னைப் பற்றி உமக்கு
தோட்பத் தெரியும் போலிருக்கிறதே"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"ஏன் தெரியாது? வைத்தியர் மக

எனச் சிற்றயிலே உனக்குப் பதிலாக அடைத்துவிட்டுத் தெனியிலே வந்ததைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்' அப்போது எங்களை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிப் போகப் பார்த்தாய்?"

வந்தியத்தேவன் மிக ஆச்சரியப்பட்டு வணைப் போக, 'ஐயா' என்னை விடக் கொடுக்காரா தாய்கள்' பாதாளச் சிற்றயிலே நடத்தாத உதவதம் கவனிக்கவில்லை என்று நினைத்தேன்" என்றான்.

"தமயி' எங்கள் முதன்மந்திரியின் கண்களும் காதுகளும் எட்டாத இடம் சோழ சோழாஜயத்தில் எங்கும் இல்லை அவை சூழ்நாட்டிலும் உண்டு. காஞ்சிநிலம் உண்டு கடம்பூர் மானிகையிலும் உண்டு பாதாளச் சிற்றயிலும் உண்டு அந்த வைத்தியர் மகள் பிண்டபாணி கந்த நாடன் என்பது முதன்மந்திரிகுந்த தெரியும் அதனால் தான், அவன் பிண்டன் எனவெனவும் அனுப்பி வைத்தார்!"

"நான் இந்த வழியாக தெனியேறுவேன் என்பதும் முதன்மந்திரிகுந்த தெரிந்திருந்து போலும் அவருடைய கண்களும் காதுகளும் அதிசயமான வைகாச அப்படியானால், நான் சிற்பாதி என்பதும் என்னைப் பாதாளச் சிற்றயிலே அடைந்தது தவறு என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே!"

"அது முதன்மந்திரியின் பொறுப்பு அல்ல நீ குற்றவாளியா, இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பது சக்கரவர்த்தியின் பொறுப்பு நீ பாதாளச் சிற்றயிலே இருந்து தப்ப முயன்றதற்குத் தண்டனை கொடுப்பது கொடுமபாஷா பெரிய வேளாளர் பொறுப்பு" என்பதான் காவலன்.

"ஐயா' என்னை இப்போது எங்கே கொண்டோ போகிறீர்கள்?"

"முதலில் கொடுமபாஷா வேளாளர் கொண்டு போகிறேன் அவர் வடக்குக் கோட்டை வாசலில் காத்திருக்கிறார்."

"எனக்காகவா பெரிய வேளாளர் காத்திருக்கொண்டிருக்கிறார்?"

"ஆகா' உன் காலத்தைப் பார' நெய்திசை மாதண்ட நாயகரும் சோழ நா-

டுக குறுநில மன்னர்களில் முதல மரியாதைக்குரிய மன்னரும் சோழ குலத்தின் பரம்பரைத் துணைவரும் பாண்டிய குலத்தைப் பேராடு களைந்தவரும் சூழ்நாட்டை வீரதி வீரமான கொடும் பாஷா வேளாளர் வேளாநிபதி பூதி விகிரமக்கரசி உனக்காகக் கோட்டை வாசலில் காத்திருக்கொண்டிருப்பார் என்று நினைத்தாயா?"

"பிண்டன், யாருக்காகக் காத்திருக்கொண்டிருக்கிறார்?"

"பழுவேட்டரையர்களையும் மற்றும் திருப்புறம்பயத்தில் கூடியிருந்த சிறை சாசனையும் அழைத்துக்கொண்டு பார்த்திருக்கிறேன் வருகிறான்."

"பெரிய பழுவேட்டரையர் கூடவா?"

"ஆமாம், அவர் கூடத்தான் இளவரசர் கரிகாலரின் மரணத்தைப் பற்றி அவருக்கு உண்மை தெரியுமாம் அவர் வந்த பிறகு சக்கரவர்த்தியின் முன்னிலையில் விசாரணை நடைபெறும் துறவாளி அல்லவென்றால், அப்போது அதை நிரூபிக்க வேண்டும்."

வந்தியத்தேவன் இதைக் கேட்டுப் பெரும கவனத்தில் ஆழ்ந்தான் பழுவேட்டரையர்களும் பார்த்திருக்கிறதும் சேர்ந்து தன் பேரிலேதான் குற்றத்தைச் சுமத்துவார்கள் கடவுளே! அந்தக் குற்றசாட்டு வே சக்கரவர்த்தியையும் இளவரசர் அருளமொழிவர்மனையும் எப்படி நிமித்து பார்ப்பது? என்ன சாட்சியத்தைக் காட்டி நான் குற்றவாளி அல்லவென்று நிரூபிக்க முடியும்?

"ஐயா' நான் தங்களுக்கு ஒரு தீயதும் செய்யவில்லையே' என்னைத் தப்பிப் போகும்படி விட்டு விடுங்கள்' உண்மையில் நான் குற்றவாளி அல்ல காலமான இளவரசருக்கு அதிதியத்த நண்பனாய் இருந்தவன் சந்தாப்பவசத்தினால் இத்தகைய பயங்கர குற்றம் சாட்டப்பட்டேன் தாய்கள் முதன்மந்திரியின் சேவகர் சிற்றயிலே இருந்த பைத்தியக்காரனைக் கொண்டு வரும்படி தாளை தங்களுக்கு முதன்மந்திரி கட்டளையிட்டார்' இவனை அழைத்துப் போங்கள்

$$\begin{aligned} & \text{1) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{2) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{3) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{4) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{5) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{6) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{7) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{8) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{9) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \\ & \text{10) } \frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4} \end{aligned}$$

[illegible][illegible]

கே

குத்தி நுமன் என்ன செய்கிறான் என்று வந்தியத்தேவன் கடைகண்ணால் பார்த்துக்கொண்டான் அவன் தன்னை ஆவததுடன் தோக்கிக்கொண்டு சரிகளெழுவை எதிர்பார்த்து நுதவனாகத் தோன்றியதைக் கவனித்தான்.

உடனே அவ் வீர வாலிபன் ஏறகெண்டி தளத்தி விட்டிருந்த கடிகளை இன்னும் சிந்து தளத்தாகக் கொண்டு சட்டி என்று அந்தக் காவலனுடைய புகழ்விந்தத் திசையைப் பார்த்து விட்டது திருத்தான்.

அவை அவன் கையோடு வந்து விட்டன சாக்ஷாத் ஆழ்வாக்கடியான காட்சி அளித்தான்.

'வேஷதாரி வைஷணவனே' தோவா' என்றான் வந்தியத்தேவன்.

ஆழ்வாக்கடியான தனது திசையைப் பார்த்துக்கொண்டே காவலன் முயன்று போது அவன் கையிலிருந்து பொருக்கான சிறி விழுந்தன.

வந்தியத்தேவன் ஒரு தொடியில் தனக் கடிகளிலிருந்து விட்டுக் கொடுத்திருந்த ஆழ்வாக்கடியானைக் கீழே தள்ளினான்.

சற்று முன் தன்னைக் கட்டியிருந்த கயிறுமே போட்டு ஆழ்வாக்கடியானைப் பக்கிவ குறுகத்த சட்டி களோடு சேர்த்துக் கட்டினான்.

அவன் அளையில் தரித்திருந்த வானை அதன் உறையில் நுது திருத்த எடுத்தது கையில் புத்திக்கொண்டான்.

வந்தியத்தேவன் இர செயல்களில் சட்டிபட்டிருக்கையில் குத்தி நுமன் கமமா திருக்களில்லை அவன் அதில் சேர காவலனைத் திட்டுண்டு தாக்கி ஆற்று வெள்ளத்தின் விழுத்தினான் அவன் நதி வெள்ளத்தின் போட்ட லானான்.

மற்ற இடத்தில் ஒருவன் பட்டிகாட்டியை தோக்கியும் இன்னொருவன் வந்தியத்தேவனிடத்திலும் நெருங்கினார்கள் இரவரும் பயத்துடன் தயங்கித் தயங்கிய வந்தார்கள் வந்தியத்தேவன் அவனை தோக்கி வானை வீசிக் கொண்டு முயன்றான் சௌந்தம் அவ் வீர தளக்கிய வெள்ளத்தில் குத்தி

விட்டான்.

இன்னொருவனை இதற்குள் குத்தி நுமன் தன் கையிலிருந்து விட்டுவிட ஒங்கி அடித்துப் பக்கிவ விழுத்தினான். இரவரும் தோத்து அவனைப் புகழ்க்குச் சட்டி தட்டி கட்டிப் போட்டார்கள்.

பட்டிருந்த வெள்ளத்தோடு போய்க் கொண்டிருந்தது வெள்ளத்தில் விழுந்த இரவரும் அக் களையை தோக்கி தந்த சேக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வந்தியத்தேவன் ஆழ்வாக்கடியான அங்கில் சேன்று வீர வைஷணவ சிகரமணி'யை இப்போது என்ன சொல்லுவோம்" என்று கேட்டான்.

என்னததைச் சொல்லு' என்ன தார்பண மூத்தியின் செயல் கட்டுகிறவனும் அவன் கட்டிப் படுகிறவனும் அவன் தள்ளுகிறவனும் அவன் தள்ளப்படுகிறவனும் அவன் தூண்டும் உள்ளம் நுதப்பும் உள்ளம் உனக்கே வானிலும் உள்ளான்; என் தோளிலும் உள்ளான்!"

"அப்படியானால், இந்த ஆற்று வெள்ளத்திலும் உள்ளான்' உன்னைக் கட்டித் தாக்கி இந்த வெள்ளத்தில் போட்டு விடலாம் அல்லவா?"

மீதுறவாதனைக் கட்டிப் போட்டார்கள் கட்டிக் கட்டிப் போட்டார்கள் அவனை தார்பணமூத்தி காவலனாகக் கொண்டு தோக்கிக்கொண்டான் அப்படியான வந்தியத்தேவன் தோக்க முடியாவிட்டால் சாக்ஷாத் வைஷணவ தத்துவத் தோர் அழைத்துக்கொள்கிறார்" என்றான் ஆழ்வாக்கடியான.

தைக் கேட்ட வந்தியத்தேவன் சிந்து போலித்துவிட்டு,

இதோ பா' தீ சில கமயம் என் உயிரைக் காவலனாகியிருக்கிறாய் என்ன என்னததுடன் காவலனாகிய தோரியாது' எப்படியிருந்தாலும் உன்னை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை ஆயினும், உன் உயிரைக் காவலாற்றுவதாய் நுதால், எனக்கு ஓர் உதவித் செயல் வேண்டும்" என்றான்.

"அப்பனே! பரோபகாரம் இதம் சீரம் என்ற கொள்கை உடையவன்

என்ன உதவி உண்டாக வேண்டும்? கேள்! கட்டை அவிழ்த்துவிட்டால் செய்கிறேன்" என்றான் திருமலை.

"உன் சரீரத்தினால் உதவி எனக்கு இப்போது வேண்டியதில்லை. எனக்கு இவனுக்கு இரண்டு சத்தான பைசை கொடு. எதற்காக என்று கேட்கிறாயா? தயக்கச் செய்வதைத் தவிர்த்தாயா? அந்த எக்கனாமு வழி சொன்னால், என்ன இப்படி பைசை கொடுக்கவில்லை? உன் சத்தான கணத்தில் இரண்டு விநாடிகள் தயக்கத்தில் ஒதுங்குபவன் தான் உன் சார்பாகியததை உபயோகித்துக் கொண்டு பிழைத்துக் கொள்!"

"என்னால் முடிந்த உதவியைக் கேட்கிறாயே, அவைப் பற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்."

"குதிரைகள் கிடைக்க எனக்கு வழி சொல்ல முடியுமா?"

"முடியும்! உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் இரண்டு குதிரைகள் இருக்கும்படி எனக்குத் தெரியும். வாணி அமமை வந்த உனக்குத் தெரியுமா அல்லவா?"

"எந்த வாணி அமமை?"

"தஞ்சாவதி துளிக் குளத்தால் அல்லவது உதயப் புஷ்ப கைங்கரியம் செய்பவா வாணி அமமை. பிறவி உன்னை இந்தம அமுதனின் தாயார்."

வவாறு ஆழவார்க்கடியான சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது கருத்திருமன் அருகில் தெருவி ஆவலாகக் கேட்டான்.

"தெரியும்; அந்த வீடு எனக்குத் தெரியும். உதவனத்தை இருக்கிறது."

"அவன் இரண்டு குதிரைகள் இருக்க கணத்தில் இருக்கின்றன."

"எப்படி?"

"ஒன்று, என் குதிரை, வாணி அமமையின் தடினைக் கதில் அந்தக் கட்டைப் பைசை கொடுத்திருக்கப் பட்டால் ஏறி வந்தான் இவ்வொன்று. இந்தம அமுதன் ஏறி வந்த குதிரை பாவம்! அமுதன் குதிரை ஏறி வழக்கமாக தவன் வழியில் அந்த மரத்தின் தோடி அலையைக் கீழே தள்ளிவிட்டுத் தான் வந்திருக்கிறான். பைசை கொடுத்த உதவனத்தால் பைசை கொடுத்திருக்கிறான்."

தான் கீழே வந்திருக்கிறான் என்று பார்த்துப் பார்த்து, உதவனத்தால் கொடுத்திருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறான். ஆனால் உதவன இவ் அலையைக் கொடுத்திருக்கிறான்."

வந்தவத்தவன் மிக்க கவலைபட்டான். "அவனைக் கவனிக்க அவனே யார் இருக்கிறார்கள்?" என்றான்.

"அவனுடைய தாயாரும் பூங்குழலியும் இருக்கிறார்கள்!" என்றான் திருமலை.

கருத்திருமன் திடீர் என்று அசைபாடினான். பைசை கொடுத்து 'எந்த தாயார்?' என்று கேட்டான்.

"இருவரும் ஒரு கணம் அவனை வறிட்டுப் பார்த்தார்கள்."

"என்ன கேட்டாய்?" என்றான் ஆழவார்க்கடியான.

"சேந்தன் அமுதன் உயிருக்கு அபாயம் என்று சொல்லிப் பைசை கொடுத்த செம்பியன் மாதேவிக்குத் தெரியுமா என்று கேட்டேன்."

"ஆமாம், செம்பியன் மாதேவிதான் அனாதைக்குப் புஷ்ப கைங்கரியத்துக்குப் பைசை கொடுத்தது. ஆனால் வந்தவன் ஆனால் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தான் இப்போது உதவனத்தால் கொடுத்திருக்கிறான். ஆனால் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று தான் இப்போது உதவனத்தால் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தவன் எவன் கவனிக்கப் போகிறான்?"

வந்தவத்தவன் உதவனத்தால் கொடுத்திருக்கிறான். "என்ன சொன்னாய்? இந்தவன் அமுதனையும் அவன் அவனை வையம் போய்ப் பார்த்துவிட்டுப் போவோமா?" என்றான்.

கருத்தவன் தன்னைய அனாதைத் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

"அப்படியானால், பட்டைக் கண்ணைப் போட்டுப் போகிறது" என்று வந்தவத்தவன் கருவி. ஆழவார்க்கடியானைப் பார்த்து என்னவெனினால் இருக்க வந்தது உன் துரன் தந்தை எந்த கண்ணத்தத்தையா பார்த்துக் கொள்! என்னுடைய கதி எப்படியானாலும் உன்னைக் கைகொடுத்துக் குழப்பப் பட்டிருக்கிறான் என்று காரியம் பார்ப்பேன்!" என்றான்.

"வேண்டாம், தமிழ் வேண்டாம்' உனக்குப் புண்ணியமாயப் போகட்டுமே தீர்த்திய குரிகன புடைகுழ சீமத தார"

யன் ழாததி மகாலக்ஷ்மி சகிதமாக வீரநீரகதம் வைத்துடைத்துக்கு என்னை அனுப்பி வை" என்றான் வைஷ்ணவன்

அறுபதாம் அத்தியாயம்

அமுதனின் கவலை

ந

தவனத்து தடுவில் இரத்த குடிலில் சேதன் அமுதன் தோயப்பட்டுப் படுததிருநான். பூங்குழலி அவனுக்கு அன்புடன் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தான்

வானி அமணம் பாகம் செய்து கொடுத்த கஞ்சியைக் கொண்டு வந்து அவனை அருந்தும்படி செய்தான்

ஒன்று முன்னால்தான் கந்தர சோழ ஆதாராளையிலிருந்து வைத்தியர் வந்து சேதன் அமுதனைப் பார்த்துவிட்டுப் போய்ந்ததா போகும்போது அவரிடம் பூங்குழலி தனியாக விசாரித்தான் அமுதனுக்கு எப்படியிருக்கிறது. பிழைத்து எழுகது விடுவானா என்று கேட்டான்

"முன்னமே ஒரு நடவை காயச்சை வந்து பலவீனமாயிருந்தான் அத்துடன் தான் பிரயாணம் போய்த் தீருமடிக் குதிரை மலிருக்கும் சீழ் விழுந்திருக்கிறான் அதனாலெல்லாம் பாதகமில்லை ஆனால் அவன் மனத்தில் ஏதோ கவலை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் அதனால்தான் உடம்பு குணமடைவது தடைப்படுகிறது" என்றார் வைத்தியர்

இதை உணததில வைத்துக்கொண்டு பூங்குழலி, "அமுதா' உன் மனத்தில் என்ன கவலை' ஏன் உறகாகமே இல்லாமலிருக்கிறாய்' உன் மனக் கவலை வினால்தான் உன் உடம்பு குணப்படுவது தாமதமாகிறது என்று வைத்தியர் சொல்கிறாரே?" என்றான்

அமுதன், "பூங்குழலி' உன்னைவைச் சொல்லட்டுமா' அல்லது மனத்தில் ஒன்று வைத்துக்கொண்டு வெளியில் ஒன்று பேசட்டுமா?" என்றான்.

பூங்குழலி, "நான் அப்படி உன்னை என்று புறமொன்றுமாகப் பேச

கிறவன் என்று உடிக் காட்டுகிறாயா' என்று கேட்டான்

பூங்குழலி' உன்னுடன் போகவந்த அப்பாக்காமாமிருக்கிறது நீ போகாமலிருந்தால் உன் முகத்தைப் பார்த்துச் சந்தாஷப்படிக் கொண்டிருப்பேன்"

"என் அத்தைமார்களைப் போல நான்மனைமாயாய் பிறந்திருந்தான் உனக்குச் சந்தாஷமாமிருக்கும் அல்லவா"

ஒரு நாள் இரண்டே பாதிரிபோது நான் அன்னை ஆளிருந்ததுக்கு அன்னை யிடனை உவ்றும போனீன் என்ன இருக்கிறது' ஒரு தேவாரப் பாண் பாடி"

"அதெல்லாம் முடியாது உன் மனத்தில் என்ன கவலை என்பதைச் சொன்னால்தான் பாடுவேன்"

அப்படியானால் சொல்கிறேன், நான்' என்னுடைய கவலையெல்லாம் என் உடம்பு சீக்கிரமாகக் குணமாகி விடப் போகிறதே என்றுதான்"

இது என்ன இப்படியே சொல்லுகிறாய்' உனக்கு உடம்பு குணமாக வேண்டுமென்று நான் எல்லாத் தேவையகளைபூம் வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்' நீ குணமாகி விடுகிறேன் என்று கவலைப்படுவது ஏன்"

என் உடம்பு குணமாகிவிட்டால் நீ என்னை விட்டு விட்டுப் போய் விடுவாய் அல்லவா' அதை எண்ணித்தான் கவலைப்படுகிறேன். பூங்குழலி"

பூ

ங்குழலியின் முகம் காணப்படவில்லை துளிகளான ஒளிராத மகாந்த சேத்தாமரை போல் விளங்கியது அவன் இதழ்களில் புன்னகை வந்தது. கண்களில் கண்ணீர் துளிகள்து

"அமுதா' உன் அன்பை எண்ணி என் நெஞ்ச் சஞ்சுகிறது உன்னை விட்டு

விட்டுப் போகவும் மனம் வரவில்லை. போகாதிருக்கவும் முடியவில்லை.

"ஆமாம்: அலைகடல் உன்னை அழகுத்துக்கொண்டிருக்கிறது அதனால் என்ன? நாளை உனது வரகிறான் அதற்கு உன் சம்பந்தத்தை தெரியப்படுத்து என உடம்பு குணமாகிவிடும."

"அமுதா! நான் என் மனத்திற்குள் செயதுக்கொண்டிருக்கும் சபதம் அதற்குத் தடையாயிருக்கிறது."

"அது என்ன சபதம்?"

புலி ஆகாய மன்னனை மனத்து அலையுள்ள சிங்காதனத்தில் அப்பாவின் மனம் என்பது என மனப்பாது இது முடியாவிட்டால் கன்னிப் பெண்ணாகவே காலம் கழிக்க சபதம் செய்திருக்கிறேன்.

ஆமாம் பொன்னியின் செல்வன் உன் மனத்தை இப்போது நுகிரா ஆவால், பூங்குழலி! அது நிகழ்காரியமா?"

"தீ தவறாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய் பொன்னியின் செல்விடம் நூதிர்ப்பு நாட்டின் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் அன்பு கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆடவர்கள் மனைவியர்கள் விரோதிகள், சிவனது சிறு குழந்தைகள் எல்லாம் அருளமொழி வாயிடும் நேயம் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது போலவே நாளை அவரிடம் அநிமயம் வைத்தீதன் அவர் காயச்சூடையாக உன் கிடந்தபோது நீயும் காணாமல் போகாதாய் அங்குதாய் பன்னியைச் செய்து காப்பாற்றிப்போம்..."

"அப்படியானால், அவரிடம்... அவரிடம் வேறு வித எண்ணம் உனக்கு திசையமாக இல்லைமா?"

"அமுதா! பொன்னியின் செல்வன் மனக்கல் பிறந்தவன் வேறொருத்தி இருக்கிறான் அவன் கொடுமையானது இன்னொருவாண்டு நான் அவரிடம் ஏதோ விண்ணாட்டாகப் பேசப் போக அந்தப் பெண்ணை சிங்காதனம் ஏறுவதில்லை" என்று சபதம் செய்தான்."

'மன்னா குதநில பிறந்தவன் அவனாறு சொல்லிச் சபதம் செய்திருக்கிறான் நீயா 'சிங்காதனம் ஏறித்தான் தீநீவன்' என்கிறாய் இல்லாவிட்டால்

கன்னிப்பெண்ணாகவே காலம் கழிப்பேன் என்று சொல்லுகிறாய்."

"அமுதா! என அதை, அரசர் குதநில பிறந்தவன் தீநீத்தான் அதனால் அவனது ய வாழ்க்கை துன்பமயமாய்ற்று என அதை அடைந்தவநிய பாககியத்தை நான் என வாழ்களில் அடைவன் என கூறுது"

'உனக்கு அந்த ஆரை ஏற்பட்டது என்னுடைய பாககியக் குறைவினால் தான்!" என்றான் அமுதன்

"அப்படி ஏன் தீ திராசையடைவ வேண்டாம் அரச குதநில பிறந்தவர்கள் நான் அரசர்களாய் நகையா என்று விதி ஏற்றும இல்லை உன்னைப் போல சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் கவிகள் வீரபாகவியச் செயல்களினால் இராஜாங்கங்கள் வகாங்குதச் சிங்காதனம் ஏறியிருக்கிறார்கள் நீயும் இவ்வைக்கு அதற்குள் சபதம் எடுத்துக் கொள் இந்தப் பெரிய பாத நாட்டி போக உன் கருது அயல்காடுகளிலே உன் புறம் பராக்ரமத்தினால் ஒரு இராஜ்யத்தை வகாங்குத தீமாவைச் செய்துகொள் நான் உன்னை விட்டுப் பிரியாமல் உனக்குத் துணையாயிருக்கிறேன்" என்றான் பூங்குழலி

பூங்குழலி! அதற்குள் காரியங்களுக்கு நான் பிறக்கவில்லை என மனம் கந்த எடுத்துப் போக செய்வதில் எடுபடவில்லை ஒரு சிறு பிராணியை இம் நிகழவும் நான் விருமப்பவிலை மணி மதுரம் சிங்காதனம் என உன்னை நைக்க கவாவிலை சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும் ஏதெப் பரவிப் பாடிக்கொண்டு காலம் கழிக்க விரும்புகிறேன் ஆனகயால் உனக்கும் எனக்கும் பொருத்தமில்லைதான்' உன்னை நான் மணக்க விரும்புவது முடவன் கொம்புத் தீதுக்கு ஆசையாயிடுவது போலத்தான் பூங்குழலி! உன்னை இங்கே தாமதக்கச் செய்வதில் பலவிலை தீ போய் விடு' என உடம்பு குணமாவதற்காகக் காத்திராதீ" என்றான் தீநீதன் அமுதன்

அச்சமயம் அக் குழலின் வாசலில் காலடிச் சபதம் கேட்கவே இருவரும் பேச்சை நிறுத்தினார்கள்.

(தொடரும்)

யொன்னியின் செல்வன்

அமரர் கஸ்கி 252.2001 கலி 41

நிச்சயம் நித்தம்

வெ

னியில் காலடிச்
செல்லுதல் போல
புலகுழலி அச்சுறு
தடினை வாரா

ககவை கோகலிப் போனான்

அவன் தன்னை விட்டு விட்டு
அடியோடு போய் விடப் போகிறான்
என்று கேட்கை அழகை எண்ணிப்
பெருமகன் விட்டான் அவன் அவ
வாராய் வடிவாக வான் வேறு போது
கள் உலகம் தன் உடலை விட்டு
வெளியேறி விடும் என்று கருதினான்

புலகுழலி கதனைச் சிறந்த திறந்து
வெளியே பார்த்து விட்டு
மறுபடியும் கதனை அடைந்
துத் தாவிட்டதை நோக்கி
வாகை பாராத்தான் இது

எனன் வீடுகை? தாவிட்டது மட்டு
மக்களாக நிதமபயம் தன்னை நோக்கி
வருகிறானே?

அவளுடைய உன்னம் சிந்து இவன்
விட்டதோ! இளகினாகத்தான் எனன்
மறுபடியும் தன்னை வீரனாக வேண்
டம் என்று இராஜயததைப் பிடிக்க
வேண்டும் என்றும், சிவகாதைய
பரி அரசன் வேண்டும் என்று
இவ்வாறு போதனை செய்கு
கொண்டிருக்கிறாள் நயபாள் உக்க ஆரை
கள் என்னும் புலகுழலிநாள் அனை
வீடுக கொத்தவிகளும் கடல் அவன்

அமரர் கஸ்கி

டைப உன்னம் சிவபெருமானுடைப பகதியில் தினைத்து அமைதி யுறிற்குகும் இனிய புனல் வாயினிய ஒதத்து தன் மனம் அதில எழுந்த சிர்ய கொந்தளிப்பு இவளால் நோதத்துதான் பூங்குழலிக்கும் தனக்கும் ஒருநாளும் ஒத்து வரப் போவதில்லை. அதைப்பற்றி வீண மனோராஜ்யம் செய்வதில் என்ன பயன்?

பூங்குழலி அவன் அருகில் வந்ததும் அவளைத் தன் குவளை மலாக களகளால் உற்றுப் பார்த்தான். நேரதய அமுதவின நெஞ்சம் ததளித்தது.

"கதவை ஏன் சாதகினாய்? யார் வந்தனர்? ஒதுவளை அமமாதா? இனா, என்னமோ?" என்றான் அமுதன்.

"யாராய்? நத்தாலும் சிறிது நேரம் காத்திருக்கட்டும். நம்முடைய பேச்சு முடியும் வரையில் வேலியில் இருக்கட்டும். ராஜாவும் ராணியும் அந்தாய்க் மாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது குறுக்கிடுவது யா? நம் தடை செய்கக் கூடாது. அல்லவா?" என்றான்.

"ராஜா - ராணி - யார் ராஜா? யார் ராணி?" என்று தடுமாறினான் அமுதன்.

"நீ ராஜா, நான் ராணி! இந்தனை நேரம் கொன்னதெல்லாம் உன் மனத்தில் பரவிய இளையாய்?"

இளமை, பூங்குழலி! எனக்கு நீ போதனை செய்வதில் சிறிதும பயனில்லை. என்றுதான் சொன்னேன்? உன் உண்பப் போக்கும் உன் உண்பப் போக்கும் முற்றும் மாறாமை அவை ஒத்து வர மாட்டா!" என்றான் அமுதன்.

"ஒத்து வரும்படி நாமதான் செய்ய வேண்டும்!" என்றான் பூங்குழலி.

"அது முடியாத காரியம்!"

"உன்னால் முடியாவிட்டால், என்னால் முடியும். அமுதா! நான் நீ மாணம் செய்துவிட்டேன். அரசுமாரனைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு அரியாசனம் ஏறும் எண்ணத்தை விட்டு விட்டேன். அரசமனை வாழ்வையும் அரசு போகதையும் காட்டிலும்

உன்னுடைய அன்பு கோடி மடங்கு எனக்குப் பெரிது. நீ என வழிகுது வர மறுப்பதால் நான் உன்னுடைய வழிகுது வந்தேன். உன்னையே நான் மணந்து கொள்வேன்."

பே

தன் அமுதன் பரவச நிலையை அடைத்தான். "பூங்குழலி! பூங்குழலி! எனக்கு இப்போது கரம் அடிக்கவில்லையே? நான் களவு காளாவில்லையே" இப்போது நீ சொன்ன வாதத்தைகள் என காதில் தவறாக விழவில்லையே? நான் தவறாகப் போகும் கொள்ளவில்லையே!" என்றான்.

"இன்னொரு தடவை சொல்லிடுவன், கேள்! நீ என வழிகுது வர மறுப்பதால் நான் உன்னுடைய வழிகுது வரத் தீர்மானித்து விட்டேன். உன்னையே நான் மணந்து கொள்வேன். என பெரிய அதனையின் வாழ்க்கையைப் பற்றி நான் அறிந்து கொண்டிருந்த விவரங்கள் என உள்கையில் வீண ஆகைகள். உன் பாகவிற்குத்தான் நியாயமாக அவன் சிப்காதனத்தில் வீரநீர்க்க வேண்டியவன் என்று அடிக்கடி எண்ணி, காணும் ஏன் சிப்காதனம் ஏற்கக்கூடாது என்று ஆகத்திதை எனக்கும் உன் டாகவிலுடையது என அதனை கொலை காணுடைய வேலினால் மாணம்மா நதிப்பாது, என்னுடைய ஆசையும் மடிந்துவிட்டது. அரண்மனையில் வாழ்நிறவர்கள் பட்டம் அவதிகளையும் வேதனைகளையும் அறிந்துகொண்டேன். அளக்கவில்லை. புகு ஒட்டிக் கொண்டு ஆனந்தமாகக் கழிகும் வாழ்க்கைக்கு அரண்மனை வாழ்வு ஒரு நாள் இன்னையாகாது என்று அறிந்தேன். அமுதா! எனக்கு உடம்பு சரியானதும் இருவரும் கோடிக்கரை செல்வோம். அங்கே காட்டுக்கு நடுவில் உள்ள கோயிலில் குழகா தன்னத தனி யாகத் துணை எவரும்ன்றி இருக்கிறார். நாம் இருவரும் கோடிக்கரைக் குழகக்குப் புஷ்பத்திருப்பணி செய்வோம்.

சில சமயம் படகில் ஏறிக் காலில் செல்
வேளம் பழ நாட்டின் மூத்தலில் இவ்வ
தீவுகள் எத்தனைவரோ இத்தகையவரன்
அதற்கு தீவுகளில் ஒன்றில் சில சமயம்
இருந்தவரோ அவர்களை நாடிவந்தவரோ
நாள் நாள்வந்தவரோ இப்போது அந்த
நாடிவந்தவர்களுடைய பிள்ளைகள் வர
மாட்டார்கள் அந்த இத்தகையவரோ
சென்ற ஆட்களோ ஒன்றாகவேயே”

ஒரு ஆட்களோடான பூவத்தலில்
இவ்வளவு பெரிய பாக்கியத்துக்கு நான்
அதனை உள்ளவன் என்றும் ஆட்களோ
சென்றவன் இதைப்பெல்லாம் நீ
சென்றவனாகத்தான் சொல்லுகிறாய்”
பிறகு பெரிய ஏமாற்றத்துக்கு என்னை
உள்ளவனாகத்தக்கதோ சொல்லவில்
லை” இவ்வளவு, இவ்வளவு நீ சென்ற
வனாகத்தான் சொல்கிறாய் எப்போது
கொடுக்கரைக்குப் புறப்படலாம்?”

“உனக்கு உடம்பு தேரான உடனே
புறப்படலாம்

“எனக்கு உடம்பு தேராவில்லீட்டி
பூவத்தலில் நான் வேண்டாமான் இப்போது
எழுந்து வரக்கூடுமே பாக்கியோ” என்று
கூறிவிட்டு சென்ற
அதனை எழுந்து தக்க புறப்பாது

பூவத்தலில் அவன் எதையோ பிடித்து
எழுந்த தக்காமல் தடுத்தது. வேண்டாம்
இன்று ஒருநாள் மட்டும் பொறுத்துக்
கொள்” என்றான்.

வாசல் கதவை யாரோ இயக்கத்
தடும் சபதம் கேட்டது

“அம்மா கதவைத் தட்டுகிறான்
திறந்து விடு” அம்மாவின் மூத்தல்
தொண்டி சமயத்தானது சொல்லுவாம்”
என்றான் அத்தன்

பு

புழுதி போய்க் கதவைத்
திறந்தான். வாசலில் கண்ட
காட்சி அவனைச் சிறிது
விப்பபுறச் செய்தது

அவன் எதிர்பார்த்தபடி
கதவைத் தட்டியவன் வாணி
அம்மை அல்ல

அரண்மனைச் சேவகன் ஒருவன்

கதவைத் தட்டியதற்கு வேண்டிவந்து
தொன்றவன் கதவு திறந்தது சேவகன்
ஒருபடி தின்றான்

அப்பால், செம்பியன் மாதேவியும்
இளவரசர் மதுராந்தகரும் தின்றா
கள்

இவ்வளவு சிறிது திரிந்தவர்களுடைய
பால் பக்கங்கள் இன்னும் இரக்கி
வைக்கப்படாததனைச் செவ்வை குக்கி
களும் காவலர்களும் மாதேவியின் தி
றாக்கள் அவர்களில் ஒருவன் பிடித்
துகொண்டிருந்த தீவாகதி வெளிச்
செவ்வை இவ்வளவு காட்சியையும் கண்ட
பூவத்தலில் செம்பியன் மாதேவியின்
முன்னால் தடைவணங்கிக் குமிட்டி.
“தாயே! வர வேண்டுமே!” என்றான்

“உன் அதனை மகனுக்கு உடம்பு
எப்படியிருக்கிறது. பூவத்தலில் வாணி
அம்மை எங்கே” என்று கேட்க
கொண்ட மதுவையன்மா மகளாகிய
முதிய எம்பெருமனிடமிருந்து அதனை
குடிசைக்குள்ளே பிரவேசித்தான்.

மதுராந்தகன் வெளியேயே தி
றான். ஆனால் அவனுடைய திரிந்த
ததுமைய கண்கள் ஆவதற்கு
குடிசைக்கு உள்ளே நோக்கின

வந்திருந்த செவ்வைச் சீராமனியும்
தக்கவர்களுடைய அளித்துக் காப
பாற்றி வந்திருவவர்களைச் செம்பியன்
மாக்கலி என்று அறிந்ததும் செவ்வை
அழதனும் எழுந்தான்

தாயே! தக்க சமயத்தில் வந்தீர்கள்
முதன்முதல் சந்தித்தவரான செவ
வியைத் தக்கவர்களிடம் தெரிவித்து ஆசி
பெற்று பாக்கியம் எவ்வாறுகூறிக் கி
ய்த்துகிறது செவ்வையுடைய தி
வந்தவர்களை இது தடக்கி தக்க
வேளாடும் இவ்வளவு என அவனை
விடம் கூடச் சொல்லவில்லை. அவ
னை” இத்தனை காலம் கழித்து
பூவத்தலில் மனமிரங்கி என்னை மனம்
புர்த்து கொள்ள இதைத்தக்கவரான
காவலர்களோ கூட இத்தது எவ்வா
திருமனத்தைத் தக்க வைக்க வே
ண்டுமே தாவகன் திரிந்ததும் செய்து
கொண்ட பிறகு கொடுக்கரைக்குழு

கோவிலுக்குப் போய் அங்கே பூ
மாலைக் கைங்கரியம் செய்ய எண்ணி
விடுகிறோம்" என்றான்

செமியன் மாதேவியின் முகத்
தோற்றம் இச் செயலினால் அந்த
மாதாசி மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். கைக்
கமடைந்தாள் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்ட முடியாமலிருந்தது. அவரு
டைய இதழ்களில் மகிழ்ச்சிப் புன்னகை
தோன்றியது ஆனால் கண்களிலோ
கண்ணீர் ததும்பி தின்றது

அழகுநயம் பூங்குழலியும் அவா
முன்னால் வணங்கியபோது, மாதாசி
தழுதழுத்த குளில் 'குழந்தைகளை'
இறைவன் அருளால் உங்கள் இல்
வாழ்களை இன்பமயமாக இருக்க
ஓம்" என்று ஆசி கூறினார்

அந்தச் சமயம் வானி அமமை
அங்கு வந்து சேரத்தான் அவளிடம்
செமியன் மாத்தேவி சமிகஞாயினால்
அழகுநயம் உடம்பைப் பறந்த
தெரிந்துகொண்ட வந்ததாகக் கூறினார்
வந்த இடத்தில் அவர்களுக்குத் தி
யுணம் நடக்கப் போகிற செயலுைய
அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்ததாகவும்
தெரிவித்தார்

அச் சமயம் வானி அமமையின் புக
பாவமும் கைக்கதையும் களிப்பையும்
ஒருங்கே காட்டுவதாயிருந்தது

மேலும் சிறிது நேரம் சேத்தன அழ
தனுடனும் பூங்குழலியுடனும் பேசிக்
கொண்டிருந்த பிறகு செமியன்
மாதேவி வெளிக் கிளம்பினார்

அவரும் மதுராத்தனும் பலகைகளை
இரண்டுமே இருக்கி வைத்திருந்த இடம்
நோக்கிச் சென்றார்கள்

வழியில் ஒரு மரத்தடியில்
முதிய பிராட்டியார் தின்று,
கொஞ்சம் முற்றும் பார்த்தார்
அருகில் ஒருவரும் இல்லை
என்பதைக் கண்ட பிறகு, மதுராத்த
னை நோக்கி, "பார்த்தாயா, மதுராத்த
தகா! என் வயிற்றில் பத்து மாதம்
கொண்டு பெற்றேற்றை மகன் அந்த அக்
குடிசையில் வாழும் சேத்தன் அழகுநய

அவனுக்கு ஐந்து வயதானபோதே
எனக்கு இச் செய்தி தெரிந்துவிட்டது
அவன் எட்டு நாள் குழந்தையா
யிருந்தபோது மூச்சுப் பேச்சற்றாக
கிடக்கதைப் பார்த்து இருந்து விட்டதாக
எண்ணினேன் பிள்ளைப் பார்த்தினால்
உன்னை என குழந்தையாக ஏற்றுக்
கொண்டு இவனைக் கொண்டு போய்ப்
புதைத்தது விடச் சொன்னேன் இவனை
எடுத்துப் போன வானி வெகு காலம்
திருமயி வரவே இல்லை ஐந்து ஆண்டு
கழிந்த பிறகு இவனையும் இப்பிள்ளை
யையும் பார்த்ததும் உன்னை
தெரிந்துகொண்டேன் ஆயினும்,
உன்னை நான் கைவிட விரும்பவில்லை
அவன் என வயிற்றில் பிறந்த மகன் என்பதற்
காக அவனை அம்மனைக்கு வர
வழைத்துக் கொள்ளவுயிரில்லை
எல்லாம் இறைவன் திருவினை
யாடல் என்று எண்ணி உன்னை
என் வயிற்றில் பிறந்த மகனைக்
காட்டிலும் பதின் மடங்கு
அருமையாக வளர்த்து
வந்தேன். அதற்காகவே
எனக்கு இப்போது
இந்த வரத்தைத் தீ கொடு'
சோழ சிவகாதனம் வேண்டாம்
என்று சொல்லி
விடு' தீ சிவகாதனம் ஏறு
வதற்குக்கூட நான்
ஆடசேயிக்க மாட்டேன்.
ஆனால் உன்
வம்சத்தில் பிறக்கும்
பிள்ளைகள் உன்னை
களாக இருந்துவிட்டால்
என்ன செய்கிறது
என்றுதான் அஞ்சு
கிறேன்" என்றார்

இவ்விதம் செம
ியன் மாதேவி கூறி
வந்தபோது மதுராத்த
னனுடைய முகம்
பெயடித்த முகமாகக்
காணப்பட்டது

அவன் எண்ணிச்
செய்து கொண்டிருந்த

[illegible]

தாய்' ஏன் இப்படியே நின்றுவிட்டாய்' வா, போகலாம்! அரண்மனைக்குப் போய் நன்றாக யோசித்து நாளடைபதில் சொல்லு'" என்றான்

மதுராத்தகன் தட்டுத் தடுமாறி, "தாயே! யோசிப்பதற்கு இனி என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை தாய்கள் போங்கள்' என்னுடைய இடத்தில் அரண்மனையில் வளர்ந்திருக்க வேண்டிய தங்கள் குமாரனிடம் சிறந்து பேசி விட்டுப் பிறகு வருகிறேன்" என்றான்

"அப்படியே செய்! வரும்போது பலவகையான திணைகளை நன்றாக முடிக்கொண்டு வா' கொடுமப்பாவூர் வீரர்கள் என்னைப் பார்த்துவிட்டால் பதேஜம் கூச்சல் போட்டாலும் போதுவார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு அம்மாதாசி மேல் பலவகை நோக்கி நடந்தார்

மதுராத்தகனுடைய முகம் முன்னாலிடக் குரோதமும் மாறசரியமும் நின்றதாய்வுகர மாறுதலை அடைந்ததை அப்பெருமட்டி கவனியாமலை அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

அறுபத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஈட்டி பாய்ந்தது!

ஈற்று நேரம் தின்ற இடத்திலேயே தின்றான் மதுராத்தகன். குடிசைக்குப் போகலாமா, கோட்டைக்குப் போகலாமா என்று அவன் உள்ளத்தில் ஒரு போராட்டம் நடந்தது போலத் தோன்றியது பின்னர் அவன் தன்னைச் சுமந்து வந்த பலவகையான அருகில் சென்று, சிலிகைத் தூக்கிகளிடமும் காவலர்களிடமும் ஏதோ சொன்னான் சிலிகைக்கு உள்ளேயிருந்து ஏதோ ஒரு பொருளையும் எடுத்துக்கொண்டான் சிலிகையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆட்கள் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்களுடன் தீவாததி வெளிச்சமும் சென்றது

மதுராத்தகன் திரும்பக் குடிசையை நோக்கி வந்தபோது, அவனும் மாத்தேவடிகளும் எந்த மாத்நின் ஓமாக நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்களோ, அதே மாத்நின் பின்புறத்திலிருந்து திடீரென்று ஒரு மனிதன் வெளிப்பட்டு வந்ததைக் கண்டு மதுராத்தகன் ஓரகணம் திடுக்கிட்டான்.

அவன் வேறு யாரும் இல்லை பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பித்து வந்ததேவனோடு வந்திருந்த 'பைத்தியக்

காரன்' கருத்திக்குமனதான்

இன்னமும் அவன் பார்ப்பதற்குப் பைத்தியக்காரனைப் போலவே இருந்தான் அவனுடைய தோற்றமும் அவன் திடீரென்று அந்த இடத்தில் வெளிப்பட்டதும் மதுராத்தகனுக்குத் திகிலை உண்டாக்கியதில் வியப்பில்லைதாய்வே

அடுக்கணம் மதுராத்தகன் சிலிகையிலிருந்து எடுத்து வந்த கூரிய குத்துவாளை ஓங்கினான்

கருத்திக்குமன் அவனைக் கையமர்த்தி, "ஐயா! திலையங்கள்! நான் தங்கள் விரோதி அல்ல!" என்றான்.

"விரோதி அல்லவென்றால், பின்னே நீ யார்? என் தண்பனா?" என்று மதுராத்தகன் கேட்டான்

"ஆம், ஐயா! தண்பனதான்!"

மதுராத்தகன் குரோதமும் துயரமும் ததுமபிய குரலில் மெல்லிய சிரிப்புச் சித்தி விட்டு, கலை நண்பன் கிடைத்தாய்' உலகமே என்னை விட்டுத் தழவிச் செல்லும்போது, நீயாவது கிடைத்தாயே!" என்றான்.

ஆம், ஐயா! உலகத்தில் யாரும்தங்களுக்குச் செய்ய முடியாத உதவியைத் தங்களுக்கு நான் செய்ய முடியும்' என்றான் கருத்திக்குமன்.

'அது என்ன சொல் பர்க்கலாய்'
நோயி லிட் து சொல்லுவதைச்
செய்தா சொல்லு'

'எதற்கு நோய் ஆகிவிட்டது' என்று
கந்தகி தமன் கேட்கவிட்டா. மதுராத
களை உற்று நோக்கினான்

'அன்மனைகளுப் போவதற்குத்
தான் வேறு எதற்கு'

'தங்களுக்கு உரிமை இல்லாத
அன்மனைகளுத் தாய்கள் தந்தையர்
போகப் போகிறார்கள்'

மதுராதனை மறுபடியும் அதிர்ச்சி
அடைந்து. 'அடே' என்ன சொல்லு
கிறாய்' எனக்கு என்ன தெரியும்' எப்
படித் தெரியும்' வினாவில் சொல்லு'
இல்லாவிடிக' என்று கையில் தந்த

தத்துவான ஓங்கினான்

நாய்' வாழ்வு ஓங்க வேண்டாம்
தங்கள் பணவர்கள் எதிர்ப்புறப்போது
பெய்தியபதற்கு நீட்டி வைத்துக்
கொள்கங்கள் சற்று முன் தாய்களுக்
தங்களை வளர்த்த பெரிய மகா
ராளியார் இந்த மாதத்தில் தீவறு
பெய்க கொண்டு தந்தைகள் தான் மாத
தீவ மீளினால் தீவறதை தீவர்கள்
இதவரும் கவனிக்கவில்லை

ஆகா' ஒட்டிக் கேட்டு இரக
செய்ததை அறிந்து கொண்டாயா'
அந்த நுனிசொல்லு வேதான என்னை
வழி மந்தறு தீவறதினாயா'

இவ்வை இவ்வை' மகாராளி
தங்களைச் சொன்ன செய்து எனக்கு

முன்னமே தெரியும் அதைவிட அதிகமாகவும் தெரியும். அதை மாதாசி தங்களை வயிற்றில் வைத்து வளர்த்து. அவனை அவ்வென்றும் கண்டாத்ததார் தங்களை தந்தை அவ்வென்றும் அவர் தங்கனிடம் கூறினார். தங்களுடைய அவனை வாரி என்றும் சொல்லி இருப்பார். ஆனால், தங்களை தந்தை வாரி என்று சொல்லியிருக்க மாட்டார்.

மதுராத்தகன் அவனை வெறித்து நோக்கி, "உனக்கு அது தெரியுமா" என்று கேட்டான்.

ஆம், தெரியும்."

மதுராத்தகன் அதைப் பைத்தியக்காரத் தோற்றமுடையவன்தான். அவன் தந்தை என்று உரிமை கொண்டாடப் போகிறானோ என்று பிது அடைந்தான். அருவருப்பும் ஆதிரமும் தீவிரந்த கிரலில் "உனக்கு எப்படித் தெரியும்? நீ யார்?" என்று கேட்டான்.

"நான் தங்கன் தந்தையின் ஊழியன்" என்று கருத்திடுமன் கூறியது. மதுராத்தகன் ரகம் தெளிவு பெற்றது.

கருத்திடுமன் சற்று அருகில் தகர்ந்து வந்து ஐயா! தங்கன் தந்தை..." என்று மெல்லிய கிரலில் கூறினான்.

மதுராத்தகன் காதில் அவன் கூறியது விடிந்தது. மதுராத்தகனுடைய தலை கறியது. கீழே விழப் பார்த்தவன் மொவித்துக்கொண்டு கருத்திடுமனுடைய புறங்களை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டு, "நீ கூறியது உண்மைதானா? உண்மையாகிய நான் இராஜகுமாரன்தானா?" என்று கேட்டான்.

ஆம், ஐயா! இதைத் தங்கனிடம் சொல்வதற்காகவே பல வஞ்சகங்களுக்கு முன்பு நான் இங்கு வந்தேன். தங்களை அதரங்கமாகப் பார்த்துப் பேசுவதற்கு சமயம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். துரதிரஷ்டவசமாகச் சின்னப் பழு வேட்டை எரயா என்னை அரண்மனைத் தோட்டத்தில் பார்த்துவிட்டார். விடித்துப் பாதாளச் சிறையில் போட்டு

விட்டார்."

எப்போது தப்பினாய்? எப்படி?

இன்றைக்குத்தான் வந்தியத் தேவன் என்னும் வாலிபன் ஒரு வனுடைய உதவியினால் தப்பித்து வெளி வந்தேன்."

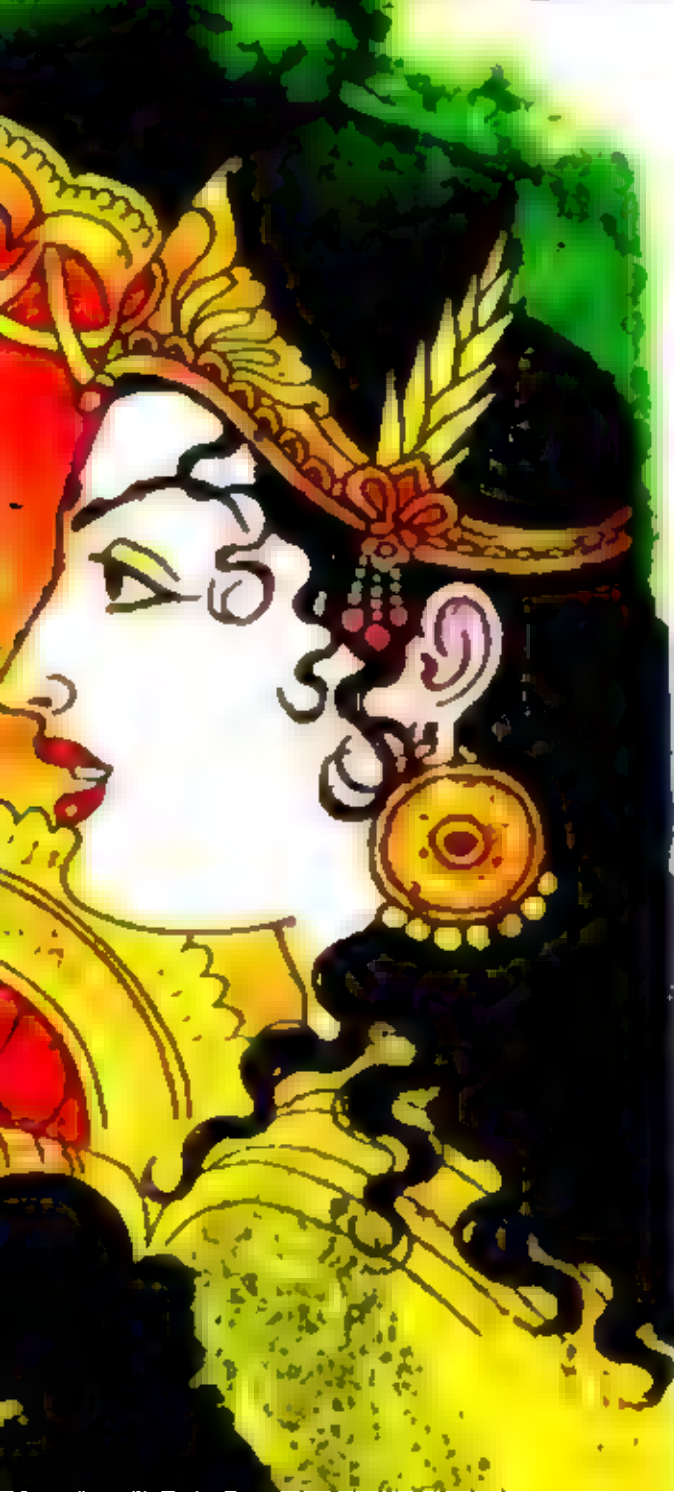

"ஆகா நானும் கேள்விப்பட்டேன் கரிகாலரைக் கொன்றதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவன் அலகவா அவன்"

"ஆம், ஐயா! ஆனால் உண்மையில் ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்றவன் அந்த வாலிபன் அவன்"

"அதைப் பற்றி நமக்கு என்ன கவலை? கொன்றவனாகவே தான் இருக்கட்டுமே" இப்போது எங்கே அவன்"

"அதோ சற்றுத் தூரத்தில் தெரியும் வேலிப்பின் பக்கம் இருக்கிறான்"

குதிரைகளுடன் காதலித்தவரான். தான் தீராம செய்வது பற்றி அவன் இப்போது கோபம் அடைந்திருப்பான் அதைப் பற்றி தான் சிந்திக்கும் கவலைப் படலில்தான். எதிர்பாராத விதத்தில் தங்களைச் சந்தித்து விட்டேன்"

எப்போது நீங்கள் இங்கே வந்தீர்கள்?" என்றான் மதுராத்தகன்

சற்று முன்னாலேதான் வந்தோம் இந்தக் குடிசைக்கு அருகில் இரண்டு குதிரைகள் இருக்கின்றனவென்று தெரிந்துகொண்டு வந்தோம். குதிரைகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது தாங்களும் தங்களை வளர்த்த அனைவரும் தீவரத்திக்குடன் சாலைமீட வந்தார்கள் அந்த வெளிச்சத்தில் குதிரைகளைக் கண்டுபிடித்தோம். தான் பல வஞ்சகங்களுக்குப் பிறகு வாலிபையப் பார்த்துள் அவருடன் சண்டையாடையில் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே நீங்கள் இந்தக் குடிசைப் பக்கம் திரும்பி வந்தீர்கள். நீங்கள் இந்தக் குடிசைக்குத்தான் வந்தீர்கள் என்று தாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை வந்தியத் தீவன் வேலி மறைவுக்கு ஓடி விட்டான் நானும் வாலியும் இம் மாதத்தின் பின்னால் சிந்து நேரம் தீராம பிறகு அவனும் குடிசைக்குள் போய் விட்டான். தான் மட்டும் இங்கு நின்று கொண்டிருந்தேன் அதன் பலனாகத் தங்களைப் பார்த்துச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது"

"சரி, இனிமேல் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"தாங்கள் எவ்விதம் சொல்லுகிறீர்களோ, அவ்விதம் செய்கிறேன். ஐயா! தங்கள் பிறப்பைக் கந்தத உண்மையை அறிந்த பிறகும் தஞ்சை அரண்மனைக்குத் திரும்பிப் போகப் போகிறீர்களா? இன்னு்ஞ்ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் தாங்கள் சொழ்வுவது இன்னவரை அலகவென்பது இன்னும் சில நேரம் தெரியும் முதன்மந்திரிகளும் அவருடைய ஓற்றை ஆழவாக்கடியான என் பவ்வுக்கும் தெரியும் என்றைக்காவது ஒரு நாள்"

"ஆமாம், ஆமாம்! தஞ்சை அரண்மனைக்குப் போக எனக்கும் விதப்பில்லைதான் நீ என்ன யோசனை சொல்லுகிறாய்?"

"அந்த வேலி மன்றலில் இரண்டு குதிரைகள் இருக்கின்றன தாய்கள் குடிசைக்குள் போவது போல போய்விட்டு அந்த வேலிப்பக்கம் வாதங்கள் நான் வந்தியத்தேவனுடன் சிறிது பேசிக் காலத் தாழ்த்துகொண்டிருக்கிறேன் தங்கள் கையிலுள்ள வாளை அவன் பீது எறிந்து கொண்டு விடுங்கள் இரண்டு குதிரைகள் பீது நாம இரு வரும் ஏறிப் போய்விடுவோம் கொடிக் கரை சென்று இலங்கைக்குப் போவோம் இலங்கை அரசர் சைழ் குலத்தின் பனகலா, பாண்டிய குலத்துக்குப் பரமபரை சித்தேந்திரர். நான் இலங்கை மன்னரை நன்கு அறிவேன் பாண்டிய குலத்தின் மணிமகுட மும் இரத்தின ஓராழிமும் இருக்கும்மும் அறிவேன் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

மதுராத்தகன் சிறிது நேரம் யோசனை செய்தான். அவனுடைய உள்ளம் அந்தச் சில வினாடி நேரத்தில் எத்தனையோ கோட்டைகள் கட்டியது

"ஐயா! நோம் போகிறது தங்கள் முடிவு என்ன? வந்தியத்தேவன் இங்கேயே வந்துவிடுவான்."

"அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்றா சொல்லுகிறாய்?"

"தங்களுக்குத் தயக்கமாயிருந்தால் தங்கள் கையிலுள்ள குதிலுடனே என்னிடம் கொடுங்கள்"

"வேண்டாம், இந்த வாளுக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது வந்தியத்தேவனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியா அவன் நல்ல வீரன் அவனையும் நம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு போகலாம்"

"அழைத்துப் போகலாம்; ஆனால் இன்னொரு குதிரை?"

"குதிரைக்கு என்ன குறைவு? நான் இன்னமும் பட்டத்து இளவரசர் மதுராத்தகனதான்" என்று கூறி விட்டுக் கோபச் சிப்பியச் சிரித்தான்

பிறகு, "நீ போ! அவனைச் சற்று நேரம் பொறுமையாக இருக்கச் சொல். இந்தக் குடிசைக்காரனைப் பார்த்து ஒரு வாய்க்காத பேசியிட்டு விளரவில்லாதது விடுகிறேன்" என்றான்

கந்ததி நமன், வந்தியத்தேவன் மன்றத்து நின்ற வேலியைத் தேடிக் கொண்டு போய் நல்ல இடத்தில் தூரத்தில் இரண்டுபாட்டையில அவ்வப்போது சிலர் தீவரத்தி பிடித்துக்கொண்டு போனபோது சிறிது வெள்ளச்சம் வந்தது வெகு தூரத் திவிரத்து வந்த அந்த மங்கலான வெள்ளத்தில இரண்டு கம்பீரமான புரவிகள் வேலிகளில் கட்டப்பட்டு நிற்பது தெரிந்தது ஆனால் வந்தியத் தேவனைக் காணவில்லை மெல்லிய குரல் கூப்பிடும் பார்த்தான் பதிலுக்குக் குரல் கேட்கவில்லை

"சரி; அவனாகத் தொலைந்து போனால் நல்லதாய்ப் போய்ற்று" என்று கந்ததி நமன் எண்ணிக்கொண்டான்

வந்தியத்தேவனும் கருத்திரு மூலம் மதலில் நகரவனக்குடி சையநில வந்தபோது அவர்கே இருள் குழந்தை நகரது குடிசைக்குள் எரித்த சிறிய விளக்கிலிருந்து சில ஒளிக்கிரைப்புகள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தன

தாமரைக் குளத்திற்குத் தண்ணீர் மொள்ளச் சென்ற வானி அமமை யாரோ இருவர் இரட்டில் வருவதைக் கண்டு தயங்கி நின்றான் முகலில் வந்தியத்தேவனுடைய முகம் அவன் பார்வையில் தென்பட்டது. உடனே அவனுடைய முகம் மலர்ந்தது முன்னொரு தடவை சேத்தன் அமுதன் அவனை அழைத்து வந்ததை அவன் மறந்து விடவில்லை வரவேற்புக்கு அறிஞரயாகத் தன்மையை அரைத்தான்

விண்ணால் தொடர்ந்த வந்த கருத்தி நமனைக் கண்டதும் போய் விசாசைக் கண்டவனைப் போல பீதி அடைந்து செயலற்றுப் பிரமித்து நின்றான்

கந்ததி நமன் அவனுடன் சமீகன்கு பாண்டியில் போக முயன்று, அவன்

ஸையபிதியை ஒருவாறு போகவிடாது
 அவர்கள் தவறையும் தவிர்ப்பதில்
 விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறவன் தடி
 கையை அணுவிக்கின்ற வாசனாகவும்
 போது தான் காண்போம். அப்போது
 வழியாக வாடிப்போகின்ற சிந்தனை
 அழகன் உயிருக்கு மனநாடி கொண்டு
 பின்புதற்குப் பதிலாக முகம்

சிபுடன் பூசுதலிபுடன் பேசிக்
 கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவனுக்கு
 தர சிறு தீமதி ஏற்பட்டது
 அவர்களுடைய போகின்ற நிலை
 குறுக்கிட்டு விடும் பொறுக்க கொண்டு
 போக முயல்வது சிந்தனை என்று
 போகிறதற்கு கொண்டிருக்கையில்
 உதவிபெறும் தீவிரம் உருவாக

தகனம் அளக்காக்கடைய பரிவாரம்
கனம் வந்துவிட்டார்கள்

உடனடி அவன் குடிசையை விட்டு
தொகுத்து வேலையைத் தானடி அப்பா
தந்தான் அப்பைக் கட்டித் தந்த
தகனம் கனம் கனம் கனம் கனம்
கட்டியான் அந்த வளாகமும் தனனை
மயமாறி மோசம் செய்யவில்லை
யென்று உறுதி பெற்றான் கந்ததி நமன்
யாவுகமாக அப்பைக் காதல் தந்தான்

சிலினைகன், பரிவாரங்கள், தீவரத்
திகன் எல்லாம் போன் பிறதும் கந்ததி ந
மன் யாதி தகனம், வந்தியத்தெவன்
பொறுமை இழந்தான்

மீண்டும் வேலையைத் தானடி
குத்தி வந்தான் மாததடியில் மதுரத்
தகனம் கந்ததி நமன் போக கொண்
டி தப்பாதைக் கவனித்தான் மதுரத்
தகன் கனனிலிட அனன் வீதம்ப
வில்லை கந்ததி நமன் கனம் மதுரத்
தகனம் கனன் அந்தாங்கப் பிசக
என்ற ஸ்பந்தம் அனன் உள்ளதன்
உத்தரத்து அவர்களுடைய போசில் ஒரு
பகுதி அனன் காதில் விழுந்தது

மதுரத்தகன் குடிசையை தோக்கிப்
போனபோது அவனைப்பரியாமல் வந
தியத்தெவனும் பின் தொடர்ந்து
போனான்

துராதகன் குடிசை வாசலில்
சென்று கதவை இடிக்கலாமா,
வேண்டாமா என்று தயங்கி
தின்றான். அப்போது உள்
ள நந்து கனன்களென்று சிறப்புச் சபதம்
கேட்டது அந்தச் சிறப்பின் ஒலியினால்
மதுரத்தகன்களென்று மனம் மாந்
விட்டதோ அல்லது எண்ணி வந்த காரி
யகன்குத்த துணிவு வரவில்லை யோ,
உதரியாது உடனடி திசுமடிக் கந்ததி ந
மன் சென்ற திசையை தோக்கிச் செல்
வத் தொடங்கினான்

வந்தியத்தெவன் அவன் கனனில்
யா யால் தப்புவதற்காக அப்பாலி தந்த
ஒரு மாதகன் மன்றல்குதப் பாயத்தான்
அப்பாடிப் பாயும்போது அவன் கன
னில் ஒரு விபத்தினால் காசி கேள்
யாட்டது குடிசைக்குப் பின்முற் கவரில்

ஒரு பலகணி இருந்தது அதன் வழி
யாகக் குடிசையில் எரிந்த விளக்கின்
ஒளி சிந்து வெளியே வந்துகொண்டிருந்
தது அந்த ஒளியில் ஒரு மனித உருவம்
கவரில் ஒரு குடையான சட்டியுடன்
பயங்கரமாக நிற்பதைக் கண்டான்

குடிசையின் பலகணி வழியாக அந்த
உருவம் உள்ளே உற்றுப் பார்த்தது

பின்னர், சட்டியைப் பலகணி வழி
யாக உள்ளே எறியும் போதுடன் குறி
பார்க்கத் தொடங்கியது ஆனால் உடனடி
எறிந்து விடவில்லை குறி பார்ப்பதும்
மறுபடி கீழே தழைப்பதுமாக இருந்தது

அதே சமயத்தில் குதிரைகள்
புறப்பாடும் காலடிச் சபதம் கேட்டது

வந்தியத்தெவன் ஒரு கண நேரம்
தத்தள்ததான் குதிரைகள் இரண்டும்
போய்விட்டால் அவன் தப்பிச் செல்
வது அசாதநியமாகிவிடும்

குதிரையைக் காப்பாற்றிக் கொள்
வதற்காகப் போனால் இப்படி இந்தக்
கரிய தீழல் உருவம் என்ன கொடிய
காரியம் செய்ய எண்ணுகிறதோ,
அளத்த தடுக்க முடியாமற் போகும்

வந்தியத்தெவனுடைய தத்தளிப்பு ஒரு
திமி தோத்துக்கு மீள் தீக்கவிலலை

குதிரைகள் போனால் போகட்டும்,
அவன் கடமை இப்போது இங்கேதான்
கையில் சட்டியுடன் தீவற கரிய உரு
வத்தை தோக்கி மெளன்ச் சென்றான்

குடிசைக்குள்ளிருந்து வில் என்று
ஒரு குரல், - பதி திறைந்த பெண் குரல்,
தெளிவாகக் கேட்டது

வந்தியத்தெவன் ஜாக்கிரதையை
விட்டு ஒரே பாயச்சலாகப் பாயத்தான்

சட்டியை உள்ளே எறிய இருந்தவன்
வந்தியத்தெவன் ஓடி வரும் சபதம்
கேட்டுத் திரும்பினான்

நிர்மயிய வேகத்துடன் அவன் மீது
சட்டியை எறித்தான்

சட்டி வந்தியத்தெவனுடைய
வில்லையில் பாயந்தது அவன் கீழே
விழுந்தான்

அவன் என்ன ஆனான் என்று
கடல் பாராமல் சட்டியை எறிந்தவன்
அவ்விருந்து ஓட்டம் எடுத்தான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

அறுபத்து மூன்றாம் அதியாயம்
பினாகபாணியின் வஞ்சம்

பொ

ன்னியின் செல்வரும் குத்தலை தேவி முதலாளியேனாகும் பாதாளச் சிறைக்குச்

சென்று பார்த்தபோது அவர்கே அவர்கள் வந்தியத்தேவனைக் காண விரைவில் அவர்களுடைய புகழாக வைத்தவராக மகன் பினாகபாணியைக் கண்டார்கள் பினாகபாணி கவிரி சூத்திர சூதாபி வளையங்களில் சூதாத்திர காரிய பட்டிருந்தான். "ஐயையோ! கொலை காரன் தப்பி ஓடிவிட்டான்! பைத்தியக்காரன் தப்பி ஓடிவிட்டான்" என்று கூச்சலிட்டது கொண்டிருந்தான் அவனைக் குத்தலை தேவிகளும் வானதிக்கும் நன்கு நினைவிருந்தது முதன் முதலில் வந்தியத் தேவனுக்குத் துணையாக

அவனையும் கொடுக்கலாகாத அவர்கள் அறுபத்தினார்கள் அல்லவா? பினாகபாணியை விடுதலை செய்வப் பண்ணி விசார்த்தபோது அவன் சற்று நேரம் அவர் கடந்த சித்திரங்களைக் கந்தகமாகத் தெரிவிப்பதற்கான தப்பி ஓடிய பொருள்களை விளையாடத் தொடங்கி மிக்க வேண்டியவனாக ஆதரிக்கப்பட்டான்

ஆனால், அவனுடைய வரலாற்றைக் கொடுக்க அவர் விழைந்தால் அவன் வளவு ஆதாரம் கொள்ளவில்லை வந்தியத்தேவனுடைய சூதாத்திரத்தைப் பற்றி மனதாற்றின அவர்கள் மெச்சக் கொண்டதுடன், அச்சமயம் அவன் தப்பி ஓடிய பொருள் ஒத்தந்தால்

அவா கவசகி

தலவது என்று எண்ணிக் கொண்டார்கள் மனிமகனை தவது எண்ணத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கத் தொடங்கியபோது, குந்தவை, அவளைத் தடுத்தது. "தங்காய் பேசாமலிது இது பெரிய இராஜாவாக விஷயம் பெண்ணைகளையாய் நமக்கு அதைப் பற்றி என்ன தெரியும்? உன் மனத்தில் இருப்பதை என்னிடம் தனியாகச் சொல்லு" என்றாள்.

எல்லாருமே பாதாளச் சிறையின் வாசலில் வந்தபொது அங்கே சேந்தாதிபதி பெரிய வேளாகும் வந்து சேந்தாதி சிறையில் ஏதோ தவறு நடத்துவிட்டது என்ற செய்தி அவர் காதுக்கு அதற்குள் எட்டியிருந்தது நடத்தவற்றை அந்தப் போது சேந்தாதிபதியும் தப்பி ஒடியவர்களைப் பிடிப்பதில் அவ்வளவாகப் பரபரப்புக் காட்டவில்லை உண்மையில் அவருடைய மனத்திற்குள் இளையும் வந்தியத்தவனை மீது சாட்டப்பட்டிருந்த குற்றத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் தயக்கம் உண்டாகியிருக்கவில்லை அருளமொழி வரலாறு, குந்தவை தேவி முதலியோர் வந்தியத்தவனிடம் கொண்டு வந்த அபிமானத்தையும் அறிந்திருந்தார். ஆகையால் கோபம் கொண்டவராகப் பதிகாக வந்தியத்தவனுடைய கேட்டிக் காரத்தளைத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

"அந்த வானார் சூல வாலிபன் தொம்ப சாமாததியசாலி' இவ்வளக மாந்தாட்டச் சிறையிலிருந்தும் அவன் இப்படித்தான் ஒரு தடவை தந்திரமாகத் தப்பிச் சென்றான்!" என்றார்.

வைத்தியர் மகள் குறுக்கிட்டு, "ஐயா' தப்பி ஒடியவர்களைத் தேடிப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டாமா?" என்றாள்.

"ஆ' அவர்கள் எங்கே தப்பிச் சென்று விடப் போகிறார்கள்' இந்தக் கோட்டைக்குள்ளேதான் இருக்க வேண்டும்' பார்த்துக் கொள்ளலாம்!" என்றார் சேந்தாதிபதி பெரிய வேளார்.

பிணாகபாணி ஆததிரத்தவன் "இவலை, இவலை' அதற்குக் கொலை காரணாகுத காவகப் பாதை தெரியும் அதன் வழியாக அவன் வெளியேறப்

போய் விடுவான்" என்று அவறினான் சேந்தாதிபதி இதனால் கோபம் அடைந்து, "முட்டாடின்' நீ எனக்குப் புத்தி சொல்ல முன் வந்துவிட்டாயா' அவர்கள் தப்பிச் செல்வதற்கு நீதானே காரணம்' வேண்டுமென்றே அவர் கருடன சோத்து நீயே இந்தச் சூழ்ச்சி செய்தாயோ, என்னமோ' இவனைப் பிடித்து மறுபடியும் பாதாளச் சிறையிலே போடுங்கள்" என்று பக்கத்தில் நின்ற வீரர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்.

பிணாகபாணி நடுநடுங்கிப் போனான். "இவலை, ஐயா' சத்தியமாக நான் அவர்களுடைய சூழ்ச்சியில் சேர்த்தவன் அல்ல முதன்மந்திரி அனுப்பி நான் வந்தேன்" என்று முறையிட்டான்.

பொன்னியின் செல்வர் குறுக்கிட்டு, ஆமாம், இவன் முதன் மந்திரியின் ஆள் அவ்வாறு' தக்க காவலுடன் அவரிடம் அனுப்பிச் சேத்து விடலாம் முதன் மந்திரியே இவனுக்குத் தக்க தண்டனை கொடுக்கட்டுமே" என்றார்.

அவ்வாறே சேந்தாதிபதி வைத்தியர் மகனை முதன்மந்திரி அந்நத்தரிடம் கொண்டு போய் ஒப்புவித்து விடுமபடி தம்முடைய வீரர்கள் தாலவருகருக் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

முதன்மந்திரி அந்நத்தர் பிணாக பாணியிடம் சிறையில் நடத்த வற்றைக் கேட்டு அறிந்தபோது அவரும் அவ்வளவாகப் பரபரப்புக் காட்டவில்லை.

அந்நத்தர் எந்த முக்கியமான காரியத்துக்கும் ஒரு ஆளை மட்டும் தம்பி அனுப்புவதில்லை எங்கேயாவது ஒரு நாளை அனுப்பினால், அவனைக் கவனித்துக் கொள்ளப் பின்னால் இன்னொருவனையும் அனுப்பி வைப்பது அவர் வழக்கம் அவ்வாறே இப்போதுமே ஆழவாக்கடியானை அனுப்பியிருந்த படியால் அவர் கவலைப்படவில்லை. ஒடிப் போனவர்களை அவன் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான், அல்லது அவர்களைப் பற்றிய செய்தியாவது கொண்டு வருவான் என்று தம்பினார். ஒடிப் போனவர்கள் இதற்கும் ஒருவழியாக அகப்படாமல் ஒடிப் போய்விட்டால்

பல தொலைவைகள் தீர வகை ஏற்படும்
என்ற எண்ணமும் அவர் மனத்தில்
இருந்தது.

எனவே, நிளாகபாணி பாதாளச்
சிறையில் நடந்தவற்றைச் சொல்லிவிட்டு,
"ஐயா' என்னுடைய நானு ஆட்களான
அனுபாமிலைத்தான் நான் அவர்களைத்
திரும்பவும் கைப்பற்றி வருகிறேன்'
என்று சொன்னபோது, அங்குமிருந்தும்
அவன் பேசில் எரிந்து விழுந்தான்.

"முட்டாளே' காரியத்தை அடிப்பாடு
கெடுத்து விட்டாய்' அந்தப் பைத்தியக்
காரனைப் பற்றி வெளியில் யாருக்கும்
தெரியக்கூடாது என்று அக்கலா
உள்ளை அனுப்பினை' இல்லாவிட்டால்
நானே போய் அவனை அழைத்து வரு
கிறேன் மாட்டேனா' இப்போது அரண்

மனையைச் சேர்ந்த பலருக்கும்
அவனைப் பற்றித் தெரிந்து போய்
விட்டது அது போதாது என்று நீ வேறு
மறுபடியும் விளம்பரப்படுத்தப் பராக்
கொயா' போதும் உன்னுடைய சேவை'
நீ ஒருவன் வேலைக்குச் சிறிதும் கூலி
அளவாய் போ' இனி என் முகத்தை
வழக்காக்கித்' இவ்வு நடந்தவற்றை
யாரிடமும் சொல்லாதே' சொன்னதற்குத்
தெரிதால் உன்னைக் கழுவில் ஏறாக
கொள்ளிவிடவேண்டும்" என்றார் அங்கு
நா.

பிளாகபாணி தலையைத் தொங்கப்
போட்டுக்கொண்டு மிகுமையுதிர்
விட்டிருந்தது வெளியறினான்
அவனுடைய உள்ளத்தில் ஆராய்
பயத்தினால் ஏற்பட்ட குற்றத்தினால்
எனம் வருத்தத்தினால் யீது திரும்பியது
அவனிடத்திலே தனக்கு எடுத்த

காரியத்தில் தோல்வியும் அபகீர்த்தியும் உண்டாயின சேநாதிபதியும் முன்னுமத்திரியும் தன்னையக் கடித்து கொள்ளவும் தோத்தது இவர்கள் எல்லாதர அலட்சியமாகிருந்தால் இருந்தால் இப்போகடும் வந்தியத்தேவனைக் கண்டுபிடித்துப் பழி வரங்கும் கடமை தன்னுடையது பைத்தியக்காரன் கபரி ஒடிப் போனாலும் போகடும், வந்தியத்தேவனை மட்டும் விடக் கூடாது கோடிக்கரைக்குப் பிரயாணம் சென்ற நானிலிருந்து தன்னுடைய விநோதி அவன் கடைசியாக இந்தப் பெரிய தீயனைத் தனக்குச் செய்திருக்கிறான் அவனைக் கண்டுபிடித்துப் பழி வாங்கியே தீர வேண்டும்..!

இவ்வாறு பிளாக்பாணி தீர்மானித்துக் கொண்டு தஞ்சைக் கோட்டையை விட்டு வெளியேறினான் வந்தியத்தேவன் கோட்டைக்குள் இருக்க மாட்டான் என்றும், இரகசியச் சுரங்கப் பாதை வழியாகப் போய் நுழைய என்றும் அவன் உண்மையிலேயே நம்பினான் ஆனால் சுரங்கப்பாதை எங்கே இருக்கிறதென்றாவது, அதன் வெளிவாசல் எங்கே திறக்கிறதென்றாவது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை ஆயினும் கோட்டைச் சுவரில் எங்கேயாவோ ஓரிடத்தில் அந்த இரகசியச் சுரங்கப் பாதையின் வெளி வாசற்படி இருக்கத்தான் வேண்டும் கவா ஓரமாகப் போய்ச் சுற்றிப் பார்த்தால் ஒருவேளை கண்டுபிடித்தாலும் கண்டுபிடிக்கலாம் ஏன்? வந்தியத்தேவனும் பைத்தியக்காரனும் வெளியில் வரும்போது கையும் மெய்யுமாக அவர்களைப் பிடித்தாலும் பிடித்து விடலாம்..

இத்தகைய எண்ணத்தினால் பிளாக்பாணி தஞ்சைக் கோட்டையின் வெளிப்புறத்தில் மதிலை ஒட்டி ஒடிய வடவாற்றின் அக்கரை வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தான் மதிலை கவரைக் கவனமாக உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே போனான் கொடும்பாளூர் வீரர்கள் சிலர் கையில் தீவர்த்தியுடன் அவ்வப்போது மதிலைச் சுற்றிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் வைத்தியர் மகனிடம் இன்னமும் அவன்

முதன்மத்திரியின் ஆள் என்பதற்கு அடையாளமான இலச்சினை இருந்தது ஆகையால், வீரர்கள் எதிர்ப்பட்டால் அவன் அவர்களிடமிருந்து சமாளித்துக் கொண்டு செல்ல முடியும் ஆயினும், அவன் எடுத்த காரியம் அதனால் தாமதம் ஆகும் ஆகையால், தீவர்த்தியுடன் காவல் வீரர்கள் எதிரே வந்தபோதெல்லாம் பாதை ஓரத்தில் மரங்கள் - புதர்களில் மறைந்து நின்று அவர்கள் அப்பால் போனதும் வெளி வந்தான் இப்படி அவன் ஒரு தடவை புதர்களில் மறைந்து கொண்டிருந்த போது அவனுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் இன்னும் தீர்வா ஒளிந்திருப்பதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டான் அவர்களில் ஒருவன் கையில் வான இருந்தது தீவர்த்தி வெளிச்சம் புதர்களின் வழியாக வந்து திரண்டொரு கிரணங்கள் அந்த யானின் மீது மட்டபோது அது ஒளிவிசிற்று ஆனால் ஒளிந்திருந்தவர்கள் யார் என்பது தெரியவில்லை

காவலர்கள் அப்பால் போனதும் அந்த இரு மனிதர்களும் ததிக் கரைக்கு வந்து பிளாக்பாணி சென்ற திசைக்கு எதிர்ப்பக்கமாக நடந்து சென்றார்கள் பிளாக்பாணி தன் வழியே சென்று தூரம் சென்றான் சட்டென்று அவன் மனத்தில் ஓர் ஐயம் உதித்தது அவர்கள் இருவரும் தப்பி ஒடிய வந்தியத்தேவனும் பைத்தியக்காரனுந் தானோ என்னமோ? ஏன் இருக்கக்கூடாது? - கோட்டை வாசலை தோக்கி அவர்கள் சென்ற படியால், அவனுக்கு முதலில் அச் சத்தேகம் உதிக்கவில்லை ஆனால் வந்தியத்தேவன் மிகத் தந்திரசாலி, துணிச்சலான உண்மையான ஆகையால் என்ன உத்தேசத்துடன் போகிறானோ? என்னமோ..?

எனவே பிளாக்பாணியும் திருமயி அவர்களைச் சற்றுத் தூரத்தில் பின் தொடர்ந்து போனான் ஒருவனுடைய கையில் வான இருந்தபடியால் ஒடிப் போய் அவர்களை எதிர்ப்பட்டவுமே விநாயகமில்லை அதாவசியமாக அன்னியன் ஒருவனுடன் சண்டை போடும் சமயம் அதுவல்ல அவர்கள் தப்பி ஒடியவர்கள்தான் என்று நிச்சயம்

தெரிந்துகொண்ட பிறகுதான் எதுவும் செய்ய வேண்டும் அவனுடைய கையில் குட்டையான குத்திட்டி ஒன்று இருக்கவே இருந்தது அதைத் திடீரென்று உபயோகித்து அவனுடைய ஜனம் விரோதியைத் தீர்த்துக் கட்டுவதே தவிர அபேதா வடக்கே கோட்டை வாசல தெரிந்தது' அட்டே' அங்கே என்ன இவ்வளவு கூட்டமும் ஆர்ப்பாட்டமும்' பலகற்குகள், தீவாத்திகள், முன்னும் பின்னும் அரண்மனைச் சேவர்கள்' - யாரோ முகமியமானவர்கள் வெளியில் போகிறார்களோ, திரும்பிவருகிறார்களோ தெரியவில்லை!

கடவுளே' இவர்கள் எங்கே' சட்டென்று மாயமாய் மறைந்து விட்டார்கள்' குறுக்கு வழியில் புகுந்து விட்டார்கள் போலும்' எங்கே போய் தப்பார்கள்' இராஜபாடடைக்குப் போய் விட்டார்களா, என்ன' தப்பி ஓடிய கைதிகள் அவ்வளவு எதிரியமாக இராஜபாடடைக்குச் சென்றிருக்க முடியுமா' இல்லாவிடில் எங்கே போயிருக்க முடியும்' சேத்தன் அமுதனுடைய தந்தவனக் குடிசை அங்கே சம்பந்தம் இருப்பது பிளாக்பாணிக்கு நினைவு வந்தது முன்னொருமுறை வந்தியத்தேவன் அங்கே ஒளிந்திருந்தான் என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது' ஆமாம்' ஆமாம்' அவர்கள் வந்தியத் தேவனும் பைத்தியக்காரனுந்தான் சேத்தன் அமுதன் வீட்டுக்குத்தான் போகிறார்கள் அங்கே இரவு மறைந்து தங்கி விடுபதற்காகப் போகிறார்கள் போலும்' அவ்வது அந்தத் தந்திரசாலியான வந்தியத்தேவன் வேறு என்ன உத்தேசம் வைத்திருக்கிறானோ தெரியவில்லை

சே

த்தன் அமுதனுடைய தந்தவனம் இருந்த திசையை நோக்கிப் பிளாக்பாணி சென்றான். இருட்டில் வழிகண்டுபிடித்துச் செல்வது அவ்வளவு கலப்பாமல்லை நடந்த தடுமாறி தந்தவனத்தை அடைந்தபோது அங்கே சிலைகளும் காவலர்களும் இருப்பதைக்

கண்டு வியத்தான் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அவன் தயங்கி நின்றபோது, சிலைகளை புரப்பட்டு விட்டன காவலர்களும் பின் தொடரத்து சென்றார்கள்

பிளாக்பாணி அந்த தந்தவனத்தில் நாலாபுறமும் உறுப பார்த்தான் ஒரு வேலியின் ஓரமாக இரண்டு குதிரைகளின் தலைகள் தெரிந்தன வைத்தியர்களின் ஆரவம் அதிகமாயிற்று மென்ன மென்ன நடந்து குடிசையை அணுகினான் ஒரு மரத்தினடியில் இருவா நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் அவர்கள் தான் தேடி வந்த ஆசாமிகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். குதிரைகள் இரண்டு ஆயுத்தமாக நிற்கின்றனவே, அது எப்படி' அவர்கள் தப்பி ஓடுவதற்கு வேறு யாராவது, பெரிய இடத்தைச் சேர்த்தவர்கள், இரகசியமாக உதவி புரிகிறார்களா, என்ன' அவர்களைத் தப்ப வைக்கும் குழ்ச்சியில் இராஜ குடும்பத்தினரே சம்பந்தம் பட்டிருப்பார்களோ? அந்தப் பைத்தியக் காரன் தனக்கு ஏதோ இரகசியங்கள் தெரியும் என்பதாக அடிக் கொண்டிருந்தானே, அந்த இரகசியங்கள் வெளிப்படக் கூடாது என்பதற்காக ஒரு வேளை இதைல்லாம தடைபெறுகிறதோ...?

மரத்தின் பின்னால் மறைந்து நின்று பேசுகிறவர்கள் யார் என்று உறுப பார்த்தான் அவர்களில் ஒருவன் பைத்தியக்காரன்தான், சத்தேகமில்லை அவனுடைய கம்மல் குரலை தவறாக அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. அப்படியானால், இன்னொருவன் வந்தியத்தேவனாகத்தானே இருக்க வேண்டும்' ஆனால் அவன்மாநிரி தோன்றவில்லையே' இது என்ன அதிசயம்' இளவரசர் மதுராந்தகரைப் போல அல்லவா தோன்றுகிறது' தலைமீலே இளவரசர் கிரீடம்' தோளில் பீதாம்பரம்' கழுத்தில் முதது மாலைகள்' கைகளிலும் ஆபரணங்கள்' மதுராந்தகருக்கும் இந்தப் பைத்தியக்காரனுக்கும் இடையில் என்ன அந்தரங்கம் பேச்சு இருக்க முடியும்?

அது ஏதாவது இருந்து விட்டுப்

போகட்டும் தன்னுடைய ஜனம விபிராதிபான வந்தியத்தேவன் எங்கே பககத்திலேதான் எங்கேயாவது இருக்க வேண்டும். சந்தேகமில்லை கைபீல வாளுடன் நடத்தவன் அவனேதான்' ஒரு வேளை, வேலி ஓரத்தில் குதிரைகளைப் பார்த்திதாமே' அவர்தில் ஒன்றின் மீது ஒதுவதற்கு ஆயத்தமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாணோ' பைத்தியக்காரன் வரவுக காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாணோ' ஆகா' அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் அவர்கள் தப்பிச் செல்வதற்குக் காரண மானவர் மதுராத்தகர்தான் போலும்' மதுராத்தகருடைய தூண்டுதலினால்தான் வந்தியத்தேவன் கரிகாலரைக் கொன்றான் போலும்' இப்போது அவர்கள் தப்பித்துக் கொண்டு புறப்படுவதற்கு முன்னால, பைத்தியக்காரனிடம் மதுராத்தகர் ஏதோ செய்து சொல்லி அனுப்புகிறார் போலும்' கடவுளே' இவையெல்லாம் மட்டும் உண்மை என்று திருப்திக் கவும் முடியுமானால்...?

இப்படியெல்லாம் பிணாகபாணி யின் கோணல் மூளை வேலை செய்தது. எல்லாவற்றுக்கும் குதிரைகளின் அருகில் போய்ப் பார்ப்பது தல்வது. அங்கே ஒரு வேளை வந்தியத்தேவன் தனியாக இருந்தால், தன் கைபீலிருந்த குதீட்டியினால் ஒரு கை பார்க்கலாம் பிற்பாடு, இந்தப் பைத்தியக்காரனைப் பிடித்துப் பய முறுத்தி உண்மையை அறியலாம்

மதுராத்தகரும் பைத்தியக்காரனும் பேசிக்கொண்டு தின்ற மரத்திற்கு சீதா எதிரே வேலிக்கு அப்பால் குதிரைகள் தின்றன அவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு அங்கே போக முடியாது வழியில் தாமரைக்குளம் வேறு இருந்தது ஆகையால் குடிசைக்குப் பின்புறத்தை அடைந்து அங்கே வேலியைத் தாண்டிப் போய்க் குதிரைகள் தின்ற இடத்தைச் சேர்வதுதான் தல்வது

பிணாகபாணி அவலாதே சென்று குடிசையின் பின்புறத்தை அடைந்தப்போது அவனுடைய காதில் சேந்தன் அமுதனின் குரலும் பூங்குழலியின் குரலும் விழுந்தன பூங்குழலியின் மீது கோடிக்

களையில் முதன்முதலாக அவனைச் சந்தித்தப்போதே பிணாகபாணி மோகம் கொண்டிருந்தான். அவன் காரணமாகவே வந்தியத்தேவன் மீது அவனுடைய குரோதம் அதிகமாயிற்று பிற்பாடு, அவன் மந்தாமினியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு வரப்போனபோது, சேந்தன் அமுதனுக்கும் பூங்குழலிக்கும் ஏற்பட்டிருந்த நட்புரிமையைத் தெரித்து கொண்டு மனம் புழுங்கினான். சேந்தன் அமுதன் மீதும் அவனுக்குக் குரோதம் உண்டாகியிருந்தது

இப்போது சேந்தன் அமுதனும் பூங்குழலியும் மகிழ்ச்சி துடிக்கிய மலர்ந்த முகங்களுடன் சல்லாபமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பிணாகபாணி குடிசையின் சிறு பலகணி வழியாகப் பார்த்தான் சேந்தன் அமுதன் மீது அவன் குரோதம் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது இன்னும் சிறிது அருகில் சென்று அவர் கூளுடைய பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கேட்டான் கலயாணம் செய்து கொண்டு கோடிகுகரை செல்லுவது பற்றிய அவர்கள் பேச்சு அவன் காதில் விழுந்தது. கலகலவென்று அவர்கள் இருவரும் சேர்த்து சிரித்த ஒலி அவனுடைய குரோதக் கனலைப் பொங்கி எழச் செய்தது! சீச்சீ கடைசியில் இந்த ஊமைப் பூக்காரியின் மகனா பூங்குழலியை அடையப் போகிறான்' அந்த எண்ணத்தைப் பிணாகபாணியினால் சகிக்கவே முடியவில்லை. வந்தியத்தேவனையும் பைத்தியக்காரனையும் அவர்களைப் பிடிக்கும் உத்தேசத்தையும் அசமையம் அடியோடு மறந்து விட்டான் முதலில், இந்தத் தேவாரம் பாடும் சேந்தன் அமுதனை இந்த மண்ணுலகத்திலிருந்து அனுப்பி விட வேண்டும் மறற்கு காரியங்களைப்பெல்லாம் பிற்பாடு பார்த்துக் கொள்ளலாம்

இவ்விதம் முடிவு செய்து பல கணிக் கு வெளியே சற்று ஓரமாக நின்று குதீட்டியைச் சேந்தன் அமுதன்மேல் எறியக் குறி பார்த்தான். தற்செயலாக அந்த ஈட்டியையும் அதை ஏந்திய கையையும் மட்டும் பார்த்துவிட்ட பூங்குழலி, 'வீல்' என்று கச்சலிட்டான்

எறிய ஓங்கியபோது பின்
னால் தடதடவென்று கால
டிச் சேதம் கேட்டது நிதாபிப
பார்த்தபோது ஓர் ஆள வேரு
சம்பத்தில் வந்துவிட்டான்
இருளில் அவன் யார் என்று
தெரியவில்லை யாராயிடுத
தாலும் சரி, தன்னுடைய உத்
தேசத்தைத் தெரிந்துகொண்டு
தன்னைப் பிடிப்பதற்கு ஓடி வரு
கிறான். சேத்தன் அமுதன் மீது
எறிவதற்கு ஓங்கிய சுட்டியை
ஓடி வந்தவன் மீது செலுத்
தினான் வந்தவன் கீழே
விழுந்தான்
அதேசம்பத்தில் இரண்டு
குதிரைகள் புறப்பட்ட சப்

உடனே சேத்தன் அமுதனும் பலகணிப
பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான்' ஆகா'
அவன் மார்பின் பேரில சுட்டியை
எறியச் சரியான சந்தர்ப்பம்!
பிளாக்பாணியின் கை சுட்டியை

தம் கேட்டது அவர்கள் வந்தியத்
தேவனும் பைத்தியக்காரனாகவுமே
இருக்க வேண்டும் அப்படியென்றால்
இருட்டில் தன்னைத் தடுக்க வந்து தன்
சுட்டிக்கு இலக்கானது இளவரசர்

மதுராந்தகாயி தக்ககடும் ' இந்த எண்ணங்கள் மின்னல் வேகத்தில் பிளாக்பாஸியின் உள்ளத்தில் தோன்று அவற்றுக்குப் பயங்கரத்தை உண்டாக்கின குடிசைக்கு உள்ளேயிருந்து ஆகா' 'ஐயோ' என்ற குரல்கள் எழுந்தன கூ வைத திரிந்துகொண்டு வெளியில் யாரோ வரும் சப்தமும் கேட்டது

பிளாக்பாஸி ஓட்டம் பிடித்தான். அபகிருந்து தப்பி ஓடுவதுதான் அப போது முதன்மையாக அவன் செய்ய வேண்டிய காரியம் தந்திரங்கள் மீது ஒடியவர்களைத் தொடர்ந்து பாய்வு பிடிப்பது திரண்டாவது காரியம் தலைகால் தெரியாமல் பிளாக்பாஸி விழுந்து அடித்து ஒடினான்

சி

ல கண நேரத்துக்கெல்லாம் பூசு தழலியும் சேந்தன் அமுதனும் விளக்குடன் வெளியில் வந்தார்கள். வந்தியத்தேவன் சட்டியால் துத்துப்பட்டு இந்த வெள்ளத்தில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டார்கள் அவர்கள் அடைந்த பயங்கரத்தையும் துயரத்தையும் சொல்லி முடியாது மிகக் பரிவுடன அவனை இரவுமும் பிடித்துக் கொண்டு பாய்க குடிசைக்குள் சோதனார்கள் அவன் இரந்து விடவில்லை என்று அறிந்து சிறிது ஆறுதல் பெற்றார்கள்

யாஸி அம்மை முன்னொரு நடவை உதயாறன்குஞ்சு செய்த பச்சிலை வைத்தியத்தை இன்று காயம் பட்ட வந்தியத் தேவனுக்குச் செய்யும்படி தோந்தது

அறுபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

"உண்மையைச் சொல்!"

இ

ழவார்க்கடியானை வந்தியத்தேவன் கட்டிப் போட்ட படகு ஆற்றோட்டத்தோடு சிறிது தூரம் மிதந்து சென்று கரைமீடே ஒதுங்கியது. ஆற்ற வெள்ளத்தில் தள்ளப்

பட்ட வீரர்கள் இருவரும் தடுத்த தடுமாறிக் கரை சேர்ந்து அந்தப் படகு ஒதுங்கியிருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் ஆழவார்க்கடியானையும் மற்றொருவரையும் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள் ஆனால் ஆழவார்க்கடியான் படகிலிருந்து இருங்கவல்லலை அவன் படகிலேயே கட்டுப்பாட்ட மாற்றியே இருந்துகொண்டு மற்றவர்களை மற்றவில இருக்கும்படி சொன்னான்

உண்மையென்னவென்றால், வந்தியத்தேவனும் சுந்ததி நானும் தாங்கியப் போய் விட வேண்டுமென்பதே ஆழவார்க்கடியானுடைய தோக்கப்பாய்ந்தது முதன்மந்திரியின் விதப்படியே அதுவே என்பதை அவன் சொந்து கொண்டிருந்தான் அவன் நவநா னா

சமயம் தஞ்சையில் இருப்பதால், பழைய சம்பவங்கள் பவவறறைக் குறித்து ஆராய்ச்சி நடத்த வேண்டியதாக ஏற்படும் வந்தியத்தேவன் குற்றமற்றவன் என்பது பற்றி முதன்மந்திரிக்கும் ஆழவார்க்கடியானுக்கும் சந்தேகம் இல்லை ஆயினும், அவன் மீது விசாரணை நடத்துவதனாலேயே பல சங்கடங்கள் ஏற்படும் பலா மனவருத்தம் அடையும் படி தேர்ந்தும் அந்தப் பேச்சு மக்களின் காதுக்கு எட்டுமபடி செய்வதே கேடாக முடியும் அருளமொழிவாரமா ஓர் அருமை நண்பனை இழக்கவும் சோழ ராஜ்யம் ஒரு சிறந்த வீர ராஜ் தந்திரியை இழக்கவும் நீரிடும் வந்தியத்தேவனைப் பற்றிக் குத்தவைப்பின் மயோகிலையை ஏம், மனச்செயலையின் வெளிப்படை யான ஆர்வத்தையும் முதன்மந்திரி அறிந்திருந்தார் எல்லாவற்றையும் உத்தேசித்து வந்தான் வந்தியத்தேவன் தப்பி ஓடுவதற்கு உதவி செய்வதே அச்சமயம் சந்திரனது என்று தீர்மானித்தார்

சேந்தன் அமுதனுடைய தந்தவதைத் திட குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்த சிறகு வந்தியத்தேவனும் சுந்ததி நானும் இந்த

வடவாற்றின் கரையோடுதான் பிரயா
ணம் செய்வார்கள் என்று திருமலை
தமிழ் எதிர்பார்த்தான் கருத்திதான் கூறி
யது போல, அந்த ஆறாவகரையோடு
சென்றால், பாமணி ததியில் அது கலக்
கும் இடம் வரையில் போகலாம் பிசாடி
கரை வழியில் பாதி தூரம் சென்றால்
விடும் ஆகவே அந்த வழியில்தான்
அவர்கள் வருவார்கள் போகும்பாத
அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி வந்
திறத்தேவனிடம் ஒரு செயதி சொல்லி
அனுப்ப வேண்டுமென்று ஆழ்வார்க்கடி
யான் எண்ணிக்கொண்டு அங்கு
காத்திருந்தான்

அவன் எதிர்பார்த்ததைக்

காட்டிலும் கொஞ்சம் நேரம் அதிகமாக ஆகிவிட்டது "நாம எண்ணியது தவறு. வேறு வழி போயிருக்க வேண்டும். அல்லது ஏதேனும் எதிர்பாராதது நோக்கி நகர வேண்டும்" என்று தீர்மானித்துத் திருமலை படகிலிருந்து கரையில் இறங்க வந்தனர்தப்போது, தாரத்தில் குதிரைகளின் காலடிச் சபதம் கேட்டது எனவே, மறுபடியும் கடடிப் போடப்பட்டவனைப் போல் ஓடித்தான்.

குதிரைகள் நெருங்கி வந்ததும், "ஓகோ! யார் அங்கே! கொஞ்சம் திவ்வுங்கள்" என்னைக் கூட்டிவந்து விட்டுப் போங்கள்" என்று கூவினான்.

ஆயினும் குதிரைகள் திறகாமலே சென்றன முதலில் வந்த குதிரையின் மேல் இருந்தவன் கருத்திருமன்தான் என்பதைக் கண்டான் எனவே, இரண்டாவது குதிரை நெருங்கிய போது, "வந்தியத்தேவா! வந்தியத்தேவா! கொஞ்சம் திவ்வு!" என்று பெருங்கூச்சிட்டான்.

இரண்டாவது குதிரையும் திறகாமலே போய்ற்று. அப்போது அதன் மேலிருந்தவனை ஆழவார்க்கடியான் பார்த்தான் கரை காணாத அதிசயத்தில் ஆழத்தான் "என் கண்களில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது. என் அறிவு என்னை மோசம் செய்கிறது" என்றான்.

வி

வனைக் கடந்து அப்பால் சென்ற குதிரைகள் சிறிது தூரம் போன பிறகு தின்றன. ஒரு குதிரை மட்டும் திரும்பி வந்தது அதன் மேலிருந்து கருத்திருமன் இறங்கினான் படகின் அருகில் வந்தான் "பாவம்! இன்னுமா கட்டுப்பாட்டிற்கு விராய் எங்களுக்கு எவ்வளவுவா பெரிய உதவி செய்தாய்! அதற்குப் பிரதியாக உன்னைக் கூட்டிவந்து விட்டாவது போகிறேன் ஆனால் உன் தந்திரம் எந்தையும் என்னிடம் காட்டாதே" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் குவிந்த போது, திருமலை திடீரென்று கரையில் பாய்ந்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கீழ் தள்ளி விட்டான்.

இதைச் சிறிதும் எதிர்பாராத கருத்திருமன் சிறிது நேரம் திணைத்துச் செல்லிவந்து ஓடித்தான்.

பிறகு, "ஐயோ! அப்பா! என்னை

விட்டு விடு! உனக்குப் புண்ணியம் உண்டு. தவறுதல் செய்வதற்கு இப்படி நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யலாமா! அதோ உன் சித்திரிதல் வந்தியத்தேவன் காத்திருக்கிறான் ஆம். அவன் உன்னைத் தன் அருமை தண்பன் என்று பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் இங்கு வந்து உன் காரியத்தைப் பார்த்தால் என்ன நினைப்பான்? நீ உயிரோடு தப்ப முடியாது! என்னை விட்டு விடு, அப்பனே, விட்டு, விடு" என்று பரிதாபமாகப் புலம்பினான்.

ஆழவார்க்கடியான், "அடே! எவ்வளவு துணிச்சலாகப் பொய் சொல்லுகிறாய்! அதற்கு குதிரையின் மேல் இருப்பவன் யார்? உன்னைமையச் சொல்லு! சொன்னால் விட்டு விடுகிறேன் இல்லாவிட்டால் அடுத்த நிமிஷம் உன் உயிர் உடம்பில் இராது" என்றான்.

"ஆம், ஆம்! பொய்தான் சொன்னேன் உன்னை ஏமாற்ற முடியாதுதான் அதற்கு குதிரையில் இருப்பவன் வந்தியத்தேவன் அல்ல, இளவரசர் மதுராத்தகர் என்னை விட்டு விடு! அவரிடம் உனக்கு வேண்டிய பரிசுகள் வாங்கித் தருவேன்"

"சரி, சரி! பரிசுகள் இருக்கட்டும்! வந்தியத்தேவன் எங்கே?"

"அந்த நகரவனக் குடிசையில் குதிரையிலிருந்து இறங்கிய போலான் அப்புறம் அவனைக் காணவில்லை"

"தீயன் எங்கே போயிருக்கான்?"

"வந்தியத்தேவனுடன் தான் போக உத்தேசித்த இடத்துக்குத்தான்"

"அதாவது இலங்கைத் தீவுக்கு."

"ஆமாம்"

"மதுராத்தகர் எதற்காக இலங்கைக்கு வந்திருார்?"

"எனக்கு என்ன தெரியும்! அவரைக் கேள்! என்னுடன் வருகிறேன் என்று கிளம்பி வருகிறார்."

வி

ஆழவார்க்கடியான் கருத்திருமன்குண்டய நெஞ்சை ஒரு அழுக்கு அழுகி, "உன்னை மையச் சொல்! மதுராத்தகன் யாருடைய மகன்!" என்று கேட்டான்.

"இது என்ன கேள்வி! செம்பியன் மாத்தேவியின் இளைய, இளைய நெஞ்சை அழுகாதித்" என உயிர் போய் விடும்"

ஊமை மததாசினியின் மகன"

"மதுராத்தகனின் தகப்பன யார்? உண்மையைச் சொல்! இல்லாவிட்டால், உயிரோடு தப்ப மாட்டாய்"

கருத்திருமண இதரகுப் பதில மிக மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

"நல்லது பிழைத்தாய் கடைசியாக இன்னும் ஒன்று மட்டும் சொல்லி விடு! சேத்தன அழகுடன் யாருடைய மகன?"

"என்னை ஏன் கேட்கிறாய்? நீதான் முன்னிம தெரிந்து கொண்டாய்"

"கண்டராதித்தர் - செம்பியன் மாநேலியின் மகனதானே"

"ஆமாம்; ஆனால்

அவன்

இன்று உயிரோடிருப்பதற்கு நான்தான் காரணம் செலிடும் ஊமையுமாயிய வானி அந்தக் குழந்தை செத்துப் போய விட்டதென்று எண்ணிப் புதைக்கப் பார்த்தான் குழந்தை அழும் குரலைக் கேட்டு நான் காப்பாற்றினேன். அதற்காகவாவது என்னை இப்போது உயிரோடு விட்டு வந்தே"

ஊமைமயில், அதற்காகவேதான் உன்னை இப்போது உயிரோடு விடுகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு ஆழவார்க்கடியான் எழுந்தான்

கருத்திருமண பாயத்து ஓடின குதிரை மீது ஏறிக்கொண்டான்

இரண்டு குதிரைகளும் அந்த மழைக்கால இருட்டில் ஆறறங் கரை யோடு பாயத்து

சென்றன

(தொடரும்)

அறுபத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

“ஐயோ பிச்சன்!”

இ

ழவாரக்கடியான அணுணை மறைந்திருந்த தன் ஆட்களைத் திரட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தஞ்சைக் கோட்டையின் வடக்கு வாசலை நோக்கி

உடனடியாகக் குகைக்குமூலம் அவனது வந்த யுக்தம் செய்தபோது தன் ஆட்களை அழைப்பதின் காரணத்தை வாரகர்கள் ஊகித்து உணர்த்தியுப்பார்கள். அவன் திசையமாகத் தெரிந்து கொள்ள விதம்பிய மிக முக்கிய இரகசியமான விவரங்கள் மற்றவர்கள் காதிட விழுவதை அவன் விருமப்பாததில் விவரப்பிள்ளை அல்லவா?

பாதி தூரம் சென்ற பிறகு எதிரே ஒரு தனி ஆள் வெந்

கொண்டவனைப் போல ஒடி வருவதைக் கண்டான் அப்படி ஒடி வந்தவன் இருட்டில் ஆழவாரக்கடியான மீது முட்டிக் கொண்டு, பின்னர் மறுபடியும் ஒடப் பார்த்தான். திருமலை நம்பி அவனை விடாமல் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டான் முகத்தை உறுப்ப் பார்த்துவிட்டு “அட்டே! எவதெயர் மகனா? எங்கே அப்பா இப்படித் தலை தெறிக்க ஓடுகிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“ஓகோ! வீர வைஷ்ணவனா? பெயோ, பிச்சோ என்று படித்து போயினன் நலவது. நீ எத்தனை தூரத்திலிருந்து இக்கூரையோடு வருகிறாய்? எதிரே இரண்டு குதிரைகள் மீது இரண்டு ஆட்கள்

அமரர் கஸெகி

போனார்கள்?" என்றான்

"ஆமாம்; போனார்கள்' அவர்களைப் பற்றி உனக்கு என்ன?"

"எனக்கு என்னவா' நல்ல கேள்வி' அவர்கள் யார் என்று தெரிந்தால் நீ இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்க மாட்டாய்' ஆமாம், அவர்களில் ஒருவனையாவது உனக்கு அடையாளம் தெரியவில்லையா?"

"ஒருவன் மட்டுமே எனக்குத் தெரிந்த ஆன் மாதிரிதான் தோன்றியது ஆனால்..."

"யார், யார்? யார் மாதிரி தோன்றியது?"

"வந்தியத்தேவனைப் போலத் தோன்றியது அப்படியிருக்க முடியாது என்று நிர்மானித்துக்கொண்டேன்."

"அட பாவி! அப்படியா நிர்மானித்தாய்' அவன் சாட்சாத் வந்தியத்தேவன்தான்!"

"என்னப்பா, உள்கிறாய்' வந்தியத்தேவன் பாதாளச் சிறையில் அல்லவா இருந்தான்?"

"இருந்தான்; ஆனால், இப்போது இல்லை' வந்தியத்தேவனும் இன்னொரு பைத்தியக்காரனும் சிறையிலிருந்து தப்பி விட்டார்கள் என்னைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு அவர்கள் ஓடி விட்டார்கள்!"

"அட்டே! நல்ல வேலை செய்தார்கள்! அவர்கள் உன்னைக் கட்டிப் போடும்போது உன் கைகள் என்னப்பா, செய்கொண்டிருந்தன' முதலில், பாதாளச் சிறைக்கு நீ எதற்காகப் போனாய்?"

"முதன்மந்திரியின் கட்டளைபின் பேரில் போனேன் அதையெல்லாம் இப்போது சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை நீயும் முதன்மந்திரியிடம் சேவகம் செய்கிறவனானா' என்னுடையவா' அவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வரலாம் "

"எதற்காக அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வர வேண்டும்' ஒடிப் போனால் போகட்டுமே' உனக்கும் எனக்கும் அதனால் என்ன வந்தது?"

"முதன்மந்திரி நல்ல ஆணைப் பிடித்து

வைத்திருக்கிறார்' உன்னைப் போல் எல்லாத்ம இருந்தால் இந்தச் சோழ ராஜாங்கம் உத்ப்பட்டாற் போலத்தான்' வந்தியத்தேவன் இளவரசர் கரிகாலனைக் கொன்றதாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா' அது மட்டுமல்ல, சற்று முன்னால் சேந்தன் அமுதன் குடிசைக்கு அருகில் இன்னொருவனையும் அவன் சுட்டியால் குத்தி விட்டு ஓடி வந்து விட்டான் "

"தெய்வமே' இது என்ன' அங்கே குத்தப்பட்டவன் யார்?"

"அது யார் என்று நான் பார்க்கவில்லை வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து நான் ஓடி வந்தேன் சரி, சரி' நீ என்னுடைய வராவிட்டால் போ' வழியை மறிக்காதே' உனக்குப் புண்ணியமாய்ப் போகட்டுமே' என்னை விடு"

"வைத்தியா மகனே' இந்த உலகத்தில் நான் எத்தனையோ மூடர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன் அவர்கள் எல்லாரையும் நீ தூக்கி அடித்து விட்டாய்' அவர்கள் குதிரையின் மேல் போகிறார்கள் சாவுக்குத் துணிந்து தப்பி ஓடுகிறார்கள் நீ ஒருவன், காலதடையாகத் தேடிப் போய் அவர்களைப் பிடித்து விடுவாயா' எனக்கு என்ன அதைப் பற்றி' போ' போ"

"நீ சொல்வது உண்மையான அதனால் லேசிய உன்னையும் துணைக்கு வரும்படி கூப்பிட்டேன் நீ வர மறுக்கிறாய்"

"நான் வந்து என்ன செய்கிறது' அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தப் பார்த்தேன் ஒருவன் கையில்லாத தடியினால் நன்றாய்ப் போட்டான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன் இன்னும் அந்த வலி நீரில்லை எனக்கு அவ்வளவாகச் சண்டை போட்டுப் பழக்கம் இல்லை நீ ஒருவனை ஆமாம், உன் கையில் என்ன' இரத்தக்கறை மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது"

"சிறையிலே அவர்கள் என்னைத் தூக்கிக் காயப்படுத்தி விட்டார்கள் பொல்லாத ராட்சதர்கள்!"

"பின்ன, அந்த இரட்சதர்களைத் தொடர்ந்து காலதடையாகத் தனியே

போகிறாயே' சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தபோதே அவர்கள் உணவை தீர்ப்பாடுபடுகிறீர்கள் தக்கமாய்த் தாது "

"அப்படியானால், என்னதான் செய்பர் சொல்லுகிறாய்?"

'நான் உணவை ஒன்றும் செய்பர் சொல்லவில்லை என பேரில் எதற்காகப் பழி போடுகிறாய்' நான் உன் தலைமையில் இருந்தால், திருமரிப் போய் யாரிடமாவது தக்க மனிதர்களிடம் சொல்லி ஐந்தாறு குதிரை வீரர்களை யாவது துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு திரும்பவும் மனித வேட்கதப் புறப்படுவேன் நானும் குதிரைமேல் ஏறிக்கையில் வேலும வாயும் எடுத்துக்கொண்டுதான் கிளம்புவேன் "

ஸெவ்

ததியரி மகள் சிறிது யோசனை செய்தான். சேத

தன் அழகுறுடைய குடிசைக்கருகில் யாரோ ஒருவனைக் குத்திப் போட்டுவிட்டு அவன் ஒடி வந்திருக்கிறான் ஒரேவளை இரண்டு குவதளைச் சேர்த்த மதுராந்தகராய் நக்ககூடும் என்ற நினைவு அவனுக்குக் கதிக்கக்கததை உண்டாக்கியது ஆனால் இந்த வைஷ்ணவன் சொல்வது போல தனிப்பாகக் காணப்படலாகச் செல்லத்தொடர் பொருள் இல்லை அப்படி நத்தவனை குடிசையருகில் தன் குதிரை யின்மீது வீழ்த்தி மதுராந்தகத் தேவராக இருக்கும் பட்சத்தில் அந்தக் குற்றத்தை யும் வந்தியத்தவன் பேரில் போடுவதுதான் தலவது ஓர் இளவரசனாகக் கொன்றவன் இன்னொரு இளவரசனையும் கொல்லலாம் அல்லவா' தன் உணை இரண்டுக்கும் ஒன்றுதானே 'இதை நினைத்தபாது, மிளகப்பாணி, 'இரண்டு இளவரசர்களையும் கொன்றவன் வந்தியத்தவன்தான்' என்ற தம்பத் தொடங்கி விட்டான்.

"வைஷ்ணவனே' நீ சொல்வது என்னவா சரிதான் நான் உன்னோடு வருகிறேன் நீ எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். யாராவது தக்க மனிதரிடம்

சொல்லி என்னோடு குதிரை வீரர்களை அனுப்பச் சொல்ல வேண்டும் பெரிய மனிதர்களின் கபாவம் எனக்கு என்னமோ பிடிபடுவதில்லை அவர்களுடன் எப்படிப் பழகுவது என்றும் தெரியவில்லை இதைப் பார' நான் சேதாதிபதி கொடுமபாஷா வேளாரிடம் மும் முதன்மந்திரி அன்பில் அடுத்ததரிடம் மும் சொல்லிப் பார்த்தேன் ஒடிப் போனவர்களைத் திரும்பப் பிடிக்க வேண்டியதைப் பற்றித் தான் சில வீரர்களை என்னுடன் அனுப்புவாடி வேண்டினேன் இரண்டு பேரும் என்னை முட்டாள்தனம் என்று திட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்கள் அவர்களுடைய தோக்கம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை "

"தோக்கம் வேறு என்ன' உன்னிடம் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை உன்னிடம் இருக்காற்பததை ஒப்புவிக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை சிறைக்குள்ளேயே ஏமாந்து சிறையிலிருந்தவர்கள் தயிர் ஒட்டிப்படி விட்டு விட்டாய் அவர்களை எங்கே பிடிக்கப் போகிறாய் என்று நினைத்திருப்பார்கள்..."

"அவர்களுடைய நினைவைப் போய்ப்படுத்த எண்ணித்தான் தனிப்பாக வாவது போகலாம் என்று கிளம்பினேன் எப்படியும் பிடிக்கக்கூடிய அவர்களைத் தீண்டுதானே ஆக வேண்டும்' அங்கே வந்தியத்தவன் ஒளிந்திருக்கக் கூடிய இடங்களெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் அங்கே எனக்கு உதவி செய்யக்கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள்..."

"அப்படியானால், போ' உன் சாமர்த்தியத்தைப் பார்"

"இருந்தாலும், குதிரை மேலேறி இன்னும் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு போனால் தலவதுதான் நீ அதற்கு உதவி செய்வாயா?"

தற்குள் அவர்கள் இருவரும் வடக்குக் கோட்டைப் பெரிய வானலை நெடுங்குடி வந்து விட்டார்கள்

இரண்டாம் நாட்கள் வடக்கே செறுத்

தூரத்தில் அம்பாரி வைத்த யானைகளும், குதிரைகளும், காலாள் வீரர்கள் பலரும் சூம்பல சூம்பலாக வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

கோட்டை வாசலிலும் ஒரு சூம்பல நின்றது. தீவரத்தின்கண் வெளிச்சத்தில் கொடும்பாளூர் வேனாகும் திருக கோவலூர் மலையமாளும் முதலியநகர் அதிருத்தரும் நிற்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“உனக்கும் எனக்கும் எஜமானர் அதோ கோட்டை வாசலில் தீவிரர் அவரிடம் போகலாம், வருகிறாயா?”

வைத்தியர் மகன் தயங்கினான்.

“நான் ஒருதடவை கேட்காவிட்டது பயன்படவில்லை. ஒருவேளை நீ இரண்டு போதப்பி ஒடியதைப் பார்த்திருக்கிறபடியால் உன் பேச்சை நம்பினாலும் நம்பலாம். ஆனால் என்னை உடன் அனுப்பச் சமம்திப்பாரா என்று சந்தேகிக்கிறேன்” என்றான்.

“நீ சொல்வது உண்மைதான். மேலும் கோட்டை வாசலில் ஏதோ முகவியுடைய காரியத்துக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களிடம் இச்சமயம் போவதில் பயனில்லை. எது சொன்னாலும் அவர்கள் காங்கி ஏறாது இருப்பாகம் பழுப்பெட்டரையர்கள் வருவதாகக் காண்கிறது அவர்களுடன் சம்புவரையரும் வருகிறார் அதோ, பார்த்திப்பே நானும் கந்தமாறனும் காணப்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் சொல்லிப் பார்க்கலாம் வந்தியத்தேவனைப் பிடிப்பதில் அவர்களுக்கத்தான் அதிக சிறுதை இருக்கும்” என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

ஊர்வலம் விரைவில் அவர்களை அணுபிவது முன்னால் கட்டியக்காரர்கள் பழுப்பெட்டரையர்களின் தொகுலப் பெருமையையும், அமாதிசியே கடம்பூர் சம்புவரையர், மழபாடி மழவரையர், பார்த்திப்பேந்திர பல்லவன், தீவதங்கரையர், இரட்டைகட்டை இராஜாவினார் முதலியவர்களின் வீரங்களையும் வீரச் செயல்களையும் வரிசைக் கிரமமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இளை யிளை வே முரகன் முழங்கின, சங்கங்கள் ஆரத்தன.

ஊர்வலத்தின் முன்னிலையில் சினைப் பழுப்பெட்டரையரும் பார்த்திப்பேந்திரனும் கந்தமாறனும் வெண்புரவிகளின் மீது அமாதிசியே கடம்பூர்வந்தாரர்கள் அடுத்தாற் போல வந்த மதக்கூத்தனின் அம்பாரியில் பெரிய பழுப்பெட்டரையரும் சம்புவரையரும் அமாதிசியேந்தாரர்கள் அவர்களுக்கப்பின்னால் மற்ற குறுதில் மன்னர்கள் யானை மீதும் குதிரை மீதும் வந்தார்கள். முன்னும் பின்னுமாக ஏறக்கூறைய தூறு வீரர்கள் கையில் வேலும் இடையில் வாள்ம தரித்து நடந்து வந்தார்கள்.

நத ஊர்வலத்துக்கு முன்னால் ஆழ்வார்க்கடியானும் வைத்தியர்மகன் பின்னாகப் பானியும் பாதையில் நின்றதைப் பார்த்ததும், சினைப் பழுப்பெட்டரையர் தம் குதிரையைச் சிந்து நிறுத்தி வைத்து

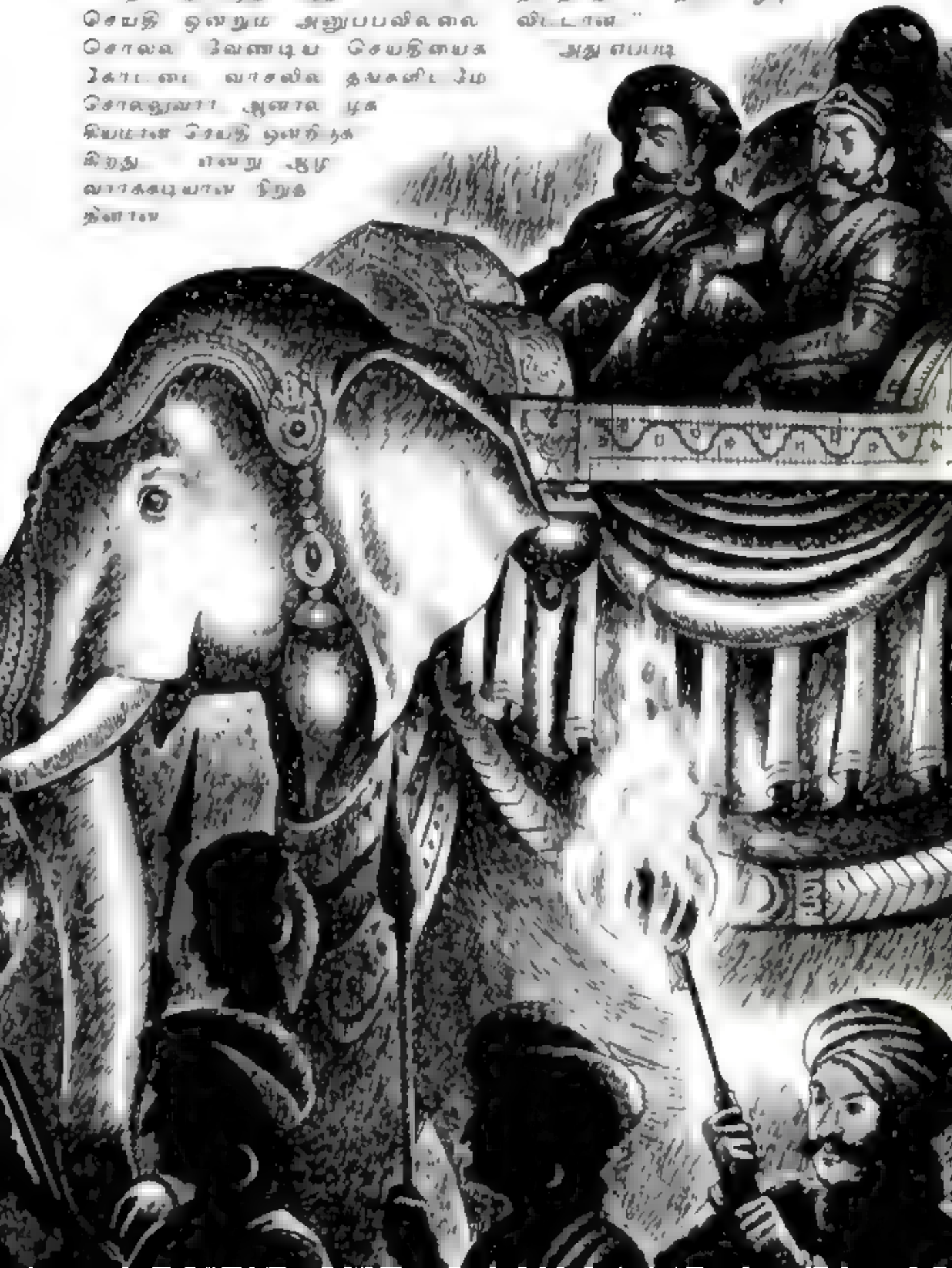

வனை' முதலாந்திரிவிட்டமிருந்து முகநிய
மாண செயதி ஏதேனும் உண்டா" என்று
கேட்டா

'தளபதி' முதலாந்திரி என்னிடம்
செயதி ஒன்றும் அனுப்பவில்லை
சோலம் வேண்டிய செயதியைக்
கொட்டை வாசலில் தங்கனிடம்
சொல்லுவா அனா முக
நியமாண செயதி ஒன்றாக
கிந்து என்று ஆர
வாக்கடியாண கிறுக்
தளபதி

"என்ன' என்ன' என்ன'" என்று
முன்னு பேசும் ஆவலுடன் கேட்டார்கள்
'பாதாளச் சிங்களிலிருந்து வந்
தபததேவன் தப்பி ஓடி
விட்டான் "

அது எப்படி

முடியும்' அவன் என்ன இந்திஜித்தா மாயமாய் மறைந்து போவதற்கு" என்று கேட்டார் சின்னப்பழுவேட்டரையர்.

"இதில் ஏதோ குழ்ச்சி இருக்கிறது வேறு யாராவது அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்கிறார்களே வேண்டும்" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"எல்லாம் அந்தக் கொடுமபாஸூரப் பெரிய வேளாரின் வேலைதான்" என்றான் கந்தமாறன்.

"அப்படித் தப்பி ஓடினாலும் எங்கே ஓடி விடுவான்' கோட்டைக்குள்ளே தானே இருக்க வேண்டும்" என்றார் சின்னப்பழுவேட்டரையர்.

"அப்படித்தான் வேளார் சொல்லுகிறார் முதன்மத்திரி முன் ஜாக்கிரதையாக என்னைக் கோட்டையைச் சுற்றி வந்து பார்த்துக் கொள்ளும்படி பணித்தார் கடம்பூர் வம்சத்தின் மீது அபவாதம் எதுவும் ஏற்படக்கூடாது என்று முதன்மத்திரி கவலைப்படுகிறார்."

'அப்படிச் கவலையுள்ளவர் ஒரு வராவது இருக்கிறாரே. அந்த வரைக்கும் மிகவும் திருப்தியான காரியம்" என்று சொன்னான் கந்தமாறன்.

"வைஷ்ணவனே' உன்மையைச் சொல்' தப்பி ஓடுவதைத் தடுப்பதற்காக நீ சுற்றி வருகிறாயா' அல்லது உதவி செய்வதற்காகச் சுற்றி வருகிறாயா" என்று பார்த்திபேந்திரன் கேட்டான் அவனுக்கு வைஷ்ணவன் பேரில் எப்போதும் சந்தேகம்தான்.

"ஐயா! வேறு சந்தர்ப்பமாயிருந்தால் தங்களுக்கு வேறுவிதமாகப் பதில் சொல்வேன் இப்போது நாம் சொத்தத்தில் சண்டை போடும் சமயம் அல்ல இந்த வைத்தியர் மகன் பிளாக்பாணி. ஒரு விசித்திரமான செய்தையைக் கூறுகிறான் இரண்டு பேர் குதிரைகள் மீது ஏறிப் போனதாகவும் அவர்கள்தான் சிறையில்லித்து தப்பி ஓடிய வந்தியத்தேவனும் கருத்திருமனும் என்று சொல்லுகிறான். இரண்டு பேர் குதிரை மேலேறி இந்தச் சாஸை வழியாக விசைவாகப் போனதை நானும் பார்த்தேன்."

"பிளாக்பாணி' இந்த வைஷ்ணவன்

சொல்லுவது உண்மையா" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

"சத்தியம், ஐயா!"

"பின்னே, உடனே போய் முதன்மத்திரியிடமாவது வேளாரிடமாவது சொல்லுவதற்கென"

"அவர்கள் இவருக்கும் என பேரில் அசாததிய கோபம்."

"எதற்காக?"

"அவர்களை நான்தான் தப்ப விட்டு விட்டேன் என்று"

"அது எப்படி?"

"பாண்டிய குலக் கிரிமும் இரத்தின ஹாரமும் இருக்குமிடம் தெரியுமென்று ஒரு பைத்தியக்காரன் பாதாளச் சிறையில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் அல்லவா? அவனை அழைத்து வருவதற்காக அந்நித்தா என்னை அனுப்பினா அதற்காகப் போன இடத்தில் இரண்டு பேருமாகச் சேத்து என்னைப் பாதாளச் சிறையிலே கட்டிப் போட்டு விட்டுத் தப்பி ஓடி விட்டார்கள்"

"போயும் போயும் முதன்மத்திரிக்கு உன்னைப் போன்ற முட்டாள்தானா இத்தக் காரியத்துக்கு அகப்படலான" என்று கூறிவிட்டுப் பார்த்திபேந்திர பலலவன் கிரித்தான்.

வைவ

த்தியர் மகன் கோபமாக "ஐயா! நீங்கள் கிரிப்பதற்காக நான் இங்கே

வரவில்லை உதவி செய்வதாயிருந்தால், செய்யுங்கள்" என்றான்.

"என்ன உதவி கேட்கிறாய்?"

"என்னுடன் நாலு குதிரை வீரர்களை அனுப்புகள் எனக்கும் ஒரு குதிரை கொடுங்கள் தப்பி ஓடியவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவது என பொறுப்பு ஏற்கெனவே எனக்கு இட காரியங்களை நான் நிறைவேற்றவில்லையா' தப்பிச் சின்னப் பழுவேட்டரையருக்குத் தெரியுமே" என்றான் வைத்தியர்மகன் பிளாக்பாணி

"நீ என்ன சொல்லுகிறாய்" என்று சின்னப் பழுவேட்டரையர் பார்த்திபேந்திரன்

திரளைக் கேட்டார்

"அனுப்ப வேண்டியதுதான். சக் கரவாததி உங்களைத் தீதுமப் அழைத்து வரும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்புவித்திருக்கிறார் இவ்வாறிடடால் தானே இவனுடன் போவேன் வந்தியத்தேவனைப் பிடிக்க வேண்டியது மிக முக்கியமான காரியம்" என்றான் பாரதி பேதலின்.

அச்சமயம் கத்தமாறன். "அததப் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்புவிப்புகள் இவனுடன் தானும் போகிறேன் வந்தியத்தேவன் யமலோகத்தின் வாசலுக்குப் போயிருந்தாலும் அவனைத் தீதுமப்ப பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்றான்

சுனைப் பழுவேட்டையரும் அதற்குச் சமமதித்தார் சம்புவனையர் முதலியவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டார்

உடனே கத்தமாறனும் வைத்தியர் மகனும் மற்றும் வீரர்கள் தாலவரும் வடவாற்றின் கரையோடு வீரைத்து செல்லக்கூடிய குதினாகள் பித்தர் வாய் வேக மனோவைகமாகச் சென்றார்கள்

ம

துராத்தகன் குதிரை ஏறத்தில் அவ்வளவு பழக்கப்பட்டவன் அல்ல கருத்திதான் பழக்கப்பட்டவன் ஆன போதிலும், பாதாச சிறையில் நெடுங்காலம் இருந்தவனான படியால், மிக்க உடற்சொல்லு உற்றிருந்தான் ஆயினும் இரண்டு பேருடைய உன்னங்களும் இப்போது ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்திருந்தது உன்னத்தின் பலத்தினால் தளர்ச்சியைச் சேத்துக் கொண்டு அவர்கள் பிரயாணம் செய்தார்கள்.

தளர்ச்சி வரையில் பிரயாணம் செய்த பிறகு இருவரும் தினநாட்கள் அங்கே நிற்குக் குறுக்கே ஸ்தம்பம் கழிகளைச் சோத்துக் கடடி அமைத்த பாகம் ஒன்று இருந்தது எப்படியும் தங்களைப் பின் தொடர்ந்து பிடிக்க ஆட்கள் வந்தவர்கள் என்று கருத்திதான் எதிர்பார்த்தான் ஆனாலும், அந்த இடத்தில் ததியைக் கடத்து அககரை சோத்து விடுவது நல்லது

என்று எண்ணினான் ததியின் தென்கரையோடு சிறிது தூரம் சென்று பின்னர் கோடிக்கரைப் பாதையில் திருமயிப் போகலாம்.

அங்கேயே ததியைக் கடப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது மதுராத்தகனாக குதிரையைச் செலுத்திக் கொண்டு ஆற்று வெள்ளத்தைக் கடக்க முடியுமா என்று கருத்திதான் ஐயமுற்றான் வெள்ளம் அதிகமாயிருந்தால் தீச்சயம் முடியாத காரியம் மதுராத்தகனைப் பாகத்தின் வழியாகப் போகச் சொல்லிவிட்டு இவனே இரண்டு குதிரைகளையும் ஒவ்வொன்றாக அககரை கொண்டு போய்ச் சோத்து விடலாம்

தத யோசனைகளெல்லாம் மதுராத்தகனுக்கும் சம்மதமாயிருந்தது ததி வெள்ளத்தில் இறங்குவதற்கு முன்னால் இருவரும் சிறிது

தூரம் சிரம பரிசாரம் செய்து கொண்டதற்காக மரத்தடி வேரில் உட்கார்ந்தார்கள் ஆற்று வெள்ளம் 'சோ' என்ற சபத்ததுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது தாலாபுறத்திலிருந்தும் மண்டிப்புகளின் குரல்கள் கிணம்பிக் காத்தத் துளைத்தன வானத்தில் வீரைவாக்க கலைந்து சென்று கொண்டிருந்த மேகத் திரைகளுக்கு மத்தியில் விண்மீன்கள் எட்டிப் பார்த்து ஒற்றர் வேலை செய்கொண்டிருந்தன

பெரும்பாலும் அரண்மனைகளில் சபாமந்திரிக் கடடில்களில் பஞ்சனை மெத்தைகளுக்கு மத்தியில் உறங்கிப் பழக்கமான மதுராத்தகனுக்கு தளர்ச்சியில் ஆற்றங்கரையில் மரத்து வேர்களின் மீது உட்கார்ந்திருக்க நோத்தது மிக்க மனச் சோர்வையும் வந்தகாலத்தைப் பற்றிய பீதியையும் உண்டாக்கியது

அவனுடைய மனோநிலையை உன்னாச்சியினால் அறிந்து கருத்திதான் அவனுக்குத் ததரியம் சொல்ல முயன்றான் இலங்கை மன்னன் மகிந்தன், பாண்டிய குகத்தின் பரம்பரைச் சிநேகிதன் என்றும், அவனிடம் மதுராத்தகன் போய்ச் சோத்துவிட்டால், பிறகு ஒரு கவலை

புயிலையென்றும் தெரிவித்தான். பாண்டிய குலத்தின் மனிமகுடபுழை இத்திரன் தந்தரத்தின் ஆரமு இலங்கை விலேதான் இருக்கின்றன. இந்நகுமிடபுழை தனக்குத் தெரியும். அங்கேயே மகிந்தன் மதுராந்தகனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து விடுவான்' அதரத்தன் சோழ நாட்டுச் சிறந்தர்களுக்குள் போர் மூண்டு சோழ சாமராஜ்யம் சின்னா பின்னம் அடைந்துவிடப் போகிறது. ஆதித்த கரிகாலனைக் கொன்றுவிட்டதாகப் பழுவேட்டரையர் - சமயவளையா கட்சியின் மீது மற்றவர்கள் குற்றம் சாட்டுவார்கள். மதுராந்தகன் இப்போது தன்னுடன் வந்துவிட்டபடியால் அவனைக் கொன்றுவிட்டதாக வேளா கட்சியின் மீது பழுவேட்டரையர்கள் குற்றம் சுமத்துவார்கள். இந்தப் படுகொலைகளுக்கு அருள்மொழிவாய்ந்த உடந்தையாக இத்ததாக மக்களிடையே வந்தறி பரவப் போகிறது. ஆகையால் அவனையும் மக்கள் வெறுக்கத் தொடங்குவார்கள். இப்படியெல்லாம் சோழ ராஜ்யம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கப்போது இலங்கை மன்னன் ஒரு பேரிய சைவ வதனத்த திட்டிக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டினமீது படை யெடுத்து வருவான். மதுரையைக் கைப்பற்றுவான். மதுராந்தகனுக்கு உலகம் அறிய இராது. கடையைக் முடித்து விழா நடத்தி வைப்பான். 'மதுராந்தகன்' என்ற பெயரையும் மாற்றிச் 'சோழ குலாதகப் பெருவழுதி' என்ற அபிஷேக பெயரையும் குறிப்பிட்டு வான்.

வலாநெல்லாம் கருத்திடுமா சொல்லி வந்தபோது மதுராந்தகனுடைய உணர்வு விமயியது. அவனுடைய வாழ்க்கையில் அதுவரை கண்டிராத உற்சாகத்தை அவன் அடைந்தான். போரக்களங்களில் கேட்கும் வெற்றி முரக்கள் அவன் காதுல ஒலித்தன. பட்டாபிஷேக வைப்பவர்களுக்கரிய பலவனை இன்னிசைக் கருவிகள மறநொடுபால் முழுவனை ஆயிரமாயிரம் மக்களின் குரல்

கள் "பாண்டிய கக்கர வந்தறி வாழக்" "சோழ குலாதகப் பெருவழுதி வாழக்" என்று கோஷமிட்டன.

இப்படி இன்பமயமான கற்பனை உலகத்தில் மதுராந்தகன் உற்சாகத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்தக் கற்பனைக் களாவைக் கலைத்துக் கொண்டு குதிரைகளின் காவடிச் சபதம் கேட்டது. சற்றுநிமிடத்தில் தீவாததிகளின் வெளிச்சமும் தெரிந்தது.

கருத்திடுமா அவ்வளவு விரைவாக ஆட்கள் தங்களைத் தொடர்ந்து வரக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகையால் மிக்க பரபரப்புடன் குதித்தெழுந்த. "இளவரசே! எழுந்திருங்கள். குதிரை மேல் ஏறுங்கள்' அவர்கள் வருவதற்கு முன்திறையைக் கடத்து விட வேண்டும்" என்றான்.

ஒருகணத்தில் அவன் குதிரை மேல் பாயந்து ஏறிக் கொண்டான். மதுராந்தகன் குதிரை மேல் ஏறுவதற்குக் கூடப்படுவதைப் பார்த்து விட்டு, "ஐயா! ஒன்று செய்புகன், தாங்கள் பாலத்தின் மேல் நடத்து அக்கரை போய் விடுங்கள். நான் தங்கள் குதிரையையும் அக்கரைக்குக் கொண்டு வந்து சொத்து விடுகிறேன்" என்றான்.

'அதாயி நகெந்து' என்னவெனப் பயங்காளி என்று தினைத்தாயா? குதிரை மேலேறி இந்த ஆற்றைக் கடக்க என்னால் முடியாவிட்டால் அப்பறம் கடல் கடந்து இலங்கை போவது எப்படி? பாண்டிய ராஜ்யத்தைப் பிடித்துச் சிங்காதனம் ஏறுவது எப்படி?" என்று வீரியம்

பேசியபடியே மெதுவாகக் குதிரை மேலே ஏறினான்.

இரண்டு குதிரைகளும் ததியில் இறங்கின மதுராந்தகனுடைய குதிரை தண்ணீரில் கரைவண்டை திடீரென்று முன்னங்கால, மடித்து படுத்தது "ஐயோ!" என்று அலறினான் கருத்திருமன் தலை வேளையாகக் குதிரை சமானித்து எழுந்து தண்ணீரில் இறங்கியது.

மதுராந்தகனுடைய மனத்திற்குள் திகில்தான் ஆனால் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் "இது என்ன பிரமாதம்? இப்படியே பயத்து விட்டாயே?" என்றான்.

மதுராந்தகனுடைய குதிரையின் காலில் ஏதாவது காயம்பட்டிருந்ததோ என்னமோ, அது வெள்ளத்தில் மறந்த குதிரையைப் போல விளங்கு செல்லவில்லை அடிக்கடி அது வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாகப் போய் பார்த்தது அதைத் திருப்பி எதிர்க்கரையை நோக்கி செலுத்துவதற்கு மதுராந்தகன் மிக்க சிரமப்பட்டான்.

கரையோடு வந்த குதிரைகளின் காலடிச் சபதமோ நெருங்கி நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

பாதி ஆறு வரையில் கருத்திருமன் இன் வரலாறுகளாக நின்று நின்று போய்க் கொண்டிருந்தான் பிறகு ஒரு யோசனை அவன் மனத்தில் உதித்தது மதுராந்தகனுக்குத் தெரியாமல் சொல்லிவிட்டு அக்கரையை நோக்கி விளரந்து சென்றான் கரையில் ஏறிக் குதிரையை ஒரு மரத்தினடியில் நிறுத்தினான் குதிரை மேலிருந்து பாய்ந்து இறங்கி மூங்கில் பாலத்தின் வழியாகத் திருமபவம் வட கரைக்கு வந்தான் மதுராந்தகனிடமிருந்து சிறிய கத்தியை அவன் ஏற்கெனவே வாங்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தான் அதைக்கொண்டு அவரை அவரைமாகப் பாலத்திலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த கயிறுகளை அறுத்து முடி போட்டான் அது போதிய தளமானதாகத் தெரிந்தது, ஒரு முனையைப் பாலத்தில் சேத்துக் கட்டிவிட்டு மற்றொரு முனையைச் சாலையின் மறுபுறத்திலிருந்து மாதன் அடியில் சேத்துக் கட்டினான்.

மர நிழலினால் அதிகமாயிருந்த இடத்தில் அவ்விதம் சாலை நடுவில் குறுக்காக

ஒரு கயிறு கட்டியிருந்ததை யாரும் பார்க்க முடியாது அல்லவா? அதிலும் குதிரை மேல் வேகமாக வருகிறவர்கள் நிச்சயம் பார்க்க முடியாது.

நதக் காரியத்தை அவன் செய்து முடித்ததும் பாலத்தின் வழியாகத் திருமபி ஒடி விடலாமா என்று யோசித்தான். அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு அங்கேயிருந்த மரம் ஒன்றின் பேரிவ சரசரவென்று ஏறிக் கிளைகளின் மறைவில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மதுராந்தகனுடைய குதிரை கிட்டத்தட்ட நதியைக் கடந்து அக்கரையை நெருங்கியிருந்தது.

இன்னும் சில நிமிஷ அவகாசம் கிடைத்தால், கரைமேல் ஏறி மதுராந்தகன் குதிரை அப்பால் சென்று விடும்.

இந்த எண்ணம் அவன் மனத்தில் தோன்றி மறைவதற்குள் சாலையோடு வந்த குதிரைகள் அந்த மரத்தடியை நெருங்கி விட்டன ஐந்தாவது குதிரைகள் இருக்கும் அவற்றில் இரண்டு குதிரைகள் முன்னணியில் வந்தன அவை இரண்டுமே ஒருகணம் முன் பின்னாகக் கருத்திருமன் கட்டியிருந்த குறுக்குக் கயிறற்றினால் தடுக்கப்பட்டுத் தலை குப்புற உருண்டு விழுந்தன.

கருத்திருமன் மரத்தின் மேலிருந்தபடி தன்னையறியாமல் 'ஹா ஹா ஹா' என்று பலமாகச் சிரித்தான்.

குதிரைகள் மேலிருந்து விழுந்தவர்களில் ஒருவன் "ஐயோ! பிசாசு!" என்று பயங்கரமாக அலறினான்.

குரலிலிருந்து அவன் வைத்தியர் மகன் பிளாக்பாஸி என்பதைக் கருத்திருமன் தெரிந்துகொண்டான் விழுந்தவன் கடித்து நெறித்து இறந்திருக்கக் கூடாது, இன்னமும் உயிரோடிருக்கிறானே என்றுமென்மீக் கொண்டான்.

இன்னொரு குதிரை மேலிருந்து விழுந்தவன் சிறிதும் அதிர்ச்சியடைவாமல் தனாலிருந்து எழுந்தான் அவன் தமது பழைய தப்பை கத்தமாறனதான்.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

. அறுபத்து . ஆறாம் . அத்தியாயம்

மதுராத்தகன் மறைவு

கு

திரையும் தானுமாகத் திடீரென்று உருண்டு விழுந்ததும் சிதிலம் மளங்கடங்காத கந்த மாறன், எழுந்திருக்கும்போதே கைவிட்டு வளை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தான். அவனுடைய நோக்கம் ஏற்கெனவே மறுகளையை அணுகிக்கொண்டிருந்த குதிரையின் பேரில் சென்றுவிட்டது அக் குதிரை மேல் ஏற்கொண்டிருந்தவன் சந்திக் கின்றி வந்தியத்தேவன் என்று அவன் சிச்சித்ததுக் கொண்டான்.

வந்தியத்தேவன் பேரில் கந்தமாறன் கொண்டிருந்த பழைய சிறை மை இப்போது கடும் பகை பாக மாறியிருந்தது. பலவிதத் திலும் வந்தியத்தேவன் சிறை

கத் துரோகம் செய்ந்துவிட்டதாக அவன் எண்ணினான் தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் தோத்த அபராத திக்கெல்லாம் காரணம் வந்தியத்தேவன் தான்' தன் விடில் வந்து தலவியத்த தோது தெரிந்து கொண்ட இரகசியத் தைப் பலரிடத்திலும் சொல்லியிருக் கிறான் இரஜ குடும்பத்தாரிடமும் கூறி யிருக்கிறான். எதற்காக? சோழ குலத் தினிடம் கொண்ட பக்தி விகலாசம் காரணமாகவா? இவ்வளவு இவ்வளவு இதை இரகசியத்தைச் சொல்லி அவர் களுடைய தம்பிக்கையைச் சம பாதித்துக்கொண்டு, பிறகு அவர் களுக்கும் துரோகம் செய்வதற்காகத்

அமர் கஸ்கி

தான்' பாண்டிய நாட்டு ஆபத
 துதவிகளுக்கு அவன் உதவி செய்கிற
 கிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை இந்த
 இரட்டைத் துரோகத்தை நத்தினியின்
 தாண்டூலினால் அவன் செய்தானா,
 வேறு தன் சொந்த உபாய கருதியே
 செய்தானா என்பது தெரியவில்லை
 நத்தினியின் மாயவகையில் தானும் சில
 காலம் சிகிழ்ந்தது உண்மைய்தான்'
 ஆனாலும் இம்மாதிரி பயங்கர பயப
 கரத் துரோகச் செயல்களைக் களவிலே
 ஸுமதான் செய்ய எண்ணியிருக்க முடி
 யுமா'

இவற்றையெல்லாம் விடத் தனது
 அருமைச் சகோதரி மணிமேகலையின்
 மனத்தைக் கெடுத்து விட்டதன்

பொந்தடு கந்தமாறனுக்கு வந்தபத
 தேவன் மீது அளவிலலாத கோபம்
 பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. மணி
 மேகலையைச் சாமராஜ்ய சிங்காதனத்
 தில் மணிமதடம் தரித்துச் சக்கரவர்த
 தினியாக வீற்றிருக்கச் செய்ய வேண்டு
 மென்று கந்தமாறன் ஆசை கொண்
 டிருக்க. அதற்கு களவகப்படமற்ற
 பெண்ணைக் 'கரிகாலரை நான்தான்
 கொன்றேன்' என்று பலரநியப் பிதற
 நுமபடி செய்த கொடிய வஞ்சகன்
 அல்லவா அவன்'

அவ்வளவு பெரிய பாதகங்களைச்
 செய்தவன் உயிர் தப்பி ஒடுமபடி விட்டு
 விடுவதா' அதைத்தான் பார்த்துக்
 கொண்டிருப்பதா' ஒருநாளும் இல்லை'

வந்தியத்தேவனை சலிதோடு பிடித்துக் கொண்டு போக முடியுமானால் நல்லதுதான்' ஏடியாத வளையில், அவனைக் கொன்று தொலைத்து விட்டோம் என்று ஆறுதலாக எவ்வுறுதியுடன் நினைத்து நினைப்ப போக வேண்டுமென்ற நினைவோடு அவன் கந்த மாரை அந்த மனித சிவடனிடம் கையாடப்பட்டு வருவதைப் பார்த்தான்.

இப்போது அவனுடைய கதினை எதிர்பாராத விதமாகத் தடுக்கி விட்டதுவிட்டது. அது இனி பிழைப்பதை துன்பம் வைத்தியாட்கள் பிழைப்பானியின் குதிரைக்கு அந்த கந்தான்.

வந்தியத்தேவனோ ததியின் அக

களையை நெருங்கிவிட்டான்.

பின்னால் வந்த வீரர்கள் அங்கு வந்து சேர இன்னும் சிறிது நேரம் பிடிக்கும் அவர்கள் வந்துவிட்டாலும் வெள்ளத்தைக் கட்டுவது அக்கரை சென்று வந்தியத்தேவனைப் பிடிப்பது இயலாத காரியம். ஆகையால் அவனைக் கொன்றுவிடுவது ஒன்றே செய்யத் தக்கது.

இவ்வளவு எண்ணங்களும் கந்த மாரை உடைய உள்ளத்தில் சில கண நேரத்தில் தோன்றி மறைந்தன என்பது, தனாலிலிருந்து எழுந்து தின்றதும், கால்களை நன்றாக ஊன்றிக் கொண்டு, கைகளை நேரில் உயர்த்திக் குறிபாத்துப் படை கொண்டு மட்டும் விசி

எறித்தான்.

வேல் 'வீர' என்ற சைத்ததுடன் சென்று கண்ணுடித் திறக்கும் நேரத்தில் மதுராந்தகன் பேரில் பாய்ந்தது.

'வீர' என்று சைத்தமிட்டு விட்டு மதுராந்தகன் தன்னளிரில் விழுந்தான்.

குதிரை மட்டுமே தட்டுத் தடுமாறிக் கரை மேல் ஏற முயன்றது.

மி

கச் சொற்ப நேரத்துக்குள் நடத்துவிட்ட மேற்கூறிய திகழ்ச்சிகளையெல்லாம் மரக்கிளையிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த கருத்திருமன், உன்னம பதறி உடலும் தடுபடின்.

இப்படியெல்லாம் நடக்கக்கூடாது என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

வேகமாக வந்து திடீரென்று தடுக்கி விழுந்த குதிரைகளுக்கு அடியில் அகப்படக்கொண்டவர்கள் உயிரோடு தப்பி எழுந்தாலும் கைகால் ஒடிந்தவர்களாக எழுந்திருப்பார்கள் என்று அவன் எண்ணியிருந்தான்.

அவன் சற்றும எதிர்பாராதபடி எல்லாம் நடந்துவிட்டது கீழே விழுந்தவர்களில் ஒருவன் எழுந்து நின்று வேல் எறிந்து, அதுவும் மதுராந்தகன் பேரில் குறி தவறாமல் சென்று பாய்ந்து அவனை வெள்ளத்தில் வீழ்த்திவிட்டது இதனால் ஏற்பட்ட முதல் அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துக்கொண்டு, பயங்கரமான கக்குரலுடன் கீழே பாய்ந்தான்.

ஆத்திர வெறியினால் ஏற்பட்ட ராட்சத பலத்துடன் கத்தமாறனைத் தாக்கி கீழே தள்ளிவிட்டு அப்பால் சென்றபோது, அப்போதுதான் தட்டுத் தடுமாறி எழுந்து கொண்டிருந்த வைத்தியர் மகன் அவனைத் தடுக்கப் பார்த்தான் பிளாக்பாணிக்கு இதற்குள் பிளாக பயம் நீங்கி, மரத்தின் மேலே துள்ளி கருத்திருமன் என்பது தெரிந்து

போயிருந்தது.

கத்தியுடன் சள்ளத்தில் பொங்கிய கோபத்தைப்பெல்லாம் செலுத்திக் கைவின்றதற் சிறிய கத்தியால் பிளாக்பாணியை கத்திக் கீழே தள்ளிவிட்டு பாலத்தை நோக்கி ஓடினான்.

மூ

மகில் மரப் பாலத்தின் மீது ஒரு மனிதன் ஓடுவதைக் கத்தமாறனுக்கும் பிளாக்பாணிக்கும் பின்னால் குதிரைகள் மீது வந்த வீரர்கள் பார்த்தார்கள்.

தாய்கள் வருவதற்கு முன் திகழ்ந்த வரரை ஓர்வாய் அலகுகள் ளங்கித்துத் தெரிந்துகொண்டு குதிரைகளை அப்பே நிறுத்தினார்கள்.

கத்தமாறன், "பிடியுங்கள்! பிடியுங்கள்! பாலத்தின் கீழே ஒடுகிறவனைப் பிடியுங்கள்!" என்று கூவினான்.

தாது போதல் குதிரை மேலே துள்ளித் தட்டுவென்று கத்தியப் பாலத்தின் மீது முயன்றால் சென்ற கத்தி நமனைத் தொடர்ந்து ஓடினார்கள்.

திடீரென்று திரண்டுவந்து முறையும் தள்ளப்படாத தலை தாது விழுந்த அதிர்ச்சியினால் நிறிந்து கீழே செல்லாது கிடந்த கத்தமாறன் விளர் விட்டேய் உறுபடியும் சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்து அதை தாது வீரர்களுக்கும் பின்னால் தாண்டும் ஓடினான்.

கத்தியினால் குத்தப்பட்ட படுகாய முந்தந்த வைத்தியர் மகனும் ஆலைச் செக்கொண்டு எழுந்து அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து பாலத்தின் மீது சென்றான்.

ஆனால் ஐந்தாய் அடி எடுத்தது வைப்பதற்குள் அவனுடைய ஜீவசக்தி குன்றிவிட்டது கைகள் இருண்டு வந்தன தலை கறியது காலை ளலறிந்தப பார்த்துப் படியாமல் தள்ளாடி நிதி வெள்ளத்தில் விழுந்தான்.

அவன் அவ்வாய் விழுந்ததை

முன்னால் சென்றவர்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை

பாலம், எத்தனை எத்தனையோ மனோராஜபங்கன செய்துகொண்டிருந்த ஸைத்தியர் மகன் பிளாக்பான் தன்னுடைய தூராசைகளில் எதுவும் திறைவேறப் பெறாதவனாக உயிர் தீததான்' அவன் கடடிய ஆகாசக் கோட்டைகள் எல்லாம் வடவாற்று வெள்ளத்தில் மூழ்கி மறைந்தன' அவனுடைய உடலுக்கும் அந்த நதியில் ஓடிய பெரும் பிரவாகமே சமாதிக் குழி ஆயிற்று!

க

ந்தமாறனைத் தாக்கித் தன்னி லிட்டு, ஸைத்தியர் மகனைக் கதையால் குத்திவிட்டு மூவ கில் பாலத்தின் மீது விசைத்து ஓடிய கருத்திருமன். அந்தப் பாலத்தில் முக்கால் பங்கு தூரம் கடந்ததும் ஒரு கணம் நின்று திருமணிப் பார்த்தான் அப்போதுதான் குதிரைகள் மீது வந்த ஆட்கள் கீழே குதித்துப் பாலத்தின் முனையை அடைந்திருப்பதைக் கவனித் தான்

உடனே அவன் ஒரு விநாடையான காரியம் செய்தான் அவன் நின்று இடத் தில் மூவகில் கழிகளை ஒன்றோ டொன்று சோத்துக் கடடியிருத்ததுடன், கீழேயும் முடிகுக் கொடுத்து நிறுத்தி விடுத்தது பிளாக்பான்ஸைக் குத்திய அந்த கத்தியினால் அந்தக் கடிகுகளை எட்டெட்டென்று அறுத்துவிட்டான் கீழே முடிகுக் கொடுத்திருந்த கழி களையும் காலினால் உதைத்துத் தன்னி லிட்டு மேலே விசைத்து ஓடி னான்

அக்கரையை அடைந்ததும், அவ கேயும் மூவகில் கழிகளை மரத்து வேருடன் சோத்துக் கடடியிருத்த கயிறுகளை அறுத்தான் உடனே பாலத் தின் முனையை அப்படியே நக கொடுத்து வெம்பித் தாக்கி அப்படிப் படுத்தி கத்தியின் வெள்ளத்தோடு விட்டான்

மறுகணம் அந்த மூவகிற் கழிப் பாலத்தில் ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒருபகுதி தனியாகப் பியத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு ஆற்று வெள்ளத்தோடு மிதந்து செல்லத் தொடங்கியது

பாலத்தின் மேலே ஓடி வந்தவர்கள், அவ்விதம் அங்கே பாலம் பியத்துக் கொண்டு போனதைக் கவனியாமல் மேலே மேலே ஓடி வந்து ஓவ வொருவராக வெள்ளத்தில் விழுத் தார்கள்!

அவர்கள் எல்லாருக்கும் கடைசியாக வந்த கந்தமாறன் மட்டுமே அவ்வாறு ஆற்றில் விழாமல் தப்பினான்

எதிர்பாராமல் வெள்ளத்தில் விழுந்த வர்கள் தன்னினைக் குடித்துத் தின்று திண்டாடிய பிறகு, வெளியில் தலையை தீட்டினார்கள்.

கந்தமாறன் அவர்களைப் பார்த்து அக்கரைக்கு நீதிச் சென்று கரை யேறுமபடி சத்தம் போட்டுக் கட்டளை யிட்டான் அவர்களில் இரண்டு பேர் அதைத் தெரிந்துகொண்டு அக்கரையை நோக்கி நீதிச் சென்றார்கள்.

மற்ற இருவர் மிக மிகப் பிரயாசைப் பாட்டு எதிர்த்தால் நீதி வந்து எஞ்சி தின்ற பாலத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் மேல் ஏறினார்கள்.

அவர்களை முதலில் கந்தமாறன் நன்றாகத் திட்டினான் ஆனால் அவர் களை மறுபடியும் நீதிப் போகச் சொல் வதில் பயனில்லை என்று உணர்ந் தான்

எனவே, பாலத்திலிருந்து இவ்வுறும் கெட்டுமூவகில் கழிகளைப் பிடுங்கித் தெப் பத்தைப் போடக் கட்டுமபடி செய்தான் அதை வெள்ளத்தில் மிதக்க விட்டுக் கந்தமாறனும் மற்ற இருவரும் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு மிதந்து அக்கரையை அடைந்தார்கள்.

அதற்குச் சற்று முன்னால் தட் டுத் தடுமாறி அக்கரை சேர்ந்திருந்த மற்ற இரு வீரர்களையும் சந்தித்தார் கள்

அவர்கள் தாய்கள
 னைப் பிழுவதற்கு ஒரு
 மனம் அகலாது சேத்த
 மனதன் இதன் பன்றது
 விட தாகவும் திரைத் துறை
 னை விட்டா காலடித் தைதம்
 திரைத் தாகவும் தோனனாக
 தகலாக்காத தைத்தது கால்கள
 யாதப திரைத் தாகவும் தைதம்
 திரைத் தாகவும் தைதம்
 திரைத் தாகவும் தைதம்

ஆய்வுக் கருத்திற்குள் அவல்தம் தின்று
 விடெதற்கு விடெதற்குள் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்

திரைத் தாகவும் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்
 தைதம் தைதம்

அவன் அவலிதம் சாஸ்கருக குறுக்கி கயிறைக் கட்டி விட்டு மாத தின மீதல் ஏதிக காதலித்திருக்க வேண்டும் தன்னுடைய வேலுகது இரையாளவன் வந்தியத்தேவனதான் என்பதில் ஐயமில்லை அவன் குதிசை மேலிருந்து வெள்ளத்தில் தடைதப்பற விழுந்ததை அவன் கண்களாடெயை பார்த்தாலிவிட்டது ஆயினும் சமீப பிரிந்த அவனுடைய உடலைக் கண்டுவிடித்துப் பார்த்து விட்டால், அவன் என்னமே மேலும் திருப்தி அடையும் ஒதுவனை தஞ்சாவூரகக்க வந்தியத்தேவன் சட்டை எடுத்துக்கொண்டு போனாலும் போக வராம சோழ குலத்துக்கு மாபெரும் துரோகம் செயத ஒதுவனைக் கொண்டு கொண்டு வந்த பெருமையை அடைவவரம் அல்லவா' அதன் மூலம் சமீப வரையா குலத்துக்கு தீராத அபகீர்த்தியையும் ஓளவு போகக்க கொள்ள வரம் வந்தியத்தேவன் தப்பி ஓடிய போக முயன்றது ஒன்றை அவன் துறந்ததை நினைக்கப் போதுமான காரணம் ஆகும் ஆதிக்க கரீகாலரைக் கொன்றவன் வந்தியத்தேவன் என்பது நிச்சயமாகி விட்டால், அதைப் பயங்கரமான பழியைச் சம்பவனையா துமம் கமக்க வேண்டியிருக்கல்லவா'

இவ்வாறு யோசனை செய்து கொண்டு கந்தமாறன் வடவாறப்பகரைபோடு கீழ் தோக்கிச் சென்றான் பிரா நாலவதம் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றார்கள் வந்தியத்தேவனுடைய சட்டை எப்போதுவது களையில் ஒதுபகிக் கிடக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்ட சென்றார்கள் இதுண்டாத இடவு தீர்த தில் இக்க காரியம் அவனளவு கவனமாக இலலைதான் ஆயினும் கந்த மாறன் நுமரிகளையைக் கைவிட்டாமல் மேலை மேலை போனான் இவ்வாறு வேகநடம் போன பிறகு பெரியதோ அதுவிட மலையில் இருந்து விழுந்து போன்ற ஒரை கிடக்கவாயிற்று அங்க ஒரை எழுக இடத்தை தேர்வகிச் சென்று பார்த்தபோது, அங்கே நதியின்

குறுக்கி ஒரு கலங்கல் கட்டியிருந்தது தெரியவந்தது அவலிடத்தில் தன்னார் தப்பி தீன்று, அடுத்தாற்போல் பள்ளத்தில் அதில்கமமாக விழுந்து கறநீச் சுழன்று அடைமோதிக் கொண்டு சென்றது

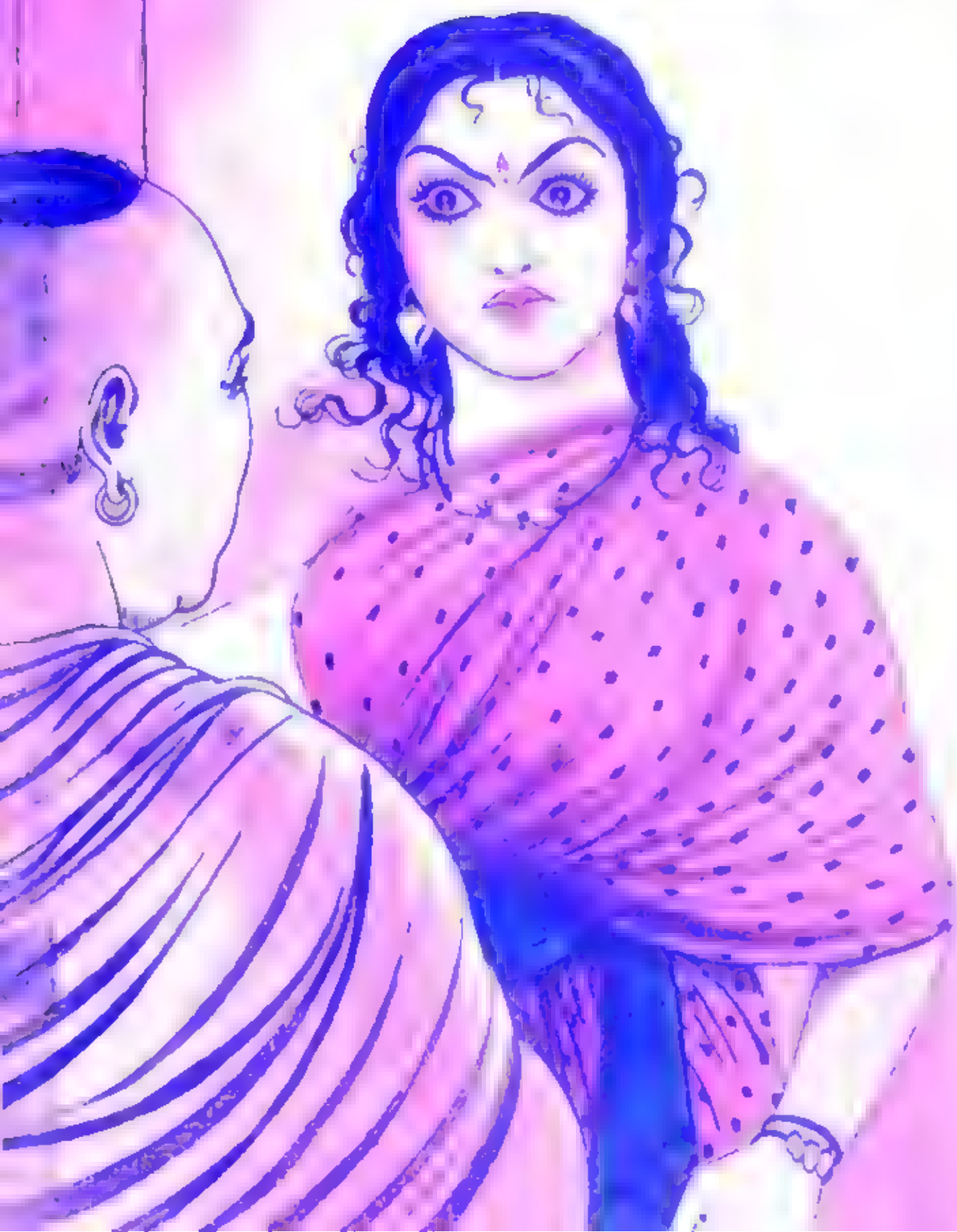
வந்தியத்தேவனுடைய உடல் அது வளாயில் வந்திருக்கமானால் அந்தப் பெரும் பள்ளத்தில் விழுந்து அமிழ்ந்து போயிருக்கும் மறுபடியும் வெளியில் வருவதற்குப் பல நாட்கள் ஆகும் ஒரு வேளை வெளிப்பாடாமல் மறைந்து போனாலும் போய் விடவாம் ஆகையால் இனிமேலும் தேடிக்கொண்டு போவதில் பயனில்லை...

இவ்வாறு கந்தமாறன் எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோதே, ததிக கலங்கலைத் தாண்டிக் கொண்டு வெண்ணிற நுரைமயமாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்த தீரோட்டத்தோடு சரிதா ஒரு கரிய பொருள் விழுவது தெரிந்தது ஆகா' அதுதான் வந்தியத்தேவனுடைய உடலாக இருக்க வேண்டும்'- இந்த மனனுடைகை விட்டு ஒரு பெரிய துரோகி ஒழித்துபோனான்' அவனுடைய பாவங்களை ஆண்டவன் மன்னிப்பாராக! ஆனால் அது இயலுமிற காரியமா' அவனுடைய பாவங்களை ஆண்டவனால்கூட மன்னிக்க முடியுமா' முடியாது' முடியாது' அவற்றின் பள்ளகளை அவன் மறு பிறவியில் அநுபவித்தேயாக வேண்டும் அல்லவா?

எப்படியாவது போகட்டும் இவ்வுலகத்தில் வந்தியத்தேவனுடைய வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது இனி அவனைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை தஞ்சைக்குத் திரும்பிப் போய் மற்றக் காரியங்களைக் கவனிக்கலாம்

இவ்வாறு கந்தமாறன் முடிவு செய்து கொண்டு வந்த வழியே திரும்பினான் ஆகா' தஞ்சையில்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம் காதலிருந்தது' தான் வேல எறிந்து கொண்டு நதி

மெய்யாகவே மீதம் சேலதவன் வா
 கையதவன் அல்ல. - தினகரன் மறு
 பதிலம் எழுது அம்மாதிரி கல்
 மாரன் எழுதித் தந்திருவான்
 அவன் காலில் நீய் பூமி போட்டு விட
 தாகவே திரைப்படமாக 'மீதம்
 விவரம்' வந்திருக்கிறதல்லவா?

முலார்க்கடியான் மீது தன் கோபத்தைக் காட்ட எண்ணியவன் அவனுக்கு அப்பால் வீரர்கள் சிலர் நிற்பது கண்டு திடுக்கிட்டான். உடனே,

கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டு, "ஐயா! இது என்ன! இவர்கள் யார்! எதற்காக இப்பே வந்திருக்கிறார்கள்! உமதுடைய நான் வந்தார்களா!" என்றான்.

"ஆம். என்னுடையதான் வந்தார்கள் இராஜாபக காரியமாக வந்திருக்கிறார்கள் இவர்களுடைய காரியத்தைத் தடை செய்கிறவர்கள் இராஜ தண்டனைக்கு உள்ளாக வேண்டும்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"நல்ல இராஜாபக காரியம். நல்ல இராஜ தண்டனை. இந்த மாதிரி பேசுக்களையெல்லாம் கேட்காமல் எப்போது கோடிக்கரைக்குப் போய்ச் சமத்திரத்தை அடை ஒசையைக் கேட்டுக் கொண்டு நிம்மதியாக இருக்கப் போகிறோம் என்றிருக்கிறது போகட்டும். இவர்களுையெல்லாம் கொஞ்சம் திராத்தில இருக்கச் சொல்லி விட்டுத் தாங்கள் மட்டும் உள்ளே வாருங்கள் இந்த ஓட்டைக் குடிசைக்குள்ளே என்ன இராஜாபக காரியம் வைத்திருக்கிறீர்கள், தெரியவில்லை அந்தப் பார்ப்பதற்குத் தாங்கள் ஒருவர் போதாது! அத்தான் அந்தா கடடில்ல படுத்து வேதனைப்படட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் இவர்கள் உள்ளே வந்தால் அவர் தடுக்கிறார் அதனால் அவர் உடம்பு இன்னும் சீர்கேட்டையும!" என்றான்

ஆழ்வார்க்கடியான் குடிசைக்குள் பிரவேசித்ததும் அவனாகவே கதவை மறுபடியும் சாத்தித் தாளிட்டான்

பூங்குழலி! உன்னுடைய வாரத்தை மிகக் வியப்பாய் இருக்கிறது இராஜாபக காரியங்களின் பரில் உனக்கு இவ்வளவு அருவருப்பு எப்போது உண்டாயிற்று! பட்டத்து இளவரசரை மூன்று சங்காதனம் ஏறும் உத்தேசம் என்ன ஆயிற்று! அவ்வாறு நடக்காதுபோது இராஜாபக காரியங்களில் முழக்க முழக்கக் கவனம் செலுத்தித் தானே ஆக வேண்டும்" என்றான் திருமலை

"ஐயா. எவ்வளவுவரே! அந்த உத்தேசத்தை நான் அடியோடு விட்டு விட்டேன் சென்ற சில தினங்களில் இராஜாபகம் தாங்குவது என்பது எவ்வளவு சங்கடமான காரியம், எத்தனை மனவேதனை தரும் விஷயம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். சங்காதனம் இருக்குமிடத்துக்குப் பத்து காத திராத்திலே வருவதற்குக் கூட இனி நான் பிரியப்பட மாட்டேன் எவ்வளவுவரே! உமக்கு ஒரு உத்தேசம் செய்கிற தெரிவிக்கிறேன் என அத்தான் உத்தேசம் அமுதனை மூன்று கொள்ள நான் முடிவு செய்து விட்டேன் சற்று முன் இப்பே வந்த செம்பியன் மாதேவி விடம் சொல்லி அவருடைய ஆசியும் பெற்றுக் கொண்டோம் அமுதனுக்கு உடம்பு கொஞ்சம் குணமானதும் இரு வரும் கோடிக்கரைக்குப் புறப்படும் போய் விடுவோம்"

ஆழ்வார்க்கடியான் குறுக்கிட்டது. "ஆகா! நல்ல தீர்மானம் செய்தார்கள்! ஆனாத செல்வத்து அரமணபயர்கள் நற்குழ

வானாகும் செல்வமும
மண்ணரகம் யான வேண்டேன்
தேனார் பூஞ்சோலை திருவேங்கடச்
கன்னலில்
மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே
னாவேனே!

என்று ஆழ்வா அருளிச் செய்திருக்கிறார் அன்றோ! அதுபோல நீங்களும் இந்த 'மண்ணாக வேண்டாம்' என்று தீர்மானித்துக் கோடிக்கரைக் கடலில் மீன்களோடு மீன்களாக வாழலாம் என்று எண்ணியீர்கள் போதும்! ஆனாலும் யார்களது? சொல்லி விட்டதைச் சமத்து சங்காதனத்தில் வீற்றிருக்க வேண்டும் என்கிற விதி இருந்தால், அந்தப்படியே நடந்து தீரம் வேண்டாம் என்றாலும் விடாது" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"போதும் ஐயா. பரிசாசம்! எதற்காக இப்பே வந்தீர்கள் என்பதைச் சொல்லுங்கள்!" என்றான் பூங்குழலி.

"அம்மணி! தாங்கள் 'மண்ணாக ஆனம்' ஆசையை மட்டும் விட்டொழுகி இருக்கிறீர்கள்! அவ்வது தாங்களும் உத்தேசம் அமுதனும் இந்த மண்ணுக்கு

உயிரோடு வாழும் ஆசையைவிட விட
டொழிந்து விட மார்கள்' இதை தெரிந்து
கொண்டு போகவே வந்தீர்கள்" என்றான்
வைஷ்ணவன்.

"இது என்ன கேள்வி' இம் மண்ணிலு
கில இன்னும் சில காலம் வாழும் ஆசை
எங்கள் இருவருக்கும் இருக்கிறது இன்
றையுத்தரான நாங்கள் திருமணம்
செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்திருக்க
ிறோம்' வைஷ்ணவரே' எங்களுக்கு
வாழத்தக்க கூறுங்கள்' அதான் விரைவில்
குணமடைபுமாறும் ஆசி கூறுங்கள்'"
என்றான் பூங்குழலி.

"நான் வாழத்தக்க கூறவும் ஆசி கூறவும்
சித்தமாயிருக்கிறேன் ஆனால் என் வாழத்
தும் ஆசையும் விளாகப் போகலாகாது உப
கஸ்திரவருக்கும் இவ்வுலகில் உயிரோடு
வாழும் எண்ணம் இருந்தால், பாதாளச்
சிறையில் இருந்தவர்கள் தப்பி ஓடுவதற்கு
ஏன் உதவி செய்கிறார்கள்" என்று கேட்
டான் திருமலை.

பூ

ங்குழலி முகத்தில் வியப்பை
வருவித்தக்கொண்டு, "இது
என்ன' எங்களுக்கு ஒன்றுமே
தெரியாதே' யாரும் தப்பி ஓடு
வதற்கு நாங்கள் உதவி செய
யவே இல்லையே" என்றான்.

"கரிகாலரைக் கொன்றவன் என்று
குற்றம் சாட்டப்படும் பாதாளச் சிறை
யில் இருந்த வந்தியத்தேவனும் மற்றோரு
புத்தியக்காரனும் இன்று தப்பிச் சென்று
விட்டார்கள் அவர்கள் இந்த நத்தலனம்
வளையில் வந்ததாகத் தெரிகிறது பிறகு,
இங்கிருந்து இரண்டு குதிரைகளில் இருவர்
ஒடிப் போய் நககிறார்கள் இந்தக் குடி
சைகூடப் பக்கத்தில் ஓரிடத்தில் மண்ணில்
இரத்தம் சித்தியிருக்கிறது பலர் இந்த
இடத்துக்கு வந்து போன அடையாளங்
களும் இருக்கின்றன ஆகையால் நீங்கள்
நான் தப்பி ஒடியவர்களுக்கு உதவி செய
திருக்க வேண்டுமென்று அனுமாதக்கப்
படுகிறது முதன்மந்திரி அங்குமக்குக்கு
உங்கள் பேரில் உள்ள அபிமானத்தினால்
என்னை அனுப்பி வைத்தாரா கொடும்
பாணர் வேளாரின் ஆட்கள் வந்திருந்தால்

உங்களை உடனே சிறைப்படுத்தியிருப்
பார்கள்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"முதன்மந்திரிக்கும் உங்களுக்கும் மிக்க
தனிர் வைஷ்ணவரே' அததானுக்கு இன்
னும் இரண்டு தினங்களில் உடம்பு சரி
யாகிவிடும் உடனே நாங்கள் புறப்படும்
கோடிகளரை போய் விடுகிறோம் அப்பறம்
இந்தத் தஞ்சாவூர்ப் பக்கமே எட்டிப் பார்க்க
பதிலை அதுவரையில் நாங்கள் நான்
எங்களை இராஜ சேவர்கள் யாரும் தொத்
தரவு செய்யாமல் உதவி புரிய வேண்டும்"
என்று வேண்டினான் பூங்குழலி.

"நான் உதவி புரிவதில் தடைவிலலை
ஆனால் நீங்கள் உண்மையைச் சொல்ல
வேண்டும்' இங்கே உங்கள் முன்று பேரை
யுட்தவிர் வேறு யாருடும் வரவில்லையா"
என்று கேட்டான்.

"ஏன் வரவில்லை' இப்போது நீங்கள்
வந்திருக்கிறீர்கள்' சற்று முன்னால் செம்
யியன் மாத்தேவியும் இனவரசர் மதுராத்
தும் வந்து அததானின் உடம்பைப் பற்றி
அன்புடன் விசாரித்து விட்டுப் போனார்
கள் இப்போதுநான் தஞ்சாவூராக கோட்
டையைச் சுற்றி எங்கே பார்த்தாலும்
போர் வீரர்களின் தடமாட்டமாய்க்குக்
கிறதே' யார் வந்தார்களோ, யார்
போனார்களோ, எங்களுக்கு எப்படித்
தெரியும்' வைஷ்ணவரே' நீங்கள் முதலில்
கேட்ட கேள்விக்கு மாட்டும் மறுமொழி
நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன் இங்கிருந்து
தப்பிப் போவதற்கு நாங்கள் யாருக்கும்
உதவி செய்யவில்லை."

"இது சத்தியமான வார்த்தையா"

"ஆம், சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்
இங்கிருந்து யாரும் தப்பி ஓடுவதற்கு
நாங்கள் உதவி செய்யவில்லை."

"அப்படியானால், சிறையில் இருந்து
தப்பி ஒடி வந்த வந்தியத்தேவன் இந்தக்
குடிசையிலேதான் இப்போது இருக்க
வேண்டும்" என்றான் திருமலை.

அவன் இவ்விதம் சொல்லி வாய்
முடுவதற்குள் சேதனை அமுதன் படுத்
திருந்த கயிறுக் கடடிலின் அடியிலிருந்து
வேதனை நிறைந்த பரிதாபமான முனக்கல்
சபதம் கேட்டது.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

அறுபத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

“ஒரு நாள் இளவரசர்”

கேள்

நான் அழகிய
கட்டி நிகர
அடியிலிருந்து
வந்த முன்கூ
நத்தைக் கே
டும். ஆழ

வராகடியான, “அக்” அப்படியா
சொல்லாய்” சில பக்க சிதாபனிகள்
பழைய பரமசிவனைப் போல மேகம்
செய்ய ஆரம்பித்து விட்டனா”
என்று சொல்லிக் கொண்டே போன
போகத் தொடங்கி
னாள்

பூங்குழலி தன்
இடையின் செஞ்சி
யிருந்த கதையைச்
சுட்டென்று எடுத்துக்
காட்டி. “வைஷ்

ணவின்” சிவபெருமானைப் பழித்த
பாதகனாகிய நீ இந்த கதையை இனி ஒரு
கவசம் இருக்கலாகாது போல ஒரு
அடி எடுத்து வைத்தாயானால், உன்னை
வைத்துவிடும் போய்ச் சொல்லாய்”
என்றாள்

“நாய்” மகா சகதி” என்று உடைய
வாத்தகத்த பறு வாததை உண்டா?
வைத்துவிட பதவி கிடைப்பது எளி
தன்று என்பதையால் என்னை அங்கே
அனுப்பி விட்டாயானால், அதைக்

காட்டிலும் பெரிய
பாக்கியம் என்கத்
தென்று என்ன கிடை
க்கக் கூடா” என்ற
நான் ஆழவாராகடி
யான

இச்சமயத்தில்

அமர்
கஸ்கி

சேந்தன அபதன கடடிலிலி ரதது
எழுந்து வந்து பூபதழலி' மீனாடாட'
கதநைய தீர்ப்பாட சேந்தன கோள்'
இந்த எவையுளவைய சிவனைத்
தாழ்த்துகின்ற சிவ பேரமாளிகைத்
தளைய ஒன்று வந்துவிடாது போய
எவையுடைய மோதத்தினாலும நன்மை
எதுவும் கிடாது இந்த எவையு
ளவனிடம் உணமைமையச் சொல்லி
உதவி கோ போய இவனும வந்தவத்
தேவனுக்குச் சித்தகிதவதா'ன்''
என்றான்

"அப்படி வாதங்கள் வழிகத்' கபா
நாடக துத்திரதாரியான கிருஷ்ண
பாமாதமாலின் அடிவார்கத்
அடியினைக் கெவகைய சிவபகதா
களாக ஏமாற்ற முடியுமா' கருணா
மூர்த்தியான ஸ்ரீமத காரியனைசை
சாரணாகதி என்று அடைந்தான் அவர்
அவசியம் காப்பாற்றி அருளுவார்
ஆதிமூலமே என்று கதரிய கட்டை
நினைவு பதனை வாயிலி ரதது கபா
பாற்றிய பேரமாள அல்லவோ எவகை
கிருமால்..."

ஆமாம், ஆமாம்' உங்கள் தீர்தமாள
வைகுண்டத்தில் ரதது வந்து சேந்த
வதற்குள் உங்கள் சித்தகிதா இந்த
மண்ணுலகில் ரதத்த போய விடுவார்'
என்று பூபதழலி சொல்லி விட்டாக
கடடிலை சீராகக் கிளர்ந்து சேன்
தான்

மற்றவர்களும அவனைப் பின்பற்றிச்
சேன்றார்கள் கடடிலின் கீழே துணிக
குளியலினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற
வந்தியத்தேவனைத் தூக்கிக் கடடிலின்
மேலே கிடத்தினார்கள்

வந்தியத்தேவன் நினைவற்ற
நிலையில் இருந்தான். எனி
னும் அவவப்போது வேத
னைக் குரலில் முன்கிக
கொண்டிருந்தான் அதனாலேயே
அவன் கடடில் உயிர் இருக்கிறது
என்று அறிந்து கொள்கக்கூடியதாய் ரத
து

வாயி அமைய புலிகைகளை பலக
வைத்து மந்தன் போடி சேந்தன

காயத்தில் வைத்துக் கட நவகற்காகக்
கொண்டு வந்தான் ஆழ்வார்க்கடி
யாற்றும் சேந்தன அபதனும் வந்தியத்
தேவனுடைய எக்கால்களை இறுக்கிப்
பிடித்துக்கொண்டார்கள் பூபதழலியும்
வாயி அமையமும் அவனுடைய
காயத்தில் பலக வைத்த புலிகைகளைச்
கடச் கட வைத்துத் துண்டையப் போ
டுக் கட்டினார்கள்

அப்போது ஏற்பட்ட வேதனை
யினால் வந்தியத்தேவன் கண் விழித்
தான் எதிர்வ ஆழ்வார்க்கடியானைப்
பார்த்தும வைஷ்ணவரின் இப்படி
வஞ்சகம் செயது விட்டாய்' இப்பே
எனனை வாத சொல்லிவிட்டு மீன்
சொதி என்னைக் கொடுத்தாவதற்கு ஆள்
அனுப்பி விட்டாய்' என்று தழறி
விட்டு மறுபடியும் நினைவு இழந்
தான்

இழவார்க்கடியான முகத்தில
மணர் சங்கடத்தின் அநி
குறி தென்பட்டது. அரை
நினைவான நிலையில்
வந்தியத்தேவன் கூறிய
வாதங்களைச் சீர்தான் அபதன பூப
தழலி இவர்களுக்கத் குள்ளைப் பாரி
மறுபடியும் ஸுயதனத் சண்டாக்கி
யித்தகம் என்று எண்ணி அவர்கள்
முகத்தைப் பார்த்தான்

பூபதழலியை முகத்தில் பூத்திருந்த
புவனாக அவனுக்குச் சிரிய கைரி
பத்தை உண்டாக்கியது

"வைஷ்ணவரே' வந்தியத்தேவனை
போகான் இப்பே அனுப்பி வைத்தீர்"
என்று கேட்டான்

ஆம் தாயே' ஆனால் இவனைக்
கொண்டுவந்ததப் மீன்சொதி தான்
யாளாயும் அனுப்பி வைக்கவில்லை"

"அது இந்தக் கிட இப்பத் எதற்காக
இவரை அனுப்பினீர்?"

"தப்பி ஒடிச் செல்வதற்காக
அனுப்பினேன் இந்த கத்தவனக்குக்
குப்பக்கத்தில் அவனுக்காகவும் அவன்
கண்பனுக்காகவும் இரண்டு
குதளர்களும் தயாராய் வைத்திருந்
தேன்"

"பின்னே, அவா தயி ஓடவில்லை என்று எப்படித் தெரிந்தது' இக் குடிசையில் இரப்பதை எப்படி அறிந்தீர்?"

"அவனுக்காக நான் விட்டிருந்த குதிரையில் வேறொருவர் ஏறிக் கொண்டு போய்வதை பார்த்தேன். அதனிடமிருள் சந்திரன் உண்டாயிற்று."

"நீ தயி ஓன்று தின்றுகொண்ட சிலை வேறொன்று தின்றுவிட்டாய்."

"இது என்ன புது தாயி' இவன் எப்படிக்காயம் அடைந்தான்?"

"வைஷ்ணவரே! நீர் என்ன உத்தேசித்தாய் இவன் இப்போது அனுப்பினீர். தெரியாது ஆனால் இவர் சரியான சேவததுகது இப்போது வந்து நான் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்குள் கைப்பெண் ஆகாமல் காப்பாற்றினார்."

இவ்வாறு பூவதழல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபொழுது, ஆழ்வார்கடியான, சேதன் அழகன் இரவரும் 'என்ன' என்ன' என்ன' என்று அசைத்துடன் கேட்டார்கள்.

பூவதழல் அழகன் பக்கம் திரும்பி "ஆமாம்: உங்கனிடமிருள் நான் சொல்லவில்லை. வேளியை ஒருவன் தின்று ஈட்டியவன் தங்களைக் குத்துவதற்குத்தான் குதி பார்த்தான். அப்போது இவர் வந்து துருக்கிவிட்டிருந்த தான் ஏற்றுக் கொண்டு தங்களைக் காப்பாற்றினார்" என்றான்.

சேதன் அழகன் கண்களில் நீர்துமர்ந்து "ஐயோ என்னக்காய்! என்னப்பா இந்த ஆபத்துக்கு உள்ளானார்?" என்றான்.

"அதனால் என்ன? தாங்கள் இவ்வளவு தயிப்பாகக்கூட எவ்வளவு ஆபத்துக்கு உள்ளாகியிருக்கிறீர்கள்" என்றான் பூவதழல்.

"அம்மணி! இந்த உலகத்தில் ஒருவர் செய்த சதவிசை உடனே படுக்க உதவி செய்வதென்பது மிக அபூர்வமானது. தன்னைச் செய்தவர்களுக்குக் கெடுதல் செய்யாமல் தந்தனை பெரிய காரியம்

வந்தியத்தென்ன இவது சரியான சேவததுக்கு வந்து, சேதன் அழகனைக் காப்பாற்றியது அநிசயமான காரியத்தான்' ஆனால் கல்யாணத்தைப் பற்றி ஏதோ சொன்னீர்கள்' அது என்ன' கைப்பெண் ஆகாமல் காப்பாற்றியதாகவும் சொன்னீர்கள்?"

ஆம், வைஷ்ணவரே! சீர்து சேததுக்கு முன்னால்தான் நான் இவரும் மணந்து கொண்டேன் என்று முடிவு செய்ததாம் சேவியன் மார்தலின் ஆசியும் பெற்றோம் பெரிய பாரிபுத் திரும்பிச் சென்று காலதாழ்வுக்கருள் இவர் மேல் ஈட்டியாய்வதற்கு இரந்தது எவ்வளவு அளந்த கடுந்தக்க முடியாது. அதனால் இவர் உயிருக்கு ஆபத்து வந்திருந்தால் என் கதி என்ன' கல்யாணம் ஆவதற்கு முன்பே கைப்பெண் ஆகி விடுவேனல்லவா?"

"கருணா நூததியாய் திரும்பின் அந்நினைவ அப்படியொன்றும் போது சேவியன் மார்தலின் ஆசியும் விண் போகாது தாங்கள் இந்த சதகம் புருஷன் மணந்துகொண்டு கெடுவதாமல் இனிது வாழத்திற்பரீகள் ஆனால் இந்தப் பாய் சாதுவான் பிள்ளையை ஈட்டியால் தத்திக் கொல்ல முயன்ற பாதகன் யாராய்ந்தாய்' அவனைத் தாங்கள் பார்த்தீர்கள்' அடையாளம் ஏதேனும்தொந்ததா?"

"பார்க்காமல் என்ன? தெரியாமல் என்ன' அந்த வைத்தியர் மகனாகிய பிளாகபான் என்னுள் சண்டனை தான்' என அதைத் மந்திரினையைக் கொடுக்கையில்லித்து அகலியமாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து கொண்டார். னுக்குப் பலியாகச் செய்தவன்தான்' சேத நாசகதில் இப்படியெல்லாம் அகலிரம்புகள் நடக்கின்றன..."

"இது என்ன அகலியத்தைக் கண்டு விட்டீர்கள்' இதைவிட ஆயிரம் மாலத் படகப் போகிறது சேத நாட்டில் இவ்விடம் அரங்கம் ஆம் மாகப் போகிறது சிறந்தர்களுக்குப் பெரிய சண்டை நுளப் போகிறது

நாடெங்கும் மக்கள் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு மடியப் போகிறார்கள்' ஸ்ரீமத் நாராயண மூர்த்தியின் அருளினால் ஒரு பெரிய அறபுதம் நடந்தாலன்றி இந்த நாடெங்கு வரப் போகும் விபத்துக்களைத் தடுக்க முடியாது" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்

"வைஷ்ணவரே! இது என்ன இப்படிச் சாபங் கொடுப்பது போலப் பேசுகிறீர்? சோழ நாடு செழிப்படைவ ஆசி கூறலாகாதா?" என்றான் அழகன்

நாடு எப்படியாவது போகட்டும்! நாங்கள் கொடிக்கரைக்குப் போவ விடுகிறோம்!" என்றான் பூங்குழலி

"நாம் போய் விடலாம். என உயிரைக் காப்பாற்றிய இந்த உததம் துன்பனை என்ன செய்வது?" என்று சேதன் அழகன் கேட்டான்

'இவனை உங்களால் எப்படியும் காப்பாற்ற முடியாது இங்கேயே நீங்கள் இத்தாலும் பயன்வளை சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடியவர்களைப் பிடிப்பதற்கு இப்போதே நாடாபக்கமும் சேவகர்கள் தேடி அலைகிறார்கள். விளவிலே இங்கேயும் வருவார்கள். வரசல்கிறதும் காவலர்களுக்கு நாயை என்ன சமாதானம் சொல்லி அழைத்துப் போகிறது என்று தெரியவில்லை' என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்

"ஐயா! வைஷ்ணவரே! தீர் எவ்வளவோ கெட்டிக்காரர், முதன்முதலி அந்நததருக்கே யோசனை சொல்லக் கூடியவர கொலைகாரனாவ படுகாயம் படடிக்குக்கும் இந்த வானா குவலீரரைக் காப்பாற்ற ஒரு யோசனை சொன்னால் உமக்குப் புண்ணியம் உண்டு. நாங்கள் இருவரும் என்னென்றைக்கும் உமக்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருப்போம்"

"தேவி! அது அவ்வளவு கலபமன்று"

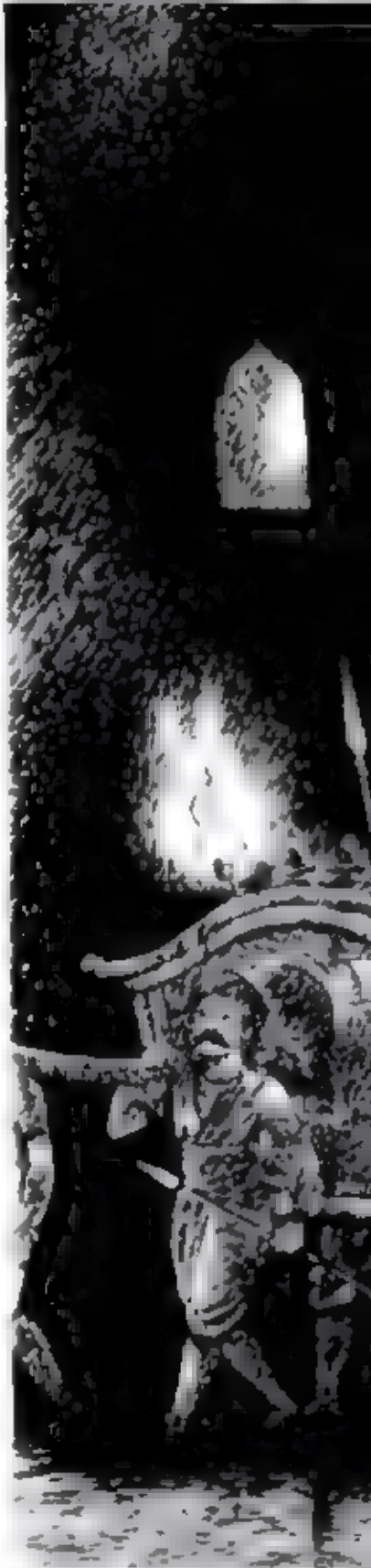
"ஐயா! நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் எனக்கு மரியாதை அதிகரித்துக் கொண்டு வருகிறதே! நேற்றுவுரை என்னை 'ஒடக்காரி' என்று அழைத்தீர்

சற்று முன்னால் 'அம்மணி' என்றீர். இப்போது 'தேவி' என்று அழைக்கிறீர்! சற்றுப் போனால் 'இளவரசி' என்பதே அழைத்து விடுவீர்! போலீசுக்கிறதே!"

"ஆம். இளவரசி! இத்தா தினைவற்றுக் கிடக்கதம் இந்த வீர வாலிபனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது தங்கள் மனத்துக்கொள்ளப் போதும இந்தப் பாகசியசாலி ஒரு நாளைக்கு இளவரசராக வேண்டும' அவர் இளவரசர் என்றால், நாங்களும் இளவரசர்தானே!"

"வைஷ்ணவரே! இது என்ன பரிசாகம்? நானாவது, ஒரநாள் இளவரசனாக இருப்பதாவது! எதற்காக?" என்று கேட்டான் அழகன்

"என் ஒருவனுக்கு மட்டும் தெரிந்த இரகசியத்தை இப்போது உங்கள் இருவருக்கும் சொல்லப் போகிறேன். நீங்கள் இளவரசு, ரதலிலே இதைப் பாருங்கள்!" என்று கூறவிட்டு அந்

வாக்கடிப்பான் துணையாக கொடுத்த
வந்தித்த தட்டை என அளித்து
அவர்களுக்கும் காட்டினான்

மதுராத்தகர் அளித்த காக்கை
தட்டை முதல் பாண்டங்களையும்
வலையங்களும் ஜாஜுவையையும்
ஜோலித்தன

"ஆகா! இவை இவ்வரசர் மதுராத்த
ககர் தந்த காக்கையின் அடைவை
முன்பு இப்பேரகையே தாய்கள் பாரத்
தோமே?" என்றான் அழகன்

"இவை எங்கிருந்து கிடைத்தன?"
என்றான் பூங்குழலி

"இந்த காக்கையின் தந்தை வேலி ஓங்குக
கொண்டான் இவனுடைய காக்கை தந்த
வந்த திரைகளையெல்லாம் தாய்கள்
வாராய்களால் போட்டு தான் வந்தது. காக்கை
இந்தகரோடு இவ்வரசர் குளையாடும்
மீது இரண்டு பேர் விரைவாகப்
போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணன்
அவன் தான் இந்த வந்தகத்திலிருந்து
காக்கையின் இவ்வரசர் கிணறலில் வந்து
தாய்கள் வந்தகத்திலிருந்து காக்கையின்
இப்பேரகையே போன குகைகள்
அந்தப் பக்கத்திலிருந்து வந்தார்கள்
குக் கூடத் தெரியுமே?"

"ஆமாம்; தெரியும் பாண்டிய வம்ச
கத்து மான் மது காக்கையின் தந்தை
தொறத்தையும் பறசி வாரைப் பாரத்
தாலும் கைதிக் கொண்டிருந்தவன்"

"அவனோதான்! வடவாற்றங்கரை
போத அகல்கையாகப் போன தந்தை
கண்ணன் ஒன்றை மீது அந்தப் பக்கத்திலிருந்து
காக்கை இவ்வரசர் இவ்வரசர் தந்தை
வேலித்தகையின் இவ்வரசர் மதுராத்தகர்
போலத் தந்தையின் இவ்வரசர் மதுராத்தகர்
அது நிச்சயமாகிறது"

"இது என்ன விதை? மதுராத்தகர்
எதற்காகத் தாது அப்பாண்டங்களின்
கழற் ஏரிக்குள்? இது வேண்டி
தும்?"

"அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை
முதன்மத்தியம் மதுராத்தகர் தாது
வந்தகத்தைத் தட்டையாகத் தாது
அதுதான் போகிறான் அந்தக் கந்த

காக்கை தட்டை போய் விட்டதற்கு
தடத்து விடும் என்று அழககிறேன்."

"என்ன விபரீதம் தடத்து விடும்?"

"பழுவேட்டரை யாகவும் அவர்
கருடைய கடலையே சேந்த சிறை
சாகவும் இதை தருகைக் கோட்டை
வாசலை அழகிகொண்டிருக்க
கிறார்கள் கொடுமபாண்டி வேளாகும்
முதன்மத்தியம் மலையமாளும்
அவர்களை வரவேற்கக் கோட்டை
வாசலில் வந்ததுகொண்டிருக்கிறார்
காக்கை தந்தை மதுராத்தகர் மதுராத்த
காகப் பேசி முடிவு செய்ய வேண்டு
மென்பது சாகக்காக்கையின் விபரீதம்.
கட்டளை. ஆனால் பழுவேட்டரை
யாகவும் சமாதானப் பேசுகத் தொடங்கி
வந்தது முன்பு 'மதுராத்தகர் எங்கே'
என்று கேட்பார்கள் அவரைக்
காணாமல் என்றதும். கொடுமபாண்டி
வேளார் மீது பாயவார்கள்! சேந்த
பத்தியை போனவின் செவருக்குப்
பட்டத்தை தீர்ச்சியை செய்து கொள்
வந்தகத்தின் மதுராத்தகர்க்கு கொண்டு
விட்டார் என்பார்கள் பெரிய வேளார்
அந்தக் கந்தைத் தாண்டியும் அவர்
தால் திருக்க முடியாது உடனே பாய
காமன் உத்தரவு வந்தம் ஏற்படும்.
சேந்த தாது வேறு விரைவில் சே
குகையும்"

"அதற்குள்ளே நாம் இங்கிருந்து
புறப்படடுப் போய் விடுவோம்"

"தேவீ! அது முடியாத காரியம்"

"மீண்டும், என்ன சொல்கிறீர்?"

"இதைக் கிட்டத்தையும் ஆபரணங்
களையும் சற்று நேரம் சேந்தன் அழ
கன் அணிந்து கொள்ளட்டும். போன்
வின் செவருரை ஏற்றிக் கொண்டு
வந்த யானையை தான் அழைத்துக்
கொண்டு வந்திறேன். அதில் இவர்
ஏறிக் கொள்ளட்டும். என்னுடைய ஆட
களை 'மதுராத்தகர் வாழ்க!' என்று
கொலுத்திக் கொண்டு யானைக்கு
முன்னும் மீண்டும் போகச் சொல்லு
கிறேன் மதுராத்தகர் ஏறி வந்த பக்க
தும் அருகில் இருக்கிறது அதில் வந்த
தயக்கத்தைப்போட்டுத் தந்தையின்
விபரீதம் தாது தான் தாய்கள் பன்

வகின் பக்கமாக நடந்து வாருங்கள். மகாநாதியை உடைய என்னிடம் வாடு வடுகள்' என்றும் ஆரவாரத்தையுடன்

“இது என்ன பைத்தியக்கார யோசனை என்று சொல்லுங்கள்”

இவா கிட்ட தனக்கு எவ்வளவு கொண்டு அது யானா தெரியாமல் போய விடுமா?” என்றான் பூங்குழலி

இராகுத் வேளையில் யானா கொட்டிகார்த்திகுபவரை யார் அடை யானம் கண்டுவிடிகு முடியும்? சத்திரா என்ன? அல்லவோ உட்கரு

பாரக்கப் போகிறார்கள்' உங்களுடைய உங்களுடைய வாடு போகிறேன் உங்கள் எல்லாரையும் கோட்டைக்குள் முதலாகத்தின் வீட்டில் பக்கமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது என பொறுப்பு. இந்த வானம் குலத்து விண்ணக தாரபாற்றுவதற்கு வேறு வழி ஒன்றுமில்லை

இன்னும் சிந்து தேரம் விவாதம் உட்கருபந்த சத்திரா அபகருமா பூங்குழலியும் ஆரவாரத்தையுடன் யோசனைக்கு இணைகின்றார்கள்.

அறுபத்து ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

“வாளுக்கு வாள்!”

Uழவேட்டரைவர் - சமயவரைவர் கோஷடி தஞ்சை கோட்டை வாசலை அறையிய போது கடலும் கடலும் மோதிக் கொண்டது போலிருந்தது

“கோழ நாட்டு தனாதிக்காரி. இறைவிக்ருதம் சத்திரா முயங்குதறு போக களங்களில் அறுபத்து நூறு விழும முன் பெற்ற விராகு விரா போய் படி வேட்டரைவர் விஜயமாகிறார்!” என்பது போன்ற வந்ததுள்ள ஸ்வமொத்த சந்திராக்காகவும் சாடியவ கூறுவோர் காண்கது முடியவில்லாது. அவன்கிட்ட கொடுக்கப்பட்டு வேளா க்குக்கிட்ட வந்தா பனையமான் முதலியோருக்கு வந்ததுகள் முடியக்கூடாது இன்ன விடை யே முயங்குதறு சங்கங்களா முழங்கின. கோட்டைச் சுவர்கள் எதிரொலி செய்தன

கோட்டை வாசலில் திறை சேநாதிபதி பெரிய வேளார், மலையமான், முதலாகத்தின் முதலியோர் சிந்து உலகு கொண்டிருந்தபடியால் படி வேட்டையாடுகதை தத்தம் வாசல்களில் பித்திருந்து இரங்க வேண்டியதாயிற்று

தங்களை வாகனங்களில் நடந்து இடம்

கச் செய்து கோட்டைக்குள் நடத்தி அழகத்துப் போவதற்காகவே அவ்வாறு சத்திராது முதலியவர்கள் வாய்க்குதம் பாவனையில் கோட்டை வாசலில் உலகக்காடு களையப் படி வேட்டையாடு எண்ணினார். அவ்வாறே மற்றவர் களிடமும் கூறினார். சேநாதிபதி சோஷடியாது விரகம் பெற்றாமைக்குமாய் இவ் வாகனங்களையும் சத்திரா கொண்டார்

பெரிய வேளாகும் மற்றவர்களும் வந்தவர்களால் வந்தது சத்திரா போர் வேண்டியிருக்கலால் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆகையால் கோட்டை வாசலை மந்தது களையாமல் சற்று அபரவித்தது கொடிமாதது மெதுவாகத் தவறுகொண்டிருந்தார்கள்

சிறந்தவர்கள் வாகனங்களில் நடந்து அவர்களை அறையி வந்தது சத்திராபதி பெரிய வேளார் “வருக் வருக்” சத்திராசுவர்களைத் தாங்கி சத்திர அடிக்கத்தா கஜங்களைப்போதத் திறைசேர்களை! வருக் உங்கள் வர வளம் சத்திராசுவர்களுக்கும் சத்திராருக்கத்தம் களமை உண்டாதுக் என்றார்.

உடனே சின்னப் பழுவேட்டரைவர்,

● ●
மன்னர் பெருமக்களே!
உங்களையெல்லாம் பெரிதும் வேண்டிக்
கொள்கிறேன். மூத்த புதல்வரைப் பறி
கொடுத்துத் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்
சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்தை உங்கள்
பூசல்களினால் புண்படுத்தாதீர்கள்!

"ஆம். ஐயா' எங்கள் வகுகையினால் சோழ ராசசியத்துக்கு நன்மை உண்டாகு' அது போலவே தங்கள் போகையினாலும் நன்மை விளைக'" என்றதுமே பெரிய வேளாசின் கண்கள் சிவந்தன.

"ஐயா' சோழ ராசசியத்தின் செழிப்புக்காகவும் சோழ குலத்தின் புகழ்க்காகவும் நாலா திசைகளிலும் போவது தான் கொடுமையான வேளாசு தந்த தன் வழக்கம் என அருமைச் சக்கரான பராத்தகன் சிறிய வேளாசை சூததுப் போகுகளத்தில் உயிர் நீத்ததை உலகமெல்லாம் அறியும் நானும் சில நாளைக்கு முன்பு வரை சமீப நாட்டிலேதான் இருந்தேன் குண்டு சட்டியில் குதிசெய்யாட்டும் களையை எங்கள் குலத்தார் அறிபார்களே கோட்டைச் சுவர்களுக்குள்ளே பத்திரமாக இருந்துகொண்டு அரண்மனை அந்தப் புரங்களையும் பொருகிவிட நிலவறைகளையும் காத்துக் கொண்டிருக்கும் வழக்கத்தையும் நாங்கள் அறிவோம் உங்கள் வகுகையினாலும் என்னுடைய போகையினாலும் சோழ குலம் நன்மையுறுவது உறுதியானால், நின்னா ஒருகணமும் இவ்வு திறக் மாட்டேன்" என்ற பெரிய வேளாசு கர்ஜித்தார்.

சமயம் முதன்மத்திரி அறிஞத்தர் தலைவிட்டு, "மன்னர் குலத் தோன்றல் களே! உங்கள் எல்லோருடைய வரவும் சோழ நாட்டிற்கு நன்மையாகும் என்பதில் ஐயம் எனன்' நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சோழ ராசசியத்தின் மேன்மை கருதித் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாடுபட்டவர்கள் சோழ குலத்துக்கு உயிரைக் கொடுத்தவர்கள் உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய பரம்பரையிலும் உண்டு இப்போதும், இனி எப்போதும், சோழ நாட்டுக்கு உங்கள் கூட்டுறவும் சேவையும் தேவையாயிருக்கும் இதனாலேயே பராத்தக கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி உங்களுக்குள் நேர்ந்துள்ள வேற்றுமையைக் குறித்து வருந்துகிறார் தமது அருமைப் புதல்வர், வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட வீராதி வீரா.

ஆதித்த கரிகாலர் அகால மரணமடைந்த பெருத்துயரத்தையும் மறந்து உங்களுையெல்லாம் ஒருமிக்க அழைத்திருக்கிறார் பட்டத்து கரிமை பற்றியும் மற்ற எல்லாப் பிரதானிகளைப் பற்றியும் சக்கரவர்த்தியின் முன்னிலையில் மாகாணமாகப் பேசி முடிவு செய்து கொள்ளலாம் மன்னர் பெருமக்களே! உங்களுையெல்லாம் பெரிதும் வேண்டிக் கொள்கிறேன் மூத்த புதல்வரைப் பறி கொடுத்தது துயரத்தின் ஆழத்திருக்கும் சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்தை உங்கள் பூசகர்களினால் புண்படுத்தாதீர்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்த வார்த்தைகள் அவசிக கூடியிருந்த எல்லாருடைய மனத்திலும் தைத்தன தங்களுடைய சொந்தக் கோப தாபங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு அது தக்க சமயமல்ல என்பதை உணர்ந்தார்கள்.

உடனே, சின்னப் படிவேட்டையா, "முதன்மத்திரி' சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்தைப்படியே நாங்கள் நடத்து கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறோம் சக்கரவர்த்தியின் தரிசனம் எங்களுக்கு எப்போது கிடைக்கும்' இன்று இரவே பாரக முடியுமா' சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்தை அவருடைய வாயமொழியாக நீர் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம்" என்றார்.

"தனபதி' தங்கள் விருப்பம் நியாயமான விருப்பமாகுமா' அது திறவேறும் என்பதிலும் சந்தேகமிடலை ஆனால் சக்கரவர்த்தியின் உடல் நிலையும் மன நிலையும் நீங்கள் எல்லாரும் அறிந்தவை இரவு வந்தால் சக்கரவர்த்தியின் உடல் நிலையையும் மன நிலையையும் அதிகமாகின்றன மேலும் சிறந்த கருடன பட்டத்து கரிமையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்னால், சக்கரவர்த்தி சேமியன்மாடுகலியுடன் முடிவாகப் பேச விரும்புகிறார். அவருடைய மனத்தை மாற்ற ஒரு கடைசி முயற்சி செய்ய விரும்புகிறார் எதை பொருட்டு என்பது உங்களுக்குத் தெரியும் ஆகையால், நாளைப் பகல் முடிவதற்குள்ளே சக்கரவர்த்தி உங்களுையெல்லாம் அழைப்பார் இன்றிரவு நீங்கள் எல்லா

கும் கோட்டைகளுள் வந்து அவ்வா
கூறிய அரண்மனையில் நிமித்தமாக
இருக்க வேண்டும் என்று விதம்புகிறார்
கோட்டைகளுள் அரண்மனை இல்லாத
வாசல்களுக்கு வேண்டிய ஜாக்கை வசதிகள்
செய்து கொடுக்கும்படி பெரிய வேளா
ருக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.

மறுபடியும் சின்னப் பழுவேட்
டரைவர் குறுக்கிட்டு, "முதன்
மந்திரி' எங்களுக்கு ஜாக்கை
வசதிகள் தேவை இல்லை.
போர்க்களங்களில் திரைத் வெளியில்
இருக்கப் பயின்றவர்கள் சக்கரவாதியி
எங்களை நாளைக்குத்தான் பார்க்கப்
போகிறார் என்றால், இன்றிரவு கோட்
டைகளுள் நாங்கள் வர வேண்டிய அவ
சியம் என்ன?" என்றார்.

"உங்களுடைய அரண்மனைகளில்
தங்கள் வந்து தங்காமல் வெளியில் தங்க
வேண்டிய அவசியம் என்ன?" என்று
கேட்டார் முதன்மந்திரி.

"தன்பதி காலாத்தக் கண்டர் தஞ்
சைக் கோட்டைகளுள் வந்து தங்கப்
பயப்படுகிறார் போலும்" என்றார்
சேநாதிபதி.

"பயமா? அது எப்படியிருக்கும்?
கடுப்பா? சிவப்பா? அதற்குக் கொடிய
உண்டா? சிறகு உண்டா? மூத்துப்
போர்க்களத்தில் கந்து அவசரமாக ஓடி
வந்திருக்கும் பெரிய வேளாருக்கு ஒரு
வேளை தெரிந்திருக்கலாம்" என்றார்
சின்னப் பழுவேட்டரைவர்.

ஒது ஒது' இவர்கள் இரவுதம் முட்டி
மோதிக் கொள்ளாமல் தங்கக் முடியாது
போலிருக்கிறதே என்று முதன்மந்திரி
சந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது, பெரிய
பழுவேட்டரைவர், வானவெளியில்
உடனே நிறையுமபடி 'ஹரம்' என்று சத்த
மிட்டுக் கொண்டு, முன்னால் வந்தார்.

அவரை எல்லாரும் மிகுந்த
மரியாதையுடன் கவனித்தார்கள்.

"தம்பி' கொடுமபாளனா வேளார்
பாரி வள்ளலின் வம்சத்தில் வந்தவர்
வேளிர் குகத்தினர் வாகுத்த தவந்
நடந்ததில்லை பெரிய வேளார்
தமக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதாகச்

சொல்லும்போது தம் கோட்டைகளுள்
போவதற்கு என்ன தடை?" என்று
கேட்டார் பெரிய பழுவேட்டரைவர்.

"அண்ணா' தமக்கு இவ்வளவு
விரைவாகப் பாதுகாப்புத் தீர்வையில்கை
வாகுத்துதியும் தேவையில்லை
நம்முடைய உடை வானகந்தம் முயற்சி
ளாயிற் வீரர்களின் வேட்கங்கள் இருக்க
ின்றன இந்தத் தஞ்சைக் கோட்
டையின் தன்பதி நான், கோட்டை
மறுபடியும் என வசம் வந்தாலன்றி நாம்
கோட்டைகளுள் போகச் சமர்தி வேண்டும்"
என்றார் காலாத்தக் கண்டர்.

சேநாதிபதி வேளார் பெரிய பழு
வேட்டரைவரையப் பார்த்து ஐயா' சக்
கரவாதியி் கட்டளை பிரபலித்தால்
அவ்வாற்றிச் செயல் சித்தமாயுள்ளீர்"
என்றார்.

"சக்கரவாதியின் கட்டளையின்
பேரிலா கோட்டையை இவர்
கைப்பற்றினார்?" என்று கேட்டார்.

"இல்லை; வானின் பலத்தைக்
கொண்டு இந்தக் கோட்டையைக்
கைப்பற்றியேன்" என்றார் பெரிய
வேளார்.

"வானின் பலம் கொண்டு திருப்பக்
கைப்பற்றியேன் இப்போத்த சோக்த
துப் பார்க்கலாம்" என்று சின்னப் பழு
வேட்டரைவர் சொல்லக் கொண்டே
கத்தியின் பிடியில் கையை வைத்தார்.

பெரிய பழுவேட்டரைவர் தம்
தம்பியைக் கையினால்
மறித்து "தம்பி' வான் எடுக்க
கும் சமயம் இது என்று'
சக்கரவாதியின் விதம்புகும்படி தம்
இயக்க வந்திருக்கிறார்" என்றார்.

"அண்ணா! கோட்டைக்குள் புகுந்
ததும இவா தமமைச் சிறையில்
மாட்டார் என்பது என்ன செய்யை' சக்
கரவாதியின் கட்டளையை எதிர்ப்
பாராமல் திடீரென்று கோட்டையைத்
தாக்கிக் கைப்பற்றியவனா எப்படி
தம்பிச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று
கேட்டார் சின்னப் பழுவேட்டரைவர்.

"இவரை நம்பித்தானே நம்முடைய

பெணர் பிள்ளைகளையெல்லாம்
தூதர கோட்டை யின் மட்டு விட்டு
நீ வெளியேறாய்" இளவரசர்
மதுராந்தகராயுடைய வாய் விட்டுக்
கொண்டிருந்தான்" என்றார் பெரியவர்

"அது தவிரே என்று இப்போது
உங்களுக்குள்ளே மதுராந்தகரது
மட்டுமே ஒரு சிறு தீயகு தோத
கருகியது. கொட்டையாண்ட
தலதளர் அடி வெட்டி அழிந்துவிட்டு
மறுகாரியம் பார்ப்பேன்" என்று
இளந்தார சினைப் படிவட்டாரை

இளவரசரின் அம்ம சிவமாகப் பேசி
வந்த செவ்வாய் பூதி விகிதம்
கொடுத்த இப்போது கடுங்கோட்டை
மதுவிட்டது. அந்த இடத்தில் ஒரு
பெரிய விபரீதமான மோதல் அடுத்த
கணமே ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும்

தன்னைப்போல அந்த ராமனின்
கோட்டை வாசலில் ஏதோ கலகலப்பு
ஏற்பட்டது எல்லாருடைய கவனமும்
அங்கே சென்றது

சற்று முன்னால் முதன்மத்திரி
அந்தத் தாயைச் சமிக்ஞையினால்
அழைத்த ஆழ்வாரைப்போலவே
சென்றதற்கு அமைச்சர் அவர்
டம் இரகசியச் செய்தி கூறினான்.
அங்கு கோட்டைக்கு அன்பு படிவ
பாடியவர்கள் பெரிய வேளாறு நன்றி
பூதனை அழைக்க வந்தார் வந்தாற்போது
கிணற்ப் படிவட்டாரைவர் மதுராந்த
கரது தோளைய பாரக் கூர்வ வாய்
தைகள் அவர் காதுவ விழுந்தன

தாயை இளவரசர் மதுராந்தகரைப்
பற்றி என்ன கவலை? அவருக்கு யாரா
நாய எவன்கு தயாரம் தந்தது என்று
முன்னாடகர் மதுராந்தகரது தலதளர்
அவருடைய அளனை செம்பியன்
மாதேவரது கோட்டைக்கு வெளியே
சென்றார் அம்ம தந்தையாளுக்குப்
புண்புகைமுகியா அம்மது செந்தன்
அழுதனைப் பார்க்கப் போவீருந்
காரகன் என்று முதன்மத்திரி
கூறுவதற்குள் காலத்தக் கண்டி
குறுகிவிட்டார்

"ஆமாம்; தாயும் மகனும் கோட்
டைக்கு வெளியே வந்தார்கள் ஆமாம்

தாய் மட்டுந்தான் கோட்டைக்குள்
நீ நம்பிச் சென்றார்" என்றார் கிணற்ப
பழுவேட்டாரைவர்.

"ஆகா" அது உங்களுக்கு எப்படித்
தெரிந்தது" என்றார் முதன்மத்திரி

"முதன்மத்திரி! உங்களிடம் மட்
டுந்தான் கொட்டைக்கார ஒத்தர்கள்
உண்ட என்று நினைத்தீர்கள்?
உண்டேய் வந்த மதுராந்தகர தேவர்
நீ நம்பக் கோட்டைக்குள்ளே போக
வீட்டை அதன் காரணத்தை தான்
அறிய வேண்டும்" என்றார் கிணற்ப
பழுவேட்டாரைவர்.

மு

தன்மத்திரியின் முகத்தில்
புன்னகை மலர்ந்தது. அதே
சமயத்தில் கோட்டை வாச
லில் "இளவரசர் மதுராந்தகர
தேவர் வாழக் வாழக்" என்ற
கோஷங்கள் எழுந்தன.

எல்லாம் கோஷங்கள் வந்த அந்தத்
நேரையை ஆவனெடு தோகினாரர்கள்

கோட்டை வாசல்குள்ளே பிரவேசித்
துக் கொண்டு வந்த யானையின் மீது இள
வரசுக் கிட்டாயம் பிற ஆபரணங்களும்
அணிந்த மதுராந்தகர் வீற்றிருந்தார்

யானைக்குப் பக்கத்தில் மூடு
பலகைத் துவறு ஊரது சென்றது

தாயை மதுராந்தகர தேவர் கோட்
டைக்குள் தாயைப் போவதற்குச் சென்று
காலதாமதம் செய்தது வானி அமமை
யன் மகள் செந்தன் அழகன் குதிரை
யை வந்து கீழே விழுத்து பதிகாயமுற்றி
தங்கராய் அவனையப் பலகையில்
ஏற்றக் கோட்டைக்குள் அழைத்து
வந்தபடியாகச் செம்பியன் மாதேவி
கோட்டை விட்டு முன்னால் சென்று
விட்டார் அளனையின் விருப்பத்தை
மகன் நன்றிவாரி வைக்கிறார் அழ
தனைப் பலகையில் ஏற்றிக் கொண்டு
தாய் யானை மீது செல்கிறார் விரை
வாக மதுராந்தகரது காலம்போது
பட்டத்து யானை மீது ஊர்வலம் வர
வேண்டியிருக்கக்கூடியது அதற்கு இப்
போதுக்குள்ளே செய்து கொள்கிறார்"
என்பார் முதன்மத்திரி அந்தத்தார்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எழுபதாம் அத்தியாயம்

கோட்டைக் காவல்

கோ

கோட்டைக்குள் பிர
வேசிக்க பாண்ட
மையும பலவக
கையும காவலதக
கண்டர் சிறிது
நேரம் மிகக் கவன
மாக உறந்துப்

பாத்தது கோண்டி தந்தா

"அந்தையா! யார் தந்தா?" என்று

"என்ன அந்தையா? எது அந்தையா?"

என்று அறிந்ததா வினாவினா

இளவரசர் மதுராததா இவ்வளவு
ஆபப்பாடத்துடன் கோட்டைக்குள்ளே

போவதுதான் இளவரசர்

மிகக் கூசும் சமனவரா

யிற்றே! பலவகையிற் தோளைய

விடிக் கொண்டு அல்லவா

நிரயாணம் செய்வா?"

என்றாகாவது ஒத்தான கூசும்
தெளிந்துதான் ஆக வேண்டாம்' சக
நிததிக முடிவு முடி கொளவ
வேண்டியவராயார்

மதுராததந்தது முடி ஆக வேறு
என்று முடிவு செய்தாதி விட்டது' யா
முடிவு செய்தாங்கள்?

என' சகரவாதத்தினால் நாம் எவ
ளாயாகா போய் சகரவாதத்தினால்
நாம் சமாதா தெரிவித்தது

'சகரவாதம் முடிவு செய்து, நாம்
சமாதம் கொடுத்தது என்ன பயன்'
கொடுமபாஸ்தா பண்டம் அமலவா

அமரர் கஸ்கி

சமீபமும் கொடுக்க வேண்டும்' அவர்கள் காவல் புரியும் கோட்டைகளுள் இவ்வாறு மறுபரிசீலனை இவ்வளவு குத்தகை மாக யானை மேல் ஏறிப் போவது அநியாயமானது" என்றார் காலாந்தக கண்டார்.

யானை சென்ற தினையை நோக்கி சில அடிகள் எடுத்து வைத்துவிட்டு மறுபடியும் திரும்பி வந்தார்.

பின்னர், பெரிய பழுவேட்டையொப்ப பார்த்து, "அண்ணா, நீங்கள் எல்லா நம் கோட்டைகளுள் செல்வதற்கு நான் குறுக்கே நிற்கவில்லை ஆனால் நான் மட்டும் வர முடியாது. நீங்கள் வரவேண்டிக் கொடுத்துள்ள இந்த கோட்டையிலே இன்று நான் பிரதானிய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட பரிபேசிக்க முடியாது என மனம் இடம் கொடுக்க வில்லை. நீங்கள் போய்ச் சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்து அவருடைய விருப்பம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நான் நம் சைன்யத்துடன் வெளியே தான் இருப்பேன் மேலும், வந்தியத்தேவனைத் தேடிக்கொண்டு கந்தமாரன் போய் நுகிரான் அவன் என்ன செய்தி கொண்டு வந்திரான் என்று அறிய நான் ஆவலாய் நுககிறேன் வந்தியத்தேவன் எப்படிப் பாதாளச் சிளையில்லி ந்து தப்பினான் யாருடைய சகலியினரில் வெளி யேறினான் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னை மன்னித்து விட்டு நீங்கள் எல்லாரும் கோட்டைகளுள் போங்கள்" என்றார்.

கொடுமப்பாண்டா வேளாள ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். அதற்குள் பெரிய பழுவேட்டையார் குறுக்கிட்டு "சோதிபதி" இந்த மூடநுடைய புனை கலவரப் போய் நுகிறது அவன் எககிடாவது கேட்டுப் போகட்டும்' நாம் போகலாம், வாராங்குள்" என்றார்.

னால மறுநாள் சக்கரவர்த்தியிடம் இந்த விவரங்கள் எல்லாம் அறிவிக்கப்பட்ட போது அவர் பெரிய பழுவேட்டையாரின் கந்ததை ஒப்புக கொள்ள வில்லை காலாந்தக கண்டார் வந்தே ஆக

வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்.

"என அன்பார்த்த தன்பதிகனே' நீங்கள் எல்லா நம் என நம்பிக்கைக்கு உத்தவர்கள் ஆனால் உங்கள் எல்லாநுடைய அதிகாரம் நம்பிக்கை வைத்திருந்தது கோட்டை காவல் காலாந்தக கண்டார் கதிவேகம் அவர் ஏன் வர வில்லை' அவர் வராத வரையில் உங்களை யெல்லாம் நான் அழைத்த காரியம் முடிவாகாது" என்றார்.

பெரிய பழுவேட்டையார், "சக்கரவர்த்தி' மன்னிக்க வேண்டும்' நான் ஒப்புக் கொள்கிற எந்த முடிவையும் எனச் சேக்காழனும் ஒப்புக்கொள்வான்' அவன் நீதி வந்ததான் ஆக வேண்டுமென்பதில்லை!" என்றார்.

"தனாதிக்காரி' இராமனுக்கு வசம் மன்ன வாயத்தது போல தங்களுக்குக் காலாந்தக கண்டார் வாயத்துள்ளார் என பதை சலகமெல்லாம் அறிந்திருக்கிறது ஆனாலும் அவர் ஏன் இங்கு இன்றைக்கு வரவில்லை' இதற்கு முன்னால இங்கு நான் நடத்தியுள்ள முகியாளன் எல்லா மத்திரா போசனைகளிலும் சின்னப் பழுவேட்டையார் இத்திருக்கிறார் அவரைக் கேளாமல் எந்த முடிவும் நாம் செய்ததில்லை. அதற்காக அறிவிற் சிறந்த வீரர் இப்போது மட்டும் ஏன் வராமலிருக்க வேண்டும்'" என்று கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

முகவாமித்திரி அந்தந்தத், 'பெருமான்' அதற்கு நான் மறுமொழி சொல்கிறேன் காலாந்தக கண்டார் இன்று குறுக்கு மிகுதியே சீராக ஆகிவிட்டார், அண்ணாளுக்கு மிகுதியே தமயியும் ஆகிவிட்டார் சக்கரவர்த்தி அழைப்பதாகச் சொல்லியும் வரவருந்த மறுத்து விட்டார் பெரிய பழுவேட்டையார் எவ்வளவு புத்தி கூறியும் அவர் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை' கோட்டைகளுள் வரவதற்கு மறுத்து விட்டார்" என்றார்.

ஆனால் ஒன்றை மட்டும் மறந்து விட வேண்டாம்' சக்கரவர்த்தியின் விருப்பத்தைப்போட்டி நாம் இங்கு செய்யும் எந்த முடிவையும் நாம் ஒப்புக் கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

“ஆனாலும் இப்பத வசுவதரதச சினைப் பழுவெட்டையா மறுத்ததற்குக் காரணம் என்ன? அவா மனதில் இன்னும் ஏதாவது விபரீத சந்தேகம் பதவிநிமித்தமாகா?”

“மனோலயை கண்டதற்கு இன்னும் தெரியாமல் போய் என்று சொல்வதில் லையா” அவருக்கு இப்போது எது எந்த நாளும் சந்தேகமாகா” இப்போது மதுராசுதகா பதவிநிமித்தமாகா” என்பது பற்றிச் சந்தேகம் வந்தியத்தேவன் பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பிச் சென்றுவிட்டது பற்றிச் சந்தேகம்.”

“காலாத்தக கண்டா மனதில் ஏதேனும் சந்தேகம் உத்ததால், அதற்குக் காரணம் இல்லாமற் போகாது” என்று சக்கரவர்த்தி கூறியதும், சிறிது நேரம் அங்கு மெனமம் குடி கொண்டிருந்து ஒவ்வொருவர மனதில்லும் வெவ்வேறு சித்தனை தோன்றியது

பெரிய பழுவெட்டையா தோண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு, “பெருமானே” என சக்கரவர்த்தியைச் சந்தித்துக்கூறக் காரணம் இருக்கலாம், இவ்வுலகமும் போகலாம் அவனைப் பற்றி நான் குற்றம் கூறவும் விருமபவிகளை ஆனால் அவன் கோட்டைகளுள் வர மறுத்ததற்கு உண்மையான காரணம் என்னவென்பதைச் சொல்லி விடுகிறேன் இந்தத் தஞ்சாவூர் கோட்டை வெகு காலமாக அவனுடைய கடிக் காவலுக்குள் இருந்ததாம்” இப்போது பெரிய வேளாரின் அதிகாரத்துக்குக் கோட்டைக் காவல மாத் விட்டதாம்” அதனால் அவன் இக் கோட்டைகளுள் வர முடியாதாம்” அவனுடைய இப்படிப்பட்ட அதிகப் பிரச்சித்தனத்துக்கு யாரால் என்ன செய்ய முடியும்?” என்றார்.

“ஏன்” நீச் செய்ய முடியும்” என்றார் கத்தர சோழர் சக்கரவர்த்தி

சக்கரவர்த்தி இவ்வாறு கூறியதும் எல்லாரும் மெனமையிருந்தார்கள்

மறுபடியும் கத்தர சோழர், “அமைச்சகமே” சோழ குலத்தின் புகழ்க் கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம்

இந்தக் கத்தர மன்னர்கள் நீச் வழுவாத தெரியில் தீன்று வந்ததுதான் என குலத்து முன்னோர் ஒருவர் தயது அருமைக் குமாரன் கன்றுகட்டியின் பிள்ளை தீவா ஏறிக் கொன்றதற்காக அவனுக்கு மாண தண்டனை வந்தத வரலாற்றை நீங்கள் எல்லாரும் அறிவீர்கள் பக்கங்களுக்கு நீச் வழுவியவர்கள் குடி மக்களுக்கு எத்தனைய நீச் வழுவியிருப்பார்கள்” தங்கள் ஆட்சிக்குத் துணை தீவா தளபதிகளுக்கு எப்படி தீயாயம் வழுவியிருப்பார்கள்” நான் மட்டும் அந்த மாபுகு மாராக நடந்து சோழ குலத்துக்கு ஏன் கனங்கதனை உண்டாக்க வேண்டும்” சினைப் பழுவெட்டையாரிடமிருந்து தஞ்சைக் கோட்டைக் காவலைய பெரிய வேளார்கைப் பற்றியது பெரு தவறு என அருமை மகன் அகால் மாணமடைந்த துயரத்தில் பழுவியிருந்தபடியால், சினைப் பழுவெட்டையாருக்கு இழந்த அந்தியைப் பற்றி நான் சித்திக்கத் தவறி விட்டேன் சோதிபதி” இக் கோட்டைக் காவலை வேண்டும் அவரிடம் மாற்றிக் கொடுத்து விட வேண்டியதுதான்” என்றார்

கொ மும்பாளார் பெரிய வேளாரின் முகத்தில் சயாடல்களை திருக்கொவ்வார மலையமான அப்போது முன் வந்து, “ஐயா” தஞ்சைக் கோட்டைக் காவல், சினைப் பழுவெட்டையாரிடம் இருந்தபோது அந்தப் பொறுப்பை அவர் சீர்தரத் தீவாவிவற்றியதாகத் தெரியவில்லையே” சக்கரவர்த்தி ஒருவன் இந்தக் கோட்டைகளுள் புத்தது, அமைமனை அந்தப்பிரம் வளரகதும் வந்து, தங்கள் பெரிய வேல் எந்நிலையுக்கும் நோத்து விட்டதே” யாரோ ஒரு ஊமைப் பெண் குறுக்கிட்டுத் தங்கள் உயினைக் காப்பாற்றும்படி நோத்துவிட்டதே” அவன் அச்சமாய் வரவிட்டால் என்ன நடந்திருக்கும்” இந்தத் தஞ்சைக் கோட்டையிலுள்ள ஆயுதச் சாலைவில் என்னுள் வதற்கு இயலாத வாளகளுடன் வேல்களும் சட்டிகளும் அடுக்கி வைத்திருந்து என்ன பயன்” இப்போது கோட்டைக் காவலுக்கு

என்று இதனை வீரர்களும்
வேளக்காரப் படைபைச்
சேர்த்த வீராதி வீரர்களும்
இதது என்ன பயன்? தன
பதி சின்னப் பழுவேட்
டரைவர் தமது பொறுப்பைச்
சரிவர நிறைவேற்றியதாகச்
சொல்ல முடியுமா? அவரிட
மிருந்து நம் பெரிய வேளார்
கோட்டைக் காவலைக் கைப்
பற்றியது எப்படித் தவறா
தும்" என்று கேட்டார்

'மாமா! விதியின் கொடு
மைக்கு யார் மீது குற்றம்
கமத்தி என்ன செய்வது'
தங்கள் அருமைப் பேரன்
ஆந்தை கரிகாலனைக் காப்
பாற்ற உங்களால் முடிந்ததா?
நீங்கள் எல்லாம் சேர்த்து
எத்தனையோ பிரயத்தனம்
செய்தீர்களே!" என்றார்
சக்கரவர்த்தி

'அதைப் பற்றி விசாரிக்க
வேண்டியதும் அவசியந்தான்.
சக்கரவர்த்தி! கடம்பூர்
அரண்மனையில் நேரத்த
கொடிய சம்பவத்துக்குப்
பொறுப்பாளி யார் என்று
இன்னும் விசாரணை நடக்க
வில்லை. அதைப் பற்றிய
உண்மை வெளியாகவும்
இல்லை' என்றார் மலைய
மான்

'பெரிய பழுவேட்டரை
யின் வருகைக்காக வந்து
கொண்டிருந்தாம். அவர்
வந்து விட்டபடியால், இனி
விசாரணை ஆரம்பிக்கப்பட
வேண்டும்" என்றார் சேநாதி
பதி பெரிய வேளார்

விசாரணை ஆரம்பிப்
பதற்கு முன்னால், கொலைக்
குற்றம் சாட்டப்பட்ட வந்
தியத்தேவன் பாதாளச்
சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடியது
எப்படி? அதற்குப் பொறுப்பு
யார் என்பதையும் இப்பொ

முதல் தீர விசாரிக வேண்டாம்' என
 தன் பாகம் போட்டான்.

“ஆமாம் அதுவும் கௌரவிப்பா. நீ என
 தோத்பதி’ வந்தவர்களுடன் பாகம்
 சிறையில் கருது தாய் ஓடியது எப்படி’
 அகத்தாய் பொறுப்பு ஏற்று’ என்று
 சக்தாவதி கேட்டாள்.

“சக்கரவாததி” அதற்கு மறுமொழி முதன்மந்திரி அநித்ததர் சொல்ல வேண்டும்” என்றார் பெரிய வேளார்.

“பிடி” அந்தப் பொறுப்பை தானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன் வந்தியத்தவனை தயி ஒடியது தான் செய்த ஒரு சிறிய தவறினால்தான் ஆனால் அவனைத் திரும்பக் கொண்டுவந்து ஒப்புவிக்கும் பொறுப்பையும் தானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன் அதில் தவறினால் உரிய தண்டனைக்கு உள்ளாகிறேன்” என்றார் அநித்ததர்.

‘அந்தப் பொறுப்பை முதன்மந்திரிக்கு முன்னால் என நண்பன் கத்தமாறன் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டான்’ பாதாளச் சிறையில் நுழைந்த தயி ஒடியவனைத் தூதரிக் கொண்டு போய்க்கொண்டான்” என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

நீதச் சம்பாஷணைகள் எல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது அந்த அளையில் பெண்மணிகள் இரவா அமர்த்தித்தனர். அவர்கள் சக்கரவாததின் விளம்பரத்தையும் இளைய பிராட்டி குந்தவைபுத்தான்.

வந்தியத் தேவனைக் கத்தமாறன் தூதரிக் கொண்டு போய்க்கொண்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் இளைய பிராட்டி குந்தவை தேவியின் மகம் மாறுதல் அடைந்ததை முதன்மந்திரி அநித்ததர் மட்டுமே கவனித்தார்.

பார்த்திபேந்திரனைப் பார்த்து, “பல்லவகுமாரர்” உன் நண்பன் கத்தமாறன் வேறு கெடிக் காரன்தான்” ஆனால் சில காரியங்களில் அவனை நம்புவதில் பயனில்லை அவனுடைய சோதனைக் கடமூர் மாளிகையில் வந்து தங்கியிருந்த சோழ நாட்டின் கண்கூறுகளுக்கும் என்ன இளவரசர் கரிகாலன் அவனால் காரணமாக முடியவில்லை” என்ற விலி நுது தயி ஒடிய வந்தியத்தவனை அவனால் பிடிக்க முடியுமா” எனக்கூறித் தோன்றவில்லை” என்றார் முதன்மந்திரி.

தமது கடைசி வார்த்தைகளில் அடங்கிய குறிப்பைக் குந்தவைப் பிராட்டி தெரிந்துகொண்டாள் என்பதையும் கவனித்துக் கொண்டார்.

மேலும், கத்தமாறனும் வந்தியத் தேவனும் அகதியாக நண்பர்கள் என்று தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றார் சேனாதிபதி வேளார்.

அது பழைய கதை சக்கரவாததி” சோழ குலத்துக்குத் துரோகம் செய்த யாதும் சம்பவமாய் குலத்துக்குச் சிந்தை மாய்ந்தது முடியாது” என்றார் பெரிய சம்பவமையர்.

“அந்தப் பற்றி இப்போது என்ன பேச்சு” வந்தியத்தவனைத் திரும்பக் கொண்டு வந்து ஒப்புவிக்கிற பொறுப்பைத்தான் முதன்மந்திரி அநித்ததர் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாரே” சேனாதிபதி தஞ்சைக் கோட்டைக் காவலைத் திரும்பச் சினைப் பழுதிவட்ட மையரிடம் ஒப்புவித்து விட வேண்டியதுதான்” என்றார் கத்தர சோழர்.

‘சக்கரவாததின் கட்டளை இது என்றால், நிறைவேற்றி வைக்கச் செய்து மாய்ந்திருக்கிறேன்” என்றார் சேனாதிபதி பெரிய வேளார் அவருடைய குரலின் கோலியில் அவரது உள்ளத்திலே போய்க்கொண்ட வெளியாயிற்று.

‘கொடுமையான மாயா’ தங்கள் என்னவிட வயதிலும் அதுபவத்திலும் எவ்வளவு முதல்தவா என தந்தையைப் பிரால் தங்கனிடம் தான் பகறி கொண்டு வன் தங்களுக்கு தான் கட்டளையிட முடியுமா” என அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னேன் இந்த விஷயத்தில் இங்குள்ள மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்து கொண்டு மேலே செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிப் பித்த கவனிக்கலாம்” என்றார் சக்கரவாததி.

“எனக்கு அதில் விதப்பம் இல்லை” சினைப் பழுதிவட்ட மையர் தமது கட்டளையில் தவறி விட்டார் ஆகையால் அவரிடம் கோட்டைக் காவலைத் திரும்பக் கொடுக்கக் கூடாது” என்று கண்டிப்பாக மறுத்துக் கூறினார் திருக்கோவலூர் மலையமான்.

‘முதன்மந்திரியின் கருத்து என்ன” என்று சக்கரவாததி கேட்டார்.

‘நடந்தது நடந்துவிட்டது இப்போது கோட்டைக் காவலை மாற்றும்தில் சில கஷ்டங்கள் ஏற்படக் கூடும் இராஜ்ய

உரிமை சம்பந்தமாகப் பேசி முடிவு செய்வதற்காக எங்களுையெல்லாம் அழைத்திருக்கிறார்கள். அந்த விஷயம் முடிவான பிறகு இதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்றார் அந்தந்த.

சென்னைப் பழுவேட்டையார் இல்லாமல் நாம் எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாது' தனாதிக்காரி' தங்கள் கருத்து என்ன" என்று கேட்டார் கந்தர் சோழர் சக்கரவர்த்தி.

"மனஸ்யமான கருத்தை நானும் ஒப்புக் கொள்கிறேன் என சர்க்காரன் தனக் கடமையில் தவறி விட்டான் போறுபதைச் சரிவர திறைவேற்றவில்லை ஆகையால் கோட்டைக் காவலை அவனிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதிருக்கிறது" - என்றார் பெரிய பழுவேட்டையார்.

பி

வகுண்ட சர்க்கார வார்த்தையை அப்படித்த எல்லோரும் கனத்த அறித்தவர்களாதலால் பெரிய பழுவேட்டையாரின் மீறகறிய மறுமொழி அனைவருக்கும் விப்பபடைய உண்டாகியது அந்தக் காலத்திலும், சக்கரவர்த்தி தொடர்ந்து கூறியது அதிக விப்பபடையும் திகையப்படயும் உண்டாகிய விட்டது.

"தனாதிக்காரி' சென்னைப் பழுவேட்டையார் அவருடைய கடமையில் தவறவில்லை நானும் தாங்கள்தான் அவருடைய வார்த்தையைக் கேட்கத் தவறி விட்டோம் அவர் அவ்வப்போது செய்த எசசீகைகளையும் நாம் இந்த வந்திம் போர்டுபடுத்தவில்லை எல்லோரும் கேளுங்கள் மதுரை வீர பாண்டியனுடைய ஆபத்துதல்களைப் பற்றிச் சென்னைப் பழுவேட்டையார் அடிக்கடி எனக்கு எசசீகைகளைச் செய்து வந்தார் அவர்கள் இந்தக் கோட்டைக்கு உள்ளேயே தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார் ஆகையால் என அரண்மனைக்கும் அந்தப்பாத்தலுக்கும்கூட இவ்வுறும் கடுமையான காவல் போட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார் தனாதிக்காரியின் அரண்மனைக்கும் என அரண்மனைக்கும் உள்ள இடக்கிய

வழிகளை அடைத்து விட வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார் பெரிய பழுவேட்டையார் ம காலத்தக் கண்டி எவ்வளவு பகதி கொண்டவர் என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த விஷயம் ஆயினும் தனாதிக்காரி பீர்ப்புடைய அவர் என்னிடம் புகார் சொன்னார் தம தமையனார் ஏமாற்றப்பட்டு வந்ததாகவும், அவர் அரண்மனையிடைய சத்திரங்கள் வந்ததாகத் தாம் சந்தேகப்பதாகவும் தெரிவித்தார் பெரிய பழுவேட்டையாரை அவருடைய அரண்மனையிலிருந்து வேறு அரண்மனைக்குப் போகச் சொல்லி விட வேண்டும் என்றும், போக்கிஷத்தைப்படி வேறு இடத்துக்கு மாற்றி விட வேண்டும் என்றும் போலீஸ்கள் கூறினார் அந்த எசசீகைகளை யெல்லாம் நான் செவ்வில வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லை."

இச்சமயம் பெரிய பழுவேட்டையார் துடித்துத் தோண்டியை ஒதுடின்ற களைத்துக் கொண்டார் அந்தக் கேட்டுக் கந்தர் சோழர் தம் போலீஸ் நிறுத்தினார்.

'சக்கரவர்த்தி' என பீர்ப்பு தங்களுடைய கருத்தை காரணமாகத் தாங்கள் சொல்லாமல் விட்டதையும் நான் சொல்கிறேன் என்றுடைய அமைமானத்தைத் தாங்கள் வெளியிட விரும்பவில்லை, நாளை வெளியிடத் துக் கொள்கிறேன் புதிய பிராயத்தில் நான் மீட்கவல்லவில முழுகி மணந்து கொண்ட சூதிவினையப் பற்றி என சர்க்காரன் எனக்கு எசசீகைகளைச் செய்தான் மத்தியாதி என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனிடம் பாண்டிய நாடு ஆபத்துதல்களின் தலைவன் வந்து போவதாகவும் எசசீகைகளைச் செய்தான் மாய மோகத்தில் முழுகி, கண்ணிருந்து குருடனாய்ந்த நான் அதற்குச் செவி சாயக்கவில்லை ஆனாலும் அவன் தன் கடமையிலிருந்து தவறியவன்தான்' அவனுக்கு அவ்வளவு தீரையமாகத் தெரிந்திருக்கிறார் போது அவன் அந்தப் பாத்தியையார் அவனிடம் வந்து கொண்டிருக்கவர்களையும் கண்டுபிடித்துக் கொன்றிருக்க வேண்டும் நான் கத்தித் தந்தால், தமையன் என்று பாராமல் அவனுடைய கை வாளால் எவ்வளவு

கொன்றி ஒரு வேண்டும்
அவ்விதம் செய்வத தவந்
யது அவன் கடமைகளைக்
கவனம் தருதான்.
என்று பெரிய பழுவேட்
டரைவர் தம் பெரிட
தரவில் கூறியதைக் கேட
டவர்களுக்கெல்லாம்
மேல் விஸ்தரத்து அவரு
டைய வார்த்தைகளில்
ததுமயிய சொல்ல
முடியாத மனவேத
னையை அறித்து
கொண்டு ஒவ்வொரு
வரும் வேதனைப் பட
டார்கள்.

தனாதிக்காரி! கொஞ்
சம் பொறுங்கள்! தங்கள்
சகோதரர் சின்னப்
பழுவேட்டரைவர்
கடமைகளைக் கருதி
அவ்வாறு செய்வது
கடியவாதான். அதற்கு
ஒரே தடையாக
இருந்தேன். தங்களைப்
பற்றியாவது தங்கள்
இளைய ராணியைப்
பற்றியாவது ஏதாவது
புகார் சொல்வதாயிருந்
தால், என முகத்திலேயே
விழிக்க வேண்டாம்
என்று கட்டளைவிட்
டேன் தங்களுடைய
அரண்மனையிலிருந்து
தங்களை வேறிடத்துக்கு
மாற்றிவிட்டு, அங்கே
வேளக்காரப் படைகளைக்
கொண்டு வைக்கும்
யோசனையையும் தீரா
கரித்தேன். அப்படி
அஞ்சி அஞ்சி வாழ்ந்து
வதற்காக இந்த உயிரைக்
காப்பாற்றிக் கொள்ள
வேண்டும் என்று கே
ட்டேன் என மனத்தில
ருடி கொண்டிருந்த வேத
னையும் என கட்டைய

பறநிலிக்குத நோயு
எனனை வாழுக
கையை வெறுகதம்படி
செயதிருந்தன. பழுவூர்
மாமா! எனக்காவது
என் குலத்துக்காவது
நோந்திருக்கும் எதத
தியுக்கும் தாங்கன
எவ்வகையிலும்
பொதுப்பாளியல்ல,
தங்கள் சகோதரரும்
பொதுப்பாளியல்ல
அவற்றை நானேதான்
தேடிக்கொண்டேன்"

இவ்வாறு சக்கர
வரத்தி கூறி
யதைக் கேட்
டுக் கொண்
டிருந்த பெரிய பழு
வேட்டையாள் கண்
களிலிருந்து கண்ணீர்
தாரை தாரையாகப்
பெருகியது.

'ஆம்; சின்னப்
பழுவேட்டையாள்
யிது அழுவனவும் தவ
றில்லை. வந்தியத்
தவளை என்னும் ஒரு
வாலிபன் இங்கு
முதன்முதலு வந்
திருந்தபோதே காலாந்
தக் கண்டார் எச்
சர்களைச் செய்தார்
அவன் இக் கோ
டைக்கு வெளியில்
பல்லக்கில் வந்த
பழுவூர் இளைய
ராணியைக் குடிக
கொள் போய்தாக்க
கொண்டார். அவனுட
யோடு தவளைகள் எக்
கொண்டோடு போய் சதி
செய்யவளாக இருக்க
வாள் என்று சர்க்கரை
பட்டார பழுவூர் முத
கொள் போய்தாக்க

எனனை ஏற்பாடு செய்யுமபடி கூறி
னா நான் சமுத்தருக்கும் என் சீடன
ஆழ்வார்க்கடியானை அனுப்பினேன்.
காஞ்சிக்கும் அவனைத்
தொடருமபடி அனுப்
பிவிருந்தேன் "

"அப்படியே
இருக்கட்டும்.
தீயனை இரு

காட்டி அவன் கோட்டைக்குள்ளே பிர
வேசித்ததையும் பழங்கு அரண்மனை
யின் அந்தப்புரத்து இருகைய வழி
யாகவே அவன் இயங்கிவந்து தப்பி
சென்றிருக்க வேண்டாம் என்றும் கூறி
னா அதையெல்லாம் நான் பொது
படுத்தாமல் அடையாளம் செய்து வந
தேன் அந்நிறைந்த பிரதானியான நாமு
முனைய முதன்மந்தி அந்நிறைந்தும் என
செல்லக் குமாரி இளையபிராட்டியும்
கூட வந்தியத்தினவன் விஷயத்தில்
ஏமாந்து போனார்கள் அவன் மூலமாக
முக்கியமான ஓசைகள் அழற்பார்
வைத்தார்கள் "

அந்நிறைந்த இச்சமயம், "செக்க
வாத்தி' கான் ஒருவேளை யாங்கு
போலிருக்கலாம் ஆனால் இளைய
பிராட்டி அப்படியெல்லாம் எளிதில்
ஏமாந்து போகக் கூடியவா அல்ல வந
தியத்தினவன் ஓசை அழற்பார்விட்டு
அவன் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க

வதும் அவன்ிடம் ஏமாறவில்லை
யென்றே வைத்துக் கொள்வோம்
பாதாளச் சிறையிலிருந்து அவனும்
இன்னொருவரும் தப்பிச் சென்றது
சண்மனதானே' அதை தீயனை யாரும்
மறுக்க முடியாது அல்லவா' சினைப
பழிவட்டரைப்பரிடம் இந்தக் கோட்
டைக் காலக் இருந்திருந்தால், அவ்வாறு
அவர்கள் ஒருகாலம் தப்பிச் சென்
நிருக்க முடியாது ஆகையால், சேநாதி
பதி' சினைப பழிவட்டரைப்பரை
கூட்டின ததலித்து அவரிடம் தஞ்சைக்
கோட்டைக் காவலைத் திரும்ப ஒப்பு
வித்து விடுவான் என்னுடைய கட
டளை என்று வேண்டிமானாலும்
வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றார்
செக்கவாத்தி

"அப்படியே, பிரபு' தாங்கள் இப்
போது விடை பெற்றுக் கொள்ள
லாமா'" என்று சேநாதிபதி பூதி
லீக்கிரிமகேசரி கோட்டை அங்குடைய

குரலில் ஆததிம தனிநதிருத்தது பழுவேட்டையர்கள் விஷயத்தில் கத்தர சோழர் காட்டிய அன்பும் ஆதரவும் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் குணத்தைப் பாராட்டிய சினைகப் பாணமையும் சேநாதிபதியின் உளளதையும் உருக்கி விட்டிருந்தது அவர் ஒருகணம் அப்படியே திகைத்துப் போய்விட்டார்.

"ஆமாம், இப்பொழுது எல்லாத்ம போகலாம். சின்னப் பழுவேட்டையரும் வந்தபிறகு, மறுபடியும் கூடிமேலே நடக்க வேண்டியதைப் பற்றிப் பேசலாம் இராஜ்ய உரிமையைப் பற்றி என பெரிய அளனை முதிய பிராடியாரோடு இன்னும் நான் பேசி முடிக்கவில்லை அதற்கும் கொஞ்சம் அவகாசம் வேண்டும்" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

அனைவரும் புறப்படும் சமயத்திலே பாரததிபேந்திரன் "ஐயா! சித்தகத் துரோகியும் இராஜ்யத் துரோகியுமான வத்தியத்தவனைத் திருமபக கொண்டு வந்து ஒப்புலிக்கும் பொறுப்பை முதன்மத்திரி ஒப்புக் கொண்டார் அதை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தி விட்டிருக்கிறேன் என உயிருக்குயிரான ஆபத நண்பராக இந்த இளவரசர் ஆந்தக் கரிகாலரின் கொடிய மாணத்தை வேறு யார் மறந்தாலும் நான் மறக்க முடியாது அவருடைய மரணத்துக்குக் காரணமாயிருந்த குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டித்தேயாக வேண்டும்" என்றான்.

பெரிய பழுவேட்டையர் சீழ்ச்சிவகத்தின் காதுகளையப் போட ஒருமுறை தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டார் ஏதோ பேச எண்ணியவர் பின்னர் தம் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டதாகத் தோன்றியது ஒன்றும் சோகலாமல் வெளியேறினார் மற்றவர்களும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

ஆறு மாதையே சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைப்படி தஞ்சாவூர் கோட்டையின் காவல் பொறுப்பு மீண்டும் என்னப்

பழுவேட்டையரிடம் ஒப்புலிக்கப்பட்டது முதலில் அவர் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினார். ஆய்வேளை கனம் கூறினார் இதிலும் ஏதேனும் குழ்ச்சிகள் இருக்கக் கூடும் என்று தம் சந்தேகத்தை வெளியிட்டார் இது சக்கரவர்த்தியின் கண்டிப்பான கட்டளை என்று பெரிய பழுவேட்டையர் எடுத்துக் கூறிய பிறகு கோட்டைக் காவலை மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

கொடுமபாளூர் வீரர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் கோட்டையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள் கோட்டை வரலிலும் மதில் கலாக்கிலும் முன்பாகப் பழங்கு வீரர்கள் காவல் புரியத் தொடங்கினார்கள்.

இந்த மாறுதல் விபரீதமான விளைவுகளுக்கும் காரணமாய்ந்து பழங்கு வீரர்களுக்கும் கொடுமபாளூர் வீரர்களுக்கும் அடிக்கடி சச்சரவு ஏற்படுகிற சமயம் குழப்பமும் விளைந்தது.

"பொன்னியின் செல்வா வாழ்க" என்ற கோஷமும், "இளவரசர் மதுராத்தகர் வாழ்க" என்ற கோஷமும் மாறி மாறிப் போட்டிக் கோஷங்களாக எழுந்த வண்ணமிருந்தன.

இந்தக் கோஷங்கள் தாடெ வரும் பரவின, பொதுமக்களும் அவற்றில் கலந்து கொண்டார்கள்.

அடுத்த மூன்று தின்பகளில் சோழ நாடு முழுவதும் ஒரே அவலோலகல் போலமாகிவிட்டது.

வாயச் சண்டை கைச் சண்டை யாகித் தடியடிச் சண்டையாக முற்றியது கழிகளும் தடிகளும் வாள்களும் வேல்களுக்கும் இடவ கொடுத்தச் சென்றன.

சில நாளைக்கு முன்பு சோழவள நாட்டைப் பாழ்படுத்திய புயலையும் வெள்ளத்தையும் போலவே இப்பொழுது ஆததிப் புயலும் வெறிபாடிய வெள்ளமும் தாண்டிவந்த பரவி நாட்டில் நாசத்தை விளைவித்தன.

(தொடரும்)

‘திருவயிறு உதித்த தேவர்’

மரியமத தேவி
என... பார்க்க
வேண்டுகென்று கந
தர சொந்த பல
முறை சொல்லி
-அதுமரிய மரியமத,
அவருடைய புகழை

வாழ்க்கை நகல் இதை உலகத்தளதல் பரி
பார்க்குது வர வேண்டும்" என்று முதி
பிரதமர் கூறினார்

அவ்வாறு 'பே' என கால்கள் மீண்டும்
உருகும் சக்தி பெற்றி ஞானசக்தி துரிப்பிற்
கிந்தனை அனைத்து பற்றி என்கறும் நிதாதி
தான் இத்தக ஸ்ரீமது அமெ கலாபம் பேற்றி
வணங்கும் தாயகம் வரும்போதும் எழுத்து
வாழ்வதக முடிபாதவனாயிடுததேன்
உண்மையும் செவ்விதமான ஒது தெய்வப
பெண்ணமணியின் அன்பின் சக்தியால் என
கால்கள் இறங்கி நகர இயல்பை மீண்டும்
பெற்றன எழுத்து நின்றும் நடந்து வந்தும்
நங்களை வாழ்வதும் பாகவியும் பெற
வனாய் போன அபிநாம, திணி நான் உயிர்

அமரர் கஸ்கி

வாழ்ந்திருப்பது பற்றித் திருபதி அடை
பவும் இல்லை. இனித் தெடுங்காலம் உயிர்
வாழ விரும்பவும் இல்லை தாங்கள்
அத்தனைய ஆதி எங்களுக்கு கூற வேண்டாம்
வினாவில் சில பதம் கிடைக்க
வேண்டுமென்று வாழ்த்துங்கள்” என்றார்
சுந்தர சோழர்

“சக்கரவாதி” தங்கள் குலத்து மூதா
தையர் எல்லாரும் வீர சொர்க்கத்தைப்போ,
சில பத்தத்தையோ அடைந்தார்கள் தங்
களுக்கும் பரலோகத்தில் அவர்கள் இடத்
தேடி வைத்திருப்பார்கள் உயிர் காலம்
வரும்போது சில கணங்கள் வந்து தங்
களை அழைத்துப் போவார்கள் ஆனால்
அத்தனைய பத்தத்தை அடைவதற்குத்
தாங்கள் அவரப்படுத்தல் ஆகாது இந்த
உலகில் தங்களுக்கு இன்னும் காளம்
எவ்வளவோ இருக்கிறது தோளம் தெரி
பிறழாத தங்கள் ஆட்சியின் கீழ் மக்கள்
மகிழ்ச்சியுடன் வாழுகிறார்கள் சிவாலய
கைவகரியங்கள் நாடெங்கும் நடைபெற்று
வருகின்றன சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள்,
புத்தர்கள், சமணர்கள் முதலான பல
மதத்தினரும் தங்கள் ஆயுள் தீடிக்க
வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்கு
வருகிறார்கள்...”

“நாயி” அவர்கள் யாரும் இனித்
தனைய பிரார்த்தனை செய்யலாகாது என
ஆயுள் தீடிக்கப் பிரார்த்திப்பது என மன
வேதனையை தீடிக்கச் செய்யும் பிரார்த
னையாரும் சோழ நாடு அளித்த வீர
களுக்கும் இவ் வீரர் ஆதித்த
கரிகாலன் பறி கொடுத்ததுவிட்டு நான்
இவ்வுலகில் தெடுங்காலம் உயிரோடு
இருக்க வேண்டுமா’ அவன் இறுப்பதற்கு
முன்னதாக என உயிர் போயிருக்கக்
கூடாது...”

“சக்கரவாதி” புத்திர சோகம் மிக்க
கொடியதுதான் ஆனாலும் விதியின்
வலிமையைப் பற்றிப் பேசுதலாகிய நான்
தங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை
கிருஷ்ண பகவான் அரசகனனுடன்
இணை பிரியாத தோழராகித்தான் காக
கும் கடவுளாகிய திருமாலின் அவதாரம்
கிருஷ்ண பரமாதமா அவராலே கூட
அரவாளனாயும் அபிமன்யுவனாயும் காப
பாற்றிக் கொடுக்க முடியவில்லை அத

தனைய வீரப் புதலவர்கள் இந்த பிறகும்
அரசகனன் உயிர் வாழ்ந்திருக்கையில்
எல்லா’ பெற்ற பிள்ளைகளின் மீது ஆள
இடவாதவன் அல்லவே அரசகனன்’
‘மன்னுயிரைக் காககும் பொருட்டு நீ உன்
உயிரைக் காததுக் கொள்ள வேண்டும்’
என்று கிருஷ்ண பரமாதமா போதித்ததை
ஏற்றுக்கொண்டு அரசகனன் உயிர் வாழ்ந்
தான் சக்கரவாதி’ கிருஷ்ண பகவான்
அரசகனனுக்குச் செய்த போதனை தங்
களுக்கும் பொருத்தமானது.”

“நாயி” அபிமன்யு போர்க்களத்தில்
வீரப் போர் புரிந்து மாணமடைந்தான்.
வீர சொர்க்கம் எய்தினான்”

“தங்கள் குமாரன் வீரத்தில் அபிமன்
யுவனுக்குக் குறைந்தவன் அல்லவே!
மன்னாண்டாம் வயதில் சேலூர் போர்க
ளத்திலும் பதினெட்டாம் பிராயத்தில்
வீர பாண்டியன் இறுதிப் போரிலும்
ஆதித்த கரிகாலன் புரிந்த வீரச் செயல்
களை இந்த உலகம் என்றும் மறக்காதே’
அபிமன்யுவனாக கடைசியில் பலர்
சூழ்ந்துகொண்டு அவனை திராபுத்
பாணியாகவி அதாம் புத்தம் செய்து
கொன்றார்கள் அது போலவே ஆதித்த
கரிகாலனையும் தந்திரத்தால் தனிமைப்
படுத்திச் சதிகாரர்கள் பலர் சூழ்ந்து நின்று
நிமிர்ந்து தாக்கிக் கொன்றார்கள்...”

“நாயி” அவன் இறந்தது எப்படி என
பதை மட்டும் நான் திசையமாகத் தெரிந்து
கொள்ள முடியுமானால் என மனம்
ஓரளவு நிம்மதி அடையும்.”

“சென்று போனதைப் பற்றி எதற்காக
மனத்தைப் புண்படுத்திக் கொள்ள வேண்
டும்’ கரிகாலனுடைய விதி முடிந்தது.
வால நட்சத்திரம் விழ்ந்தது. சோழ நாடு
ஒரு மகா வீரன் இறந்தது ஏன், எப்படி
என்று விசாரித்து என்ன ஆகப்
போகிறது?”

சுன்னம் தெளிவாகாதபடியால், யார்
யார் பேரிடோ சந்தேகம் உண்டாகிறது
நாயி’ பூமியை ஆதிசேஷன் தாங்குவது
போல சோழ சாமராஜ்யத்தைப்போ தாங்கி
வந்தவரான பெரிய பாழுவட்டரையர்
மேயேயே சிலர் சந்தேகத்தைக் கிளப்பு
கிறார்கள், வீண் வழி கமத்துகிறார்கள்”

“அவனாலே கேட்டு உண்மையைத்

தெரிந்துகொள்ளலாம் அல்லவா?"

"பெரிய பழுவேட்டையையாக கேட்க யாருக்குத் தைரியம் உண்டு? எனக்கு இல்லை, தாயே' எப்படியோ அவர் இதில் கெடிக் கொண்டு மனம் நொந்து போயிருக்கிறார் என்ன நடந்தது என்று அவராகச் சொல்லாத வரையில், அவரை யார் கேட்க முடியும்? அம்மா! தக்கோலம் போர்க்களத்தில் என பெரிய தந்தை இராஜாதிதர் யானை மேல் துருதி வீர சொர்க்கம் புகுத்த பின்னர், சோழ சைன்யம் சின்னாபின்னப்பட்டுச் சிதறி ஓடத் தொடங்கியது ஒடிய வீரர்களை வழி மறித்து நிறுத்தி மறுபடியும் ஒரு சைன்யமாகிக் கணைர தேவன் படைகளை விரட்டியடித்த மகா வீரா பெரிய பழுவேட்டையார் அன்று அவர் அவ விதம் செய்திராவிட்டால், இன்றைக்குச் சோழ ராஜ்யமே இருந்திராது தக்கோலத்துப் போரில் அவருடைய நிருமேனியில் அறுபத்து நூறு காயங்கள் பட்டன அப்படியும் அவர் சோர்ந்து விடாமல் போர்க்களத்தில் நின்று வெற்றி கண்டார் அதற்குப் பிறகு அவர் போர்க்களத்துக்கே போகக்கூடாதென்று கட்டுப்பாடு செய்து தனாதிக்காரியாககினோம் அத்தகைய பெரியவரை, - என தந்தைக்குச் சமமானவரை, - நான் என்ன கேட்க முடியும்?"

"உண்மை வெளியாவதற்கு வேறு வழி ஒன்றும் இல்லையா?"

"வானார் குலத்து வந்தியத்தேவன் கரி காலனுடைய உடலின் அருகில் இருந்தான் என்று சொல்கிறார்கள் அவனைக் கேட்டு உண்மை அநியலாம் என்று எண்ணினேன் அவனும் பாதாளச் சிறை யிலிருந்து தப்பி ஓடி விட்டான் இதைப் பற்றிச் சின்னப் பழுவேட்டையார் முதன்மத்திரி மேல் குறை சொல்லுவதற்கு தியாயம் இருக்கிறது."

துவரையில் மென்னமாக இருந்த குத்தவை இப்போது குறுக்கிட்டு, "தந்தையே! அந்த வீரரை எப்படியும் கொண்டு வந்து ஒப்புவிப்பதாக முதன்மத்திரி பொறுப்பு ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாரே!"

என்றான்

"குழந்தாய்' இம்மாதிரி முதன்மத்திரி பல தடவை பொறுப்பு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார் ஆனால் நிறைவேற்றுவது நீசையமில்லை சம்புவனையர் மகன் சுத்தமாறன் ஒடியவனைத் துரத்திக் கொண்டு போயிருப்பதாக அறிவித்தேன் சுத்தமாறன் அவ்வளவு முனையோசனைக் காரன் அல்ல, அவரை புத்தி படைத்தவன் அதிலும் சம்புவனையர் குலத்துக்குக் களபகம் உண்டாகக்கூடாது என்ற ஆத்திர முன்னவன் அவன் வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து போயிருப்பது என கவனையை அதிகமாகுகிறது"

"ஐயா! சென்று போனதை மறந்து விடுவதே தவறு இனி நடக்க வேண்டியதைப் பற்றி யோசிப்புகள்."

"அண்ணையே! அதற்காகவே தங்களை அழைத்து வரச் சொன்னேன் ஆளுக்கு மேல் ஆள் அனுப்பிக் கொண்டிருத்தன மேலே நடக்க வேண்டியது பற்றி எனக்கு யோசனை கூறி உதவு வேண்டும்"

"சக்கரவர்த்தி' அந்நிற தெந்த அமைச்சர்கள் பலர் தங்களுக்கு யோசனை சொல்ல இருக்கிறார்கள் இந்தப் பேதை வத்திரீ என்ன யோசனை சொல்லப் போகிறேன்' என்னைக் கரம் பிடித்து என ஜீவியத்தைப் புனிதப் படுத்திய மகா புரஷா இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்த காலத்திலும் நான் அரசாங்க காரியங்களில் கவனம் செலுத்தியதில்லை அவர் தேவருலகம் சென்ற பிறகு சில கைங்கரியத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறேன் என்னால் என்ன யோசனை சொல்ல முடியும்?"

"தேவி! கோபித்துக் கொள்கக்கூடாது எங்கள் சோழ குலத்தில் தோன்றிய பெண்கள் எல்லாகும் பேதைகளாயிருக்க வில்லை இதோ இருக்கிறானே, என அருமை மகன் குத்தவை, அவளுக்கு நிகரான அந்நிற படைத்தவர்களை நான் கண்டதில்லை"

"மன்னிக்க வேண்டும், சக்கரவர்த்தி' நான் சோழ குலத்தில் பிறந்தவன் அல்லவே' மற்றவரையா குலத்தில் பிறந்தவனதானே?" என்றார் முதிய பிராட்டியார்.

"எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலும்,

பெண்கள் அறிவுடையவர்களாக இருக்கலாம், பிறந்த குலம், புகுந்த குலம் இரண்டுக்கும் தன்மை உண்டாக்கலாம். பெண்கள் வேறும் பிடிவாதம் பிடித்துப் பிறந்த குலமும் புகுந்த குலமும் அழிந்து போவதற்குக் காரணம் ஆவதும் உண்டு. நாயே' தாங்கள் அதனைக் குல நாதத்துக்குக் காரணமாகப் போஷிர்களா?"

வனிதம் கத்தர சோழர் கேட்டதும், செம்பியன் மாதேவி தெருப்பை மிதித்தவர் போல துடித்து, "சக்கரவர்த்தி! இது என்ன வார்த்தை? என்னால் ஏன் சோழ குலம் நாசம் அடைய வேண்டும்? நான் அவ்வளவு சக்தி படைத்தவன் அல்லவே!" என்று கண்களில் நீர் மலக விமரிசக கொண்டே கூறினார்.

"தேவி! சிறிது கடுமையாகப் பேசுவதற்காக என்னை மன்னிக்க வேண்டும் என மூத்த குமாரன் இறந்து நான் உயிரோடிருக்கிறேன் என்றும் எண்ணம் என தெருப்பை பிளந்துகொண்டேயிருக்கிறது ஆனால் இதைக் காட்டிலும் எனக்கு ஏற்படக் கூடிய துன்பம் ஒன்றும் உண்டு என மூதாதையர் காலத்திலிருந்து வலுப் பெற்றுப் பரவி வரும் இந்தச் சோழ ராஜ்யம் என காலத்தில் சின்னா பின்பைப் பட்டு அழிந்து என்றால், அதைக் காட்டிலும் கொடிய தண்டனை எனக்கு வேறொன்றும் இல்லை மூன்று வருஷங்களாக என் அருமைக் குமாரன் கரிகாலன் நான் பராகமாமலே இருந்தேன் எனக்காகக் காஞ்சி நகரில் அவன் பொன்மானிக்கை கட்டினான் அங்கு வந்து தங்கும்படி என்னை அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் நான் போகவில்லை என உடவழிவையைக் காரணமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன் உண்மையான காரணம் அதுவல்ல நான் காஞ்சிக்குப் புறப்படட்டுச் சென்றால், பழுவேட்டையர்களின் சித்திரத்தில் அவ்நம்பிக்கை கொண்டு நான் போய் விட்டதாக அவர்களும் நினைக்கலாம், மற்ற சிறைகளிலும் பெருந்தர அரசாங்க அங்காரிகளும் கருதலாம். அதிலிருந்து என்ன சச்சரவு நேருமோ, என்ன விபரீதம் இருந்த

சோழ ராஜ்யத்துக்கு ஏற்படுமோ என்று எண்ணித்தான் நான் காஞ்சிக்குப் போக வில்லை நான் போயிருந்தால் ஒருவேளை என அருமைக்குமாரன் கரிகாலன் இன்று உயிரோடு இருந்திருப்பான்..."

"மன்னர் மன்னர்! தாங்கள் எவ்வளவு அறிவாளி, ஆற்றல் மிகப் படைத்தவர் ஆயினும் விதியை மாற்றி எழுந்த தங்கனால்கூட முடியாது..."

ஆம். அப்படியே விதியை என்னால் மாற்றியிருக்க முடியாது ஆனால் என குமாரனை அதிம காலத்தில் பார்க்க முடியாமலே போய்விட்டதே, அவன் மனத்தில் குடிகொண்டிருந்த வேதனையை அறியாமல் போய்விட்டே போன என்று இன்றைக்கு நான் படும் பச்சாத தாபம் இல்லாமற் போயிருக்கும் இதை யெல்லாம் எதற்காகச் சொல்கிறேன்? விஜயாலய சோழரும் அவர் வழியில் வந்த வீராத் வீரர்களும் இரத்தம் சிவந்த உயிரைக் கொடுத்து ஸதாபித்த இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தின் தலத்தைக் கருதி என சொந்த ஆசாபாசங்களை யெல்லாம் தான் விட்டுக் களைந்து விட்டிருந்ததைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகத்தான். ஆதித்த கரிகாலன் என்ன காரணத்தினாலோ பழுவேட்டையர்களுக்கும் அவர்களைச் சோந்த சிறைகளிலுக்கும் பிடிக்காமல் போய்விட்டது. தங்கன் குமாரனும், என சகோதரனுமான மதுராத்தகனை எனக்குப் பிறகு சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைக்க வேண்டும் என்று பிரயத்தனம் செய்தார்கள் அவர்கள் அப்படிப் பிரயத்தனம் செய்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை மகாபுருஷரும் சிவஞான சித்தருமான கண்டராதித்தரடைய புதல்வன் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற எல்லா விதத்திலும் தகுதி வாய்ந்தவன் உண்மையில் நான் முடி குட்டிக்கொண்டதே தவறான காரியம் அப்போது பெரியவர்கள் எல்லாரும் சொன்னார்கள் என்று, மறுத்துப் பேச முடியாமல், இசைத்துவிட்டேன் அதன் பலன்களை இன்று அநுபவிக்கிறேன் என அருமைக் குமாரனைப் பற்கொடுத்து விட்டு நான் உயிரோடிருக்கிறேன் இவ்வளவு துன்பமே எனக்குப் போதும் இனி

இந்தப் பெரிய இராஜ்யம் உளநாட்டுச் சண்டை யினால் அழிந்து போவதை என் கண்ணால் பார்க்க விரும்பவில்லை தேவி' அதற்குள் அழிவு இதைச் சோழ சாம் ராஜ்யத்துக்கு நேராமல் தடுப்பதற்குத் தாங்கள் உதவி செய்ய வேண்டும்" என நார் கந்தர சோழர்.

செ

மயிலன் மாதேவி தம் கண் களில் துளித்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, "அரசர் கர்பை' தாங்கள் கூறியது எதுவும் என் திறந்விக்குச் சரியென்று தோன்றவில்லை. என்னுடைய கணவருக்குப் பிறகு என் மைத்துனரும் தங்கள் தந்தையுமான அரிஞ்சய தேவர் சிங்காதனம் ஏறினார் என் கணவர் விருப்பத்தின்படியே அது நடந்தது அரிஞ்சயருக்குப் பிறகு தாங்கள் சிங்காதனம் ஏற வேண்டும் என்பதும் என் கணவரின விருப்பத்தான ஸ்ரீமது உல கையும் ஒரு குடையில் ஆண்ட தங்கள் பாட்டனார் பராத்தகத் தேவரும் அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்து விட்டுச் சென்றார் ஆகையால், தாங்கள் சோழ சிங்காதனம் ஏறியதில் முறைத் தவறு எதுவும் இல்லை என்னுடைய நாதர் சிவ பகதியில் ஈடுபட்டு ஆத்மநாஸ்தியச் செல்வராக விளங்கினார் இராஜரீக காரியங்களில் அவருடைய மனம் ஈடுபட வில்லை ஆகையால் அவருடைய காலத் தில் சோழ ராஜ்யம் கருவிக் கொண்டு வந்தது தாங்கள் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு மறுபடியும் இராஜ்யம் விஸ்தரித்தது தெற கேடும் வடகேடும் தோன்றியிருந்த படை வர்கள் அழிக்கப்பட்டார்கள் இவ்விதம் இராஜ்யம் மேன்மைபுறுவதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவன் தங்கள் அருமைச் செல்வன் ஆதித்த கரிகாலன் அவனுக்கு உலகம் அறிய இளவரகப் பட்டம் கட்டப் பட்டது அதை மாற்றி என் மகனுக்கு இராஜ்ய உரிமையை அளிக்க வேண்டும் என்பதற்கு தான் எப்படிச் சமமதிக்க முடியும்' தான் சமமதித்தாலும் உலகம் சமமதிக்குமா' இராஜ்யத்தின் மக்கள் சம மதிப்பார்களா' சக்கரவர்த்தி' உளநாட்டுச் சண்டையினால் இராஜ்யம் அழிவதைத் தடுக்க விரும்புவதாகச் சற்று முன்னால் சொன்னார்கள் ஆதித்த கரிகாலனைப்

புறக்கணித்துவிட்டு என் புதல்வனுக்குப் பட்டம் கட்டியிருந்தால், அநே கன் நாட்டுச் சண்டை நிரந்திராதா' இராஜ யம் அழிந்திராதா" என்று கேட்டார்

"ஆம், தாயே' அதனால்தான் தானும் தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன் எல்லாஸையும் சமரசப் படுத்தி அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய ஏற்பாடு செய்யப் பிர யத்தனப்பட்டேன் அது கைகூடுவதற் குள்ளே, விதி குறுக்கிட்டு விட்டது. கரி காலனுடைய ஆயுள் முடித்துவிட்டது தாயே' அடுத்தாற் போல தான் செய்ய வேண்டியது என்ன' தாங்களே சொல் லுங்கள்' இந்த இராஜ்யத்தின் பொறுப்பை என்னால் இனித தாங்க முடியாது யாரி டமாவது ஒப்புவித்து விட்டுக் கரிகாலனு டைய கடைசி விருப்பத்தை நிறைவேற்ற விருமபுகிறேன் காஞ்சியில் எனக்காக வென்று கரிகாலன் கட்டியுள்ள பொன் மான்சையில் தங்கி ஏன் அந்நிய காலத் தைக் கழிக்க விருமபுகிறேன் இப்போது யாருக்குப் பட்டம் கட்டுவது என்று சொல்லுங்கள் அருள்மொழியைக் காட் டிலும் மதுராத்தகன் பிராயத்தில் பூத்தவன் என்னவிட இளையவன் ஆனாலும், அவனுக்குச் சிறிய தந்தை முறையில் உள்ளவன் கொடும்பாளூர் வேளாகும் திருக்கோவலூர் மலைய மாணும் அருள்மொழிக்குப் பட்டம் கட்ட வேண்டும் என்கிறார்கள் தர்மத்துக்கும் தியாயத்துக்கும் குல முறைக்கும் விரோத மான இந்தக் காரியத்துக்கு தான் எப்படி உடன்பட முடியும்' அவ்வது தாங்கள் தான் எப்படி உடன்பட முடியும்' அன் னையே' எனக்கு உதவி செய்யுங்கள்' மதுராத்தகனுக்கு முடி குட்டத் தங்கள் சமமத்ததைத் தெரிவிப்புகள் அதை வைத்துக்கொண்டு, தான் சேநாதிபதி பெரிய வேளாஸையும் திருக்கோவலூர் மலையமானையும் சமமதிக்கச் செய் வேன்' தங்கள் சமமத்ததையும் அநுமதி யையும் தெரிவித்து இந்தச் சோழ சாம் ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றிய புண்ணியத் தைக் கட்டிக் கொள்ளுங்கள்" என்றார் கந்தர சோழர் சக்கரவர்த்தி

செய்யின் மாதேவி, "ஐயா' என் சம மத்ததைக் கேட்க வேண்டாம் சிவபதம் அடைந்த என் இறைவர் எனக்கு இட்ட

கட்டளைக்கு மாறாக நான் தடக்க முடியாது. ஆனால், இராஜ்ய விவகாரங்களில் நான் இனிக் குறுக்கிடுவதில்லை. மதுராத்தகனை அழைத்து அவன் சமமதத்தைக் கேட்டு எப்படி உசிதமோ அப்படிச் செய்யுங்கள்" என்றார்.

"ஆம், ஆம்" மதுராத்தகனை அழைத்து அவனுடைய சமமதத்தைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் எதுவும் தீர்மானிக்க வேண்டும். அதற்கும் தங்கள் சதவி வேண்டும். தேவி' மதுராத்தகன் எங்கே?" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

செம்பியன் மாதேவி தம் தொண்டை அடைக்க, நாத் தழுதழுக்க, "மதுராத்தகன் எங்கே" என்ற மூன்று தினங்களாக அதற்குக் கௌவியைத்தான் தானும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் யாரும் மறு மொழி சொல்லவில்லை. அரீச்' என புதல்வன் எங்கே' கோட்டைத் தனபதி சின்னப் பழுவேட்டரையரைக் கூப்பிட்டுக் கேளுங்கள்" என்றார்.

"சின்னப் பழுவேட்டரையர் தங்களைக் கேட்க வேண்டும் என்கிறார் தாங்களும் முதன்மத்திரி அநிருத்தகும் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்து மதுராத்தகனை மறைத்து வைத்திருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டுகிறார் அன்னையே' இப்போது சின்னப் பழுவேட்டரையரையும் முதன்மத்திரியையும் அழைத்துவரச் செய்கிறேன் அதுமதி கொடுங்கள்" என்றார் சக்கரவர்த்தி.

"அப்படியே அழைத்து வரச் செய்யுங்கள் தானும் அவர்களைக் கேட்கிறேன்" என்றார் செம்பியன் மாதேவி.

ததவை உடனே வாசற் பக்கம் சென்று அங்கிருந்து காவலர்களிடம் சொல்லி அனுப்பினாள். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் முதன்மத்திரியும் சின்னப் பழுவேட்டரையரும் வந்தார்கள்.

சக்கரவர்த்தி சின்னப் பழுவேட்டரையரை நோக்கி, "தனபதி' சோழ நாடு போற்றி வணங்கும் முதாட்டியார், நீ கோட்டை அதே கௌவியைக் கேட்கிறார் 'மதுராத்தகன் எங்கே' என்று வினாவுகிறார். மதுராத்தகத் தேவரைப் பற்றித் தாங்கள் அறிந்ததைச் சொல்லுங்கள்.

தங்கள் சந்தேகத்தையும் ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறுங்கள்" என்றார்.

சின்னப் பழுவேட்டரையர் கூறினார் - "தேவியாரின் சில பகதியும் சிலமும் உலகம் அறிந்தவை சோழ நாட்டு மக்கள் அவரை நடமாடும் தெய்வமாகக் கருதிப் போற்றுகிறது போல தானும் போற்று கிறேன் தான் இப்போது தெரிவித்துக் கொள்வதைக் குற்றம் கூறுவதாக எண்ணக் கூடாது எந்தக் காரணத்தாலோ தேவியார் தமது சூமார் சோழ சிங்காதனம் ஏறு வதை விருமலில்லை. இதுவும் எல்லாரும அறிந்தது முதற் பிராட்டியாரைக் காட்டிலும் எனக்காவது மற்றவர்களுக்காவது அவருடைய புதல்வா விஷயத்தில் அதிக அன்பு இருக்க முடியாது ஆயினும் மாம மாமிருக்கும் சில விஷயங்களை வினக் குதல் அவசியமாபிடுகிறது அதிலும் சக்ரவர்த்தி 'மதுராத்தகரைக் கொண்டு வதக்' என்று அடியேனுக்குக் கட்டளை விட்டிருப்பதால், என்னுடைய சில சந்தேகங்களையும் வெளிவிட வேண்டி வருகிறது மூன்று நாளைக்கு முன்னால் முதற் எம்பெருமாட்டியும் மதுராத்தகத் தேவரும் கோட்டைக்கு வெளியே சென்றார்கள் புஷ்பத் திருப்பணி செய்யும் சேதனை அமுதனுடைய குடிசைக்குச் சென்று ஷேமம் விசாரித்தார்கள் பின்னர் தேவியார் மட்டும் கோட்டைக்குக்குத் திரும்பினார் சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு தானும் என தமையனாரும் கோட்டை வாசலுக்குச் சென்றுத் தூரத்தில் நின்று கொடுமபாளர் வேளாருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம் மதுராத்தகத் தேவரைப் பற்றி நான் விசாரித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் யானை - பலவகை பரிவாரத்துடன் சிலர் கோட்டைக்குள் துழைந்தார்கள் 'மதுராத்தகத் தேவர் வாழ்க'" என்ற கோஷமும் கேட்டது முதன்மத்திரி அவர்களைதான் அப்போது அடைச் கட்டிக் காட்டினார் யானை மேலிருந்தவர் மதுராத்தகத் தேவர் என்று கூறினார் எனக்கு அளதப் பற்றிச் சிறிது சந்தேகம் ஏற்பட்டது பின்னர், சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைப்படி கோட்டைக் காவல் என வசத்தில் வந்தது என அரண்மனையில்தான் மதுராத்தகர் தங்குவது வழக்கம் அன்றிரவு அளதப் பற்றி நான்

விசாரிக்கவில்லை மறுநாள் விசாரித்தபோது என்
 அரண்மனைக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்தது பின்னர்
 கோட்டை முழுவதும் பித்திப் பார்த்தும் யா
 யாரையோ விசாரித்துப் பார்த்தும் மதுராந்தகத் தேவ
 ரைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை! கோட்
 டை கஞ்சு பிரவேசித்தவர் எப்படி மாய
 மாய மறைந்தார்? தேவிவா நம் முதன்
 மந்திரியும் இப்பொழுது நான்

சொல்லப் போவதற்காக மனவீக்க வேண்டிய அயர்கள் இல்லாமல் எந்த குழ்ச்சி செய்கிற பதார்த்தமாக நிதி கொள்கையையாவும் செய்கிற எந்தையாவும் அல்லாமல் சொல்லி, இந்த நகரை விட்டுக் கொண்டு விட்டுப் பின்பு போதுமான செய்கிற விடையாக எவ்வாறு நான் ஈழத்து கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுவது தவறாவிட்டால் மீண்டும் பெரிய பிராந்தியம் மன்னிப்பதைக் கொடுக்கிறேன்”

செ மரியன் மாதேவி தழுதழுத்த குரலில் “தளபதி” தாங்கள் இப்போது கூறியது முற்றும் தவறு சில பெருமையுடைய பாத கமலங்கள் சா. சிவாகம் சொல்கிறேன் முதன்மத்திரி அந்நத்தரிடம் சம்பந்தம் என குமாரனைப் பற்றிப் பேசியதுமில்லை, குழ்ச்சி செய்கிற இடத்தை அன்று மாலை நாளும் மதுராத்தகம் செந்தன அமுதன் குடிசைக்குப் போனது உண்மைதான் நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டபோது மதுராத்தகம் செந்து நோம் கழித்து வருவதாகச் சொன்னான் அதற்குப் பிறகு நான் அவனைப் பார்க்கவில்லை மூன்று நாட்களாக நாளும் அவனைத் தேடிக்கொண்டு தளிக்கிறேன்” என்றார்

“தேவியார் கூறுவதை ஒப்புக் கொள்கிறேன் அப்படியானால், முதன்மத்திரி நான் இந்த மாதத்தை வெளியாக்க வேண்டுமே” என்றார் காலாந்தகர்

“எந்த மாதத்தை” என்று முதன்மத்திரி அந்நத்தரிடம் கேட்டார்

“தேவியின் புதல்வா கண்ணாற்ற போன காமத்தைப் பற்றித்தான்”

“தளபதி” இந்தக் கேட்டான் முடிவாகும் நாவகை நன்றாகத் தேடிப் பார்த்ததாகக் கூறியது உண்மைதானா?”

“ஆம் தங்கள் அபயமனைப்பத தவிர மற்ற எல்லா இடங்களையும் தேடித் தருவிப் பார்த்துவிட்டது”

“என அபயமனைப்பை மட்டுமே விட்டு விட்ட காரணம் என்ன”

“தாங்கள் சோழ சாமராஜ்யத்தின் முதன்மத்திரி என்கிற மரியாதை காரணமாகத்தான்”

“ஆக! அப்படியானால் தங்கள் உட்கமையைத் தாங்கள் சிவாகம் செய்கிறீர்கள்”

விடையை என்று ஏற்படுத்தித் போனது போகும் சேகரவாதம் தங்களுடைய பெரிய அளவையும் சோழ நாடு போற்றும் சில பகத சிவாமணியுமான முதன்மத்திரி அபயம் தமது புதல்வரைப் பற்றி என்கிற ஒன்றும் சொல்லவில்லை நான் அவருடன் குழ்ச்சி எதுவும் செய்கவில்லை ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன் தேவியின் திருவயிற்றில் உதித்த தேவர் என்னுடைய மானிக்கவிலேதான் மூன்று நாடாக இருந்தார் இப்போது இந்த அன்றைய வாசலிலே வந்து தங்களுடைய அளவையும் தரிசிப்பதற்காகக் காதல் நகரில் அதுமதி கொடுத்தால், அழைத்து வருகிறேன்”

வவாறு முதன் மத்திரி கூறியதும் அங்கிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அடைத்த விடையைச் சொல்லி முடிவாகும்.

சேகரவாதம், “முதன்மத்திரி” இது என்ன வேடிக்கை! தேவியின் புதல்வரை அழைத்து வருவதற்கு அதுமதி கேட்பானேன்” சேகரிக்க வரவழியுங்கள்” என்றார்

அந்நத்தகம் செந்தன அமுதன் மூன்றாம் விட்டுக் கொண்டு ஆழ்வாரக் கடியான நம்பி வந்தான்

சென்ற பழுவேட்டையார் மிக்க ஆத்திரத்துடன் “முதன்மத்திரியின் பரிசுத்த தகடு ஓர் என்னை வேண்டாமா” என்று கேட்டார்.

ஆனால் செமரியன் மாதேவி இரு கரங்களையும் நீட்டித் தம் திரு முகத்தை அன்பும் ஆவமும் ததுமப் “மகனே” என்று அழைத்ததும், தளபதிக்கு மனக் குழப்பம் உண்டாகி விட்டது

சேந்தன அமுதன் “தாயே” என்னை அழைக்க இப்போதேனும் தங்களுக்கு உண்மை உவந்ததோ” அது நான் செய்கிற தவற்தின் பயன்தான்” என்று கண்களில் நீர் ததுமப் சொல்லிக் கொண்டு செமரியன் மாதேவியை நெருங்கினான்

மதுராத்தக உத்தம சோழன் என்று சரித்திரத்தில் புகழ் பெற்ற சிலப்பதிகார செல்வனைத் திருவயிற்று வாயத்த தேவி அன்புடன் அழைத்துக்கொண்டு மெய்மறந்து ஆனந்தக் கண்ணிர் பொழிந்தார்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எழுபத்து இரண்டாம் அத்தியாயம்

தியாகரர் கஸ்கி

மழவர் குலத்தில் உதித்தவருடைய
சிவஞான கண்டராதித்த
சோழரின் வாழ்க்கைத்
துணைவியுமான செம்பியன்
மாதேவியை, 'ஸ்ரீ மதுராத
நகர தேவரான உத்தம சோழ தேவ
னாத திருவலிற் றவாயத்த உடைய
பாடடியார்' என்று அவர் காலத்திய
கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன.
சாதாரணமாகத் தாய்மார்கள் தம்
குழந்தைகளைப் பதறு மாதம் வயிற்றில்
வைத்துச் சுமந்தே பெறுவார்கள். சில
தாய்மார்கள் வேறு பெண்மணிகளின்
வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளைத்
தங்கள் குழந்தைகளைப்
போலவே வளர்ப்பதும்
உண்டு.

செம்பியன் மாதேவி

வேறொரு பிள்ளையை வெகு கால
மாகத் தம் பிள்ளையென வளர்த்து
வந்த காரணத்தினால், அந்த உண்
மையை அறிந்திருந்த ஒருவர் மேற
கண்டவாறு 'உத்தம சோழனரத் திரு
வலிற் றவாயத்தவர்' என்று கல்
வெட்டிலே குறிப்பிட்டார் போலும்'

உத்தம சோழர் ஐந்து பிரா
யத்துச் சிறுவனாடிகுத்த
போதே செம்பியன் மாதேவி
அவளையும் வானி அம்மையையும்
பார்க்கும்படி தோந்தது பல ஆண்டுகள்
கழித்து வானி அம்மையைச் சந்தித்

தியாகரர் கஸ்கி

ததும் அவனுடைய கேடும் வாய்ப்புகளைப் பற்றிச் செம்பியன் மாந்தெவி அன்புடன் விசாரித்தார் வானியின் குழந்தை என்று எண்ணிய சேந்தன் அழகனிடம் இயற்கையாகவே அம்முதாட்டிக்கு அன்பு காத்தது குழந்தையைப் பற்றி விசாரித்தபோது வானி அம்மையின் முகத்தில் திகைப்பும் அச்சமும் உண்டானதைக் கண்டார் முதலில். அந்தத் வேறு காரணங்கள் இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணினார் வானி. பேசத் தெரியாதவளாய் இருந்த படியால் திட்டமாக அவளிடம் நுழைவதும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை ஆயினும் வானி அம்மை ஒரு காலத்தில் தமக்குச் செய்த உதவியைக் கருதியும், அவனுடைய குழந்தைவிடம் ஏற்பட்ட பாசங் காரணமாகவும், தாயும் பிள்ளையும் கவலைவின்றி வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார் தஞ்சை நகருக்கு அருகில் குடியிருந்து தனிக் குளத்தார் கோயிலுக்குப் புஷ்ப கைவகரியம் செய்து வருவதற்காக மானியங்களும் அளித்தார்.

சேந்தன் அழகன் கல்லியிலும் ஒழுகத்திலும் சில புகழிலும் சிறந்து வளர்ந்து வந்தான் அளவளவுத் தலையாகப் புஷ்பத் திருப்பணி செய்வதிலும் மிக்க ஊக்கம் காட்டி வந்தான் இதைக் காணக் காணச் செம்பியன் மாந்தெவிக்கு அவளிடம் இயற்கையாகச் காத்த அன்பு வளர்ந்து வந்தது ஒருநாள் அவனுடைய மனத்தில் விசித்திரமான ஐயம் ஒன்று தோன்றியது அது அவருக்கு ஒரே சமயத்தில் இன்பத்தையும் வேதனையையும் இன்றதெரியாத பிதிரையும் உண்டாகியது எத்தனைப்போ விதமாக அந்த ஐயத்தைப் போக்கிக் கொள்ள முயன்றும் இயல்வில்லை பிறந்து சில தினங்களில் இருந்து போன தம் குழந்தையைப் பற்றிய நினைவு அடிக்கடி எழுந்த வண்ணமிருந்தபடியால் அவர் உண்மை அமைதி கொள்ளவில்லை.

கடைசியாக ஒருநாள் வானி

அம்மையிடம் தெளிவாகக் கேட்கத் தெரிந்து கொள்வது என்று தீர்மானித்தார் வானியைத் தனியாக அழைத்து வரும்படி செய்தார் இருந்து போன தம் குழந்தையை வானியிடம் கொடுத்து ஒருவரும் அறியாமல் புதைத்து விட்டு வரச் சொன்னார் அல்லவா? அவ்வாறு புதைத்த இடத்தில் அதன் ஞாபகார்த்தமாகப் பள்ளியிப்படைக் கோயில் ஒன்று எழுப்ப வேண்டும் என்று சொல்லி, புதைத்த இடத்தைச் சொல்லும்படி கேட்டார் இந்தப் பழைய திகழ்ச்சியைப் பற்றிய ஞாபகமே அவருக்குத் துன்பம் அளித்தது செவ்விதம் உண்மையுமான வானியிடம் இதைப்பெல்லாம் சமீகனது பாஷையினால் கேட்க வேண்டியதாக இருந்தது அது அவருக்கு மேலும் சொல்ல முடியாத வேதனையை அளித்தது.

அவருடைய கேள்விகளுக்கு விடை கூற வானி மிகவும் தயங்கினான் கடைசியாக, போரிலின் கட்டளையை மீற முடியாமல் உண்மையைச் சொல்லி விட்டான் புதைப்பதற்காகத் தள்ளிடம் கொடுக்கப்பட்ட குழந்தை உண்மையில் இருக்கவில்லை என்பதையும், அதைத் தனக்குக் கருத்திருமன் என்பவன் எடுத்துக் காட்டியதையும், பின்னர் அரவியிடம் திரும்பி வந்தால் என்ன நேரிடுமோ என்று அஞ்சிக் கருத்திருந்துள்ள திரும்பறக்காரது சென்றதையும் சில காலத்துக்கெல்லாம் கருத்திரும்ப தன்னை விட்டு விட்டுப் போய் விட்ட படியால், தான் திரும்பப் பழையாறக்கு வந்ததையும் விவரமாகக் கூறினான்.

சேந்தன் அழகன் உண்மை யினைப் தன் வயிற்றில் புதிது மாதம் கமத்து பெற்ற பிள்ளைதான் என்பதை அறிந்த செம்பியன் மாந்தெவி ஒருபுறத்தில் எல்லையற்ற ஆனந்தம் அடைந்தார் அவர் உடம்பெல்லாம் சிவிரத்துப் பூரித்தது கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பொழிந்தது "மகனே" என்று

கவிச் சேதன் அழதனைக் கடத்த தழவிட கொள்ள வேண்டும்
என்ற ஆவம் எடுத்தது ஆய்றும். அந்த ஆவதனைக் கட்டுப்
படுத்திக் கொண்டார். அந்த உணமை வெளியானாக,
அதிலிருந்து ஏற்படக்கூடிய குழப்பங்களை எண்ணி ஒதுபுறம் பிதி
கொண்டார். 'உலகில் பிறக்கும் எல்லாக் குழந்தைகளும் இறை
வனுடைய குழந்தைகளே' என்று கருதக்கூடிய உயர்
ஞான பரிபக்குவத்தை அவருடைய உள்ளம்
அடைத்திருந்தபடியால், பெற்ற

பிள்ளையிடம் தாய்க்கு ஏற்படக்கூடிய பாசத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள அவரால் முடிந்தது "அரண்மனையில் வளர்ந்தால் என்ன' குடிசையில் வளர்ந்தால் என்ன' இந்த நிலையிலவா மனித வாழ்வின் கைப்பாகங்கள் எல்லாம் வெறும் மாயை அல்லவா' உலக வாழ்வை நீத பிறகு அடைய வேண்டிய கதி அல்லவோ முக்கியமானது' என் பதி அரசு போகங்களை வெறுத்துச் சிவபெருமானுடைய இவ்வையடி நிழலில் நினைத்து வாழ்க்கை நடத்திய படியால் அவருக்குப் பிறத்த பிள்ளை இவ்விதம் குடிசையில் வாழ்ந்து இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் பேறு பெற்றான் போலும்'" என நெல்லாம அடிக்கடி எண்ணி மனத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார்.

ஆயினும் சேத்தன் அமுதன் தமது வயிற்றில் பிறத்த மகன் என்று அறிந்த தினால், தாம் வளர்த்த குமாரனாகிய மதுராத்தகனைச் சோழ சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் அவர் உள்ளத்தில் வலுபபட்டது முன்னமேயே கண்டராதித்தரிடம் தாம் செயத குற்றத்தை அவர் ஒப்புக் கொண்டு மன்னிப்பும் பெற்றிருந்தார் "உன் வயிற்றில் பிறத்த குழந்தை யானால் என்ன' அதாவது பெண் மணிக்குப் பிறத்த குழந்தையா இருந்தால் என்ன' இறைவனுடைய திருக் கண்ணோட்டத்தில் இருவரும் சம மானவர்கள்தான் ஆகையால் மது ராத்தகனை உன் மகனைப் போலவே வளர்த்து வா! ஆனால் சோழ சிங்காதனத்தில் அவன் ஏற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாதே' அதற்கு இணங்கவும் இணங்காதே' அது தான் பிறத்த சோழ குலத்துக்குத் துரோகம் செய்வதாகும் அப்படியப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுவதாயிருந்தால் நீ உண்மையை ஒப்புக் கொள்வதற்கும் தயங்காதே'" என்று கண்டராதித்தர் தேவியிடம் சொல்லி அவ்வாறு வாக்குறுதியும் பெற திருந்தார். அந்த வாக்குறுதியை எப்படியும் நிறைவேற்றி வைக்கப் பெரிய

நீராட்டி செம்பியன் மாதேவி திச்சலித்திருந்தார்.

ஆனால் தங்களுடைய சொத்தக் குமாரன் வான் அமனையின் மகனாகக் குடிசையில் வளர்ந்து வசுவதை அறி யாமலேயே அந்த மகன் சிவபதம் அடைந்துவிட்டார் இது தெரிந்திருந்தால், அவர் என்ன செய்திருப்பார்' சேத்தன் அமுதன் விஷயத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கட்டளைவிட்டிருப்பார்' - இதைக் குறித்துச் செம்பியன்மாதேவி எவ்வளவோ முறை சித்தனை செய்தார். "இறைவனுடைய சித்தத்தினால் இவ்விதம் தேர்த்துவிட்டது ண்மையின் மகன் அரண்மனையில் வளர வேண்டும் என்பதும் பேரரசரின் மகன் குடிசையில் வளர, வேண்டும் என்பதும் இறைவனுடைய திருவுள்ளம் அதில் தாம் குறுக்கிடக் கூடாது அதை மாற்ற முயல்வதால் பல குழப்பங்கள் விளையும் தம் வளர்ப்புக் குமாரனின் மனம் அதனால் பெரிதும் புண்படும். அத்தகைய பாவத்தைச் செய்யக் கூடாது!" என்று முடிவாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

இறைவனுடைய திருவருளில் அவர் கொண்டிருந்த இணையிலலாத நம்பிக்கையின் துணையினாலேதான் மேற கூறிய தீர்மானத்தை அவர் காரியத்தில் நிறைவேற்றுவதும் சாத்தியமாயிற்று.

ஆயினும் அடிக்கடி சேத்தன் அமுதனைப் பற்றி அவரால் நினைக்க முடியாமலிருப்பதிலுள்ள அவனுடைய நினைவு வரும்போதெல்லாம் இயற்கை யான தாயப்பாசம் அவருடைய உள்ளத்தில் பொங்கிப் பெருகாமலு மிருப்பதிலுள்ள. இந்தப் போராட்ட மானது அவருடைய இதய ஆழத்திலே பல ஆண்டு காலமாக திகழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

நெ

டுங்காலமாக அனை போட் டுத தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளம் திடீரென்று ஓடுதான அணையை உடைத்துக்

கொண்டு விளம்புவது உண்டு அல்லவா? அப்போது வெள்ளம் எவ்வளவு சக்தி யுடனும் வேகத்துடனும் பாய்ந்து செல்லும் என்பதைப் பலர் பார்த்து அனுபவித்திருப்பார்கள்.

செம்பியன் மாதேவியின் உள்ளத்தில அனைப் போட்டுத் தடுத்த வைக்கப் பட்டிருந்த தாயப் பாசமாயிய உணர்ச்சி வெள்ளமும் இப்பொழுது கரையை உடைத்துக்கொண்டு பாய்ந்தது.

முதன்மந்திரி அங்குத்தர் "தேவியின் திருவயிற்றிலிருந்து உதித்த தேவர்" என்று குறிப்பிட்டதுதான் அவ்வாறு செம்பியன்மாதேவி உள்ளத்தின் அனை உடைவதற்குக் காரணமாயிற்று.

அந்த வார்த்தைகளை அங்குத்தர் கூறியவுடன், செம்பியன்மாதேவி பத்து மாத காலம் குழந்தையைத் தம் வயிற்றிலிருந்து வளர்த்த அனுபவம் அவ்வளவையும் ஒரு வினாடிப் பொழுதில் மறுபடியும் அனுபவித்தார் தம்மை மறந்து, தாம் செயது கொண்டிருந்த சங்கலபத்தை மறந்து, சேத்தன் அமுதனை "என் மகனே" என்று அழைக்கவும், அவனைத் தழுவிக்கொண்டு கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கவும் நேர்ந்தது.

இவ்விதம் செம்பியன்மாதேவி உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் மெய்மறந்த நிலையில் இருந்தபோதிலும், அமுதன் கூறிய வார்த்தைகள் அவருடைய மனத்தில் தனக்கு பதித்திருந்தன. "தாயே" என்னை 'மகனே' என்று அழைக்க இப்போதேனும் தங்களுக்கு உணம் உவந்ததோ?" என்று கூறினான் அல்லவா? அவ்வார்த்தைகளின் கருத்து என்ன? அமுதனுக்கு அவனைப் பெற்ற அன்னை யார் என்பது முன்னமேயே தெரியுமா? தெரிந்தும் இதனை காலம் அதை வெளிக்காட்டிக் கொண்டாமல் இருந்தானா?

சற்று நேரம் வார்த்தை சொல்ல முடியாத பரவச நிலையில் இருந்த பிறகு, செம்பியன் மாதேவி தம் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "மகனே" உனக்கு முன்னமே தெரியுமா,

நான் உன்னைப் பத்து மாதம் கமந்து பெற்ற பாலி என்று? தெரிந்து என் பேரில் கோபம் கொண்டிருந்தாயா? அதனால் என்னிடம் அதைப் பற்றிக் கேளாமல் இருந்தாயா?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறினார்.

ப்போது சேத்தன் அமுதன் கடலுமடை நிறத்தது போல் பின்வருமாறு உணர்ச்சி நிறைந்த வார்த்தைகளைப் பொழிந்து தள்ளினான் -

"தாயே' நான் தங்கன் வயிற்றில் பிறந்த பாகவியசாலி என்பதைச் சில காலமாக அறிந்திருந்தேன் உலகம் போற்றும் புண்ணியவதியாகிய தங்கன் ஓத்தான் என்னை 'மகனே' என்று அழைக்க வேண்டும் என்று தவம் செயது கொண்டிருந்தேன் தங்களுடைய மகன் என்ற சொல்லுக்குத் தகுதியாவதற்குப் பிரயத்தனம் செயது வந்தேன் அல்லும் பகலும் சிலபெரு மாணுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தேன் தாய்களே என்னை அழைக்காவிட்டாலும் நானே தங்களிடம் வருவதாகத் தானிருந்தேன் ஆனால் இந்த இராஜ்யத்தின் உரிமை விஷயம் நீரடமும் என்று காத்கிருந்தேன் தங்களை 'அன்னை' என்று அழைக்கும் உரிமையைத்தான் நான் வேண்டினேன். இராஜ்யத்துக்கு உரியவர் யார் என்று தீர்மானம் பிறகு தங்களிடம் வந்து 'தாய்' உரிமை கோர வித்தமயினேன் அம்மணி! தங்களுடைய மனப் கொண்டாமல் நடப்பதற்காக என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட பூங்குழலியைத் தியாகம் செய்யவும் சித்தமாயிருந்தேன் தலலவேனையாக அவளும் தன்னுடைய மனத்தை மாற்றிக் கொண்டாள் தாயே' மூன்று நாளைக்கு முன்பு என் உயிருக்குப் பெரும் அபாயம் வந்தது தங்களிடம் நானும் பூங்குழலியும் வணங்கி ஆசி பெற்றுக் கொண்ட சிந்து நேரத்துக் கெல்லாம் அந்த அபாயம் வந்தது அந்த அபாயத்திலிருந்து உத்தம நண்பன்

ஒருவன் என்னைக்
காப்பாற்றினான்
அதைப் பற்றி நான்
அப்போது அவ
வளவு மகிழ்ச்சி
அடைவதில்லை
அவனிடம் அவ்வள
வாக நன்றி செலுத்தவும்
இல்லை. இப்போது அவளுக்கு
நான் எவ்வளவு நன்றிக்கடன்
பட்டவன் என்பதை உணர்ந்தேன்
நாய்கள் என்னை 'மகனை' என்று
தங்கள் திருவாயினால் அழைக்கிறார்கள்
அல்லவா? இந்த நாளைக் காண நான்
உயிரோடு இந்தத் தேன் அல்லவா?
இதுவே போதும்' நான் பாகவியரால்
ஆகி விட்டேன் இனி ஒன்றும் எனக்கு
வேண்டாம் இவ்வு இப்போது நடந்தது
இவ்வு உளவாக்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த
திருக்கட்டும். வேறு யாருக்கும்
தெரிய வேண்டாம். இராஜபத
திவ் மேலும் குழப்பம்
விளைய வேண்டாம்'
கோடிக்கணக்கு உடனே
புறப்பட்டுப் போவதற்கு
எனக்கும் பூவகுழலிக்கும்
விடை கொடுத்து அனுப
புங்கள்"

நத வார்த்தை
கள் பெரிய
பிராட்டி
செம்பியன்

மாதேவியின் உளவதில் உள்
டாகவிய உணர்ச்சிப் புயலைச்
சொற்களினால் விவரிக்க முடி
யாது

விமலாடனும் கண்ணிருடனும்
கலந்த மெய்வித ரூபில், "குழந்
தாய் தீய என் உதமப புதலவன்' தீய
தெய்வாமசம் பொருத்திய என் கணவரின் உதமக
குமரன்" என்று கூறினார்

இவ்வளவு நேரமும் கந்தர சோழர், சினைப்
பாழிலே உறையா, இளையபிராட்டி குந்தவைதேவி
ஆகியவர்கள் பிரமித்துப் போயிருந்தார்கள் அங்கே
வெளியான இரகசியமும் அதனால் விளையக்கூடிய

பலாபகன்களும் அவர்களுடைய
உள்ளங்களில் பெருங் கொந்
தளிப்பை உண்டாக்கியது

அவர்களில் குத்தவைதான்
முதலில் பேசும் சக்தி பெற்றான்
'தந்தைய' பெரிய பிராட்
டியார் மதுராந்தகருக்
குப் பட்டம் கட்டிக்
கூடாது என்று பிடி
வாதம் பிடிந்ததின
காரணம் இப்போது
தான் தெரிகிறது''

என்றான்.

கந்தர சோழரும் அப்போது பிர மிப்பும் திகைப்பும் தீங்கி, "ஆமாம், குமாரி! ஆனால் அத்தக காரணம் இப் போது தீங்கி விட்டது என் பெரிய அளவையின் திருவயிற்றில் உதித்த உத்தமப் புதல்வனுக்கு முடிசூட்டுவதில் இலிமேல் அவருக்கு ஆட்சேபம் இருக்க முடியாது அவ்வவா" என்றார்.

செம்பியன் மாதேவி சிறிது பர பரப்புடன் கந்தர சோழரைப் பார்த்து, "சக்கரவர்த்தி' என் குமாரன் சற்று முன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்கவில்லைவா? இந்தச் செய்தி இங்கே உள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியவே வேண்டாம்! என் மகன் இராஜ்ய உரிமை கோரவில்லை. அதைத் தங்கள் முன்னால் அவன் வாயினாலேயே தெரிவித்து விட்டானே!" என்றார்.

"ஆம், பிரபு! இந்தச் சோழ இராஜ்யத்தில் ஏற்கெனவே உள்ள சிக்கல்கள் போதும்! என்னால் வேறு புதிய சிக்கலுண்டாக வேண்டாம். எனக்கு விடை கொடுங்கள்! என்னையும் என்னை மனத்து கொள்ள உவந்த பூங்குழலியையும் ஆசீர்வதித்து அனுப்புங்கள் 'பூங்குழலி' இங்கே வா!" என்றான் அமுதன்.

வா

சேபடியின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த பூங்குழலி உள்ளே வந்தாள். சேத்தன் அமுதனும் பூங்குழலியும் முதலில் செம்பியன்மாதேவிக்கு நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பின்னர் சக்கரவர்த்தியை வணங்கினார்கள்.

எழுத்து நினைதும் சேத்தன் அமுதன் "பிரபு! நாங்கள் உடனே கோடிக்கரை போக விடை கொடுங்கள்! தாயே! விடை கொடுங்கள்!" என்றான்.

செம்பியன்மாதேவி சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து, "ஆம், ஐயா! இவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்ப

வோம் எனக்கு விருப்பமான போது நான் கோடிக்கரை சென்று இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றாள்.

கந்தர சோழர் "அது ஒருநாளும் இயலாத காரியம் நான் விடை கொடுக்க மாட்டேன்!" என்றார்.

முதன்மத்திரி குறுக்கிட்டு, "சக்கரவர்த்தி' எதுவும் இப்போது தீர்மானம் செய்ய வேண்டாம் இன்னும் சில தினங்கள் இவர்கள் என் இலகத்திலேயே இருக்கட்டும் பெரிய பிராட்டியின் மகன் கிடைத்துவிட்டார் ஆனால் சின்னப் பழுவேட்டரையரின் மருமகர் கிடைக்கவில்லை அவரைப் பற்றிய செய்தி வருமவரையில் இவர்கள் இங்கு இருக்கட்டும் அதுவரை இவருள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இந்த இரகசியம் தெரிய வேண்டாம்!" என்றார்.

"அருள்மொழியிடமாவது அவசியம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்!" என்றான் இன்னப்பிராட்டி குத்தவை தேவி.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! அது மட்டும் செய்ய வேண்டாம்," என்று கேட்டுக் கொண்டான் சேத்தன் அமுதன்.

கடைசியாகச் சக்கரவர்த்தி, "தேவி! எது எப்படியானாலும் ஆகட்டும் இதனை தினங்கள் கழித்து இன்றைக்கு தங்கள் திருவயிற்றில் உதித்த மகன் உலகவிடம் வந்திருக்கிறான் உங்களை உட்கார் பிரிப்பதற்கு நான் சமமதிகம் மாட்டேன் சில தினங்களாவது இங்கே தங்கள் சேர்த்திருங்கள் என் அரண்மனையிலோ, முதன்மத்திரியின் மானிகையிலோ தங்கியிருங்கள் இராஜ்ய உரிமையைப் பற்றி முடிவான தீர்மானம் ஆன பிறகு இவர்களைக் கோடிக்கரை அனுப்புவது பற்றி யோசிக்கலாம் அதுவரையில் இவருள்ளவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இச்செய்தி தெரிய வேண்டாம்!" என்றார்.

வானதியின் திருட்டுத்தனம்

குள் மொழிவர்மரின் மனம் பெரிதும் கலக்கம் அடைந்திருந்தது. இராஜ்ய உரிமை சம்பந்தமாகச் சோழ நாட்டில் எழுந்த கொந்தளிப்புள்ள வேகம் தானாகத் தான் அதிகமாகக் கொண்டிருந்ததே அதற்கு முக்கிய காரணமாகும் அவர் மக்களை அமைதிப்படுத்துவதற்காகப் போன இடங்களிலெல்லாம் மக்களின் ஆதரவு சந்தான் அதிகமாயிற்று "பொன்னியின் செல்வரே எங்கள் மன்னர்" "அருள் மொழிவர்மரே திருமுடி சூட வேண்டும்" எனப்பவை போன்ற கோஷங்கள் எங்கெங்கும் எழுந்து தாலாபுறமும் முழங்கி எதிரொலி செய்தன.

இவற்றுடன் போட்டியிட்டிருக்கொண்டு "பழங்குடி மக்களான பழுவேட்டரையர்கள் வாழ்க" "கொடுங்கோலரான கொடும்பாளூர் வேளார் வீழ்க" எனப்பவை போன்ற கோஷங்களும் சிறிதில் இடங்களில் கேட்கும் அதற்கைய இடங்களில் அதிக பலம் தேடலாம் என்று இளவரசர் தெருங்கிச் சென்றால், உடனே அவருள்ளவர்களும் "பொன்னியின் செல்வா வாழ்க" என்று முழங்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஏன்? கோட்டைக் காவலுக்காக மாற்றி நியமிக்கப்பட்டிருந்த பழுவூர் வீரர்கள் கூடப் பொன்னியின் செல்வரைக் கண்டதும் தங்கள் பழைய கோஷங்களைக் கைவிட்டு, "அருள் மொழிவர்மரே திருமுடி புனைவ வேண்டும்" "நழுவ கொண்ட வீராதி வீரா, பொன்னியின் செல்வர் நீடுழி வாழ வேண்டும்" என்று முழங்கலானார்கள்.

இவ்வாறு தம்முடைய முயற்சி

பொதுமக்களிடையிலும் போர் வீரர்களிடத்திலும் வெற்றி பெறாமல் போனது மட்டுமின்றி, தம் கருத்துக்கு மாறான குழந்தை பலப்பட்டு வது வதைக் கண்டு பொன்னியின் செல்வா சங்கடம் அடைந்தார் சில தினங்களாக மதுராத்தகத் தேவரை காணப்படாமல் இருந்தது வேறு அவருடைய கவலையை அதிகமாகிற்று இதன் பொருட்டுச் சினைப் பழுவேட்டரையர் கொடும்பாளூர் வேளார் வீழ் குற்றம் கூறிக் கொண்டிருந்தது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது அதற்குக் காரணம் இல்லை யென்று சொல்ல முடியாது அருள் மொழிவர்மருக்கே அதைப் பற்றிச் சிந்து சந்தேகம் இல்லாமற் போகவில்லை. தமக்குப் பட்டம் சூட்டி விட வேண்டும் என்று கொடும்பாளூர் வேளார், திருக் கோவலூர் மலையாள ஆகியவர்கள் உறுதி கொண்டிருந்தார்கள் அவர் கூடன முதன்மந்திரி அத்திருத்தகம் கலந்து சதி செய்வது போலத் தோன்றியது இவர்கள் எல்லாதும் சோத்துதான் மதுராத்தகத் தேவரை எங்கேனும் மறைத்து வைத்து விட்டார்களோ, என்னமோ? அவ்வது ஒதுவேளை மதுராத்தகத் தேவரின் உயிருக்கே அபாயம் விளைவித்து விட்டார்களோ?

அவருடைய அருமைத் தன்மையனாரான ஆதித்த கரிகாலரின் மரணத்துக்குப் பழுவேட்டரையர்களும் சம்புவரையர்களும் பொறுப்பாளிகள் என்று வேளாகும் மலையாளமும் கருதினார்கள் அதற்குப் பழிகுப் பழி வாய்ந்துவதாக எண்ணிக் கொண்டு மதுராத்தகத்துக்கு ஏதேனும் தீவரம் செய்து விட்டார்களோ?

ஆகா! இவர்களுக்கு என்ன! யோசனையின்றி ஏதோ செய்து விடுகிறார்கள் கடைசியாகப் பழி எல்லாம் தம்

தனலயில் அல்லவோ சார்ந்துவிடுமீ'

இன்றைக்குச் சோழ நாட்டு மக்கள் இவர் பெயரைக் கூறி வாழ்த்துகிறார்கள் இவரைச் சிங்காதனம் ஏற வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள் பொது ஜனங்களின் மனம் இப்படியே எவறு மிடுக்குமா? மக்களின் உள்ளம் அடிக்கடி சலிக்கும் இவ்வுலகு எடை எதலவ்வா? இந்த ஜனங்கள் நாளைக்கு இவர் பேரிடம் பழி கூறினாலும் கூறுவார்கள் சிங்காதனம் ஏறுவதற்காகச் சித்தப்பன் மதுராதகனைக் கொண்டு செயலிதத பாதகன் என்று சொன்னாலும் சொல்வார்கள் ஏன்? கடம்பூர் மானிகையில் ஆதித்த கரிகாலர் இறந்ததற்குக் கூடத் தம் பேரில் பழி சுமத்தினாலும் சுமத்துவார்கள் - 'தெய்வமே! அததகைய பயங்கரமான பழிகளைச் சுமப்பதற்காகவா என்னைக் காபேரியில் முழுநிச் சாகாமல் மந்தரிலி தேவி காப்பாற்றினான்? இன்று தெய்வமாகியிருக்கும் அத்தப் பெண்ணரசிதான் இந்த இக்கட்டான நிலையில்லிருந்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் வாழ்க்கையில் ஒருவன் அடையக் கூடிய அபரித்திகளில் மிகக் கூடிய அபரித்தி என்னைச் சாராமல் தடுத்து அருள் புரிய வேண்டும்.

சோழ நாட்டு இராஜ வம்சத்தில் நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிட்டுச் சிங்காதனம் ஏறிய வரலாறுகள் அருளமொழிவர்மரின் உள்ளத்தில் பதித்திருந்தன ஆகையால் அம் மாநிரியான இழிவைத் தரும் அபரித்தி தம்மையும் அடையலாம் என்ற எண்ணமே அவருக்குச் சிக்க முடியாத வேதனையை உண்டாக்கிறது.

யாரிடமாவது தம் அத்தரங்கத்தைச் சொல்லி யோசனை கேட்கலாம் என்றால், அதற்கும் தகுதியுள்ளவராக யாரும்தென்படவில்லை அவரைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் அனைவரும் அவருக்கு விரோதமாகச் சதி செய்கிறார்கள் என்று தோன்றியது அவர்களில் சிலர் உண்மையாகவே அவரிடம் விரோத பாவம் கொண்டிருந்தார்கள் மற்றும் சிலர் அவருக்கு நன்மை செய்வதாக எண்ணிக்

கொண்டு பயங்கரமான பழியை அவர்தனலயில் சுமத்தி விடுவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நிலைமையில் யாரை நம்புவது. தம் அத்தரங்கத்தை யாரிடம் வெளியிட்டு ஆலோசனை கேட்பது என்று அவரால் நிர்ணயம் செய்வமுடியவில்லை.

ஏன்? அவரிடம் இன்னையில்கூட அன்பு கொண்டவரும் அவருடைய பகதிகு உரியவருமான தமக்கை குத்தனைய பிராட்டியிடங்கூட அவருக்கு நம்பிக்கை குன்றிவிட்டது அவரும் தமக்குத் தெரியாமல் ஏதோ காரியம் செய்து கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது ஏன்? அவருடைய உயிருக்கு உயிரான வாஸ்திகூட அல்லவா அவருக்குத் தெரியாமல் எதைப்பா மறைத்து வைக்கப் பார்க்கிறான்? திரு. குத்தனையாக எங்கேயோ போய்விட்டு மர்மமான முகபாவத்துடன் திரும்பி வருகிறான்.

வேறு எதைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாம், வாஸ்தியின் மர்மமான நடத்தையை இனிப் பொறுக்க முடியாது. - என்று அருளமொழிவாமர் தீர்மானத்தா வாஸ்தி கற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டு எங்கேயோ தனி யாகப் புறப்படும் போவதை அவர் கவனித்தா உட்குள் அவனை அறியாமல் பின் தொடர்த்து செல்லலாவா?

அரண்மனையின் மேல் மாடங்களின் தாழ்வாரங்களின் வழியாகச் சென்று, பின்னர் கீழ் மாடங்களில் இறங்கிச் சென்று, இதுபுறமும் தெடிய கவர்கள் அமைந்த இரகசியப் பாதை வழியாக வாஸ்தி மேலும் மேலும் சென்றான் மதுராதகரை இரகசியமாகச் சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் இடத்துக்குத்தான் அவன் போகிறான் என்று கருதி அருளமொழிவாமர் மிகக் ஆவத்துடனும் ஆததித்துடனும் அவனைப் பின் தொடர்த்து சென்றார்.

கடைசியாக, வாஸ்தி மற்றொரு பெரிய அரண்மனைய் பகுதியை அடைந்து அங்கு ஓர் அறைக்குள்

பிரிவிததுக் கதவைச் சாதத முயன்
றான அப்பாது அருளமொழி வாமா
பாயந்து சென்று வாஸ்தியாக கதவைச்
சாதத முடியாமல் ஒரு காலை அன்றை
குள்ளே வைத்தார்.

கதவைச் சாதத முயன்ற அவனுன் ய
காததை இறுகவிட பிடித்துக்கொண்டு.
'வாஸ்தி' என்ற திருட சித்தனம் என்கிற
பலிக்காது' இந்த அன்றையே தீயகன
ஒன்றது வைத்தி நபயது யார்" என்று
கோபமாக வினவினார்

வாஸ்தியோ புன்னகை மலர்ந்த
முகத்துடன் 'ஐயா' என்றமையில் என
திருட சித்தனம் பலித்துவிட்டது' நான்
அழைத்திருந்தால் தாய்கள் வந்திருக்க
மாட்டார்கள் உன்னை வந்து இவரு
இருப்பது யார் என்று கேட்கின்ற பாததருக்
கொள்ளுங்கள்" என்றான்

மதுரக்கத தேவனா எதிர்பார்த்துச்
சென்ற அருளமொழிவாரமர்,
அங்கே வலுவையுள்ள வந்தியத
தேவன் கட்டிலில் படுத்தி நபயது கண்டு
வியப்பும் உவப்பும் அடைத்தார்.

அவரைப் பார்த்த வந்தியததேவன்
படுக்கையில் நிமிர்ந்து உட்காரத்து,
"ஐயா! வாருங்கள் இரண்டு நாளைகத
தயக்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க
கிறேன் இந்தப் பெண்களின் சிறை
யிலிருந்து என்னை எப்படியாவது
விடுதலை செய்யுங்கள்" என்றான்

பொன்னியின் செல்வா வினரத்து
சென்று வந்தியததேவன் அருகில்
அமர்ந்து, "நனயா! இது என்ன இவரு
எப்படி வந்தாய்! பாதாளச் சிறை
யிலிருந்து தாயியவன் இந்தப் பெண்
களின் சிறையில் எப்படி அகப்படடுக்
கொண்டாய் இதனை நேரம் நீ
சமூகநில இருப்பாய என்று அகலவோ
நினைத்தேன் இன்றும் சில நாளைக்
கொல்லாம நானும் அவரு வந்து உன்று
ட்டின் சோத்து கொள்ளலாம் என்று
எண்ணியிருக்கிறேன்" என்றார்.

ஆம், இளவரசர் இவ்வளவு நேரம்
நான் எழு கட்டிலில் இருக்க வேண்டிய
வன்வந்தாய்! அங்கே பாண்டிய

வம்சத்தாரின் மணிமுடிமையம் அவர்
கருகது இந்தியன் தந்த இரத்தின
ஊராததையும் நேடிக் கொண்டிருக்க
வேண்டியவன் சைவப் பைத்தியமான
சேத்தன் அமுதனை வைத்தியர் மகன்
கொல்லாமல் தடுக்க முயன்று இந்தத்
துரக்கத உன்னாயின் பிளாக
பாணியின் கட்டி என் மேல் பாயந்ததும்
நினைவிழந்து விழந்திதன் கண்
விழித்துப் பார்த்ததும் இங்கே இருக்கக்
கண்டேன் இந்தப் பெண்களின்
சிறைக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தேன்
என்பது தெரியாது கருணை காத்து
நான் இங்கிருந்து தப்பிச் செல்வதற்கு
உதவ வேண்டும் இல்லாவிட்டால்,
தயக்கள் அருமைச் சேகரத்தும் என
அருமைத் தலைவருமான ஆதிக்க
கரிகாலனாக கொன்றதாக என பேசில்
விண் பழிமயச் சுமந்து விடுவார்கள"
என்றான் வந்தியததேவன்

வாஸ்தி குறுகலிட்டு, "ஐயா!
இவா கறுவது தவறு இவர்
தப்பி ஓடிப் போனால்தான்
அதனைக் கய பழி இவர் மீது ஏற்படும்
உண்மை வெளியாகும் வரையில் இவா
இங்கேயே இரக்கியமாக இருக்க
வேண்டும் என்பது தயக்கள் திருத்தமக்
கையின் விருப்பம்" என்றான்

"இவன் கறுவதிலும் உண்மை
இருக்கிறது நீ தப்பி ஓட முயன்றால்தான்
அததப் பழி உனக்கு ஏற்படும் என
னையும் அது பிடிக்கலாம் அதைக்
காட்டிலும் உண்மையில் நடந்ததை
உன்கம் அறிவ நீயுடையதுதான் தலவது
முதலில் என்னிடம் சொல்லு' கட்டம்
பூசில் நடந்ததையெல்லாம் விவரமாகச்
சொல்லு" என்றார் பொன்னியின்
செல்வன்

வந்தியததேவனும் தான் அந்நிதபடி
நடந்ததையெல்லாம் கூறினான்

எல்லாவற்றையும் கேட்ட பின்னரும்,
ஆதிக்க கரிகாலனின் மரணம் நேர்ந்தது
எப்படி என்பதை இளவரசரால்
நிரணயிக்க முடியவில்லை.

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எழுபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

“நானே முடிசூடுவேன்!”

வ

நதியதேவன்
கடைசியாகக் கூறி
வான் இளவரசர்
ஒர் ஒரு மனிதர்
மனது வைத்தான்
சுண்ணாம்பில் என்ன

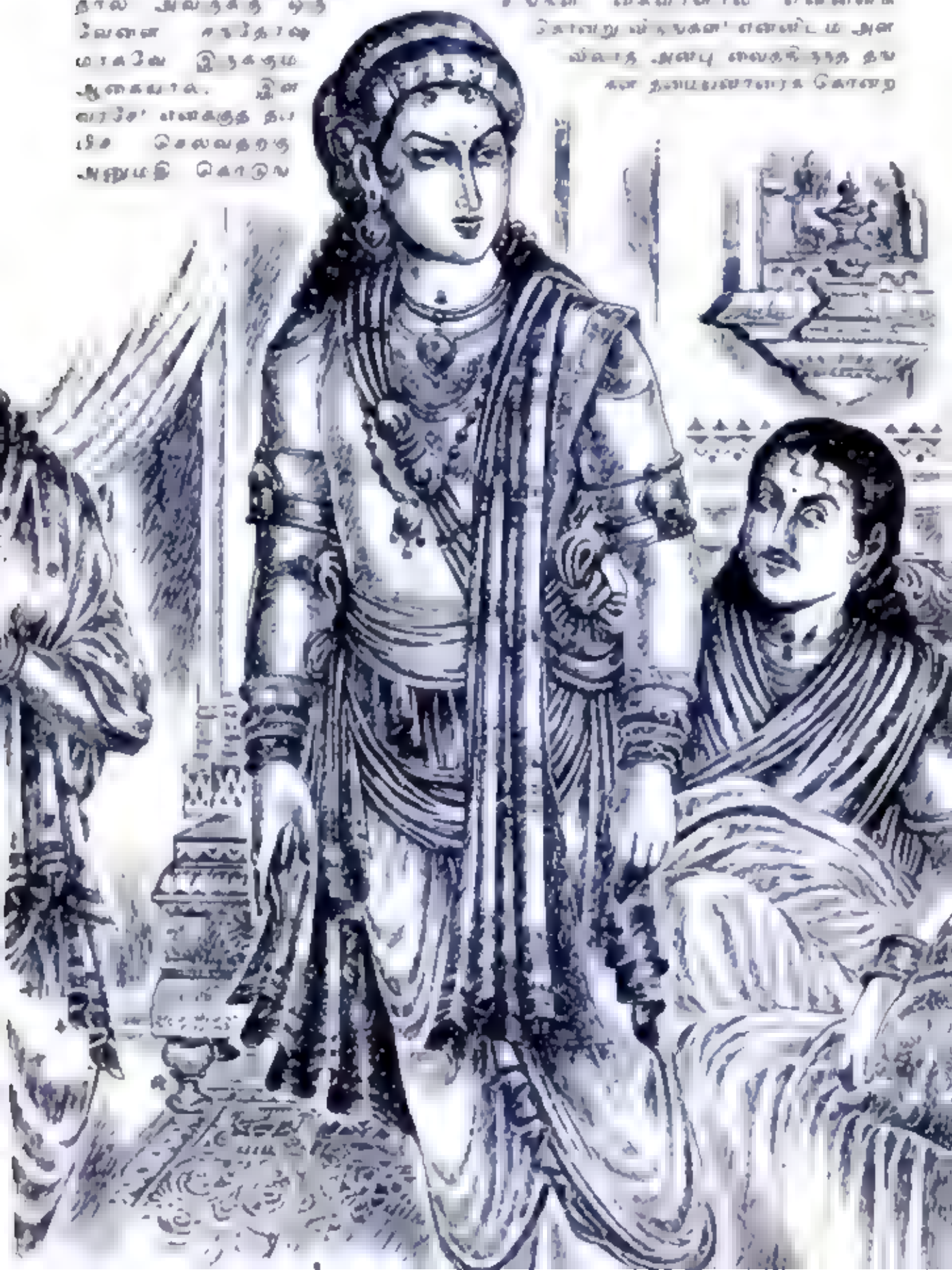
தடுத்தது என்பதைச் சொல்லி
என்னவாக குற்றமறவன் ஆகலாம்
அந்த ஒருவர் பெரிய பழுவை
டனரயாதான் கட்டித் தான் மானிகையில்
யாழக களஞ்சியத்தில் ஒளிந்திருந்த
என்னைத் திடீரென்று கடிதத்தைப்
பிடித்து இறுக்கிக் கீழ் தள்ளி நூல்களை
அடைத்து விழச் செய்தவர் அந்த வீரர்
பெருமகனாராகவே இருக்க
வேண்டிய என்று கனவிக்
கிறான் என்று யாதும் அவர்
அசமயம் வந்திருக்க முடி
யாது நதினினதேவி போல

சந்திக்கப் கொண்ட அந்தக் கிழ
வாதான் அவ்வாறு காளாழகன் என்
தாக உருக்கொண்டு மறைவிடத்
திறிந்தது அவர் என்ன நடக்கிறது
என்று பாப்பாதற்காக வந்திருக்க
வேண்டிய காளாழகன் என்வக
கட்டகத்தைச் சேர்ந்த இளம்பனகாரி
அவருக்கு இடையில் வழியில் வருவதற்கு
உதவி செய்திருப்பான் ஆனால் அந்த
மரபெதும் வீரருக்கு என்னை முதல்
முதல் பார்த்தபோதே என் மீது
வெறுப்பு உண்டாகியிருந்தது அந்த
வெறுப்பு பிறகு வந்ததை நான் அதிக
மாகியே வந்தது. அவர் என் உயிரை

அமரர் கவனி

காயபாற்றுலதற்காக புன் வந்து அபர
 உண்பவரில் உதகைதெ கொண்டு
 போவதில்லை காள் இருதப பவவக
 மான் பழி பூண்டு இருந
 தால் அவதகத முத
 வேளை சுருதாஷ
 மாகவே இருதகம
 ஆகையாக. இன்
 வரீச' எனக்குத தப
 பீச செலவதரத
 அனுமதி கொடுப

கள் படித்தால் தான் சரதாதி சென்று
 அபகி பாண்டிய தகதது மணி படி
 எவரடி தூக்கின் ஸ்ராததகடிய 'தெய்க
 கண்டிப்படியான அகலது தூபகியை
 உவகன் கையாளால் எவ்வளவு
 கொன்று வீடுபுகள்' எனவிட ம அள
 விடாத அளவு எவதகி தகத தப
 கள் தனமயவாளாக கொண்டு

பழியைச் சுமந்து வாழ்ந்ததில் கழிவில் ஏறப்படும கதிகு எவ்வளவு ஆனாக காதிர்கள்' அதைக் காட்டிலும் தங்கள் கை வாயினால் இரப்பது எனக்கு எவ்வளவு? ஆறுதலை அளிகரம்' அல்லது இத்தக கொடுமையானதாக கோமகன் கையினால் தங்களைத் திரைத்தாலும் பாதகமிடலை இவரும் தங்கள் தந்தை தமகனையுடைய இத்தக அநாதையின் பேரில் கருணை கொண்டு வாய்க்காக்கின் வாழ்ந்து வளாகரும் சென்றித்தவனைத் திருப்பவும் இவ்வுலகத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்துக்கொள்ள இத்தகவு இவர்களுக்கும் தான் தவறிச் செலுத்திய பாவ நிலை!"

இவ்வாறு வந்தியத்தேவன் கூறிய போது வாஸதி இளவரசனார் கோகல் கேள்விகள் ஏதாவது தங்களைக் கேள்விகள் இத்தக கதிகு வீரகதிகு போக கனத்தல் எதிரிகளுக்கு முன்னால் நின்று போரிட்டு வீர சோககம் அடைவும் விதப்படி இவ்வளவாய்' பெண்களின் கையினால் விவரம் அந்தகி சாவதற்குத் தவங்கி கிறாராம்" என்றான்

"இளவரசர் இவரும் தங்கள் தந்தை தமகனையும் என மீது சொல்லும் தந்தை மொழியினால் எனவனக் கொண்டு விவரங்கள் போலித்தகிந்து அதைவிட இவர்கள் கையினால் கந்தக அந்தகி இரப்பது விசேஷம் அல்லவா' என்றான் வானாதல் வீரன் வந்தியத் தேவன்

பி

குளமொழிவாரம் இத்தக பேசு கக்கலையெல்லாம் பாதி கவனத்துடனேதான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் அவருடைய மனத் திறதன் வேறு எதைப் பற்றியோ தீயி மாக்க சித்திக் துக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரன்றியது

சுட்டென்று ஒரு குதி துக்கது எழுத்து நின்று. "ஆகா' நான் முடிவு செயதுவிட்டேன் நானே சோழ நாட

புல சககாவாதகியாக முடிது முக கொள்வன நாதி நகர்பெல்லாம் மக்கள் அருளமொழிவாரமே திருமுடி து வென்றிடம்' என்று கோஷம் செய்கிறார்கள் போர் வீரர்களின் விதப்படி அதுவே அவர்கள் எல்லாருடைய விதப்படிதங்கடும் திறை வேறுவேறு எதற்காகத் தெரியுமா? உவ்வனக் குதும் அறவன் என்று விடுதலை செய்வதற்காகத்தான் அதனால் எனக்கு ஏதேனும் அபகீதகி வந்ததாக இத்தக வாய் தும்' அது எனனைப் பாதயாது' என போர் வீராதப் பாவமக் கொண்டு ஏறாசாக்கள் சேர் ஒருவேளை அந்த அபகீதகியைப் பார்ப்பதற்கு முயலலாம் ஆனால் மக்கள் அந்த நிலம் மாட்டார்கள் ஏறாசாக்கள் என போர் குதும் கமத்தத் துனித்தால் அது அவர்கள் போரில்லையே நம்மப்போர் சோகம்' கடமபூர் மானிக்கக்கு ஏறாசாக்கள் வித்தகத்து அழகத்து அவ்வளவு கொண்டு விட்டார்கள் என்று எனனால் திருப்பிச் சொல்ல முடியும் அதற்குக் கமபிக் கைத் துக்கத்துக்காகவும் இரண்டு கைத் துக்கத்துக்காகவும் அவர்கள் எல்லாவரும் தண்டிக்கவும் என்னால் முடியும் எது எப்படியானாலும் நானே முடிது முக கொள்ளப் போகிறேன் என தந்தை தமகனை இவர்களின் விதப்படித்துத் வீராதமாக நடத்தலும் நடப்பவன் ஆனால் உனக்கு எந்தவிதத் தீயம் நடவதை என்னால் பாதத்துக் கொண்டு பொறுத்திருக்க முடியாது' என்றார்.

வாஸதி ஒரே குதிக்கெடுத்துடன். "தங்களுடைய இத்தக வாதகைகளைக் கேட்பதற்கு இளையபோட்டி இவர்களை இல்லாமற் போனார்' அவர் முன்னிலையிலும் ஒருதடவை இத்தக வாதகைகளைச் சொல்லுவார்கள்" என்றான்

ஒரு தடவை என்ன' பல தடவை சொல்லுகிறேன்' காரியத்திலும் இத்தக செயது காட்டுகிறேன்" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

வருகியதேவன் தன் கண்களில்
துளித்த கண்ணீர்த் துடைத்துக்
கொண்டது. 'ஐயா' ஏழையும் அழைக்க
யுமா? எனக் காரணமாகத் தாய்கள் தல
களுடைய மன உறுதியை மாற்றிக்
கொண்டு முடித்துவிடுவதற்கு முன் வந்
தால், அது சோழ நாடு செங்குந்தம்
மாநகரம் உணர்வமையச் செங்குந்தம்
இருந்தால் மதுராந்தகம் தேவனா தான்
அந்த வளையில் அவர் முடித்து
சிற்றும் தத்திலிலொதலா பெண்
களைப் போல எதிர் பார்த்துக்கொள்
யாணம் செய்து இராஜ்யத்துக்காகச் சந்
முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறவா ஒரு சை
ராஜ்யத்தை ஆளத் தத்திலுள்ள யவா
வீஜயாவை சோழ நாடு மாந்தக் சோழ
நாடு அலங்காரத் சோழ செங்குந்தம்
இதற்கைய கொண்டுதான் இம் சை
கொண்டவா ஏறுவது சையாபா' இதை
இந்தாட்டு மக்கள் வீரமாய்க்கக்
வையப் ஒன்றுவிடலை' என்று தான்
தழதழக்கக் கூறினான்

'இதை உணர்ந்துதான் மதுராந்தகம்
தேவன் மாயமாய் மறைந்து விட்டான்
போய்விடுகிறது' என்றான் வானதி

'ஆம், ஆம்' அவளாத் தேடிக் கண்டு
பிடிக்கும் மாயத்தனத்தை இனி வரத்
விடப் போகிறேன் தானே முடித்துப் புக
கொணும் போகிறேன்" என்றார்
அருண்மொழிவர்மர்

இதைக் கேட்டுக் கொண்டே
அச்சமயம் அவ்வறையிலுள்ள
பிரவேசித்த குந்தவை கம்பி
அந்த ஆசையை அடியோடு
விட்டு விட்டு கனகசுர செங்குந்தம்
இல்லை, மணிமகுட நாடு இல்லை என
அருண்மத சோழ வானதி தந்தைச்
செங்குந்தத்தலை ஏறுவதெனவே என்று
செய்தம் செய்திருப்பதை மறைந்து விட்
டாயா' அவன் இல்லாமல் வெளிராத
பெண்ணை உன் அங்கில் வைத்துக்
கொண்டு நீ முடித்துப் புக கொளவதை
நான் ஒருநாளும் என கண்களால்
பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது'

என்றான்

"அகலா! அந்தச் சமயத்திலே மட்டும்
தாய்கள் தலகமைய வ கண்களை முடிக்க
கொண்டால் போகிறது தான் வேறு
மரணாலும் தலகக் கண்களை அச்
சமயம் பொத்தி உதவுகிறேன்" என்றான்
வானதி

பொன்னியின் செல்வா குந்தவை
யைப் பார்த்து, "சகோதரி! தலகக்
கொண்டவன் சைந்தருளாகச் சோழ
நாட்டையே அழைக்கின்றான் நடக்க
முடியுமா? நம் தந்தையோ இராஜ்ய
பாரத்தை இரக்க வைத்துவிட்டுக் கூர்
சைந்தரப் போக வேண்டுகொண்டு பிடி
வாதம் பிடிக்கிறார், மதுராந்தகம்
தேவனோ மாயமாக மறைந்துவிட்டார்.
வேறு வழிதான் என்ன? எப்படியும்
தான் முடித்துப் புக கொள்ளாமல் கூர்ந்து
போய்விடுகிறது' இராஜ்ய உரிமை
மறைத்து வந்த மூர்ச்சைத் தனிப்பாக
இருப்பது தலகத்தின் அகியாத
கொண்டே' இந்தக் கொந்தளிப்பை
எதற்குக் காலம் விட்டு வைக்க
முடியும்?" என்றார்

"தம்பி! ஒரு சத்தோஷ சமாளரம்
கனகசுர செங்குந்தத்தான தான்
வளர்த்து ஒடி வந்தான் மறைந்திருந்த
மதுராந்தகம் தேவா வெளியே விட்
டார், சோழ குலத்து முன்னோர்கள்
செய்த தலம் வீண் போகவில்லை'
இராஜ்யம் என்ன ஆகியது என்று
கவலைப்பட வேண்டியதெனவே அவ
வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் தான்
பிடிவாதம் பிடித்து அவர்களுடைய
மனைந்தம் செய்து வைக்க வேண்டாம்'
என்றார் இணையபிராட்டி.

இவருடைய உறக்கம் மற்ற
மூலகுலம் சிற்று வியப்பை
அளித்தது. சில நாட்களாகவே
குந்தவைய பிராட்டி மதுராந்தகத்தின்
முடித்து விடுவதற்கு சாதகமாய் நிற்கத்
தொண்டையான ஆளால் அந்தக் அவர்
தொண்டைய சைந்தரம் உடை யவா என்று
இதுவளையில் காண்பிக்கொள்ளவில்லை

பொன்னிய செல்வா அது சாபத்தான நம வியபஸப
அட கறிகொண்டு 'தேவி' அவா எங்கே மனங்கி நத்தா'
எதற்காக' எப்படி வென்பாடா' என்று கேட்டா

கமகது அருங்கேய அவா இ நகது வந்தா கம
மா தேதான கண்டி கொள்ள முடியாமற்
போய்ந்து கமர்' சேபியன மா தேலியின
தி நவயநரின சகிதகவாதான சோய சங்
காதலதிக ஏறத் தந்தவா சங் சித்
தப்பாவுகத்தாமி இந்ந பாஜயம் தயாய
மாக உரியது நீ மது ம புனையகா
என்ற எண்ணதகை அடி போதி விட்டு
விட்டு ஓர் அத்யதலகை கேள, கமர்'

பாது நானகது முன்
னான நம சித்தப
பாவுகது ஓர் பொய
கண்டா வந்தது
கொள்காரன ஓ நவய

அவர் பீது குதநீட்டியை விசி ஏறியத குறி பார்த்தான் அதை அவன் பார்த்து நத்தால் மதுராத்தகத் தெவின் உயர் போய்நகரம் போழ் குதநீட்டி இவ் கொந்த அகால் மாணம் ஏறிய பீது கும அப்படி போய்க் குதநீட்டி வீரா யார் தெரியுமா? தம் உயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்து தம் சித்தப்பாப்பைக் காப்பாற்றியவர் யார் தெரியுமா? என்று கூறிக் கொண்டு இளைய பிராட்டி தமது வீரோடாமன் கண்களை வந்தியத்திலைப் பேரின நீர்ப் பீனார் அந்தக் கண்களில் துடிப்பது அன்பும் ஆர்வமும் தன்நியை தன் மதிப்பும் ஆதர்வம் அன்புதாய்மை வந்தியத்திலைத் தெருள் அடிவாரம் வரையில் சென்று அவனைத் தீவர முக்காடச் செய்தன.

பொ

ன்னியின் செல்வரோ வியப்புக் கடவில் ஆர்த்த வராக "இது என்ன அக்கா! எனக்குப் புரியவில்லை" என போழ்நும் இது பற்றி எனக்குச் சொல்லவில்லையே!" என்றார்

"அவர் சொல்லியிருக்க மாட்டார். ஏனெனில் அவர் செய்த காரியத்தைப் பெருமைமைய அவர் உணர்ந்திருக்க மாட்டார் போழ் கும அவருக்கு எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்று அவருக்கே தெரியாது"

"அக்கா! புதிர் போடுவது போலப் பேசுகிறார்கள்' எல்லாம் ஒரே மாயம் மாயிருக்கிறதே' எவர்களை விடத் திகைப்புக்கு உள்ளாகக்கூடும் விவகாரமாகச் சொன்னால் தவிரது' இந்த வானாதன் வீரன் மதுராத்தகன் எப்படி எங்கே எந்தவித அபாயத்திலிருந்து காப்பாற்றினார்' மதுராத்தகத் தெவா இப்போது எங்கே?" என்று இளவரசர் கேட்டார்

"பொன்னியின் செல்வ! இந்த இளையும் சில வினாடிப் போய்த் தன் அவர் இவரு வந்து விடுவார்' நீ இங்கே வந்திருக்கிறாய் என்று தெரிந்து

இவ்வியம் அழைத்து வரச் சொல்லியிருக்கிறான் அங்கு வாய் மொழியாகவே கேட்கத் தெரிந்துகொள்' அங்கு எவ்வாறாயினும் கண்ணாடிப் பார்த்த பூவருடில் இவ் கேட்கத் தெரிந்துகொள்' இந்த அவர்களை வகுத்தொர்க்கை போலிருக்கிறது"

ஆம் அச்சமையம் அங்கு வெளியில் காலடிச் செய்க் கேட்டது. ஏற்று போகத்தக்கவாய் காது பேர் உள்ளே வந்தார்கள் மதனாதகர் அந்தத் தம் துடிவாக்கடியான பூவருடில் தெருள் அருகில் ஆசியலர்கள் வந்தார்கள்

தேதன் அமுதன் மட்டும் வழக்கத்துக்கு மாறாக விசித்தாயாக உடை அணிந்திருந்தான் தன்மையம் இளவாக்ககரம் அங்குப் பாப் பீதுமபாழம் அந்த குதநீட்டிய ஆர்வமையதாய் புனைத்திருந்தான்

இ

றைக்குள் வந்த கோஷடியினரை உள்ளே இத்ததலர்களைத் தெரிது வியப்புடன் பார்த்தார்கள்

"சகோதரி! மதுராத்தகர் வகுவார் என்னவல்லவோ சொன்னீர்கள்' அவரைக் காணோமே?" என்றார் அருள் மொழி

தாயி! இந்த உன் முன்னால் இளவாக்ககரம் அங்கு வந்திருக்கிறான் இவர்தான் சொல்லிய மாத்திலியைத் தவறியதில் எந்தவித சிவந்தான கண்டாக்ககரம் புகல்வா இவர்தான் காக்ககல்லாய் சித்தப்பான் மறை பூவா சிவப்பகந்த செல்வா இத்தனை காலமும் இந்தன் அருகில் என்ற பெயர் கடன் அருகாவாரம் செய்து வந்தார் இந்த தம் செய்த பாக்கியத்தினால் இவ்வறக்கு வெளியில் வந்தார் இவ்வாத்தான் காது தானாகத் முன்னால் கொடியோள் குருவன் பட்டியினால் குத்திக் கொல்ல மயன்றான் அந்தத் தந்தை இந்த வானாத குலவீரர் போழ் குதநீட்டி இளையிலொரு

உதவி புரிந்தா நமது முதன்மந்தியின்
பீடரான இரத வீர எவ்வண்ணவா இவா
சைவர் என்பதையும் பொருட்
படுத்தாமல் இவரைக் கோடவை கருது
கொண்டு வந்து சேர்த்தார்..."

இர சமயத்தில திருமளை குறுக
கிடந்த. "தேவி! இர சைவருக்கு நான்
எந்தவித உதவியும் செய்யவும் இல்லை,
செய்ய விரும்பவும் இல்லை வயங்கத்து
இளவரசனாய் படைக்கலை கொண்டு
வருவது சாதகியமாதும் பொருட்டு இவ
ருக்கு மாறுபடையம் புனைந்து யானை
யில் ஏற்றி வந்தேன்" என்றான்

குந்தனை ஆம் ஆம்' திருமளை
தம்பி இர வளையில் பித்தலி புரிந்த
திருக்கிறார் மதுராத்தகத் தேவருக்கு
இளவரக்க கிட்டம் அளித்து யானை
யில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தபோது
உணமையில் இரத நாட்டின்
பெருந்தனத்துக்குரியவரை அழைத்து
வருகிறோம் என்று தெரிந்தபாது
அவ்லது தெரிந்துகாண செய்தாரா
அதை நான் அறியேன்' எப்படி பித்தலி
இருக்க டும்' தம்பி' இதனை காலமும்
மதுராத்தகத் தேவா என்று நாம் எல்
லாம் என்னியி் குந்தவர் உணமையில்
மதுராத்தகத் தேவா அங்கு இவாதான்
சொழ் குந்தனை தலப் பயலாக மூக்க
மடலாட்டியின் வயிறில் உதத்தவர்
நாம் அறிய முடியாத இறைவன் திரு
விளையாட்டில் இவரை இதனை கால
மும் குடிசையில் வாழ்ந்திருக்கச் செய
ந்து ஆவியும் சொழா தொகுதியில்
பிரத்ததனாக வந்த குணாகசையகன்
இவரிடம் குடி கொண்டிருந்ததை நாம்
எல்லோரும் ஒவ்வொரு சமயம் பார்த்து
வியத்திருக்கிறோம் முன்னொரு சமயம்
இவா இரத வானா குந்தது விளையா
தப்ப வைப்பதற்காகச் செய்த முயற்
சியை நாம் அறியோமா? தம்பி!
உள்ளை இவரும் பூங்குழலியும்
கோடிகளையிலிருந்து நான்குபய
டிமை வளையில் கொண்டு போய்ச்
சொத்ததைத்தான் மறக்க முடியுமா'
இவாதான் உணமையில் நம் சித்தப்பா
என்பதை இன்று சேமியனை பார்த்தே

யின் வாய்மொழியாகவும் அறிந்தோம்.
இவரும் ஒப்புக கொண்டார் தம்பி!
இரதப் புண்ணிய தினத்தில் இவரை நம்
அண்ணனைக்கு வரவேற்கிறேன்
இல்லை இல்லை இவருடைய சொந்த
அண்ணனைக்கு வரவேற்கிறேன்
இதனை காலமும் நம்மை விட்டுப்
பாந்து வாழ்ந்தவரை இன்று நம்
குடும்பத்தோடு ஒன்று சேர்த்து
வருமபடி அழைக்கிறேன் இதனை
நானும் பிரித்திருந்தவர் நம்மோடு வந்து
சொந்த வைப்பதை எவ்வளவோ
விமரிசையாகக் கொண்டாட வேண்
டும் அதற்குத் தகுதியான காலம் இது
வன்று இதன் செய்தியை எவ்வளவு
தூரம் வெளியில் தெரியாமல் தமக்குள்
வைத்துக் கொள்கிறோமோ, அவ
வளவுக்கு நல்லது ஆகையால் தமக்
குள்ளியை இரத வைப்பதை நடத்திக்
கொள்ளலாம் சித்தப்பா' இப்படி
வாழ்க்கை தெரிவிப்பையப் பிரிவுக்குப்
பின்னர் இன்று சொழா குந்தனை வந்து
சொத்ததற்காக எங்கள் மகிழ்ச்சியை
பெற்று வந்ததில் தெரிவித்துக் கொள்ள
முடியவில்லை என அருமைச் சேகா
நாதன் வெளிப்பாடுக்குப் போகும்
போதும் சரி, திருமயி வரும்போதும் சரி,
அவர்கள் தெற்றியில் நான் திருத்த
பூசிக் குந்தகாத நிலைம் இருவது
வழக்கம் அது போலவே இன்று
திருமயி வந்து சொந்த தங்கை தெற்
ர்வல திருத்தும் குந்தகமும் இரு
கிறேன்"

வலிதம் கூறி விட்டு இளைப்ப
பிராட்டி குந்தனைதேவி சேத்
தன் அமுதன் என்று இதனை
காலமும் பெயர் வழங்கிய
மதுராத்தகன் தெற்றியில் திருத்தும் குந்
தகமும் இட்டார் அப்போது முதன்
மந்திர் அதித்தார் "சொழா குந்த
தோன்றல் இளங்கோ மதுராத்தகத்
தேவா நீநிழ் வாழக'" என்று ஆசி
கூர்னார் வாழக' வாழக'" என்று ஆழ
வாக்கடியான தம்பி எதிரோலி செய
தான்

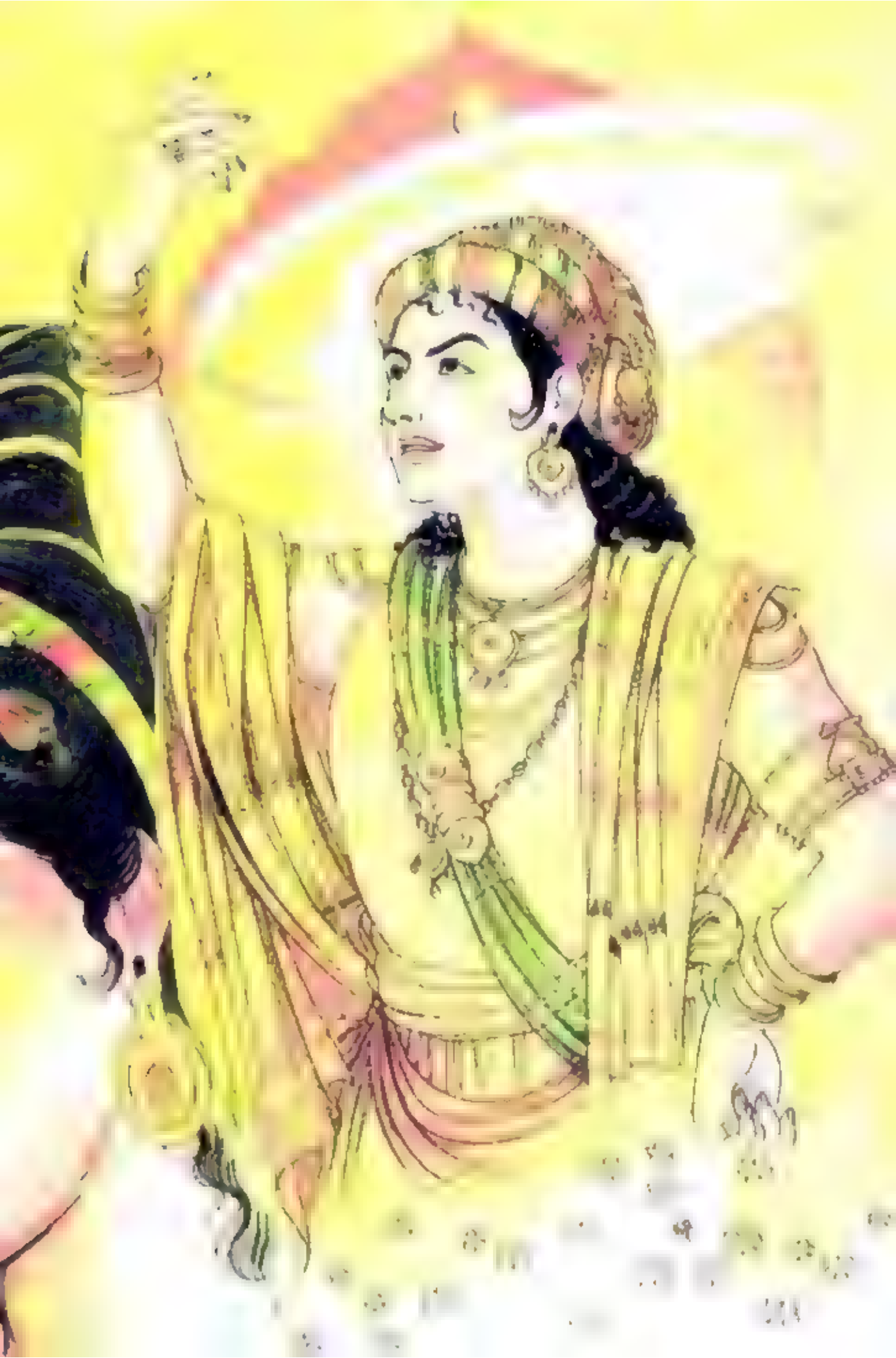
[illegible]

வந்தியத்தேவன், ஆகா' நான் முன்பு இவ் கொடிய சந்தர்ப்பத்தை
சேத்தன் அமுதன் என்கிற சிவபக்தகடவுள் இவ் பாவனையான வீர
இராஜகுமர எங்கையா ஒளிந்து கொண்டிருக்கத்தான் வேண்டிய
என்று எண்ணினான் இவ்வாறு இவ் கணகப் பந்தம் பூசுவத
வந்தக வந்த என்கத அடைக்கலம் கருது ஆகா' தது ஸ்ரீராமன்
ஒடவும் உதவி செய்கி நப்பா' இவ் கொடிய சந்தர்ப்பம் முன்பு
தான் என்கத சேயத் உதவியை எங்கத் பற்றாடிப்படி
செய்து அதுபுரியுங்கள் தங்களுடைய மருத பாரிசை
வைப்பதனைப் பாரகக கொடுத்து என்கககககககக
என்று வந்தகமாயத்தான் தக்கிறது என்ன செய்வான்
ஒரு விஷயத்தை எங்கத் மிக்க மகிழ்ந்து இவ் கொடிய
அமுதனாக்குக்கு சோழ சாமராஜ்யம் கொடுத்து
மாவதிலேகூட என்கரு அவ்வளவு நடக்க இவ்
என்கருக் கடல் கடக்க உதவி செய்கி இவ் கொடிய
அமமை மகாராணி ஆகப் போவதின்கொண்ட எங்க
குப் பூரிப்படி சமுதந்திர குமாரியின் ஆகா' உதவியை
இவ்வளவு வினாவில் திளைப்பாறப் போகிறது என்று
அவரே எதிர்பாரத்திருக்க மாட்டான் என்னவோ

குதவை குறுகிட்டு ஸுயா' காவகம் இம்-ஸ்ரம
சிவ தான இவ்வளவு அநகரமாகப் போய் உதவிய
தவறு அப்போது உடம்பு நலமாக உதவிய
ஒருவதால் உதவியும் வீணாவது ஒரே மய்யா
எனதான்

பின்னர், 'தமிழ்' அருளமொழி' இதன்மூலம் கவி
மும நமது அருளமொழி' பரிசுயம் கமது தி
மகனுக்கு மருமருது. இவ்வாறு என அருளமொழி
என்பதை இப்போது நாம் அறிந்துகொண்டோம்.
நமக்குக் கூட பன்னாய் மதுராத்தா முடிந்தவரை
அவ்வளவு திருபதியிலொமளிந்தது வீர சோழ
குலத்தில் நிறுத்தவாக்களி மருந்தக் கிவ்வாய்
குணாதிசயங்கள் அவரிடம் இவ்வாறு நமது பரி
சுயம் எவ்வளவோ முயன்று பரிசுயம் எவ்வளவு

அவருடைய உணர்தலில் ஏட்டவிலை விரம என்பது அவரிடம் மருத்துக்கக் கூட இல்லை அப்படியிருந்தும் ஒரு வாய் நாம் அவருக்கே முடிசூட்டு வதற்கு மனத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டோம் இந்தப் புதிய மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டுவதில் நமக்கெல்லாம் திருப்தி என்பது மட்டுமில்லை, குதுகலமும் பூரிப்பும் அடைகிறோம் உணவையும் வலலத்து இளவரசரையும் தடுக்கடவில் முழுகாமல் கரையேற்றிக் காப்பாற்றிய பூங்குழலி சிங்காதனம் ஏறுவதைப் பாராக்கவும் எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை நம் முதன்மந்திரி உடனே செய்ய வேண்டும்" என்றான்

"தேவி" பெரிய பழுவேட்டையா மனக் கவததுக் கடம்பூர் மானிகையில் என்ன நடந்தது என்பதைச் சொல்ல வேண்டும் பழைய மதுராந்தகத் தேவர் என்ன ஆனார் என்பது தெரிய வேண்டும் இந்த இரண்டு காரியமும் ஆவதற்கு முன்னால் மகுடாபிஷேகத்துக்கு நான் வைப்பது எப்படி?" என்றார் அதிருத்தர்.

"பெரிய பழுவேட்டையாரிடம் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன் பழைய மதுராந்தகரைக் கண்டுபிடிப்பது உங்கள் பொறுப்பு" என்றான் குத்தலை

பி

ப்போது சேத்தன் அமுதன் என்று நாம் இதுவரைவில அழைத்து வந்த இளவரசர் மதுராந்தகத் தேவர் பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்துக் கூறினார் - "இளவரசர்" தாங்கள் என்னைச் சித்தப்பா முறை வைத்து மரியாதையாக அழைக்கீர்கள் இவர்களும் என்னை 'இளவரசர்' என்று அழைக்கிறார்கள் ஆனால் தங்களை நான் மகனே' என்று அழைப்பது சாததியில்லை இருப்பதிரண்டு ஆண்டு எனிய குடிசையில் காலங்கழித்தவன் திடீரென்று இன்றைக்கு என்னைப் பேராசர் குலத்தில் பிறந்த

இளவகோவாகக் கருதிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை உங்கள் எல்லாருக்கும் ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொள்கிறேன் வந்தியத்தேவர் தப்பியோடிக் காரணமாக இருந்ததற்காக என்னைச் சித்தான பாதாளச் சிறையில் அடைத்திருந்தார்கள் அப்போது பக்கத்து அறையில் இருந்தவன் மூலம் இன்று வெளியான செய்தியை நான் அறிந்தேன் ஊமைத் தாயின் பிள்ளை அரண்மனையில் அரச குமாரனாக வளர்கிறான் என்றும், இராஜ குலத்துக் குழந்தை ஊமைத் தாயின் விட்டில் வளர்த்து வகுக்கிறான் என்றும் அவன் கூறினான் அப்போதே எனக்கு உண்மை தெரிந்துவிட்டது உலகம் போற்றும் செம்பியனமாதேவி என னிடம் காட்டிய அன்பின் காரணத்தை ஊகித்து அறிந்து கொண்டேன் அவர் என்றாவது ஒருநாள் என்னை 'மகனே' என்று அழைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பாடேன் அந்த ஆசை இன்று நிறைவேறி விட்டது இதற்கு மேல் நான் ஒன்றும் விசும்பவில்லை..."

முதன்மந்திரி குறுக்கிட்டு, "இளவகோவை" தாங்கள் விசும்புகிரீர்களா, இல்லைவா என்பது கேள்வி அல்லவே' எது நியாயம், எது முறைமை என்று தானே யோசிக்க வேண்டும்" என்றார்

"ஆகா" தன்றாக யோசியுங்கள், என்னைப் பற்றிய வரையில், யோசனை அவசியமே இல்லை ஏற்கெனவே நீர்க்கமாக யோசித்து முடிவு செய்துவிட்டேன் பூங்குழலி பலமுறை என னிடம் 'அரசகுமாரனை மணந்து அரியாசனம் ஏற்ப போகிறேன்' என்று கூறினான் அதனாலேயே என அத்தரங்கக் காதலை திராகரிப்பதாகவும் சொன்னான் அப்போதெல்லாம் 'பெண்ணே' உண்மையில் நான் அரசகுமாரன்தான்' நான் விசும்பினால் இந்தச் சோழ ராஜ்யம் என்னுடையதாகும்" என்று கூற என உன்னமும் நாவும் துடிதுடித்தன அந்த ஆரவத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன் நாடாளும ஆசை என உணர்த்தில் என்றும் புகலாகாதென்று

இறைவனை வேண்டிக் கொண்டேன்
அந்த எவராகியததை திறைவோற்று
பொது பெ பூவகுழலியைத் தியாகம்
செய்யவும் உறுதிகொண்டிருந்தேன்
நல்லவேளையாக இதரச் சமுதந்தி
குமாசி தனக்குத் தகுதியில்லாத
ஆசையை விட்டுவிட்டு, இந்த ஏழைச்
செவ்வாயத் தொண்டனை மனநது
கொண்ட மனமுலந்தான்."

பூவகுழலி இப்படி குறுகிட்டு, ஐயா
எனக்குத் 'தகுதியில்லாத ஆசை என்று
எப்படி கூறினீர்கள்' என்று உலகம்
ஆளும் சக்கரவாதத்தின் யாவதற்கும
தான் தகுதி உடையவனே அப்படியே ந
தும், தங்களை மனநது பூமானை கட
டிய பிழைப்பதற்கும் ஓட ம தளனி வத
தானைக் கழிப்பதற்கும் இசைந்தேன்"
என்றான்.

'அப்படிச் சொல், பூவகுழலி' என
தகுதியை தினைதாட்டி, இதுவே
பொதுமே' தகுதியும் தகுதியின்மையும்
எப்படி ஏற்படுகின்றன' பிறப்பு ஓகும்
எல்லா உயிராகும் என்று தெய்வப்படி
வரின தமிழ் மறை கூறுகின்றதை' ஆகை
யாக உற்றுணைய பழைய மனோ
ரதத்தை நீ இப்போது கைவிட்டு விட்டு
வேண்டாம் உன்னைக் கைப்பிடிக்கப்
போகும் இந்தப் பிரபல மகனாகும்
எவருடைய சொந்து சொல்லு' சித்
தப்பா' தாங்கள் தங்கள் பிறப்பின் உண்
மையை அறிந்த பிறகும் இந்த ராஜ்யம்
வேண்டாம் என்று எவராகியும்
கொண்டிருந்தது தியாயத்தான் அது தங்
கள் பிறவிக் குணத்தின் பெருந்தன்மை
யைக் காட்டுகிறது இப்போது தாங்கள்
எல்லாகும் சொல்லுகிறோம் சக்கர
வாததி சொல்லுகிறார், முதன்மந்திச்
சொல்லுகிறார், நானும் என சக்கர
தானும் சொல்லுகிறோம், என இது
வானதி சொல்லுவதுடன் அவனாடைய
பெரிய தகப்பனாருடைய மனதையும்
மாற்றி விடுவதற்கு ஒப்புக கொள்கிறான்
இப்போது என தாங்கள் மறுக்க வேண்டாம்"
என்றான் இளைய பிராட்டி
குந்தவை தேவி

தேவி' தங்கள் எல்லாகும் சொல்

லுக்கிரகன் ஆனால் இந்த ராஜ்யத்தின்
குடிபக்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்'
அது உயர்க்குத் ஒத்தேனென தெரிந்
தினது நாட்டு மக்களோடு பழகியுள்ள
எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் இந்தத் தகு
சையிலும் பழையான்றயிலும் தகு
தையிலும் கீழ்க்குடையிலும் நான்கு
பாடினத்திலும் ஜனங்கள் வந்தபாடி
என்ன என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரி
யும். பாண்டிய நாட்டிலும் பலவன்
நாட்டிலும் கொங்கு நாட்டிலும் ரா
நாட்டிலும் உள்ள மக்களின் வந்தப
பதையும் நான் கௌவியினால் அந்த
திருக்கிறேன் அந்நொழி வந்தப
திருத்திலும் வேண்டிய என்பதுதான்
ஏகோபித்த மக்களின் வந்தகு இவ
வளவு பெரிய பிராண்ட வேள்குதை
எதிர்த்து என்னால் இந்த முடியார்
நான் ஆசையால் பழைய இந்தப் பெரிய
சொழி சான்றாய்க்கு என்னால் ஆள
முடியுமா' உய்க்கு' தங்கள் எல்லா நா
'பழைய பழையதான் என்று சொல்
கிறவர் மீது ஜனங்கள் எவ்வளவு
வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார்கள் என
பதை நான் அறிவேன் அந்த வெறுப்புக்
கேட்காம என்னை உரிமையாளனாகி
விடப் பார்க்கிறார்கள்' வேண்டாம்'
வேண்டாம்' அவ்வளவு பெரிய தீயதை
எனக்குச் செய்ய வேண்டாம் நான்
உய்க்கு யாருக்கும் எந்தவிதத் தீயதும்
செய்யவில்லையே'

மற்றவர்களில் யாரும் இகரத் மறு
மொழி சொல்வதற்குப் பொன்னியின்
செல்வா கமரிப்பாகத் தடைநின்றது
தன்று. "இந்தப் பிரகம் இதுவான் தருக
தும்' தங்கள் இந்த அளவாகு வந்த ச
வத்தில்தான் சொழ ராஜ்யத்திற்கு என்
முடித்துடிக் கொண்டப் போகின்றேன்'
என்று வந்தியத்தேவரிடம் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தேன் அந்த திறைவோற்றியே
தீதின்மேன் முகம் எப்போட்டியின் தீ
வயிற்றில் சித்திர இந்த உதவாத் தீயுடின்
கருதையுமே அந்தது கொண்டேன்
இராஜ்ய உரிமை மாற்றி இனிப் பிரகம்
எதுவும் வேண்டாம்" என்றார்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எழுபத்து ஐந்தாம் அகவியாசனம்

விபரீத விளைவுகள்

கு

ஞானபுரி அரண்மனை
யின் அந்தரங்க மருந்தா
லோசனை மண்டபத்தில்
பரந்த கந்தர சோழ
சகலவர்க்கு தரிசு சிலகா
கனத்தில் விழிக்குதார

அரண்மனைப் பெண்டிரகனிட
முடிவாடாண்டாள் அவருக்கு
மதுபித்தம் அமர்ந்திருந்தாராக

சோழ நாட்டு அமைச்சர்களும் தன
பதிகளும் அரண்மனை நுழைந்தார்களே
சகலவரத்தின் முன்னாலே
வணக்கமாய் பாலகையில் தன்று
கொண்டிருந்தார்கள்

பெண்டிரகனிலே முதல் எம்பிராட்டி
யின் பெரியவாடகையும் சண்டை
பிராட்டி வானமாதேவியும்,
இளையபிராட்டி குத்தவை
யும், கொடுமபாளர் இள
வரசி வானதியும் காணப்
பட்டனர். அவர்களுடன்

அவரது நெருங்காத தங்கையிழை
தமையும சற்று தூரத்தில் காணப்
பட்டனர்

ஆடவர்களிலே பெரிய பழுவேட்
டையாரும், சின்னப் பழுவேட்டரை
யும் முதலிடத்தில் அந்தரத்தும்,
சேகரிப்பதி பெரிய இளையாரும்,
மினாதிடையார் மலையமாரும், இள
வரசர் அருள்மொழிவாமகும், புள
ளமார் பெரு மதுராதகத் தேவரும்,
பாருகிப்பதிப பாலவாரும், முதல்
மருத்திரப் பிள்ளை சற்று ஒதுங்கித்
தாமதமும் இருந்தனர்

சகலவரத் சபையில் கடியிருந்த
வர்களைக் கண்ணோட்டமாகப்
பார்த்துவிட்டு, அழைத்தவர்கள் எல்

அமரர் கஸ்கி

உரும வந்திருக்கிறார்களா' கி. பழி
மன்னரைக் காணோமே" என்றா.

'செய்வனாயிடுங் கனம் இப்போது
நான் கி. பழி வந்தான் தனதுபுற
மகனும் என்மில் இவ்வு வந்து போது
வாக்கள்" என்றான் பார்த்துப் போகின்.

"ஓ' கந்தமாநம் கி. பழி வந்து வட
டானா! என்ன செய்தி கொண்டு
வந்தான்' கி. பழி ஒடியவர்களைப்
பிடித்துக்கொண்டு வந்து விட்டான்"
என்று கந்தா சொழுவின்வினா.

"இல்லை, பிரபு! அவர்களைப்
பிடிக்க முடியவில்லை ஆனால் வந்த
பத்தேவனைக் கொண்டுவிட்டதாகச்
சொல்லுகிறான் இன்னொரு பத்தேவன்
காரண அகப்படவில்லையாம்' கி. பழிப்
போய் விட்டானாம்" என்றான்
பார்த்துப் போகின்.

பெரிய பழுவேட்டரைவர்
இப்போது ஒரு ஸூயகாரம்
செய்தார் அவர் ஸுதோ
சொல்லப் போகிறார்
என்று மற்றவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்.
ஆனால் அவர் ஒன்றும் சொல்ல
வில்லை.

செகாவாத்தி நான் செய்த தவறி
னால் இன்னும் என்னென்ன விளை
வுகள் தோழமா, தெரியவில்லை' முதல்
மந்திரி' என மனதில் உள்ள எண்ணங்
களை நீர் தவறு அறிந்திருக்கிறீர்
எவகதம் என குலத்துக்கும் மிகவும்
வேண்டியவர்களை இப்போது இப்போது
அழைத்திருக்கிறேன் ஏதற்காக அழைத்
தீர்கள் என்பதற்கும் என கந்தா
வும் தீதான் இவர்களுக்கு எந்த
துச் சொல்ல வேண்டும் என்னாக
காட்டிலும் தெளிவாக உபாசை
சொல்ல முடியும் அல்லவா?" என்
றார்.

"ஆகனா, செகாவாத்தி" என்று
முதல் அமைச்சர் கூறிவிட்டுச்
செபதியாரைப் பார்த்துச் சொன்
னார்.

"பல காரணங்களினால், செகாவாத்தி
தில்ல உள்ளம் புண்பட்டிருப்பதை நீ

கள் அணைவரும் அறிவீர்கள் அபி
மனபுணவையும் அவாணவையும் ஒத்த
விடாகி வீரவாய் வந்திருக்கின்றன
செய்ததில் நம் மன்னர் பரி கொடுக்க
ட்டிருந்து இன்னவாது இருந்த கார
ணம் இன்னும் மாமமாக இருந்து
வந்திருந்து ஏன்று ஆவந்த காலமாக
அந்த வீரத் தீரம்களை நம் அரசர்
பார்க்கவில்லை காஞ்சியில் போன
மாள்கை கட்டியிருக்கிற நகரத்தை
அப்போது வந்து தவறியிருக்க வேண்டும்
என்று கி. பழி செய்திருக்கிற மேல்
செய்தி விந்திரார் ஆவ்வும் செகா
வாத்தி போகவில்லை அதன் காரணம்
நீங்கள் எல்லாம் அறிந்ததே இருந்த
தந்தை மாநகரில் செகாவாத்தி சினைப்
பட்டினம் டரையின் பாதுகாப்பில்
இருந்து வந்தார் நாடு நகரங்களில் பல
வித வந்திருக்கின்றன உலாவி வந்தான் அத
தனைய சந்தாப்படுத்தி செகாவாத்தி
தந்தையின் விட்டுச் சென்றால், பழி
வேட்டரைவர்களிடம் அவருக்கு
நம்பிக்கை தவற விட்டதாக யாரிடமும்
என்னாக கூறும் அல்லவா' அதற்கை
என்னதற்குத் திட்டம் கொடுக்கச்
செகாவாத்தி விந்திராரின் நம்
அரசர் சொன்னதற்குத் கவனக்கூடிய
ஒரு செய்தியை நான் வெளிப்படுத்த
யாகச் சொல்கிறேன் அந்நகரம், இப்போது
கட்டியுள்ள மன்னர் தந்த தலைவர்கள்
என்னை மன்னிக்க வேண்டும் நம்
அரசர் கோமான் சில காலமாக உடல்
நோயுற்றுக் கால்களில் சகதியை இழத்
திருந்தார் அதனால் அவர் உள்ளம் நலி
வுற்றிருந்து ஆனால் அதைக் காட்
டிலும் அதிகமாக அவர் உள்ளத்தைப்
புண்படுத்திய மனதால் ஒன்று இருந்
தது சொழுவப் பெருந்திருந்திருந்த உற
துள்ளவர்களையும் பார்ப்பனாயாக அக்
தந்தது வி உறவு பூண்டவர்களையும்,
இருந்த பெரிய சொழுவ சாமாந்யத்தைத்
நாங்கள் எவ்வாறு தூண்டினோம் இருந்த
நீங்கள் ஒதுக்கிவிட்டோடுவார் வேற்று
மைப்பாடுப் பகைமை பூண்டிருந்தது
நம் செகாவாத்தியின் உள்ளத்தைப்
புண்படுத்தி உடல் நோயையும் வளர்த்து

வந்தது யானை மேல் துணி வீசி சொக்கம் அடைந்த இராஜாதித
தரின் தலைமையில் வீரர்கள் அனைவரும் ஒத்தொன்றாகக் கங்கைப் போரை
களத்தில் சண்டையிடமார்கள் அந்தப் போர்க்களத்தில், இராஜாதித
என்பாராத வீர

மரணம் அடைந்த
படியில் சேர்ந்த
எல்லாம்
தொடர்வியூர
ரது ஆவரம்
உலகம்
தையலித
தினாலும்

உறுதியினாலும் ஓர
றுமை யினாலும்.
இழத்த தொண்டை
மண்டலதையும் கங்க
மண்டலதையும்
திரும்பக கைப்பற்றி
னீர்கள். சேலூர்ப்
பொர்க்கைத்தில
பாண்டியர்களை முந்
வடித்துப் பாண்டிய
நாட்டைக் கைப்பற்றி
தமது தோ ஆளுகை
கள் கொண்டு வந்தீர்
கள். சிறு நாட்டிக்
மகிததளைப் புறங்
கண்டு புலிகொடியை
உயரத்தினீர்கள். இவ
வனவு அருமபெரும
காரியங்களை, நீங்கள்
அனைவரும் ஓடுமைப்
பட்டுச் சோழ சாடி
ராஜ்யத்தின் தலமே
உங்கள் தலம் என்று
கருதி வந்ததினாலே
சாதிக் முடிந்தது

அதற்கைய நன்
னிலைமை சில
ஆண்டுகளாக மாறி
விட்டது எக் காரணத்
தினாலோ உங்களுக்
கள் மன வேறுபாடு
ஏற்பட்டு விட்டது
இரண்டு கட்சியாகப்
பிரிந்து விட்டார்கள்
இந்தப் பிணவை நீக்க
வேண்டும் என்று நட
அரசர் பெருமான எவ
வனவோ பாடுபட்
டார். தமக்குப் பிறகு
அரக்கரிமை வாருக்கு
என்பது பற்றித்தான்
உங்களுக்கள் வேறு
பாடு எப்பதை அறிந்
தார். நீங்கள் வாகும்
அதை தோழகமாக்க
சக்கரவர்த்தியிடம்
சொல்லுவிடுவதை
ஆனாலும் இணையற்ற

குன்றிய பேராயன் தம்" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"பெரியோர்களை" இதைப்பற்றி ஏன் இவ்வளவு யோசனையா வாய்ப்பித வாதம? இந்த சிறுவன் கூறுவது அதிகப் பரிசுவகையாக இந்த நான் மன்னித்து அந்நூல்கள் குற்றவான் தண்டிக்கப்பட வேண்டாம்" இவ்வாறு கரிகாலன்ை கொன்றவனுடைய என் சக்காதரியன் வாய்க்கையையப் பார்த்து அவனைப் பைத்தியமாக அடித் தவறுதலான பாகுடன் வந்தியத்தவனான நான் என என வேகமாக கொன்று விடுதல் துடிக்கின்றான் இவனுடைய என் வந்தியத் வசாரனை" என்றான் கத்தமாறன்

மு

தன்மத்திரி முதலில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோதே கத்த மாறன் அங்கே வந்து விட் டான். அவன் வந்திருந்ததை அவன் குரலைக் கேட்ட

பிறத்தான் பற்றவர்கள் கவனித்தா ள்.

அவர்களில் பெரிய பழுமேட் டனையா மேளவிய தாலில் நடவன் தாறுடன் கமழ்ச்சு சம்பவனையகந்த இயம்பப்பட்ட பள்ளை வந்து பிறத் தானோ" என்று முன்றுமுன்றுததார்

முதலாகத்தா அந்தந்தா கத்தமார் வந்தியத்தவனை நீ வேல் எந்தது கொன்று சண்டைதான்" அவனை நீ பார்த்தாயா" இது போகதில் அவ்வா அவனை நீ துத்தச் சென்றாய" என் றார்.

"முதன்மத்திரி! உங்களுக்கு என் பேரில் எப்போதும் உங்களை இவன் செய்பதை அறிவேன் இவனாக இந்த தன்னால் ஆளாத தெரியாமல் போகுமா?"

"அவனுடைய விளையாட்டு" உன்னுடைய சண்டை போடவில்லையா?"

"ஆமாம், என்னுடைய வித்தியூம் தங்களுக்கு தமக்களைக் கொடையாதுதான் ஆனாலும் சைகவாததில் உலின்ன னப்பித்துக் கொள்கின்றன ஒடியவர்கள் இன்னும் போ ஒதுவன் சில வந்திய களாக நட பாதாளச் சிவையில் தந்த

பைத்தியக்காரன் அவன் எவனைத் தடுக்க வத்தன்ததப்பாது இன்னொ ருவன் ஆற்றின் அக்களையை நெருங்கிக் கொண்டு தந்தான் வேல் எந்தது அவனைக் கொன்றான் அவன் வானாகுதது வந்தியத்தவனாகவே இருக்க வேண்டும்.

"இந்தது போனவனுடைய உடலை நீ உவனுடன் எடுத்துவரவில்லையா?"

நீ இப்படிச் சத்தெகிப்பீர் என்று தெரிந்திருக்கா வடவாறு வேன் வத்தில் இவனுடைய கொஞ்ச நுடம் கேட்புப் போய் தாப்பன் ஆனால் இந்த மத்திரிவாசனை சண்டைத் வந்திருக்க முடியாது" என்றான் கத்தமாறன்

ஆமாம் நீ வாய்மன்தந்தால் பெரு வந்தா மாயித் தந்தம்" என்றார் தளபத் தினைப் பழுமேட்டரைவர்.

தமன்! வந்தியத்தவனைத் தேடிப் பிடிப்பதை உங்களுக்கு என்ன அவ்வளவு சித்ததை" என்று பெரிய வேளார் புதி லிக்கிரம கேசரி கேட்டார்.

இதைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? என்னுடைய விட்டில் அந்தத் துயரச் சம்பவம் நிகழ்த்து சண்டைக் துர வாளி அகப்பட்டாலிட்டால், என் பேரிலும் என் தந்தையின் பேரிலும் தங்கள் சந்தேகப்பட மாட்டீர்களா?"

கி

நகர சோழர் தலைவிட்டு, "மீன னாய்! கத்தமாறா! அப்படி வேல்களும் வேறு யார் சத்தி கப்பட்டாலும் நான் சத்தி கப்பட மாட்டேன் உன் தந்தைக்கு என்னிடமுள்ள பகந் திகவாசத்தை நான் அறிவேன்" போகட்டும்! பெரிய சைபுவரைவர் எங்கே?" என்றார்.

"சைகவாதத்" எங்கள் குடும்பத்தின் அவமானத்தை நீர் இன் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது நான் வந்தியத்தவனைக் கொன்றுவிட்டுத் தி துடிக்கியதாக என் கந்தையிடம் சொல்லிக் கொண்டு சத்தினை அதை என் தங்கை மணிமேகலை கேட்டுக் கொண்டு தந்தான் நான் கூறியதைக் கேட்டதும் அவன் எவனைய் கத்தி யால் குத்திக் கொல்ல வந்துவிட்டான் அவனைச் சாத்தாப்படுத்த அவனுடைய

வெறிபைத் தணிக்க
என தந்தை முயன்று
கொண்டிருக்கிறார்
வினாவில் வந்து விடு
வார். இந்த மந்திரர்
லோசனை சபையில்
என்ன முடிவா
கிறதோ, அதைத்
தாமும் ஏற்றுக்
கொள்வதாக என்
னிடம் சொல்லி
அனுப்பினார்" என
றான் கந்தமாறன்

"அப்பனே! உன்
சகோதரி முன்ன
மேயே 'இளவரசரை
தானதான் கொன்
டேன்' என்று பித்
துப் பிடித்தவன்
போலச் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான்
அல்லவா?" என
றார் கிழவா மலைய
மான்

"ஆம், ஆம்! வத்
தியத்தேவன் செய்த
ஏற்றத்தை மறைத்து
அவனைத் தப்பிவிட
பதற்காகவே அவ
வாறு அவன் சொன்
னான். அப்போது
அவன் முழைப்பைத்
தியமர் கிவிருக்க
வில்லை. இப்போது
பைத்தியம் முற்றிப்
போயிருக்கிறது. எங்
கன் குலத்தின் துர
நிராட்டம்!" என
றான் கந்தமாறன்

"இளஞ் சம்பு
வரையரே! வத்தியத்
தேவராதான் இள
வரசர் கரிகாலரைக்
கொன்றதாக அவ
வனது நீர்மான
மாயச் சொல்கிறீர்!
அது எப்படி? நீரே
உம் கண்ணால்

பாத்திரம்' அல்லது பாத்ரவாகன யாத்ரூப கோளவாகனம்' என்று முதன்மத்திரி கேட்டார்.

"அமைச்சர் ஐயா! கைப் புண றுக்குக் கண்ணாடி பிவனம்' இன் வாய் இருந்து கிட்டுக இடத்தில் அத வானா தல் வீரனதான் இத்தான் அவன் புகததைப் பாத்ரவாகன குற்றவாளி என்று எழுதி ஒட்டி வித்தது போல் தெரிந்தது அதுவா பத்து இன்னயாணியின் அதப்பயா அங்க இவன் பிவறு எதற்காகப் போனான்' குற்றவாளியில்கா விட்டால் பாதாளச் சிறையில்லித்தது ஏன் தப்பித்தது ஓடிவிடுக பிவனம்' என் றான் கந்தமாறன்.

'பாதாளச் சிறையில்லித்தது தப்பி ஓடியவனைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்து ஒப்பளிக்கத் தொறுப்பை முதன்மத்திரி ஏற்றுக் கொண்டார் அதை இத்தச் சமயத்தில் ஞாபகப்படுத்துகிறேன் என்றான் பாத்ரதிபேதிரன்.

"பல்லவர் குலக் கோமகனே! நான் அவலாறு ஏற்றுக் கொண்டது உண்மை தான் ஆனால் இளஞ் சம்புவரையர் இவ்விதம் தாபம் கீழ்ப்பதற்கு விசாரித்து ழடிவு செயது குண்டைகளையும தீண்டு பிவறி விடுவார் என்று நான் என் பாரக்களில்லை வந்தியத்தேவனும் பர மையாள் வானா தலத்தில் தீதான் தியவா இவருடைய புதானகயா புத சமயம் பெரிய திராஜயததைப் ஆண்டார்கள் போழா குலத்துக்குப் பெண் கொடுத்து சேவு பூண்டார்கள் துறுதல் மனனா குலத்தில் வந்தவர்கள் மீது குற்றம் ஏற்பட்டால், கைகர வாததியை தாபாளத்தில் விசரித்து ழடிவு செயவதுகான மரபு' என்றார் முதன்மத்திரி அத்தததப் பிரம் மராயர்.

"ஐயா! சிறையில்லித்தது தப்பி ஓடிய வனை உயிர் தள்ளவனாகப் பிடித்து வரலாம், அல்லது உயிரற்றவனாகவும பிடித்து வரலாம் என்பதும் மரபுதான்' என்றான் பல்லவர் குல வீரன் பாத்ர திபேதிரன்.

வந்தியத்தேவனை உயிரற்ற வனாகவும இளஞ் சம்புவரையர் கொண்ட வாமலளப்ப' வடவாறு வேளத்தில் விட்டு விட்டலவலா வத்துவிட்டார்' என்றார் முதன்மத்திரி அதிருத்தர்.

இச் சமயத்தில் பெரிய சம்புவரையர் அதை மத்திரா கோசனை மண்டபத்தில் பிரவேசிக்கவே எல்லாரு டைய கண்களும் அவாபால் தித்தமின அவா புகத்தில் குடி கொண்டிருந்த பிவதளையை அளவவரும் கவனித்தார் கள்.

கத்தமாறன் அவா அதில் சென்று மெல்லிய குரலில், "மணிமேகலை எப்படி இருக்கிறாள்" என்று கேட் டான்.

சம்புவரையர் "அப்படியேதான் இருக்கிறாள் உன் அளவையை அவ னுக்குக் காவல் வைத்துவிட்டு வந் தீகள்' என்று உத்த குரலில் ஏற்றுக் கடுமைபாகவே கூறினார்.

கைகரவரத்தி சம்புவரையரைப் பாத்ர ஐயா' தாபகன தபகன செல் வக் தமாரியின் அதில் இருப்பது அவசியமானால் அவவாற்ற செய் வார் காமுடைய ஆலோசனையை காளை வைத்துக் கொள்ளலாம்" என்றார்.

இருண்ட, பிப்புபிவ' அவன் அதில் காவ இருந்து பயன் ஒன்றுமில்லை என குராலன் கை பிவலிவால் உயிர் துறந்த வானாதல் வீரன் வந்தியத்தேவன் மீனம் சயிர் பெற்று வந்தால் ஒரு வேளை பயன்படலாம்" என்றார் சம்புவரையர்.

அவா பிச்சில் தொனித்த வேதனை சிறைத் துயாழா மனக் கசையும் அத கசைபயில் சிந்து தீதாம் மேளமம் குடி கொள்ளுமபடி செய்ந்து.

முதன்மத்திரி அதிருத்தர், "ஐயா' தபகன மான்கையில் நடந்த விபரீதச் சமயவகதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருத்தாம் இவ்வாசா தபகன மானி

யில் அகால மாணம் அடைப தோர்
 னோல தங்கள் உள்ளம் எவ்வளவு
 னபடபுருகிறது என்பதை தாங்கள்
 மனதும் உணரத்தக்கதேராம்
 தந்தை தங்களை எந்த விதத்திலும்
 பாதுபாடுக்கூட சேகரவாததி விருடப
 லலை ஆவாந்நம் நாதி தகவகனின்
 னாவிராமான வதந்திகள் பாவா
 மிதகதம் பொதுகு இளவரசனின்
 மாணம் எவ்விதம் தோந்தது என்று
 சசயமாகத் தெரிந்தால் தவ்வது
 கல்வா? இந்தச் சபையில் கூடி
 யளவர்கள் அவ்வாறு கத்துகிறார்கள்
 எதைப் பற்றித் தாங்கள் ஏதாவது
 கரியப்படுத்திவதற்கு இதுகிறதா?
 ரணர் குவந்து வத்தியத்தேவ
 ரால்தான் இளவரசனின் மாணம்
 தோந்தது என்று இளஞ்செம்புவனையா
 ருக்கிறார் தங்களுடைய கத்து
 ன்னர்" என்று கேட்டார்.

செம்புவனையா சிறிது தோம திகைத்து
 ன்றார். பின்னர் தாலாபுறமும்
 ஈரத்தார் அவருடைய பாடலை கந்த
 றாண் பேசில் விழுக்தும் "ஆம், ஆம்"
 'நக புடவ அவ்வாறுதான் அன்றாக
 ம் கொண்டான். அதை தான்
 மயலிலை இன்றும் துடயலிலை
 டுவன வாததையைக் கொடு இள
 ரசர் கரிகாலரைக் கடம்பூர் மானி
 யக்கு வதம்படி அழைத்தேன் அத
 மால் இதனை விபரீத விளைவுகள்
 தாந்துவிட்டன என்கதம் என துத
 கதம் என்றும் அழியாத அபகீர்த்தி
 தபட்டுவிட்டது" என்றார்.

கிழவா மலையமான் இப்படியி
 டரலில், "செம்புவனையார் பற்ற வேளா
 ராம் கருத்து கருதுவிட்டது" தக்க
 ன்ணத்தது தமதான் தாங்கள் என
 பரப்பிள்ளையைத் தங்கள் மானி

கைக்கு அழைத்தார்கள் கரிகாலனுடைய
 மாணத்துக்குத் தங்களைப் பொறுப்
 பாகக் இயக்க யாதம் எண்ணவில்லை
 ஆனகயினால்தான் உண்மையை அறிய
 வீ தம்புகிறோம்' அதற்குத் தாங்கள்
 உதவி செய்தால் தவமாய் தகவும்" என
 றார்

'நான் என்ன உதவி செய்ய முடி
 யும்' என மகன் ஒன்று சொல்லுகிறான்.
 அதற்கு தோமாநாக என மகன்
 இயைனாவது சொல்லுகிறான் இரவர்
 பேசையும எனவால் துடய முடிய
 விலை என்கதம் உண்மை தெரிய
 விலை கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில
 விட்டதுபோல இதுகிறது உண்மையில
 நடத்ததை அறிவதற்கு என்னைக்
 காட்டிலும் தளர்த்திகாரி பெரிய
 படிவேட னைய! உதவி செய்யக்கூடும்
 அவரைக் கேளுங்கள்' அவர்தான்
 எக்காவற்றுகதம் மூல காரணம் அவர்
 தான் முதன்முதலில் மதுராந்தகத்
 தேவரை இரகசியமாகக் கட்டிபூசுக்கு
 அழைத்து வந்தார் என மகனை அவ
 ருக்கு மாணம் செய்து கொடுக்கும்படியும்
 சொன்னார் அதிலிருந்து என குடும்
 பத்துக்குச் சவியன் பிடித்தது அந்த
 மதுராந்தகத் தேவரை இப்போது மாய
 மாய மாற்றது விட்ட தாக அறிக்கிறேன்'
 பின்னர், பெரிய படிவேட்டனையா
 தமது இளைய ராணியை அழைத்
 துகொண்டி வந்தார் காலசியிலிருந்து
 இளவரசனையும் வாய் பண்ணிவார
 இரண்டு பேரையும் என மாளிகையில்
 விட்டு விட்டுப் போய்விட்டார் என
 போனார் என்று கேளுங்கள், அவரு
 டைய இளையராணி இப்போது எங்கே
 போனார் என்று கேளுங்கள்..."

வலிதம் செம்புவனையார் வெந்
 கொண்டவர் போல எதை
 பெய்கலாமோ பேசிக்
 கொண்டே போனார்

சேகரவர்தி குறுகவிட்டு.

போதும! போதும! திறத்துங்கள்' இக்
 னாவேதான் நடந்துவிட்ட காரியத்தைப்
 பற்றி விசாரணை ஒன்றும் வேண்டாம்

என்று நான் சொன்னேன். நீங்கள் கேட்கவில்லை ஏற்கெனவே உங்களுக்கும் இதுகூடம் வேறுபாடு இப்போதுதான் புதிய பூசைகள் வேறு வேண்டாம்? சம்பளம்தான்? உங்கள் மானிக்கையில் நடத்தத்தகுந்த நீங்கள் போதுபவர்களில்லை அதனாகையால் உங்களை உடனே பாதாளச் சிறையில் விடுத்து விடுவீர்கள் சொன்னால் என் விடப் புகலைய அகால மாணம் அது உத்தரவு என்னுடைய பன்மையான பாவங்களுக்கான காரணம். யார் பேரிழைந்தாலும் இல்லை அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம் பெரிய பழியை உடையதும் எதுவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை” என்றார்.

அப்போது பெரிய பழுவேட்டையார் மெம் கூறுகின்றபடி போலி தொண்டையைக் கண்டதற்குக் கொண்டு போனதுதான் பேசினார் - “சோழா தங்க இளையன்” கருணை கூர்ந்து மன்னிக்க வேண்டும் நான் பேசாமலிருக்கலாகாது என மனத்திம் உள்ளதைக் கூறிய ஆக வேண்டும் உண்மையை உண்மை அந்தப்படி சொல்லியே ஆக வேண்டும் ஆம் பெருமான்” உண்மையை எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும் என்றும், சொல்லாமல் என நீதிக் குறையை நீக்கவேற்றி விட்டால் என்றும் எண்ணியதுண்டு ஒரு காலத்தில் நானும் வேளைக்காரப் படைகத்த தலைவனாயிருந்தேன் சோழா குலத்தைச் சேர்த்தவர்களுக்கு ஆபத்து வரவராததில் காப்பாற்ற முடியாவிட்டால் என் தலைகை நாளே வெட்டிக் கொண்டு உயிர் வந்தேன் என்று பிரதிகளாகச் செய்திருந்தேன் ஆதிக்கக் காலமாக காப்பாற்ற என்னிடம் முடியவில்லை ஆகையால் என நீதிக் குறையை நீக்கவேற்றியே நீ வேண்டும் அதற்கு முன்னால் எனக்குத் தெரிந்த உண்மையைச் சொல்லிவிட்டுத் தப்பிச் செல் இல்லாவிட்டால் விண்ணப் படைகள் சந்திக்கக்கூடிய ஏற்பாடு விண்ணப் படைகள் கைத்தப்பட்டு எதுவாகும்”

வவாறு பெரிய பழுவேட்டையார் கூறி நிறுத்திய போது அந்தச் சபையில் பரிபூரண மௌனம் குடி கொண்டிருந்தது எல்லாருடைய உள்ளமும் ஒருமனம் கனிந்து உருகிவிட்டது

சக்கரவர்த்தி தழதழத்த குரலில், “மாமா” என்று போயியங்கள் எதற்காகத் தாங்கள் நடந்து போன காரியங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்” இறந்தவர்கள் உயிர் திரும்பி வரப் போவதில்லை தாங்கள் மனமறித்து சோழ குலத்துக்கு எந்தவிதத் துரோகமும் செய்ததற்கு மாட்டார்கள்” ஆகையால், நடந்து போனதை மறந்துவிட்டு இனி உங்க வேண்டியதைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்” என்றார்

இல்லை, ஐயா” நடந்து விட்டதைப் பற்றி நான் பேசியே ஆக வேண்டும் சோழா குலத்துக்கு நான் எவ்வளவு பெரிய துரோகம் செய்வதற்குத்தான் என்று கூறியே நீ வேண்டும் தங்களுக்கும் எனக்கும் குலதெய்வமான தூக்காக்கிவிதான் அவ்விதம் தோரமல தடுத்தான் அந்த அளனை பரமேசுவரிக் குள காவிகளையைச் செலுத்தியே நீ வேண்டும்” கருணை கூர்ந்து நான் சொல்லப் போவதைச் செலி கொடுத்தேன்” இளையன்” என்றார் பெரிய பழுவேட்டையார் அவர் பேசுவதைத் தடை செய்ய முடியாது என்று கண்ட சக்கரவர்த்தியும் கமமா இருந்தார்

எனார், பெரிய பழுவேட்டையார் தாம் மூன்று ஆண்டு களுக்கு முன்னால் சாலை யோரத்தில் தங்கினியைச் சந்தித்து அவன் பேரில் மோகம் கொண்டது முதல் நடந்ததையெல்லாம் ஒவ்வொரு மறைக்காமல் எடுத்துச் சொன்னார் தம் சகோதர சினைப் பழுவேட்டையார் அடிக்கடி எச்சரிக்கை செய்தும் தாம் பொருட்படுத்தாததைக் கூறினார் நத்தினியின்

தூண்டுதலின்றியே மதுபாத்தகத் தேவ குகதல் சேரடி விவகாரத்தைத் தீர்மானமாக எண்ணியதையும் அதற்காக பற்றிற்சொற்களையுடைய சேரத்து சக செயததையும் கூறினார். கந்தவயின் மூடு படைகளில் மதுபாத்தகத்தை அழைத்துப் போனதைப் பற்றியும் சம்பவமையா மாளிகையில் தாளாவை நடத்தக் கூட்டத்தைப் பற்றியும் கூறலாம். முதல் பாகத்தில் வந்தவதே தேவன காரணமாகவே கந்தவயின் போல தமக்குச் சந்தகம் சந்தித்து என்று அந்நிந்தது பாய்மைய தா. செ சக காரர்களைப் பற்றி யோசனை தோன்றியது என்று தெரிவித்தார். ஆனாலும் அவ்வப்போது கந்தவயின் போகமாகிய மானை தம் அஞ்சல மறைத்து வந்தது என்று துயரத்தோடு எடுத்துச் சொன்னார் கடைசியாக, கொள்ளித்து சடைப்பு என்னவந்தது திகழிக் கொண்டு தனார் பாய்மைய தா. செ சக காரர்களின் கிட்டி மகிழ்ச்சிதென்று அந்தது கொண்டு டத்தைப் வினாத்து கீதமாதிக் கட்டிச் சென்றதையும் கூறினார். வழியை காணாமல் சைவனார் போல வேண்டியுண்டதையும், இரோமவகாரத்தின் உதவியின்றி தூக்கிய வழியைச் சென்று அக்கப்பாத்ததை அனா தகனத்தையும் யாத்த களஞ்சியத்தின் மூலத்திந்தது கந்தவய்க்கும் இளவரசருக்கும் நடத்த சம்பாஷணையை ஒட்டிக் கீதம் தம் ஆவத தினால் ஒரு நிமிடம் தாமதத்தினையும், அதற்குள் இளவரசர் மாண்டு விட்ட ததையும் தெரிவித்தார். அவ்வாறு தாவதவதற்காகத் தாம் பாய்ந்து சென்ற போது விளக்கு அணைத்ததையும் தமன்மய பலா சூழ்ந்து காணியதையும் தாம் ஸாசனையற்றதையும், பச்சை மடைக் குளத்தில் தமக்குப் பிரகார வந்ததையும், பின்னர் தீர்ப்பி வந்ததையும் விவரித்தார்.

‘சக்கரவாதகி’ இவ்விதம் சேரடி குலத்துக்கு தாம் பெருந்து போகச் செய்தவனானே பாய்மைய தா. செ சக காரர்களுக்கு என்றுண்டிய அண

மன்னவிலேயே தீட வகொடுத்ததன் கப பாய்மைய போகவிந்ததில் தந்து அவர்கள் சகச் செய்துக்கு வேண்டிய போது கொண்டு போக அனுமதித் தேவ தபகனையும் தபகன புதவனான தீதவனையும் ஒரே சாயத்தல் கொண்டு வந்ததற்கு அதற்கு சக காரர்கள் திட்டமிட்டார்கள். தங்களைச் செவிரும் ஊமைமையான ஒரு தேவையப் பெண் பண தவ உய்வாக கொடுத்தது கப பாய்மைய போனவயின் செவ வனாக தேவைய அஞ்சல மிகுமையின் ஒரு யானை கப்பலாற்றியது தாம் ஆகத்த காதலனாக காதல் புதவந்து தீதவயுற்றான். அவருடைய அகால மாணத்தற்கு தான் ஆதிமீதுய் கதி ள்ளும் புடிவீழும் காணாமல் இவ் றுயர் தூக்கிப் பரிசுக் கவியின் சந்தி கை தான் எடுத்துக் கொண்ட பரிசுக் கவியை தீக்கி தீண்டுவிவந்துவேன் என்று கூர்விடிக் தம் தீண்ட காதலில் பிடித்து வந்த மாணை வினவார் அவரு டைய போகத்ததை அந்தது கொண்ட அணைவதும் தீடுக்கில் பெய் பிரமித்து விவராகள சிந்து சிந்தாக அவர் அந்த கில் தெருவிய வந்தி வந்த போனவயின் செவவாய் பெ சா தேன்று பாய்ந்து போய் படி வேட்டையாடின் வான் ஓங்கிய காதலை இறுக்கிய பிடித்துக் கொண்டார்.

‘றுயர்’ பொறுங்கள்’ வழிவழியாகச் சேரடி தந்தது மன்னர்களின் படி துட்டு விழாயின் போது படிவேட்டை மன்னர்களின் கிட்டத்தை எடுத்துத் தனவின் எவப்பது வழக்கம் என்பது படிவேட்டைத் தீய போதும் தபகன ஆவி வந்த காதலனானதாம் படி துட்ட வேண்டாம் அதற்குப் பிறகு தாங்கள் வந்தால் போல் செய்து கொள்ளலாம் அதுமனையில் பொறுத்தி தங்கள் என்றார்.

இந்த வாதத்தைகள் சக்கரவாத தீயையும் துறுதில் மன்னர்களையும் வலப்பாக காலில் ஆழ்க்கின் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லையல்லவா.

‘கொ’ தம்

2021 年 4 月

வேண்டுமென்றும் கவனவிவரம், தமது பழைய மான்களையே எரிகக முற பட்டார அந்தப் பழைய வேறு யா தளவிலாவது கமத்தி விட வேண்டாம் என்று ஆவடி கொண்டு தம் மகனையும் அந்த முயற்சியில் ஏல் விட்டார் இப்போது குற்றம் தம் பீரின் சாரவிலாவது என்று அறிந்தபிறகு தம் அநாமப் புதல்வன் வந்தபத்திலும் பீரின் கொள்கை அந்த அளவின் ஆழத்தை அறிந்த பிறகு, வேறுவிதமாகப் பேசலானார்

இந்தக் கதைகள் ஆரம்பத்தில் முதல் பக்கத்தில் மறைந்து வந்த போலி மது ராத்திகளையே உணமை மதுராத்திகளா என்றும், அவனை பின்னால் உத்தம சோழ சக்கரவர்த்தியாகப் போகிறான் என்றும் வாசகங்கள் கம்பாபடியாக வர செய்திருந்தோம் கதைப் போக்குக்கு அது அவசியமாய் இருந்து ஏன் முதலாமத்தி அந்தத்திற்கு ஒளவு பழைய தூக சிவங்கள் தெரிந்திருந்த போதிலும், அவரும் மதுராத்தகை முடி சூட்டாமல் வேண்டுமென்று கத்தினார் அது காலத்தில் நடந்த கிருச்சென்னை முன்பின் வில ரங்கன் அவர் புரணமாக அந்தத் தூக விலைக் ஆளகயால், போலி மதுராத்தகை மது ராத்திகளின் புதல்வர் அவர் வேளநாலும் கத்தர சோழருக்கும் மந்தா கினிகதம் பிறகு புதல்வர் என்று எண்ணினார், அதனால் அவரும் தடுமாறும் அடைந்து முன்னுக்குப் பின் முரணாக நடந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையிற்று

இந்தக் கதையிலேயே தோளையில் நெகலா என்று சத்திய சக்தி என்று தாம் கத்தி வந்த அருளமொழித் தேவா முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசியதை தாம் கடைசியாகப் பார்த்தோம். இதனைக் காலமும் தமக்கு அகநிமை வேண்டிய வேண்டாம் என்று சொல்லிக் கொண்டு நத்தவர் இப்போது தம் வேறு தம் பிள்ளை மாற்றிக்கொண்டு "நானே முடிசூட்டிக் கொள்கலாம்" என்று பலா அறிவச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார் சமய சந்தர்ப்பங்களால் அவருடைய இந்த மாறுதல்களுக்கு காரணம் என்பதை தாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய

முய அவசியம் இல்லை அல்லவா?

ம்: அருளமொழித் தேவரின் வார்த்தைகள் அங்கிருந்தோர் அனைவரையும் விடப்படும் திணைபுறம் அடைபச் செய்தல் அந்த சமயத்தில், அவர்களுடைய மனத்தில் ஒரு தீயமதினையும உண்டாக கிடை சோழ சிவகாதனம் ஏறுவதற்கு எல்லா வகையிலும் தத்தியானவரும் உரிமைபுள்ளவரும் பொன்னியின் செல்வாதாம் என்பதை அனைவரும் உள்கத்தின் உள்ளே அந்தரங்கத்தில் உணர்ந்திருந்தார்கள் சோழ சாமராஜ்யத்திலுள்ள வாழ்ந்த மிகப் பெரும்பாடான மக்களின் விருப்பமும் அதுவே என்பதை அறிந்திருந்தார்கள் மக்களின் பொது விருப்பத்துக்கு விடாதமாக வேறொருவரைச் சிவகாதனம் ஏறச் செய்தால் அதனால் தீராக கூடிய பின்விளைவுகள் எப்படியிருக்கலாம் என்ற கவனமும் அவர்கள் மனத்திலிருந்தது

ஆனாலும் பல வேறு காரணங்களினால் அங்கிருந்தவர்களில் யாரும் பொன்னியின் செல்வருக்கு முடிசூட்ட வேண்டாம் என்று சொல்லத் துளியில்லை

இப்போது பொன்னியின் செல்வரை முன்வந்து "நானே மகுடம் சூட்டிக் கொள்ளப்போகிறேன், தங்கள் திருக்காதலினால் முடிசூட்ட வேண்டுமே" என்று பெரிய பழுதிலட்டரையரைப் பார்த்துக் கூறியதும், அனைவருடைய உளவத்திலும் அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாயின. "தலை முடிவு ஏறப்பட்டு விட்டது, ஆனால் அந்த முடிவு செய்ய வேண்டிய தாமசங்கடமான பொறுப்பு தமக்கே விடப் போய்விட்டது" என்று உவமையுடன் ஆறுதலும் அடைந்தார்கள்

பொன்னியின் செல்வரிடம் குடி கொண்டு பிரகாசிக்க அபூர்வமான காதல் சக்தியானது, அவர் எதிலும் அவருக்கு விடாதமாக யாரும் பேச முடியாமல் செய்தது என்பதை முன்னமே தாம் பார்த்திருக்கிறோம் ஏன் வைர தெஞ்சம் படைத்த செல்வப் பழுதிலட்டரை யாகடப் பொன்னியின் செல்வரை

நீரில் கண்டதும் தனக்கெனவே அவருக்கு முகமே கூறி வர வேற்றதை நான் பார்த்தோம் அல்லவா?

பெரிய பழுவேட்டையார் தம் உயிரைத் தாமே போக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியைப் பொன்னிசேலம் செல்வா தடுத்து நிறுத்தியதை அறிந்தார் அவருடைய வார்த்தையின் பொருளையும் உணர்ந்தார் இளவரசரின் செயலும் சொற்களும் அவரது உணர்வைத் தெரிவித்த செயலும். உணர்ச்சி மிகுதியினால் அவருடைய உடலும் உயிரும் கணக்கில் கண்ணீர் மல்கியது நாதம்/முதலுந்தது.

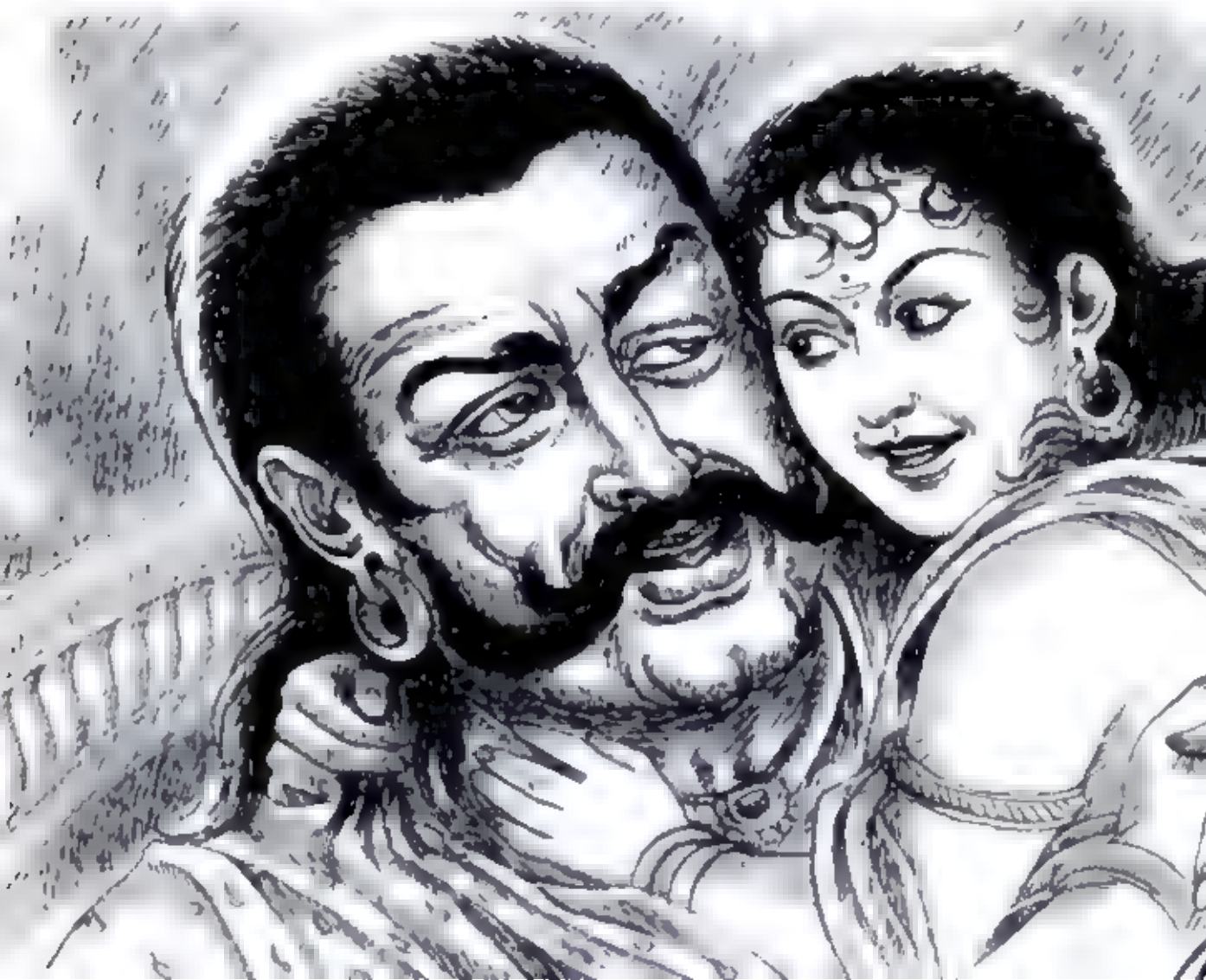
ஒருவரது மனத்தை விளக்கித் தரப் படுத்திக்கொண்டு அவர் கூறினார் 'சோழ குகைத் திவ்வாகை' பொன்னிசேலம்' தங்களுடைய சொற்கள் எனக்கு

அளவிலா மகிழ்ச்சியை அளித்தன தங்க உன் முயற்சி இது போன்ற போன்றவற்றுடன் தான் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களை எண்ணினேன். சோழ குகைத் துக்கே ஓரோகியாய்ப் போய்விட்ட எனக்கு அந்த வேண்டுகோள் விடுக்கவே சரிசெய்து உன்னை என்று பிராதிநிதிகள் தங்களுடைய பெரிய பாட்டனாரும் மகாபுரம் தமைய கண்ட புகிந்த சேகர வர்க்கு ஓர் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பிரான் தமது சேகரர் யாமித்தில வந்தவர் சிவகாதம்ப ஏற வேண்டும் என்று அந்த மகான் வரப்புகிந்த கூறினார். அவர் செய்து இந்த ஏற்பாட்டுக்கு விரைவாக தங்களை சிவக் காரியம் செய்ய எண்ணினோம். எங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றியத்தினால் அந்தச் சிவகாத சிவாமனியின் விருப்பத்துக்கு மாறாகப் பழிபுத்தல் தீவிரமாகப் பட்டம்

குட்ட எண்ணினோம். தங்கள் தந்தையும் அதற்கு உடனப்பட்டு விட்டார். நாங்கள் கருதியது தீரவிடவில்லை. எவ்வளவு பெரிய விபரீதம் ஆகிவிடுக்கும் என்று எண்ணிய போது என் குணம் நடுங்கியது. 'இளவரசே' தங்கள் தந்தை வீற்றிருக்கும் சோழ சிங்காதனத்துக்கு உரிமை பூண்டவர் தாங்கள்தான். சோழ சாமராஜ யத்தின் மணிமகுடத்தை அணிவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவரும் தாங்கள்தான்' நாங்கள் சின்னஞ்சிறு பாலனாக இந்தப் போது என் மார்பிலும் தோளிலும் ஏதேன் சீராட்டியிருக்கிறேன் அப்போதெல்லாம் தங்கள் அங்க அடையாளங்களைப் பற்றியும் தங்கள் கரங்களை அடங்கிக்கும் நேரங்களையும் பார்த்து. 'இந்தப் பூமண்டலத்தைப் ஆளும் மன்னர் மன்னர் ஆகப் போகிறார்கள்' என்று நானும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். ஒடத்திலிருந்து காவேரியின் வேளத்திலே விழுந்து முழுக்கப் போன தங்களைக்

காவேரி அள்ளி கரங்களில் ஏற்றி எடுத்தது. கொடுத்ததைப் பற்றி எத்தனையோ நூறு தடவை சொல்லி மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இந்த மூன்று வருஷ காலத்தில்தான் காமக் குரோத மத மாறசரியங்கள் என் மனத்தைக் கெடுத்துவிட்ட இடம் கொடுத்தது. துரோகியாய்ப் போய்விட்டேன். போனவனின் செல்வி தாங்கள் சோழ சிங்காதனம் ஏறி மணிமகுடம் புனைவது முறைமையானது. தகுதியானது ஆனால் அந்த மணிமகுடத்தை எடுத்துத் தங்கள் சீரில் குடும் தகுதியை காள் இழந்துவிட்டேன்! என் கரங்களும் இழந்துவிட்டன! இந்தக் கரங்களினால் காள் இனி செய்கக்கூடிய புனிதமான காரியம் என் குற்றத்துக்குப் பரிகாரமாக என்னை நான் மாயத்துக் கொண்டுவது தான்!

'இலலை, இலலை! கூடவே கூடாது' என்று அந்த மந்திரியைச் சபையில் பல குரல்கள் எழுந்தன.

௭

தந்தை சோழர் உதக்கம் திறைந்த
தாலில் கூர்வாய் 'மாயா' இது
என்ன வார்த்தை? இது என்ன
காரியம்? தாய்க்குப் பிழை தருகிறது. அப்படி
என்ன துணைகூறியதென்று? மாயா
ஒன்றுமில்லை. இவ் வண்ணம் உதக்கம்
கூறுகிறது. மாயா என்பது மாயவாய்
தாய்க்கு உதக்கம் தருகிறது. அப்படி
என்னவென்றால். அது சோழர் தந்தை
என்பதற்கு துணைகூறியது. என்ன
புதுவாக்களைக் கூறியது? என்ன
கருவியை துணைகூறியது? சோழர் தந்தை
மன்னியது. மன்னிய அந்த உதக்கம்
என்ன? என்ன? இது சோழர் தந்தை
மன்னியது. என்னவென்றால் சோழர் தந்தை
அன்னந்த கொடுத்தான்.

புதுவாக்கள் அந்தந்தக் குறுக்கில் தி.
"மீது" இதை உதக்கம் அன்னந்த கொடுத்தான்.
வாய்க்கு தந்தை துணைகூறியது. என்ன
தந்தை ஒன்றாகவா? இதை உதக்கம்
தந்தை அன்னந்த கொடுத்தான்.

கண்ணாதிதேவரின் தந்தையார் து.
அந்த உதக்கம் கொடுத்த தந்தை. மாயை
என்ன? சோழர் தந்தை. அந்த மீதுவந்த
வந்தது. இது அந்த மாயை
மீதுவந்தது. என்னவென்றால் மாயை
ஒன்றுமில்லை. என்ன?

தந்தை மாயை அன்னந்த
மீதுவந்தது. சோழர் தந்தை
கொடுத்த மீதுவந்தது. என்ன? சோழர்
அன்னந்த கொடுத்தான்.

மாயை உதக்கம் தந்தது. இது
மீதுவந்தது. சோழர் தந்தை
கொடுத்த மீதுவந்தது. என்ன?

அன்னந்த கொடுத்தான். தந்தை
கொடுத்த மீதுவந்தது. என்ன?
மீதுவந்தது. சோழர் தந்தை
கொடுத்த மீதுவந்தது. என்ன?
மீதுவந்தது. சோழர் தந்தை
கொடுத்த மீதுவந்தது. என்ன?

வேண்டிய என்று அப்பா பீரங்கத்தையப்
பட்டது சோழ குலத்துக்குத் துரோகம்
செய்தது. ஆகவே அப்பா... என்ற
சொல்லும்தான்

பெரிய பழுவேட்டையைத் தோண்டி
எய்க கணத்தாகக் கொண்டு வந்த
இறந்த - 'ஐயா' க்குதங்கள்' என்று
எய்க முயற்சி பலிதமாகியிருந்தால் எய்க
வளவு பயங்கரமான விபரீதம் நடந்திருந்தது
என்பதைக் 'கேதங்கள்' இவருடைய
தொடக்கத்தில் எய்க உயிர்ப்பாய்வு
தூக்க கொள்ள விதமாய்க் கொண்டிருந்த
சோழ சாமராஜ்யத்தின் பின்புறப்பகுதி
தவிர வேறு எந்தையும் கவனிப்பாது இருந்த
வளவான எய்க சர்க்காரை கட்டித்தான்
கண்ட விளக்கம் பணத்தையப் புண்படுத்தி
தயங்கிவிட்டது ஆயினால் இப்போது எய்க
மனதுகொண்டிருந்திருந்த கொண்டு வந்த
எய்கவரை சோலன் விட தந்தையானது
விட தந்தை சகலவாதம்' தாய்களிடையே
கண்டிருந்திருந்த தந்தை என்று
எய்கவரை சோழ சர்க்காரைத்தான் வந்த
எய்கவந்தது இத்தகைய சோழ குலத்தின்
பாண்டியத்துடைய மகன்...

"ஐயையோ" "இயைவோ" "அப்படி
இருக்க முடியாது" எய்கவருடைய அ
செய்யில் குரல்கள் எழுந்தன

"உலகத்தை நம்புவது கஷ்டமாகத்
தான் இருக்கிறது என்ப காரணத்தால் நான்
கேட்டிரா விட்டால் தானும் நம்பி
விடுகக் காட்டினேன். அரக்கர்களை
எய்கவருடைய அவமானத்தை நான் மீண்டும்
சோலன் கொண்டு கொண்டு வரவேண்டியிருக்கிறது
எய்கவருடைய ஆணைகளைக் கவனமாக
நான் எந்தப் பெண்ணின் மூலம் வரவேண்டிய
வதற்குக் கவனித்திருக்கிறேன் வளவான
விழுந்து அவளை என் அரக்கர்களின்
சோலன்காரியாகக் வைத்து இருக்கிறேன்.
அவள் வீர பாண்டியத்துடைய மகன்
அவள் வாயினால் இந்த ஆதித்த கீ
காட்டிப் சோலன்காரை நான் என் காரண
மாகக் கொட்டினேன் வீர பாண்டியனை
ஆதித்த கீகாலா கொன்றதற்குப் பழி
குப் பழி வாங்கவே பழகா அரக்க
மன்னரை அவள் வந்திருந்தான் அதற்கு

தந்தை எய்க பாண்டியர்களைத் து
தான் அந்தப் பாண்டியம் அவனுடன் சே
செய்தவர்களுடன் கீகாலா கொண்டு
விட்டு விட்டாண்டியத்துடைய குமார
எய்க சோழ சர்க்காரைத்தான் ஏற்றி
வைக்கத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள் நம்
குல தெய்வமான தூக்கத்தேவியின்
அருளினால் அதற்கு எய்க கொடிய
விபரீதம் தோண்டிப் பாய்ந்து தூக்க
பாண்டியர் என் கண்களைத் திறப்ப
பதற்காகவே அந்த வானத்திலிருந்து
விளக்கம் அனுப்பி வைத்தான் அவன்
கண்டிருக்கிறேன் இந்தப் பயங்கரமான இரக
செய்கவரை நான் அறிய முடிந்தது இ
வருட சே செய்துகொண்ட அவனிடம் நான்
கேட்டதன் வேண்டுகோன்று இத்தகைய
அவனை இந்த இளம்பருவமுள்ளவன்
கொண்டு வடவாற்று வேளாளத்தின்
விடவிடவிட வந்ததுவிட்டான்' தா
காண்டி"

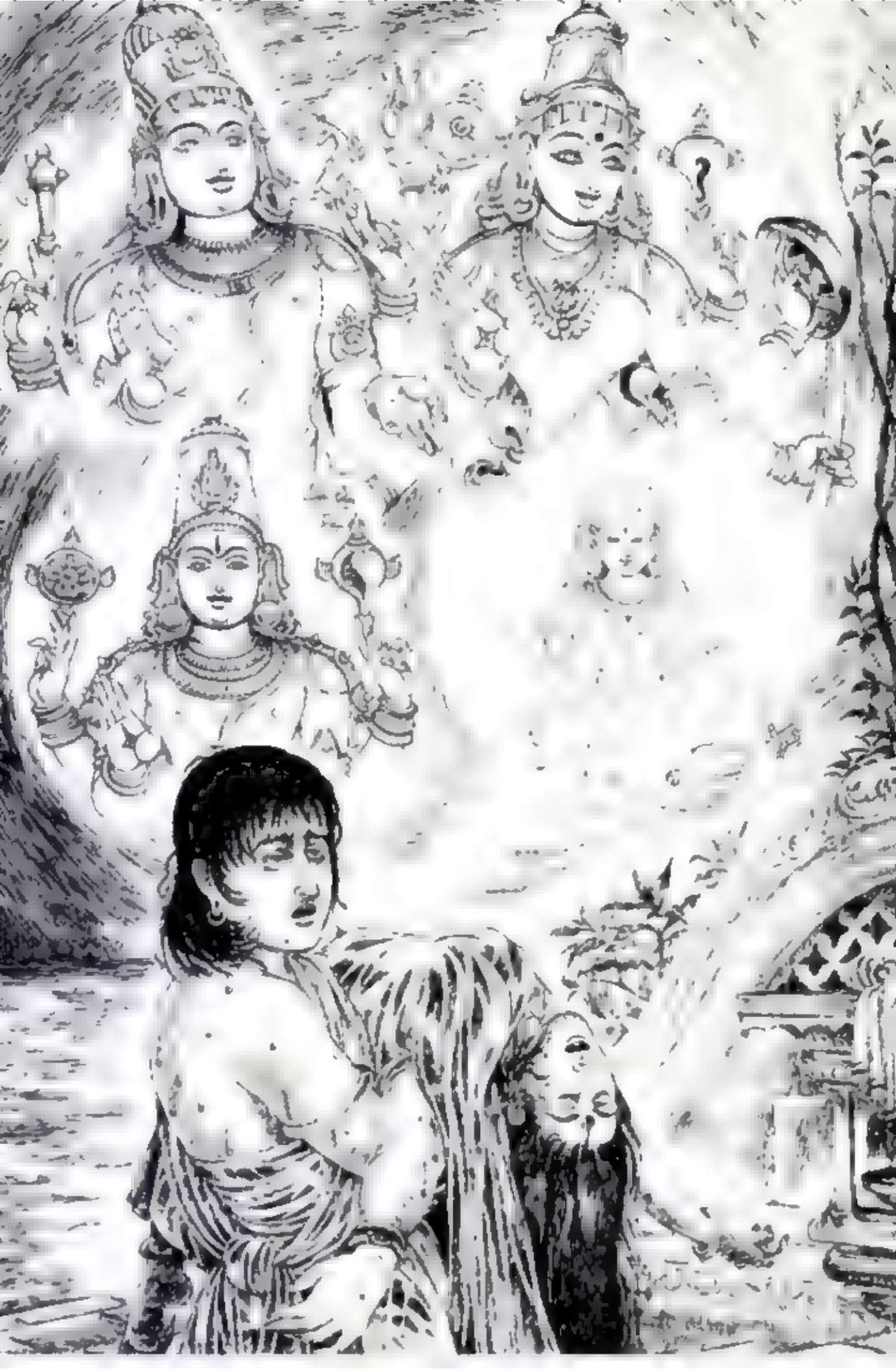
தன் வார்த்தையைக் கேட்டு அ
கிருத்திரர் அனைவரும் திகைத்
துப் போய திறக்கையில், கந்த
மாறன் மட்டுமே. "ஐயா! எப்
படியும் அந்த வந்தியத்திலிருந்து சே
காண்டி தப்பிவருவான் சோழவந்தியன்'
அவ்வளவு நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்
தந்தை என்ன" என்றான்

பெரிய பழுவேட்டையா அவனைக்
கொண்டிருக்கிறேன் பாண்டியர் அ
எய்கவருடைய அந்தக் குறுக்கிட்டு. 'ஐயா'
வானத்தின் விளக்கம் கொண்டுவிட்ட
தூக்க இளம் சோலன்காரியை அவ்வளவு
தான்' இளம் வேலைக்குக் கொண்டு
வந்தியத்திலிருந்து எய்கவருடைய த
செய்க" என்று கேட்டார்

பாண்டியர்களைச் சிறிது தணிவான
தாயின் 'வடவாற்று வேளாளத் தந்தை'
கேந்தி கொடுக்கப் பாய்ந்து செந்தவனின்
உட்கொடுக்க கொண்டு வந்தான் ஒருவேளை
செய்கவருடைய வேளாளம்' என்றான்

"யார் கண்டது" வடவாற்று வேளாளத்
தந்தைப் பாண்டியத்துடைய பாண்டியம்"
என்றா முத்தையத்தின் அந்தத் தா

அவருடைய வார்த்தை மெய்ப

১০ : ১ : ১ : ১
 ১১ : ১ : ১ : ১
 ১২ : ১ : ১ : ১
 ১৩ : ১ : ১ : ১

கொண்டு வந்தியத்தெவன் அந்த அளர
யில அங்கு மீயதம் வட்டமிட்டு உலா
வீக்கொண்டிருந்தான் அடிக்கடி அந்த
அளரயின் ஒரு பக்கத்துச் சுவரில் இரத்த
பலகணியின் ஓர்மாக வந்து ஓன்று ஆய
துடன் வெளியே பார்த்தான் அரண்
மனையின் ஒரு கோடியில் இரத்த நெல்
மாடத்து அளரயில் அவன் இரத்த வந்
தான் அதையொட்டி வடவாறு சென்று
கொண்டிருந்தது அப்பே அரண்மனை
யின் வெளிக்கவரீர் தஞ்சைநகரிக் கோட்
டையின் வெளிக் கவராகவும் அளரந்
திருந்தது அந்தப் பலகணி வழியாகக்
கீழே குதித்தால் வடவாறு வௌளத்தில
குதித்து விட்டோம் அல்லது செங்குத்தான
கவரின்வழியே சீறிது மீயத்தனத்துடன்
இறங்கியும் வடவாறு வௌளத்தை
அடைபலமாம் அந்த மீனமாடத்துக்குக்
கீழே அரண்மனைப் பெண்டிர் நதியை
இறங்கிக் குளிப்பதற்காக வாசலும் படித்
துளையும் இரத்ததாகத் தோன்றியது
மேனமாடத்திலிருந்து கீழே சென்று அந்த
வாசலை அடைவதற்கு வழி எப்படி
என்று தெரியவில்லை அந்தப்படித் தாதி
மார்களுக்கும் அரினவகுமரிகளுக்கும்
அது தெரிந்திருக்கும் அவன் தப்பிச்
செல்வதாய் இருந்தால், அவர்கள் அந்
தாய்மல் அல்லவா செல்ல வேண்டும்.

பலகணி ஓரத்தில் நின்று அவன்
இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தபோது,
சற்றுத் தூரத்தில் தோன்றிய ஒரு காட்சி
அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

அவன் இருத்த அரண்மனைக்கு
அடுத்த அரண்மனைத் தோட்டத்தில்
ஒரு பெண் தலைவிரி கோலமாகப் பித்
துப்பமிடித்தவன் போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தான் ஆகா! அது பெரிய படிவேட்
டளையரின் அரண்மனைத் தோட்டம்
போல் அல்லவா இருக்கிறது! ஆம், ஆம்!
அத்தத் தோட்டத்தான்! அதில் பித்துப்
பிடித்தவன் போல் ஓடுகிற பெண் யா?
கவரா! மணிமேகலை போல் அல்லவா
இருக்கிறது! அவளுக்கு என்ன தோத்து
விட்டது! எதற்காக அப்படி ஓடுகிறாள்!
கரிகாலா மாணம் அடைந்த அளறிவா
கடம்பூர் மாளிகையில் அவன் அவ
னுக்குச் செய்த உதவிகள் எல்லாம் நினை

வுக்கு வந்து அவனுடைய நெஞ்சு விம்
முடிபடிச் செய்தவ! அவளுக்குப் பின்
னால், அவளைத் தோடாத்து பிடிப்பதற்
காக ஓடுகிறவர்களைப் போல் இன்னும்
இந்த முதிய எதிரிகள் ஓடினார்கள்
ஆனால் அவர்கள் வர வரப் பின்தங்கி
வந்தார்கள் மணிமேகலையை அவர்கள்
பிடிப்பது இயலாத காரியம்! அதோ
அவன் வெளிமதில் கவரணடை வந்து
விட்டான் கவா ஓர்மாக வளரத்திருந்த
ஒரு மாததைப் பிடித்துக்கொண்டு மதில்
கவரின் மேல் ஏறிவிட்டான்! ஐயோ!
என்ன காரியம் செய்கிறான்! அவன்
கையில் ஒரு சிறிய கத்தி மின்னுகிறதே!
அதனால் என்ன செய்யப் போகிறான்!
கடவுளை! மதில் கவரிலிருந்து தலைகுப்
புற நதியின் வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்
டானே!

முன்னொரு சமயம் வீர நாராயண
ஏரியில் மணிமேகலையும் தத்
தெயியும தண்ணீரில் முடிந்தம் தறு
வாயிலிருந்ததும், அவன் மணி
மேகலையை எடுக்க முதவில் உதிக்
கித்துப் பிறகு நதிநீரையத் தூக்கிக் கரை
வற்றியதும், அதனால் மணிமேகலை
அடைந்த ஏமாற்றமும் அந்த ஒரு கண
தோத்தல் வந்தியத்தெவனுடைய மனத்
தில் குமுறிப் பாயத்து வந்தன.

அதற்கு மேல் அவளால் காமம் தீர்க்
முடியவில்லை அரண்மனை மேல்
மாடத்திலிருந்து பலகணியின் வழியாக
வெளிவந்து ஆற்று வெள்ளத்தில் குதித்
தான்.

சில மணி தோம் நடக்கத் தின்றிப்
பின்னா சமாளித்துக்கொண்டு நாலா
புறமும் பார்த்தான் ஆம், அவன் குதித்த
இடத்துக்கு அருகாமையில் படித்துறை
மண்டபமும் அதற்கு உள்ளிருந்து வரும்
வாசலும் காணப்பட்டன அதற்கு எதிர்த்
திசையில்தான் சற்றுத் தூரத்தில் மணி
மேகலை மதில் மேலிருந்து கீழே குதித்
தான் நல்லவேளையாக, ஆற்று வெள்ளம்
அவனைத் தோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது
மணிமேகலையும் வெள்ளத்தில் மிதந்து
வந்தால், அவனைத் தோக்கித்தான் வர
வேண்டும்.

தடகுத ததிராழி நதிவீன கரை யோததை வந்தியத்தெவன அடைந தான ஆறு வெள்ளத்தை எதிரி நக கொண்டு விளங்காக நடத்து சென்றான ஆகா' அந்த மணிமேகலை மிதந்து வந கிராள்' அவன் உடம்பில் உயிர் இருந கிராது' அல்லது அது உயிரற்ற உடம்பா' ஐயோ' மறுபடியும், துள்ளிப் ப அன்பு கொண்டு வர ஒதுவரின் உயிரற்ற உடம்பை கமந்து செல்லும் தூப்பாக்கியம் தளக்கு ஏற்பாடு விதிமோ' அடட! அந்தப் பெண் தளவிடப் பவவனவு அன்பு வைத்திருந்தான்' வீர நாாயனாகது ஏரிகளை மண்டபத்தில் அவள் யாழ வாசித்துக் கொண்டிருப்படிய பாடபின் தொழி, வெள்ளத்தில் அவள் உடல் மிதப்பது பிராண்டவ காற்றிலே மிதந்து வந்தது வந்தியத்தெவனுக்கு அது அளவில்லாத வேதனையை அளித்தது'

அந்த வேதனையை எப்படியோ சகித்துக்கொண்டு வெள்ளத்திலே பாயந்து சென்று மணிமேகலையை இந் காலகவி வாழும் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டான் தெய்வங்களை' இந்தப் பெண்ணின் உயிரைக் காப்பாற்றக் கொடுங்கள்' சோழ நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆலயத்துக்கும் சென்று ஒவ்வொரு சத்தியத்திரை தளையில் விழுந்து தயிர்நிறை சிவன் கோயில், வஷத்து கோயில், அம்மன் கோயில், அய்யனார் கோயில் எல்லாவற்றுகளும் சென்று ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் தயிர் செலுத்துகிறான் ஆறு வந்து அந்த இந்தச் சாதுப் பெண்ணின் உயிரை மட்டும் காப்பாற்றிக் கொடுங்கள்..!

இவ்வாறு மனத்துக்குள் படைவது தெய்வங்களையும் பிரார்த்தித்த வண்ணமாக வந்தியத்தெவன் மணிமேகலையைப் படித்துறையில் கொண்டுவந்து சோத தான ஏற்கெனவே நடபுக காயத்தினால் மாணத்தின் வாசலில் வந்து திரும்பி வந்தவன் நதி வெள்ளத்தின் கிழக்கே இருந்த அந்தாச்சியினால், மேலும் படைவீனமுற்றிருந்தான் நீதி பழகியதையாக கவனித்த மணிமேகலையைத் தாக்கி கொண்டு நதியில் நடந்தபோது அவனுக்கு மூச்சு வாங்கியது அவளை மேலும் தாக்கிக்கொண்டு நடப்பது இய

லாத காரியமாகத் தோன்றியது எனவே படித்துறையின் மேல்படி அகலமாக இந்நத்தைப் பார்த்து, அதன்பெயர் மணிமேகலையைப் படுக்க வைத்தான்

மீளனர் என்க தெய்வது என்று ஒரு கணம் பிராந்ததான மணிமேகலையின் உடம்பில் இவனும் உயிரைக்கலை இருந்து ஆனால் அவளை மூச்சைத் தெளிவித்து உயிர்ப்பிக்கும் காரியம் தன்னால் ஆகக் கூடியதில்லை உட்கை, யாராவது ஒரு பெண்ணின் உதவி வேலை அரண்மனைக்குள் சென்று அவர்களுக்கு யாரை யாவது அழைத்து வர வேண்டும

படித்துறைக்கு அரண்மனைக்குள்ளே விடுத்து வந்ததற்காக அடைந்த வாசல் அவன் கணமுன் காணப்படாது அதன் அருகில் சென்று சாதகியிருந்த கதவின் பெயர் தன் உடம்பில் மிச்சமிருந்த படை முழுவதையும் பிரயோகித்து மேலே னான் அந்தாடவசமாகக் கதவின் உட்புறக் தாழ்ப்பாள் தகாத்து கதவு நிறத்து கொண்டது நிறந்த கதவின் வழியாகப் படுத்து ஒடினான் சிறிது தூரம் அது துறியிப் பாதையாகவே இருந்தது பின்னர், தாழ்வாரங்களும் முற்றங்களும் வந்தன அவர்கையெல்லாம் யாரையும் காணவில்லை "இங்கே யாரும் இல்லையா" "ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்கு யாரும் இல்லையா" என்று அடக்க கொண்டு அவதூறியதும் ஒடினான் கடைசியாக, ஒரு பெரிய மண்டபத்தில் வாசலில் செலகாக்க இருவர் அவனை வழி பட்டால் நிறுத்த முயன்றார்கள் அவர்களை மீறித் தள்ளிக்கொண்டுள்ளே புகுந்தான் அவர்க்கெகவாததி உலளதமான சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருப்பதையும் ஆடவர்கள், பெண்புகள பலர் குழந்து நிற்பதையும் கண்டு திகைத்துப் போனான் பதல்ல அவன்கண்களில் எதிர்ப்பட்ட பெண்ணின் பூவ குழவி என்று தெரிந்துகொண்டதும், அவனுக்குச் சிறிது கதிரியம் உண்டாயிற்று "சமுத்திர துயர்" சமுத்திரதமாரி' மணிமேகலை ஆற்றில் விழுந்துவிட்டாள உட்கை வந்து காப்பாற்று" என்று அவர் னான்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எழுபத்து ஏழாம் அதியாவார

நெடுமரம் சாய்ந்தது!

எதான் மண்டபத்துக்
ஞன் அகதப்பூரம் பெண
கள் வசுவதற்கென்று
ஏற்பட்ட வாசல வழி
யாக வந்தியத்தேவன்
புகுந்தான் அகதப்பூ
ரம் மதலில் அவ

கொடுத்த பெணமணிகளைப் பார்த்து
படி கொடுத்த அவர்களில் எல்லாருக்
கும் பின்னால் ஒதுங்கி நின்ற புகுந்தான்
ஏதோ சததம் கேட்டுத் திரும்பிப்
பார்த்தபோது, வந்தியத்தேவன் சரத்
துணிகளுடன் அலங்கோலமாக உ
புகுந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டான் அவ
ளைப் பார்த்தவுடன்தான் வந்தியத்
தேவனும பணிமேகனைக்கு கொடுத்த
விபத்தைப் பற்றிக் கூறினான்
அவருடைய காதில்
விழுந்தது: அவன் அருகில்
இருந்த இளையபிராட்டி குத்
தனை, வானதி இவர்கள்

காதிலும் விழுந்தது அவர்கள் மூவரும்
வந்தியத்தேவன் புத்த வால வழியாக
விளாத்த சென்றார்கள். தன்னீர்
சொட்டியிருந்த அடைபாளத்தைக்
கொண்டே அவன் வந்த வழியைக்
கண்டித்ததுக் கொண்டு சென்றா
கள்

வந்தியத்தேவனுடைய வார்த்தைகள்
அந்த மண்டபத்திலிருந்த மற்றவர்களின்
காதல் தெளிவாக விழவில்லை. "காப
பாற்றுங்கள்!" என்ற வார்த்தை மாத்
திரம் விரி காதில் கேட்டது. கத்த
மாரைப் பார்த்தபொழுது இவர்கள்
காதில் அந்த வார்த்தைகூட விழ
வில்லை. ஏதோ உருத் தெரியாத
அவரால் சததம் கேட்டுப் அவர்களுக்கு

அமரர் கஸ்கி

கேட்டது

முதலில் அவலிகுவதும், அப்படி அத தப்பிப் வழியில் புத்தது வந்த உரு வத்தை, இறந்துப்போன வந்தியத் தேவனின் ஆவி வடிவமோ என்று நினைத்தார்கள் அகால மரணமடைந் தவர்களின் ஆவிகள் இந்த உலகை விட்டுப் போகாமல் இங்கேயே சுற்றி அலையும் என்ற தம்பிகளை அக்காலத் தில் பலர் உள்ளத்தில குடிக்கொண்டிருந் தது "வடவாறு நிரும்பினாலும் திரும்பும்" என்று முதன்மதிரி அறிஞர்தா கூறி வாய் மூடுவதற்குள் வந்தியத் தேவன் சொட்ட நனைந்த ஈரத் துணிகளுடன் அவகே வந்து தோன்றி யதும், அவர்களுக்கு அதற்கைய பிரமை ஏற்படக் காரணமாயிருந்தது

ஆனால் வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து வந்த சேவகர்கள் பர பரப்புடன் உன்னே புத்தது அவனைப் பற்றிக்கொண்டதும், மேற்கூறிய பிரமை நீங்கியது

"சகரவர்ததி' மன்னிக்க வேண்டும்' இந்தப் பைத்தியக்காரன் அரணமனைப் படித்துறைக் கதவு வழியாகப் புத்தது ஒடி வந்தான் தாங்கள் தடுத்தும் கேட்க வில்லை'" என்று அச்சேவகர்கள் சொல்லி விட்டு, வந்தியத்தேவனைத் தங்களுடன் இழுத்துச் செல்ல முயன் றார்கள்

அமமமமா! இந்த வந்தியத் தேவனுடைய உயிர்தான் எவ்வளவு கெட்டியானது' எப்போத்ப்பட்ட ஆபத் திலிருந்தும் எப்படியோ தப்பித்து வந்து விடுகிறான்' - இந்த விவப்பு பாரத்தி பேத்திரன் உள்ளத்தில எழுந்தது அத துடன் குரோதமும் கொழுந்து விட் டெரிந்தது.

எங்கே போகிறோம் என்பது தெரி யாமல் அவன் ஒடிவந்து இங்கே சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்' இனி ஒருமுறை அவன் தப்பித்துச் செல்வதற்கு இடத் தரலாகாது இவ்வாறு ஒரு கணத்தில முடிவு செயது கொண்ட பார்த்தி பேத்திரன், சகரவர்ததியின் சத்திநா னம் என்பதையும் மறந்து பாயந்து

சென்று வந்தியத்தேவனுடைய தோள் களில் ஒன்றைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டான்.

'இவன் பைத்தியக்காரன் அல்ல; கொலைகாரன்' ஆதித்த கரிகாலரைக் கொன்ற வஞ்சகத் துரோகி" என்று கூவிக் கொண்டிட, அவனைப் பிடித்து இழக்க முயன்ற சேவகர்களை ஜாடை யினால் அப்புறப்படுத்தினான்.

பாரத்திப்பேத்திரனைப் பின் தொடர்ந்து கத்தமாறனும் ஒடிச்சென்று வந்தியத்தேவனுடைய இன்னொரு தோளையும் இறுகப் பிடித்துக்கொண் டான்

இவருமாக அவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து கத்தர சோழ சகர வர்ததி அமாந்திருந்த தாம பீடத்துக்கு எதிரில் திறத்தினார்கள்.

சகரவர்ததி வந்தியத்தேவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, "பால் வடியும் முகமுள்ள இந்தப் பிள்ளையா என மக னைக் கொன்றதாகச் சொல்கிறீர்கள்' என்னால் தம்ப முடியவில்லையே' இவனதானே ஆதித்த கரிகாலன் டமிருந்து எனக்கு ஓலை கொண்டு வந்தான்?" என்றார்.

"ஆம், ஸார்' இவனதான் ஓலை கொண்டு வந்தான்' இவனதான் தஞ் சைக் கொட்டைக் கு வெளியே மூடு பல டக்கில் வந்த தந்தினி தேவியைச் சத் தித்து இரகசியம் பேசினான். இவனே தான் இக்கோட்டையிலிருந்து முன் னொரு தடவை தப்பி ஒடினான் இப் போதும் பார்த்தர் சிறையிலிருந்து தப்பித்து ஒடினான்" என்றார் சின்னப் பழுவேட்டரையர்.

"என் முதுகிலே குத்திக் காயப் படுத்தி விட்டுத் தப்பி ஒடியவன் இவன் தான்" என்று சொன்னான் கத்தமாறன்

முதன்மதிரி அறிஞர்தர், "ஓம், அப்பா' இவனைத்தான் நீ முதுகில் வேலெறிந்து கொன்றதாகச் சொன்னாய்" என்று கேட்டார்

"ஆம், சொன்னேன்' தாங்கள் இக் கொலைகாரனுக்கு ஒத்தாசை செய்து இவனை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பீர்கள் என்று நான் கண்டேனா" என்றான் கத்தமாறன்

பொ

ன்னியின் செல்வர்
இத்தனை நேரமும்
செய்வதற்கு தின்றார்.
வந்தியத்தேவன் மறு

படியும் தப்பி ஓடப் பார்த்து நதியில்
குதித்திருக்கிறான் என்றும், நீச்சல்
பயிற்சி போதிய அளவு பெறாத படி
யால் திரும்பக் கரையேறி இப்படித்
தறி கேட்டு வந்து சைபயில் புரூத்
திருக்கிறான் என்றும் அவர் எண்ணிக்
கொண்டார் இதனால் அவருக்கு
வந்தியத்தேவன் மீது பிறந்த கோபம்
தணிவதற்குச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று.

கந்தமாறனுடைய கடைசி வார்த்
தைகளைக் கேட்டதும், பொன்னியின்
செல்வர் கம்பீரமாக நடந்து முன்னால்
வந்து வந்தியத்தேவன் அருகில் தின்றார்.

'தந்தையே' இந்த வல்லத்து இள
வரசர் என உயிருக்குயிரான தண்டர்
இருவருடைய நடுக்கடலிலும் எனக்கு
நேர்ந்த அபாயங்களில் என்னைக்
காப்பாற்றியவர் இவர் உயிர் பிழைத்து
வந்தது பற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடை
கிறேன் இவர் மீது குற்றம் சுமத்துவது
என் மீது குற்றம் சுமத்துவது போலா
கும்!" என்றார்.

அவருடைய குரலில் தொனித்த அநி
காரதோரணை எல்லாரையும் சிறிது
நேரம் மெனனமாக இருக்கச்செய்தது.

பின்னர் முதன்மந்திரி அந்நித்தர்,
"பொன்னியின் செல்வர் சிறிது யோசித்
துப் பாருங்கள்' இளம் சம்புவரையரின்
வேலுக்கு இளையாதி மாண்டதாகச்
சொல்லப்பட்டவர் எப்படியோ உயி
ரோடு வந்து குதித்திருக்கிறார் அவர்
மீது குற்றம் என்னமோ ஏற்கெனவே
சாட்டிவிட்டார்கள் ஆகையால்
விசாரித்து உண்மையைத் தெளிவாக்கி
விடுவது தலவதல்லவா?" என்றார்.

பாரத்திபேத்திரன், "ஆம், ஐயா'
நாங்கள் நாளைச் சோழ சிங்காதனத்
தில் ஏற்ப போகிறவர்கள் எப்போது
பட்ட குற்றவாளியானாலும் தண்டிக்
கலவா மன்னிக்கலவா தங்களுக்கு அதி
காரம் உண்டு ஆனால் விசாரணையே
வேண்டாம் என்று சொல்வது உசிதமா?
வீண் சத்தேகங்களுக்கு இடம் தரு
மல்லவா?" என்றான்.

"அத்துடன் நம் இளங்கோ இன்
னோடு விஷயத்தையும் தெரிந்துப்
பார்க்க வேண்டும் இளவரசர் தாம் சிங்
காதனம் ஏறுவதற்காக இந்த வந்தியத்
தேவனை அனுப்பித் தம் தமையனைக்
கொல்லச் சதி செய்ததாக ஒரு வந்தி
பரவி வருகிறது அதற்கு இடம் தரக்
கூடாது அவ்வவா?" என்றான் கந்த
மாறன்.

தைக் கேட்டு அங்கிருந்
தோர் அனைவரும் பயங்
கரமடைத்து தின்றார்கள்.
சம்புவரையர் மட்டும் முன்
வந்து கந்தமாறனைக் கண்
னத்தில ஓங்கி ஓர் அறை அறைத்து,
"அட்ட முடா' உன்னால் நமது பழமை
யான வம்சமே தீர்மூலம் ஆகிவிடும்
போலிருக்கிறதே' சமய சந்தர்ப்பம்
தெரியாமல் உள்வந்தில் உனக்கு திகர்
வேறு யாரும் இல்லை!" என்று கோப
மாகச் சொன்னார்.

கந்தமாறன் அவனுடைய தந்தையை
வெறித்து நோக்கினான் அவனுடைய
உதடுகள் துடித்தன அடுத்த நிமிஷம்
அவன் என்ன செய்திருப்பானோ,
என்ன சொல்லியிருப்பானோ, தெரி
யாது' தலவவேளையாக அச்சமயத்தில்
பெரிய பழுதிவட்டரையர் ஓர் அடி
முன் வந்து சம்புவரையரைப் பிடித்துக்
கொண்டார் தொண்டையை முன்
போல களைத்துக்கொண்டு, "சம்புவரை
யரே, உமது மகன் செய்த மூடத்தன்
மான காரியங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்
சித்தம் செய்துவிட்டான் சோழ சாம்
ராஜ்யத்துக்கு ஒரு பெருந் தொண்டு
செய்திருக்கிறான் அதைத் தெரித்து
கொள்ளும்போது நாங்களே அவனைப்
பெற்றது குறித்துப் பெருமை அடை
வீர்கள் கொஞ்சம் பொறுங்கள்' அவன்
மீது சேற்றங் கொள்ள வேண்டாம்"
என்று சொல்லிக்கொண்டே சம்புவரை
யரைப் பிடித்து இழுத்துச் சிறிது
அப்பால் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்
பின்னர் இளஞ் சம்புவரையனைப்
பார்த்து, "நீ இந்த வந்தியத்தேவன் மீது
வேல் எறிந்து கொன்றதாகச் சொன்
னாய் அவ்வவா' இவன்தான் அப

போது குதினா மேல் திசையாக கடந்தவன் என்று சொல்ல முடியுமா" என்று கேட்டாள்

முதன்மந்திரி, "ஐயா" இது பற்றி என

சீடன் ஒரு வாரததை சொல்ல அது மந்திரம் 'வெள்தும' என்றா

ஆழ்வாராகடியான முன்னால வந்து 'பிபுககனை' என குறந்ததை

ஏனென்றாலும்கூட இதை வல
 கத்து இளவரசர் தந்தை இடையே
 ஒட்டிவிட்டான். இவரது உணர்வு
 மதுராந்தகத்தின்மீது கொண்டிருந்த

பரிசுத்து காரணத்தினால் இவருக்கு
 இவ்வளவு தூரம் வரவேண்டிய
 பரிசுத்து காரணத்தினால் இவருக்கு
 கொண்டிருந்த பரிசுத்து காரணத்தினால்

தாளாக இங்கேதான் இவர் இருந்து வருகிறார் ஆகையால் இன்னு சம்பு வரையர் இவர் முதுகில் வேகெறித் திருக்க முடியாது!" என்றான்.

பெரிய பழுவேட்டையா, "நாணும் அப்படித்தான் ஊகித்தேன சம்புவரை யரே! உமது மகனுடைய தவறுகளை பெல்லாம் மன்னித்து விடுங்கள்' சோழ சாமராஜ்யத்துக்கு அவன் மகத்தான சேவை செய்திருக்கிறான்' அவன் வேலை நித்து கொன்றவன் வீர பாண்டியனு டைய மகனாகவே இருக்க வேண்டும் என்று மாலை முதல் பழைய மதுராந்த கனைக் காணவில்லையல்லவா' ஒடிப் போக முயன்றவன் அவனாகவே இருக்க வேண்டும், கடவுள் எத்தனை பெரிய விபத்திலிருந்து இந்த இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றினார்!" என்று கூறி நிறுத் தினார்.

இந்த வார்த்தைகளினால் ஏற்பட்ட வியப்பும் திகைப்பும் நீர்வதற்குள் அந்த முது பெருங் கிழவர் மேலும் கூறினார்.

"சக்கரவர்த்தி' அடியேனுடைய கடைசி வார்த்தைகளைச் சிந்து செவி கொடுத்துக் கேளுங்கள்' தாமகேது தன்னு டைய தீய காரியத்தைச் செய்துவிட்டு மறைந்துவிட்டது தங்கள் தீரப் புதல்வர் ஆதித்த கரிகாலரும் மறைந்துவிட்டார் ஆனாலும் தங்கள் குலத்து முன்னோர் களும் என குலத்து முன்னோர்களும் இரத்தம் சிந்தி உயிரைக் கொடுத்து ஸதாபித்த சோழ சாமராஜ்யத்துக்கு தலை காலம் இருக்கிறது. இன்னும் நெடுநாள் இந்தச் சாமராஜ்யம் நிலைத்திருக்கப் போகிறது. விரிந்து பரவி மிகோந்த நிலையை அடையப் போகிறது ஆகையினாலேயே, கதைகளிலேகூடக் பிகட டறியாத பெரிய விபத்திலிருந்து இதைச் சோழ குலமும் சாமராஜ்யமும் தப்பியது அவ்விதம் தப்புவதற்கு முக்கிய காரண மாயிருந்தவன், இந்த வானார் குல வீரன் வந்தியத்தேவன்தான்' இவன் மூல மாகவே மோகத் திரையினால் மூடப் பட்டிருந்த என் கண்கள் திறந்தன சம்பு வரையர் மானிகையில் நாங்கள் நன்னிர வுக் கூட்டம் நடத்திய அன்று இவன் தற்செயலாக அங்கு வந்து சேரத்தான் அன்றைய தினம் இந்தச் சிறு பையனுக்

குத தெரியக் கூடாதென்று முடி மறைத்து ஒரு காரியத்தை தாம் செய்ய வேண்டி யிருக்கிறதென்ற அவமான உணர்ச்சி எனக்கு உண்டாயிற்று பிறகு இவன் தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியே நத்தினியைச் சந்தித்துப் பேசியதாக என் சகோதரன் கூறினான் நத்தினியின் உதவியினாலேயே இவன் கோட்டையை விட்டுத் தப்பிச் சேன்றதாகவும் கூறி னான் அதிலிருந்து என் உள்ளத்தில் சத் தேகத்தின் முனை தோன்றி வளரத்து வத் தது என்னைச் சுற்றிலும் நடப் பவற்றையும் அவற்றின் காரணங்களையும் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன் அடிக்கடி மாயை இருள் வந்து என் அறிவை மூடினாலும் மீண்டும் மீண்டும் உண்மை ஒளியின் கிரணங்கள் உட புஞ்சுது இருளைப் போக்க முயன்றன கடைசியில், தூக்கா பரமேசுவரியின் கிருபையினால் மதுரை ஆபத்துதவி களின் சதியாலோசனையைப் பற்றி அந்ததேன் நானே மறைந்திருந்து அவர் களுடைய பேசுக்களைக் கேட்டிரா விட்டால், நம்பியே இருக்க மாட்டேன் அதற்குப் பிறகும், தங்கள் செல்வக் குமாரி இளையபிராட்டி என உள்ளத்தை வேறு விதத்தில் குழப்பிவிட்டார் நத்தினி அவருடைய சகோதரி என்றும், அவளுக்கு நான் தீயகு இழைக்கக்கூடாது என்றும் கூறினார் அவரும் ஒருவேளை ஏமாந்திருக்க முடியுமோ என்று ஐய முற்றேன் எனினும், மாறுவேடம் பூண்டு கடம்பூர் சென்று உண்மையை அறிய வித்மயினேன் காளாமுகச் சைவ வேடம் தரித்தேன் புலித்தோல ஆடையும் மண் டையோட்டு மாஸையும் அணிந்து சென் றேன் பிரபு' காளாமுகச் சைவர்கள் என்னை அவர்களுடைய தலைவனாகக் கொண்டிருந்தார்கள் என அவமானத் தைக் கேளுங்கள் இந்தச் சோழ சாம ராஜ்யத்துக்கு நானே சக்கரவர்த்தியாக வேண்டுமென்ற துரோகமான துரானை யின் விதையை என மனத்தில் நத்தினி விதைத்தான் காளாமுகக் கூட்டத்தார் அந்தத் துரானைக்குத் தூபம் போட்டு வந்தார்கள் மதுராந்தகருக்குப் பட்டம் கட்டுவது போல் கட்டிவிட்டுப் பிறகு அவரையும் துரத்தி விட்டு நானே சக்கர

வர்த்தியாகிவிட வேண்டும் என்று அவர்கள் விருப்பினார்கள் அந்தக் காளா முகர்களிலே ஒருவனான இடுமபன்காரி சம்பவனையர் அரண்மனையில் சேவகனாயிருந்தான் மதுரை ஆபத்து உதவிகளுக்கும் அவன் ஒற்றனாக உதவி வந்தான் அவனைப் பயமுறுத்தி, அச் சம்பவம் கடம்பூர் அரண்மனையின் வேட்டை அறையில் மதுரை ஆபத்துதவிகள் இருப்பதை அறிந்தேன் ஆதித்த கரிகாலர் நத்தினியின் அறைக்குச் சென்றிடுப்பதையும், மணிமேகலையும் வந்தியத்தேவனும் அங்கேயே ஒளிந்துகொண்டிருப்பதையும் அறிந்தேன் நத்தினிக்கும் கரிகாலருக்கும் நடக்கும் சம்பவத்தை என்னையுடனே கேட்டு அவர்களுடைய இரகசியத்தை அறியும் ஆசை என உறுதியைக் குலைத்துவிட்டது நத்தினியைப் பற்றிய உண்மையையும் அறிந்துகொள்ளலாம் என்ற ஆசை எழுந்தது நத்தினியின் அறைக்குப் போக யாழ்க் களஞ்சியத்தின் மூலம் ஓர் இரகசிய வழி இருக்கிறதென்பதை அறிந்து அங்கே போய்ச் சேர்ந்தேன் நல்ல சம்பத்திலேதான் போய்ச் சேர்ந்தேன் நத்தினியைப் பற்றிய உண்மையை அவன் வாயாலேயே சொல்லக் கேட்டு அறிந்தேன் ஆதித்த கரிகாலர் நடத்தையில் களங்கமற்றவர் என்றும் தெரிந்துகொண்டேன் நத்தினியும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் வீரபாண்டியனுடைய சாவுக்குப் பழிவாங்குவதற்கு எவ்வளவு பயங்கரமாக திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிந்துகொண்டேன் அந்தச் சதி வெற்றி பெறாமல் தடுக்க முயன்றேன் ஆனால் விதியை என்னால் வெல்ல முடியவில்லை கரிகாலர் என்கண் முன்னாலேயே உயிரற்றுக் கீழே விழுந்ததைப் பார்க்கும் துரப்பாக்கியம் பெற்றேன் "

இவ்விதம் கூறிவிட்டுப் பெரிய பழுவேட்டையார் தம் முகத்தைக் கையால் மூடிக் கொண்டு விம்மினார் அந்த விம்மலின் ஒலி, புயல் அடிக்கும்போது அவை கடலில் எழும் பேரொசையை ஒத்திருந்தது யாழும் அச்சம்பவம்

வாய் நிறத்து பேசத் துணியலில்லை அனைவருடைய உள்ளமும் அந்த வீரப் பெருங் கிழவரின் மாபெரும் துயரத்தைக் கண்டு இளகிப் போயிருந்தன

பெரிய பாழுவேட்டையார் மேலும் மேலும் பொங்கி வந்த விம்மலைத் தமது வைரம் பாய்த்த இடுமபு தெருவின் உதவியால் அடக்கிக்கொண்டார் முகத்திலிருந்து கையை எடுத்து விட்டுச் சுறுமுறனும் பார்த்தார்.

"விதி வசத்தினால் ஆதித்த கரிகாலர் இறந்துவிட்டார் ஆனால் துர்க்கா பரமேசுவரியின் கருணையினால், அதே சம்பவத்தில் பேராபத்துக்குள்ளான பொன்னியின் செல்வர், விதியையும் மதியினால் வென்று உயிர் தப்பினார் 'நீயு' சக்கரவர்த்தி' பிரம்மராயரே' என் அருமைத் தோழர்களான சிறைச்சர்க்கினே' சோழ சிங்காதனத்தில் அருள்மொழிவர்மரை ஏற்றி வைத்து முடி குட்டுங்கள்! அவர் மூலமாக இந்தச் சாமராஜ்யம் மகோத்தமத்தை அடைப்ப போகிறது" என்றார்

முதன்மந்திரி அறிஞத்தர், "ஐயா' தங்கள் விருப்பம் நிறைவேற்றத்தான் போகிறது பொன்னியின் செல்வர்தான் அதற்குத் தடையாயிருப்பார் என்று பயத்தோம் சோழ நாட்டின் அதிர்ஷ்டத்தினால், அவரே முடி குட்டிக் கொள்ள இசைத்துவிட்டார்! ஆனால், ஆதித்த கரிகாலர் எப்படி இறந்தார் என்று தாங்கள் கூறவில்லையே" என்றார்.

"அதைப் பற்றி ஏன் கேட்கிறீர்கள்? கொன்ற கை யார் கையாயிருந்தால் என்ன' உண்மையில் அவருடைய மரணம் விதியினால் தோத்தது" என்றார் அந்த வீரக் கிழவர் நடுங்கிய குரலில்.

"அது தெரியாவிட்டால், இதோ குற்றம் கமத்தப்பட்டு திற்கும் வாலிபன் மீது ஏற்பட்டிருக்கும் சத்திகம் நீயகாது கரிகாலரின் மரணத்துக்காக இவனைத் தண்டிக்கும்படி தேரிடும்" என்றார் முதன்மந்திரி அறிஞத்தர்.

"ஆகா' இவன்மீது குற்றம் கமத்துவதா' யார் கமத்துகிறார்கள்?"

"கந்தமாறனும் பார்த்திபேந்திரர்
கமத்துகிறார்கள்"

'ஆகா! முழுமுடிகள்! கந்த
மாறா! பார்த்திபேந்திரா! தீப
கன் இந்த வாலிபன் மீது குற
றம் கமததக் காரணம்
என்ன' எனதக் கொண்டு
இவன் ஆந்தத கரிகால
ரைக் கொன்றதாகச்
சொல்லுகிறார்கள்'

இதற்கும் அதிசுத்தரே
பதில் கூறினார்:- "இவன்
அசமயம் நந்தினி தேவி
யின் அததப்புரத்திலு
ஒளிந்துகொண்டிருந்
திருக்கிறான். மணி

மேகமலயா அங்கே இருந்திருக்கிறான்
மணி மேகமலயா தான் மிகான்றதாகச்
சொல்லுகிறான் அவனிடம் இருக்க
முடியாது. அவன் காட்டிய
கதையில் இத்தகையதெவ
இவளை வந்தியத்தேவ
னைக் காப்பாற்றுவதற்
காகவே அவன் அவ
விதம் சொல்லி
யிருக்க வேண்டும்
அல்லவா! வந்தியத்
தேவன் மன்றாட்டித்
திலிருந்து கரிகால
ரைக் கொன்றதை
அவன் பார்த்திருக்க
லாம் அல்லவா?"

"மணிமேகலை கொல்லினை என்
றால் வந்தவதேதவன் ஈடும் எப்படி
கொல்ல வாய்" எந்த ஆயத்தத்தை
கொண்ட"

"இந்த ஆயத்தத்தை கொண்டு இரத்
தம் தோயத்து காயத்தி நுகரும் இந்தக்
கூரிய இ நுகர கததையைக் கொண்ட"

என்று கூறிய பராததி மேகலாள் நாம
முன்னமே பராததி நுகரும் ந நுகர கதத்
தையைக் காட்டினாள்

வந்தவதேதவன் கரிகால் நடை
யை எவ்வகையிலுமுத மான்களிலிருந்து
எடுத்து வந்து போட்டு விடத் தானும்
முன்னமேயடைத்து விடுத்தபோது, அவனி

டமி ந்தக் கெதக கதநியைப் பாரதி
பேந்திரா பந்ததுப் பத்திமாக வைத்
தி ந்ததான் அதை இப்பாது எடுத்துக்
காட்டினான்

பெரிய பழுவேட்டளையர் அவனை
தோகறி. "எப்போ, இப்படி அந்தக்
கதநியைக் கொடு" என்று சொல்லி
அதை வாங்கிக்கொண்டார்

அதை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு
'ஆகா' இது இடுமபன்காரியின் கதநி
தான்" என்று முணுமுணுத்தார்

"கந்தமாறா' பார்த்திப்பேந்திரா' நீய
கனம் நானும் இந்த வந்தியத்தேவனை
முன்று தாம வலம் வந்து கும்பிட
வேண்டாம்' நத்தினியின் மோக வலையில்
இந்தக் கிழவனைப் போலவே நீய்களும்
விழுந்திந்தார்கள் ஆனால் இவன் ஒரு
வஸ்தான அந்த மாய வலையில் சிக்க
வில்லை இவன் இந்தக் கதநியை எறிய
வும் இல்லை. ஆதித்த கரிகாலரைக்
கொல்லவும் இல்லை"

"என்னால் அவனைவு நிச்சயமாகச்
சொல்லுகிறார்கள்" என்று முதனமத்திரி
அதிருத்தர் கேட்டார்.

"ஆம். நிச்சயமாகத்தான் சொல்லு
கிறேன் இந்தக் கதநியை எறிந்து கரிகாலரைக்
கொன்றவன் எவன் என்பது
எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்"

"யார்? யார்?"

"ஆம். ஆம்! அதைச் சொல்லிவிட்ட
வேண்டியதுதான் சொல்லாவிட்டால்
உங்கள் சத்தகம் தீராது எல்லா நம்
புகள்களும் இந்த வாலிபன் யாழக
களஞ்சியத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தான்
நான் அதன் வழியாக இறங்கி வந்தேன்
இவன் என்னைப் பார்த்துச் சத்தமிடக்
கூடாது என்பதற்காகப் பின்னாலிருந்து
இவன் கழுத்தைப் பிடித்து நெருக்கி
போன இவன் விழி பிதுங்கி, உணர்
விழந்து கீழ் விழுந்து விட்டான் ஆதித்த
கரிகாலரைக் கொன்றது யார் என்பது
இவனுக்கு அச்சமையம் தெரிந்துகூட
இந்தக் முடியாது"

"யார்! யார்! கொன்றது யார்?"

இந்தத் திருக்க கதநியை நான்தான்
இடுமபன்காரியிடமிருந்து வாங்கிக்
கொண்டு வந்தேன் இதை விதி எறித்

தவன் நானேதான்' இந்த என்னுடைய
வலது கரத்தான்' சோழர் சக்கர
வாதக்கருகரு முடி சூட்டிய பரம
பராயில் வந்த இந்தக் கரத்தான்
கதநியை எறிந்து ஆனால் இளவரசர்
கரிகாலர் மீது எறியவில்லை நத்தினியின்
பேரில் எறிந்தேன் என்னை மோக வலையி
ல் ஆழத்தித் துரோகப் படுகுழியில்
விழத்திய அந்த மாயப் பிராசைக்
கொன்றுவிட்ட என்னுள் எறிந்தேன் அது
குறி தவநிக கரிகாலர் மீது விழுந்தது "

"ஐயையோ" 'ஆலாஹா" என்ற
குரல்கள் பல அச்சமையில் எழுந்தன

'அது ஆண்டு காலமாகப் பழுவூர்க்
குலம் சோழ குலத்துக்குச் செய்திருக்கும்
தொண்டுகளுக்கெல்லாம் களவகம்
உண்டு பண்ணிவிட்டேன் அந்தக் களவ
கத்தை எப்படி நீகப் போகிறேனோ,
தெரியவில்லை"

'அண்ணா' இதோ அந்தக் களவ
கத்தை நான் போக்குகிறேன்" என்று
கிணைப் பழுவேட்டளையர் கரங்கித்து
விட்டுத் தமது கதநியை உருவிக்
கொண்டு அண்ணன் அருகில் விரைந்து
வந்தார்

சோழ குலத்துக்குத் துரோகம் செய்
கிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்
களைப் பழி வாங்குவதாக நீயும் நானும்
செய்தம் ஏற்றிக்விடுவோம் அதைச் செய்
தத்தை இப்பாது நானே நிறை
வேற்றுவேன் உன்னை இந்தக் கனமே
கொன்று நம் குலத்துக்கு நோத்த
பழிபைத் துடைப்பேன்" என்று கிணைப்
பழுவேட்டளையர் கதநியை ஒலகினார்

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! இங்கே
இருக்கம் இந்த வேண்டாம்" என்றார்
கந்தர சோழர் சக்கரவர்த்தி

எவரசர் அருள்மொழி வர்
மரும் முதனமத்திரி அதிருத்
தரும் பாய்த்து சென்று
கிணைப் பழுவேட்டளையர்
பரிசு கைகளைப் பிடித்துக்

கொண்டார்கள்

அச்சமையத்தில் பெரிய பழுவேட்டளையர்
கறினார் - "தம்பி' நம் குலத்
துக்கு என்னால் நோத்த பழிபைத்

துடைக்கும் வேலையை உனக்கு வைக்க மாட்டேன். அத்துடன் 'தமையனைக் கொன்ற தம்பி' என்ற பழியை உனக்கும் ஏற்படுத்த மாட்டேன். இதை தூக்கா பரமேசுவரிகு என சபதத்தை நிறைவேற்றுவேன்" என்று கூறிக்கொண்டே தம் கையிலிருந்த சிறிய திருத்தூக் கதையைத் தமது மார்பை நோக்கி ஒப்பினை முன்னொரு நடையை அவர் ஒப்பிய பெரிய வாளை மறுபடியும் உறையில் போட்டிருத்தபடியால், அவர் தமது பழைய உத்தேசத்தை விட்டு விட்டு தனது மற்றவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த தாரகை பார்த்திபேந்திரனிடமிருந்து வாய்க்கிக் கொண்டிருந்த திருத்தூக் கதையை அவர் உபயோகிப்பார் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஐயோ! வேண்டாம்" என்று அருள்மொழி வாயர் கூவிக்கொண்டு அவர் அருகில் பாய்ந்து வருவதற்குள் பெரிய பழுவேட்டரையர் தம் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றி விட்டார்.

நெடுங்காலம் வேர் விட்டு நெடிது வளர்ந்திருந்த தேவதாசு மாம வேருடன் பெயர்ந்து சுயம் கிளையுமாகக் கீழ் விழுவதுபோலத் தரையில் சாய்ந்தார்.

"ஹா ஹா!" "அட்டா!" "அதனோ!" என்பவை போன்ற குரல்கள் அச்சமில்லாத ஒலிக்கத் தொடங்கின.

விழுகத் பெரிய பழுவேட்டரையரை நோக்கிச் சிலர் ஒடி வந்தார்கள்.

அதேசமயத்தில் கண்களை மூடிக் கொண்டு சிங்காதனத்தில் சாய்ந்த கந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியை நோக்கி இன்னும் சிலர் ஒடினார்கள்.

மந்திராலோசனை சபை கடைத்தது.

இ

ன்றிரவு பெரிய பழுவேட்டரையர் மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டிருந்த போது பலர் வந்து அவரைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

சக்கரவர்த்தியும், அருள்மொழி வர்மரும், அடுத்ததரும் இளைய பிராட்டி குந்தையையும் கூட வந்திருந்தார்கள்.

சோழ குலத்துக்கும் சாமராஜ்யத்துக்கும் பெரிய பழுவேட்டரையர்

செய்திருக்கும் சேவைகளைப் பற்றிச் சக்கரவர்த்தியும் மற்றவர்களும் பாராட்டிப் பேசினார்கள். அவர் இனம் பிராயத்தில எத்தனையோ போர்க்களங்களில் செய்த தீரச் செயல்களைப் பற்றிக் கூறினார்கள். தக்கோலத்தில் தோல்வியடைந்து சிதறி ஒடிய சோழ சைன்யத்தை அவர் திட்டி அமைத்துத் தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றிய செயலை வியத்து பாராட்டினார்கள். சோழ நாட்டின் தளாடிகாரியாக இருந்து திறமை யாக நிர்வாகம் நடத்தியதைப் புகழ்ந்தார்கள்.

சென்ற மூன்று வருஷத்துச் சம்பவங்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டார்கள்.

பின்னர் அவர்கள் நாகவரம் பெரிய பழுவேட்டரையர், படுத்திருந்த அறைக்குள்ளேயே அவர் பாரக முடியாத இடங்களில் மறைந்து நின்று கொண்டார்கள்.

அச்சமயம் சின்னப் பழுவேட்டரையர் ஆழவார்க்கடியானை அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். பெரிய பழுவேட்டரையருக்கு எதிரில் கொண்டு வந்து அவனை உட்கார் வைத்துவிட்டுத் தாமும் அருகில் அமர்ந்தார்.

பார்வை விரைவாக மங்கி வந்த கண்களினால் பெரிய பழுவேட்டரையர் ஆழவார்க்கடியானைப் பார்த்துவிட்டு, "ஆகா! இந்த வைஷ்ணவன் இங்கு எதற்காக வந்தான்? நான் வைகுண்டத்துக்குப் போக விரும்பவில்லை, தம்பி! சிவபதம் அடைய விரும்புகிறேன்" என்றார்.

'ஐயா' நான் உதயத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி புண்ணிய நான்' நாங்கள் கைலாசத்துக்குப் போக விரும்பினாலும் வைகுண்டத்தின் வழியாகவே போக வேண்டும்' என்றான் திசுமலை.

"வேண்டாம்! வேண்டாம்! நீ உன் மகா விஷ்ணுவிடம் திருமடீச சென்று "

"ஐயா! நான் மகாவிஷ்ணுவின் தாதனாக இப்போது வரவில்லை என சீகாதரிவிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்தேன்"

"அது யார் உன் சகோதரி?"

"என்னுடன் பலநாள வளர்ந்த சகோதரி - நந்தினியைச் சொல்லுகிறேன்

ஹயா' நந்தினி தங்களுக்கு அவருடைய தனியைத் தெரியப்படுத்தும்படி என்னை அனுப்பினாள் கரிகாலனாக கொன்ற பழி அவள் பேரில் விழாதிருக்கும் பொருட்டுத் தாங்கள் அதை ஏற்றுக் கொண்டதற்காக நன்றி தெரிவிக்கச் சொன்னாள் எத்தனை ஜன்மம் எடுத்தாலும் தங்கள் அன்பை மறக்க முடியாது என்றும் தெரிவிக்கும்படி சொன்னாள்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்

"ஆகா! அவன் இன்னும் அப்படி தினைக்கிறானா? தினைத்துக்கொண்டு சந்திராஷ்பபட்டமும் எவ்வளவுதான் அவன் வஞ்சகம் செய்து எனக்குத் தீயது புரிந்திருந்தாலும் அவளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை அவன் பேரில் கோபித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. தன் உயிரைக் கொடுத்துச் சக்கரவர்த்தியைக் காப்பாற்றிய உத்தமியின் புதல்வி அல்லவா அவன்? உண்மையாகவே அடுத்த பிறவிகளிலும் அவன் என்னாத் தேடிக் கொண்டு வந்து விடுவானே, எவன்மீது" என்றாள் பழுவட்டையா

ஏற்கெனவே மரணத்தின் சாயை படர்ந்திருந்த அவருடைய முகத்தில் இப்போது இலேசான புன்னகை தோன்றியது

"வைஷ்ணவனே! யாரிடமாவது ஒருவரிடம் என் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும் உன்னிடம் சொல்கிறேன். நான் எடுத்த கதவி இளவரசர் பேரில் விழவில்லை அதற்கு முன்பே அய்யா விழுந்துவிட்டார். நான் இளவரசனாக கொலுறதாக ஒப்புக்கொண்டதற்குக் காரணம் நந்தினியின் பேரில் பழி விழாமல் தடுப்பதற்காக மட்டுமல்ல, அதைவிட அது மடவது முக்கியமான காரணம் உண்டு அருகில் வா' சொல்லுகிறேன்' உன் சித்திரை வந்தியத்தவளை இடுக்கிறாள், அவன் அருமையான பிள்ளை! அவனுக்குச் சோழ குலம் ரொம்பக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இளையயிராட்டியின் உணததை அவன் கவாத்துவிட்டான். இளைய யிராட்டியிடம் நான் அதாவியமாகக் குரோதம் பாராட்டினேன் அதற்கெல்லாம் பரிகாரமாகக் குற்றத்தை நான்

ஒப்புக்கொண்டேன் நான் அப்படிப் பொய்சமாக ஒப்புக்கொண்டு என்னை யும் பவி கொடுத்திராவிட்டால், வந்தியத்தவளை பேரில் யாராவது களங்கம் கற்பித்துக்கொண்டே இப்போர்கள் தீயி ஒதுவதும் அவ்வாறு பேசத் துணிய மாட்டார்கள், வைஷ்ணவனே! என் றாவது ஒத்தான் இளையயிராட்டியிடம் இதை நான் கூறியதாகச் சொல்லு' நந்தினியின் பேசைக் கேட்டு அவரை நான் துன்புறுத்தற்காக என்னைத் தன்ய கூத்து மவன்குமபடி சொல்லு"

செந்திரா பீதியதால் அந்தத் தீரக் கிழவருக்கு நரசக வாங்கத் தொடங்கியது அவர் கூறியதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆழ்வார்க்கடியானின் உள்ளமே உருகிவிட்டது என்றால், பின் னால் மன்றலித் தலை நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த குந்தவை தேவியின் கண்களில் நுது கண்ணீர் கக்கல் வேன்று பொழிந்ததில் விப்பவில்லை அல்லவா?

"வைஷ்ணவனே! இன்னும் ஒரு விஷயம் முதன்மந்திரி பிரம்மராயரிடம் சொல்லு' இவ்வகையிலிருந்து பாண்டியன் விரிததையும் இதிர ஹாரத் தையும் எப்படியாவது கொண்டு வர வேண்டும் அகற்கத் தகுந்தவன் வல்லத்து இளவரசன்தான்' அவனும் நீயும் போய்க் கொண்டு வா' தங்கள் பிறகு மதுரைக்குச் சென்று அங்கே ஒரு தடவை பொன்னியின் செல்வருக்கு மருடாயிஷேகம் நடத்த வேண்டும் தெரிகிறதா' அருள மொழியிடம் எனக்காக ஒன்று வேண்டிக் கொள்' என பேரில் ஏற்படும் பழியை என் சகோதரன் மீது சுமத்த வேண்டாம்' அவனைப் போல சோழ குலத்துக்கு உற்ற துணைவன் வேறு யாரும் இல்லை என்று சொல்லு' தேவி' துர்க்கா பரமேசுவரி' என் சபதத்தை நிறைவேற்றிவிட்டேன்' இதோ வருகிறேன்' சோழ குலத்தைக் காப்பாற்று"

யாவர் மெய்தது கொண்டு வந்த பேரிய பழுவட்டையரின குரல் அடியோடு மங்கி நின்றது அந்தத் தீய பெருங்கிழவரின் உயிரை கடும் அணைத்தது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எழுபத்து எட்டாம் அகவியாயம்

நண்பர்கள் பிரிவு

கொ

எனிடம் பெரு நதியின் படகுத ளு ளை ய நெருங்கி தா ளு குதிரைகள் வந்து கொண்டிருந்தன தா ளு குதிரைகள் மீதும் தா ளு வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்தவர்களுடா ள். பாரகதி பெத்திரன் கத்தமாறன். வந்தியத்தேவன். பொன்னியின் செல்வர் ஆகியவர்கள்.

இவர்களில் முதல் இருவரும் படகில் ஏறிக்கொள்ளிட தைக்க கடந்து வா த்துக் கொடுக்கப் பிரயாணம் செய்ய ஆயத்தமாக வந்தனர் மற்ற இருவரும் அவர்களுக்கத் தலைய கொடுத்து அனுப்புவதற்கு வந்தார்கள்.

படகுத ளு ளை ய அடைந்ததும் நண்பர்கள் தா ளு தம் குதிரை மேலிருந்து கீழ் இறங்கினார்கள்.

‘கத்தமாறா! உன் பழைய

கணபலி ம் உன் கோபமெல்லாம் போய் விட்டதல்லவா? இன்னமும் ஏதாவது மீச்சை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?’ என்று பொன்னியின் செல்வர் கேட்டார். ‘ஐயா! அவன் மீது கோபம் வைத்துக் கொள்ளக் காரணம் என்ன இருக்கிறது?’ என் அறிவினததை நினைத்து நினைத்துப் பார்த்ததாப்ப படுவதற்குத்தான் திறையக் காரணம் இருக்கிறது தான் அவ்றுகத் துழைத்த தீயத்தையெல்லாம் மற்றது எனிடம் பழையபடி கிட்டுகமாய் தான் முன் வந்தானே, அந்தப் பெருந்தளையகத் துணையே விடையாது. என் சகோதரியைத் தீ வேளளத்தின் முழுகிச் சாகாமல் காப் பாற்றினானே, அதற்கு தான் இந்த துணை மத்திலே நன்றிக் கடன் செலுத்த முடி யுமா’ என புத்தி எதிராக எப்படிக்க வெ

அமரர் கஸ்கி

ஒப போயிற்று என்பதை நினைத்துப் பார்த்தால், எனக்கே விவரப்பாயி் தக்கிறது முதலில் உத்தேசித்தபடி மணிமேகலையை இவனுக்கு மணம் செய்து வைக்காமற் போயினேன்' அப்படிச் செய்திருந்தால் இன்றைக்கு அவன் இவ்வாறு பிரசியாகப் போயிருக்க மாட்டான் அல்லவா?" என்றான் கந்தமாறன்.

"அது ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நதி வெள்ளத்திலுள் விழுந்த அதிர்ச்சி யினால் சிறிது நினைவுத் தவறு ஏற்பட்டிருக்கிறது சில நாள் போனால் சரியாகி விட்டதா?" என்றார் இளவரசர்.

'சாதாரண நினைவுத் தவறுதலாகத் தோன்றவில்லை மற்ற எல்லாறையும் அவளுக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. எல்லா விஷயங்களும் நினைவில் இருக்கின்றன என்னையும் வந்தியத்தேவனையும் மட்டும் அவளுக்கு அடைபாணம் தெரிய வில்லை. என்னிடம் அவன் வைத்திருந்த அன்பு எதற்காகவுது என்பதை என்னுடைய போது என் தெருக வெடித்து விடும் போலிருந்தது 'ஐயோ என் அருமை அண்ணனை என்னுடைய கையினால் விடிக் கொன்று விட்டேனே" என்று அவன் ஒலமிடும் சூரல என காதிவிடிக் இருந்து கொண்டிருக்கிறது."

"அது ஏன் அப்படி அவன் ஒலமிட வேண்டும்? நீதான் உயிரோடு இருந்து வருகிறாயே?"

"நான் உயிரோடு தானிருக்கிறேன்! இருந்து போயிருந்தால் எவ்வளவோ துன்பமாக இருந்திருக்கும் ஆம், ஐயோ! வந்தியத் தேவனை நான் கொன்று விட்டதாகவும், அதற்காக என்னை அவன் கொன்று விட்டதாகவும் அவன் உறுதி கொண்டிருக்கிறான் ஒரு சமயம் என்னை நினைத்துப் புலம்புகிறான் இன்னொரு சமயம் என் சித்திரத்தை நினைத்துக் கொண்டு, 'ஆறு வேளளம் திரும்பி வருமா? இருந்து போனவர்களைக் கொண்டு தருமா?" என்று புலம்புகிறான் எவ்வளவுதான் சொன்னாலும், என்னை அவனுடைய அண்ணன் என்றும் ஒப்புக் கொள்வதில்லை, வந்தியத் தேவனையும் அடைபாணம் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை 'தீயா' வலவந்து இளவரசரை நீ பார்த்தது உண்டா" என்று இவ்விடமே கேட்கிறான் "

"அப்படியா?" என்று பொன்னியின் செல்வா திரும்பிப் பார்த்தபோது, வந்தியத்தேவன் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பு வதைக் கண்டார்

"அடாடா! இப்போது வந்தியத்தேவர் வலவந்து இளவரசரால், வலவந்து அரசராகவே ஆகிவிட்டார் என்று தெரிந்தால் அவளுக்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படும்? அதற்குக் கொடுத்து வைக்காமல் போய் விட்டதே" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்

தைக் கேட்ட கந்தமாறன் முகத்தில் விப்புக் குறிப்புடன் பொன்னியின் செல்வரை நோக்கினான்

"ஆம், அப்பா! உன் நண்பனுக்கு வானகப்பாடி நாட்டைத் திரும்பக் கொடுத்து வலவந்து அரசனாகி விடுவதென்று சக்கரவர்த்தி தீர்மானித்திருக்கிறார் அம்மாதிரியே உனக்கும் வானகப்பாடிக்கு அருகில் வைதும்பரா யாகன ஆண்ட பகுதியைத் தனி இராஜ்யமாகி அளிக்க எண்ணியிருக்கிறார் இனி, தீயகன இருவரும் அக்கம் பக்கத்திலேயே இருந்து வாழ வேண்டியவர்கள் எப் பொழுதும் உங்கள் சித்திரத்துக்கு பங்கம் தோதபடி நடத்து கொள்ள வேண்டும்" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்

"சக்கரவர்த்தியின் கருணைக்கு எல்லை இல்லை போலிருக்கிறது அப்படியானால், நான் மறுபடி கடம்பூருக்கே போக வேண்டியதில்லை அல்லவா" என்று கந்தமாறன் சிறிது உற்சாகத்துடன் கேட்டான்

"வேண்டியதில்லை அங்கே உங்களுடைய பழைய அரண்மனை தான் அந்த மாக எரிந்து போய் விட்டதே' மறுபடியும் அவ்விடத்துக்கு தீயகன போனால் பழைய ஞாபகங்கள் வந்து கொண்டேயிருக்கும். பாலாற்றின் தென்கரையில் புதிய அரண்மனை கட்டிக் கொள்ளுங்கள் உன் சகோதரிக் கு உடம்பு செளகரியமானதும் அங்கே வந்து அவளும் இருக்கலாம்"

'கோமகனே' இனி மணிமேகலை எங்களுடன் வந்து இருப்பாள் என்று நான் கருதவில்லை தீயகன பாடபுலகர் செம்பியன்மாதேவியா அவளைத் தம்முடன்

லதல் பாததினாகு அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார் மணியாக வகைதும் பெரியபிராட்டியை கொம்பவும் பிடித்துப் போயிருக்கிறது இவ்வகைதக் கூடப் பெரியபிராட்டி நினைவயாற்றுக்கு என் சகோதரியை அழைத்துப் போயிருக்கிறார்."

"ஆமாம், பெரிய கோஷ்டியாகத்தான் போயிருக்கிறார்கள் புது மணம் புரீது கொண்ட என் சித்தப்பாவும் சிற்றனனையும் கூடப் போயிருக்கிறார்கள் இந்த வேடிகளையாக கேளுங்கள் சமுத்தர குமாரியை இனிமேல் என் சிற்றனனையாக நான் கருதி வர வேண்டும்"

"சோழர் குலத்தில இவ்வளவு அடக்கமாக ஒரு திருமணம் இதுவரைவில் நடந்ததெனினையாது, மதுராந்தகத்தும் பூங்குழலிக்கும் நடந்த திருமணத்தைப் போல" என்றான் பாரதி பித்திரன்

"என்னுடைய மகுடாபிஷேகங்கூட அவ்வளவு அடக்கமாகத்தான் நடக்கப் போகிறது" என்றார் அருளமொழி

"அது ஒரு நாளும் நடவாத காரியம்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

பொ

ன்னியின் செல்வா திருக்கிட்டது போல் தடிப்புடன், "எது நடவாது என்று கூறுகிறாய்" என்னுடைய பட்டாபிஷேகமா?" என்றார்.

வந்தியத்தேவன் சிறிது வெட்கத்துடன், "இல்லை, ஐயா! அடக்கமாக நடப்பது இயலாத காரியம் என்றேன் இப்போத்த மக்கள் தங்கள் மகுடாபிஷேகத்தைப் பற்றி விசாரிக்கவும் பிசேவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள்!" என்றான்

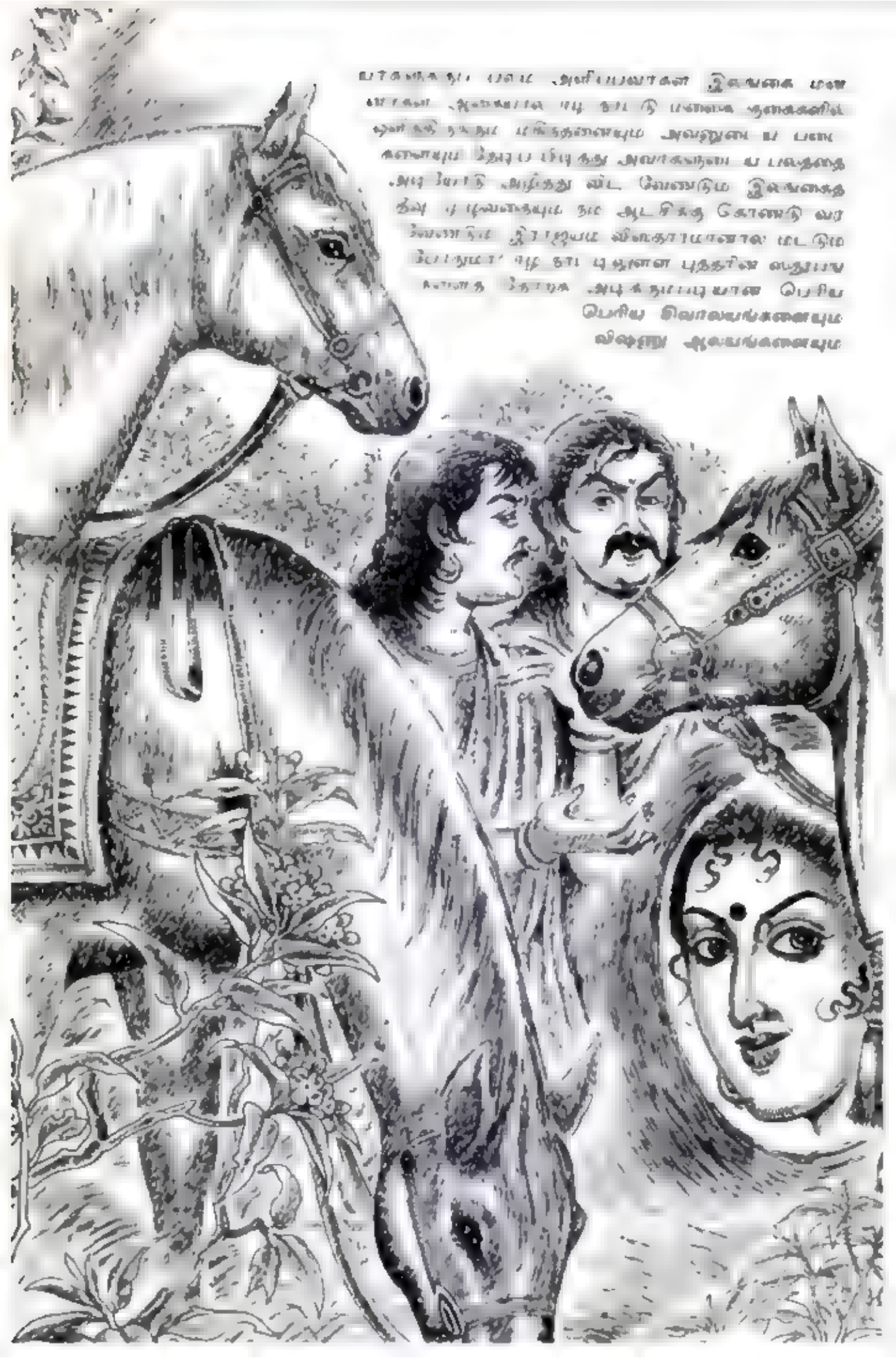
"கோமகினை' தங்களுடைய முடிசூட்டு விழாவுக்கு தங்கள் இருக்க வேண்டாமா' இந்தச் சமயம் பார்த்து எங்களை வடதிசைக்கு அனுப்புகிறீர்களே' கைமாதம் பிறத்ததும் பட்டாபிஷேகத்துக்கு நான் குறிக்கப்படும் என்று தஞ்சையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்களே' வந்தியத்தேவன் கொடுத்தது வைத்தவன், அதிஷ்ட சாலி" " என்றான் கந்தமாறன்

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை வந்தியத்தேவனையும் நான் சீக்கிரத்தில சூதாத்துக்கு அனுப்பப் போகிறேன் தண்பா கின்' ஒன்று தீர்சயமாக நம்புங்கள்' என் அந்நம் தண்பார்களைய தங்கள் இல்லாமல் என் மகுடாபிஷேகம் நடைபெறாது" என்று பொன்னியின் செல்வா திடமாகக் கூறினார்.

"மிகக் குறைந்த ஐயா' மகுடாபிஷேகத்துக்கு நான் குறிப்பிட்டவுடனே குதிரை ஆட்களிடம் ஒலை கொடுத்து அனுப்புகுங்கள் உடனே வந்து சேருகிறோம்" என்றான் கந்தமாறன்

"தண்பா! அதைப் பற்றி என்ன கவலை? தங்கள் வராமல் நான் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை. இதை தீர்சயமாக நம்புங்கள் நான் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வது எதற்காக என்பதை மறந்து விடாதீர்கள் அரண்மனை திரை மாடங்களிலும் உத்தியான வளங்களிலும் உல்லாசப் பொழுது போக்குவதற்காக நான் முடி சூட்டிக் கொள்ளப்போவதில்லை தண்பார்களே! சமுதாடு சென்றதிலிருந்து நான் கண்டு வரும் கவள்கை களவுகளை உங்கனிடம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன் இன்னும் ஒத்தழை சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்' என் பாட்டனாரின் தந்தையான பராந்தகச் சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் சோழ சாமாஜியம் அடைந்திருந்த மகோத்தமத்தைக் காட்டிலும் நம்முடைய காலத்தில் அதிக மேன்மையை அடைய வேண்டும். நாலாபுறத்திலும் இராஜ்யத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டும் வடக்கே கங்கை நதிகளைய வரைக்கும், கிழக்கே கடல் கடந்து ஸ்ரீவிஜய ராஜ்யம் வரைக்கும் சோழ நாட்டுப் படைகள் சென்று புலிக்கொடியை நாட்ட வேண்டும் மேற்கே மலை நாட்டையும் அப்பால் கடலில் உள்ள வடகத்திலுள்ளதையும் கைப்பற்றி தமது படைகளையும் அவகே நிலைத்து இருக்கச் செய்ய வேண்டும் மலை நாட்டில் 'சேர அரசன்' ஒருவன் எங்கிருந்தோ கிளம்பி யிருக்கிறான் பாண்டிய நாட்டிலும் யாராவது ஒரு பாண்டியன் திடீரென்று கிளம்புவான் இந்தப் புதிய சேர, பாண்டி

பாசனாது படை அளிப்பவர்களை இவர்களை மன
மாதம் அனாதை 14 81 91 மனம் குளக்களில்
ஒரு கடி ருக்கை மனத்தனையும் அவனுள் உ ப பன
கனையும் தோப பிடித்து அவர்களுள் உ ப பனத்தை
அடி தோடு அழித்து விட வேண்டும் இவர்களை
தன் பிழையையும் தம் அடிகளுக்கே கொண்டு வர
வேண்டும் தீர்ப்பையும் விவதாயினால் மட்டும்
பொருள் 14 81 91 புதுள்ள புத்தியை வந்துபு
காணாத தோடு அடிக்காப்படியான பெரிய
பெரிய விவரவங்கனையும்
விஷ்ணு அருவங்கனையும்

இதைப் புன்னிய பூமியில் எழுப்ப
 வேண்டும் இந்த வீரத் தீர்தாட டி
 ஆவிரம் ஆண்டுக்கொருப் பிற
 பாடு வரப் போகிறவர்கள்
 நாம் நம் காலத்தில் செய்த
 தி துபணிகளைக் கண்டு
 பிரமிக்க வேண்டும். நன்
 பாகளை! இக் கனவுகள்
 எல்லாம் என் காலத்தில்
 நிறைவேறத்தான்
 போகின்றன; நிறை

வேற்றியே நீர்வேன் அதற்கு நீங்கள் ஒரு வொருவரும் உதவி செய்ய வேண்டும் பார்த்திபேந்திரர்' சோழ நாட்டிலேயே மிக உயர்ந்த சைன்யப் பதவியை, என தமையனார் கரிகாலர் வகித்து வந்த வடதிசை மாதண்ட நாயகர் பதவியைத் தங்களுக்கு அளித்திருக்கிறேன் அதைப் பொறுப்பை நீர் சரிவர நிறைவேற்ற வேண்டும் என தமையனாரின் அகால மரணம் தம் படைவர்களிடையே பலவித ஆசைகளை மூட்டி விட்டிருக்கும் வேயசி அரசனும் இராட்டிரகூட மன்னனும் சோழ நாட்டில் உள் சூழப்பயகளை நேரிடும் என்றும், சிற்றரசர்களுக்குள்ளே போர் மூளும் என்றும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் ஆகையால் வட பெண்ணைக் கரையில் தம் வீரர்கள் இடம்பு அரசனைப் போல நின்று காவல் புரிய வேண்டும் பலலவர் குலத் தோன்றலே! வடபெண்ணைக் கரையில் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டு, கந்த மாறனை அங்கே தனபதியாக நிறுத்தி வைத்து விட்டு, தாங்கள் உடனே காஞ்சிக்குத் திரும்புங்கள். அங்கே, என வீரச் சகோதரர் எடுப்பித்த பொன் மானிகையைச் சக்கரவர்த்தி வந்து தங்குவதற்கு உகத்ததாகச் செய்து வைப்புகள், என்னுடைய தளையில் கிரீடத்தை வைத்தவுடனே, சக்கரவர்த்தி காஞ்சிக்குப் பிரயாணமாகுவதற்கு விசும்புகிறார்"

தைக் கேட்டு கந்தமாறன் கண்களில் நீர் ததுமப, "கோமகனே! போர்க் களத்தில் நான் என்று போரித் திறமையை இன்

னும் திருபித்துக் காட்டவில்லையே' எல்லைக் காவல் படைக்கு என்னைத் தனபதியாக நியமிக்கிறீர்களே? நான் தகுதி உள்ளவனா?" என்று நாத் தழுதழுக்கக் கேட்டான்

"நன்பா! எல்லாம் வல்ல இறைவன் எனக்குச் சில சகதிகளை அளித்திருக்கிறார் யார்! யார் எந்த எந்தப் பணிகளுக்குத்தியுள்ளவன் என்பதை எளிதில் கண்டு பிடிக்கும் சகதியையும் அளித்திருக்கிறார் உன்னை வடக்கு எல்லைப் படைக்குத் தனபதியாக நியமித்திருப்பது போல், உன்

நன்பா! வலவததாரை சுழப் படைக்குத் தனபதியாக நியமித்திருக்கிறேன்' இரண்டு பேரும் உங்கள் கடமைகளை நன்கு நிறைவேற்றுவீர்கள் என்ற தம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்

"இன்னும் சில காலத்துக்கு இவர்களில் ஒருரை வடக்கு எல்லையிலும் இன்னொருவரைத் தெற்கு எல்லையிலும் வைத்திருப்பது தலல யோசனைதான் எங்கையாவது சோத்திருந்தால், தாங்களும் அங்கே இல்லாமலிருந்தால், பழைய சூயகம் வந்து இருவரும் மோதிக் கொண்டாலும் மோதிக் கொண்டார்கள்" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்

"ஐயா! இனி அமமாதிரி ஒருநாளும் நேரீவ நேராது" என்று கந்தமாறன் சொல்லிக் கொண்டே வந்தியத்தேவன் அருகில் சென்றான்.

"நன்பா! என்னுடைய தவறுகளை பெல்லாம் மன்னித்து விட்டாய் அல்லவா?" என்று கேட்டான்.

வந்தியத்தேவன் அதற்கு வாயினால் மறுமொழி கூறாமல், இரு கரங்களையும் நீட்டிக் கந்தமாறனை மார்புறக் கடடித் தழுவிக்கொண்டான்

தன்பார்கள் இருவரும் சிறிது நேரம் மென்னமாகக் கண்ணீர் உகுத்தார்கள்

பின்னர், பார்த்திபேந்திரனும் கந்தமாறனும் சென்று ஆயத்தமாக இருந்த படகில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

படகு நதியில் பாதி தூரம் போகும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பொன்னியின் செல்வரும் வந்தியத்தேவனும் தஞ்சையை நோக்கிக் குதிரைகளைத் திருப்பி விடுத்தார்கள்.

எழுபத்து ஒன்பதாம்
அத்தியாயம்

சாஸையில் சந்திப்பு

பொ

ன்னியின் செல்வரின் முடிசூட்டு விழா விரைவினாலேயே தடைபெறப்

போவிறது என்று நாடு நகரமெல்லாம் தெரிந்து போய்குந்தது மக்கள் ஓர் ஆர்வத்துடன் அந்த வைபவத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தார்கள்.

ஆதித்த கரிகாலரின் அகால மரணம், மந்தாலினியின் உயிர்த் தியாகம், பெரிய பாழிவா டனையரின் சபத நிறைவேற்றம் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் கந்தர சோழ சக்கரவாதியின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் துன்புறச் செய்திருந்தன. ஆயினும், இராஜ்ய உரிமை சம்பந்தமான சச்சரவுகள் ஒரு மாதிரி தீரந்து போய், அருளமொழிவர் மருக்கு முடிசூட்டுவதைச் சிறந்தாராக, பொது மக்கள் அனைவரும் ஒத்துக்கூட ஆதரித்தது. அவருடைய நோத்து போன உள்ளத்துக்கு ஓரளவு ஆறுதல் அளித்து வந்தது.

எத மாதம் பிறந்தவுடனே நல்ல நான குறிப்பிட்டபு பொன்னியின் செல்வரின் தலையில் சாமராஜ்ய பாரதத்தைச் சுமத்தி விட்டுக் காங்கிக்ஷப் புறப்பட்டுச் செல்லச் சக்கரவர்த்தி முடிவு செய்திருந்தார். அவர்க் தமது வீரப் புதல்வன் கர்காலன் தமக்கென்று தீர்மானித்த பொன் மானி கையில் மிச்சமுள்ள தம் வானானைக் கழித்து விடவும் தீர்மானித்திருந்தார்.

முடிசூட்டு வைபவத்தை அதிக ஆடம் பரமில்லாமல் நடத்தி விட வேண்டும் என்று கந்தர சோழர் எண்ணியதிலும் வியப்பில்லை அவ்வளவு!

இந்த விஷயத்தில் அருளமொழிவர் மரும் பரிபூரணமாகத் தந்தையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற எண்ணியிருந்தார். ஆகையால், முடிசூட்டு விழா முடியும் வரையில் நாடு நகரங்களில் பொது மக்களிடையில் அதிகமாகப் போவதில்லை என்று தீர்மானித்திருந்தார்.

கொள்ளிடத்தின் படகுத் துறையிலிருந்து தஞ்சைக்கு நேர் வழியாகப் போவதென்றால், திருவையாறு நகரின் வழியாகப் போக வேண்டும். அந்த நகரத்தின் சென்றால், மக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஆரவாரம் செய்வார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகையால் நண்பர்கள் இவரும் அந்த நகர வழியே புகாமல், சிறிது மேற்கே ஒதுங்கிச் சென்று காவிரி

நதியைக் கடந்தார்கள் குடமுருட்டி நதியை அடைந்ததும், அதன் கரையோடு தஞ்சை ராஜ பாட்டை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஐ

ந்து நதிகள் அடுத்தடுத்துப் பாயும் அந்த அற்புதமான பிரதேசத்தின் தீர்வளமும் நிலவளமும் மாரகழி மாதத் திலகங்களெனக் காட்சியாகத் திகழ்ந்தன. இது களையும் தொடருக கொண்டு வெள்ளம் ஓடும் காலத்தைக் காட்டிலும், அரை ஆறு இனிய புனலும் அரை ஆறு மணல்திட லுமாகத் தோன்றிய காட்சி வளப்பு மிகுந்ததாயிருந்தது.

நதியின் இப்புறங்களிலும் தெள்ளையும், சுழலும், கதலியும், சுருமபும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன தோப்புகள் இலகுவாக இடங்களில்லல்லாம் தன்செய் வயல்களில் பொன்னிற தெற பயிர்கள் செதிற்கக் கதிர்களின் பாரத் தாங்காமல் தலை சாய்ந்து விடத்தன்.

இடைவிடைய லாலிகளிலும் ஓடைகளிலும் தலை நிமிர்ந்து தின்ற தாமரைகளும் குழதங்களும் செங்கழநீர்களும் வான் தெதிரக் காட்சியாகத் திகழ்ந்தன.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து வியந்து கொண்டு வந்த வந்தியத்தேவனை நோக்கிப் பொன்னியின் செல்வர், "நன் பரே! இவ்வளவு வளப்பும் வளமும் பொருந்திய இடம் இந்த உலகில் வேறு எங்கேனும் இருக்க முடியுமா? இப்படிப் பட்ட நாட்டின் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொண்டவது எவ்வளவு பெரிய பாக்கியம்? இந்தப் பாக்கியத்தைச் சில காலத்துக்கு முன்பு வரையில் நான் வேண்டாம் என்று மறுத்திருந்தேன். கொண்டிருந்ததை நினைத்தால், எனக்கே வியப்பாயிருக்கிறது" என்றார்.

"எனக்கு அநில வியப்பு ஒன்றுமில்லை தயா! அரச குடித்தவர்களின் சஞ்சல உளத்தைப் பற்றி அடிக்கடி பேரியோர்கள் சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"நீர் ரொம்பவும் பொல்லாதவர்;

அந்தாதி கூறியது இவ்வாறாய்வு உடைய
 இவ்விடம் பண்டித சாஸ்திரிகள், தாம், தி
 ஆகியவற்றை இவ்வாறு கூறியது உடைய
 சேனாதரவியலம் என்பனவற்றை சாஸ்திரிகள்
 புனைவன என்று வரை கூறுகின்றார்

"சாஸ்திரம் மக்கள் விஷயத்தில் விரை
 வாக இருப்பது அரசு தந்தளவியல் மீது
 புகழுகது காண்பாதி தக்கவருடைய அம்
 மைய" இவ்வாறாக ஏதாவது ஒரு மரபு
 தண்டனை எந்தவகிலாக இருக்கின்ற
 அவனை மன்னித்துத் தளபதி ஆகத் து
 கள் இருந்தவை சந்தர்ப்பத்தையின்படி அரசு
 சாஸ்திரம் புகழ் அதிகமாகின்ற சேன
 புலர் 'ஆகா' நம் மன்னர் எந்தளவு
 கருணை உள்ளவா' என்று மக்கள் புகழ்
 வாராக அல்லவா?"

ஆக, ஆக' ஆகா இவ்வாறாகத்
 தளபதியாக சேனாதரவியல் சாஸ்திர
 மரபு தண்டனை என்பது வகிக்கப்படும் ஆக
 இவ்வுருவங்கள் என வரைவார்கள்

சாஸ்திரம் தவறாமல் தீது வராமல்
 மன்னர் சாஸ்திரம் என்று மறுக்கிற
 சாஸ்திரம் மன்னர் அவதாரம் என்றும்
 சாஸ்திரம் பற்றி இவ்வாறு

மேலவியல் சேனா கலகலவென்று
 சாஸ்திரம் தி அபாயத்தினால் உட்க
 அங்கம் விரைவாகப் புகழ்ந்தவர்களு
 புகழ்ந்த சேனாதரவியல் தளபதி புகழ்ந்தவ
 தாம் சாஸ்திரம் மீது மக்கள் சேனா த
 மக்கள் அதை அதையா ஒன்றுமே
 தா'தக்கவா' என்று

அதையா விரைவாக இவ்வுருவ
 மன்னர் மரபு இவ்வுருவம் கூடத்
 தக்கவா சாஸ்திரம் சந்தர்ப்பம் அல்லவ
 வது மன்னர்ப் பெரிய தளபதி பதவி தரு
 இவ்வுருவம் அல்லது என்ன இவ்
 அங்கம் சாஸ்திரம் இவ்வுருவம்
 என்று சேனா மீது மக்களும் சேனாத
 அங்கம் சாஸ்திரம் சந்தர்ப்பம் இவ்வுருவம்

தொன்றலிலலை”

“அது ஒன்றுதான்
காரணமாயிருந்தால்,
நானே முதன்
மத்திரி அநிருத்தர் அவர்
கனிடம் கேட்டுக் கொள்
கிறேன்”

பொன்னியின் செல்வர்
தகைத்து விட்டு,
“இவ்வளவு வேறு
காரணமும்
இருக்கிறது!”
என்றார்

இருக்கிறது”

“உன்னையில இவ்வளவு சாமர்த்திய
சாலியான உமமை எனக்கு முதன் மத்திரி
யாகவிக் கொண்டு என் அருகிலேயே
வைத்துக் கொள்ளவே எனக்குப் பிரிய
மாக இருக்கிறது ஆனால் முதன் மத்திரி
அநிருத்தர் உமக்காகத் தமது பதவியை
விட்டு விலகிக் கொள்வார் என்று

“அப்படித் தான் நானும் நினைத்
தேன்.”

“என்ன நினைத்தீர்?”

“தாங்கள் இப்போதெல்லாம் மனதில்
ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு, வெளியில்
ஒன்று சொல்கிறீர்கள் என்று.”

“வல்லத்தரசேர’ தங்களுடைய குரல்
சாட்டை மெய்ப்பிக்க ஓர் உதாரணம்

சொல்ல முடியுமா?"

"நன்றாக முடியும். தங்களுடைய மருடாபிஷேக வைபவத்துக்குத் தை மாத ஆரம்பத்திலேயே நான் வைத்திருக்கிறது. அது தங்களுக்குத் தெரியும் அப்படியிருக்கும்போது, சற்று முன் நமமைப் பிரிந்து சென்றவர்களிடம் 'தங்கள் இல்லாமல் என்

தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்' வந்தி வத்திலிருந்து சிறைமான் பிறகு மத்திர தந்திரங்களில் பயிற்சி பெற்று வருகிறேன்"

என்றார்

வினாக

மருடாபிஷே

கம் நடைபெறாது

என்றார்கள். அதைப் பற்றி

நான் வேறு என்ன நினைப்பது?"

என்று கேட்டான்.

ஸா

எனின் செலவா மறுபடியும் நகைத்து விட்டு, "ஆமாம்; முன்னேயெல்லாம்

நான் மனத்தில் தோன்றுவதை அப்படியே வெளிப்படையாகச் சொல்வது என்று

எனக்குப் புகழ்ச்சி கூறுகிறார்கள்' தங்களுக்குத் தெரியாத மந்திர தந்திரம் உலகில் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? யானை யின் காதில் ஒதிக் மந்திரத்துக்குப் பாணைப்பாகக் வேஷம் போட்டு உலகை ஏமாற்றிய தந்திரத்துக்கும் இணையானவை என்ன உண்டு?"

அப்படியே இருக்கட்டும்' எனவிட்டேமே நீ இனி மந்திர தந்திரங்களைக் கற்றுக் கொள்ளலாம்."

"அவ்வாறு நான் அதிகமாகக் கற்றுக் கொண்டு விடப் போகின்றேன் என்றுதான் என்னை இவர்களுக்கு விட்டி விட்ட பார்வையிருக்கின்றன?"

"நாப்பர்" ஈழநாடு குருபு போவதில் தங்களுக்கு ஒருவினை விருப்பம் இல்லைவா, என்ன?"

"யார் சொன்னார்கள்" இவர்களுக்கு அப்பால் இன்னும் தூரத்திலுள்ள இடங்களுக்குப் போகும்படி கட்டளையிட்டாலும் புறப்பட ஆபத்தமாயிருக்கின்றன எவ்வளவு சீக்கிரம் அனுப்புகிறார்களோ, அவ்வளவுக்கு மகிழ்ச்சி அடைவேன்"

"என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதில் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியா தங்களுக்கு?"

"ஆம், ஐயா" பேராசர்களிடமிருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு தலவது என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கின்றன தூரத்தில் இருந்ததால், அரசாங்கமுடைய சித்தகததை இழந்து விட்டாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்."

"அப்படியானால், தங்கள் ஏமாற்றத்துக்கு உன்னாக நேரிடும்."

"எவ்வளவு தூரம் போனாலும் தங்கள் சித்தகததை நீடித்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாது என்கிறீர்களா?"

"இல்லை, இல்லை அதிக காலம் என்கின்ற தாங்கள் பிரிந்திருக்க முடியாது என்று சொல்கின்றன சில திணைகளுக்கெல்லாம் நாளும் சமுதாயத்துக்கு வந்து தங்களுடைய சோத்து கொள்வதாக உத்தேசித்திருக்கின்றன, தங்களை உடன் அழைத்துக் கொண்டு கடல்களைக் கடந்து அப்பாலுள்ள நிலாந்தரங்களுக்கெல்லாம் போகத் திட்டமிட்டிருக்கின்றன நம்முடைய சமுதந்திரகுமாரியையும் அழைத்துப் போக முடியவில்லையே என்றுதான் வருத்தமாயிருக்கிறது"

"ஐயா" எவ்வுடன சோத்து தாங்கள் தந்திர மந்திரங்கள் கற்றுக் கொண்டார்கள் தங்களுடைய சித்தகதமானதிலிருந்து நான் உண்மையைப் பேசுவது என்று வீரதம் எடுத்துக் கொண்டேன் இப்போது என்னுடைய மனத்தில் உள்ளதைத் தங்களிடம் சொல்லட்டுமா?"

"தாராளமாகச் சொல்லுங்கள்"

"என் நண்பர் சேத்தன் அமுதனாரிடமிருந்து தங்கள் சித்தப்பா மதுராந்தகத் தேவரிடமிருந்து, சோழ சாமராஜ்யத்தைத் தாங்கள் எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள் அதற்கு ஒரு மாதிரி தியாயம் உண்டு தாங்களே முடிசூட வேண்டும் என்பது மக்களின் விருப்பம் என்று காரணம் காட்டலாம். ஆனால் அவரிடமிருந்து பூங்குழலியை அபகரித்திருந்தால், அதுபோன்ற பெருந்துரோகம் செயல் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது அதற்கு தியாயம் சொல்ல முடியாது சமுதந்திர குமாரி இப்போது மதுராந்தகத் தேவரின் தாமதத்தினி் என்பதைத் தாங்கள் திணைவு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

பொன்னியின் செல்வர் கைகலவென்று சிரித்துவிட்டு "என்னை தசகண்ட இராவணனோடு சோத்து விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே" என்றார்.

பின்னர், "தங்களுடைய நண்பருக்குப் பரிந்து தாங்கள் பேசுவது தியாயத்தான்" ஆனால், பூங்குழலியின் திணைமை என்ன? அவன் என் சித்தப்பாஸை மனமுயத்து கடையாணம் செய்து கொண்டானா?" என்று கேட்டார் அருளமொழிவர்மர்

"அதற்கு என்ன சந்தேகம்? கோமகனே" தாங்கள் இந்தச் சோழ சாமராஜ்யத்தின் சக்கரவாத்தியாகலாம். இந்தப் பூ மண்டலம் முழுவதையும் வென்று ஒரு குடை தீழலில் கொண்டு வந்து ஆட்சி புரியலாம். ஆனால் பூங்குழலி அமண்மையை மட்டும் அவருடைய வீரப்பாத்துக்கு விரோதமாக எந்தக் காரியமும் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்த முடியாது செம்பியன்மாதேவியின் செல்வப் புதல்வரிடம் பூங்குழலி அமண் கொண்டு வந்த அன்பின் ஆழத்தை நான் அறிந்து கொள்ளும் பேறு பெற்றேன் அதற்கு இன்னையான அன்பை இன்னும் ஓர்டத்தில்தான் கண்டிருக்கிறேன்"

"அது எங்கே கண்டார்கள்" என்னிடம் அதைப் பற்றிச் சொல்லலாம் என்றால், சொல்லுங்கள்"

"கொடிமப்பாளர் இளவரசி வானதி விடத்தான் கண்டேன்" அத்தகைய

அவ்வை வேறு எங்கே காண முடியும்”

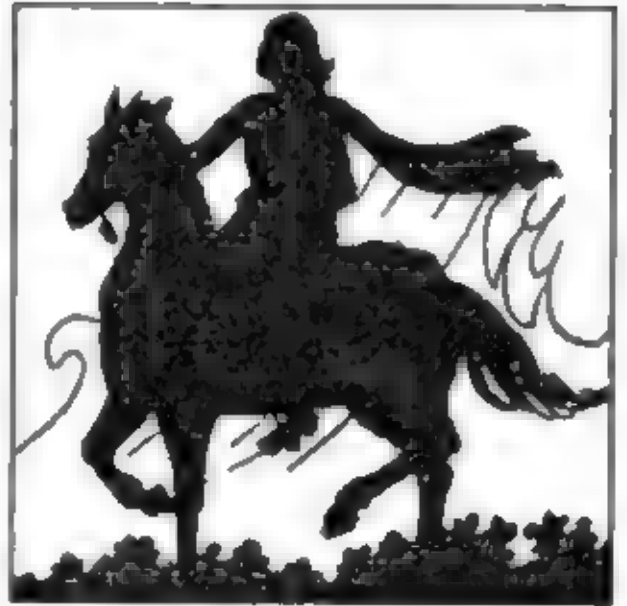
“பொய்! பொய்! உண்மை பேசும் வீர
தந்தை அதற்குள்ளே மறந்து விட்டார்”
மனதில் ஒன்றை ஒன்றை வைத்துக்
கொண்டு வேளியில் ஒன்றை நினைந்து
சொல்லுகிறீர்”

“இவ்வில் இவ்வை, ஐயா! மனதில்
எண்ணியதைத்தான் சொல்கிறேன்”

“வேறு எங்கேயும் அதற்கைய காண
நீர் கண்டதில்லையா?”

“இவ்வை என்றுதான் சொல்கிறேன்”

“அடே பாதகா! இரக்கமற்ற அரக்
கனே! உனக்காக ஒரு பெண் தன் உயி
ராக தியாகம் செய்கிறாள் என்று
இழந்து பிச்சியாகியிருக்கிறாள்’ அவளு
டைய காதல் உனக்குப் பெரிதாகத்
தோன்றவில்லையா” என்று பொன்னி
யின் செவ்வா உண்மையான கோபத்
துடன் கேட்டாள்

“ஆம் பிரபு”

“என்காட்டி தாய்கள் தூர நிதாதில்
இருந்து விட்டுத் திரும்பி வந்தால், ஒரு
வேளை தங்களை மீண்டும் அடை
யாளம் கண்டுகொள்ளலாம் என்று என்
தமக்கையாரி கருதுகிறார்”

“தெரிந்து கொண்டேன், ஐயா! என்
னைத தூர நிதாதிலிருந்து அனுப்புவதில்
தங்களை விட்டு இவ்வாயிரம் புகை அதிக
நிதாதை இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்”
நாம வாரைப் பற்றிப் பேசிக்
கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களை
அதோ வந்திரப்பான்” என்று வந்தியத்
தேவன் கட்டிக்காட்டினான்

ஆடமுழுட்டி நதிக் கரைவோடு வந்த
அந்த ஊர்ப்பாக்கம் இருவரும் அசையாமல்
நின்றுவாழ்ந்திருந்தது தந்தையர் போதும்
இப்போது என்னை தெருங்கக் கொண்டிரு
ந்தார்கள் அந்த இப்போது பட்டையில்
முன்னும் பின்னும் பரிவாய்க்குப புடை
தூய் படைத்து ஒன்று வந்து கொண்டிரு
ந்தது அதில் தந்தையை தேவியும்
கொடுமாயும் இவ்வாயிரம் விற்றிருந்தா
கள் தந்தைகள் மீது வந்த ஊர்ப்பாக்கம்
இருவரையும் பார்த்தும் அப்போதுமே
கனியை கண்கள் வியாபினால் வீசித் தன்
அவர்களுள் வாய்க்குப மகிழ்ச்சியால்
மலர்ந்தன

(தொடருமா)

வந்தியத்தேவன் சிறிது வேரம்
வரை மென்மையாக இருந்தான்
மன்னா, “ஐயா! தாய்கள்
காரணம் வாரியங்களை மாற்றிச்
சொல்கிறீர்கள் மன்னி மென்மையில்
எனக்கு தூக்கம் இல்லாமற்போகவில்லை
அவ்வை நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர்
வழிகிறேன் ஆனால் அவன் பிச்சியா
கப் போனதற்குக் காரணம் நான் அல்ல
அவ்வை வந்தியத்தேவன் கருவரண்தான்”
மேலும் தாய்கள் இருவரும் அந்தப்
பெண்ணுக்கு இருந்தவாக்களில்
இனி அந்தப் பற்றிப் பேசு என்ன பயன்”
என்றான்

“நான் சற்று முன் கோபமாகப் பேசி
வந்திருக்க வந்ததப்படுகிறேன்” என்று
பொன்னியின் செவ்வா ஆரம்பித்தாள்

“எனக்கு அந்த வந்தியம் இவ்வை,
வியப்பில்லை இம்மாதிரி கிடைக்க
கொடுத்ததை எந்திரிக்கிறதான் என்காட்டி
இவ்வைக்குப் புறப்பட விரும்புவதாகச்
சொன்னேன்”

“தங்களை இவ்வைக்கு அனுப்ப
வதற்கு இவ்வைக்கு காரணமாக உயி
ரென்று சொன்னேன் அல்லவா”

பொன்னியின் செல்வன்

என்பதாம் அந்நியாயம்

திலம்கள் காதலன்

எவரசிகள் வீற்றிருந்த
பலகக்கைப் பொன்னின்
பிள்ளை செல்வரின் குதிரை
நெருங்கியது

சற்றுப் பின்னால்
குதிரையை நேருதைய வந்தியத்தவன்,
'ஜாக்மிதை' இளவரசிகளின் அந்தப்
பொல்லாத பலகக்கு தம் சாதுக
குதிரையை மோதி விடப் போகிறது'
என்றான்

கிட்டத்தட்ட அதே இடத்தில் டீன்
னோடு தடவை நடுத்தின்பின் மூடு பல
லககின் மீது அவன் குதிரையைக்
கொண்டு போய் மோதி விட ஒரு குதி
ரையைப் பலகக்கு மோதுகிறது" என்று
குகுரவிட்டது அவனுக்கு நினைவு
வந்தது அச் சம்பவம் நடந்து ஆறு
மாதம் கூட முழுமையாக ஆக
வில்லை. ஆனால் இந்தச்
சிறிய காலத்துக்குள் எத்தனை
எத்தனை முகமியமான நிகழ்

கின் நடத்தேறி விட்டன'

குதிரை வந்தியத்தவனுடைய
வார்த்தைகளினால் ஏற்பட்ட பூரிப்பை
அடக்கிக் கொண்டு, "தம்பி' உங்களைப்
பார்த்தால் ஏதோ குதிரைமான் விஷ
வதனைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வந்
வதாகத் தோன்றுகிறது' உங்களுடைய
திருட்கங்கள் அவ்வளவு மொச்சியுடன்
விளங்குகின்றன" என்றான்

ஆம், அக்கா' குதிரைமான் விஷயம்
பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டு வந்ததாம்
ஆனால் அது உன் தோழி வானதிககு
அவ்வளவு குதிரைமான் தராதது என்று
டைய திருமண நாள நெருங்கி வந்து
கொண்டிருக்கிறதல்லவா? நான் காதல
கொண்டு மணத்து கொள்ளப் போகும்
மகன்களைப் பார்த்து மகிழத்தோம்

அமரர் கஸ்கி

அவனுடைய சூபலாவணியங்களைப் பற்றிய பேசிக் கொண்டு வந்திராம" என்றார் பொன்னியின் செல்வா.

சற்று முன் நிகாசமாக விளங்கிய அந்த இர பெண்களின் முகங்களும் உடனே வாட்டமுற்றன. வானதி தலைவையை குன்றதுகொண்டாள். குந்தலைவியின் முகத்தில் நிகாபம், வியப்பு, ஐயம், ஆத்திரம் முதலிய வேவ வேறு பாவங்கள் தோன்றி மறைந்தன.

"இது என்ன வெட்கமற்ற பேச்சு! இந்தப் பெண்ணின் மனத்தை வந்ததப் படுத்தவதில் உவகது என்ன சந்தோஷம்?" என்றாள்.

வானதி குன்றத் தலைவைய நிரந்தரிக குந்தலைவையப் பார்த்து, 'அக்கா! இது என்ன வாரத்தை' என்கது எதற்காக வகுத்தம்?" என்றாள்.

ஒன்றுக்கும் மறுமொழி சொல்லாமல் பொன்னியின் செல்வா புன்னகை பூத்த முகத்துடன் நிரபந்தரிக கண்ட. இன்னும் பிராட்டி "கொள்ளிடக் கணாக்கல்லவா போய்த திரும்புகிறீர்கள்" அங்கே எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தீர்கள்' எந்த ஊர்' என்ன போ' என்ன குலம்?' என்று கேட்டுக்கொண்டே போனாள்.

பப்பாது வந்தியத்தேவன் குறுகலிட்டு, "தேவி! இளவரசர் மணக்கப் போகும் குலம்கள் யாரையும் நாங்கள் பார்த்துவிட்டு வரவில்லை. இந்தப் பஞ்சாதி தீர்த்தில் பொலிந்து விளங்கும் நில மாமகளைத்தான் நெடுகிலும் பார்த்து விவந்து கொண்டே வந்தோம். சோழவன் நாட்டின் இயற்கை அழகு களைப் பற்றிய பேசிக் கொண்டு வந்தோம். இளவரசர் இந்த அழகிய நாட்டின் சக்கரவாதியாக முடிசூட்டிக் கொள்ளும் நாள் நெருங்கி வந்திருக்கல்லவா? இவா இந்த இர நிலைநிறையின பேரில் கொண்ட காதலைப் பற்றித்தான் குறிப்பிட்டார்" என்றாள்.

ஆகா! என் சக்காதாணுகது இப்படியெல்லாம் விகிதமாகப் பேச முன் செல்லாம தெரிந்திருக்கவில்லை. அவனுக்குத் தாங்கள் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது" என்றாள்.

அந்த மொழிவாரமா சிந்தித்துவிட்டு 'கணபதி' தங்களுக்கு நன்றாக விவனம்' தங்களுடைய சிந்தைக்குத் தப்பித்திருக்கிறது என்று முன்னிம நாள் சொல்லவில்லையா? என தமக்கையா நுகதம் அவலந்தமே தோன்றியிருக்கிறது, பாகுங்கள்!" என்றார்.

"இது என்ன விண் பழி! தமக்கையும் தமையும் ஒத்துப் பேசிக்கொண்டது போல ஒரே மாதிரி என பேசிக் குற்றம் கூடத்துக்கீர்க்கின" என்றாள் வந்தியத்தேவன்.

இன்னும் தங்கள் பேரில் பல குற்றங்கள் இருக்கின்றன என தமையி சொல்லியிருக்க முடியாத குற்றங்களும் இருக்கின்றன அவற்றையெல்லாம் தஞ்சைளையில் நிறு சொல்ல முடியாது" என்றாள் குந்தலை.

வந்தியத்தேவன், 'நான் சந்தேகித்தது சரியாய் போய்விட்டது' என்றான். "என்ன சந்தேகித்தீர்கள்?"

"என்னை சுழநாட்டுப் படைக்குச் சேர்த்துப்பதியாகக் அனுப்புவது என குற்றங்களுக்காக எனக்குத் தீவாதாரிடை விதிப்பதேயாகும் என்று சந்தேகித்தேன்."

பார்த்தீர்கள், அக்கா! சோழ குலத்தாரின் நன்றியறிதலில் இவருக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று தெரிகிறது அல்லவா?"

நமக்கு இவரிடம் நன்றி சிந்தும் இல்லை என்பது உண்மைதான்."

இது என்ன, தங்களுக்கும் இப்படியே சொல்லுகிறீர்கள்?"

"அன்னியர்கள் செய்யும் சதவிகுத நன்றி செலுத்தலாம் கணபதிகளுக்கு நன்றி எப்படி ஏற்படும்? திருவள்ளூர் சொல்லியிருப்பது ஞாயகமில்லையா? 'சந்தைகள் இழந்தவன் கைப்பால் இருக்கண் களைவதாம் நடப்பு' நடிவிய உடையை எடுத்துக் கட்டி விட்டதற்காக இட கைக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டாமா?" என்றாள் குந்தலை.

"தேவி! நன்றி செலுத்த வேண்டிய தேவியலை தண்டனை விதிக்காமலிருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது" என்றாள்.

தால, அதுவே பெரிய துன்பியாதம்"

"தமிழ் தீயம் சரி, இவரும் சரி, ஒன்று நினைவு வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இவரை எனக்கு உதவியாய் தரும் படியாக நம் தலைமையன், வீர சொர்க்கம் எய்திய கரிகாலன், அனுப்பி வைத்தான். அதைக் கடமையில் தந்து இவரை நான் இன்னும் விடுதலை செய்து விடவில்லை" என்றான் குந்தவை.

"இவருக்கு விடுதலை தரவேண்டாம் அக்கா! ஆயுள் தண்டனை யாகவே அளித்தாலும் எனக்குச் சமம்தான்" என்றாள் இளவரசர்.

"இவ்வகையில் இவரால் எனக்கு ஆக வேண்டிய காரியங்கள் சில இருக்கின்றன" என்றான் குந்தவை.

"போவதற்கு முன்னால் தங்கனிடம் விடைபெற்றுச் செல்வன், தேவி" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அப்படியானால், பழையாணைக்குத் தாங்கள் வந்து என்னிடம் விடை பெறுமபடி இருக்கும்" என்றான் குந்தவைப்பிராட்டி.

"அக்கா! இப்போது எங்கே புறப்படலர்கள்" என்று அருள்மொழிவர்மர் சென்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

"திருவையாற்றுக்குப் போகிறோம். இன்று மாடகழித் திருவாதிரைத் திருநாள் அல்லவா? சோரியன் மாந்தையும் மதுராத்தகரும் பூங்குழலியும் காவலில்லையே என்றாகன தீயங்களும் வருகிறார்கள்" என்றான் குந்தவை.

"இல்லை, நாங்கள் இப்போது வரவில்லை. திருவையாறு நகருக்குப் போகக் கூடாதென்றுதான் ஆற்றங்கரை போது நிறைவே சென்று திரும்பி வந்தோம்."

"அப்பர் பெருமான திருவையாற்றில் கைலாசத்தைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்தார். எங்களுக்கு அங்கே போகவேண்டியிருக்கவில்லை. போலிருக்கிறது. ஒதுவேளை தீயங்களும் வீர வைஷ்ணவர்கள் ஆகி விட்டார்கள், என்ன?"

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. திருவையாறு என்றால், அப்பர் பெருமானைப் போல் அங்கே போகவேண்டுமென்பது என் எண்ணம்"

"அப்பர் எப்படிச் சென்றார்?"

"அவருடைய பாடலிலேயே சொல்லியிருக்கிறாரே! 'யாதும் கவடு படாமல்' என்றார். ஆடம்பரம் எதுவுமில்லாமல், தாம் திருநாவுக்கரசர் என்பதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், பூஜைக்காகப் புஷ்பமும் நீரும் கொண்டு சென்ற அடியார கூட்டத்தின் பின்னால் சென்றார். அதனால் திருவை யாற்றில் கைலாசத்தையே அவர் காண முடிந்தது. நாம் அங்கே இந்த இராஜரீக ஆடம்பரங்களுடன் சென்றால், நாமும் இறைவனைத் தரிசிக்க முடியாது. ஜனங்களும் கவாமி தரிசனத்தை மறந்துவிட்டு நம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு திற்பார்கள்..."

"ஆமாம், ஆமாம்" உளனுடைய ஜாதக விசேஷம் அப்படி. உன்னைக் கண்டதும் மக்கள் சூழ்ந்து கொண்டு 'மன்னா மன்னருக்கு ஜே' பொன்னியின் செல்வருக்கு ஜே" என்று கோஷமிடத் தொடங்குவார்கள். ஆனால் எங்களுக்கு அவ்வளவு அபாயம் இல்லை. மேலும் நாங்கள் ஜனக் கூட்டத்துக்கு மத்தியில் போகவும் மாடகோடம் திருவாதிரைத் திருநாளுக்காகக் கவாமி எழுந்தனரால் நடக்கும்போது, திருவையாற்றிலுள்ள நம் அரண்மனை மீதம் மாடத்திலிருந்தே ஐயாறுடை இறைவனைத் தரிசித்துக் கொள்வோம்."

"அக்கா! ஒரு பழம் பாடல் நினைவு இருக்கிறதா? அண்ட சராசரங்களையும், அகில புவனங்களையும், ஆகாச வெளியிலுள்ள எல்லா நட்சத்திரங்களையும் படைத்தவரே இறைவன் அவரை 'ஆதிநாயகன்' என்றும், 'திருவாதிரை நட்சத்திரத்துக்கு மட்டும் உரியவன்' என்றும் மக்கள் கருதுவது என்ன பதைமை? - இப்படிப்பட்ட கருதுவன அதைப் பாடல் தங்களுக்கு நினைவு இருக்கிறதா?"

"நினைவிருக்கிறது, தமிழ்! ஆனால் எல்லா நட்சத்திரங்களுக்கும் உரியவன் திருவாதிரைக்கும் உரியவன்தானே?"

"சரி, தீயகள் போய் வாருங்கள்! எப்போது தஞ்சைக்குத் திரும்பி வருவீர்கள்?"

‘தஞ்சாவூர் இராஜா தான்
கன திருமலை போய்திருந்து திருமலை
பாறத்தில் தனது பண்புபாற்றை போகிறான்’
‘என்ன, என்ன’ என்று கேட்டாள். மதுரா
பிழைத்தவர்களுக்கும் இராஜா போகிறான்’ என
நாள் இவ்வாறு

"ஆம், ஆம்' உன்னுடைய மகுடா பிஷேக வைபவத்தில் எனக்கும் வான திக்கும் என்ன வேலை?"

"அக்கா' தாங்கள் இல்லாமல் உன்னுடைய பட்டாபிஷேகம் நடைபெறாது"

"எல்லாம் நடைபெறும். ஏன் நடைபெறாது' பட்டாபிஷேகத்துக்கு நான் வைத்துக் கொடுத்தவர் யார்' இராமகுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்கு நான் பார்த்துச் சொன்னவரின் சத்தியில் வந்தவர் அல்லவே?"

"எனக்கு நான் நடத்திரம், சோதிடம்- ஆகுடம் எதிலும் நம்பிக்கை இல்லை, அக்கா' நம் கடமைமைச் செயலும் எல்லா நாளும் தல்ல நான்தான். சோமயிபிருக்கும் நாட்களே கெட்ட நாட்கள்" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

"உன்னுடைய வாழ் நாட்கள் எல்லாம் அதற்கு நல்ல நாட்களாகவே இருக்கட்டும். தம்பி' தாங்கள் சென்று ஐயாறப்பரிடமும் அறம் வளர்த்த நாயகியிடமும் உனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்கிறோம்" என்றான் குத்தவை.

"எனக்காக என்ன பிரார்த்தனை செய்யப் போகிறீர்கள்?"

"நிலம்கன மேல் தீ கொண்டு குக்கும் காதல் பூத்தியாகட்டும். உன் மகுடா பிஷேகம் விகிளியினி நடைபெறட்டும் என்று ஐயாறுடைய இறைவரிடம் பிரார்த்திக்கிறோம் உன் உன்னம் சோழர் தொல்குடிக்கு உரிய அறவழியிலிருந்து விவகாமவிருக்கட்டும் என்று அறம் வளர்த்த நாயகியின் சத்தியில் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்"

"அப்படியானால், தங்கள் என்று பட்டாபிஷேகத்துக்கு நிச்சயமாக இருக்கப் போவதில்லையா?"

"பழையாறையிலிருந்து அக்க கண்ணால் கண்டு மகிழ்கிறோம்."

"அக்கா' தாங்கள் இந்தக் கொடும் பாணுர்க் கோம்களின் பிடிவாதத்துக்குச் சபைக் கட்டுக் கட்டுகிறீர்கள் இவன் என்னுடன் சோழ சிங்காதனம் ஏறு வதற்கு மறுத்தால், உலகமே அஸ்தமித்து விடும் என்று எண்ணுகிறான் இவனா

டைய வீண்பிடிவாதம் விபரீதத்தில் முடியப் போகிறது இவனாகுப் பதிவாகச் சோழரின் சிங்காதனத்தில் வேறொரு பெண் அமர்ந்து விடப் போகிறாள்' அப்பறம் என பேசில் குற்றம் சொல்லிப் பயன் ஒன்றுமில்லை" என்றார் இளவரசர் பொன்னியின் செல்வர்.

"நான் இவர் மீது என்றும் குற்றம் சொன்னதில்லை, இனிமேலும் குற்றம் சொல்லப் போவதில்லை, அக்கா" என்றான் கொடும்பாணுர் இளவரசி

"தீ சொன்னாலும் பயனில்லை வானதி' மண்ணாசை கொண்டவர் களின் காதில் வேறு எதுவும் ஏறாது" என்றான் இளையபிராட்டி குத்தவை

"இந்த மண்ணாசையை என மனத்தில் உண்டாக்கியவர் தாங்கள்தான் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். பெண்ணாய்ப் பிறந்த தாங்களே இந்த அழகிய சோழ நாட்டை விட்டுப் போக மனம் வரவில்லையென்றும், அதற்காகவே கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லையென்றும் பலமுறை என்னிடம் சொன்னதில்லையா" என்றார் அருள்மொழி

"அப்போதெல்லாம் என வார்த்தைகள் உன் காதில் ஏறவே இல்லை உலகத்தில் இன்னும் எத்தனையோ அழகிய நாடுகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லி வந்தாய்' இந்த வானார் குலத்து வீரரின் போதனைதான் உன்னை இப்படி நிலமடத்தைவிட காதலன் ஆக்கிவிட்டது" என்றான் குத்தவைப் பிராட்டி

"தெய்வமே' அத்தப் பழியும் என பேசிலேதானா வந்து விழ வேண்டும்" என்றான் வந்தியத்தேவன்

"எவ்வளவோ பெரிய பயங்கரமான பழியைச் சுமந்தீர்களே? இந்தச் சிறிய பழிகளுக்கா பயத்துவிடப் போகிறீர்கள்? தம்பி' வெகு தேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டோம்' கவாமி எழுத துஞ்ஞம் தேரம் தெருவிவிட்டது' போகிறோம்" என்று கூறிக் குத்தவை தேவி சிவிகையாளருக்குச் சமிக்ஞை செய்தான்

பல்லக்கு மேலே சென்றது.

சென்று தேரம் அங்கேயே தீண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதுள்ள செல்வமும் தஞ்சையை நோக்கிக் குதினரையைச் சென்றதினார்.

உறுத தூரம் சென்றதும் பக்கத்தில் தென்படி வந்து கொண்டிருந்த. வந்தியத்தேவனை நோக்கி, "நன்பட்டி" இத்தப பெண்மணிகள் உண்மையில்

கவாமி தரிசனத்துக்குப் போகிறதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை குடத்தை சோதிடர் இப்போது திருவையாற்றுக்கு அருகிலே குடி வந்து விட்டாராம்' அவரைப் பார்த்துச் சோதிடம் கேட்பதற்காகவே போகிறார்கள்" என்றார்.

"ஐயா' குடத்தை சோதிடரை விடத் தாங்களே பெரிய சோதிடராயிருக்கிறார்கள்" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

என்பத்து ஒன்றாம் அத்தியாயம்

பூனையும் கிளியும்

பொ

ன்னியின் செல்வர் வந்திது ஆகுடம் கூறிய வண்ணமே நடத்தது.

குடத்தை தேவியும் வானதியும் திருவையாற்றிலிருந்து சோழ மான்கை போய்ச் சோத்ததும், அங்கேயே பலகைகளையும் பரிவாரங்களையும் நிறுத்தினார்கள். செம்பியனமாதேவியும் அவருடைய மகளும் மருமகளும் கோலிதாக்குச் சென்றிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். தாங்களும் காவலாகவிட்ட சோலலிவிட்டு, ஒரே ஒரு வீதனை மட்டும் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு சோதிடர் வீட்டைத் தேடிச் சென்றார்கள்.

ஆம், குடத்தை சோதிடர் அங்கே வெள்ளத்தின் தமது வீடு அடிகதுக் கொண்டு போகப்பட்ட பிறகு திருவையாற்றுக்கு வந்துவிட்டார் தனின் கிழகத் தாத்தில காவேரிக் களையில் சிறிய வீடு ஒன்று கட்டிக் கொண்டு அங்கே குடியிருக்கத் தொடங்கினார்.

இனிமேல் பழையாறை நகராக காட்டியும் தஞ்சாவூர் அதிக முக்கியத்துவம் பெறலாம் என்று அவர் ஜோசியத்தின் மூலம் அறிந்துகொண்டதும், ஒரேவளை அவர் திருவையாற்றுக்கு வந்து குடியேறியதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

ஜோசியர் வீட்டின் வாசற்படியில்

அவர்கள் பிரவேசிக்கும்போது, உள்ளேயிருந்து மிக இனிய மழலைக் குரலில், "வாருங்கள், ஆடலரசிகளே வாருங்கள்" என்று யாரோ வரவேற்றதைக் கேட்டுத் தேவி மான்கள் இருவரும் வியப்படைந்தார்கள். முன்னே ஒரு முட்டைச் சீடனைக் காவற் காரனாக வைத்திருந்தவர் இப்போது இப்படியே பரிந்து உபசரித்து அழைப்பதற்கு யாரை அமர்த்தியிருக்கிறார் என்ற எண்ணத்துடன் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

கூரையில் நுந்து தொய்கிய கூண்டில் அருகிய பச்சைக் கிளி ஒன்றைக் கண்டதும் அவர்களுடைய வியப்பு நீங்கியது. அந்தப் பச்சைக் கிளியும் தலையை இப்படியும் அப்படியும் அசைத்து, குன்று மணி போன்ற அதன் சிறிய கண்களால் அவர்களை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, மறுபடியும், "வாருங்கள், ஆடல அரசிகளே, வாருங்கள்!" என்றது.

கிளியின் குரலையும் பெண்மணிகளின் பாதச் சிலம்பின் ஒலியையும் கேட்டு விட்டுச் சோதிடரும் உள்ளேயிருந்து கூடத்துக்கு வந்தார்.

தேவிமான்களைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டவராய், "வாருங்கள்' தேவி மான்களே! வாருங்கள்' இந்தக் குடிசை இன்றைக்குத்தான் பாகியம் செய்தது" என்றார்.

பச்சைக் கிளியும் தன் பவன வாயைத் திறந்து. "இத்தக் குடிசை இன்றைக்குத் தான் பாகியம் செய்ந்து" என்றது

சோதிடர் அதைப் பார்த்து "சச்சி சற்று நேரம் கமமா இரு! வாயை மூடிக் கொள்!" என்றார்

"ஐயா! அதை ஏன் கோபித்துக் கொள்கிறீர்கள்? வருகிறவர்களுக்கு தலவ ருஷாணியெதான் வரவேற்பு அளிக்கிறது!

தினந்தினம் இங்கு பலர் வந்து இத்தக் குடிசையை 'இன்றைக்குத்தான் பாகியம் செய் குடிசை'யாகச் செய்வார்கள் போலிருக்கிறது" என்றான் இளைய பிராட்டி குத்தவை

"வாருங்கள்! நடன் ரானிகளே! வரவுங்கள்!" என்றது கிளி

"ஜோசியர் மறுபடியும் அதை அடட்டிவிட்டு, 'தேவிமார்களே'

மன்னிக்க வேண்டும்' திருநாள் சம்பந்தப் பெருமான இந்தத் திருவையாற்றுக்கு வந்திருந்தபோது விதிதோறும் ஆடல அரங்குகளைக் கண்டார் அவற்றில் மங்கையார்கள் நடனம் பயிலும்போது பாதச் சலங்கைகள் கலீர் கலீர் என்று ஒலிப்பதையும் கேட்டார் அவருடைய தெய்வீகப் பாகாங்களிலும் பாடியிருக்கிறார் அந்த நாளில் போலவே இன்றைக்கும் இந்தத் திருவையாற்றில் நடனக் கலை பயிலும் தங்கைமார்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள் அவர்கள் அடிக்கடி ஜோதிடம் கேட்க இந்தக் குடிசையைத் தேடி வருகிறார்கள் அவர்களுக்கு உதப்பாக இருக்கட்டும் என்று இந்தக் கிளிகு இவ்வாறு சொல்லப் பழகி வைத்தேன்' தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும்!" என்றார்.

"இன்றைக்கு அந்த ஆடல அரங்கை, நடன ராணிகள் யாரையும் இங்கே காணவில்லையே?" என்றான் குந்தவை.

"தேவி' இன்றைக்குத் திருவாதினாத திருநாள். ஆகையால் ஆடல அரங்குகளும் நடனராணிகளும் ஐயாற்று இறைவன் சந்நிதியில் சேவை செய்யப் போய் தப பார்கள் ஆனால் உண்மை அரசிகளாகிய தங்களை வந்து விட்டார்கள். இந்தக் குடிசை பாகியம் செய்தது. நான் பாகியம் செய்தவன்" என்று பாவசமாகக் கூறினார் சோதிடர்.

பிறகு, "தயவு செய்து அம்மங்கள் இந்த ஏழையிடம் என்ன கேட்க வந்தீர்களோ, அதைக் கேள்விகள் தெரிந்தவரைவில சொல்லுகிறேன்" என்றார்.

எவரவர்கள் இருவரும் உட்காரத்தார்கள். குந்தவை ஒருமுறை பெருமூச்சு விட்டு, "சோதிடரே! என்னத்தைக் கேட்பது? இந்தச் சோதிட சாஸ்திரத்தில் ஏதேனும் உண்மை இருக்கிறதா? - என்ற கேள்வியைத் தான் முதலில் கேட்கத் தோன்றுகிறது!" என்றான்.

"தேவி' தங்கள் இப்படிக்கேட்டால், நான் என்ன சொல்லட்டும்? நம்பிக்கை

உள்ளவர்களுக்குச் சோதிட சாஸ்திரம் உண்மை, நம்பிக்கை இல்லாதவர்களுக்கு அது பொய்தான்" என்று சொன்னார் சோதிடர்.

"நான் ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் புரண நம்பிக்கை வைத்துத்தான் இருந்தேன் ஆனால் அந்த சாஸ்திரம்தான் என்னைக் கைவிட்டு விட்டதே?"

"எந்த விதத்தில் தங்களைக் கைவிட்டு விட்டது, அம்மணி?"

"தாங்கள் சோதிடம் பார்த்துச் சொன்னபடி எது நடந்திருக்கிறது? என்தமையன் இப்படி அகால மரணம் அடைவான் என்று நீர் எப்போதாவது என்னிடம் சொன்னீரா?"

நான் சொல்லலாமா, தேவி' தெரிந்திருந்தாலும் என வாயைத் திறந்து சொல்லலாமா? சொல்லியிருந்தால், என்னையும் பாண்டிய நாட்டு ஆபத்து உதவி கண்டனே சோதனிருக்க மாட்டார்களா? இராஜ குடும்பங்களையும், இராஜாங்கக் காரியங்களையும் பற்றி ஏதோ பொதுப் படைப்பாகத்தான் சொல்லலாம் 'கண்டம் இருக்கிறது' 'இடைபுறு இருக்கிறது' 'கெட்டகிறதும் பாகுகிறது' என்று சொல்லுவதே ஆபத்தானது மேலும் ஆதித்த கரிகாலரின் ஜாதகம் என்னிடம் இல்லவும் இல்லை, அதை நான் பார்த்ததும் இல்லை" என்றார் சோதிடர்.

"தங்கள் பாரததிரந்தாலும் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள், சொல்லியிருந்தாலும் அந்த விபத்தைத் தடுத்திருக்க முடியாது அல்லவா?"

அது எப்படி முடியும், தாயே' நான் என்ன பிரம்மாவா? எழுதின எழுததைப் பிரம்மாவின்னால்தான் அழித்து எழுத முடியுமா?"

"அப்படியென்றால், சோதிடம் பார்ப்பதில் என்ன பயன், சோதிடம்?"

"தாயே' இது என்ன இப்படிக்கேட்கிறீர்கள்? தங்களைப் போன்றவர்கள் சோதிடம் பார்க்காவிட்டால், என்னைப் போன்றவர்கள் பிழைப்பது எப்படி? இந்த ஏழையின் குடிசையில் இராஜ குமாரிகளின் பாதங்கள் படுவதுதான் எப்படி?" என்றார் சோதிடர்.

எதற்கு கோடு
குந்தளவ கல்
கல வென்று
செரித்துவிட

டான வானதிலின்
முத்திலும் புலனடை
அதமயிபது
"சோதிடோ"
இலகே சோதி

டம் கோடு வத
இதவாடை என்னா
டம் இப்படித்தான்
சோதிடோ' என்று
இன்னயிரட்டி கேட
டான

என்னா (மம் இப்படி
சோதிடோ' கடைமகனும் தி
மகனும் ஓர் கருகொண்டு அவதரி
திருப்பதாத தங்களைப் பற்றி கடை

மெல்லாம் புகழ் பரவியிருக்கிறது அதைக் கைய தங்கனிம விவாதம் செய்து என்னால் சமாளிக்க முடியுமா' அதனால அவ்வாறு சொன்னேன் ஆனாலும், தாய்' நான் சோதிட பார்த்துச் சொல்லாததை வைத்துக் கொண்டு சோதிட சாஸ்திரத்தின் உண்மையைத் தாங்களே முடிவு கட்டலாமா' சொன்னதை வைத்துக்கொண்டு அவ்வாறு முடிவு கட்ட வேண்டும்' பொன்னியின் செல்வரின் அநிஷ்ட ஜாதகத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன் இடையில் என்னென்னமோ நோந்து, கடைசியில் அவர் இந்தப் பூ மண்டலத்தின் சக்கரவாததியாகும் கட்டம் நெருங்கி விட்டதல்லவா' பட்டாபிஷேகத்துக்குக்கூட நான் வைத்தாகி விட்டதாயிடுமே'" என்றார் சோதிடர்.

"ஐயா! பொன்னியின் செல்வரின் பட்டாபிஷேகத்துக்கு நான் பார்ப்பதற்குத் தங்கனிம யாரும் வரவில்லையா?"

"இல்லை, தேவி! அதற்கு அரண்மனைப் புரோகிதர்கள் இருக்கிறார்களே' முதன்மந்திரி அந்தத்தையே சோதிட சாஸ்திரத்தில் வல்லவா ஆயிற்றே!"

"ஆமாம், எத மாதம் ஏழாம் தேதி நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் அது நல்ல நாள்தானா, ஜோசியரே!"

"சொமய நல்ல நான், அம்மா' மிக நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்துத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்."

"பட்டாபிஷேகத்துக்கு உகந்த நல்ல நாளாக இருக்கலாம் ஆனால் பட்டாபிஷேகம் அன்று சேசயம் நடக்கமா என்று பார்த்துச் சொல்லுங்கள்!"

"இது என்ன கேள்வி, தேவி! ஏன் நடக்காமற் போக வேண்டும்?"

"ஸ்ரீ ராமருடைய பட்டாபிஷேகத்துக்கு நல்ல நாளாகத்தான் பார்த்துக் குறிப்பிட்டார்கள் ஆனால் அவ்று அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்காமற் போய்விடவில்லையா?"

"தேவி! வேறும் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டதைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு பெருமை அவ்று

ஸ்ரீ ராமருக்கு ஏற்பட்டது அதனாலேயே இராமாயணம் பிறந்தது' அது போகட்டும்' அம்மாதிரி சந்தேகம் தங்களுக்கு ஏன் இப்போது ஏற்பட வேண்டும்' தங்களே பட்டாபிஷேகம் அன்று நடைபெறக்கூடாது என்று விரும்புவதாகக் காண்கிறதே!"

"தங்கள் ஊகம் உண்மைதான்?"

"பொன்னியின் செல்வர் சிங்காதனம் ஏறுவதில் தங்களைக் காட்டிலும் ஆனந்தமடைபவ் கூடியவா வேறு யாருமில்லை என்று அல்லவா உலகம் கருதுகிறது?"

"நியாயமாக நான் அதைக்கைய ஆனந்தம் அடைய வேண்டியவன்தான் ஆனால் இந்தக் கொடும்பாளூர்ப் பெண்ணின் மூடப் பிடிவாதம் எனக்கு அதில் சந்தேகமும் இல்லாமற் செய்து விட்டது குடதையில் தங்கள் விட்டில் இவன் செய்த சபதம் நினைவிருக்கிறதா?"

"சபதமா? அன்று பல விபரீத சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன ஒன்றும் சரியாக நினைவில் இல்லை!" என்றார் சோதிடர்

"இவ்விடம் அஞ்சைய கொண்ட ஓடக்காரப் பெண் பூவதழலி ஏதோ சொன்னாள் என்பதற்காக இவன் ஒரு சபதம் செய்தான் தன் உயிர் உள்ள வரையில் சிங்காதனம் ஏறுவதில்லை யென்று கூறினான்' உயிர் போன பிறகு சிங்காதனம் ஏற முடியுமா, சோதிடரே!"

"முடியாதுதான்!"

"அதற்கைய விபரீதமான சபதத்தைக் கேட்டு விட்டுத்தான் காவேரித் தாய் கோபங் கொண்டு பொங்கி வந்து இவனை வெள்ளத்தோடு அடித்துக் கொண்டு போகப் பார்த்தான்!"

"ஆமாம், எனக்குக் கூட நினைவு வருகிறது அந்தச் சபதம் ஏதோ விளை யாட்டு என்றல்லவா நினைத்தேன்?"

"அதுதான் இப்போது விளையாக முடிந்திருக்கிறது' இவன் சிங்காதனம் ஏற மாட்டானாம் என சகோதரனுடன் சிங்காதனம் ஏறிப் பட்டமகிஷியாக விளங்குவதற்கு வேறு யாரையாவது

கவியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாம் இவன் அவனுடைய அண்ணாண்டியில் தாதிக்கொடு தாய்க்கு இந்தத் தொண்டு செய்து வந்தவாறாம்' இவன் பெருமாம கேட்பதற்கு எவ்வகை சகிக்கவில்லை சொதி 37' தாய்க்கு இந்தப் பெண்ணைப் பற்றிக் கூறிய தெருமாம தினைவிடுக்கிறது"

சொதிடர் முகமலர்ச்சியுடன் "கனறாக தினைவிடுக்கிறது தெவி' நான் சொத்து வைத்திருந்த சொதி' நாய்க்குடன பற்பல தேசங்களின் இராஜ குமாரர்கள் ராஜகுமாரிகளின் ஐந்தகங்களையும் காண்பித்த நாய்க்கொண்டு போய்விட்டான் ஆனால் இந்தப் பெண்ணைவிட ஐந்தகம் மட்டும் என்மனச் சுவடியில் படிக்கிறதென்று இவன் ஈடைய கையில் உள்ள தோக்கை எவ்வகை முன்னாடெய் திரைவரன் அம்மணி' நான் கூறிய சொதிட்க்கு வேறு எது பலித்தாலும் பலிக்காவிடாது இவரைப் பற்றி நான் கூறியது பலிக்காமற் போகாது"

"இந்தப் பெண்ணைப் பற்றி என்ன சொன்னீர்கள் என்பது தங்களுக்கு இப்போது தினைவிடுக்கிறது"

"நன்றாக தினைவிடுக்கிறது இவரை மனந்து கொள்ளும் பாக்கியசாலி திருமடத்தைவையும் திருமடத்தைவையும் ஒருருவத்தின் மனந்து கொண்டவன் வான் என்று சொன்னேன் இந்த மாதிரியைப் பாராக்கம் பாக்கியத்துக்காகத் தேச தேசாததாங்களின் உள்ளப் பாராசொகை தவறு கிடப்பார்கள் என்று கூறினேன் இவருடைய திருவயிற்றில் சதிகைப் போதும் புதல்வன் பிறக்கும்போதே ஐயக் கொடி நாட்டிக் கொண்டு பிறப்பான அவன் போதும் மெல்லாம், அவன் பாராத்தும் மெல்லாம் வெறந் என்று சொன்னேன் "

"ஐயா' தங்கள் இப்படியெல்லாம் சொல்லச் சொல்ல என்னுடைய கவலைதான் அதிகமாகிறது"

சொதிடர் எட்டென்று திமிர்ந்து சொல்லு. "தெவி' கவலையா' எதற்கு கவலை' சோழ சாமராஜ்யத்துக்கும் சோழர் குடத்துக்கும் கவலைப்பட

வேண்டிய காரணமெல்லாம் போய்விட்டது இவற்றைத் ஒரு விச்சை நான் என்பது தினைவிடுக்கிறது"

ஆம். இவற்றைத் மாராத்தித் திருவாதிநா நான்' சிவனுக்கு சக்தி திருநாள்"

இது சோழா குடத்துக்கும் சக்தி நான். சக்திவரு தரிசுகத்துக்கும் சக்தி நான். தெவி' கேள்விகள்' இதை மாராத்தித் திருவாதிநாறில் வந்திருக்கிற அம்மணிகளின் ஒன்றில் ஓர் அம்மணிக் குடக்கப் போகிறது' சக்தி சக்தியை கையில் வந்தாயின் திருமலின் பூண் அம்மணிக் குடத்தை ஒன்று சதிகைப் போகிறது' அந்தக் குடத்தைவிட மூலம் இக்கை சொழி ராதி இக்கை மூன்று என்றும் கண்டிராத மக்காததத்தை அடையப் போகிறது' ஆகா' என்னென்ன அதிசயங்கள் நடக்கப் போகின்றன' அவற்றைப் பாராக்க நான் ஒருவேளை கயிப்பாதி இக்கை மாட்டேன்; தாங்கள் பாராத்து மகிழ்வதற்கு நீண்ட காலம் வாழ்வீர்கள்"

இப்படிச் சொதிடர் ஆவேசம் வந்தவா பால பரி வந்தையில் குத்தவையும் மெய்யாகத்து கேட்க கொண்டு இருந்தான்.

திருவென்று ஏதோ சப்தம் கேட்டு இருவரும் திருமலிப் பார்த்தார்கள்.

கண்டிலிருந்த கிளி சி. சி. வென்று சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டிருந்தது அதன் மேல் தான் முயன்று கொண்டிருந்த பூனையின் மீது வாலாதி ஓர் ஒலைச் சுவடியை எடுத்து எறிந்தான்'

எறிந்துவிட்டு, "அக்கா' சொதிட சாதிநாம படித்துள்ளதுதான் சொதி' சுவடியைக் கொண்டுவர இதை அழகான இனிய லாதிட, பேசும் கிளியைக் காப்பாற்ற முடிந்தது' இல்லாவிட்டால் அதன் சிறகுகளைப் பூனை இதைத் தேரம் பிடித்துப் போட்டிருக்கும்" என்றான்.

(தொடரும்)

[illegible][illegible]

அமரர் கஸ்கி

[illegible][illegible]

இதனால் உருவ வாய்ந்த இவ்வீதம்
அச்சமடைய முன்னால் பின்னால் பலத்து
வட்டி ஆனால் அன்னந்த அலா அவ
விதம் உருவப்பாது தந்தவந்த அதில்
புள்ள நடப்பதை ஏற்பட வல்லால் வான
தக்கை சேரது இவ் வாய்ந்ததைகள்
சேர்ப்பதை உண்டாகின்ற அதற்கு
சேர்ப்பதை உடனே காட்டுவதற்கு ஒரு
வழியும் ஏற்பட்டது

தேர்தல் சம்பவங்கள் குறித்து அந்தப்
தேர்தலில் பங்களித்தவர்கள் மீது எடுத்து
ள்ள தேர்தல் சம்பவங்களை உடனடியாக
பேரமை உண்டு என்று கூறினார்

[illegible][illegible]

இவை இவ்வாறுதான் என தெரிகிறது.
மேலும் இவ்வாறுதான் உலகமெங்கும்
விவரமாக ஒரு காலத்தில் இருந்திருந்தது.
இவ்வாறு உலகமெங்கும் இருந்தது.
இவ்வாறு இவ்வாறுதான் இருந்தது.
இவ்வாறு இவ்வாறுதான் இருந்தது.

தமிழக அரசு இது குறித்து கீழ்க் கொடுத்த
பிரேரணைகளின்படி பரிசீலனை செய்து வருவதாக
அமைச்சர் தெரிவித்தார்.

பயந்தி இன்னவாதிதா டி தந்தவா
வனவ ஏறபக காதனவ து தந்த
வனவ தந்தவா தந்த தந்த
புதி விகிரம கேசரி இன்னவ
புதியிடம் வந்தது. "தாயே! தான்
மபாநூர் போகிறேன். என் சகோ
மகன் வாஸ்தவையும அன்புதது
மலாம் அல்லவா?" என்று கேட்டா
தனை திருக்கிட்டு. "மாமா! இது
அவரம? பட்டாபிஷேகத்துக்கு
மலா போகிறான்" என்றான்
தாயே! பட்டாபிஷேகத்தினபோது
வந்தேன். அதுவரையில் இங்கு
வந்த தந்த வனவதம் தான் வந்த
பெயர் வனவத்தாதி வந்தவ
மதினமாத துமபுனவ மவந்தா
வ ஒவ்வவவவவ தந்தவ
வவவ தந்தவா தந்த தந்த
தது இன்னவவவவவ. அதை
த திறரவவவவ ஒப்புகவவவ
தவவ இவ் இவ்வவவ வவவ
வததை இங்கு வைத்திருக்க
வவ அவவவ இவ்வவ இவ்வவ
வவ வவவ அவ் து தவவவ
த தந்த தந்த தந்த தந்த
தது. அதுகவின்வ என் வவ
த அழைத்துப் போய அவவ
தவ் தவ் தவ் வவவவ அவ

ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்றார்
திருநெல்வேலி

மப்படி பேசிய செய்தியைக் குறிப்பிட்டு
தேயுரி வரலாற்றை எதிர்த்து அன்றை
பாசு வேண்டும் என்று கேட்டான்
தமிழ் அகாடகம் ஒரு கட்டுரை இது

மேற்று சிறைகளாகிய தாலுகை
 1 மைல் 1/2 பாய்ச்சி ஒரு மடிவரை
 மைல் தாலுகை பாட்டணார் அரித்து
 ின் தலைவராகிய பராந்தக சைவ
 2 மைல் பாய்ச்சி அறுமலை மலை
 3 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 4 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 5 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 6 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 7 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 8 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 9 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை
 10 மைல் பாய்ச்சி ய தாலுகை தாலுகை

[illegible][illegible]

பார்த்துக் கொண்டவராம்" என்றான்

தேவதீபங்களும் அனல் ஏதுவாகவென்று போயவிட்டன

குத்தலை தேய் சொதி னாத தேயுக் கொண்டு வந்துவந்த இது ஓர் அகலாபடியான காரணம் ஆயிற்று ஆனகயினர் இவ்வப் பொருளையே சொன்ன நினைவுகளைத் தந்தது அவ்வளவு கவனம்கூட இல்லை சொதி ிட்டேட்டான்

அ

தேவதீபத்தில் வானத்தில் நினைவு பழைய சொதி சாப்பவதற்குப் போய் வந்தது அதிசயம் ஓர் பறையையும் பூவையும் பாதத்தில் காண வந்தது பூவையும் ஓர் யானையும் பாம்பைப் பாதத்தில் அதன் காலத்தால் டிந்த

தாரகை

மீது கொண்டுவந்தது தேவதீபம் ஓர் பறையின் காலால் அந்தக் கால ஓர் பூவின் தாவி அதன் தாவி பறையைக் குத்த கண்கள் கவனித்தன தேவதீபம் பூவிற்கு தாவிப் பறையைக் காலால் கற்றி வந்து பூவின்மேல் குத்திய பாதத்து வானத்தில் அனல் கண்ட தெய்வத்திற்குப் பூவின் தாவித் தேவதீபம் கொண்டு வந்தது இவ்வாறு ஒருவன் ஓடி வந்து பாதத்தான் வீற்ற அவன் வந்தது தென்று ஓர் யானையின் மீது ஏறி வந்தான் பறையைக் கவனிப்பு அதன் தாவி பறையைக் குத்த கண்களையும் அந்தக் கால ஓர் பூவின்மேல் யாவி லீதுவது காப்பாற்றினான்

அந்த இவ்வாறு யானையினால் என்று வானத்தில் அப்போது உருகினான் பின்னால் அவன்தான் போய்வாயில் செல்லான் என்று தெரிந்தது ஆகா அவன் வெற்றியானைப் பாதவாகவே இத்தகைய காலக் காலம் அவன் கந்திச் சாழ்ச்சைகளாகத் தயிர்ம தாமசமாக இவ்வாறு அவ்வளவு தான் இத்தகைய உதாரணங்களைத் துணை கொடுத்துத் தவணை செய்ததே கொழும்புக்காலம் பூவதழலிப் போன்றவாகவும், சோழ கால ஓர் மட்டத்துவாக ள்மட்டம் கள்ள தேவதீபம் யானை என்று தவணைப் பற்றி அவதூறு கூறும்படி கொடுத்தது

வானத்தில் தெய்வகம் நினைவுகளிலும் குத்தலை வந்துகால்களையும் பற்றிச் சொதி ிட்டேட்டான் பாதம் ஓர் குத்த சமயத்தில் சொதி ிட்டேட்டான் வானில் சவததுப் பாதம் வெள்ளம் சவததுப் பாதம் என்ற சொதி ிட்டேட்டான் சொதி ிட்டேட்டான் குத்தலை

குத்தலையும் வானமும் தாவின வந்து சொதி ிட்டேட்டான் என்பதை உணர்த்து எழுந்தார்கள்

அப்போது சொதி ிட்டேட்டான் சொதி ிட்டேட்டான் வந்து கவாமி' சிவதது வாகக்காலம் இவ்வாறு வந்து குத்தகாலம் தவணிடம் சொதி ிட்டேட்டான் வெள்ளம் தவணைக்கு வரும் மடி சொதி ிட்டேட்டான் என்று சொதி ிட்டேட்டான்

குத்தலை சொதி ிட்டேட்டான் இப்போது தேவதீபம் தாவின

உட்பொறுக கொள்கிறாய் என்று சொல்லிவிட்டு வான
 ியை கையெய் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்
 இளவரசிகள் இந்நவநம் வாசலில் வந்தபோது, அங்கே
 வானை நிர்ப்பந்தையும் அதன் மேல் தூண்டு சின வாத
 ாகளை பெரிய துணி மூடிக் கொண்டு வந்தவர்கள்
 மூலத்தையும் டாத்தார்கள் கீழே தீவர யானையாகவியும்
 அதை சீவத்து வாதகர்கள் பத்தி கெட்டுக் கொண்டிருந்
 தாகத் தோன்றியது

அவர்கள் மீது அதிக கவனம் செலுத்தாமல் இளவரசிகள்
 வந்த லீனைய அழைத்துக்கொண்டு சோழ
 னிகை போய்ச் சோதனார்கள்

என்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

அப்பர் கண்ட காட்சி

அ

ன்று முன் இவ்விரி திருவாழிவாத திருவிழாவை
 முன்னிட்டு ஐயாறப்பட்டும் அறம் வளராத
 நாயகியும் திருவையாற்றின் விசாகமான மட்ட
 லிகளில் திருவோலககா எழுந்த துவினார்கள்
 வெள்ளையப் பரி மூடிய கைகளையெய்யினைய
 தோன்றும் தோன்று வெள்ளையினைய அழைத்த

வோச வாகவதில் அன்று கவாயினையையும் அமையனையும்
 உபகரித்து விற்று தகைச சேவந்தி வந்தார்கள்

சொல்லுகதின் முன்னனிசில் யானைகளும் ஓட
 வகளும், பெரிய பெரிய பிறப்புகளும் சேவந்தி
 வந்தின் மீது ஏற்றிய தகை பெரினகளும் பூக்களும்

இத தினசகளும் எத்தொலி சேவமையடி மூடிய
 ன அவற்றின் பின்னால் வரிசை வரிசையாகப் பல
 வகைத் திருச சினையகளை ஏந்தியவர்கள் சென
 ாகளை விசயிவாயை வாதகியகளை வாதகியகளை
 ாஷடி கோஷடியாகச் சேவந்திகள் து னை கணி
 லார ஆபகாபக தீவறு நடனம் ஆடி விட தீச சென
 ாகளை தகை பகவாயும், சண்டி கெவாயும், விசாயகய
 னி கெவயானை சேவந்தியை மூடிக் கெவயை கவித்தனி
 னவந்தம் அமையு சேவந்திகள் கடை சியாக, பாயகயும்
 மேகவாயும் கடைச வாகவதகை அமையு சேவன தகை
 மண்ணு வந்தார்கள்

இவற்றும் பின்னால் தீவார கோஷடியினர் விண்ண, மத்தளம்,
 னம் முதலிய இசைக கருவிகளும் ன அமையு சேவந்தி
 தாரும் பாயக திருவையாற்றின் திருப்பதிககளை இசை யோடு
 டிகொண்டு நடந்து வந்தார்கள்

முன்னாலும் பின்னாலும் ஆயிரமாயிரம் ஐயகளை விக்களை

உதறுககொண்டு மேளம் மேளம்
வெத்திதாடு போய்ககொண்டிருந்தா

முன்பு அப்படிப்பட்ட பாடல்கள்
ஒருதரம், சிலர் யானை ஒட்டை
வெய்வறறைப் பார்ப்பதினும், சில
நதியக் கோஷ்டிகளின் கீதங்களை
பதினும் சிலர் தேவ காவியையி
னங்களைப் பார்ப்பதெனும், மேலும்
சிலர் திருமொழிகளை வந்த
தெய்வத்தின் கீழ்ப் பரவரணை நய
ப்பதினும் சிலர் புகழ்ந்தார்கள்
கண்ணுக்கெட்டிய தாரை முன்பு
யும் நூற்றுக்கணக்கான காவியங்களை
வந்தது அந்த அபூர்வமான மன
வெத்தை ஒரு கணம் மீட்டை
நீர் செய்குகொண்டிருந்தா

இந்தக் கால சிவன் கோழி
மாளிகையின் மேலே
தனது தந்தையையும் வான
தியும் பூசுமுடியும் பார்த்து
கொண்டிருந்தார்கள். சில
வந்த முகம் கமந்த யானை
வீதம் கடைசித் தேவார கோழி
ம் வளரின் ஆவதெனும் பார்த்து
முந்தார்கள். பரவர நினையின் தந்த
நாகளையும் பகலித் வேடிக்கைகள்
ததைச் செவ்வியத் தந்த பார்த்து
ளையும் பார்த்தார்கள் தந்த தேவா
ல் சிலன் பார்த்து வளரின் வீ
ம் வந்த தேவன் வடிவங்களையும்
நாளை தீர்த்து மகிழ்ந்தார்கள்
அவ்வளவு ஜனம் கூட தந்த தந்த
ஒரு யானையின் மீது இரண்டு சீ
தகர்கள் ஏறிகொண்டு வருவதை
அவர்கள் அவ்வப்போது யானை
வீதம் கீழிருந்து ஜனம் கூட்டக்
ரிடையில் மறைந்து விடுவதையும்
த மறுபடியும் வந்து யானை மீது ஏறி
வளரையும் காவியங்கள்
ஆகா! இந்த சீவர்கள் இவ்வரு
மையில் வந்ததார்களா? அவரு
வந்த புகழ்ந்த தேவ பார்த்த
த ஒற்றிகளா? என்ற ஐயம் கு
யானை மறைந்து ஏறப்பட்டது
கோழி இரக்கியத்து அர

மற்ற பாடல்கள் உட்கா
புகழ்ந்த தந்தர்கள் - தந்தர்கள்
புகழ்ந்த தந்தர்கள் பார்த்த
யந்தர்கள் கமந்த யானை

அந்த முன்பு, அந்த அந்தர்கள்
தந்த ஒற்றிகளா? தந்தர்கள் வந்ததா
வின் தந்தத்தின் அந்தபி வைத்
தந்தர்கள் அந்த அந்த

இந்தப் பந்தத் தந்தவையும் வான
தந்த மேல்கொண்டிருந்தது பூசுமு
வன் காதல் வந்ததது அந்தப் பண்ண
தந்த அந்தர்கள் தந்ததின் கோழி
தந்த வளரின் அந்தர்கள் தந்தது
தந்த அந்தர்கள் வளரின் மேல்கொண்ட
தந்த அந்தர்கள் தந்ததின் கோழி மாளிகைத்
தந்ததன் தந்ததன் தந்த தந்தவர்களை
தந்த தந்ததன் அந்தர்கள் ஒரு
தந்ததன் தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததின் தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததின் தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததின் தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின்

அந்ததன் தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததன் அந்தத் தந்த தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததன் தந்ததின் கோழி மாளிகையின்
தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின் தந்ததின்
தந்ததன் தந்ததின் தந்ததின் தந்ததின்

[illegible][illegible]

உங்கள் சரக்குகளை நாளை பகல வேளையில் கொண்டு வந்து காண்பிக்கக் கூடாதா? இரவுக்கிரை வந்தாகனே?" என்றான்.

"இளவரசிமார்களே! மன்னிக்க வேண்டும்! நாங்கள் தஞ்சைக்கு வந்து பல தினங்கள் ஆயின எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்தும் அரண்மனைக்குள் வந்து தங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. நாளை மறுதினம் நான்குபட்டினத்திலிருந்து நாலாய புறப்படுகிறது. அதில் நாங்களும் புறப்பட வேண்டுமே அதனால்தான் அவசரப்பட்டுமே!" என்று சீன வர்த்தகர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

அவனுடைய குரல் சிறிது விசித் திரமாக இருந்தாலும் அவன் பேசிய தமிழ் நன்றாக இருந்ததைக் குறித்து அங்கிருந்தவர்கள் அதிசயப்பட்டார்கள்.

"சீன வர்த்தகரே! உமக்குத் தமிழ் மொழி மிக நன்றாக வகுகிறீர்" என்றான் குத்தலை."

"நான் இச் சோழ நாட்டுக்கு விவாபார நிமித்தமாக வந்து தங்கச் செவ்வகம் ஆயிற்று அதனால் தமிழ் 'பேச்சு' சிற்று கற்றுக்கொண்டேன். தமிழும் தமிழ் நாடும் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன" என்றான் அவ்வர்த்தகன்.

"பிள, ஏன, இப்போது உங்கள் நாட்டுக்குப் புறப்பட அவசரப்படுகிறீர்கள்? பட்டாபிஷேகம் வரையிலாவது இருந்து விட்டுப் போகக் கூடாதா? அவ்வளவு அவசரம் என்ன?"

"நாளை மறுநாள் புறப்படும் கப்பல் தவறி விட்டால், அப்புறம் எப்போது கப்பல் கிளம்புமோ தெரியாது. முன் போலவெல்லாம் இப்போது அடிக்கடி நான்கிலிருந்து கப்பல்கள் புறப்படுவதில்லை."

"அது எதனால்?"

"தங்களுக்கு அதன் காரணம் தெரியாதா. தேவீ! கடற்பிரயாணம் முன் போல இப்போது கலப்பாயில்லை, பத்திரமாகவும் இல்லை.

கடற்கொள்ளைகாரர்கள் அதிகமாகி விட்டார்கள். அரபு நாட்டிலிருந்து ஆபீஸ் வெறி கொண்ட வீரர்கள் கப்பல்களில் ஏறி மேலைக் கடல்களிலும் கீழைக் கடல்களிலும் எங்கெங்கும் சஞ்சரித்து வருகிறார்கள். கடற்கரையோரங்களிலும் துறைமுகங்களின் சமீபத்திலும்கூட அவர்கள் வந்து காததிருக்கிறார்கள். வர்த்தகக் கப்பல்களைக் கண்டதும் நெருங்கி வந்து பாய்கிறார்கள். ஸர்க்காவேசத்துடன் போர் செய்து கப்பல்களில் உள்ளவர்களை யெல்லாம் கொன்று, பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு போகிறார்கள். இது காரணமாக, இப்போதெல்லாம் வர்த்தகக் கப்பல்கள் தனித்தனியாகக் கிளம்பிச் செல்ல இயலுவதில்லை. பத்துக் கப்பல்கள், இருபது கப்பல்கள் சேர்த்து புறப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு நாளை மறுநாள் புறப்படும் கப்பல்கள் பாயவில்லை, மறுபடி எத்தனை காலம் காததிருக்க வேண்டுமோ, தெரியாது. இதன்மீதான' பெரிய மனம் செய்து நாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் பட்டுப் பட்டாடைகளைப் பாருங்கள்!"

வ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே அச் சீன வர்த்தகன் தான் கொண்டு வந்திருந்த மூட்டையைப் பிரிக்கத் தொடங்கினான். அம்மாதிரியே இன்னொருவனும் மூட்டையை அவிழ்த்தான்.

"வர்த்தகர்களே! இப்போது உங்கள் கடைசியை விசிப்பதில் பயனில்லை. உங்கள் பட்டாடைகளைத் தரத்தை இரவு நேரத்தில் பார்த்து நன்கு தெரிந்து கொள்ள முடியாது. உங்களிடம் பட்டாடைகள் வாங்கினால் விலை கொடுப்பதற்கு வேண்டிய பொருளும் இங்கே நாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கவில்லை!" என்றான் இளைய பிராட்டி.

முதலில் பேசிய வர்த்தகன் உடனே

சீக்க விவரப்படைத்தவனைப் போல
 படித்து நின்று நாபகனை வீரித்துக்
 நலித்து விட்டு, 'இளவரசி' தங்கனிடம்
 நாபகனை விடை கூறிப் பெறுவோமா'
 உல வாரத்தை கொளனீர்கள்'
 நாபகனை இந்தப் பட்டாளத்தை ஏற்று
 அளித்து கொள்ள மனமுடந்தார்.
 அதுவே நாபகனை முன் ஜயமங்கலிக
 சேய்த தவத்தின் பயனை என்று எண்ணி
 'கிழ மாட்டோமா' விடை கூறி
 சிறப்பதற்காக நாபகனை இந்தச் சாக்
 தனைக் கொண்டு வரவிடனை'
 பட்டாளத்தோடு பரிகளாகக் கொண்டு

வந்தோம்" என்றான்

'அப்படியானால், நீங்கள் தவறான
 இடம் தேடி வந்தீர்கள் இப்படியான
 எங்களில் யாருக்கும் பட்டாளத்தோடு
 இடமில்லை முடிந்தபடி கொள்ளப்
 போகிறவர் இளவரசர் பொன்
 விழை செல்வா அவரைத்
 தேடிக்கொண்டு போய்
 உங்கள் பரிகளைக்

கொடுங்கள்!"

"இல்லை, தேவி' சரியான இடந தேடித்தான் நாங்கள் வந்துள்ளோம் எதற்கெனும் பொன்னியின் செல்வரின தயவைப் பெற வேண்டுமானால், முதலில் இளைப்பிராட்டி குந்தவை தேவியின் தயவைப் பெறுவதுதான் அதற்கு உபாயம் என்று எல்லாம் சொல்லுகிறார்கள்" என்றான் சீன வர்த்தகன்.

தைக கேட்டு அங்கிருந்த பெண்ணரசிகள் அனை வரும் நனைத்தார்கள்

"எல்லாரும் என்றால் யா' அவ்விதம் எங்கே யா பேசியதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டீர்கள்?"

"ஏன, தாயே' இன்றைக்கு இந்த நகரில் நடந்த உற்சவத்தின்போது கடியிருந்த கூட்டத்தில்கூடப் பல பேசிக்கொண்டார்கள் 'தமகளை சொல்லைத் தம்பி தட்டவே மாட்டா' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள் இதோ இருக்கும் என தோழனை வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள்"

இத்தனை நேரம் கமமாயிருந்த அத் தோழன், "ஆம், இளவரசிமார்களே' அது உண்மைதான்' 'பொன்னியின் செல்வருக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்றால், அது குந்தவைப் பிராட்டிக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தது மாத்திரிதான்" என்று ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் 'இனி மேல் சோழ நாட்டில் பெண்ணரசுதான் நடக்கப் போகிறது' அது நல்லரசாகவும் இருக்கும்' என்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

மறுபடியும் இளவரசிகள் 'கலகல்'வென்று சிரித்தார்கள்

"ஆகையால், இளவரசிமார்களே' கருனை காந்து இந்தப் பட்டாபிஷேகப் பரிகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்றான் ஒரு சீன வர்த்தகன்

"ஏற்றுக்கொண்டு, பொன்னியின்

செல்வரிடம் எங்கள் கோரிக்கையையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்" என்றான் இன்னொரு வர்த்தகன்

"என்ன கோரிக்கை' பொன்னியின் செல்வரிடம் உங்களுக்கு என்ன காரியம் ஆக வேண்டும்' முதலில் அதைச் சொல்லுங்கள்" என்றான் குந்தவைப்பிராட்டி

"தேவி! அவரால் எத்தனையோ காரியம் ஆக வேண்டும் எங்களுக்கு மட்டும் அல்ல, சோழநாடு முதல் சீன தேசம் வரையில் உள்ள எல்லா நாட்டு வர்த்தகர்களும் பொதுமக்களும் அந்ந மொழிவாமரைத் தான் நம்பியிருக்கிறார்கள் பராந்தக சக்கரவர்த்தியின் காலத்தில் கடல்களெல்லாம் பத்திர மாந்தந்தன் என்ற பிரயாணத்தில் புயரகாந்தினால் நீரும் ஆபத்தைத் தவிர வேறுவித அபாயம் இல்லாமலிருந்து கடலில் கப்பல்களைத் தாக்கிக் கொள்ளையடிப்பது என்பது களவிழும் கேள்விப்படாத காரியமாயிருந்தது சோழ நாட்டு நாவாய்கள் வர்த்தகப் பொருள்களை ஏறிக் கொண்டு இராஜ பாட்டைகளில் செல்லது போல தீர்ப்பயமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தன மாதக்க வாரம், மாசித்திசுக்கம், மாப்ப பாளம், இராழரி தேசம், ஸ்ரீவிஜயம், சாவகம், கடாரம், காமபோஜம் ஆகிய கடல்குமுந்த நாட்டுத் துறைமுகங்களுக்குச் சோழ நாட்டுக் கப்பல்கள் சென்று ஆயகாலகே இறக்கும்தி ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு எங்கள் சீன நாட்டுக்குச் சென்றன அவ்விதமே எங்கள் சீன தேசத்திலிருந்து புறப்பட்ட கப்பல்களும் சோழ நாட்டுக்குத் தங்கு தடை யின்றி வந்து கொண்டிருந்தன அத்தக காலம் இப்போது பழங்கு லாகப் போய்விட்டது தேவி' தங்கள்ிடம் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறோம். இந்தப் பட்டுப் பட்டா டைகளை நாங்கள் திரும்பக் கொண்டு போனால் பத்திரமாய் எங்கள் நாட்டுக்குக் கொண்டு போய்ச் சோப போம் என்பது நிச்சயமில்லை வழியில்

புராபியக் கடல் கொள்ளைக் காரிகளிடம் இந்தப் பட்டாடை எனப் பறி கொடுப்பதைக் காட்டிலும் காய் நாடு இளவரசிகளாகக் கதாபாசக அளிப்பது மிகவும் விசேஷமான காரியமல்லவா...?"

பு வனிதா அதைச் சீன வாதகர்கள் சொல்லி வந்த போது தத்தவை தோய்வைக் குருவண்ணிகளைப் பொத்த வர்கள் வந்த விடுது அளவைய ஜாவை ததுமப்ப பெற்றனையாவன

"பொன்னியின் செல்வராக அந்தக் காரியம் தடைபெறும் என்று வான் கிணைக்கிறார்களா? பரிசுத்த கதாபாசகரான காமகாம இத்தது போல, கடற் பிரயாணம் அபாய மாதாரம் என்று எண்ணுகிறார்களா? தத்தவராக பாரித்து வான் கடாரம் சீ விஜயம் முதலிய நாடுகளில் பொன்னியின் செல்வரின் புகழ் பரவா என்று தம்புதினார்களா?" என்று கேட்டான்

"நாயகன் தம்புவது மட்டும் என்ன? இந்தச் சோழ நாட்டு வர்த்தகப் பொருள்கள் எல்லாம் தம்புதினார்களா? சற்று முன் நாயகன் ஒரு சோழிபட்டம் போய் தத்தைய அவதல் டுடச் சொன்னார்."

"என்ன சொன்னார்?"

"பொன்னியின் செல்வர் பெரிய பெரிய கப்பல் படைகளைத் தட்டிக் கொண்டு வரக் கண்டால் கடந்து செல்வார்; கொள்ளைக்காரர்களின் கடற் பயணம் ஒழித்து விடுவார். கடற் பிரயாணத்தை முன்போல் தடைய மாளாதச் செய்யப் படுவார். சோழ நாடு பரிசுத்த சககாவாதகர்கள் வர்த்தகம் அடைந்த தத்த பெருமையை நீண்டும் அடையும் எனநெல்லாம் ஜோரியர் சொன்னார். ஆனால் திரைக்கெல்லாம் சோழ நாடு இளவரசிகள் குறுக்கே நின்று தடை செய்யாமல் திரைக் கிணைந்தல் என்று

கூறினார்"

இவ்வளவுதான் சொன்னார்? இளவரசிகளைப் பற்றி இவ்ளும் ஏதாவது அவதூறு கூறினாரா?"

"ஆகா! அவதூறு? அப்படி யெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. தேவீ' பழையாரை இன்னவாதி? பிளையப் பற்றியும் கொடுப்பாராதக் கொடுக்க எனப் பற்றியும் அவதூறு சொல் கொள்கள் இந்தச் சோழ நாட்டில் யாதும் திரைக் குடியாது அப்படி விதிக் இளவரசிகளின் தயவை எதிர்பாராத தகதா ஜோசிய மட்டும் துணிந்து சொல்லுவாரா?"

"வேறு என்னதான் அதைச் சொன்னார் எவர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்?"

இளவரசிகளாக இருவரும் சற்று முன் அளவிட வந்ததுமிடப் போன தாதக் கூறலார் இவ்வத் திரைத் தம் வர்த்தகம் தாமரை வர்த்தகம் என்று சொன்னார். 'தேவாராகனை' பாட்டி ஜோததுப் பரிசுத் யற்றுக் கொள்ளா விட்டால் தத்தமப்ப பரிசுதகயாவது இந்தப் பாட்டு ஆடைகளை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்றான் முதலில் பேசிய சீன வர்த்தகன்.

இதைக் கேட்ட வானதி, "அககா! திரைச் சீன வாதகர்கள் வெறும் வாயுக்காரர்கள் இவர்களைப் போகச் சொல்லுங்கள்" என்றான்.

சொந்தம் போது வானதி இவர்களுடைய வாய் இவ்ளும் எவ்வளவு தூரம் போகிறது பார்த்துவிடும்" என்று தத்தவைச் சொல்லிவிட்டது. 'வாதகர்களே' சோழிபட்டம் வர்த்தக வானையின் மீது வந்த தளறவர்கள் நீங்கள்தானே?" என்றான்

"ஆம் தேவீ' சோழிபட்டம் வீட்டைத் திரைப் போவதற்குப் பவன் உட்கிணைத்து விட்டது நீங்கள் வந்ததப் பதைத் தெரிந்துகொண்டோம். எவர்களைச் சந்தந்தம் பார்த்து இவ்ளும் எவர்களுக்கக் கிணைக்கும் என்று சொன்னார் கூறிவதுப் பலததுவிட்டது

அமரமாதிரியே கொடுமையானது
 துள்ளிச் சாய்க் குதித்து அவர்
 கதியிலும் பஸித்து விட்டால்
 எங்கள் கவனையெல்லாம் தீர்த்து
 விட்டா

வாழ்ந்து மீண்டும் "அகதர்"
 இவர்களைப் போகச் செய்து
 துன்பம்" என்றான்

வாதகாதனை' என்றவக கூடத்
 துள்ளிச் சாய் யானை பறி யாதவாகவும்
 போகத்தான்' அபுககடி தீபகன்
 யானை மேலிருந்து கிழிந்துவிட ஜனக
 கூட ததல் கூறது கொண்டு வரகன்

அல்லவா" என்று குத்தவை கேட்டாள்

"ஆம், தேவி! வரப் போகும் பட்டாரிஷைகளைப் பற்றி ஜனங்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்பி அவ்வாறு கூட்டத்தில் புகுந்து சுற்றி வந்தோம்"

"ஜனங்கள் என்ன பேசிக்கொண்டார்கள்? பொன்னியின் செல்வா முடி சூட்டிக் கொண்டப் போலதைப் பற்றித் திருப்தியாகத்தானே பேசினார்கள்?"

"இல்லை, முடி சூட்டு விழாவைப் பற்றியே வாரும் பேசவில்லை."

"பின்னா, ஜனங்கள் எதைப் பற்றிப் பேசினார்கள்?"

"மதுராத்தகத் தேவரின் பகதி பரிணமையைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டார்கள்"

"அப்படி தலை விஷயமாகச் சொல்லுங்கள் பூங்குழலி' கேட்டாள்" என்று குத்தவை பூங்குழலியைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, "மதுராத்தகத் தேவரைப் பற்றி இன்னும் என்னவெல்லாம் சொன்னார்கள்?" என்றாள்

"மதுராத்தகருடைய தியாகப் பண்பைப் பற்றிப் பேசினார்கள் சோழராஜ்யத்தில் அவருக்குப் பாததியதை கொண்டாடும் கரிமை இருந்தும், 'இராஜ்யம் வேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டதை மிகவும் பாராட்டினார்கள்"

"மதுராத்தகத் தேவர் யாரோ ஒரு படகுக்காரப் பெண் மீது காதல் கொண்டு அவனையே பட்டமகிஷியாகக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று நிடிவாதம் பிடித்தாராம் அதனால் ஏற்கெனவே அவர் கட்சியிலிருந்த சிற்றரசர்களின் மனம் மாறி விட்டதாம் 'அப்படியாவால் மதுராத்தகருக்குப் பட்டம் கிடைப்பாது, பொன்னியின் செல்வருக்கே பட்டம்' என்று சிற்றரசர்கள் சொல்லி விட்டார்களாம் இம் மாதிரி ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டார்கள் இளவரசிமாரகனே' அதைப் பாகிப்பசாலியாள் ஓடக்காரப் பெண் இங்கே இருந்தால், அவருக்கும் பட்டாஸடப் பரிக் கொடுக்க விரும்புகிறோம்."

பூங்குழலி இப்போது "தேவி!

கொடுமபாஸா இளவரசி கூறியது சரிதான் இந்த வாததர்கள் வெறும் வம்புக்காரர்கள் இவர்களை உட்கைப்பாக்கச் சொல்லுங்கள்" என்றாள்

"கொஞ்சம் பொறு, பூங்குழலி! உனக்கு என்ன கோபம்? இவர்கள் உன்னைப் பற்றி ஒன்று தவறாகப் பேசவில்லையே' புகழ்ச்சியாகத்தானே பேசுகிறார்கள்" என்றாள் குத்தவை

"இவர்கள் என்னைப் பற்றிப் புகழ்ச்சியாகவும் பேச வேண்டாம், இகழ்ச்சியாகவும் பேச வேண்டாம்' என்பதும் பரிக் கொடுக்கவும் வேண்டாம்" என்று பூங்குழலி கிணம்பிணாள்

அம்மணி' தாங்கள்தான் அந்தப் பாகிப்பசா' ஆகா' ஜனங்கள் பேசிக் கொண்டது ரொம்ப சரி" என்றாள் சின் வரித்தர்களில் ஒருவன்

"இன்னும் வேறு என்ன பேசிக் கொண்டார்கள்?" என்று பூங்குழலி புன்னகையுடன் கேட்டாள்.

மதுராத்தகத் தேவர் தங்களை முன்னிட்டே இந்தச் சோழ ராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டார் என்று கூட்டத்தில் ஒதுவா சொன்னபோது, அதற்கு மறுவிமர்சனமாக இன்னொருவர் 'பூங்குழலி தேவிகளாக ஒது இராஜ்யத்தைத் தான் தியாகம் செய்யலாம்' என்னிடம் ஒப்பது இராஜ்யங்கள் இருந்திருந்தால் அவ்வளவு இராஜ்யங்களையும் தியாகம் செய்திருப்பேன்" என்று சொன்னார் அவர் கூறியதை நானும் ஆட்சிமாற்றுகிறேன்" என்றாள் அச் சின் வரித்தகள்

பூங்குழலி கள்ளக் கோபத்துடன், "அக்கா' இந்த அதிகப்பிரசங்கி வாதகரை உட்கை தண்டிப்பதற்குத் தாங்கள் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும், இல்லாவிட்டால் நானே பொன்னியின் செல்வரிடம் சொல்லி இவருக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்பேன்" என்றாள்.

தைக் கேட்டுக் கொண்டு அப்போது மேனமாடத்துக்கு வந்தார் மதுராத்தகத் தேவர் மாலை நேரத்துப் பூஜை

இராமர் வளத்துக்குப் புறப்பாட்டு போது
தமனைத் தொகுத்து வந்த அய்யாக்க
மக்களைத் தீர்த்தான் அய்யாக்கருப்
போதம்படி செய்வதற்குக் கொடுத்த
பொய்யமையைக் கையாண்டிருப்பான்
ஐயங்கள் துயரம் போது எழுந்து
ததனை அய்யாக்கையை நீக்கிச் செய்து
தீர்ப்பு செய்து விட்டுப் பித்தருக்களைக்
கொண்ட நீக்கிச் செய்து துயரம்
கொடுத்திருக்கிறான் கொல்லியிருப்பான்

'தமிழ்' தீ எல்லாக் காரியங்களிலும்
இராமனைப் பின்பற்றுவதாய்ந்தால்
எனக்கு மிகக் கடினமாகிறது' போது
தமிழ் தீய்கள் இருக்கப் போய் வெளியே
புறப்பாடு புறப்பாடு தீய்கள் உள்ள
என்க உண்டாயிற்று' அந்தச் சொல்
வாயா' என்று கேட்டான் தந்தையர்

தாய்கள் இன்னும் எப்போதுகூட
புகழ்கொள்ளாமல் துடிக்கவில்லை கூடத்
தீய் புகுந்து அவதூறியதும் அன்றைய
அவர்களுடைய உணர்வையான மனக்
கருத்துக்களை அறிய முடிந்தது"

தந்தையர் சிறிது ஆவததுடன் மக
கள் மனக் கருத்தைப் பற்றி என்ன
தெரிந்து கொண்டாய், தமிழ்" என்று
கேட்டான்

எத்தனைபோது தெரிந்து கொண்ட
மேன் அக்கா' முக்கியமாக இருக்கச்
சொழி சாமாஜியம் பார்த்து சுகம்
வாததீயின் காலத்தின் இருந்து போக
மக்களுக்கிடையேயும் வேண்டிய எப்போது
மக்கள் எல்லாம் விருத்தியாகிகள்
என்று அறிந்ததன் சற்று முன்னால்
தாயும் என் தாய்மாம சீவ வாததகா
கள் போல் வேண்டுமே போட்டுக்
கொண்டு இருந்ததாய்லவா' வேண்டி
பொய்யாக இருந்ததாய்ல தாய்கள் கூறிய
தெல்லாம் சொந்தாவ' உங்கள் தவறா
வும் சான்றில் சந்தத்து விடுதல் கரு
னைக்கு தாய்கள் சேவையோடு தந்தை
போல வாழ்ந்தது அந்தக் கண்
மையாகவே இரண்டு மீள் வாததகா
களைக் கண்டோம். அவர்களிடம்
விடை கொடுத்தது இருந்தப் பட்டு
தாய்மாம களை வாங்கிக் கொண்டோம்
அவர்களைப் போல வேண்டுமே போட்டுக்

கொண்டு கீழ்ப்படிவதாய்ல அப்படியாக
கடல் கொள்ளைக்காரர்களைப் பற்றி
தான் சற்று முன் சொன்னதாய்ல
அந்த வாததகாக்கள் எங்கள்மீது கரு
வததாய்ல அப்படியாக கடல் கொள்ளைக்
காரர்களின் புகாரகருவிகளைத் தாய்மாம
என் கண்பாடு போட்டியை அழைப்பத
தந்தைபோல 'தீயி' எது எப்படியா
னாலும், பட்டாளியேக வைப்பவம்
புகுந்ததும் தாய்மாம என் கண்பாடு சற்று
நாட்டுக்குப் புறப்படுவது தீச்செய்
அப்பே எங்கள் காரியம் முடிந்ததும்
கடல் கொண்டு அப்படியான இன்னும்
பால் தாக்கிவந்தான் சொல்லு கருத்தினை
தந்தைபோல சமீபத்தில் தந்தை
வந்தவோம் அன்றைய போதுமீது வந்தால்
போகக் கண்டதன் சமீபத்தில் தந்தை
சொல்லும் எவ்வுபோல என்று தெரி
யாது அன்றைய தாய்கள் புறப்பாடு
என்றால் தீய்கள் எல்லாம் எவ்வுபோல
போய் இருக்க வேண்டிய என்று
எவ்வுபோல அறிவியல் கொடுத்தது
அழைப்ப வேண்டிய என்று கேட்டது
கொள்வதற்காகவே அவசரமாகத்
தவறானபாடு தொகுத்து வந்தோம்

இவ்வாறு பொன்னியின் செல்வா
கூறி வந்தபோது, தந்தையர் தீய்மையின்
கண்களில் தீர் ததுமயிவது

புகழ்மயி தந்தை தாயின், புத்தம்
என்று எத்தனை எவ்வுபோல தந்தை
கொண்டு தெரியவில்லை எவ்வுபோல ஒரு
வனையோடு தாய் தெரிந்ததுகொண்டு
ஆவதமாய் தந்தை கூட்டாது' என்று
தான்

"மகனே! அப்படியல்ல! உலகம் உள்ள
வனாய்வு புத்தம் இல்லாமல் தாய்மாம
சிலையும் பார்த்தவியும் புத்தம் செயல்
வேண்டியிருக்கிறீர் சந்ததன் தாய்க்கு
தன் தாய் வாததகாப் பித்தகாக்கள்
சுகம் சுகம் அவர்கள் புத்தம் செயல்
தான் வேண்டும்"

இவ்விதம் சிலவாகச் சொன்னபின்
பாடு சாதுஷ்யம் சொன்னபின் தீயி
கூறியதைக் கேட்டு அன்னவதம்
ஆசனியக் கடலில் ஆழத்தாரர்கள்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன்

எண்பத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம்

சிற்பத்தின் உட்பொருள்

மே

தன் அழகனாகிய மதுராத்தகத் தேவர் மனமத் திருவயிறு கமந்து பெற்ற அன்னை செமியன் மாபேதல் எய்யப் பார்த்து, "அம்மா! இந்த உககிவ் வுததப் பைதநியம் பிடித்து அனை மறவர்கள் எத்தனையோ பேர் இதுக திறார்கள் போர் செய்பாக கான எவ்வாறியைப் போன வெறுநாளாகிய அவர்களுக்கத் தொன்றுகிறது அந்தக் கூடக் கூடச் சேர்த்தவர்கான் என பண்பர் வந்தியத்திலும் என் சகோதரர் போவயியின் செல்வமும், காங்கினா துறைவனைய பற்றிய போத நானெவ லாம பிறவாத நான் என்று கருதுகிறவர் ஆயிரதே' தாய் களும் போர்த் தொழினை ஆதரித்துப் பேசுவது மிக மிக

ஆசரியமாய்க்குகிறது அதன் கார ணத்தை எங்களுக்கு விளக்கமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்" என்றா

அப்போது செமியனமாபேதவி "என் அருமை மகனே! வேறு யார் போர்த் தொழினை ஆதரித்துப் போவாது? போகக் கூடாது. புகழ்நலியும் போவாகாது வலவந்து அரசா போர்த் தொழிய்தூய வலவவராயிருப்பதினாலேவல்லவா த் துன்று உயிரோடித்து துறைவனைத் துதிக்கும் பாடல்களை என் உன்னமும் உடனும் கருகப் பாடுகிறாய்?" என்றா

தாயே! நான் தங்கள் அ அமைப புது வரின் உயிரை காப்பாற்றியது இதுக கூடும். அவரும் அவரைக் கரம் பிடித்த

அமரா கஸ்கி

தங்கள் மருமகனும் என உயிரைக் காப்பாற்றியதை நான் மறக்க முடியாது. பூவகுழலி அம்மையாரின் போரக் குணம் அவ்வப்போது என இன்று உயிரோடிப்பதற்குக் காரணமாயி் இருக்கிறது" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"பரமேசுவரனும் தூக்கா பரமேசுவரியும் நம் எல்லாவுடைய காப்பாற்றுகிறார்கள்' அவர்களுடைய கருணை இல்லாவிடாமல், நாம் ஒவ்வொருவரும் காப்பாற்றுவது ஏது?" என்றார் மதுராத்தகத் தேவர்.

"குழந்தைய' கருணையே வடிவமான சில பெருமானும் பலமுறை போர் செய்ய தோற்றது அன்பும் அருளும் சாத்தமும் உருக்கொண்ட ஐக்கை மாதாவான தூக்கா பரமேசுவரியும் புத்தம் செய்வது அவசியமாயிற்று. இந்தப் புண்ணிய வதவத நிலுள்ள ஆலயத்தில் அம்பிகை அரம் வளர்த்த தாயகியாக விற்றிருக்கிறாள். ஆயினும், ஆலயத்தின் திருக்கரறு விதிகில மகிஷாசுர மாதத்தனியாகவும் தரிசனம் தருகிறாள் நீ கவனத்தாயவல்லவா" என்றாள்.

"ஆம், அம்மையாய்' கவனித்து விவர தேன் அண்ட சராசரங்களை நன்கெடுத்திருக்க காக்கும் அன்னை ஓர் எருமை மாட்டின் தலை மீது எதற்காக தீன்று காட்சி அளிக்கிறாள் என்று எண்ணி அதிசயித்தேன்" என்றார் மதுராத்தகர்.

"ஆம், ஆம்' இந்த ஆலயத்தில் உள்ள தேவி, மகிஷாசுரனை வதம் செய்ந்து முடித்துவிட்டாள் அதனால எருமையின் தலையில் நிற்கும் தேவியின் திருமுகத்தில் அன்பும் அருளும் குடிக்கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம் மாமலகபுரத்துக் குகைச் சிறப்புகளிலே தேவி மகிஷாசுரனுடன் போரிடுவது போல அனமந்த சிற்பம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே தூக்கா பரமேசுவரி வீர பம்புகர ரணபத்திர கானியாகத் தரிசனம் தருகிறாள் கெல்லோக மாதா வாகிய தூக்கா பரமேசுவரி கெவலம் ஓர் எருமை மாட்டின் ஏன் சண்ணை, போட வேண்டும், அதற்கு இவ்வளவு ஆரப்பாட்டம் வேண்டுமா என்று வெளிப்படையாகப் பாரப்பவர்களுக்குத் தோன்றக் கூடும். என அருமைக் குமாரர் நம் பெரி

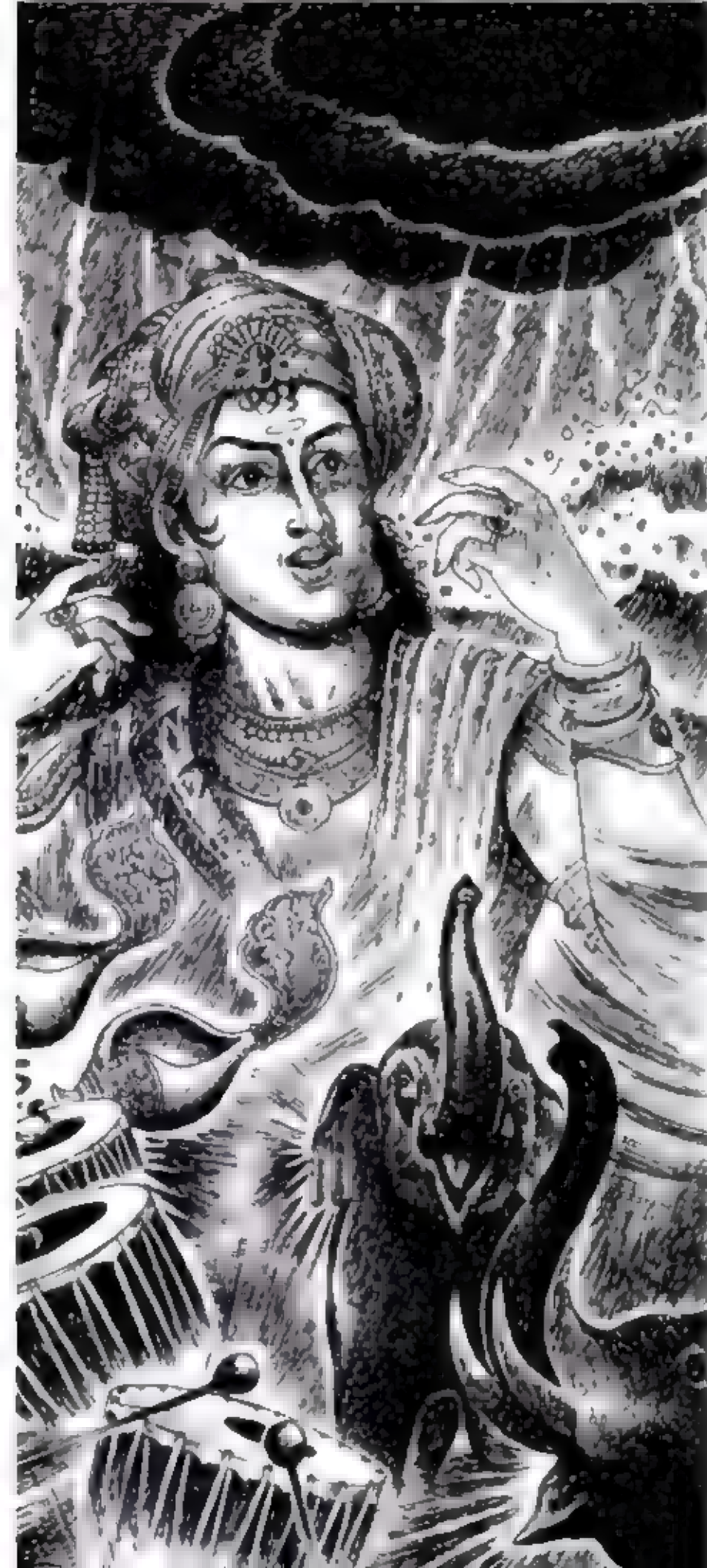
யோர்களின் உள்ளத்தில் உதயமான இத்தகைய திகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் உட்பொருளை இருக்கின்றன. அவற்றை அறித்து கொளவதற்குத் தக்க பரி பக்தியும் வேண்டும்; அறித்து கொள்ள வேண்டும் என்பனும் சிரதையும வேண்டும்"

"தேவி' எங்களுக்கெல்லாம் பரி பக்தியும் இருக்கிறதோ, என்னமோ, தெரியாது! ஆனால் சிரதை இருக்கிறது தாங்கள் திருவாய் மலர்த்தருளும் வார்த்தை ஒவ்வொன்றையும் சிரதையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்! ஏன்? நமது வல்லத்து அரசருடைய ஒயாமற் சலிக்கும் கண்கள்கூடவல்லவாதங்களுையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன?" என்றார் அருள்மொழி.

நத வார்த்தைகள் அங்கே சிறிது கவகப்படை உண்டாகவின வந்தியத்தேவன் அடிக்கடி இணையபிராட்டியின் திருமுத்தைத் தோக்குவனதையே அருள்மொழி வர்மர் குறிப்பிடுகிறார் என்று அறித்து கொண்ட பெண்மணிகள் இயேசாக நகைத்தார்கள்.

செய்யில்வா தேவி கூறினார், "சிரதையுடன் கேட்பதானால் சொல்கிறேன். கேளுங்கள், நமது புராண இதிகாசங்களில் தேவாசுர யுத்தங்களைப் பற்றி நிரம்பக் கூறியிருக்கிறார்கள் இவ்வுலகில் திருமால் அவதாரம் எடுத்து ராட்சசதர்களை என்டைவிட்டது பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார்கள் இன்றவன் உலகத்தைப் படைத்த காலத்திலிருந்து தேவ சக்திகளும் அசுர சக்திகளும் போரிட்டு வருகின்றன அசுர சக்திகளை இறைவன் ஏன் படைத்தார் என்று

கேட்டால், அதற்குச் சிறந்தவு படைத்த நம் மால் விடை சொல்ல முடியாது. இறைவனு டைய நினைப்பாடல் அது என்றுதான் கற முடியும். தெய்வ சக்தி களும் அகர சக்திகளும் ஒயாமல் போராடி வரு கின்றன என்பது மட்டும தீர்மானம். சில சமயம் அகர சக்திகளின் கை மேலோங்குவது போல் காணப்படுகின்றன. அவையே உலகை என் றென்றைக்கும் ஆளும் என்றும் தோன்றுகின் றது குரபதமனும். இர வியனும், இராலனனும் எத்தனை பலலாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார்கள்! ஆனாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு கொடிய பொழுதில் முடிவு வந்துவிட்டது”

“ஆம், ஆம்! தேவர் களையெல்லாம் அடி பணிந்து குற்றமில் புரிய வைத்த தசகண்ட இரா வனாணுகு முடிவு வந்த போது, இரண்டு மனி தர்களும் ஒரு சில வான ரங்களும் சேர்த்து அவ னைக் குலத்தோடு தாச மாகி விடவில்லையா” என்றார் மதுராத்தகத் தேவர்

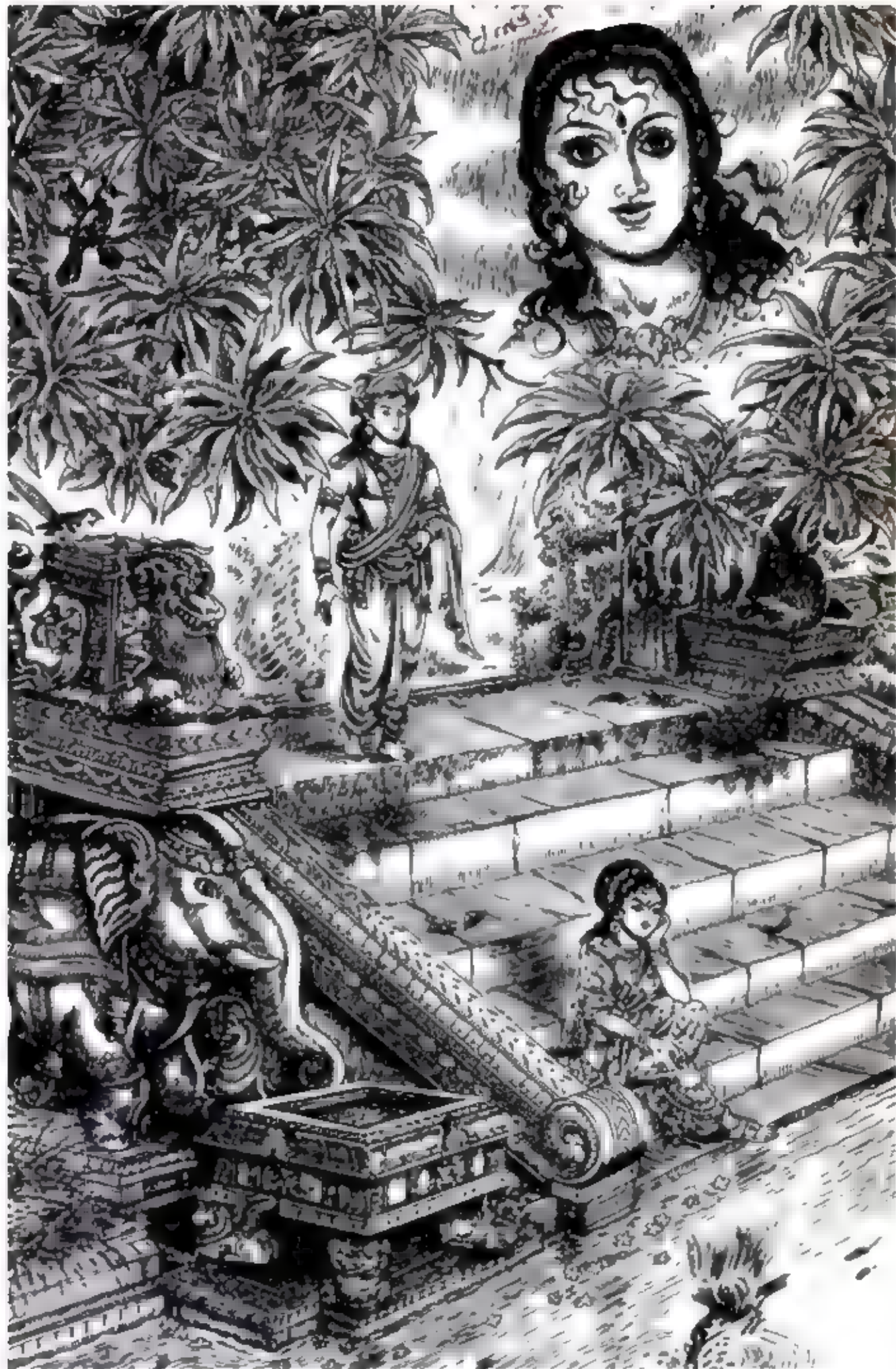
“ஆகையால் அகர சக்திகள் மேலோங்கு வதைக் கண்டு மாததர் கள் மனச்சோர்வு அடைத்து விடக் கூடாது. தெய்வ சக்திகள் முடிவில் வெற்றி கொள் ளும் என்று நம்பிக் தர் மத்திலும் சத்தியத்திலும்

தின்று போராட வேண்டும். 'அப
படிப் போராடுகிறவர்களுக்குத் தேவ
வரும் தீர்ப்பும் துணை செய்யும்"

"அண்ணையே' மகிஷாசுரனைப் பற்றிச்
சோலல் வந்தார்கள்" என்று பூங்குழலி ஞாபகப்
படுத்துவான்.

'ஆம், நல்ல வேளையாக ஞாபகப்படுத்துவாய், மகிஷ'
அகர சக்திகள் இரண்டு வகையானவை ஒன்று, மௌனிக
அகர சக்திகள், இன்னொன்று, மதி துட்பம் வாய்ந்த அகர
சக்திகள் மௌனிக அகர சக்தியையே மகிஷாசுரனாக நமது
முன்னோர்கள் உருவகப்படுத்தினார்கள் காட்டு எருமைக்கு வெறி
வந்து தெறிக்கேட்டு ஒடுவதை நீங்கள் பார்த்தி இருக்கீர்களா' அப்போது
அந்த எருமை யானையைவிட அதிக பலம் பெற்று விடுகிறது தன்
எதிர்ப்பட்ட பிராணிகள் எல்லாவற்றையும் சிவனாடினனப் படுத்தி விடுகிறது
மௌனிகமும் வெறி கொண்டு காட்டு எருமையைப் போல வலிமைகொண்டது
மௌனிகம் சில சமயம் சிவகாதனத்தில் அமர்ந்து ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கி விடு
கிறது இதைத்தான் மகிஷாசுரனுடைய ஆட்சி என்று தம் முன்னோர்கள் சொன்
னார்கள் மகிஷாசுரன் தேவலோகச் சிவகாதனத்தில் அமர்ந்து ஆட்சி செலுத்தத்
தொடங்கியபோது, முன்று உலகங்களிலும் அவ்வொலகையிலாவழண்டாயிற்று அறிவு
பெண்டாம், அறிவு தூதர்கள் வேண்டாம் அறிவுக் கலைகள் வேண்டாம் இன்
வேண்டாம், சிற்பம், சித்திரம், கோயில் கட்டும் ஒன்றும் வேண்டாம் - எல்லாவற்
றையும் அழித்துப் போடுங்கள் என்று மகிஷாசுரன் கட்டளைவிட்டான் தேவர்கள்

முனிவர்கள் மனிதர்கள் எல்லாதும் நடு நடுபுகினார்கள் அவர்களில் பலர் மகிஷாசுரனுக்கு அடி பணிந்து அவனுடைய ஆட்சியை ஒப்புக்கொண்டார்கள் இதனால் மகிஷாசுரனுடைய அகந்தையும் மூர்க்கத்தனமும் அதிகமாயின மெளமிகத் தோடு அகந்தையும் மூர்க்கத்தனமும் சோத்துவிட்டால் கேடக வேண்டாமா' மகிஷாசுரனுடைய கொடுமையைப் பொறுக்க முடியாமல் மூன்று உலகங்களிலும் மக்கள் ஒலமிட்டார்கள் அகராக்ரூப கூடச் சேர்ந்து அவற்றினார்கள் ஜாககா பரமேசுவரி அப்போது கண்ட திறத்தான் மாகாளி வடிவங் கொண்டு வந்து மகிஷாசுரனை வதன செய்தான் மெளமிக சக்தியைத் தெய்வீக சக்தி வென்றது மூன்று உலகங்களும் மெளமிக அடிமைத்தனையிலிருந்து விடுதலை பெற்றன தேவர்களும் முனிவர்களும் மனிதர்களும் அகராக்ரூப கூடப் பெரு மூச்சு விட்டுத் துர்க்கா பரமேசுவரியை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள் குழந்தைகளே' இப்போது கூட இவ்வுலகில் மெளமிக அகர சக்திகள் இல்லாமற் போகவில்லை இந்தப் புண்ணிய பரத கண்டத்தின் வடமேற்கு திசைக்கு அப்பால் மெளமிக அகர சக்திகள் சில தோன்றியிருப்பதாக அறிவிறை அவர்கள் மூர்க்காவேசத்துடன் போரிடும் தகரங்களைச் சூறையாடிக் குற்றமற்ற மக்களைக் கொன்று கோயில்களையும் விகிரகங்களையும் உடைத்துத் தகரத்து நாமாக்குகிறார்களாம் அவர்களைத் தடுத்த திறத்தக் கூடிய பெரிய சக்கரவர்த்திகள் இப்போது வட நாட்டிலுள்ள யாகும இல்லையாம்' இந்தத் தெய்வத்தமிழ் நாட்டுக்கு அத்தகைய கதி தோடு இருக்கட்டும் அப்படி தோவதாயிருந்தால், வீர மறகுலத்தில் பிறந்த தங்கள் அந்த அகர சக்திகளுடன் போராடச் சித்தமாயிருக்க வேண்டுமல்லவா?"

"கட்டாயம் சித்தமாயிருப்போம் தாயே' மறறொரு வகை அகர சக்திகளைப் பெற்றியும் சொல்லுங்கள்" என்று வந்தியத்திலன் கேட்டான்.

"மறறொரு வகை அகரர்கள் அறிவுக் கூடையுள்ளவர்கள் அந்த அறிவை

கேட்ட காரியங்களில் பயன்படுத்துகிறவர்கள் அவர்கள் தவம் செய்து வரம் பெறுவார்கள் அதையும் துஷ்ட காரியங்களுக்கே பயன்படுத்துவார்கள் திரிபுரர்கள் என்ன செய்தார்கள்' ஒவ்வொருவரும் ஒரு உலகத்தையே உண்டாக்கிக் கொண்டார்கள் வானத்தில் பறந்து சென்று நாடு தகரங்களின் மீது இறங்கித் தாமுலமாகினார்கள் சூரபத்மன் எத்தனை தடவை அவனுடைய தலைமையக் கொய்தாலும் புதிய தலை அடையும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தான் இராவணன், இத்திஜித்து முதலிய ராட்சதர்கள் வானத்தில் மேகங்களில் மறைந்து கொண்டு கீழ் உள்ளவர்கள் மீது அஸ்திரங்களைப் பொழியும் சக்தி பெற்றிருந்தார்கள் இத்தகைய சூழ்ச்சித் திறமை வாய்ந்த அகர சக்திகளையே 'முயல்கள்' என்னும் அகரனாக நம் முன்னோர்கள் உருவகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் இறைவன் ஆனந்த துடனம் புரியும்போதெல்லாம் தம்முடைய காலடியில் அடக்கி வைத்திருக்கும் முயல்கள் மீதும் சிறிது சூரபகம் வைத்துக் கொள்கிறார் கொஞ்ச கவனக் குறைவா விடுந்தால் முயல்கள் கிளம்பி விடுவான் சிதஷ்டியின் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்து அகர சக்திகளுடன் தெய்வீக சக்திகள் போராடி வருகின்றன என்பதையே முயல்கள் நமக்குத் தெரியப்படுத்துகிறான்' ஆகையால் என் அருமை மக்களே' புத்தம் கூடாது என்று தாம் எப்படிச் சொல்லி விட முடியும்"

"தேவி' இதுவரையில் எங்களுக்கு விளங்காமலிருந்த பல விஷயங்களை இன்று தெரிந்துகொண்டோம் எங்களுக்கு என்ன கட்டளை இருக்கிறார்கள்" என்று பொன்னியின் செல்வர் கேட்டார்.

'குழந்தைகளே' தங்கள் எப்போதும் தெய்வீக சக்திகளின் பக்கம் நின்று போராடுங்கள் என்று மட்டுமே நான் சொல்ல முடியும் உங்களுக்குக் கட்டளையிட முடியாது உங்களுடைய அந்தராதமாதான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட முடியும் அத்தக கட்டளையைக் கேட்டு நடவுங்கள் சற்று முன்னால், இந்தச் சந்தமீழ் நாட்டைச் சுற்றியுள்ள கடல்களில் கப்பல

கொள்ளைக்காரர்கள் மிஞ்சு விட்டதாகச் சொன்னார்கள் அதனால் தமிழ்நாட்டு வாத்தகர்கள் பெரிதும் கஷ்ட நஷ்டங்களை அடைவதாகவும் கூறினார்கள். அதற்கு கொள்ளைக்காரர்களை ஒழித்துத் தம் நாட்டு வாத்தகர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது தூரது குலத்தில் பிறந்த உங்கள் தாய்மம் இன்று கடல் கொள்ளைக்காரர்களுக்கு இடங்கொடுத்து விட்டால், நாளைக்கு அவர்கள் இந்த தெய்வத் தமிழ் நாட்டிற்குள்ளேயும் பிரவேசித்து விட்டார்களா' இன்று கைலாசவாசியாசிரிசு விபெருமாளுடைய சத்தியில் சிவ கணபகளுடன் விற்றிருக்கும் என் கணவர் ஜீவிய வதாராயிந்ததால், அவரும் உங்களுக்கு இதைத்தான் சொல்லியிருப்பார்"

"தேவி! தங்கள் திரு உளத்ததை அறிந்துகொண்டோம் அதன்படியே நடந்து கொள்வோம்" என்றார் இளவரசர் அருளமொழி வர்மர்.

"பொன்னியின் செல்வ' நீ என்னுடைய விருப்பத்தை மதித்து உபயோகித்தால், இன்னும் ஒன்றும் இப்பொழுதும் சொல்ல விரும்புகிறேன்" என்றார் அந்தப் பெரு முதாட்டியார்.

"தேவி! தங்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாக இதுவரை நான் நடத்ததாக நினைவில் வைப்பே' அப்படி ஏதேனும் செய்திருந்தால் மன்னியுங்கள்!"

"குழந்தாய்! இதற்கு முன்னால் நீ நடந்து கொண்ட தெல்லாம் வேறு, இனிமேல் நடக்கப் போவது வேறு இதுவரையில் நீ அரண்மனையின் செல்வக் குழந்தையாக இருந்தாய் உன் விருப்பம் போல நாங்கள் நடத்தோம், எங்கள் விருப்பத்தை நீயும் நிறைவேற்றி வைத்தாய் இனி நீ இந்த மாநிலத்தை ஆளும் மன்னர் மன்னன் ஆகப் போகிறாய் முடித்து விட்டு நடத்தபிறகு உன் விருப்பத்தின்படியான நாங்கள் எல்லாரும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்."

"தாயே! அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம் இனிமேல் நான் உங்கள் செல்வக் குழந்தையாகவே இருத்து வதவேன் உங்கள் விருப்பப்படியே நடப்பேன்"

"அப்படியானால், இதைக் கேள்! இது

தப் புராதனமான சோழர் குலம் வானழையடி வானையாகத் தனித்து வளர வேண்டும் தூரது குலத்தில் பிறந்தவர்கள் எப்போதும் வீர சொர்க்கம் அடைவதற்குரியதாக வேண்டியதுதான் ஆனால் குலம் வளாவதற்கும் முன் ஜாக்கிரதை யாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் உன் தன்மையன் ஆதித்த கரிகாலன் கலியாணம் செய்து கொண்டாமலே காலமாகி விட்டான் சோழ குலம் தழைப்பதற்கு நீ ஒருவன்தான் இருக்கிறாய் ஆகையால் நீ மறுபடியும் உபபிஷேகம் கடல் கடந்து வெற்றித் திருமகனைத் தேடிப் போவதற்கு முன்னால் குலத் தழைப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் உன் மருதாயிஷேகத்தோடு சேர்த்துத் திருமணத்தையும் வைத்துக் கொள் வான் தன்மையப் போன்ற பெண்ணை மனைவியாகப் பெற நீ எவ்வளவோ தளம் செய் திருக்க வேண்டும் இந்தப் பெண்ணரசியின் மாங்கல்ய பலம் நீ போகுமிடமெல்லாம் மந்திரக் கவசம் போலிருந்து உன்னைப் பாதுகாக்கும்"

"தேவி! அதற்கு கவசத்தை அணிவதான சித்தமாகத்தானிருக்கிறேன் வானதி நான் மறுதலிக்கிறேன் 'சிங்காதனம் ஏற மாட்டேன், சபதம் செய்திருக்கிறேன்' என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறேன்" என்றார் இளவரசர்.

யாரும் எதிர்பாராத விதமாகப் பூங்குழலி அப்போது தலையிட்டு, "கொடும் பாஞ்சர் இளவரசியின் பேச்சை அப்படியே நம்பி விட வேண்டாம் நாமெல்லாம் சேர்ந்து மேலும் உபசாரம் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார் பொன்னியின் செல்வர் இன்னும் கொஞ்சம் கெஞ்சிக் கேட்க வேண்டும்" என்று சொல்லி நகைத்தான் அது வேடிக்கையாகப் பேசுக என்று என்னி மறவர்களும் சிரித்தார்கள் ஆனால் வானதி மட்டும் விமரி விமரி அழைத் தொடங்கினாள்

"அசட்டுப் பெண்ணே! இது என்ன? எதற்காக நீ இப்படி விமரி அழுகிறாய்" என்று குத்தவை கேட்டுவிட்டு, வானதியின் காததைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு கீழே போனாள்

“கனவா? நனவா?”

ம

றுதான் காலையில் செமியன்
மாநேலியும் மதுராத்தகரும்
பூங்குழலியும் தஞ்சைக்குப்
புறப்பட்டார்கள்.

பொன்னியின் செல்வரும்
வந்தியத்தேவரும் உறையூருக்கும் புதிய
கதறுகதறு போய்விட்ட எண்ணம் உறையூரில்
தாங்கள் போகும்போது கீதாள் போய்
காலத்தில் காவிரி நதியின் தோது தெரு
வதற்காகக் கட்டப்பட்ட பேரணையை
வந்தியத் தேவனுக்குக் கட்டிவிட்டான்.
அருள்மொழிவர்மர் கூறிவிடுதலா?

அவர்கள் புறப்படுவதற்கு முன்னால்
பொன்னியின் செல்வா குருணை தேவி
யிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டுவந்ததாகச்
சென்றார்.

“அக்கா! தாங்கள் பழையாறைக்கு
அவசியம் போக வேண்டியா?” என்று

தமயிர் தங்கள் உறையூருக்கு அவசியம்
போக வேண்டியா? என்கதலைய பழையா
றைக்கு வரக் கூடாதா?” என்று
வேட்டான்.

இல்லை அக்கா! உறையூரில் ஆர
லாக்கடியாய்வு முகவியான காயத்
துக்காக்க சந்தப்பாதிக்க சொல்லித் து
கிறோம்...” என்று சொன்னார்.

ஆகா! நீ முன்புமாதிரி இல்லை தமயிர்
உன் மனம் மிகவும் கெட்டுப் போய்விட்டது
என்னை நீ இவ்விதம் செய்வதென்று
இல்லை இந்த மாறுதலுக்குக் காரணம்
அந்த என்னைக்கு அந்தச் சித்தத்தான்
என்று கருதுகிறேன்.

“விண்ணாக அவர் பேரில் பழியைப்
போடாதீர்கள்” என்கதலைய போய்விட்ட
விடவில்லையா அக்கா! ஒரு போய்
திராஸ்துக்காய் சக்காவாத்தலைய முடி
குடபுக் கொண்ப போகிறேன் இவ்
வேளாவது என இஷ்டப்படி நான் நடந்து
கொள்ள வேண்டாமா?”

“நன்றாக உன் இஷ்டப்படி நடந்து
கொள்” உன்னுடைய அதிகாரத்தை என
பேரில் காட்டாமலிருத்தால் சரி, உன்

இஷ்டப்படி நான் நடக்க வேண்டுமென்று
சொல்லாமலிருத்தால் சரி.”

மதுராநிஷேகத்துக்கு மட்டுமே வந்து
வந்தியன் அப்பாருமே வந்த இஷ்டப்படி
நடந்து கொள்ளுங்கள்.”

மதுராநிஷேகத்துக்குப் பிறகு வேண்டு
மானால் நீ என பேரில் அதிகாரம் செலுத்த
தலாம் அதுவரை என்னைக் கட்டாயப்
படுத்த உனக்கு என்ன உரிமை?”

அப்படியானால், தங்கள் மதுராநிஷே
கத்துக்கு வரப் போவதில்லையா?”

“அது வானதீயின் விருப்பம். அவன்
போக வேண்டுமென்றால் நானும் வந்
தேன் இல்லாவிட்டால் வர மாட்டேன்.”

“அந்தப் பெண் எங்கே அக்கா!”

உன் என்னைப் பொய்வி நதிகதுப்
புறது செய்யப் போய் நிற்கிறாள் எனக்கு
நல்ல புத்தியைக் கொடுத்து அருள்
வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்யப்
போகிறாள்.”

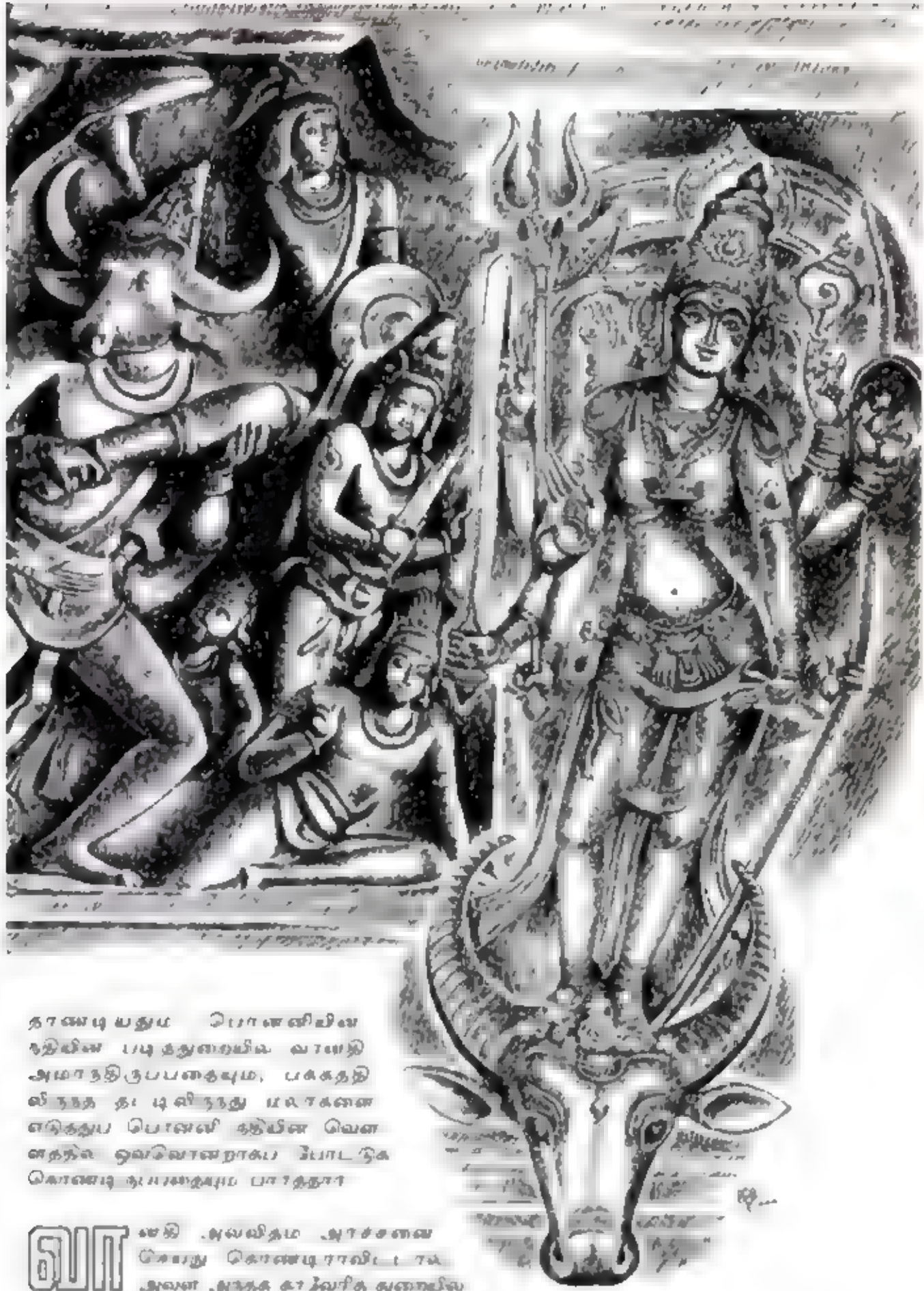
இளவரசர் சிரித்துவிட்டான். “அவளு
டைய பிரார்த்தனை நிறைவேறட்டும்
என் புறப்படுகிறேன்” என்றார்.

தமயிர் உன்னையப் போக குறுமாள்
வணை நான் பிரார்த்தித்த இல்லை வானதி
திராவெல்லாம் தாங்களே இல்லை.
நன்னதது நன்னதது விமயிக் கொண்டி. ந
தான் காவிரிப் படித துறையூருச் சென்று
அவன்மீது விடை பெற்றுக் கொண்டு
போ” என்றான் குந்தவை.

“அவன் தாங்களதது மட்டுமே என்ன
என் தாங்களதது அல்லதான் பந்ததுக்
கொண்டு விட்டான் போலிருக்கிறது
ஒருவா மனத்தை ஒருவா அறிந்து நடந்து
கொளவத தெரியாவிட்டால் விமயி
அடிது கொண்டு தக்க வேண்டியதுதான்
இப்படிப்பட்ட பெண்ணைக் கட்டிக்
கொண்டு வாழ நாளெல்லாம் தான் கஷ
டப்பட வேண்டுமென்கிறார்கள்” என்று
பொன்னியின் செல்வா சொன்னாவிட்டு
அந்த அண்ணாமனையின் பின்புறம்
என்றாது சென்றார் தோட்டத்தைத்

தானடி யதும பொன்னிலிவ
 கதின்ன படி ததுளையில் வாய்வி
 அமாததி குப்பதைவும், பக்கதறி
 லீந்த தி டிலீந்தது மடகளை
 எடுத்துப் பொன்னி கதின்ன வெள
 னதநில ஒவ்வொன்றாகப் போட்டுக்
 கொண்டி குப்பைதும் பார்த்தா

வா னி அவலிதம் அரசனை
 செய்நு கொண்டாரவிட டா
 அவன் அந்தக் காவிரித் துறையில்
 அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் பொற்

நிலையாகவே தோன்றியிருப்பான்

பொன்னியின் செல்வா சத்தமிடாமல் சென்று வானதிக்குப் பின்னால் மீறப்படுவதில் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

வானதிக்கு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள எவ்வு பது தெரிந்ததா? தக்க கிணங்கும் சவணாவின்னால அவர் பொன்னியின் செல்வாதான் என்று தெரிந்துகொண்டான் போதும் ஆகையால் திருமயிப் பாராமல் அச்சத்தை செய்வதைப்பற்றித் திறத்திவிட்டுக் கமைய இருந்தான்.

தட்டிலிருந்த மலர்களின் இதழ்களில் பனித்துளிகள் இரண்டொன்று காணப்பட்டன. வானதியின் கண் மலரின் இதழ்களிலும் முதல்பொன்ற இரண்டு கண்ணீர்துளிகள் பிரகாசித்தன.

உதய சூரியனின் பகலு பொற் கிரணங்கள் பொன்னி நதியின் மேல்விய அலைகளோடு கூடிய குளாவிய போது சோழ சாமராஜன் மயங்க தங்க போகக் கண்டிருப்ப பட்டரத்த நீலப் பட்டுச் செலையை உதரீயமாக அணிந்து விளங்கியது போலத் தோன்றியது அந்த நீலப் பட்டர்ச் செலையின் இரு புறங்களிலும் அமைந்த பச்சை வானப் பட்டிக் களையப் போல நதியின் இரு புறங்களிலும் செழித்து வளர்ந்திருந்த பகலுச் செலைகள் காட்சி தந்தன.

காவியியின் பிரவாகம் இசைத்த இனிய சுந்தரிகு இணங்க இருந்ததுச் செலைகளிலும் பலவகைப் புள்ளியங்கள் மயங்க தங்குப பட்டி வாழ்ந்தன.

கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துப் பகற கவலு காண்பதற்கு இடமும் தேர்ப்பும் ஆரீஸையுமே மிக வாய்ப்பாக இருந்தன.

இவ்வாறு சிறிது மெனவையாய்ந்தது பார்த்துவிட்டு வானதி' பகற கவலு காண்கிறாயா? நான் உன் கவலைகளைத்தான் விட்டேனா?" என்றார்.

"நான் பகற கவலுதான் காண்கிறேன ஹயா! ஆனால் என கவலைத் தாங்கள் எப்படிக்க கணக்க முடியும்? இவ்வீடு நான் கவலு கண்டாலும் பகலில் நான் கவலு கண்டாலும், அக்கணத்தில் சந்திவகமாக விளங்குகிறவர் தாங்கள்தான்" ஆகையாகவே, தங்கண்ப பகறத்தின் பார்த்துப் போது, இது கவலா? நவலா?

என்று எனக்குச் சந்தேகம் தோன்றிவிடுகிறது 'வா தங்கள்' என்று அழைக்கவும் இயலாமற் போகிறது ஆம், கவலா? எதனைப்போ நான் எதனைப்போ விதமான பகறகவலு கண்டிருக்கிறேன் தங்களை முதல்முதலில் கிருந்தலைய அரண்மனைத் தோட்டத்தில் நான் சந்தித்தபோது, தங்களை யாண்ப பாகன் என்று நினைத்தேன் தாங்கள் சாதாரண யாண்ப பாகனாகவே இருக்கக் கூடாது என்று பின்னா பகறடவை நான் எண்ணியதுண்டு தாங்கள் வெறும் யாண்ப பாகனாய்ந்தது என்னத தங்களை பின்னால யாண்பின் மீது ஏற்றச் சென்றதாகப் பலமுறை கற்பனையில் கண்டு களித்தேன் அப்போ தேவகாம இந்த உலகத்தைச் சேர்ந்த சாதாரண கரிய யாண்பின் மேல் ஏற்ப போவதாக எனக்குத் தோன்றுவதில்லை இதவக்காகத்தில உணர் ஐராவதம் எவ்வும வெள்ளை யாண்பின் பேரில் நான் ஏற்ற செல்வதாகத் தோன்றும் தாங்கள் இதேவந்திரன் என்றும் நான் இந்திராணி என்றும் எண்ணிக் கொண்டேன் "

"அப்படியானால் இப்போது " என்று பொன்னியின் செல்வா குறுக்கிட்டபு போ முயன்றதை வானதி தடுத்தது தொடர்ந்து கூறினான்:-

"கொஞ்சம் பொறுங்கள். அரேச் தேவேந்திரன் இந்திராணி என்ற கற்பனையை உட்கொண்டிருக்கொண்டேன் இதேவந்திரனாகும், இந்திராணிகளும் நிம்பதி பது' அவர்கள் இருவரும் தனிவாக ஐராவதத்தில் ஏறி ஆனந்தப் பிரயாணம் செய்வதாக அவகாசம் ஏது' தேவர்களும் தேவிகளும் புடை ஆழவல்லவா எப்போ முதல் கொழுவிற்குக் கிணங்கும்' ஆகையால் அந்த எண்ணத்தை உட்கொண்டிருக்க கொண்டேன் அச்ச குலத்தில் பிறந்த வனாய்லாமல் கூடற்களையில் வாழும் பட்டிகுக்காரர் குடும்பத்தில் நான் பிறந்திருக்கக் கூடாது என்று எண்ணிக் கொண்டேன் "

"தெரிகிறது, வானதி' எனக்குத் தெரிகிறது' பூங்குழலியைப் பார்த்து நீ பொறாமைப் படுகிறாய்"

ஆம், அது உண்மையானது' இந்த உலகத்தில் பூங்குழலி தேவியைப் பார்த்த

துத்தான நான் பொறாமைப்படுகிறேன் அவருடைய மனோரதம் திறைவேந் விட்டது அவரும் அவருடைய காதலரும் கோடிககரைகதப் போய அலை கூ வில் படகு செலுத்தியும் குழகா கோவிலில் சேவை செய்தும் ஆனந்த வாழ்களை நடத்தப் போகிறார்கள் அவர் ஏன் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்க மாட்டார்? சிரிக்கத்தான் சிரிப்பார்? ஐயா! வேறு எந்தவிதமாக வேறும் என்னைத் தண்டியுங்கள் பூங்குழலி தேவி என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்படி மட்டும் செய்யாதிர்கள் "

முதல் தான் இரவு நடத்ததைப் பொன்னியின் செல்வா நினைவு கூர்த்து. "வானதி! கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொண்டிடு' நிறுவு பூங்குழலி உன்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான் அல்லவா' அவனைப் பார்த்து நீ சிரிக்கும் காலம் வரும்"

"கவாமி! தான் பூங்குழலி தேவியைப் பார்த்துச் சிரிக்க விதம்பலில்லை வேறு யாரைப் பார்த்துச் சிரிக்கவும் விதம்பலில்லை யார் வேண்டுமானாலும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு போகட்டும் தங்களுடைய பொன் முகத்தில் சில சமயம் புன்னகையைக் காண்பதற்குத்தான் ஆசைப்படுகிறேன் மற்றவர்களைப் பார்க்கும் போதும் பேசும் போதும் தங்கள் முகம் மலாந்திருக்கிறது என்னைப் பார்க்கும்போது மட்டும் தங்கள் புருவங்கள் தெரிகின்றன இப்போது கூடத் தங்களைப் பார்ப்பதற்கே பய மாயிருக்கிறது."

"வானதி! இதைக் கேள்' உன்னைப் பார்த்ததும் என் முகம் கருங்குவதற்குக் காரணம் இருக்கிறது மற்றவர்களால் எனக்கு எவ்வித இடைபுறம் இல்லை, அவர்களால் என் மன நிம்மதி குலைவதில்லை உன்னால் என் உள்ளம் அமைதியை இழக்கிறது தேற்றிவிட நீ தூங்கவில்லையென்று என் துமக்கையார் கூறினார். நானும் தூங்கவில்லை, வானதி! பல தினங்களாகவே தூங்குவதில்லை அரண்மனை மேன்மாடத்தில் படுத்து ஆகாசத்து நட சேதிரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டால், உன்கண்களின் ஒளியைத் தான் அந்த

விண்மீன்கள் எனக்கு நயாபகப்படுத்துகின்றன சோலை மாடங்கள் காற்றில் அசைந்தாடி இளைகள் சலசலவென்று சாத்திக்கும் போது, நீ உன் இனிய குரலில் கூ கூ வென்று சிரிக்கும் ஒளியைத்தான் கேட்கிறேன் மிருதுவான தென்றல் காற்று என் தேகத்தில் படுமபோது நீ உன் காந்தள் மலர்களைப்போதே விலகுகளால் என்னைத் தொடுவதாக எண்ணிப் பாவச மடைகிறேன் வானதி! இப்படியெல்லாம் உன் தளையு என்னை ஆட கொண்டிருப்பதால், உன்னை நேருக்கு நேர் பார்க்கும் போது என் முகம் கருங்குகிறது. புருவங்கள் தெரிகின்றன என் வாழ்க்கையில் தான் சாதனை செய்ய விதம்பலம் காசியங்களுக்கெல்லாம் நீ நட புகுகாவி விடுவாய்' என்று அங்குகிறேன்

"கவாமி! அந்த பயம் தங்களுக்கு வேண்டாம்' தங்கள் காரியங்களுக்கு தான் தடையாக இருக்க மாட்டேன்."

"நீ தடையாக இருக்க மாட்டாய், யாதுமே தடையாக இருக்க முடியாது' மாரி காலத்தில் கிருத்திசையில் இருந்து புலகொண்டு வரும் கருமகத் திானை நீ பார்த்திருக்கிறாயா, வானதி! அந்த கருமத் திானின் மனது நீ திறைந்திருக்கிறது மின்னல்களும் இடிகளும் அம் மேகத்தில் மறைந்திருக்கின்றன சண்டையாதம் அந்த மனது திறைந்த கொண்டலைத் தள்ளிக் கொண்டு வருகிறது அதை யாராவது தடுத்திருந்த முடியுமா' அந்த மேகங்களின் நிலையில் தான் இருக்கிறேன் வானதி! என் உடம்பில் எப்போதும் ஒரு பரப்பப்பு இருந்து கொண்டிருக்கிறது என் உன்னத்தில் ஏதோ ஒரு வேகம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது கண்ணுக்குத் தெரியாத மின்னல்கள் மின்னுகின்றன காதில் கேட்காத இடி முழக்கங்கள் ஒலிக்கின்றன புலகளும் குறைக்காற்றுகளும் சண்டையா தடங்கலும் என்னை அழைக்கின்றன ஏழு கடல்களிலும் மனம்மலையாக அலைகள் கிளம்பி என்னை வாழ்வறிகின்றன ஆயிரமாயிரம் சங்கங்களின் தாதழம், முரககளின் முழக்கமும் போர் யானைகளின் பிளிறல்களும் என்னைக் கவாந்து இருக்கின்றன என்னை யாரும் தடுக்க முடியாது வானதி! ஆனால் தடுக்க

முயன்று எனக்கு மன அமைதி இல்லாமல்
செய்ய முடியும்."

"கவாமி' அவ்வாறு தான் ஒரு நாளை
செய்ய மாட்டேன்; தடை செய்ய
முயல்வது மாட்டேன் என்று உடனடியாக
ஆணை பிறத்த தங்களுக்கு உதவி செய்ய
முடியாவிட்டாலும் இன்ன தூரமாக இருக்க
மாட்டேன் ஆகையினால்தான் உங்கள்
அருகில் போய் சிங்காதனத்தின் உட
காரவும மறுதலிக்கிறேன்"

வானதி' போய் குலச் சிங்காதனா
மகிஷமலின் பெரியதானாலும் அளவிலே
சிறியது அதன் ஒருவாதான் அம்ம முடி
யும் சக்கரவாதத்தினை பக்கத்தின்
வேறொரு சிங்காதனம் அமைத்து அக்
தான் சக்கரவாதத்தினை அம்ம வேண்டாம்

"கவாமி' எனக்குத் தாங்கள் அம்ம
சிங்காதனத்தினும் இடம் வேண்டாம்
தங்கள் அருகில் தனிச் சிங்காதனத்தினும்
இடம் வேண்டாம் தங்களுடைய பட்ட
மகிஷியாகச் சிங்காதனத்தின் அடங்குதல்
கப் புண்ணியம் செய்தவளுக்கு அந்தப்
பாக்கியம் கிடைக்காது தங்களுடைய
நெஞ்சமாகிய சிங்காதனத்தின் இல் எனக்குச்
சிறிது இடம் கொடுத்தார்களானால்
அதுவே எழு ஜனமங்களில் நான் செய்க
தலத்தின் பயன் என்று கருதிய பூரிப்பு
அடைவேன்"

"வானதி' என்னால் கலபமாகக்
கொடுக்க முடியாததே நீ வேடாய் என்று
ண்ட நெஞ்சமாகிய சிங்காதனத்தின் நீ
ஏதெனவே இடம் தயாரா செய்து
கொண்டு விட்டாய்' அதை நான் உனக்
குத் தருவதில் எவ்விதத் தடையுமில்லை'
இந்தப் பெரிய போழ் சாமாஜாதத்தின்
சக்கரவாதத்தினியாக உன்னையிலையே நீ
விநாயகிஎனவாய், வானதி' கவாமி' உ
ங்கள் ககாபடி ஜோலிக்குப் பவாத
தினங்கள் பதித்த பொற்கிளி தந்த உன்
சொல்லு குட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என்ற
ஆணை உனக்கு இல்லையா?

"அந்த ஆணை எனக்குச் சிறிலும்
இல்லை' போய் குலத்துப் பாரதன் மணி
மகுடங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்
மகளில் எத்தனும் பார்த்திருக்கிறேன்
அவற்றில் ஒன்றை என தலைமலில்
வைத்துக் கொண்டால், அதன் கனம் என

தலையை அழகாகக் கழுத்தை தெறித்து
பூசகமிடத் தின்றுமபடி செய்து விடும
என்று அஞ்சுகிறேன் அவ்வளவு வலிமை
என உடலில் இல்லை அவ்வளவு தைரி
யம் என மனத்தினும் இல்லை கவாமி'
நவாததினங்கள் இழந்த மணி மகுடத்
தந்த கமக்க வலிமையும் தைரியமும்
உள்ளவர்கள் அதைச் கமக்கவும் தாங்
கள் கடல் கடந்த நாடுகளுக்கும் பீர
யாணம் புறப்படுவதற்கு முன்னால்,
எனக்கு வேறொரு பரிசு கொடுத்து விட்
டுப் போங்கள் அய்யமனை தந்தவனத்
தயர்ந்து அழகான மலர்களையப் பறித்துத்
தொடுத்து மாலை கட்டித் தருகிறேன்
என்னால் எளிதில் கமக்கக் கூடிய
அந்த மாலைகளை என கழுத்தில்
குட்டி என்னதை தங்கள் அடிமை
யாகிய கொண்டு விட்டுப் புறப்படுங்
கள்."

சீவ வாதகர்களிடமிருந்து நவாத
தின மாலைகளை உனக்குப் பட்டா
பிஷ்கப் பரிசாகக் கொண்டு வந்தேன்"

"தங்கள் பட்டாபிஷ்கத்துக்கு
எனக்குப் பரிசு எதற்கு?"

சரி வேண்டாம்' இதை வேறு பார்த்து
காவது கொடுத்து விடுகிறேன் வானதி'
நீயும் காணும் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து
கொள்வாய் நான் புறப்படுவதற்கு
முன்னால் உன் விதப்பத்தின்படி உனக்கு
ஒரு மாலை குட்டியிட டுப் போகிறேன்
நான் குட்டும் அந்த மன்னமாலைக்குப்
பரிசாக நான் ஒவ்வொரு தடவை அயல்
நாடுகளிலிருந்து திரும்பி வரும் போதும்
நீ ஒவ்வொரு பூமாலைபுடனாக காத்திருக்க
வேண்டும் கடல் கடந்து தார தார தேசங்
களுக்கெல்லாம் சென்று புலிக் கொடியை
நாட்டி விட்டு வேறறி முடிக்கத்துடன்
நான் திரும்பி வராமல் போதெல்லாம் நீ ஒரு
வேறறி மாலைபுடன் எனக்காகக்
காத்திருக்க வேண்டும்."

"ஒரு மாலை என்ன? நான் நான்
மாலைகள் தொடுத்து வைத்துக் கொண்டு
காதல் நப்பினை இந்தத் தேச மக்கள்
எல்லாம் காத்திருப்பார்கள்" என்றான்
இளவரசி வானதி

(தொடரும்)

കൾകി

KALKI
24.6.2001
രൂ. 5.00

பொலவாங்கு செல்வன்

என்பத்து ஏழாம் அத்தியாயம்

புலவரின் திகைப்பு

கு

ருளமொழி வரமருக்குத
திருமுடி சூட்டு விழா
நெடுங்க நெடுங்க, சோழ
நாடு முழுவதும் ஒரே
கோலாகலமாகி வந்தது
பொன்னியின் செல்

வருக்குப் பொன்னடி குடுவது குறித்து
மக்களிடையில் மாறுபட்ட அபிப்பிரா
யம் காணப்படவில்லை சோழ நாட்டு
ஆண்கள், பெண்கள், வயோதிகர்கள்,
குழந்தைகள், நகர மாதவர், கிராமவாசி
கள், வர்த்தகர்கள், உழவர்கள் அனை
வரும் ஒருமுகமாகப் பொன்னியின்
செல்வருக்கு முடி சூட்டுவதைக் குதா
கலமாக வரவேற்றார்கள் அவர் பிறந்த
வேளையைப் பற்றியும், அவர் முகத்தன்
கையைப் பற்றியும், அவருடைய

இனிய குண நலங்களைப்
பற்றியும், குடிமக்களிடம்
அவர கலந்து பழகும் அந்
மைப் பண்பைப் பற்றியும்

அனைவரும் சொல்லிச் சொல்லி
வியத்து மகிழ்ந்தார்கள்

இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம்
செய்து வைக்கத் தரத் தர முடிவு செய்து
விட்டார் என்று அறிந்ததும் அப்போத்தி
மக்கள் எல்லாரும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி
அடைந்தார்கள் என்பதை இராம
காதை நன்கு வர்ணிக்கிறது

வயது முதிர்ந்த பெண்மணிகள் எல்
லாரும் கோசலையைப் போல ஆகிவிட்
டார்களாம் தத்தம் புதலவர்களுக்கே
மகுடாபிஷேகம் ஆகப் போவதாக
எண்ணி மகிழ்ந்தார்களாம் இளம்
பெண்கள் எல்லாரும் சீதா தேவி
அடைந்த ஆனந்தத்தைத் தாங்களும்
அடைந்து, தத்தம் கணவன்மார்
களுக்கே முடி சூட்டப் போவதாக

அமரர் கஸ்கி

கருதித் தங்களை ஆடை ஆபரணங்
களால் அலங்கரித்துக்கொண்டார்
களாம். அயோத்திமா நகரத்திலு
வாழ்ந்த முதிய பிராயத்து ஆண் மக்கள்
எல்லாரும் தரைதளைப் போல் ஆயி
விட்டார்கள்.

மாதர்கள் வயதின்மிக் கார்
கோசலை மனத்தைஓத் தார்;
வேதியர் வயிட்டன்ஓத் தார்;
வேலுன் மகளிர்எல் லாம்
நேதையை ஓத்தார்; அன் னான்
நிருவினை ஓத்தான்; அங் ளர்;
சாதன் மாதார் எல் லாம்

தவரதன் தன்னை ஓத் தார்.
என்று அயோத்தி மக்களின் மனோ
நிலையைக் கம்ப நாடர் அற்புதமாகச்
சித்திரித்திருக்கிறார்.

அவ்வாறு அயோத்தி மக்களின் உள்
னன்பையும் தன்மதிப்பையும் அடை
வதற்கு இராமர் என்ன அருள் செயல்
புரித்திருந்தார்? அவருடைய கோதண்டத்
தின் மகிமைபெல்லாம் பிறகாலத்
தில் அல்லவா வெளியாவதற்கு இருந்
தது? இராவணன் முதலிய ராட்சதா
களை வதம் செய்து மூன்று உலகங்
களுக்கும் பயத்திலிருந்து விடுதலை
அளித்த பெருமை பின்னால் அல்லவா
அவரைச் சேர்வதாக இருந்தது? விக்
வாமித்திர முனிவரோடு சென்று அவரு
டைய யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்வித்து
விட்டு வந்தார் என்பது அயோத்தி மக்
களுக்கு அவ்வளவாக இராமருடைய
பெருமைகளை உயர்த்திக் காட்டியிரா
தல்லவா? ஏன்? விகவாமித்திரர் திருமயி
அயோத்திக்கு வந்து அதைச் சொல்லக்
கூட இல்லையே?

இந்த உலகில் சிலர் செயற்கரிய வீரச்
செயல்களும், பரோபகாரச் செயல்க்
களும் புரிந்து மக்களின் உள்ளத்தைக்
கவர்வார்கள். இன்னும் சிலர் இசை
பாடியும், நடனம் ஆடியும், கவிதை
புனைத்தும், சித்திர சிற்பக் கலைகளில்
அற்புதங்களை அளித்தும் பிறருடைய
போற்றத்தலுக்கு உன்னாவினார்கள் வேறு
சிலர் கருவிலேயே நிருவுடையோராய்,
பிறக்கும்போதே சிறப்புடையோராய்ப்
பிறந்து விடுகிறார்கள். குறிப்பிட்ட

கூடிய காரணம் எதுவும் இன்றிப் பார்ப்
பவர்களுடைய உள்ளங்களையெல்லாம்
கவர்ந்து வசீகரிக்கக் கூடிய சக்தியை
இயற்கை அன்னை அவர்களுக்கு
அளித்து விடுகிறாள். ஆக! இயற்கை
அன்னை மிக்க பாரபட்சம் உடையவள்
போலும்! ஆனாலும் நாம் என்ன கண்
டோம்? இயற்கை அன்னை அத்தகைய
வசீகர சக்தியை அவர்களுக்கு அளிக்
குமபோது அதற்கு இணையாக வேறு
என்ன பிரதிகூலமான அம்சங்களையும்
அளித்திருக்கிறாளோ, நமக்கு என்ன
தேரியும்?

அவ்வளவு தூரம் அயோத்தி மாந்
தரின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து, அவர்
களுடைய போற்றத்தலுக்கு உரியவரா
யிருந்த இராமர், உலகில சாதாரண
மனிதர் யாகும் அடையாத துன்பங்
களையெல்லாம் அடைய வேண்டி
யிருந்ததல்லவா? நாட்டைத் துறந்து,
காட்டுக்குச் சென்று, காதல மனை
வியைப் பறி கொடுத்து, சொல்லுவதற்கு
இயலாத மனவேதனைப் பட வேண்டி
நேர்த்ததல்லவா?

குன்மொழி வரமர் இயற்கை
அன்னையின் பட்சபாதமான
சலுகைக்குப் பாத்திரமானவர்.
அவருடைய நோற்றமே அவரைப்
பாரத்தவர்கள் அனைவர் மனத்தையும்
வசீகரித்தது அவருடைய இனிய பேச்
கம் பண்புகளும் அவருடன் பழக நேர்ந்
தவர்கள் எல்லாருடைய அன்பையும்
கவரத்தன் ஈழ நாட்டுப் போர்க்களத்
துக்கு அவர் சென்றிருத்தபோது அவ்
வனவாக வீர தீரச் செயல்கள் புரிவதற்
குச் சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டவில்லை. ஆயி
னும் அவருடைய வீரப் பிரதாபங்
களைப் பற்றிய கற்பனைச் செயதிகள்
பல சோழ நாட்டுக்கும் பரவி வந்தன.
ஒருவரிடம் நாம் அன்பு கொண்டு விட்
டால், அவரைப் பற்றிய எவ்வளவு
மிக்கப் படுத்தப்பட்ட புகழுரைகளையு
ம் எளிதில் நம்புவதற்கு ஆவத்தமாகி
விடுகிறோம் அல்லவா?

கந்தர சோழர் நோய்வாய்ப்பட்டு
நடமாடவும் சக்தியில்லாமல் போன

காலத்திலிருந்து. அரகரிமை சம்பத்த
மான குழப்பங்கள் சோழ நாட்டில் ஏற்
படக் கூடுமோ என்று மக்கள் கவலைப
பட்டு வந்தார்கள். பழுவேட்டளையர்,
சம்புவளையர் முதலிய குறுநில மன்னர்
களும், பெருந் தரத்து அதிகாரிகளும் கத்
தர சோழரின் புதலவர்களுக்கு விரோத
மாகக் கண்டராதித்தகுடைய மகனுக்
குப் பட்டம கட்டச் சதி செய்கிறார்கள்
என்னும் வதந்தியும் பரவியிருந்தது.”

கண்டராதித்தகுடைய குமாரன் மது
ராத்தகனுக்கு விரோதமாகச் சொல்லக்
கூடியது எதுவும் மக்களுக்குத் தெரிந்
திருக்கவில்லை. ஆனால் மதுராத்தகன்
மக்களிடையில் வந்து கலந்து பழகியது
யில்லை. தந்தையைப் போல் உலக

வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுச் சில பக்தி
யில் ஆழ்ந்திருக்கிறான் என்பது மட்டும
தெரிந்திருந்தது. விஜயாலய சோழர்
காலத்திலிருந்து சோழ ராஜ்யம் விரிந்து
பரந்து வந்ததையும், வர்த்தகம் செழித்து
மக்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்து வந்ததையு
ம், சோழ சைன்யங்கள் வெற்றி
கொண்ட நாடுகளிலிருந்து பலவிதச்
செலவங்களை சோழ நாட்டில் வந்து
குவித்து கொண்டிருந்ததையும் பார்த்துக்
கனித்துப் பெருமிதம் அடைந்திருந்த
மக்கள், சோழப் பேரரசு மேலும்

மேலும் பல்கிப் பரவித் தழைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள் சில பகதியில முழுக்க முழுக்க ஈடுபட்ட மதுராத்தகர் சிங்காதனம் ஏறினால், சோழ ராஜ்யத்தின் முன்னேற்றம் தொடர்ந்து தடைபெற முடியுமா என்று ஐயுற்றார்கள் அது மட்டுமன்றி, மதுராத்தகர் பட்டத்துக்கு வந்தால் நேரரசர்கள் வைத்ததே சட்டமாயிருக்கும் என்று மக்கள் அஞ்சினார்கள்.

ஆதித்த கரிகாலரைப் பற்றி வீராதி வீரர் என்ற பெருமதிப்பு மக்களுக்கு இருந்தாலும் அவர் சிங்காதனம் ஏறுவது பற்றியும் அவ்வளவாக உற்சாகம் கொள்ள இடமில்லாமலிருந்தது ஆதித்த கரிகாலரிடம் மக்களை வசிகரிக்கும் இனிய கபாவம் இல்லை. எல்லாருடனும் அவர் சரணமாகக் கலந்து பழகுவதில்லை இதைப்பற்றி, கரிகாலரைப் பற்றி மர்மமான பல வதந்திகள் உலாவி வந்தன அவர் ஏதோ பெரிய குற்றம் செய்து விட்டார் என்றும், அவருடைய மனச்சாட்சியே அதற்காக அவரை வகுத்திக் கொண்டிருக்கிறதென்றும், அதனாலே தந்தை உத்தர சோழரின் அபிமானத்தை இழந்து விட்டார் என்றும் வதந்திகள் பரவியிருந்தன. இன்னும் பலவிதமான கற்பனைக் கதைகளும் கட்டிவிடப் பட்டிருந்தன ஆகையால் அவர் அகால மரணமடைந்தபோது ஒரு மகா வீரனுக்குரிய மரியாதையை மக்கள் செலுத்தினாலும் அதிகமாக துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை வால நடந்திரத்தின் பேரில் பழியைப் போட்டு விட்டு ஒருவாறு மனத்தைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டார்கள்.

பெரிய பழுவேட்டரையரின் மரணமும், அது தேர்த்த விதமும் மக்களுடைய உள்ளத்தில் அவர் பேரில் புதியதொரு அபிமானத்தையும் மரியாதையையும் உண்டாக்கியிருந்தது அந்த வீரக் கிழவர் முதுமைப் பிராயத்தில் மனத்து கொண்ட மாயமோகினி உண்மையில் பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதலிகளைச்

சேர்தவள் என்றும், அவளுடைய தூண்டுதலினாலேதான் பெரிய பழுவேட்டரையரின் மனம் கெட்டுப் போயிருந்ததென்றும், ஆதித்த கரிகாலரின் அகால மரணத்துக்குப் பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதலிகளை காரணம் என்றும், உண்மையை அறிந்து கொண்டதும், பெரிய பழுவேட்டரையர் செய்த குற்றத்துக்குப் பிராயச் சித்தமாகத் தம்மைத் தாமே மாயத்துக் கொண்டார் என்றும் வதந்திகள் பரவியிட்ட பிறகு, ஜனங்கள் பெரிய பழுவேட்டரையரைக் குறித்து, "ஐயோ! பாவம்" என்று அனுதாபப்பட்டார்கள் அவர் இறப்பதற்கு முன்னால், "மதுராத்தகருக்குப் பட்டம் கட்டும் எண்ணத்தை விட்டு விடுங்கள் பொன்னியின் செல்வருக்கே முடி சூட்டுங்கள்" என்று மற்ற குறுநில மன்னர்களுக்குக் கட்டளை விட்டு விட்டுச் சென்றார் என்பதும் அவரிடம் மக்களின் மரியாதையை அதிகப்படுத்தியது மக்களின் மனத்தில் உள்ள விருப்பம் நிறைவேறுவதற்கு ஒரு பெரிய தடங்கலை தவிர்த்தி செய்து விட்டல்லவா அந்த மாபெரும் வீரக் கிழவர் உயிரை நீத்தார்? அவருடைய நினைவு வாழக்! அவருடைய குலம் வாழக்! - இவ்வாறு ஜனங்கள் தன்றி உணர்ச்சிபுடன் அவரைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினார்கள்.

மதுராத்தகத் தேவர் விஷயத்தில் ஆள மாறாட்டம் நடத்திடுக்கிறது என்னும் விவரம் பொதுமக்களில் யாருக்குமே தெரிந்திருக்கவில்லை அரச குடும்பத்தினரையும், அவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களையுத் தவிர வேறு யாருக்கும் அந்தச் செய்தி தெரியாது பழைய மதுராத்தகர் பெரும்பாலும் அரண்மனைக்குள்ளேயே பொழுது கழித்தார் மிக அழர்வ மாகவே வெளிப் புறப்பட்டார், அந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர் பொதுமக்களுடன் கலந்து பழகுவதில்லை அவருக்கு முடிசூட்டு பேச்சு நடந்து கொண்டிருந்தபோது மூடுபல்லக்கில வைத்து அவரை அழைத்துக் கொண்டு போவது வழக்கமாயிருந்தது. அவரு

டைய அங்க அடையாளங்களைக் கீர்த்து கவனிக்கப் பொது ஜனங்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. ஆகையால் பழைய மதுராத்தகா போய், புதிய மதுராத்தகா வந்துள்ள விவரமே மிகப் பெரும்பாலான மக்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது.

ஆதலின் திருவைவாற்றில் நடந்த திருவாதிரைத் திருவிழாவில் புதிய மதுராத்தகரைப் பாராத்தவர்கள் எவரும் ஆள வேறுமை எதுவும் இரப்பதாக அறியவில்லை. அவர் மனைவி பூங்குழலி மட்டுமே சிலகுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தாள். அந்தப் பெண் 'சின்னப் பழுவேட்டரைக்குடைய மனை' என்று சிலர் கூறியதை மறந்தும் சிலர் மறுத்துரைத்தார்கள். கடலில் படகு செலுத்தி வந்த ஓடக்காரப் பெண் இவள் என்றும், மதுராத்தகர் சமீபத்தில் இவளை மணந்துகொண்டார் என்றும் சொன்னார்கள்.

அரக குடுமபத்தினரும் குறுநில மனைகளும் பலதார மணம் செய்து கொள்வது அந்நாளில் சாதாரணமாக இருந்தபடியால் யாரும் அதைப் பற்றி விவப்பு அடையவில்லை. சிறந்தவர்கள் பலர் துண்டியும் மதுராத்தகத் தேவர் தமக்குப் பட்டம் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார் என்றும் வந்தது மக்களுக்குப் பொதுவாகவே அவரிடம் மரியாதையை உண்டு பண்ணியிருந்தது. சிவபக்தியில் நினைத்துப் பரவச நிலையை அடைந்திருந்த அவருடைய தோற்றமும் அந்த மரியாதையை வளர்த்தது. "ஓடக்காரப் பெண்ணாகிய பூங்குழலியை முன்னிட்டே மதுராத்தகர் சோழ சிவகாதனத்தை விருமபவில்கலை" என்ற பேச்சு இன்னும் பலருடைய அபிமானத்தை அவர் கவர்ந்து கொள்ளக் காரணமாக இருந்தது. பொன்னியின் செல்வருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்ததும் மதுராத்தகத் தேவருக்கு ஏதேனும் பெரிய பதவி அளிப்பார் என்றும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மு

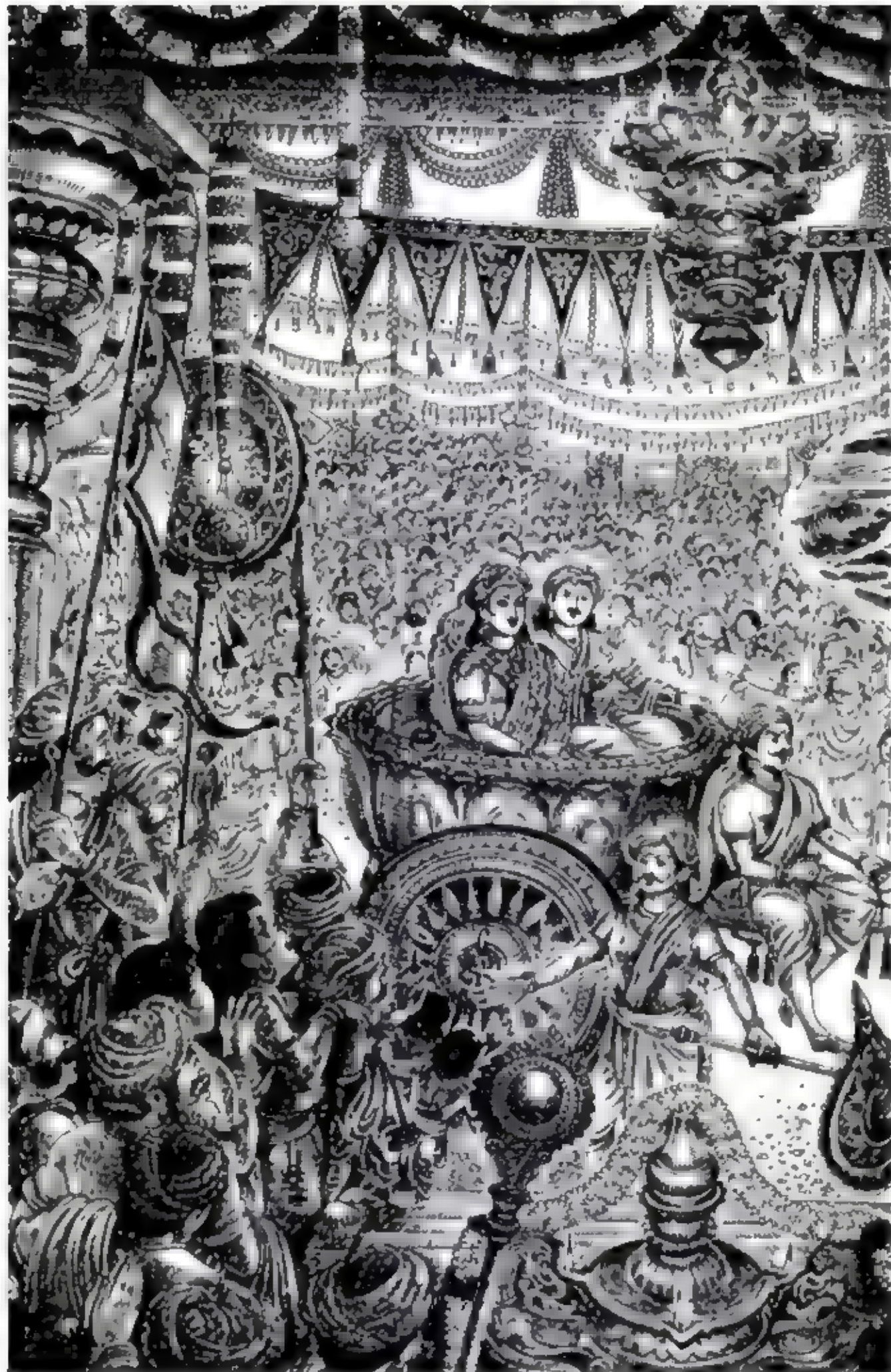
டிசுட்டி விழாவுக்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னாலிருந்து சோழ நாட்டின் தாலா திசை

களிலிருந்தும் ஜனங்கள் தஞ்சையை நோக்கி வரத் தொடங்கி விட்டார்கள். தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியே ஒரே ஜன சமுத்திரமாகக் காட்சி அளித்தது கோட்டையின் வாசற் கதவுகள் திறந்து விடப்பட்டன கோட்டைக்குள் போவதற்கும் வெளியே வருவதற்கும் முன்னமே இருந்த கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டன. முடி சூட்டு நாளைத் தள்ளி வைத்துக்கொண்டால் சமாளிக்க முடியாத கூட்டம் சேர்ந்து விடும் என்றுதான் கைபிற்றத்தவுடனே நான் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இன்னும் ஜனங்களுடைய செளரியத்துக்காக வேறு பல ஏற்பாடுகளும் செய்திருந்தார்கள்.

கொடுமபாளூர் வேளார் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்த மாபெரும் தென் திசைப் பட்டையில் மிகப் பெரிய பகுதியைப் பொன்னியின் செல்வர் கட்டளையின் பேரில் திருப்பி அனுப்பி விட்டார். தம்முடன் ஆயிரம் வீரர்களை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அவ்விதமே பழுவேட்டரைவர் கட்சியைச் சேர்ந்த சிறந்தவர்கள் சூடத்தைக்கு அருகில் கொண்டு வந்து திறத்தியிருந்த வீரர்களும் திருப்பி அவரவர்களுடைய இடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

சின்னப் பழுவேட்டரைவர் கோட்டைப் பாதுகாப்புக்காக வழக்கமாக வைத்திருந்த வீரர்கள் மட்டுமே இப்பொழுது இருந்தார்கள்.

பழுவூர் வீரர்களும் கொடுமபாளூர் வீரர்களும் வேளக்காரப் படை வீரர்களும் தங்களுடைய பகை மாற்சரியங்களை யெல்லாம் மறந்து ஒருவரை யொருவர் கடடித் தழுவிக் கொள்வதும் கேலி செய்வதும் கதறாடிக் குதூகலிப்பதுமாக இருந்தார்கள். முடிசூட்டு விழாவைப் பார்ப்பதற்குத் திரள் திரளாக வந்து குவித்தவண்ணமிருந்த மக்களுக்கு அவர்கள் கூடிய வரையில் உதவியாக இருந்தார்கள். சில சமயம் வேடிக்கைக்காக வான சேஷைகளில் அவ்வீரர்கள் ஈடுபட்ட போதிலும் ஜனங்கள் அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

தஞ்சைக் கோட்டைக்கு
உட்புறமும புற நகர
மும் தேவேந்திரனின்
அமராவதி நகரத்
தைப் போல் அலங்
கரிக்கப்பட்டு விளங்
கின. நகரில் உள்ள
ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும்
வெளியூரிலிருந்து விரிந்
தானிகள் வந்து குவிந்த
வண்ணமிருந்தார்கள்

கடைசியாக, மகுடா
பிஷேகத்துக்குக் குறிப்
பிட்ட தினத்தன்று சூரி
யன் உதியமாயிறற்
உதிக்குமபோதே பனித்
திரனைப் போக்கிக்
கொண்டு பொற் கிர
ணங்களைப் பரப்பிக்
கொண்டு தேஜோ மல
மாக உதித்த சூரிய
னைப் பாராத மாந்தர்
அனைவரும், "இன்
தைக்குப் பொன்
னிலின் செல்வருக்கு
மகுடாபிஷேகம் அல்
லவா? ஆகையால்
சூரியனும் பொன்
னொளி வீசித் திகழ
கிறான்" என்று கூறி
மகிழ்ந்தார்கள்

மகுடாபிஷேகத்
துக்குரிய வேளை
வருவதற்கு வெகு
நேரம் முன்ன
தாகவே, பட்டா
பிஷேக மண்டபத்
தின் வளரலில் ஜனத்
திரன் சேர ஆரம்
பித்து விட்டது. மண்
டபத்துக்குள்ளே
பொது மக்கள்
அனைவரும் இடம்
பெறுதல் இயலாத
காரியம் அல்லவா?
முடிசூட்டு வைபவம்
நடந்த பிறகு, பொன்

னியின் செலவர் மண்டபத்திலிருந்து வெளியில் வந்து பட்டத்து யானை மீதேறி வீதி வலம் தொடங்கும் போதுதான் மக்கள் அனைவரும் அவரைக் கண்டு மகிழ முடியும் அதற்காக தேரங்கழித்து வர முடியுமா, என்ன? முன்னதாக வந்தால், பொன்னியின் செலவர் பொன்னமருடம் சூழக் கொண்டு வெளி வரும்போதே அவரைப் பார்க்கலாமே!

1 குடாபிஷேக மண்டபத்துக்குள் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்கள் வருவதற்குத் தனியான பின்புறப் பாதை இருந்து அதன் வழியாகச் சுத்தர சோழரும் வானமா தேவியும் அவர்களைத் தொடர்ந்து செம்பியன் மாதேவி, மதுராத்தகர், பூங்குழலி, குத்தவைப்பிராட்டி, வானதி ஆகியவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள் முதன்மத்திரி அதிசுத்தரர், சின்னப்ப பழுவட்டரையர், சம்பவரையர், சேனாதிபதி பூதி விக்ரம கேசரி, மலையமான் மிலாடுடையார், மற்றும் சிறைச்சர்கள், சாமந்தர்கள், வர்த்தக கணத் தலைவர்கள், கோட்டத் தலைவர்கள், பெருத்தர அதிகாரிகள், சிவாச்சாரியார்கள், விண்ணகரப்பட்டார்கள், தமிழ்ப் பெரும்புலவர்கள் ஆகியோர் வாசலில் கூடியிருந்த பெரும் ஜனக்கூட்டத்தில் புகுந்து முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து சேர்ந்தார்கள் கடைசியில், பொன்னியின் செலவரும் வல்லவரையன் வத்தியத்தேவனும் தாமரைமலர் போல அமைந்த நிறத்த தங்க ரத்தத்தில் அமர்ந்து குடாபிஷேக மண்டபத்தின் வாசலை அடைத்தபோது, பூரண சத்திரனைக் கண்ட அலைகடலைப் போல அந்த ஜன சமுத்திரம் ஜோகோஷம் முழக்கி ஆரவாரம் செய்தது.

1 குடாபிஷேகத்துக்குரிய வைதிகச் சடங்குகள் எல்லாம் நடத்தேறின. சோழ குலத்து மன்னர்கள் வழிவழியாகப் பட்டாபிஷேக தினத்தன்று சிறையில் சூட்டிக் கொள்ளும் மணி மருடம், மார்பில் அணிபும் தவர்தன்

மாலை, இடையில் தரிக்கும் உடைவான், கையில் ஏத்தும் செங்கோல் ஆகியவற்றை ஒரு பெரிய சித்திரத் தாமபாளத்தில் வைத்துச் சபையில் பெரியவர்கள் முன்னாலெல்லாம் கொண்டு போனார்கள் அவர்கள் அந்த தாமபாளத்தைத் தொட்டு ஆசி கூறினார்கள் பின்னர், ஆலதானப் புலவராகிய நல்லன் சாத்தனார் எழுந்து நின்றார் அவருக்குப் பின்னால், கையில் யாழ்பிடித்த மங்கை ஒருத்தி நின்றாள், யாழின் தரம்புகளை மீட்டி இனிய கருதியை எழுப்பினாள்.

புலவர் நல்லன் சாத்தனார் சோழ குலத்தின் தொல் பெருமையையும், அக் குலத்தில் பரம்பரையாக வந்து புகழ் பெற்ற வீர மன்னர்களின் வரலாற்றையும் இசையுடன் கலந்த சத்தப் பாடலாகப் பாடலுற்றார். அதைப் பாடல் மிக நீண்டதாகவும் இந்தக் காலத்தவர் எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியாத அரிய நடைவிலும் அமைத்திருந்த படியால், அதன் சாராம்சத்தை மட்டும்குருக்கமாக இங்கே குறிப்பிடுகிறோம்:-

"சூரிய வம்சத்திலே தோன்றிய மன்ன மாந்தரவின் குலத்தில் சிபி என்னுடி மன்னர் மன்னன் இருந்தான் அவன் ஒரு புறாவுக்குத் தான் அளித்த வாகனம் நிறைவேற்றி அதன் உயிரைக் காப்பதற்காகத் தன் உடலின் சதைகளை அறுத்துக் கொடுத்தான் அதற்காகச் சிபியின் வம்சத்தில் அவனுக்குப் பின் தோன்றியவர்கள் 'செம்பியன்' என்று குலப்பெயர் சூட்டிக் கொண்டு பெருமை வடைந்தார்கள் செம்பியர் குலத்தில் இராஜகேசரி என்று ஒரு பேரரசன் தோன்றினான் அவன் மகன் பரகேசரி என்று புகழ் பெற்றான் இவர்களுக்குப் பின் தோன்றிய மன்னர்கள் கேசு இராஜ கேசரி என்றும், கோப பரகேசரி என்றும் மாற்றி மாற்றிப் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள் பகலுக்கு நீதி வழங்குவதற்குத் தன் அருமைப் புதல்வனைப் பணி கொடுத்த சோழ மன்னன் மனு தீர்ச் சோழன் என்று பெயர் பெற்றான் இவனுக்குப் பிறகாலத்தில் பூம்புகார் நகரில் கரிகால பெருவந்த

தான் எனனும் மன்னன்
 மூவுககங்கள்தும் தன்
 புகழைப் பார்ப்பி லினங்
 கிளான் அவன் சோழ நாட்டுப்
 பெரும் படைபுடன் வடக்கே
 இமயமலை வரைவில் படை
 யெடுத்தஞ் செய்து, அம் மலை
 யின் பனி மூடிய சிகரத்தில்
 சோழ குகத்துப் புனி இவச்சினை
 ஸயப் பொந்ததான் இவன் வழியில்
 நடப்பினனி, நெடுப்பினனி, பெருங்
 கினனி, குராப்பனனி துஞ்சிய கினனி
 வளவன், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய
 கினனிவளவன், சிவபெரு
 மாணுடைய பரம பக்த
 னாகிய கோப்பெருஞ்
 சோழன் ஆகிய
 வர்கள் இப்

புராண
குலத்துக்குப்
பெயரும் புகழும் அளித்துச்
சிவபதம் அடைந்தார்கள்

உலகத்துக்கெல்லாம்
ஒளி அளிக்கும் சூரிய பக
வானைக்கூட மாரி
களாத்து மேகங்கள்
மறைத்து விடுவது போல்
சூரியனுடைய பரம்பரை
யில் வந்த சோழர் குலத்
தைச் சிவகாலம் பல்
லவ-பாண்டியப் பகை
மேகங்கள் மறைத்
திருந்தன. அந்த
மேகங்களைச்
சிறை அடிக்கும்
வஜ்ராயுதம்
ஏந்திய
தேவேந்திர
நாடக

இணையாக விஜயாலயச் சோழர் தோன்றினார் அந்தச் சோழர் குடும்புலியைக் கண்டதும் பெருமபிடுகு முததரையன் என்னும் எலி பிடுகொண்டு மாண்டு மறைந்தது பின்னர் அந்த மகா வீரர் தஞ்சை நகரைக் கைப்பற்றித் தூக்கா பரமேசுவரிகுக் கோயில் எடுப்பித்தார் பலவவர்களும் பாண்டியர்களும் மற்றும் பல அரசர்களும் விஜயாலயச் சோழரின நட்பைக் கோரி அனுப்பிய தூதுவர்களைத் தராகாலமும் அந்த மன்னரின் அரண்மனை முற்றத்தில் காத்திருந்தார்கள் அவ்விதம் உதவி கோரி வந்த அரசர்களுக்கு அபயம் அளித்து உதவி செய்யும் பொருட்டு விஜயாலய சோழா பற்பல போர்க்களங்களுக்குச் சென்று போர் புரித்து தமது திருமேனியில் தொண்ணூற்றாறு புண்களைப் பெற்றவரானார் விஜயாலய சோழரின திருக்குமாரர் ஆதித்த சோழர் மாற்றார்களுடைய சேனா மேகங்களைச் சிதறி ஓடச் செய்யும் மற்றொரு கதிரவனாகவே விளங்கினார் திருப்புறம் பயம் போர்க்களத்தில் பலவவன் அபராஜிதன் பாண்டியனால் முறியடிக்கப்படும் தறுவாயில் இருந்தபோது, ஆதித்த சோழர் முயற்சியால் கட்டத்தில் புலி புகுவதைப் போல் புகுத்து பாண்டியனைப்பத்தைச் சின்னாபின்னம் செய்தார் பின்னர், தாம் செய்த உதவியை மதிக்காமல் சிநேகத் துரோகம் செய்த பலவவனுக்குப் புத்தி புகட்டும் பொருட்டுத் தொண்டை நாட்டுக்குப் படையெடுத்துச் சென்று அபராஜிதனை அவன் இருந்த யானைமேல் பாயத்து வீர கொர்க்கத்துக்கு அனுப்பினார் தமது முன்னோனாகிய கோச்செங்குணானைப் பின்பற்றி, காவேரி நதி உற்பத்தியாகும் ஸைய பர்வதத் திலிருந்து பூம்புகார் நகரம் வரையில் எண்பத்திரண்டு சிவாலயங்களை எடுப்பித்தார் ஆதித்த சோழரின புதல்வராகிய பராந்தக சோழர் பிறக்கும்போதே தம்முடைய இரு தோள்களிலும் வீரலக்ஷமியையும் விஜய

லக்ஷமியையும் கமந்துகொண்டு பிறந்தார் வெள்ளூரில் பாண்டியனைப் புறங்கண்ட அம்மன்னர், மதுரைபுரம் கொண்டதுடன், சேர நாட்டு வேழப்படைக்கு ஒரு சிங்கமாக விளங்கினார் வடக்கே துங்கபத்திரை நதிக்கு அப்பால் இருந்த சங்குகளாகும் வேங்கி மண்டலத்தாகும் பராந்தக சோழருடைய பெயரைக் கேட்டுச் சிம்ம சோப்பனம் கண்டவர்கள் போல் தடுத்தவர்களாக அங்குடைய புகழைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் பொறாமை கொண்ட இரட்டை மண்டலத்துக் கன்னர தேவன் ஏழு சமுத்திரமும் சேர்த்தது போன்ற மாபெரும் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு பராந்தக சேனாவாததியைப் போரில் புறங்காண்டவதான பராந்தகரின் மூத்த புதல்வராகிய இராஜாதித்த தேவர் குருக்ஷேத்திரத்தை யொத்திருந்த தக்கோலப் போர்க் களத்தில் கன்னர தேவனையும் அவ்முடைய மாபெரும் கடல் போன்ற சேனையையும் முறியடித்துச் சின்னாபின்னம் செய்த பிறகு ஆனை மேக துஞ்சி வீர கொர்க்கம் எய்தினார் பராந்தக சோழர் தில்லைச் சிதம்பரத்து நடராஜப் பெருமான ஆலயத்தில் பொன் மண்டபம் கட்டிய பின்னர் அப்பெருமானுடைய இணையடிகளை அடைந்தார் அவருடைய புதல்வர் சிவஞான கண்ட ராதித்த தேவர் சிவாலயப் பணிகள் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்து சிவபத்ததை அடைந்தார் அவருடைய காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்தைப் பகைவர்களுடைய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை செய்து சி. புலி நாடு வரையில் புலிக்கொடியை நிலை நாட்டியவரான அரிஞ்சய தேவரும் தமது தன்மையைப் பிரித்து அங்க காலம் இருக்க மனமின்றி விண்ணுலகம் எய்தினார் அவருடைய திருப் புதல்வர் சுந்தர சோழ சேகரவர்த்தி பின்னர் சோழ சிங்காதனம் ஏறினார் தான் ஒளிந்திருந்த பொத்திலிருந்து வெளியில் தலை காட்டிய பாண்டிய நரியின் மீது பாயத்து அதை மீண்டும் பொத்துக்

குள ஒளிந்து கொள்ளும்படி செய் தார்' கத்தர சோழ சக்கரவர்த்தி யின் வெண் கொற்றக் குடை நிழ லில் மூன்று உலகமும் சிந்தும் கவலை யின்றி நிரப்பயமாக வாழந்து வகுளை நன்

இவ்வாறு ஆவிரமாயிரம் ஆண்டு களாக வீரப புகழ் பெற்று விளங்கும் குலத்தில வந்த பொன்னியின் செல் வரை எம்மொழிகளால் பாம போற்ற முடியும்' அவருடைய புகழைச் சொல் வதற்குக் கலை மகனே பிறந்து வந் தால் ஒருவேளை சாத்தியமாகக் கூடும். எம்மைப் போன்ற மிகச் சாதாரண புலவர்களால் இயம்பத் தரமன்று..."

வலிதம நலவன் சாதத்தனார் சோழர் குலப் பெருமைபையப் பாடி முடித்தார் அவருக்குப் பிறகு வடமொழிப் புலவர் களும் புத்த பிஷாக்களும் சிவாச் சாரியார்களும் வைஷ்ணவ ஆச்சாரி யர்களும் வாழத்துக் கூறுவதற்காகக் காத்திருந்தார்கள் இவர்களை எப்படிச் சருகமமாக முடிக்கச் செய்வது என்பது பட்டாபிஷேக முகூர்த்தம் வைத்திருந் தவர்களுக்குப் பெரும் கவலையாகப் போயவிட்டது அப்படிக்க கவலைப் பட்டவர்களில் சினைப் பழுவேட் டரையரும் ஒருவர் அவர் தமது கரத்தினால் சோழர் குலத்துப் புராதன கிரீடத்தை எடுத்துப் பொன்னியின் செல்வரின் சிரனில் சூடுவதற்கு ஆயத்த மாயிருந்தார் புலவர்களையும் பண்டிதர்களையும் எப்படி விரைவில் பாடி முடிக்கச் செய்வது என்று எண்ணிச் சுற்று முற்றும் பார்த்த சினைப் பழுவேட்டரையரின் சமீபத்தில் புதிய ஆள் ஒருவன் திருதிப்பென்று வந்தான் தெருவீதியில் மொயந்து நின்று கொண்டிருந்த அவனைவு ஜனககூட் டத்தையும் தாண்டி அவன் எப்படி ஆஸ்தான் மண்டபத்துக்குள் வந்தான் என்பது பலருக்கும் விடப்படி அளித்தது ஆனால் வந்தியத்தேவனுக்கு அது

விடப்படி அளிக்கவில்லை மாறு வேடம் பூண்டிருந்தவன் ஆழவார்க்கடியான் தான் என்பதை அறிந்திருந்த வந்தியத் தேவன் பொன்னியின் செல்வரை நோக்கினான் அவரும் அந்த சமிக் கையைத் தெரிந்துகொண்டவராகத் தோன்றினார்.

சினைப் பழுவேட்டரையரின் காதில ஆழவார்க்கடியான் என்ன இரகசியச் செய்தியைச் சொன்னானோ, தெரியாது உடனே அவருடைய முகத்தில் பெருங் கவலையும் கலக்கமும் சூழிகொண்டன ஒருகணம் தயங்கி நின்றுவிட்டு அவனை அழைத்துக் கொண்டு அச்சபா மண்டபத்தில் அதிக கூட்டமில்லாத ஒரு பக்கத்துக்குச் சென் றார்.

இதைக் கவனித்தார் பொன்னியின் செல்வர் நலவன் சாதத்தன் சோழர் குலப் பெருமைபைக் கூறி வந்த போதெல்லாம் கை கூப்பி நின்று வணக்கத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு வந்தார் இப்போது அந்தப் புலவரை நோக்கி, "ஐயா' புலவீர' இதனை நேரமும் தாங்கள கூறி வந்த புகழெல்லாம் என் முன்னோரைப் பற்றியவை அல்லவா? இந்தப் புராதனப் பெருமைவாய்ந்த சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து மணி மகுடம் சூட்டிக் கொள்வதற்கு தகுதியுள்ள வனாக நான் என்ன காரியம் செய் திருக்கிறேன்' அதைப் பற்றி கூறுவதற் குக் கலைமகன் இங்கே இப்போது பிரசத்தமாவது சாத்தியமில்லையாத லால் தங்களால் இயன்றவரையில் சற்று எடுத்து இயம்பலாமே?" என்றார்.

புலவர் திகைத்து நின்றதைப் பார்த்த பொன்னியின் செல்வர், "ஐயா' தாங்கள் திகைத்து நிற்பது இயல்பே தங்கள் பேரில் குற்றம் இல்லை. அவ்வாறு என்னுடைய புகழைப் பாட்டில் அமைத்துப் பாடுமபடியாக நான் இன்னமும் ஒரு காரியமும் செய்ய வில்லை இன்றுதான் தொடங்கப் போகிறேன்!" என்றார்.

(தொடரும்)

அட்டை வண்ணப்படம் பத்மலாக்ஷ்

பொன்னியின் செல்வன்

என்பத்து எட்டாம் அத்தியாயம்

பட்டாபிஷேகம்

இ

குளமொழிவந்தா
தொடரது புவனைய
பார்த்துக் கநீனா
“ஐயா” தங்களை இள
ந்ம ஒன்று கேட
கிறேன் சிபிச சகரா
வந்ததி முதல சிவஞான கணபாதத்
தா வரையில் எங்கள் சோழ குடகது
மன்னர்களின் புகழைத் தாங்கள்
விரித்துரைத்தீர்கள் அனையெல்லாம்
இந்தப் புராதன குடத்தில் பிறக்கும்
பாகியம் பெற்ற எனக்கு எவ்வளவு
பொருத்தமோ, அவ்வளவு என் சிறிய
தந்தையும் மகான் கண்டராத்திர
சோழரின் உத்தமத் திருப்
புதல்வருமான மதுராத்தகத்
தேவருக்கும் பொருத்தமாகு
மல்லவா”

புவன் “ஆம்” என்பதற்கு அறிஞர்
யாகத் தன்னை அசைத்தார் சபை
யில் உத்தவர்கள் அதனைப் பெரின கண
கையர் கந்த சோழரின் மறுபக்கத்தில்
அடக்க ஒதுக்கத்துடன் அமரத்திற்குத்
மதுராத்தகத் தேவரின் மீது திருமயின்
இப்போதுதான் புதிதாகப் பார்ப்பது
போல மதுராத்தகரைக் காந்து
கவனிக்கத் தொடங்கினார்கள் முன்
னமே மிக்க உச்சத்துடன் அமரத்திற்குத்
மதுராத்தகா இப்போது மேலும் சபை
கோம அடைந்தவராயிப் பூமாதேவி
யைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்
கொண்டு தனித்த தலை நிமிர்

அமரர் கஸ்பகி

தமிழக அரசு இயக்குகின்ற தமிழக அறிவுரைகள்
மலர் 353-ல் உள்ள கட்டுரைகள்
அ. ப. ச. ச.

அழகுத்துறையிலேயே உள்ள படி உடலுயர்ப்பு கவலை தரும் ஒரு செயல்தையாகக் கூறினான் பாண்டியநாட்டு ஆபத்தும் உதவிகளைச் சேர்த்தவனுமடக்காட்டி முதலியவரின் மனவியுமான ராக்கமமான் என்பவனை மருடாபிஷேக வைபவத்துக்காக வந்து கூடியிருந்த ஜனத்தொள்ளியை அவன் கண்டான் எதற்காக இப்போது அவன் வந்திருக்கிறான் என்பதை அறியும் பொது இவ பிள்ளைநாட்டுச் சென்றான் சிவனப் படியிலுடனாய்வின அன்னமனைகூட அருகில் ஜனக்கூட்டத்தில் அவன் மறைந்து விட்டான் ஆரவாக்கடியான அபகிரிய தீவறு அபகிரியதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது அவன் மறுபடியும் காணப்படாத அவனிடம் இவ்வொரு பெண் இப்பெயில் ஒரு குழந்தையுடன் சென்றான் அந்த இவ்வொரு பெண் சிவனப் படியிலுடனாய்வின மகனையப் போல தோன்றிய ஆரவாக்கடியான இவனது செயல்து என்று தெரியாமல் சிந்து போம் திணைத்தான் சிவனப் படியிலுடனாய்வின மகன்தான் என்று சொல்லாகச் சொல்லவும் முடியவில்லை கொஞ்ச தூரம் அவர்களுடன் போய் உறுதிசெய்து கொள்ளலாம் என்று போனான் கூட்டத்தில் அவர்களுடைய பிள்ளைநாட்டுப் போவது எவ்வகையமாக இல்லை அவன் பிள்ளைநாட்டு வந்திருக்கிறான் என்பதை ராக்கமமான் கவனித்திருக்க வேண்டும அவன் தமது என்று கூட்டத்துக்கு மத்தியில் "ஐயையோ" இந்த ஆள் எங்களைத் தொந்தரவு செய்கிறான் பெண்களைத் தொட்டாந்து வந்து தொல்லை கொடுக்கிறான்!" என்று கூச்சலிட்டான் உடனே அந்த தீவறு ஜனங்களில் பலர் ஆரவாக்கடியானைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனைக் கண்டிக்கத் தலைப்பட்டார்கள் அவர்களிடம் ஆரவாக்கடியான அப்படியொன்றும் தான் செய்யவில்லையென்றும் அவர்கள் எல்லோரையும் போல தானும் மருடாபிஷேகக் காட்சிகளைப் பார்த்து வந்தவன் என்றும் சத்தியம் செய்து கூறினான் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்ட

அந்த தூரம் சூழ்ந்து கொண்டவர்களுடைய அவன் வெளியேறுவதற்கு ராக்கமமான் இப்பெயில் குழந்தையோடு கூடிய மருடாபிஷேகம் மறைத்து விட்டார்கள் ஆரவாக்கடியான கோட்டை வாசல் வளையில் அவர்களைத் தேடித் கொண்ட சென்றான் கோட்டை வாசல்கூட சிறுது நாட்தில் ஒரு மூன்று பல்லக்கில் குழந்தையுடன் கூடிய பெண் ஏற்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் பல்லக்கைச் சூழ்ந்து நூறு குதிரை வாகன தீவறு ராக்கமமான் அப்பெண் ஏறியதுமே பல்லக்கைத் துறக்கவும் வினாந்து போகத் தொடங்கின மேலும் அவர்களைத் தொட்டாந்து போகலாம் என்று போய்ப்பதற்குள் மருடாபிஷேகத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெயில் ஜனக்கூட்டம் ஆரவாக்கடியானை இடித்துத் தள்ளிச் கொண்டுவந்து வெகு தூரம் போய் உதறிய கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டது அந்தச் செயல்தையாகக் கூட்டத்தை தளபதியிடம் உடனே தெரிவிப்பது முக்கியமானது என்று கந்த ஆரவாக்கடியான பட்டாபிஷேகம் மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்த்தான் அருள்மொழிவாமரின் கூட்டாளியின் பிள்ளையான இவ்வாறு மாறுபட்ட மறுபடியும் தாழ்வு ஜனக்கூட்டத்தில் அபகிரியதம் தீவறு ஜனங்கள் எவன் போலிக் கொள்கிறார்கள் என்பதை அருந்து வந்து தமயிற் சொல்லும்படி பொன்னியைச் செவ்வா பணித்ததாயும் அந்தக் கூட்டமையை திறைவெற்றி வதம் செய்ததேயே மேற்சொன்ன தீவறு செயல்தான் காணும்படி சேர்த்துத் தென்று ஆரவாக்கடியான விளக்கிய பிறகு சிவனப் படியிலுடனாய்வின அவனுடைய வாதத்தைக்கூட புறம் தமக்கை கொண்டா தமழைய மகளாய் பழைய மதுபாத்தகன், மனைவியைப் பற்றி அவருக்கு முன்னமே கவலை இருந்து வந்தது திரும்பவும் கூறிய செய்தி அவருக்குத் திடுக்கிட விளைவித்து மனக் குழப்பத்தையும் உண்டாக்கி விட்டது தாம் தம் அன்னமனைகூடச் சென்று உண்மையை

அறிந்து வருவதாகவும், தாம் அவசரமாகப் போக வேண்டியதாய் பற்றி முதன்முதலில் அறிந்ததா மூலம் கூறிய செய்திகளும் பொய்யானவையாகவும் அறிவிக்கப்படும்படியும் பணிந்து விட்டுச் சினைப் படிவம் பூர்த்தியாகி அந்த மனப்பதிகம் இடுத்து வெகுநேரமாக வெளியேறினார்.

முனார்க்கடியான் வந்து பொன்னியின் செல்வரிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. தமிழப் புலவா தலைவன் சாததனாரிடம் போக கொலையடித்துப் போகத் துணிவதாய் சினைப் படிவம் பூர்த்தியாகி மீதம் கவனம் செலுத்தி வந்தார் அவர் மனப்பதிகம் விட்டு அகன்றவுடன் பொன்னியின் செல்வருடைய நிதமும் முன்னக காட்டிலும் ஒளி பொருந்திய தாயிறு சக்கரவாதத்தின் பக்கம் திரும்பி நின்று அவர் கம்பிரமான குரலில் கூறுவதற்கார் :-

"தந்தையே' நம் கோட்டைத் தளபதி சினைப் படிவம் பூர்த்தியாகி அவசர காரியமாக வெளியே செல்லுகிறார் அது காரணமாக இந்த மதுரா பிழைக் கவையம் தடைப்பட வேண்டியதில்லை இந்தச் சபையில் இன்னும் பல பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள் வீரமறகுடத்து முதலவர்கள் இருக்கிறார்கள் வேலும் வானும் ஏகத் தளையோ போர்க்களங்களில் போர் செயது விழுப்புண பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்களில் யாழும் தங்கள் வீரத் திருக்காததின்மேல் இந்தப் புராதன சோழ குலத்தின் மணிமகுடத்தை எடுத்துக் குட்டலாம் அவ்வளவு போதும் இந்தப் பொற கிரீடத்தையும் உடைவானையும் செய்காளையும் தங்கள் ஆயவந்த காதலினால் நோட்டு ஆகி கூறியிருக்கிறார்கள் ஆகையால் இனி என் காதலினால் நான் எடுத்து இம் மணிமகுடத்தைக் குடிக் கொண்டாலும் தவறு ஒன்றுமில்லை ஆனால் அப்படிச் செய்வதற்கு முன்னால் தந்தையே' தங்களிடத்தும் இப்பேர் விஜயம் செயற்குக்கும் பெரியோர்களுக்கும்

மறகுடத்துவாக்கத்தும் விண்ணப்பம் ஒன்று செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன் புறாவின் சவீனாக காப்பதற்காகச் சதையை அறிந்து கொடுத்த சிபிச சக்கரவாதத்தின் பாம்பளையில் வந்தவன் நான் அந்தாள் நம் குலத்துவர் அனைவரையும் போல் 'செய்யின்' என்ற தப பெயர் பெற்றிருக்கிறேன் கவறுக நாட்டியை இரத்த பகவுகத் தீவி வழங்கும் போது நம் குலத்து மாண தளபதியை விடுத்த மனுதீர்ச் செய்தின் வம் சத்தியை வந்தவன் நான் நம் குலத்து முன்னோர்கள் அனைவரும் போர்க்களத்தில் புரமுதுகிடுத வீரர்கள் என்ற புது பெயரது போலவே, தீவி சத்தியிலிருந்து அன்றுவனவும் தவறாதவர்கள் என்ற புகழையும் அடைந்து வந்திருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய வழியில் வந்தவனாகிய நான் தீவிசத்திற்கு மாறாக நம் குலத்தோர் இவ்வொரு வந்தத் தியாயமாக உரிய பொருளையோ, பதவியையோ அபகரிக்கலாம்' நம் ஆலதான்ப புலவர் நம் குல முன்னோர்களைப் பற்றி அழகான சந்தக் கவியில் பாடி வந்த போது அவர்கள் அனைவரும் என் மனக் கண் முன்னால் வந்து தரிசனம் அளித்தார்கள் இப்போது கேசரிகளும் பர கேசரிகளும் வரிசை வரிசையாக நின்று காட்சி தந்தார்கள் நம் புகளினியும் கோச்செய்கணர் நம் எவ்வளவு கருணை ததுமும் கண்களால் போகவி 'எங்கள் குலத்தில சத்தித் மகிமை' இந்தச் சபைதளம் உலகத் உரியதா என்று சற்று சிந்தித்துப் பாரா' என்றார்கள் விஜயாலயரும் ஆகித்தரும் பார்த்தரும் இப்போதித்தரும் என்னை வீரத் தீவி விரிகளால் பார்த்து, குமரர்' தீ இந்தச் சபைதளத்தில் ஏறுவதற்கு உரியவனாக என்ன வீரச் செயல் புரிந்தாய் சொல்' என்று கேட்டார்கள் நான் அவர்களுக்கே மறுமொழி சொல்லத் தயங்கினை பின்னர் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அவர்களை கைகூப்பி வணங்கி விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன் போது குலத்து முதலவாக்கின் தீவகன் செய்க அந்மபெரும் செயல்களில் ஆயித்தன் ஒன்று கூட நான்

செய்யவில்லை ஆனால் உங்கள் ஆசிரியன் இனி
மேல்தான் அதனைக் காரியங்களைச் செய்யப்
பொய்யிறை தங்கள் நடைதாட்டிய சொழ் குததுப
புகழ் மேலும் வளாததாய்க் தடுழ்
நடைத்திடுகதமுடியுயான காரியம்

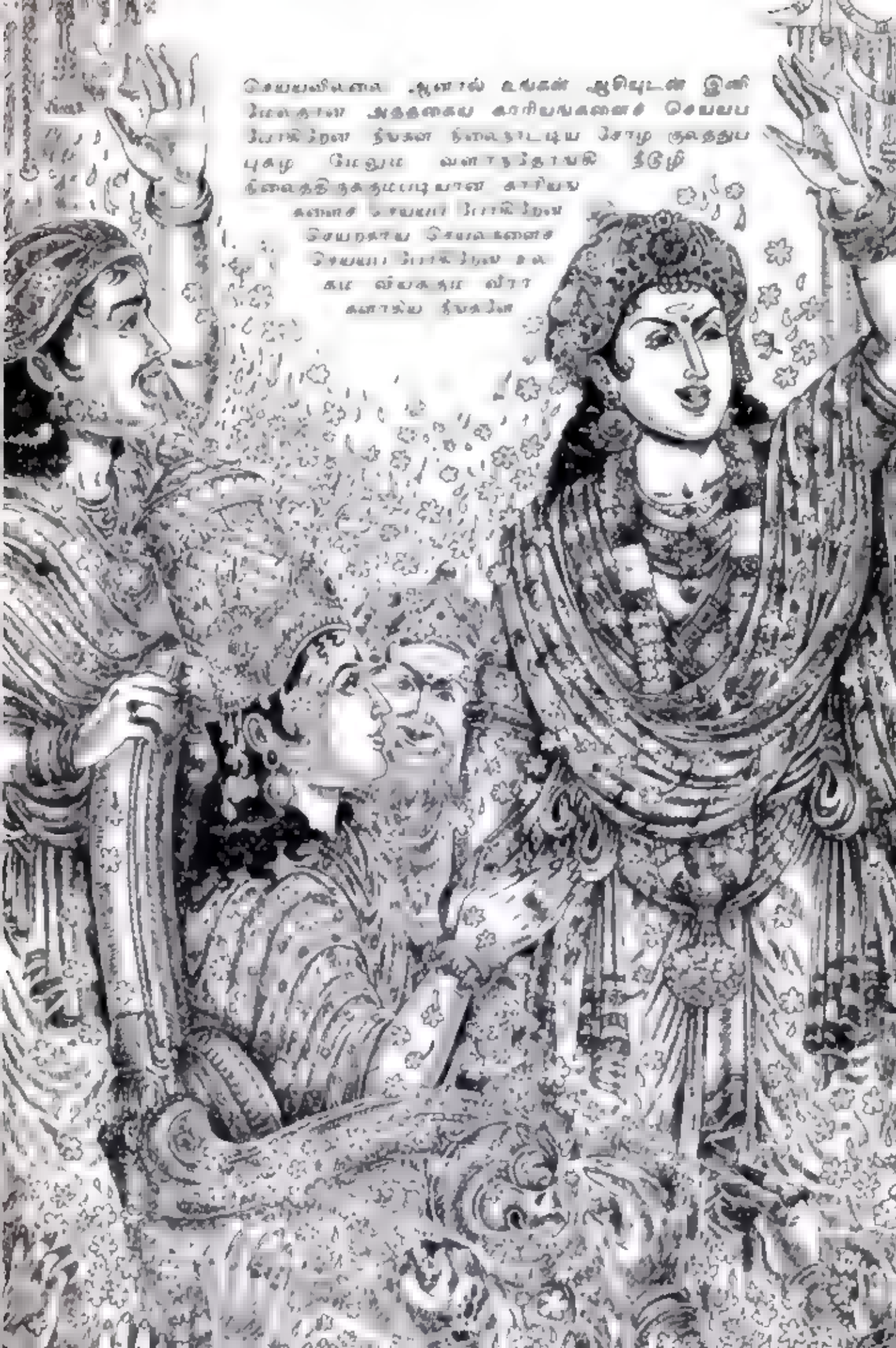
களைச் செய்யப் பொய்யிறை

செய்யாத செயல்களைச்

செய்யப் பொய்யிறை கை

கை விலகதா வீர

களைக் கை துக்கி

பார்த்து மெசைமபடியான தீர
செய்கலையா புரிந்து உங்கள் எல்லாத்
தாய் வாய்க்குதுகதையிட சொல்ல
பொருளென' என்று இன்னும் என்று
என உம் துத்து புறமொருகை உரை
கொண்டதென அங்குள்ள புருவத்து
எனக்கு அங்குள் அது உருவாகுக

ஆ

வேச உணர்ச்சி துழைமுழை
பொன்னியின் செல்வர் கதி
வந்த சொற்களையே உரை
கொண்டு இருந்த அச
சைபலில் உன்னோர் எல்லாகும
ரோமாகுமென அடைந்தாரென.
அவர்களில் ஒன்று வீர சோர் சொந்த
வேல்" என்று முழங்கினார். உடனே
சைபலின் தீர்த் அதனைப் போல
சொத்து 'வீர சோர்' சொந்த வேல்"
என்று புழங்கிய ஒளி மட்டும் சொந்த
மையா படுத்துத் தெளிவித்து விட்டது
அவர்க் கடிவீரத்த மகமனம் வே
பெருங் கொச்சியை உண்டாக்கிறது

பொன்னியின் செல்வர் எல்லாகு
மென சொத்து தாயா சொந்த வேல்"
வீர சோர்" என்று புழங்கிய புழங்க
கை அங்கிலைய உருவா 'தலைவிய'
சொழ் தாய் வீரகல்கதிய தீர்த்
முழக்கம் ஒரு சமயம். தங்கள்
பாட்டனார் பராத்தக சக்கரவர்த்தியின்
காதலும், அவ் பொன்னியைத் தாயா
துங்கியதன் கிதழ்வைத் தீர்வதன்
கும விட்டது அங்கு திகைத்த அப
பாஷுவன் இவர்க் தாய் தாய் கல்க
தாட்டனரும் கயலான புரத்தாகும்
மானிய கேடதகாகும் அத் முழக்கத்
தைக் கேட்டு தடுதடுக்கினார்கள்
இன்னும் பொருத்ததெனது தாய் தாய்
மாதகல்கனம் அய்யா பண்ணியிட
சொழ் தாய் வீரகல்க சொன்று தீர்த்
தாய் வீரகல்கனத்த தாயார்த் வந்த
தாரிகள். தந்தையே! தாய்கள் தோய
வாய்மையா பொருத்த தாயின் துத்து சொழ்
தாய் வீர புழங்குதென சொன்ன
தொழுகி தக்கித்து தாய்புறமாய் பண்க
ல்கனம் தலைவையாகது வந்ததாய்கள்
பொன்னியை கல்ககாரை கல்ககாரையா
மானிய கேடமும் தமனை வழுச்
செய்ந்தகது அங்குள்ளவன் வட்டத்த

தீர்த் மல்கத்த அய்யா கல்கது தீர்த்
பாஷபெருக தாய் தீர்துத்துத் வந்த
கொண்டி தகது பண்கல்கனின்
பொருத்ததாய் பாரி அவர்கள் சிந்தை
வல்கனம் சொழ் தாய் கல்ககாரை
பாஷதாய் பொருத்ததாய் பாஷதாய்க்
கொண்டி தகதுதாய்கள் தீர்த் வல்கனம்
மகிதனம் இன்னமும் பண்க் தாய் தீர்த்
சொத்துத் கொண்டி தகதுதாய் வீர
பாஷதாய் தீர்துத் வீர தாய் அய்யா
வல்க துத்துத் சொத்துத் என்று
வல்க துத்துத் வல்க தாய் தாய் தீர்த்
மல்கித்த தகதுத் துத்துத் கல்ககாரை
தாய் தாய் கொண்டி தகதுதாய்
பகதுதாய் பாஷதாய் தாய் தீர்துத்துத்
கல்ககாரை சொத்துத் சொத்துத் வீரத்
தீர்த் அய்யாபுறமாய் அவர்கல்ககாரை
தகதுத் வல்க அங்குத் துத்துதாய்
தீர்துத் வீரகல்கனம் சல்கதுத் தீர்துத்
தேடி வீட்டாரிகள். மேற்கே சொ
மல்கனம் பெரியதோர் வானைய
படைவையும மரக்கலப் படைவையு
சொத்துத் கொண்டி தகதுதாய் சொ
த்துத் மரக்கலப் படைவையத் தயாரித்துத்
கொண்டி தகதுத் கிதழ்வீர்துத்
புருத்தக கல்ககாரைத் தகதுத் தீர்த் தாய்
கல்க தகதுத் தீர்துத் சொத்துதாய்கள் சொத்து
தாய் தாய் துத்துத் தகதுத் புருத்த வீர
பாஷ துத்துத் கல்ககாரைத் தீர்துத் தாய் தாய்
அய்யா தீர்துதன்கல்க கல்ககாரைத் தீர்துதன்க
ல்கதுத் வல்க தகதுதாய்கள் வீரத் தீர்து
வல்கவீரத் சொன்று வல்ககல்க தீர்துத்
வகுவிதாரிகள். தமது தாட்டுத் துறை
தகதுதகதுத் அவர்கள் அய்யாபுறம் வந்த
செய்வதுதாய் தகதுதகதுத் சொத்துத்
அங்கு பண்கய் அய்யாபுறமாய் அங்கு
வல்கவீரத் தீர்துத் அய்யாபுறம் கல்ககாரை
புருத்த தீர்துத் கிதழ்வீரத் தகதுத்
அவர்கள் அய்யாபுறமாய்தான் அங்குத்
அங்கு பகதுத் தாய் வல்ககாரை, தாய்
அய்யாபுறம் அவர்கள் தகதுதன்கல்க
அவர்கள் தீர்துதன்கல்க வல்ககாரை
கல்க புருத்த தீர்துத் அவர்கல்ககாரை வ
செய்கல்கனம் தேரில பாரிக்குமபடி
தீர்துத் வல்ககாரை சிந்தையாகித்த
அங்குத்துத் கொண்டு வந்ததகதுத்
தாய் தகதுத் கல்ககாரை வீரில் தீர்த்
கேரட்டைத் தலைவர் சின்னம்

1970年1月1日
星期二

௩ தந்த கோழி இந்த சமயம்
தந்தை அந்த அந்த அந்த அந்த
"மாமே! அப்படி தான் அப்படி
(அந்த அந்த அந்த அந்த அந்த அந்த அந்த அந்த)
தந்தை

[illegible][illegible]

வவாறு பொன்னிலின் செல்வா
கூறி நிறுத்தியவுடன் கந்தர
சோழா, "மகனே! சோழ
குலத்து வீரப புகழை நீ வளர்ப
புகழை உயர்ந்தான். உதவ வேண்டி! உதவு
தான் உதவ வில்லையா! உதவாதே! உதவ
புகழை இதை சாஸனம் உளவியதாக
தான் குலம் சொல்லு! மீதாருதாயா!"
என்றதும, மீண்டும் அச் சபையில்
யிர் வெள் வெள்ள வெள் வளர புழக்கம்
புழந்தது

[illegible]

வேற்றி கொள்வேன்' தாமதத்தை நிலை நாட்டப் போராடுகிறோம் என்ற தம்பிகளை என் மனத்தில் எப்படி ஏற்படும்' முன்னொரு நடவடிக்கை சிங்காதனத்தை நான் கவாத்து கொள்ள ஆசைப்பட்டதாக ஒரு பெரும் வதந்தி ஏற்பட்டது..."

'குழந்தாய்' அதை யாருடைய தம்ப விலையை நீ அத்தகைய குற்றத்தைச் செய்ய பக்கடியவன் என்று எண்ணியதில்லை' என்றார் சக்கரவர்த்தி

"தாங்கள் தம்பியிருக்க மாட்டார்கள், தந்தைய' ஆனால் அத்தகைய பேச்சு என் காதில் விழுந்ததும் என் மனம் எவ்வளவோ வேதனைப்பட்டது எழுந்தருள் பிஷுக்கள் எனக்கு அளித்த மணி மகுடத்தை நான் வேண்டாம் என்று மறுத்ததை என் தம்பர்கள் இதரவா அறிவார்கள் அவர்கள் அப்போது என் அருகிலேயே இருந்தார்கள் "

சபையில் இருந்த புத்த பிஷுக்களின் தலைவர், "ஆம், ஆம்' தாங்களும் அதை அறிவோம்" என்று சொன்னார்.

"ஒரு பொய்யான அவதூறு என் உளத்திலே அவ்வளவு வேதனையை உண்டாக்கியது அதைத் தாங்கள் தம்பவிலையென்றால், தம்பியவர்கள் சிலரும் இருந்தார்கள் உண்மையாகவே நான் இப்போது இன்னொருவருக்கு உரிமையாக வேண்டிய சிங்காதனத்தை அபகரித்துக் கொண்டேனென்றால், அதனால் இந்தக் குலத்துக்கு எத்தனை அபகிதம் உண்டாகும்' என் வாழ்நாளெல்லாம் அதைப் பற்றி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பேன் வேறு எந்தப் பெரிய காரியத்திலும் மனத்தைச் செலுத்த முடியாது, உற்சாகமாகச் செய்யவும் முடியாது "

ஸெ

கு தேரம் குனிந்த தலை திமிராமலிருந்த மதுராத்தகத் தேவர் இப்போது பொன்னியின் செல்வரை அண்ணாந்து பார்த்து ஏதோ சொல்வதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டார் பொன்னியின் செல்வா வந்தியத் தேவனைப் பார்த்துச் சமிக்ஞை செய்வது அவ வீரன் மதுராத்தகத் தேவர் பக்கத்தில் போய் நின்று கொண்டான்

அவர் காதில் மட்டும் கேட்கும்படியான மெல்லிய குரலில், "தளபா' கந்தாபூரத்தி நாயனார் பாடிய முதல் தேவாரத்தின் முதல் அடி என்ன" என்று கேட்டான் இந்தச் சமயத்தில் இது என்ன கேள்வி என்ற விடப்பட்டு மதுராத்தகர் "மீதநா' பிதைகுடி!" என்றார். வந்தியத்தேவனைக் கொப்பத்துடன் 'என்ன, ஐயா, என்னைப் மீதனை என்கிறீர்' நீர் அவ்வளவோ பெண் மீதுப் பிடித்து அளவகிறீர்' அதோ, பாடும்' உமது தாம்பத்தின் பூங்குழலி உமமைப் பார்த்துச் சிரிப்பதை" என்றான் இது என்ன' இந்த நல்ல சிந்தனை இப்படித் தோன்றுவதுச் சாண்டகது வருகிறான் என்ற எண்ணத்துடன் மதுராத்தகர் பெண்மணிகள் விறிறிடுதல் இடத்தை நோக்கினார் உண்மையில், அப்போது பூங்குழலி இவர் பக்கம் பார்த்து விலையை பூங்குழலி, குந்தவை, வாஸ்து சேம்பியன் மாத்தேவி, வாஸ்துமாதேவி ஆகிய அரண்மனைப் பெண்மணிகள் யாவரும் அளவிலலாத ஆர்வம் கண்களில் துடிக்கப் பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மறுபடி மதுராத்தகர் பொன்னியின் செல்வரைப் பார்த்தபோது அவர் முகத்தின் புராதன மணிமகுடத்தைத் தமது கரங்களில் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

"தளபதி சினைப் பழுவேட்டையை இன்னும் திரும்பி வரவில்லை, அதனால் என்ன' குறிப்பிட்ட வேளையில் முடி குட்டி விழாவை நாளை நடத்தி விடுகிறேன்' தந்தையே' விஜயாலய சோழா முதல் தம் முன்னோர்கள் அணிந்து வந்த இந்த மணிமகுடத்தைத் தாங்கள் எனக்கு அளிக்க உவந்தீர்கள் சாமந்தாகம், தளபதிகள், கோட்டத் தலைவர்கள், பொது மக்கள் அனைவரும் அதை அங்கீகரித்தார்கள் ஆகையால், இந்தக் கிராமம் இப்போது என் உடைமை ஆகிவிட்டது என் உடைமையை நான் என் இஷ்டம்போல் உபயோகிக்கும் உரிமையும் உண்டு அல்லவா? என்னை விட இந்தக் கிராமத்தை அணியத் தகுந்தவர் இப்போதுவர் இருக்கிறார் அவர் என்னை விடப் பிரயத்தலில் முதல்வர் இந்தச்

172001 and 51

அடக்குவதற்காகப் பேசிய கப்பலுப் படை
சேர்த்துக் கொண்டு சீக்கிரம் புறப்படப்
போகிறார் என்றும் வாய்மொழியான
செய்தி மக்களின்மேல் விளைந்து பரவிக்
கொண்டிருந்தது சிலர் இதை உடனே
நம்பினார்கள் பொன்னியின் செல்வரின்
பெருங் குணத்துக்கு இது உகந்ததே என்று
அவர்கள் கருதினார்கள் இன்றுமே சிலர்
'கையில் கிடைத்த பேரரசை யார்தான்
இன்னொருவருக்குக் கொடுப்பார்கள்'
என்று ஐயுற்றார்கள் பதினாயிரக்கணக்கான
ஏக காலத்தில் பலவாறு பேசிய
குரல்களும், 'வாழ்க' வாழ்க' என்றும்
முழக்கங்களும் சேர்ந்து புயற்காற்று
அடிக்கும் போது அண்ட கடலில் கிடை
பும் பேரொலியைப் போல ஒலித்தன

கொஞ்ச நாட்களுக்கெல்லாம் அவை
கரிகம்பட்ட பட்டத்து யானையின் மீது
அணைத்த பொன்னியமான அம்பாரியில்
அமர்ந்து மதுராத்தக உதமர சோழர்
பவனி இளம்பெயரும் எல்லா உத்தகங்
களும் மக்களுக்கும் தீர்த்து விட்டன
யானையின் கழுத்தில் யானைப்
பாகுறுண்ட பட்டத்தில் அமர்ந்திருப்பவா
பொன்னியின் செல்வா என்பதைக் கண்ட
தும் மக்களுடைய உற்சாகம் எல்லாம்
கடந்ததாயிற்று "கொப்பரகேசரி
மதுராத்தக உதமர சோழர் வாழ்க"
என்று மக்களின் குரல்கள் முழங்கின
ஆனால் அவர்களுடைய உள்ளங்களில்
பொன்னியின் செல்வரின் செயற்கூறு
செய்யில் குடி கொண்டிருந்தது அதை
எண்ணியதனால் அவர்களுடைய அகங்
களைப் போல முகங்களும் மலர்ந்திருந்
தன பொன்னியின் செல்வா மணிமகு
டம் சூட்டிக் கொண்டு பவனி வந்தால்
மக்கள் எவ்வளவு குதூகலம் அடைந்
து நம்பினார்கள், அதை விடப் பன்
மடங்கு அதிகமான குதூகலத்தை
இப்போது வேளியிட்டார்கள்.

மயமலைச் சிகரத்தில் புலி
இலச்சினைகளைப் பொறித்த
கரிகால் பெருவளத்தானைப்
பொன்னியின் செல்வர் மிகுதி
விட்டார் என்றும், தியாக சிகரத்தில்
இலா தமது இலச்சினைகளை என்றும்
அழியாதவண்ணம் பொறித்து விட்டார்

என்றும் அறிஞர்கள் பதிவுத்தார்கள்

சாதாரண மக்களோ, அப்படியெல்
லாம் அலாதி அடங்காரங்களையும் உப
மான உபசேயங்களையும் தேடிக்
கொண்டிருக்கவில்லை மதுராத்தகா
தலையில் மணிமகுடத்தைச் சூட்டி
விட்டுப் பொன்னியின் செல்வா
பட்டத்து யானையை சூட்டிக் கொண்டு
செல்லும் காட்சி அவர்கள் உள்ளத்தைப்
பரவசப்படுத்தி விட்டது அடிக் கொண்
டும பாடிக் கொண்டும சிரித்துக் கொண்
டும வாழ்த்திக் கொண்டும் ஒருவரை
யொருவர் கடத்தி தழுவிக் கொண்டும்
மலர்களையே தூவிக் கொண்டும் மஞ்சள்
நீர் அட சதையை வாரி இறைத்துக்
கொண்டும் மக்கள் ஒரே கொல்கலத்தின்
தங்களை மறந்து ஆரந்த நந்தார்கள்

இவ்விதம் குதூகலத்தனால் மெய்
மறந்து கூததாடிக் கொண்டிருந்த மாண
ரும ஜனக் கூட்டத்தினிடையே பட்டத்து
யானையைச் செலுத்திக் கொண்டு
போவது எவ்வளவு காரியமாய்விடலை பொன்
னியின் செல்வரும் அவசரப்படாமல்
ஜனங்களின் குதூகலத்தைத் தாமரை
பார்க்குக் களித்துக் கொண்டு அங்கங்கே
அறிமுகமான புகழ் தென்பட்ட போ
தெல்லாம் ஏதேனும் வேடிகளைக்காய்
பேசிக் கொண்டு மௌன மௌனி
யானையைச் செலுத்திக் கொண்டு
போனார் விதிவிலகம் முடித்து அரண்
மனைக்குத் தீர்மானமுடையதான மாலை
மயங்கி முன்னிரவு வந்து விட்டது
வானத்து விண்மீன்களுடைய விதிவிலகம்
ஏறிய தீபங்கள் போட்டியிட்டோப் பிர
காசத்தை அரண்மனையே மீட்டியிருந்து
மலர் மாரி பொழிந்தது யானைப்பாகர்
யானைப்பாகர் என்று ஓர் இனிய குரல்
கிட்டிது பொன்னியின் செல்வா
அண்ணாந்து பார்த்த போது வானநிலை
புனங்கை மலர்ந்த சூகா அங்கே
தோன்றியது

"பெண்ணே! அஞ்ச வேண்டாம்
மதுராத்தக உதமர சோழரின் தர்ம
இராஜ்யத்தில் யானையும் புலியும் கலந்து
உறவாடும், புனையும் கிளியும் கொஞ்சிக்
குலாவிக் குதித்து மகிழும்" என்றார்
பொன்னியின் செல்வர்

(தொடரும்)

பொன்னியின் செவ்வன்

என்பத்து ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

வஸந்தம் வந்தது

ம

துராந்தக சததம
சோழத் தேவரின்
முடிசூட்டு விழா நடந்து
ஒன்றரை மாதத்துக்கு
மேலாகிற்று பின்பனிக
காலம் வழக்கத்தை விட
விளரவாக விடை பெற
றுக கொண்டு சென்றது தென்றல் என
ஐயம் தெய்வ ரத்தநில ஏறிகொண்டு
வஸந்த காலம் வந்தது பைங்கிள்கள்
மாமரங்களின் குங்கும நிறத் தனி
களுக்கு அருகில் தங்கள் பலவாண்
முகங்களை வைத்து ஒத்திட்டுப்
பார்த்தன அரச மரங்களின் தங்க நிறத்
தனிகள் இளங காற்றில் அசைந்தாடி
இசை பாடின. புன்னை
மரங்களிலிருந்து முத்துப்
போன்ற மொட்டுக்களை
உதிர்த்துக் கொண்டு குயில்

கள் கோலாகலமாகக் கூவின இயற்
கைத் தேவி உடல் சிலிர்த்தாள்
பூமா தேவி குதூகலத்தினால் பொங்
கிப் பூரித்தாள் இளைகள் உதிர்ந்து
மொட்டையாகத் தோன்றிய மரங்களில்
நிமிடொன்று மொட்டுக்கள் அருமணிப்
பூத்து வெடித்தன மாதவிப் பந்தல்களும்
மல்லிகை முல்லைய பூதார்களும் பூவ
கொத்துக்களின் பாரம் தாங்க முடி
யாமல் தவித்தன நிதிக் கில பிரவா
கம் குளறந்து விட்டது களையார
மாகப் பளிங்கு போன்ற தெளித்த
தா சலசலவென்று ஒடிக்கொண்டிருந்
தது

சோழ நாட்டு மக்கள் அகமும்

அமரர் கஸ்பகி

முதலும் மொத்து விளங்கினார்கள் வயல்களில் விளைந்திருந்த செந்நெல்லை அறுவடை செய்து களஞ்சியங்களிலே கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாகிவிட்டது அரசியல் சம்பந்தமான தீர்மானம் தீர்மானம் தீர்க்க கவலை தீர்த்துவிட்டது தகரங்களிலும் நாட்டுப் புறங்களிலும் காமன் பண்டிகை கொண்டாடுவதற்கு மக்கள் ஆவத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் ஆவலுக்காக வலந்த உற்சவம் நடந்து வதற்கும் ஏற்பாடுகள் தடைபெற்றன விதிகள் சேதமிடங்களிலெல்லாம் நாடக மேடைகள் அமைக்கப்பட்டு வந்தன.

இந்த இனிய காட்சிகளைக் கலாம் பார்த்துக்கொண்டு வல்லவரையன் பழையாறை தகரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான் இந்தத் தடவை அவன் மறைத்தும் ஒளிந்தும் மாறுவேடம் பூண்டும் அந்த மாநகரத்தை பிரவேசிக்கவில்லை திறந்திருந்த பிரதான நகர் வாசல் வழியாகத் தங்கு தடையின்றிப் புத்தூ இளையபிராட்டி குத்தவை தெலியின் அரண்மனையை அடைந்தான்.

இளையபிராட்டி குத்தவை, வானதி முதலிய தன் தோழிகள் பலா புடைகுழ அரண்மனை வாசலுக்கு வந்து அவனுக்கு முகமன் கூறி வரவேற்றாள்.

நேடு தாரம் பிரயாணம் செய்து வந்த களைப்புத் தீராத பிறகு தன்னை அரண்மனை உத்தியான வளத்தில் வந்து சந்தித்துப் பிரயாண விவரங்களைக் கூறுமபடி சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

வந்தியத்தேவன் இளைப்பாறுவதற்கு அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ள வில்லை ஸ்தான பாண்டுகளையும் அதிவினரவில் முடித்துக்கொண்டு உத்தியானவளத்துக்குச் சென்றான் அவன் இளையபிராட்டி அவன் வானை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் ஒருவரை யொருவர் சந்திப்பதில் யாருக்கு அதிக ஆர்வம் என்று சொல்ல முடியாமலிருந்தது ஒருவரிடம் ஒருவர் பல செய்திகளைக் கேட்டு அறிவதில்

இருவரும் ஆவல கொண்டிருந்தார்கள் ஆனால் அவர்களுடைய பரபரப்புக்கு அது மட்டுந்தான் காரணம் தங்கள் வரங்கால வாழ்க்கையைப் பற்றி நிச்சயித்துக் கொள்ள விருமபியதும் காரணமாயிருக்கலாம் அல்லவா! அச்சதன்ப பொருள்களிடத்திலும் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கிய இளையவனில் உணர்ச்சி திறந்த அவர்களுடைய உணர்ச்சிலும் ஒரு பரபரப்பை உண்டாக்கியிருக்கலாம் அல்லவா?

"ஐயா! தங்கள் சென்றிருந்த காரியத்தில் பூண் வெற்றி அடையவில்லை யென்று அறிவித்தேன் அது உண்மையா?" என்று கேட்டான் இளைய பிராட்டி.

"உண்மையான, தேவி! இது வரையில் நான் ஏற்றுக் கொண்ட எந்தக் காரியத்திலே தான் பூண் வெற்றி அடைந்திருக்கிறேன்" என்று வல்லவரையன் கூறிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

"அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம்! என்க தம்பியை எழு நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்து சேர்த்தீர்கள் அல்லவா! அச்சமயம் அநுமொழி வர்மன் வந்த தினால்தானே இந்த வரைக்கும் சோழ நாடு தப்பிப் பிழைத்தது" என்றான் குத்தவை.

"அநுமொழி வர்மனுக்கு அநாவசியமான அபாயத்தை உண்டாக்கி அவரைக் கடும் குளிர் கரத்துடன் குறுயிராகக் கொண்டு வந்து சேர்த்தீர்கள் அதுவும் பூங்குழலி மகாராணியின் உதவியின்றித்தான் சேந்தன் அமுதவிட்டம் பூங்குழலியிடமும் என் தண்பரை ஒப்புவித்து நாகைப்பட்டினத்துக்கு அழைத்துப் போகும்படி சொன்ன போது, அவர்கள் தஞ்சைபுரிக்கு வந்து இந்தச் சோழ சாமராஜ்யத்தில் சிங்காதனம் ஏதி மணி மகுடம் குட்டிக் கொள்ளப் போகிறார்கள் என்று கனவிலும் நான் கருதவில்லை..."

உத்தமர் சோழ சக்கரவர்த்தியின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தவர் தாங்கள்தான் என்பதை நான் மறந்து விடவில்லை அவரும் மறந்துவிடவில்லை பெரிய பழிவட்டரையுக்

குப் பதிலாகத் தங்களைச் சோழ நாட்டின் தளாதிகாரியாக விட வேண்டும் என்று உத்தமச் சோழர் விருமபிணர் "

"நெல்வளை தப்பிப் பிழைத்தேன்"

"அது என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்? இச் சோழ சாமராஜ்யத்தின் தளாதிகாரி பதவி சாமான்யமானதா? முதன்மந்திரி பதவியைக் காட்டிலும் மாதண்ட நாயகர் பதவியைக் காட்டிலும் பெரியதாயிற்றே? தளாதிகாரியின் தயவு இல்லாமல் சக்கரவர்த்திகுட எத்தக் காரியமும் செய்ய முடியாதே"

"தேவி! பெரிய பழுதெட்டனாயின் பாதாளப் பொககிஷ் திலவறைவில் ஒரு முறை நான் ஒளிந்திருக்க வேண்டுது அப்போது அவர்க் குமபல குமபலாகக் கொட்டியிருந்த பொற்காக்களின் ஒளியில் ஒரு செந்திப் பூசலின் வளையைப் பார்த்தேன் இறுது போன மனிதனின் மண்டை எழும்பையும் பார்த்தேன் இனிமேல் அந்தப் பொககிஷ் திலவறைப் பக்கமே போகக் கூடாது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன் "

எனப்பிராட்டி புன்னகை புரிந்துவிட்டு, "தாங்கள் தளாதிகாரியானாலும் பொககிஷ் திலவறைக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் வேராது அந்த திலவறையில் இருந்த பொருள்களையெல்லாம் செல்லு செய்து பெரியதொரு கடற்படைக் கூட்ட அருளமொழி தீர்மானித்து விட்டாள் புதிய சக்கரவர்த்தியின் அனுமதியும் பெற்று விட்டாள்" என்றாள்.

'புதிய சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய பட்ட மகிஷியும் அருளமொழி வா மருடன் கோடிககரைகஞ்ச சென்றிடுப் பதாகத் தஞ்சையில் அந்திதேன் "

"ஆம், அவர்கள் போகும்போது தங்களையும் உடன் அழைத்துப் போக முடியவில்லையேயென்று மிகக் வந்த தப்பட்டுக் கொண்டு போனார்கள் "

"நான் அதைப் பற்றி வந்ததப்பட்டு விலை இப்போது கூடக் கோடிககரை போய் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொள்

வேன் அருளமொழியாடா நான் இவ்வாத சமயம் பார்த்துக் கொடுப்பாரா? இளவரசியைக் கலியாணம் செய்து கொண்டது பற்றித்தான் வந்ததுகிறேன் "

"ஏன், ஐயா! தங்கள் தண்பர் என்னோழியை மணந்துகொண்டது தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?"

"தெய்வம்! அமமாதிரி நான் சொல்லவில்லை நான் அந்தத் திருமணத்துக்கு இல்லாடா போனது பற்றித்தான் வந்ததுப் பற்றித்தான் வானதியை மணந்து கொள்ளக் கொடுத்தது வைத்தது அருளமொழியாமின் பூவ ஜனம் பாககியம் தங்கள் தோழி வானதியும் பாககியசால்தான் ஆனாட எதற்காக அவ்வளவு அவசரப்பட்டார்கள் "

"அவர்கள் அவசரப்பட்டவில்லை. நான்தான் அவசரப்பட்டேன் என் தந்தையும் தாயும் காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டபுப் போக விருமபிணர்கள் அவர்கள் புறப் படுவதற்குள் திருமணம் நடந்து விட வேண்டுமென்று சொன்னேன் இதனால் கொடுமபாணா பெரிய வேளாின் மணமும் நிமமதி அடைத்தது மகுடாபிஷேக தினத்தில நிமரேன்று தங்கள் தண்பர் உத்தமச் சோழரின் தலையில் சோழ நாட்டுக் கிரீடத்தை வைத்தது பெரிய வேளாருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணியிருந்தது."

"இன்னும் பலரும் அப்போது அதிர்ச்சி அடைந்திருப்பார்கள் "

"எங்கள் எல்லாருக்கும் அது விப்பதாகத்தானிருந்தது தண்பர்கள் இருவரும் அந்தச் செய்தியை மிக மிக இரகசியமாக வைத்திருந்தார்கள்.

"தேவி தங்கவிடம் மட்டுமாவது சொல்லிடுப்பார் என்று நினைத்தேன்."

"சில மாதங்களுக்கு முன்னதாக இருந்தால் சொல்லித்தான் இருப்பான் என்னிடம் கேளாமல் அருளமொழி எத்தக் காரியமும் செய்தது கிடைப்பாது "

"இப்போது ஏன் மாறி விட்டார்?"

"செவ்வாச தோஷத்தான்' தங்களுடன் சேர்ந்த பிறத்தான் என் அருமைத் தம்பி இவ்வாறு மணம் மாறி விட்டான் உன்

ஆம் புறமும் ஒன்றாக இருந்தவன் கபட நாடகத்திலும்
தந்திர மத்திரத்திலும் கோத்து விட்டான்.

"தேவி" என பேசிய விண்ண பழி கமத்த வேண்டாம்
உத்தமச் சோழருக்கு முடி தாடியவன் நாடகத்துக்குத்
தங்கள் தம்பிதான் முழுதும் பொறுப்பான் இப்படி எவ
லாரையும் ஏமாற்றலாம் என்று நான் வியாதித்துப்
பார்த்தேன். இராமபிரான் அப்பாக்கி ஜனங்களை
ஏமாற்றிவிட்டு இரவுக்கிரவே காட்டுக்குச் சென்றதை
அருளமொழி சதாநாமமாக எடுத்துக்காட்டினார் தங்
களிடமாவது சொல்ல வேண்டாம் என்று கேட்டேன்
தம் வாழ்க்கைகளில் ஒருமுறையாவது தங்களிடம்
போசனை கேளாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்து தங்
களிடம் பிற்பாடு 'சபாஷ்' வாங்கப் போவதாகச் சொன்
னார் தேவி! இன்னொரு செய்து தங்கள் மனத்திற்கு
உகந்த காரியத்தாளை"

இதைக் காட்டிலும் எனக்கு உகந்த காரியத்தை இனி
யாரும் செய்ய முடியாது என தம்பகத் தாங்கள் இக்
காரியத்தில் உதவி செய்வதற்கு மிக்க ஸ்ரீ" என்றான்
இன்னையிரட்டி

"தேவி! அருளமொழி வாய் சிவகாதனம் ஏறி மணி
மகுடம் சூடி உககாணவதைப் பாரகந்த தாங்கள் ஆய்வு
கொண்டிருந்ததாக நினைத்தேன்"

"அவ்வம் அப்படி நான் ஆனார் கொண்டிருந்தது
உண்மைதான் எனத் தொழி வாழ்வி அதற்கைப் சபதம்
செய்த பிறகு அந்த எண்ணத்தை மாற்றி கொண்டேன்
மேலும் நமையன் கொடை செய்யப்பட்டு மாண்ட உட
னடியாகத் தம்பி சிவகாதனம் ஏறவில் உகந்ததில்
என்ன நினைப்பார்கள்?"

"ஆம், தேவி! இவ்வகை இரவு வடக்கில் நடந்த
திருத்தப் பரவலுமான செயல்கள் அருளமொழி வா
மருகது இது விஷயத்தில் பெரிதும் கக்ககத்தை உண்
டாககியிருந்தன ஆனால் அதைப் பற்றிக் கூட அவர்
அவ்வளவாகக் கவலைப்படவில்லை எனப் பேசிய அதைக்
கொடிய கொள்கை துறந்ததைச் சிலர் கமத்த முயன்ற
போது, என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் போழ் சிவகா
தனத்தில் ஏற அவர் உறுதி கொண்டிருந்தார் நல்ல
வேளையாகப் பெரிய பழக்கம் டனாய் அதைக் குற
ந்ததைத் தம் பேசிய போட்டுக் கொண்டேன் என மீது
அந்த விண்ண பழி விடியல் காப்பாற்றினார்

"பாவம்! அதைக் கிழவர் ஒருவர் இல்லாதபடியால்
சோழ நாட்டின் வெந்தச் சோடியப் போவதாகத் தோன்று
கிறது"

"தமையனைத் தொடரத்து தம்பியும் போய்விட்டதை
நினைத்துப் பாரகதால் மிக்க வருத்தமாய் இருக்கிறது"

"ஐயோ! என்னப் பழிவட்டம் வரும் இறந்தே
போய் விட்டார்" செய்யத்தான்" என்று கேட்டான்
குத்தலை

“நான் அவ
ரிடம் விடைபெற
றுக் கொண்டு புறப்பட்ட

போது அவருக்கு உயிர் இருந்தது

ஆனால் நூறாறம்பது அடி உயரம் செங்குத்தான
மலையில் இறந்து விழுந்தது விட வர எப்படிப் பிழைக்க
முடியும்? இறந்து போய் இருந்ததான வேண்டிம சினைப் பழு
வேட்டையின் மாணத்துக்கு தான் ஒரு வித்தில காரணமா
ய் இருக்கன என்று கனவுகதம்போது என கனனம் துடிக்கிறது” என

றான் வந்தியத்தேவன்.

"ஐயா' அதைப் பற்றியெல்லாம் எனக்கு விவரமாகச் சொல்லுவதை மருடாபிஷேக தினத்தன்று சினைப் பழுவேட்டாரையரைச் சபா மண்டபத்திலிருந்து வெளியேற்றுவதற்குத் தாங்களும் என தம்பியும் சூழ்ச்சி செய்கிறாள் அல்லவா' அதில் இருந்து விவரமாகச் சொல்லுங்கள் அதைப் பற்றி என தம்பியிடம் நான் விவரம் கேட்கவே முடியாமற் போயிற்று தங்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்றே இருந்தேன். 'பெண்களிடத்தில் இரகசியம் எதையும் சொல்லக் கூடாது' என்று எண்ணித்தான் முன்னாலேயே என்னிடம் சொல்லவில்லை இப்பொழுதாவது சொல்லலாம் அல்லவா?"

"தேவி' அந்தக் காரணத்திற்காகத் தங்களிடம் சொல்லாமல் இல்லை தங்களை ஒருமுறையாவது ஆசிரியப் படச் செய்ய வேண்டுமென்று இவ்வரசர் விருமபினார்."

"அப்படியொன்றும் நான் ஆசிரியப்பட்டு விடவில்லை நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து இவ்விதம் ஏதோ சூழ்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று ஊகித்தேன் ஏதாவது தவறு நேர்த்து விடக் கூடாதே என்று சிந்திப்பதைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்"

"உண்மையில், தவறு நேர்த்துதான் விட்டது மிக முக்கியமான காரியம் திறைவேறி விட்டாலும் அதன் மூலம் நேர்த்த வேறு விபரீதத்தைத் தடுக்க முடியாமல் போயிற்று ஒருவேளை தங்களிடம் யோசனை கேட்டிருந்தால் இந்த மாதிரி நேர்த்திராது" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

பின்னர், சேந்தன் அமுதனாகிய புதிய மதுராத்தகத் தேவருக்குப் பட்டம் கட்ட வேண்டுமென்று பொன்னியின் செல்வர் தீர்மானித்ததிலிருந்து அவர்கள் போட்ட திட்டங்கள், செய்த சூழ்ச்சிகள், நடத்திய காரியங்கள் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் விவரமாகக் கூறினான்.

துராத்தகத் தேவருக்கு முடிசூட்டப் போவதாக முன்னாலேயே சொன்னால், அதற்குப் பல ஆட்சேபங்களும் இடையூறுகளும் ஏற்படும் என்று அருளமொழி வர்மர் எண்ணினார். கொடும்பாளூர் வேளாகும திருக்கோவலூர் மலைமாமானும் முன் போலவே அந்த யோசனையை எதிர்ப்பார்கள். பெரிய பழுவேட்டாரையரோ மரணத் தறுவாயில் பொன்னியின் செல்வருக்கே முடிசூட்ட வேண்டும் என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார் அவருடைய விருப்பத்தை திறைவேற்றவே அவரைச் சேர்த்தவர்கள் விருமபுவார்கள் சினைப் பழுவேட்டாரையர் தமது மருமகன் உண்மையான மதுராத்தகன் அல்லவென்று தெரிந்துகொண்டு விட்டார் பட்டகோட்டியின் மகளான பூங்குழலியைச் சிங்காதனத்தில் அமர்த்துவதில் அவருக்கு உற்சாகம் இருக்க முடியாது. செம்பியன் மாதேவி, சேந்தன் அமுதனாகிய மதுராத்தகத் தேவன், பூங்குழலி எல்லாகுமே ஆட்சேபனை செய்வார்கள். அவர்களுடைய ஆட்சேபனைகளைப் புறக்கணிக்கச் சந்தர சோழகும விரும்பாதவராயிருக்கலாம். இந்தக் காரணங்களைப்பெல்லாம் மனத்தில் வைத்துக் கொண்டுதான் பொன்னியின் செல்வர் தாம் செய்யத் தீர்மானித்த காரியத்தைக் கடைசி நிமிஷம் வரையில் இரகசியமாக வைத்திருக்க விரும்பினார் மருடாபிஷேக சமயத்தில் தம்மிடம் கொண்ட அன்பினாலோ அல்லது மதுராத்தகரிடம் கொண்ட பொறாமையினாலோ ஆட்சேபனை கின்பித்தடை செய்பவகூடிய பரபரப்புக் காரர்கள் எல்லாரையும் ஒவ்வொருவராக வெவ்வேறு காரணங்களைச் சொல்லி வெளியூர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார் தமக்கு உதவி செய்ய ஒருவர் வேண்டுமே என்பதற்காக வந்தியத் தேவனிடம் மட்டும் அத்தரங்க நோக்கத்தைச் சொல்லியிருந்தார் இருவரும் கூடத்து யோசித்தே திட்டங்கள் வகுத்துக் காரியங்களும் கவனமாகச் செய்து வந்தார்கள்.

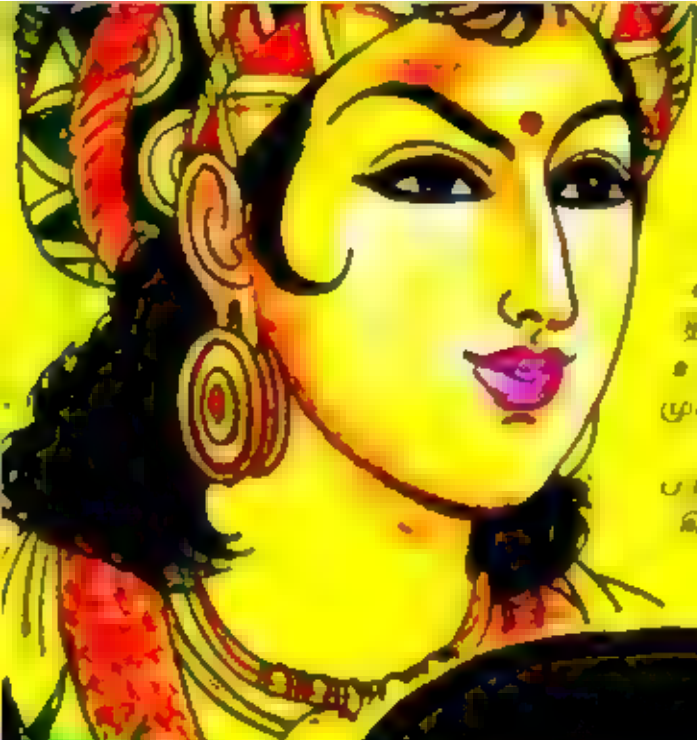
கருதமாறன், பாரததிபேந்திரன், கொடுமபாணர் வேளார் முதலீ யோகனை ஊரை விட்டு அனுப்பி யாகி விட்டது ஆனால் சிவன்ப பழு வேட்டையாள் ஊரை விட்டு அனுப புவது சாததீயம் இவனை அவர் கையி னால் பொன்னியின் செல்வரின் சிரஸில் மணிமகுடத்தைச் சூட்டுவது என்ற பேச்சும் ஏற்பட்டு விட்டது அத தச் சமயத்தில் சேத்தன் அழுதளாகிய புதிய மதுராத்தகர் தலையில் முடி சூட்டச் சொன்னால் அவர் தடை சொல்லாமலிதப்பாரா? அவர் மறு தலித்தால் அது பெரிய அபசகுனமாகக் கருதப்படும். அதிலிருந்து வேறு பல குழப்பங்களும் ஏற்பட்டன. ஆகையால் முடிசூட்டுகிற சமயத்தில் அவரை மண்டபத்திலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கு ஏதேனும் யுக்தி செய்ய வேண்டும் என்று தளபர்கள் இருவரும் யோசித் தார்கள் முழுதும் திருப்புகாரமான யுக்தி எதுவும் தோன்றவில்லை இச்சமயத்தில் ஆழவார்க்கடியான வந்து ஒரு விசித்திரமான செய்தியைக் கூறினான்.

பா

ண்டிய நாட்டு ஆபத்து உதவி களான ரவிதாஸன் கூட்டத் தார் எங்கே போனார்கள், நத்தின் தேவீ இன்னமும் அவர்களுடன் இருக்கிறாள், திருப்புறம்பயம் காட்டில் தள்ளிரவில் முடிசூட்டப்பட்ட சிறுவன் எங்கே மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்னும் செய்திகளை அறிந்து வருவதற்காக முதன்மந்திரியின் சம மத்ததுடன் ஆழவார்க்கடியானை அருளமொழி வாமர் அனுப்பியிருத் தார் பாதாளச் சிறையிலிருந்து தப்பிச் சென்ற கருத்திருமன் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள், கத்த மாறன் வந்து சொன்னபடி பழைய மது ராதகன் இறந்தது உண்மையா, அவ வது அவனும் தப்பிப் பிழைத்துச் சதிக் கூட்டத்தாருடன் சேர்ந்திருக்கிறாள் என்று தெரிந்து கொண்டு வருவதற்கும திருமலை நம்பி சென்றி நத்தான் அவன் இச்செய்திகளை அறிந்து வருவதற்கு

வேறு காலம் ஆகும் என்று எண்ணி யிருத்தார்கள் ஆனால் ஆழவார்க் கடியான சில தினங்களிலேயே திருமலி வந்து விட்டான்.

ரவிதாஸன் கூட்டத்தைச் சேர்ந் தவனும் படகோட்டி முருகையன் மனைவியுமான ராக்கமமானைக் கொல்லி மலைக்கு அருகில் அவன் பார்த்தான் அவன் எங்கே போகிறான் என்பதைக் கவனித்து அவனைத் தொடர்ந்து சென்றால் ரவிதாஸன் கூட் டம் திருக்குமிடத்தைச் சேரலாம் என்று ஆழவார்க்கடியான எண்ணினான் ஆனால் ராக்கமமான தஞ்சைபுரிகுச் செல்லும் மார்க்கத்தில் சென்றது அவனுக்கு வியப்பு அளித்தது. ஆயினும், அவனைத் தொடர்வதே ஆபத்துதவி களைப் பற்றி அறிவதற்கு உபாயம் என்று எண்ணி மாறுவேடம் பூண்டு அவன் அறியாதபடி மீன் தொடர்ந்து சென்றான் உறைபூருக்கு அருகில் வந்த பிறகு, தஞ்சையில் பொன்னியின் செல் வனுக்கு நடக்கப் போகும் முடிசூட்டு விழாவைப் பார்ப்பதற்காக மக்கள் திரள் திரளாகச் சென்றுகொண்டிருத் தார்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் ராக் கமமானும் கலந்துகொண்டான் ஆயி னும் ஆழவார்க்கடியான அவனை விட்டாமல் மீன் தொடர்ந்து தஞ்சை வரைக்கும் வந்தான் ராக்கமமான கூட் டத்தோடு கூட்டமாகத் தஞ்சைக் கோட்டைக்குள்ளும் புகுத்து சிவன்ப பழுவேட்டையாரின் அரண்மனையைச் சுற்றி அவன் வட்டமிட்டதைக் கண்டதும் அவனுக்கு மிக்க வியப்பு உண்டாயிற்று உடனே அருளமொழி வர் மரிடமும் வந்தியத் தேவஸிதமும் போய் இச் செய்தியைத் தெரிவித்தான். ராக்கமமானைச் சிறைப்படுத்தி விட் டலாமா என்று முதலில் அவர்கள் யோசனை செய்தார்கள் அப்படிச் செய்ய வேண்டாம் என்றும், அவன் எதற்காக வந்திருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதே முக்கியமான தென்றும் தீர்மானித்தார்கள் சிவன்ப பழுவேட்டையாரின் மகளுக்கு அவன் ஏதோ செய்து கொண்டு வந்திருக்க

வேண்டி வருவது ஊகித்தாராக சிவவப்
படிவட்டளையிடம் துப்பாது அளதர்
சொல்ல வேண்டாம் என்று முடி குட்டு
விழாவின போது அவளரச சபா மனாபத
தில் கருது அப்பறப்படுத்துவதற்கு அளத
செய்வாவிததுக கொள்ளலாம் என்று
முடிவு செய்தார்கள்

ஆழ்வார்கடியான பற்றுபடியும் சிவவப்
படிவட்டளையின் அரண்மனைக்கு அந்
கில சேனற்போது ராககாமாணைக காண
வில்லை படி குட்டு விழாவுக்காக வந்த
ஜனக்கூட்டம் மேதும் மேதும்
அதிகமாகக் கொண்டிருந்தது

ஆழ்வார்கடியான அந்த
கூட்டத்தில் கருது
வின்று அரண்மனை
வாசலைக் கவன
மாகப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்
தூண்டு பெண்கள்
அரண்மனையிலிருந்து
வெளியில் வந்தார
கள் அவர்களில்
ஒருத்தி துடுப்பில்
குரத்தைவையும் வைத்
துக் கொண்டிருந்தாள்
வந்தவர்களில் ஒருத்தி
ராககாமாண என்று
கூட்டின தெரிந்துவிட்
டது இவ்வொருத்தி
தலையில் முக்காடிட்டு

முகத்தைப் பாறி மலர் நறுமலர்
 பூக்களை அவள் கன்னம் பழுப்பை
 உளையிவ் மகளிர் தக்கவரை அருந்
 திருவைய நம்பி மனமிதநாள் தன்
 களைத் தடுத்திருந்ததுவதை அங்கு
 போகிறார்கள் என்று பாப்பா
 அவளால் தீர்த்திருந்ததுவதை
 அவர்கள் ஜனககூட தடுத்திருந்தது
 மனம் பாக்கள் கொண்டு பாப்பா
 தான் அவர்கள் போகிறார்கள்
 என்று மனமிதநாள் தன்
 கடியான அங்கு போனாள்
 வாழ்ந்த அப்பாள் மனம்
 வைத்திருந்த பக்கத்தில் அவள்
 வந்ததும் குதினா வீட்டில்
 போவதைப் பாப்பா
 இனி மனம் பழுப்பை
 மனம் தடுத்திருந்ததுவதை
 சொல்லாமல் தன்மனம்
 கூடாது என்று பாப்பா
 தடுத்திருந்ததுவதை

அந்த சமயம் பாப்பா
 மனம் சொல்லி மனம்
 வரைப் பாப்பா
 சமயமாறித்தது மனம்
 பழுப்பை உளையிவ்
 வாரகடியான சொல்
 மனம் சொல்லும் அவள்
 மனம் அவள் மனம்
 மனம் மனம் அருந்தும்
 தன் மனம் மனம்

னார் மகன இலலை என்று அறித்து
திடுக்கிடடார் ஆழவார்க்கடியான்
கறிய செயதி உண்மையாகவே இருக்க
வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்
திருமயி அவர் சபா மண்டபம் வருவதற்
குள்ளே "மதுராத்தக உத்தமச் சோழ சக்
கரவர்த்தி வாழக" என்ற கோஷங்களை
கிளம்பின. சபா மண்டபத்தில் நடத்த
ததை அறிந்த பிறகு இனி அங்கே
தமக்கு வேலை இலலை என்பதை
உணர்ந்துகொண்டார். சில அத்தரங்க
மான ஆட்களைத் தமமுடன் அழைத்
துக் கொண்டு ஓடிப் போன மகனைத்
தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டார் தமமு
டைய புதல்வி சோழ குலத்தின் பரம
பரைப் பகைவர்களான பாண்டிய
குலத்து ஆபத்துதலிகளுடன் சேர்வதா
என்று எண்ணியபோது அவருடைய
தெஞ்சம் கொதித்தது. அதைக் காட
டியும் அத்தகைய மகனைத் தம கையி
னாலேயே கொன்று விடுவது மேல
என்று எண்ணி விரைத்து சென்றார்.

இன்றிரவு உத்தமச் சோழ சக்கர
வர்த்தியின் பட்டாபிஷேக
ஊர்வல வைபவங்கள் கோலா
கலமாக நடத்து முடிந்த பிறகு ஆழ
வார்க்கடியான் தமயி அருளமொழி வர்
மரிடம் அன்று மத்தியானம் நடத்த
விவரங்களைக் கூறினான். அருளமொழி
வர்மன் வந்தியத்தேவனோடு கலந்து
யோசித்தார். ரவிதாஸன் கூட்டத்தார்
தந்திர மந்திரங்களிலே எவ்வளவோ
கைதேர்த்தவர்கள் என்பது அவர்கள்
மூவருக்கும் தெரித்திருந்தது முன்
கோபக்காரரான சின்னப் பழுவேட்
டரையரால் அவர்களுடைய தத்
திரத்தை வெல்ல முடியாதென்றும்,
அவர்களிடம் சிக்கிக் கொண்டு ஆபத்
துக்குள்ளாவார் என்றும் எண்ணினார்
கள். தமது அருமை மகனையே கொல்
லுவது போன்ற விபரீதமான காரியத்
தைச் செய்யக் கூடியவர் என்றும்
தினைத்தார்கள். ஆகையால், சின்னப்
பழுவேட்டரையரைக் காப்பாற்றி
அழைத்து வருவதற்கும், பாண்டிய
நாட்டு ரவிதாஸன் கூட்டத்தார் எங்கே

இருக்கிறார்கள், என்ன திட்டமிட்டிருக்
கிறார்கள் என்பதை அறித்து வருவதற்
கும் வந்தியத்தேவனும் ஆழவார்க்கடி
யானும் புறப்பட்டபு போவது தலம்
என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

வவாறு சின்னப் பழுவேட்
டரையர் தமது மகனையும்
அவனைத் தமமை அறியாமல்
அழைத்துச் சென்ற சதிகாரா
களையும் பின் தொடர்ந்து போக,
அவர் சென்ற வழியை ஆங்காங்கு
விசாரித்துக் கொண்டு வந்தியத்
தேவனும் ஆழவார்க்கடியானும் சென்
றார்கள். சின்னப் பழுவேட்டரையர்
குறுக்கும தெடுக்குமாக அங்குமிங்கும்
அலைத்துவிட்டுச் சென்றிருக்க வேண்
டும் என்று பின்னால் சென்ற இருவரும்
கண்டார்கள். இதிலிருந்து அவருடைய
மகனைக் கொண்டு போனவர்கள்
வேண்டுமென்று அவரை ஏமாற்றி வேறு
வழியில் போகச் செய்ய முயன்றிருக்க
வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினார்கள்.
காவேரிக் கரையோரமாக மேற்கு
நோக்கி தெடுதூரம் பிரயாணம் செய்த
பிறகு, அமராவதி நதி காவேரியுடன்
கலக்குமிடத்தில் திசை மாறி, அந்தக்
கிளை நதிக்கரை வழியாகத் தென்
மேற்குத் திசையில் பிரயாணம் செய
தார்கள் சேர நாட்டுக்கும் கொங்கு
நாட்டுக்கும் எல்லையாக அமைந்திருந்த
ஆனைமலைப் பிரதேசத்தை அடைத்
தார்கள். ஆனைமலையின் அடி
வாரத்தை அடைந்த பிறகு பிரயாணம்
மிகக் கடினமாகி விட்டது அந்த வனப்
பிரதேசத்தில மரங்கள் மிக அடர்த்தி
யாகவும் செழிப்பாகவும் வளரத்
திருத்தன. வனவிலங்குகளின் பயங்கர
உறுமல நாலா திசைகளிலும் கேட்டது
குதிரைகளைச் செலுத்திக் கொண்டு
போவது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது
குதிரைகளை விட்டு விட்டுக் கால்
தடையாகப் போனால் காட்டு மிருகங்
களுக்கு அவை இரையாகிவிடலாம்
என்ற பயமும் இருந்தது

கடைசியில் தண்பர்கள் இருவரும்
மேலே குதிரையைச் செலுத்திப் போக

இயலாத மிக அடர்ந்த காடுப் பிரித்த சததை அடைந்தார்கள் சம்பந்தில் எங்கேயோ வேறு ஒரு குதிரை கண்களும் சததம் கேட்டது. அந்த இடத்தைத் தேடிப்பிடித்து அடைந்த போது சினைப் பழுவை டடரையா ஏறி வந்த குதிரை அவ்விதப்பாத்தையும், அதைக் காவல் புரிய ஆன ஒருவன் இதுபாத்தையும் கண்டார்கள் சினைப் பழுவை டடரையா அங்குள்ள வந்த மறற மூவரும் அங்கிருந்து காலநடை யாகச் சென்றிருப்பதாக அந்த ஆள தெரிவித்தான் தங்கள் குதிரைகளையும் அந்த ஆனைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லி விட்டு நண்பர்கள் மேலே போனார்கள். சூரிய வெளிச்சமே உள்ளுழையாத கனாந்தகாரம் நிறைந்த காடுகளின் வழியாக அவர்கள் வெகுதூரம் சென்றார்கள் பின்னர், மீட மட்டந்த மனைய பாத்தையில் ஏறிப் போனார்கள் பத்து அடி தூரத்துக்கு அப்பால் என்ன இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாத பாத்தையில் அவர்கள் போக வேண்டியிருந்தது.

கடைசியில், சற்று வெளிச்சம் தெரிந்த ஓர் இடத்தை அடைந்தார்கள் அங்கே மலை மீதிருந்து அருவி ஒன்று செங்குத்தாக விழுந்து கொண்டிருந்த படியாக இந்த இடைவெளி ஏற்பட்டிருந்தது அதற்கு அப்பால் தொடர்ந்து பிரயாணம் செய்வது இயலாத காரியமாகத் தோன்றியது ஏனெனில் மலைச் சுவர் அங்கே அவ்வளவு செங்குத்தாக மேலெழுந்தது எவ்வளவு தேடிப் பார்த்தும் மேலே ஏற்ப பாத்தை எதுவும் தென்படவில்லை அருவியில் குளித்துச் சிந்து இளைப்பாறி விட்டுத் திரும்பிப் போக வேண்டியதுதான் என்று நண்பர்கள் தீர்மானித்தார்கள் சினைப் பழுவை டடரையாகும் அவருடன் வந்த ஆட்களும் வளவிலங்குகளுக்கு இரையாகியிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினார்கள்.

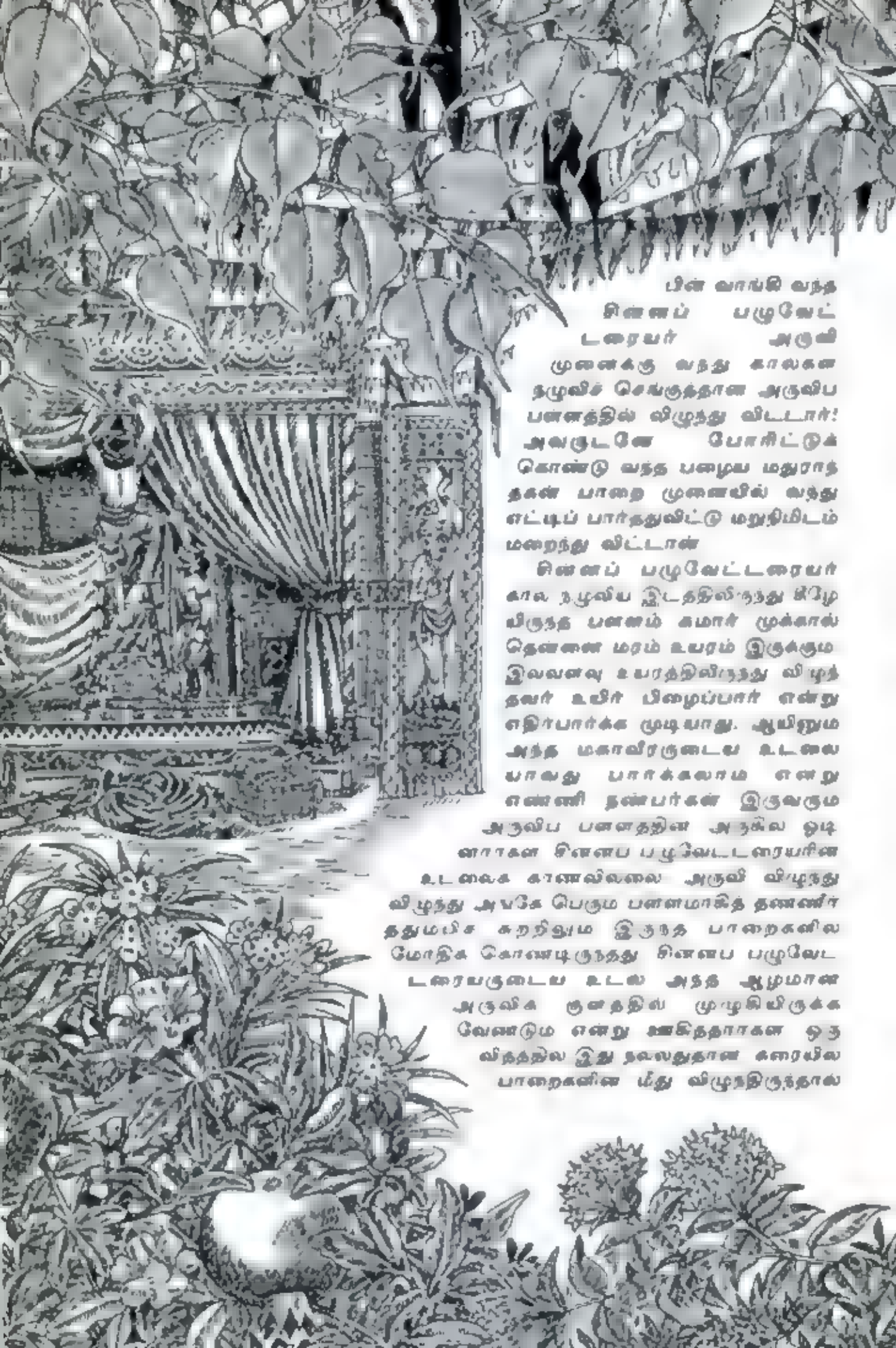

தந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் எதிர்பாராத அதிசயமான காட்சி ஒன்றைக் கண்டார்கள், மலைமேலே அருவியின் நெடு

வீழ்ச்சி எங்கிருந்து ஆரம்பமாகிறதோ, அங்கே இரண்டு மனித உருவங்கள் தெரிந்தன போரிட்டுக் கொண்டே அவர்கள் அருவி விழும் இடத்தை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்களை உற்றுப் பார்த்ததில், இருவரும் தங்களுக்கு ஏற்கெனவே அறிமுகமானவர்கள்தான் என்று தெரிந்தது ஒருவர் சினைப் பழுவை டடரையர், இன்னொருவர் அவருடைய மகனை மணந்தவரான பழைய மதுராத்தகர் ஆகா' சண்டை என்ற வார்த்தையைக் கேட்டாலே முகத்தைச் சுளுக்கிக் கொண்டிருந்த மதுராத்தகர் இதற்குள் இவ்வளவு காலமாக வாளைக் கையாளக் கற்று கொண்டு விட்டது என்ன வித்தை? காலாத்தக் கண்டருடன் சரிசமானமாகக் கத்திச் சண்டை இடுகிறாரே? ஐயோ! காலாத்தக் கண்டா பின்வாங்குகிறாரே? உண்டையிலேயே களைப்பற்றுப் பின் வாங்கி வருகிறாரா? அவ்வது எப்படியும் தமது மகுமகப் பிள்ளையாலிறிற என்று தயங்கிப் பின் வாங்கி வருகிறாரா? எப்படியிருந்தாலும் அபாயகரமான அருவி விழும் முனையை நெருங்கி வருகிறாரே? ஐயோ! அங்கே செங்குத்தான அருவிப் பள்ளம் என்பது அவருக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறதே?

வந்தியத்திலேனும் ஆழவாராகக் கடியானும் பெருங் கூசலு போட்டு அவருக்கு எச்சரிக்கை செய்ய முயன்றார்கள் அவர்களுடைய முயற்சி பயன்படவில்லை! அருவி விழும்போது எழுந்த 'சோ' என்ற சததம் நின்று பெங்களின் காதலையையும் இரதாறு பாளைகளின் பிள்ளைகளையும் விழங்கிவிடக் கூடியது இந்த இரண்டு மனிதர்களுடைய குரல் அந்தச் சததத்தை அடக்கிக் கொண்டு மேலே எழக் கூடமா, என்ன?

ஆகவே, அவர்கள் கண முன்னாலேயே அந்தக் கோர சமயவம் திகழ, அவர்கள் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு கமமா இருக்க வேண்டியதாயிற்று எதிர்பாரிய மகுமகளைப் பார்த்துப் போரிட்டுக் கொண்டு சிந்து சிந்தாகப்

பின் வாங்கி வந்த
சின்னப் பழுவேட்
டரையர் அருவி
முனைக்கு வந்து காலகன
தழுவிக் செங்குத்தான அருவிப்
பள்ளத்தில் விழுந்து விட்டார்!
அவருடனே போரிட்டுக்
கொண்டு வந்த பழைய மதுராத
தன் பாதை முனையில் வந்து
எட்டிப் பார்த்துவிட்டு மறுநிமிடம்
மறைந்து விட்டான்

சின்னப் பழுவேட்டரையர்
கால நழுவிய இடத்தில் வந்து கீழே
விழுந்த பள்ளம் கமார் முக்கால்
தென்கை மரம் உயரம் இருக்கும்
இவ்வளவு உயரத்திலிருந்து விழுந்
தவர் உயிர் பிழைப்பார் என்று
எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆயினும்
அந்த மகாவீரருடைய உடலை
யாவது பார்க்கலாம் என்று
எண்ணி தண்பர்கள் இருவரும்
அருவிப் பள்ளத்தின் அருகில் ஓடி
ளாக்க சின்னப் பழுவேட்டரையரின்
உடலைக் களவிலலை அருவி விழுந்து
விழுந்து அங்கே பெரும் பள்ளமாகித் தண்ணீர்
ததுமயிக் சுற்றிலும் இருந்த பாறைகளில்
மோதிக் கொண்டிருந்தது சின்னப் பழுவேட்
டரையருடைய உடல் அந்த ஆழமான
அருவிக் குளத்தில் முழுகியிருக்க
வேண்டும் என்று ஊகித்தார்கள ஒர
விதத்தில் இது தவறுதலான களையில்
பாறைகளின் மீது விழுந்திருந்தால்

அந்த மகா
விரரின் உடல் சின்னா
பின்னமாகப் போயிருக்கும்
ஆழமான குளத்திலே விழுந்தபடி
பால் அந்தக் கதியில் நந்து தயி
விட்டார். விளரவில் அவருடைய
உடலை அதுவி நீசகரம் வெளி
யில் கொண்டு வந்து குளமே என்று
எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்
அவர்கள் எதிர்பார்த்தது விண்
போகவில்லை. கொஞ்ச நேரத்துக்
கெல்லாம் சின்னப் பழுவேட்
டையர் வெளியில் வந்தார்.
நண்பர்கள் இருவரும் விளாந்து
குளத்தில் குதித்து அவரைக் கரை
யில் கொண்டு வந்து சேர

தார்கள். முதலில், உயிரற்ற உடல என்று தான் எண்ணினார்கள் ஆயினும் ஒரு வேளை உயிர் இருக்கக் கூடாதா என்ற இலேசான தம்பிக்கையும் அவர்கள் உள்ளத்தில் இருத்தது ஆகையால் தன்னீரில் முழுசியவரை உயிர்ப்பிப்பதற்கு வேண்டிய சிசிச்சைகளைச் செய்தார்கள் வெகு நேரத்துக்குப் பின்னர் சின்னப் பழுவேட்டரையர் மூச்சு விட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்தார் ஆவரால் அதிகம் பேச முடியவில்லை ஆயினும் சொல்ல வேண்டியதைச் சில வார்த்தைகளில் சொல்லி விட்டார்

மி கப் பிரயாசையின் பேரில் காலாத்தக கண்டர் அதை மலை உச்சியை அடைந்தார். அங்கே ஏறக்குறைய நூறு பேருக்கு தடுவில அவருடைய மகன் இருந்தான். ரவி தாஸன் காலாத்தக கண்டரைத் தங்களுடன் சேர்த்து கொள்ளும்படி அழைத்தான் அவருடைய மகமகனே பாண்டிய நாட்டுக்கு உரியவன் என்றும், அவனுக்குப் பட்டம் கட்டப் போவதாகவும், சேர மன்னனும் இவர்களை அரசன் மகிந்தனும் புதிய பாண்டியனுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்திருப்பதாகவும் கூறினான் அவர்கள் உத்தேசங்களை அறிவதற்காக முதலில் சின்னப் பழுவேட்டரையர் ரவிதாஸன் கூறியதை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் பின்னர், அவர்கள் மீது சதிகாரர்கள் என்று குற்றம் சுமத்தித் தம குமாரியைத் தம்முடன் அனுப்பிவிடும்படி கேட்டார் "உமமுடைய மகன், உமமுடன் வந்தால் அழைத்துப் போகலாம்" என்றான் ரவிதாஸன் சின்னப் பழுவேட்டரையர் மகனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார் அவன் தன் கணவனுடைய கதி தனக்கும் ஆகட்டும் என்று கூறி அவருடன் வர மறுத்து விட்டான் "உன்னை இவர்களுடன் விட்டுப் போவதைக் காட்டிலும் என் கையினாலேயே கொண்டு விடுகிறேன்" என்று கூறிக் காலாத்தக கண்டர் வானை ஓங்கினார் அதுகாறும் மறைவாக இந்த மதுராந்தகன் அச்சமயம் நிமிரென்று

தோன்றி "என் மனைவியைக் கொல்லுவதற்கு நீ யார்" என்று கூறி வாட் போர் தொடங்கினான் இதனால் காலாத்தக கண்டருக்குச் சிறிது திகைப்பு உண்டாவிறது. தம் மகமகனைத் தம் கையினாலேயே கொண்டு தம் குமாரியைக் கைமபெண் ஆக்குவது நியாயமா என்ற ஐயம் அவர் மனத்தில் உதித்து விட்டது அவர் மனத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தினால் தீவிரமாகப் போர் செய்ய முடியவில்லை. யோசித்துக் கொண்டே பின் வரங்கினார் பின்னால் அருவிப் பள்ளம் இருப்பது தெரியாமல் அதில் விழுந்து விட்டார்.

இதையெல்லாம் தட்டுத் தடுமாறிச் சொல்லி முடித்துவிட்டு, "நான் இனி உயிர் பிழைக்கப் போவதில்லை என் முடிவு நெருங்கிவிட்டது என்னை இங்கேயே விட்டுவிட்டு நீங்கள் விரைந்து செல்லுங்கள். சேர நாட்டின் மீதும் சூழ நாட்டின் மீதும் உடனே சோழ சைன்யம் படை எடுத்துச் செல்லட்டும். பொன்னியின் செல்வரை மதுரைக்கு அழைத்துச் சென்று 'சோழ பாண்டியன்' என்ற அபிஷேகப் பெயரைச் சூட்டிப் பட்டம் கட்டச் செய்யுங்கள் இந்த மூன்று காரியங்களையும் உடனே செய்வாவிட்டால், சோழ சாமராஜ்யத்துக்குப் பேரபாயம் உண்டாவது நிச்சயம். மறுபடியும் பழையபடி பாண்டிய ராஜ்யம் தனியாகப் பிரிந்து போய்விடும்! உடனே விரைந்து செல்லுங்கள்" என்று காலாத்தக கண்டர் கூறினார் அவரை இந்த நிலையில் அதாந்தையாக விட்டு விட்டுப் போக நண்பர்களுக்கு மனம் வரவில்லை ஆகையால் இருவரில் ஒருவர் அவரைப் பார்த்துக் கொள்வது என்றும், இன்னொருவர் தஞ்சைக்குப் போவது என்றும் தீர்மானித்தார்கள் இருவரில் வேகமாகக் குதிரை விடக் கூடியவன் வந்தியத்தேவன். ஆதலால் அவனே புறப்பட வேண்டியதாவிறது

(தொடரும்)

பொன்னியின் செல்வன

தொண்ணூறாம் அதியாவாரம்

பொன்மழை பொழிந்தது!

வ

ந்தியத்தேவன் ஆனை
மலைக் காட்டுக்குத்
தான் சென்று வந்த வர
லாற்றைக் கூறி முடித்
தும், குந்தவை அவ
னைப் பார்த்து, "ஐயா!

தீவன் கூறிய வரலாறு
மிக அநியமாயிருக்கின்றது உன்மை
திகழ்ச்சிகள்தானா என்று சந்தேகமும்
சில சமயம் எனக்கு ஏற்பட்டது கதை
புனைந்து கூறுவதில் தாங்கள் கெட்டிக்
காரா என்பதை அறிவேன் அந்நிலை
தாங்கள் அடிக்கடி பேசரை நிற்கதி
மேலும் மேலும் பார்த்து விழித்து விட்டுப்
பேசரைத் தொடங்கியபோது என்று
தெரிய சந்தேகம் மேலும்
அதிகமாயிற்று!" என்றான்

வந்தியத்தேவன் மற்றும்
ஒருமுறை மேலும் மேலும்
பார்த்துவிட்டுக் குந்தவையை

தோக்கினான்

"தேவி! புனைகதை சொல்லுவதற்கு
வேறு இடங்கள் இருக்கின்றன என்று
நான் அந்தச் சாமரத்தியத்தைத் தவனி
டம் இதுவரையில் நான் காட்டிய
தில்லை இடைவிடையே என் பேசரைத்
தடைப்படுத்தாதது வேறொரு காரணம்
உண்டு" என்றான்

"அதுவும் பெரிய இரகசியமா? பெண்
கனிடம் சொல்லக் கூடாதா?" என்று
கேட்டான் குந்தவைப் பிராட்டி.

"வேறு யாரிடமும் சொல்லக் கூடாத
இரகசியந்தான் ஆனால் தாங்கள்
அநுமதி கொடுத்தால் அதையும்
சொல்லுகிறேன்" என்றான் வந்தியத்

அமரர் கஸ்கி

தேவன்

"உண்மையைச் சொல்லுவதற்கு எப்போதும் என்னுடைய அனுமதி உண்டு" என்றான் குந்தவை.

"அப்படியானால் சொல்லி விடுகிறேன் பிறகு என்னைக் கோபித்துக் கொள்வதில் பயனில்லை நான் தங்களிடம் பேசிக் கொள்கிறேன் போது சில சமயம் தற்செயலாகத் தங்கள் வீடுகளில் என் பார்வை பதிந்து விடுகிறது தேவியின் கரிய கண்களில் என்ன அரிய மாயம் இருக்கிறதோ, தெரியவில்லை அது என்னை அப்படித் திகைத்து நிற்கும்படி செய்து விடுகிறது மறுபடியும் சமாளித்துக் கொண்டு பேசுகிறேன்!" என்றான்.

குந்தவையின் இதழ்கள் விரிந்தன கண்கள் குழிந்தன, கண்கள் சிரித்தன

"ஐயா' என்னுடைய கண்களில் அரிய மாயம் ஒன்றுமில்லை, கரிய மாயமும் இல்லை சில காலமாக எமயிடிக் கொள்வதையும் விட்டுவிட்டேன் என்று உடைய கண்களில் தாங்கள் தங்களுடைய உருவத்தைத்தான் பார்த்திருப்பீர்கள் அது தான் தங்களைத் திகைப்பதையச் செய்திருக்கும்!" என்றான்

"தேவி' என்னுடைய உருவத்தை நான் கண்ணாடிகளில் பார்த்திருக்கிறேன் தெளிந்த நீரில் பிரதிபலிக்கப் பார்த்திருக்கிறேன் அப்போதெல்லாம் நான் எந்தவிதத் திகைப்பும் அடைந்ததில்லை" என்றான் வலவலவரையன்

"என கண்களைக் கண்ணாடிகளும் தண்ணீருக்கும் ஒப்படுகிறீர்கள்' கண்ணாடி மயி விடும், தண்ணீர் கலங்கி விடும்!" என்றான் இளவரசி

"கண்ணாடி மயிவினால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்வேன் தண்ணீர் கலங்காமல் பார்த்துக்கொள்வேன் தங்கள் கண்களின் இமைகள் மூடித் திரையிட்டிருக்கின்ற உருவத்தை மறைப்பதை நான் தடுத்து நிறுத்த முடியாதல்லவா?" என்றான் வந்தியத் தேவன்.

"கண்ணாடிக் குவியில் நின்றால்தான் உருவம் பிரதிபலிக்கும் தண்ணீர் கலங்காமல் தெளிந்திருந்தால்தான் உருவம் தெரியும் ஆனால் என் கண்கள் திரி

ந்திருந்தாலும் கண்ணிமைகள் மூடியிருந்தாலும் தாங்கள் என் முன் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தங்கள் உருவம் எப்போதும் என் கண்களில் பொலிகிறது இந்த அதிசயத்தின் காரணம் என்ன வேண்டுமென்றால் சொல்ல முடியுமா?" என்று குந்தவை கேட்டாள்.

வந்தியத்தேவனின் மெய் சிலிர்த்தது திழ்ந்திருந்த குரலில், "தெரியவில்லையே, தேவி!" என்றான்

"தெரியாவிட்டால் நான் சொல்லுகிறேன் தங்களிடத்திலேதான் அப்படி ஏதோ ஒரு மாய மந்திரசக்தி இருக்கிறது சோழ குலத்தைப் பழி வாங்க வந்த வயிர் நெடுசேம கொண்ட நத்தினியின் உள்மாயம் தங்களைக் கண்டு சஞ்சலம் அடைந்து விட்டதல்லவா?"

"சற்று முன் தங்கள் அழுதினுமினிய வராததை கூறி என்னைப் பரவசப்படுத்தினீர்கள் அநேகாசலில், அநகக் கொடிய விஷ நாகத்தின் பெயரை ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"நத்தினியை உள்ளத்தில் நஞ்சுண்டவராய் என்று நான் வேறுதத காலம் உண்டு இப்போது அவளை தினைக்கும் போது எனக்கு அவள் பேரில் இரக்கத்தான் உண்டாகிறது."

"நத்தினியிடம் தாங்கள் இரக்கம் கொள்வது சோழ குலத்தை நாசமாகக் கருதும் ஆவ கால விஷத்திடம் இரக்கம் கொள்வதாகும்"

"ஐயா' சோழ வம்சத்தாருக்குக் குலதெய்வமாகி விட்ட மந்தாமினி தேவியின் மகன் அவன்' என அருமைச் சகோதரன் அருள்மொழியைப் பலமுறை காப்பாற்றிய தேவியின் மகன் அவன்' என தந்தையைச் சகிகாரனுடைய வேலுக்கு இரையாகாமல் காப்பாற்றித் தன்னுடைய உயிரைப் பலி கொடுத்த மாதரசியின் மகன் நத்தினி..!"

"ஆனால் அநகச் சகிகாரனுடைய வேலை எதிர்த துண்டியவன் அவன்' ஆதித்த கரிகாலருக்கு யமனாக வந்தவன் அவன்' வீராதி வீரராகிய பெரிய பழுவேட்டரையரின் மதியை மயக்கிப் பொய்மைபோல ஆட்டி வைத்தவன் "

"பெரிய பழுவேட்டையின் மதியை மட்டுதானா மயக்கினான்' பாரததீபந் திர பலலவன், கதமாறன் முதலியவர் களையும் தன் கைக்குவி ஆக்கிக் கொண்டான்' இவையெல்லாம் தெரிந் திருந்தும் அவனை என்னால் வெறுக்க முடியவில்லை வீர பாண்டியனுடைய மரணத்துக்குப் பழி வாங்கவே இவ்வள வும் செய்தான்' எடுத்த காரியத்தை திறை வேற்றுவதில் வெற்றி அடைந்தான்' வீர மறக் குலத்துப் பெண்' அவள் இப்படி பெல்லாம் பயங்கரமான செயல்களில் இறங்குவதற்கு நானும் காரணமாயிருந் தேன் என்பதை நினைத்தால் வருத்தமா யிருக்கிறது அவளுடைய குழந்தைப் பிரா யத்தில பழையாறையிலிருந்து வீரட்டி யடித்தோம் "

"நல்ல காரியமே செய்தீர்கள் தேவி' தங்களுடைய நெஞ்சிரக்கதின் மித்தி யாக் அவன் சோழ குலப் படை வனுடைய மகள் என்பதை மறந்துவிட் வேண்டாம் வீர பாண்டியனுடைய மகள் சோழர் வீட்டில் வளர்ந்து அத னால் வினைந்த அனாதைப் போதாதா' வீர பாண்டியனுடைய மகளும் இப்படி வளர்ந்து ஆதிதக் கரிகாலரைத் திரு மணம் புரிந்து கொள்ள நோத்திருந் தால் "

"மிக்க தன்மையாக முடிந்திருக்கும் இந்த இரண்டு பெருங் குலங்களின் படைமை தீர்த்து இரு குலமும் ஒரு குல மரவியிருக்கும் ஆளாக அதைச் செய்கி உண்மையாயிருக்குமா?"

"எதைக் கேட்கிறீர்கள், தேவி!"

"நந்தினி வீர பாண்டியனின் மகள் என்பது உண்மையாயிருக்குமா?"

"நந்தினி அவவாறு ஆதிதக் கரி காலரிடம் கூறியதை என காதினால் தானே கேட்டேன் பெரிய பழுவேட் டையரும் கேட்டார் அதுதான் பெரிய பழுவேட்டையரின் மனத்தை அடி யோடு மாற்றி அவரை ரௌதராகாரம் கொள்ளச் செய்தது அதைக் கொடிய வார்த்தைதான் இவ்வரசர் ஆதிதக் கரி காலரின் உயிருக்கும் பயனாக முடிந்தது"

"சிறிது யோசிப்புகள்' கரிகாலன் ய்து பழி முடிப்பதற்காகவே அவன் அவலிதம்

சொல்லியிருக்கலாம் அல்லவா' வீர பாண்டியனைக் கரிகாலன் கோபத் திலிருந்து காப்பாற்ற விதம்பியர்பாது அவனே வேறு விதமாகக் கூறியிருக் கிறான் பெற்ற தகப்பனைக் குறித்துக் 'காதலன்' என்று எந்தப் பெண்ணாவது தன் வாயினால் சொல்லியிருப்பாளா?"

"தேவி' கரிகாலர் அப்போது வெறி கொண்டவராயிருந்தார் அவன் என்ன சொன்னானோ, இவர் என்னவென்று பொருள் செய்து கொண்டாரோ, யாருக் குத் தெரியும்' கரிகாலர் சொல்லியது தானே' அவரே பின்னால் நந்தினி 'என தகப்பன் வீர பாண்டியன்' என்று சொன்னபோது தம்பிவிட்டாரே' மேலும் வீர பாண்டியன் இறந்த பிறகே அவ னுக்கு இது தெரிந்திருக்கலாம் தன் பிறப் பைக் குறித்த உண்மையை அறிவதற்காக நந்தினி என்னென்ன பிரயத்தனங்கள் செய்தான் என்பது தங்களுக்குத் தெரி யுமே' நாளிரவில் அவளுடைய அன னையின் ஆலிசைப் போல் தடித்துச் சுத் தர சோழரைப் பைத்தியம் பிடிக்க அடிக்கவில்லைவா' அதைத் தங்கள் தோழி பார்த்து மூச்சையடைத்து விழவில்லைவா..."

"பாதுளச் சிறையில் மூன்று வருஷ மாக அடைபட்டிருந்த தங்களுடன் வீடு தலை அடைந்த பைத்தியக்காரனை ஆழ வாரக்கடியான பயமுறுத்திக் கேட்ட போது அவன் சொன்னதும் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்..."

"தெரியாமலென்ன' நந்தினிகுடம் அவன் சேகாதானுக்கும் தானே தகப்பன் என்று அவன் கூறினான்..."

"அதுவே உண்மையாகவும் இருக் கலாம் அல்லவா?"

"அப்படியானால், சில சமயம் பொய யும் மிக்க வலிமையுடையதாகிறது அரண்மனைக்குள்ளேயே வளர்ந்து சண் டையென்றால் பயந்து கொண்டிருந்த பழைய மதுராத்தகத் தேவர் தாம் வீர பாண்டியனுடைய மகள் என்று அறித் ததும் எதற்கைப் வீர புகுஷர் ஆகவிட் டார் என்பதைத் தாங்கள் பாரததிருந் தால் பிரமித்துப் போய்குப்பிரிகள் ஒரு முறை சினைப் பழுவேட்டையர் தமது

வயிர்க் காதலால் என தோனைப் பற்றி
னா அதை நினைத்தால் இன்னமும்
அவர் பிடித்த இடத்தில் எனக்கு வலி
புண்டாகிறது அதன்கைய மகா விருடன
தாமெல்லா தம் 'பேராழை' என்று
எண்ணிய பதுராத்தகன் சரி சமமாக
வாட போர் இட்ட காலியை எவ்நாள்
தான் மறக்க முடியாது."

"அதைக் குறித்த தானும் தங்கள்
வாழ்வதையே சந்தேகம் கொண்டாகிறது
என்று சொன்னேன்."

"நம்புவதற்கு அரிதான சம்பவத்தான
தத்தினியின் ஈடு பல்க்கில் பிரயாணம்
செய்துகொண்டிருந்தவனும், பழுவை
டையர்க்கின் பெயரைச் சொன்னால்
நடுத்தெய்வியலனுமான தாம் அறிந்த மது
ராத்தகன் சினைப் பழுவைட்டரை
வருடன வாட போர் செய்வத துணி
வான் என்று யார் தம்ப முடியும்' ஆயி
னும் அது உண்மையில் நடந்தது என
பதை ஆரவாரக்கடியான திரும்பி வந்து
தங்களுக்குக் கூறுவான்."

"ஐயா' தங்கள் தத்தினி தேவியைப்
பார்க்க முடியவில்லையா?"

"அந்தப் பெண் உருக்கெண்ட ராட
ரணியை நான் ஏன் பார்க்க வேண்டும?"

"தத்தினியைப் பற்றி இனி அவ்விதம்
சொல்ல வேண்டாம் என்றைக்காவது
ஒரு தான் தான் அவனைச் சந்திப்பான்
உண்மையில் அவளுக்குப் பத்ததை யார்
என்னும் தீரகசியத்தை அறிவேன்
ஆனால் ஒன்று தெரிந்துகொண்டிருக்க
தத்தினியைப் பற்றி என்னிடம் எதுவும்
தவறாகக் கூற வேண்டாம் அவளுடைய
தகப்பனார் யாராயிருந்தாலும், அவளு
டைய அன்னை யார் என்பதில் சந்
தேகமில்லையல்லவா? அவளிடம் தான்
அன்பு கொண்டவதற்கு அது ஒன்றே
போதும் அதற்கு மேலே இன்னொரு
முகவிய காரணமும் இருக்கிறது "

"அது என்ன காரணம்?"

"தத்தினி தங்களிடம் பிரியம் கொண்
டிருந்தான் அவளுடைய முதலினரை
போதித்ததைத் தங்களிடம் கொடுத்தான்
தந்தைக் கோட்டையில் இருந்து தப்பிச்
செல்வதற்கு உதவி செய்தான் கொள்
ளிடக் கண்ட காலடியை ரவிதாஸன் கூட

டத்தாரிடம் தங்கள் சிக்கிக் கொண்
டிருந்தபோது மறுபடியும் தங்கள்
உயிரைக் காப்பாற்றினான்..."

"கண்டியாக, ஆதித்த கரிகாலரைக்
கொன்ற பாயகரமான பழியை என்
மேரில் கமத்தினான் அதற்காகவே அத
னை சூழச்செய்தான் செய்தான்"

ஏன் அப்படிச் செய்தான் என்று தங்
களுக்குத் தெரியவில்லையா?"

"பாம்பு ஏன் கடிக்கிறது என்பதற்குக்
காரணம் சொல்ல வேண்டுமா? சிறுத்தை
ஏன் பாய்கிறது என்பதற்குக் காரணம்
கூற வேண்டுமா?"

"தத்தினி பிறக்கும்போதே பாம்பு
பாக்கீவா, சிறுத்தையாக்கீவா பிறக்க
வில்லை தங்கள் தான் அவனை அப்
படிச் செய்துவிட்டோம் சந்தர்ப்பங்கள்
அவ்விதம் சதி செய்து விட்டன தங்
களுக்கும் அதற்குக் காரணமாயிருந்தீர்கள் "

"ஐயையா' என் மேரில் ஏன் விண்
யுழி' தான் அவளுக்கு அப்படி என்ன
தீயகு செய்தேன்?"

"தங்கள் அவளுக்கு ஒரு தீயதும்
செய்யவில்லை, அவள்தான் தங்களிடம்
அன்பு கொண்டிருந்தாள்."

"தெய்வமே!"

"புருஷர்கள் சில காரியங்களில்
கண்ணிருந்தும் குட்டாக்களாயிருப்பார்கள்
போலிருக்கிறது ஐயா' இதைக் கேளுங்
கள்' தத்தினியின் உண்மை தங்களுக்குத்
தெரியவில்லை' தான் நன்றாகத் தெரிந்து
கொண்டேன் அத்த தூப்பாக்கியசாலி
உண்மையில் வீர பாண்டியனிடம் அன்பு
கொண்டிருக்கவில்லை, பெரிய பழுவை
டையரிடம் அன்பு கொண்டிருக்க
வில்லை, ஆதித்த கரிகாலனிடம் அவ
ளுக்கு உண்மையான நேசம் கிடையாது
அவர்களிடம் அன்பு கொண்டதாக
நடித்ததெல்லாம் அவள் அரக பீடத்தில்
அமர்வதற்காகத்தான்!"

"இதை தானும் அறிவேன், தேவி!
அவளுடைய கிராதக தெஞ்சில் அந்
புகதச் சிந்தும் இடமே இல்லை"

"அது தவறு, தங்களைக் கண்டபோது
தான் அவள் உள்ளத்தில் உண்மையான
அன்பு உதயமாயிற்று தங்கள் அபிமானத்
தைக் கவரவதற்காக அவள் எதுவும்

செய்யச் செய்தமாயிருந்தான் "

"என் பேரில் இளவரசனாக கொன்ற பழியைச் சுமத்தவும் செய்தமாயிருந்தான் "

"அது எதற்காக? தங்களை என்றென்றைக்கும் சோழ குலத்தாருடன் நட்பும் உறவும் கொண்டாமலிருக்கச் செய்வதற்குத்தான்..."

"அதற்காக என்னைத் தஞ்சாவூர் இராஜவீதிகளின் நாகந்தியில் கழுவிய ஏற்றச் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டான் அதைவிட அவஞ்சுடைய கையில் பிடித்திருந்த கத்தியினாலேயே என்னைக் கொன்றிருக்கலாமே?"

"தங்களைக் கொல்ல எண்ணியிருந்தால் அவ்விதம் செய்திருக்கலாம் அவ்வு ரவிதாஸன் கூட்டத்தைக் கொண்டு தங்களைக் கொல்லச் செய்திருக்கலாம் பேரிய பாழுவெட்டையார் குற்றத்தைத் தன் பேரில் போட்டுக் கொண்டிருந்தால்

டாக, பொன்னிலின் செல்வர் குறுக் கிடந்தாலிடடாக, தங்களை உண்மை யிலேயே கழுவிய ஏற்றக் கூட்டனை பிறப் பித்திருந்தால், ரவிதாஸன் கூட்டத்தார் வந்து தங்களை விடுவித்துக் கொண்டு போய் குப்பாக்கள் தாங்களும் ஒரு வேளை இன்று ஆளும்மலையின் மேல் சோந்திருக்கும் கூட்டத்துடன் கலந்து கொண்டிருந்தாலும் இருப்பார்கள்"

"அத்தகைய விபத்து நேராமல் கட வுள்ளான் என்னைக் காப்பாற்றினார்"

"சோழ நாட்டையும் காப்பாற்றினார் தங்களைப் போன்ற ஒரு வீரரின் சேவை சோழ சாமராஜ்யத்துக்கு நஷ்டமாகாமல் காப்பாற்றினார்..."

"தேவி! சோழ சாமராஜ்யம் மிகத் தாண்டி, ஐந்தாறு லட்சம் வீரர்களின் வாள்களும் வேல்களும் இந்த ராஜ்யத் தைக் கண் போலக் காத்து நிற்கின்றன

தான் ஒருவன் இதன் உதவிக்கு அவ்வளவு அவசியமாவிற்கு முடியாது "

"சோழ நாட்டை நாலாபுறமும் புதிய அபாயங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகத் தாங்களே சொன்னார்கள்."

"அது உண்மைதான். தேவி' ரவிதாஸ னுடைய சூழ்ச்சித் திறன் அதிசயமானது பாண்டிய நாட்டுச் சிங்காதனத்துக்கு உரிமையாளர் இரண்டு பேரை உண்டாக்கி விட்டான். முன்பே ஒரு சிறு குழந்தைக்குக் கொண்டிடக் கனாக் காட்டி பாண்டிய மன்னன் என்று பட்டம் தட்டினான். அதைப் பராவருசன் கெட்டுச் செழியனுடன் இப்போது அம்புஜங்குள நெடுஞ்செழியன் ஒருவனுடன் சேர்த்துவிட்டான்..."

"அது யார் அம்புஜங்குள நெடுஞ்செழியன்?"

"நம் பழைய மதுராத்தகரின் பெயர் இப்போது அதுதான் பாண்டிய அரசுக்கு உரிமை கொண்டாடுவான். 'மதுராத்தகன்' என்ற பெயருடன் இரக்க முடியாதவன். 'சின்னப் பழுத்தேட்டரைவர்' அந்நிப பன்னதில் விழுந்ததும், மனம் உச்சியில் பாண்டியன் அம்புஜங்குள நெடுஞ்செழியன் வாழ்க" என்று எழுந்த கோஷம் அதைப் பெரிய அந்நி விழம் சந்தந்தையும் அடக்கிக் கொண்டு எழுந்தது "

"இம்மாதிரி இரண்டு உரிமையாளரை ஏற்படுத்தி வைப்பதில் ரவிதாஸன் கிட்டத்தாக்குக்கு என்ன லாபம்?"

"ஒருவனுக்கு ஏதாவது சோழநாடு இன்னொருவன் கையில் இருக்கட்டும் என்று தான் ஒருவனுக்குக் கொண்டு இல்பதை அரசன் மகிழ்ச்சி உதவியைப் பெறவும், இன்னொருவனைக் கொண்டு சோமன்னனின் கூட்டுறவைப் பெறவும் அக்கூட்டத்தார் முயற்சி செய்வார்கள் "

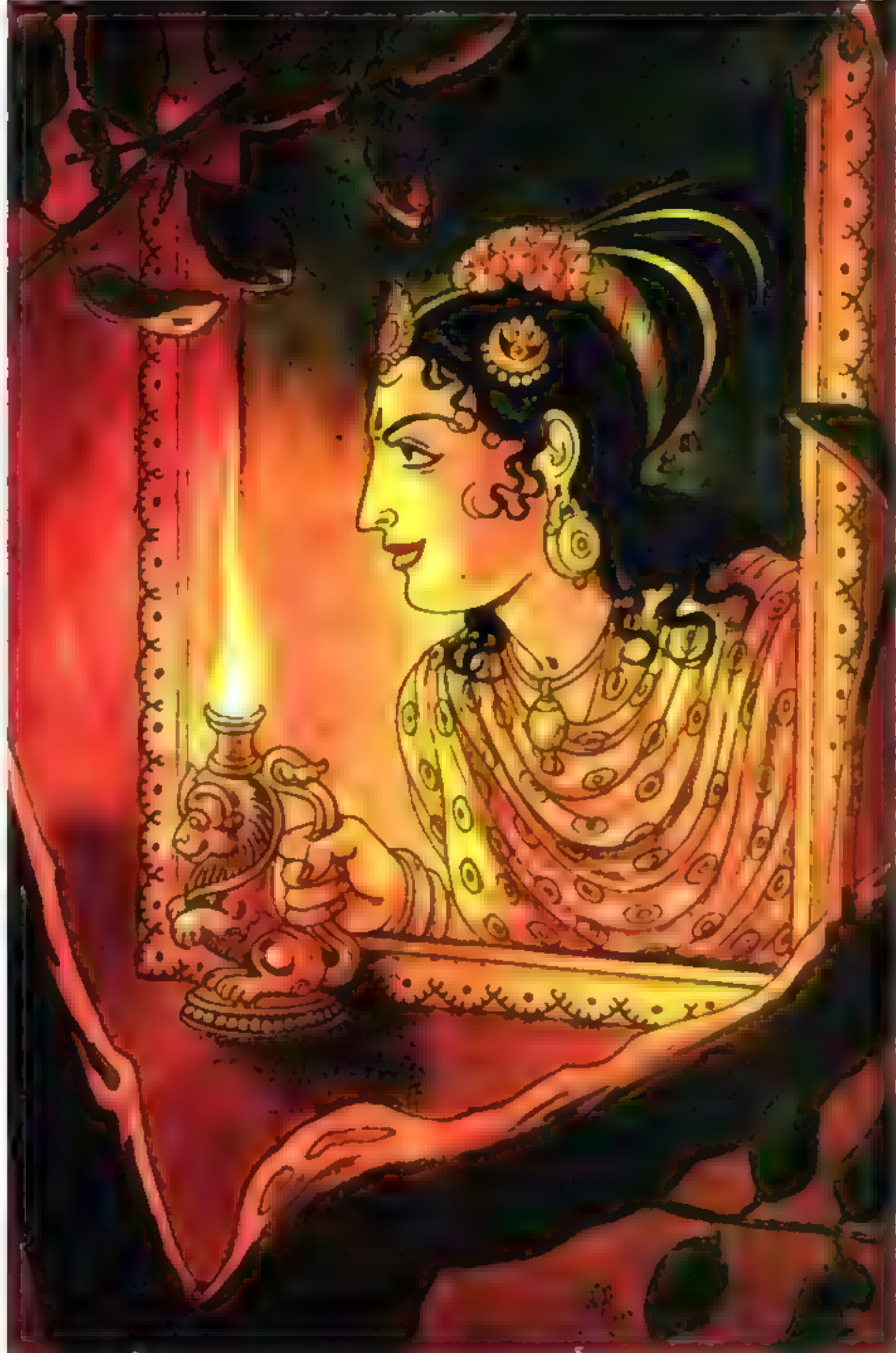
"ஐயா' என சகோதரனும் தாங்களும் சேர்ந்து சிறி செயது உததமச் சோழர் தலைமையில் மணி மருடததைச் சூட்டினார்கள் உததமச் சோழருக்கு நீங்கள் பெரிய நன்மை செயதுவிட்டதாக நான் கருதவில்லை தற்சமயம் சோழ, சாமராஜ்யத்தின் பாரததை வலிப்பது அவ்வளவு எளிய காரியமாகத் தோன்றவில்லை "

சோழ சாமராஜ்ய பாரததை வலிப்பது தற்சமயம் மிகப் பிரயாசையான காரியத் தான். ஆனால் அதை உததமச் சோழர் தாங்கப் போகிறார்' அவர் தமது அண்ணகரு உதவியாக ஆவயத்திருப்பணியில் ஈடுபட்டுக் காலை வழிக்கப் போகிறார் சோழ சாமராஜ்யத்தைத் தாங்கப் போகிற வரும் பாதுகாக்கப் போகிறவரும் நங்கள் தம்பி அருளமொழித் தேவதான "

"அது உண்மையான அருளமொழிக்கு அருகு ஆற்றலும் உண்டு ஆனாலும் அவன் பிரயதத்தில் சிதியவன், அதுபவம் இல்லாதவன் சோழ சாமராஜ்யத்தைத் தாங்கி வந்த இரண்டு பேரும் வயித் தாண்டிப் பட்டியு? அதோகன - போய் விட்டார்கள் பெரியவர் தம்மை விட்டே வேறு விட்டார்' தாங்கள் சொல்வதைப் பாரததால், சின்னப் பழுத்தேட்டரைவர் பிழைத்து வருவதும் துடவம் என்று தோன்றுகிறது "

"அவர் பிழைத்து வந்தாலும் இராஜ்யத்துக்குப் பயன்பட மாட்டார் தமது மகனையும் மருமகனையும் தினைத்து சேர்ந்து கொண்டிருப்பார்..."

'சம்பவநாயகம் அந்த நிலையை அடைந்துவிட்டார் சில தினங்களில் அவருடைய சௌந்தம் உடலும் சோர்ந்து பலவீனமடைந்து விட்டன மனையமான முன்னம் முதலியவர்கள் தமது பேராகனில் ஒருவன் இருந்து இன்னொருவனுக்குப் பட்டமில்லை என்று ஆனதும் அவரும் அடிப்பாடு தளர்ந்து போனார் கொடும் பாண்டிய பெரிய வேளாளர் மனம் ஒரு தினையிலில்லை அருளமொழி முடிசூட்டிக் கொள்ளப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்து கடைசி நிமிஷத்தில் தம்மை ஏமாற்றி விட்டதை அவரால் மனனிக்க முடியவில்லை வானதியை அருளமொழி மன்னத்தில்கூட அவருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை இயிமேல் இராஜ்ய விவகாரங்களில் தாம் தலை நிழல்தலைமையென்றும் கொடுமபாண்டிய ஆவயத்திருப்பணி செய்யப் போவதாகவும் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார் கடமபூர் மான்கையில் நடந்த சதிக்கூட்டத்தில் கூங்கு கொண்ட மறை சிறை சாகன அன்னவரும் அவர்கள் மூன்று

நினைக்கக் காரியம் வேறாக முடிந்தது பற்றி வெட்கி மனங் குன்றிப் போனார் கள் ஐயா' அருளமொழிக்கு உதவி செய யத் துணைவர்கள் வேண்டும் வான வலி - தோள் வலியுடன் அறிவுத் திறமை யும் வாய்ந்த உற்ற தண்பர்கள் அவனுக்கு வேண்டும்."

"நல்லவேளையாகப் பலலவப் பார்த்தி பேந்திரர் இருக்கிறார்!" என்று சொன் னான் வந்தியத்தேவன்

"அவருடைய துணை வலியும் அருள மொழிக்குக் கிடைக்கும் என்று சொல் வதற்கில்லை அவரை ஊரை விட்டு அனுப்பி விட்டு உதவும் சோழருக்கு முடி குட்டியதில் அவருக்குக் கோபம் அதைக் காட்டிலும், அருளமொழி தன் அந்தரங்கத் தோழராகத் தங்களைப் பாவிப்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை."

"அவருடைய கோபத்துக்கு தீயாயம் இருக்கிறது சோழ குலத்துக்கு அவர் எவ வளவோ தோண்டு செய்திருக்கிறார் நானோ புதிதாக வந்தவன் அவரிடம் நான் வேணுமானால் மன்னிப்புக் கேட் டுக் கொள்கிறேன்."

குத்தவை சிறிது யோசித்துவிட்டு, "அது எரிகிற தீயில் என்னெய் விட்டது போலாகும்" என்று கூறி னான்

"பார்த்திபேந்திரர் மகா வீரர், அவரைச் சமாதானப் படுத்துவதற்கு வேறு வழி இல்வையா" என்றான் வந்தியத் தேவன்

"அவரே அந்த வழியைக் குறிப் பிட்டார் என் தந்தைவிடமும்தான் வந்து விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்..."

"பார்த்திபேந்திரர் பலலவருடைய விருப்பத்தை திறைவேற்றச் சக்கரவர்த்தி மறுத்திருக்க மாட்டார்..."

"ஆனால் அது சக்கரவர்த்தியைப் பொறுத்தலவ அவருடைய மகளைப் பொறுத்தது அவருடைய மகன் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டான்' ஆம், ஐயா! சிவாலயத்துக்கு மலர் எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவர் திடீரென்று சிவகாதனம் ஏறி மணி மகுடம் சூழக் கொண்டதைப் பார்த்துப் பலலவருக்கு

தோன்றலுக்குப் பொறுக்கவில்லை கடலில் படகு விட்டுக் கொண்டிருந்தவன் சிவகாதனம் ஏறியதும் அவருக்குச் சிக்க வில்லை பழைய பலலவ நாட்டுக்குத் தன்னைச் சுதந்திர மன்னனாகக் கிவா சாஸனம் எழுதும் உரிமை அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்..."

"ஆகா' அது எப்படிக் கொடுக்க முடியும்' சோழ ராஜ்யத்தைச் சின்னா பின்னப் படுத்துவதாகும்லவலா?"

"அந்த உரிமை கொடுக்க என் தந்தை சமமத்ததுவிட்டார் அதனுடன் பலலவ குமாரா திறகவில்லை. முன்னொரு சமயம் பலலவ அரச குமாரி சோழ குமாரன் ஒரு வனை மணந்து கொண்டாளாம். அதற்கு ஈடாகச் சுதந்திர சோழரின குமாரியைத் தமக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரினார்"

தைக் கேட்டதும் வந்தியத் தேவனின் முகம் மிகக் மனவேதனைையைக் காட்டியது. அதை மறைத்துக் கொள்வதற்காக அவன் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான்

குத்தவையின் முகம் புன்சிரிப்பால் மலர்ந்தது வேண்டுமென்றே அவன் மேலை ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தான்

சொற்ப பொறுத்து வந்தியத்தேவன் "அதற்குச் சக்கரவர்த்தி என்ன விடை கூறினார்?" என்றான்.

"அதற்குச் சக்கரவர்த்தி எப்படிப் பதில் கூற முடியும்' அது அவர் மகள் விருப்பத் தைப் பொறுத்ததல்லலா' சக்கரவர்த்தி தம் மகளைக் கேட்டார்..."

"சக்கரவர்த்தித் திருமகன் அதற்கு என்ன பதில் கூறினார்?"

'பார்த்திபேந்திரனைக் கைப்பிடிக்கச் சமமதமில்லை என்று சொல்லி விட்டார்"

"ஏன்' ஏன்" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்ட குரலில் அடங்காத ஆர்வம் ததும் பியது

"சக்கரவர்த்தித் திருமகன் காரணம் எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்' இருத் தாலும், ஒரு காரணம் கூறினான் தெய்வப் பொன்னி ததி பாயும் புனல் தாட்டை

விட்டு, வெளிநாட்டுக்குப் போக விரும்பவில்லை என்று கூறினான்.

“அது ஒன்றுதான் காரணம்?”

“வேறு காரணமும் இடக்கலாம் அதில் சிறத்தை உள்ளவர்களுக்கு அல்லவா சொல்ல வேண்டும்” ஏனோ தானோ என்று கேட்பவர்களிடம் எதற்காகச் சொல்ல வேண்டும்?” என்றான் குந்தவை.

“தேவி! அளவில்லாத சிறந்தவுடனும் ஆர்வத்துடனும் கேட்கிறேன்.”

“அவ்வளவு சிறந்ததும் ஆர்வமும் உள்ளவர்கள் தாங்களாகவே அதைத் தெரிந்து கொள்வார்கள் அவர்களுக்கும் சொல்லத் தெரிய வேண்டியதில்லை.”

குந்தவையின் முகத்தை அப்போது தான் முதன் முதலில் பாப்பவன் போல வந்தியத்தவன் பார்த்தான் மின்னலை மின்னல் தாக்கியது அஸையோடு அஸ்வ மொதியது சொக கம் பூமிக்கு வந்தது மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் ஆயிற்று.

விழக்கோனத்தில விஷம்ப புளசிரிப் புடன குந்தவை “ஒரு பெண்ணின் மனத்தில் உள்ளதை அறிவ முடியாமல் அவள் வாயினால் சொல்ல வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் ஆண் மகளைப் பற்றி என்னவென்று நினைப்பது” சோழ சாம் ராஜ்யத்தின் படைவர்களுடைய தந்திச் சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் அவர் அந்தது கொள்ள முடியும் என்று எவ்விதம் எதிர்பார்ப்பது” என்றான்.

வந்தியத்தவன் சற்று நேரம் மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டு, “தேவி! பழம் பெரும் பல்லவ குலத்தில் வந்த பாரதநிபந்தினை கோரிய அந்த கோரிக்கையைத் தங்க வதற்கு ஒரு குடிசை திறவும் இல்லாத அதாவது வாலிபன் ஒருவன் வெளிவிட்டால், அதைப் பற்றிச் சக்கரவர்த்தி என்ன நினைப்பார்?” என்றான்.

“அவர் என்ன நினைத்தாலும், தம் மகளுடைய விருப்பம் என்னவென்று கேட்பார், அதன்படியே பதில சொல்லுவார்.”

“தேவி! சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரி என்ன பதில் சொல்லுவாள்?”

“இப்படிச் கூறி வளைத்துக் கேட்குக்

கஷ்டப்படுவானேன்? சக்கரவர்த்தியிடம் தேரில் கேட்கப் பார்த்து விடலாமே” பதிக உடனே தேரிந்து விடுகிறது” என்றான் குந்தவை.

“அது எப்படிக் கேட்க முடியும்? பழம் முதல் வேங்கி வரையில் ஒரு குடை தீழலில் ஆனம் மன்னர் மன்னரின் திரு மகளைத் தனக்கு மணம் செய்து கொடுக்கும்படி ஊதம் பேருமில்லாத வாலிபன் - உறைய உறவினா அற்ற அதாவது சிறுவன் - எப்படித் துணிந்து கேட்க முடியும்?” என்றான் வல்லவரையன்.

“வாணர் குலத்தில பிறந்த வீரர்களு இவ்வளவு தளையக்கம் எங்கிருந்து வந்தது? முதன் முதலில் தாங்கள் என்ன பார்த்தப்போது தங்கள் குலப் பெருமை பற்றிக் கூறியதை தான் மறந்து விடவில்லை சேர சோழ பாண்டியர்களின் அரண்மனைகளில் ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தால், அக் குழந்தையின் மாப்பு அகலாமல் தூதால், மாவலிவாணனின் பெயர்கள் எல்லாவற்றையும் அந்தக் குழந்தையின் மாப்பில் எழுதலாம் என்று அரசிமாதாள் களிப்படைவார்கள் என்றார்கள் வாணர் குல மன்னரின் அரண்மனை வாசலில் முவேந்தர்களும் காத திருப்பார்கள் என்றும், புலவர்கள் அம் மன்னரிடம் பெற்றுப் போகும் பரிசு களைப் பார்த்து, ‘இது என் குதிரை’ இது என் யானை இது என் கிரீடம், இது என் குடை” என்று அவர்கள் பேசிக் கொள்வார்கள் என்றும் சொன்னார்கள் அவ்வாறு பெருமையடித்துக் கொண்டவர் இவ்வளவு அடக்கம் கொண்டவரானது ஏன்?”

“தங்கள் தம்பியின் சிநேகததான் அதற்குக் காரணம் பழைய குலப் பெருமையைக் கூறிச் சிறப்படையப் பாப்பதை அதுன்மொழிவாமர் வெறுக்கிறார் சூரிய குலத்தில் தோன்றியவர்கள் என்றும், கரிகால் வளவன் வம்சத்தினர் என்றும், விஜயாலயச் சோழரின் பேரரின் பேரர் என்றும் பெருமையடித்துக் கொள்வதை நினைத்து அவர் சிரிக்கிறார் ஒத்தான் அவர் என்னிடம் சொன்னார் தெரியுமா? என் குலத்து முன்னோர்கள் இதுவரையில் செப்புப் பட்டயமும்

சொசாஸனமும் எழுதுவதும் போதெல்லாம் சூரிய வம்சத்தின் குதும் மறுத்திசை சோழனின் குதும் சிவச் சகலவாத நியமித்தது தொடங்கி எழுதச் செய்து வந்திருக்கிறார்கள் நான் அரசு பிரிவு ஏறினால் இந்த வழக்கத்தை மாற்றி விடுவேன் நான் எழுதுவதும் சொசாஸனங்களிலும் செப்புப் பட்டங்களிலும் நான் சாதனை செய்த காரியங்களை மட்டும் பொற்குடி செய்வேன் அப்போது அச்சாஸனங்கள் புனைத்துனாகனா என்ற ஐயத்திற்கு இடத்தாத செய்கிறதாயாக விளங்கும்' என்றார் தேவி' நானும் அவருடைய கருத்தை ஒப்புக்கொண்டேன் பழைய குடிப் பெருமை பேசுவதை விட்டுவிட்டு உறுதி கொண்டுள்ள தங்கள் தருவதாயிடம் சென்று என பழைய குடிப் பெருமைகளைக் கூறித் தங்கள் காய்விடிகளும் பாக்கியத்தைக் கோர மாட்டேன் அருளமொழி வாய்நட நானும் இதைச் சோழ சாமராஜ்யத்தின் மேலானவர்களுக்கான ஆயுளை அப்பணித்திருக்கிறோம் வடக்கே விந்திய பாவதத்திலும் தெற்கே தீர்க்காண மலையிலும் மேற்கே கடல்தே தீவிலும் கிழக்கே கடல்களுக்கு அப்பாலான சாவகத்திலும் கடலாத்திலும் காயப்போலத்திலும் புலிக்கொடியையப் பறக்கச் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறோம் நாவகன் போகொண்ட, காரியங்களை ஓரன்வென்று சாதித்த பிறகு கந்தாசோழ சகலவாத நியமித் தென்று "இதோ நான் அணிந்து வந்திருக்கும் வெற்றி மாலைகளைத் தங்கள் தருகமுாரியின் கழுகுதிலுட் அதுமதி கொடுங்கள் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டேன் இவ்வகைகதச் சென்று மகிந்தனை வென்று பாண்டியன் மருதத்தையும் இந்தியன ஹாரத்தையும் கொண்டு வந்து இவ்வரசியின் முன்னால் வைப்பேன் வைத்துவிட்டு, 'தங்கள் திருக்காதையை பிடிப்பதற்கு நான் தகுதியுள்ளவனானால் அந்த பாக்கியத்தை எனக்கு அளியுங்கள்' என்று பெருமையோடு கேட்பேன்

"ஐயா! தங்கள் தீர்மானத்தை நான் பார்ப்பேன் தங்களுக்குத் பார்த்து

பேர்திர மனப் போக்குகதும் உன்ன மேற்றுள்ளவர்களைக் கண்டு விவந்து மகிழ்கிறேன் ஆனால் ஆன பின்னையாகிய தாங்கள்தான் இவ்வாறெல்லாம் செய்வாய் வெற்றிகளையும் சாதனைகளையும் கொண்டு வந்து சமர்ப்பிக்கலாம் அவரவர்களுக்கும் பெருமையையும் பெண்ணையப் பிறத்தவர்களுக்கு இவை ஒன்றும் சாததியாகினை அவர்களுக்குத் தேவையும் இல்லை அரசுக்குத்தப் பெண்களுக்குச் சுயமவரம் நடத்தும் வழக்கம் நடத்ததில் வேறு காலம் இருந்து வந்தது இப்போது ஏனோ மறைத்துவிட்டது ஐயா' எனத் துளை எனக்கு ஒரு சுயமவரம் நடத்தி அதற்கு இந்தப் பார்த்த பார்த்த தேர்திதுள்ள அத்தனை அரசருமாரர்களையும் அழைத்திருக்கிறோம் என்கையினுள்ள மாலைகளை அவர்கள் வாய்நடய கழுகிலும் போடபுருகம் மரட்டேன். தருகைக் கோட்டை யின்தது தயி ஒடி வந்து பழையான்ற ஆலய பட்டின் துணையுடன் ஓடமேறி ஓடையைக் கடத்து அரண்மனைத் திட்டத்திற்குத் புத்தது எனனைத் தன்மையில் சந்தித்த அநாதை வாலிபர் அத்தனை அரசருமாரர்களுக்கு மதையில் எய்கையாவது இருக்கிறார் என்று தெரிவேன் அவருடைய கழுகித்தேதான் என்கையினுள்ள சுயமவர மாலைகளைப் போடுவேன்!"

விநதியத் தேவனுடைய செலிகளில் ஆயிரம் கின்னிகள்கள் ஒலித்தன. வானத்திலிருந்து போன மழை பொழிந்தது தனிகவரம் மகாகளும் குறுகிய மாவகளைச் சூழிய வானப்பட்டுப் பூச்சிகள் இருகளை விரித்து நடனம் புரித்தன.

நான் கூறியது தங்களுக்குப் பிடிக்க விலகலையா?" என்றான் குத்தவை

ஹராயக கேட மாகள் நான் விழித்திருக்கிறேன் என்கையில் விழித்ததெல்லாம் உண்மையா, அல்லது கனவு காண்கிறேன் என்று சோதித்தேன் கனவு காணவில்லை உண்மைதான் என்று தெரிந்துகொண்டேன் பாரகடலைக் கண்டது தேவர்கள் அபுத்ததை

அடைத்தார்கள். அதை அருகதி அமரராவார்கள் என்று கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஆகவே இப்போது கறிய மொழிகள் எவ்வளவு அமுதமுண்டவனாகச் செய்துவிட்டன, எனக்குப் புதுயிர்ப் பளித்ததுவிட்டன!"

அந்தனை அப்போது "ஐயா" என்று மாதந்திரம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் தங்கள் போதுமிடங்களில் எத்தனைப்போ அபாயங்களுக்கு உட்பட்டவர்கள் எவ்வளவுபோ போகுகளங்களில் போர் செய்வார்கள் பணவர்கள் வந்தால் குழ்ச்சியாக தங்களை மேலாகும் அனுப்ப முயற்சி செய்வார்கள் அப்படி ஏதாவது தங்கள் உயிருக்கு அபாயம் தோன்று விட்டால், இந்தக் கொட்பெருமை வாய்ந்த கோழி தலத்தில் பிறந்த ஓர் இனவாதி கலியாணம் ஆவதற்கு முன்னாலேயே கைப்பெண் ஆவான்' இந்த மரந்து விடாது" என்றான்.

இதில் அப்படி ஒன்றும் தீர்ச்சியாக தோன்று தவறாமல் அழகமுண்டு அமரனாகி விட்டேயே' எனக்கு இவ்விடமும் இவ்வளவு' கன இதுள் குழந்தை வளர்த்தாங்களில் காற்றும மழையும் கடுகிப்பெய்து தான் திசை தெரியாமல் தடுமாறும் சமயங்களில், தங்கள் அக்காட்டு மத்தியில் உள்ள வீட்டில் புகைகளைக்கு அருகில் விளக்கொறி வைத்துக் கொண்டு எனக்காகக் காத்திருப்பார்கள். அந்த நினைவு எனக்குத் தெரியாமல்தான் காற்று மழை கனரத்தகாரத்தில் இருந்து தப்புவதற்குத் துள்ளிச் செய்யும் அவை கடலின் தடுவிலுமாக கலத்தில் ஏறி தானும் வாய்ம மாதிரி கண்களும் மறந்து திகுத்த தெரியாமல் மதி மயங்கிக் கதி கலங்கி திரும்பிப்போது ஸ்பந்திவி மண்டலத்தின் அடியில் என்றும் நினைத்து நின்று கட்டா விட்டு வழிகாட்டும் துருவ நட்சத்திரமாகத் தங்கள் ஒளி விகிதங்கள் தான் திசை அறிந்து என மாககலத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தேன். கிறகளை ஓரதுப் பாறைகளில் மாடிகளைப் போன்ற போலிகள் தாக்கிக் கட்டி கொத்தன்துக் கொண்டிருக்கும் இவ்வு திரைகளில் கலங்களை விளக்கவிடுத்து வரும் உயிராகவும் ஒளியாகத் தங்கள் பிரகாசிப்பார்கள்.

அந்தப் பிரகாசத்தைக் கொண்டு என் படகு பாறையில் மோதாமல் களையில் கொண்டு வந்து சோப்பென் புல்லும் பூவாய் மண்ணுமாக அண்டமான பாலைவனப் பிரதேசத்தில் வடவைக களை எனக் கொளுத்தும் வெளியில் அண்ட பிழம்பென்சு கட்டிப் போகக்கூட மண்ணின் தாது தாக்கத்தினால் நா உலர்ந்து விடா வைக்கார்கள் வறண்டு தவித்துத் தந்தன்களும் தீயங்களில் தென்னை மரங்களும் திசை கதல்களும் குழந்தை ஸ்பந்தி கவரமாகத் தங்கள் எனக்குத் தெரியும்கள் இதில் இந்த விரிந்து பாதை கைத்திட தான் எவ்விதப் பாவனாவும் எத்தனை கஷ்டங்களுக்கு உட்பட்டாய் ஒருதான் கட்டாயம் தருமீ வந்தேன் தருமீ வந்து தங்களைக் கட்டிப் பாதை மணந்து கொண்டேன் இந்த என் மனைவியை நினைவேனும் வாயின் என்னை யமன் தெருங்க மாட்டான். அழகமுண்ட அமரனாக இருப்பேன்"

வலிதம் வந்தியத்தேவன் தன் வாழ்க்கையில் என்றும் பேசு அறியாதவாறு பேசிவிட்டு உட்காராதான். இன்னையிரட்டி மெய்யறந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் கந்தான் இந்த வாதனை களைவெல்லாம் இந்த வீரன் முதல் முறையாகத் தன்னிடம் சொல்லவில்லை. இவ்வளவு எத்தனை எத்தனைப்போ ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட யுகயுகாதங்களில் எவ்வளவுபோ தான் இதைச் சொல்லியிருக்கதை இவ்வளவு கட்டி தப்பாதவாறு அவருக்குத் தோன்றியது. இந்தச் சித்தப் பாவையின் வந்திரை எதப் பற்றி அவன் சித்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது "அக்கா' அக்கா" என்ற வானதிலின் குரல் கேட்டது.

இருவரும் திருமயிப் பார்த்தார்கள். வாஸ்தி வந்தது அவர்கள் அருகில் வந்து, "அக்கா' இவருக்கு ஓர் அமரர் ஒன் வந்திருக்கிறது மணிமேகலைவன் தமையன் கந்தமாறவிடமிருந்து வந்திருக்கிறது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒன்றையே நீட்டினான்.

(தொடரும்)

அநுபவிக்கடும்' அதற்காக அவள் பேரிலும் எனக்குக் குறை இல்லை, தங்கன் பேரிலும் குறை இல்லை மகிழ்ச்சிதான் ஆனால் தங்களுடைய திருமணத்துக்கு நான் குறிப்பிடும்போது மட்டும் நல்ல சோதிடராகப் பார்த்து நான் குறிப்பிடச் செய்யுங்கள்!" என்றான்

"குடத்தை சோதிடரையே நான் வைக்கச் சொன்னால் போகிறது' தங்களுக்கெல்லாம் அவரிடத்திலே தானே நம்பிக்கை!" என்று வானதியைப் பார்த்துச் சொன்னான் வந்தியத் தேவன்

வானதி கலீர் என்று சிரித்துவிட்டு இளைப்பாடடிவை நோக்கி, "அக்கா! இவர் குடத்தை சோதிடரைப் பற்றிச் சொன்னதும் ஒரு விஷயம் ஞாபகம் வந்திருது!" என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் கைகலவையைச் சிரித்தான்

"எதை நினைத்துக்கொண்டு சிரிக்கிறாய், வானதி! உன் வயிற்றிலே பிறக்கப் போகிற பிள்ளை மூன்று உலகத்தையும் ஆளப் போகிறான்' என்று அந்த ஜோசியர் உளறினாரே, அதை எண்ணிச் சிரிக்கிறாயா!" என்றான் குத்தவை

"அதை ஏன் உளறல் என்கிறீர்கள், தேவி! அந்த ஜோசியம் பலிக்கப் போகிறது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்

வானதி தன்னைப்பற்றியாமல் ஏற்பட்ட கச்சத்தில் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டாள் பிறகு, "அக்கா! நான் ஒன்று சொல்ல வந்தால், தாங்கள் பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்புகிறீர்களே! குடத்தை சோதிடரிடம் நான் 'இளைப்பாடடிக்குத் தகுந்த கணவர் எங்கிருந்து வரப் போகிறார்' என்று கேட்டேன் 'இந்த நிமிஷமே ஆகாசத்திலிருந்து வந்து குதித்தாலும் குதிப்பார்' என்றார்

ஜோசியா மறுநிமிடம் இவர் ஜோசியருடைய சீடனுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டே, உன்னை வந்து குதித்தா' அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்துச் சிரித்தேன்!" என்றான்.

குந்தவை பொங்கி வந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு கணக்கீடு கோபத்துடன், "பொய்யும் உன் விளையாட்டு! அவசரமாக வந்திருக்கும் ஒலையை இவர் படிக்கட்டும்!" என்றான்.

வந்தியத்தேவன் ஒலையைப் படித்தபோது அவனுடைய முகத்தில் தோன்றிய கவலை துறியை இரண்டு பெண்மணிகளும் கவனித்தார்கள்.

"என்ன சேதி? கத்தமாறன் என்ன எழுதியிருக்கிறான்?" என்று இளைப்பிட்டுப் பூர்வத்துடன் கேட்டான்.

"தாங்களே படித்துப் பாருங்கள்!" என்று வந்தியத்தேவன் ஒலையைக் குந்தவையிடம் கொடுத்தான்.

ஒலையில் பின்வருமாறு எழுதி விடுத்தது.

"என அருமைத் தோழனாகிய வலவ வரையன் வந்தியத்தேவனுக்கு, நான் உனக்குச் செய்த குற்றங்களையும் இழைத்த அநீதிகளையும் மன்னித்து விட்டு, என சகோதரி மணிமேகலையைக் கடைசி முறை பார்ப்பதற்காக உன்னை புறப்பட்டு வந்து சேரவும் இனக்கு சம்பவவரையன் கத்தமாறன்.

"குந்தவை அனைப் படித்துவிட்டு, "ஒருவிதத்தில் இது நல்ல செய்திதான் மணிமேகலை அகப்பட்டு விட்டாள் என்று தெரிகிறது!" என்றான்.

"அது என்ன? மணிமேகலை எங்கே போயிருக்கிறாள்?" என்று வந்தியத்தேவன் விசம்புடன் வினாவினான்.

"மணிமேகலையைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றுமே தங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியாது! தங்களைக் கேட்கவே எண்ணியிருக்கிறேன்."

"கூனும் சொல்ல விருமபிள்ளை ஆனால் இவ்வளவு கல நெருக்கடன் அவளைப் பற்றி விசாரிக்காமலிருப்ப

பவரிடம் எப்படி அவன் பேச்சை எடுப்பது என்று தயங்கினேன்."

"தேவி! மணிமேகலை விஷயத்தில் நான் கவனஞ்செய்தவது எப்படி? அவளைப் பொறுத்த வரையில் நான் இறந்தவனாகி விட்டேன் அல்லவா?"

"இல்லை, அவளுக்குத் தாங்கள் இறந்தவராகவில்லை இறவாத வரம் பெற்ற அமரராகி விட்டீர்கள்!"

"போகட்டும், இப்போதாவது மணிமேகலையைப் பற்றிச் சொல்லுவாள்."

"சொல்லுவதற்கே வருத்தமாயிருக்கிறது. செம்பியன்மாதேவி, மணிமேகலை தம்முடன் இருக்கட்டும் என்று எவ்வளவோ சொன்னார் சம்பவவரையர் அதற்கு இணங்கவில்லை கத்தமாறன் எலையைப் பாதுகாப்புகுப் போய்விடுவான் என்றும், தம் புதலவி யாவது தம்முடன் இருக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தி அழைத்துச் சென்றார் கடம்பூர் மானிகை எரித்து போய் விட்ட படியால் பாலாற்றின் வடகரை யில் புதிய மானிகை கட்டிக் கொள்ளச் சக்கரவர்த்தியின் அனுமதியும் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார். வழியில் வீர நாராயணபுரத்துக்கு அருகில் இரவு நேரத்தைக் கழிப்பதற்காகக் கூடாரம் போட்டுக் கொண்டு தங்கினார். மறு தாள் பொழுது விடித்து பார்த்தால் மணிமேகலையைக் காணவில்லையாம். ஒருவேளை இங்கே நிகுமபி ஓடி வந்து விட்டார்களோ என்று பார்ப்பதற்காக ஆள் அனுப்பினார் இங்கே வரவில்லை என்று சொல்லி அனுப்பினோம் அது முதல் எங்களுக்குக்கெல்லாம் ஒரே கவலையாக இருந்தது ஒருவேளை வீர நாராயண ஏரியில் விழுந்தது உயிரையே மாய்த்தது கொண்டிருப்பானோ என்று நினைத்து நினைத்து வருத்தினோம் தாலா திசையிலும் ஆள்கள் தேடிக்கொண்டிருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தது கத்தமாறனுடைய ஒலையிலிருந்து மணிமேகலை இருக்குமிடத் தெரிந்து அவளைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

"அவளை நான் போய்ப் பார்ப்பதி

லேதான் என்ன பயன்' என்னவென அவன் தெரிந்து கொள்ளப் போவதில்லை" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

'இத்தாலும் தாங்கள் அவசியம் போக வேண்டும் 'கடைசி முறையாக' என்று கத்தமாறன் எழுதிவிடுகிறான் அதன் பொருள் என்னவோ தெரிய வில்லை" என்றான் குத்தவை.

'அக்கா' இவர் கொஞ்சமும் சவு இரகசியம் அறவா மணிமேகலைவிட அன்புக்குக் கொஞ்சமும் பாததிரமில்லாதவா ஒவ்வொரு அன்புக்காகப் பெரிய சாமராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்கிறார்கள் இவரோ ஒரு பிரயாணம் செலவதற்குக் கூடத் தயங்கிறார்" என்று வானதி ஒரு போடு போட்டாள்.

வந்தியத்தேவன், "இளவரசி' உலகத்தின் இராஜ்யங்கள் கொஞ்சமாகத்தான் இருக்கின்றன ஆகையால் அன்புக்காக இராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்கிற காரியம் சிலரால்தான் முடியும் ஆனால் முதலில் தாங்கள் கூறியது உண்மையான மணிமேகலைவிட அன்புக்கு நான் சிறந்த தந்தியில்லாதவன் தெய்வத்தின் மீதும் வைக்க வேண்டிய காதலை அவன் என்னிடம் வைத்துவிட்டான் நான் தேவனல்ல, குற்றம் குறைகள் உள்ள சாதாரண மனிதன். மணிமேகலைவிட அன்புக் கடவுளுக்கு அப்பாண்டாக வேண்டியது" என்றான்.

இத்தாலும் தாங்கள் ஒரு தடவை அவனைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தவதில் தவறு ஒன்றுமில்லையே கத்த மாறனும் கடைசித் தடவையாக' என்று தானே எழுதிவிடுகிறான்" என்றான் இளையபிராட்டி குத்தவை.

"நான் போக மாட்டேன் என்று சொல்லவில்லையே' போவதில் பயன் உண்டா என்றுதான் சந்தேகிக்கிறேன் நான் அவளுக்கு இறந்து போனவன் ஆயிற்றே என்று தயங்குகிறேன் ஆயினும் 'கடைசித் தடவையாக' என்று கத்தமாறன் எழுதிவிடுப்பதின பொருள் தன்றாக விளங்கவில்லை அப்பறம் அவனைப் பாரகக்கூடாது என்று கட்டுப

பாடு விதிக்கப் போகிறான் என்பது அவ்வது புத்த மந்ததாரின் கனவா மாடத்தின் அவனைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடப் போகிறான்"

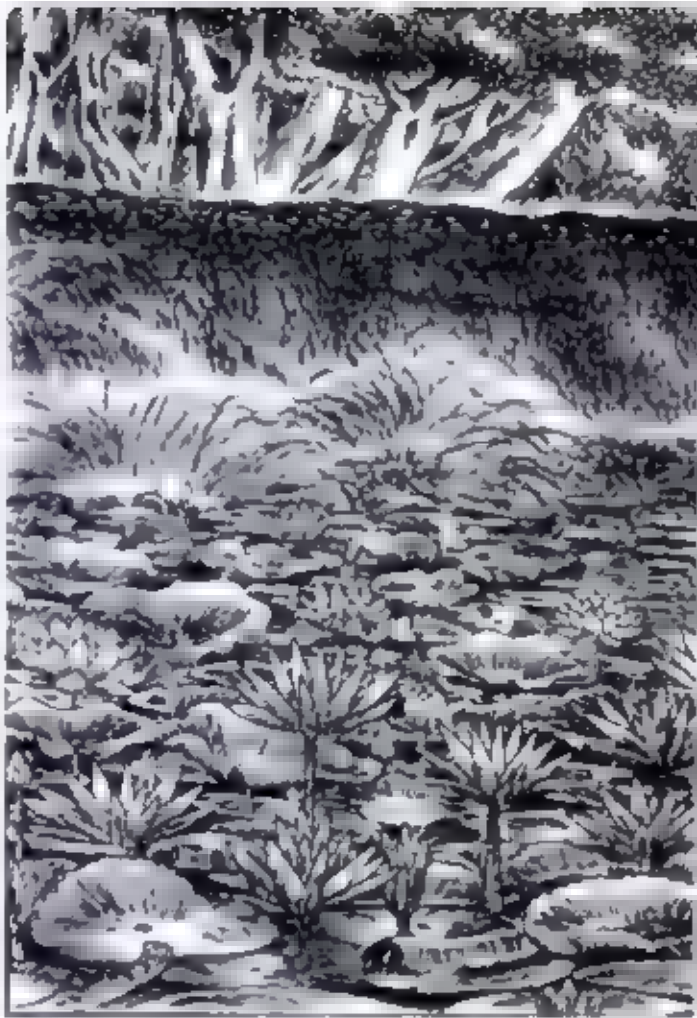
"தாங்கள் ஒருநாள் பிரயாணம் செய்வதால் எல்லாம் தெரிந்து விடுகிறது" என்றான் இளையபிராட்டி குத்தவை.

வந்தியத்தேவன் பழையாறை யிலிருந்து வீர நாராயணபுரத் துக்கு ஒருநாள்நாள் பிரயாணமும் செய்வதால் ஆனால் முன் முறைகளில் போலஸ்த் இத்தத் தடவை அந்த ஒருநாள் ஒரு யுகம் செலவது போல் சேன்றது அவனுடைய உள்ளத்தில் அவ்வளவு நினைவுகளும் அது பவங்களும் குழங்குகொண்டிருந்தன முதன்முதலில் அவன் இந்த வழியாகத் தஞ்சை சென்றபோது எத்தனையோ இனிய காட்சிகளைக் கண்டான், எவ்வளவோ ஆகாசக் கோட்டைகள் கட்டி னான் அவையெல்லாம் ஆகாசக் கோட்டைகளாகப் போய்விட்டவிலை நடக்க முடியாத பல காரியங்கள் நடத்தி விட்டன சோழ நாட்டின் செல்வக் குடியானை, தமிழகமெல்லாம் போற்றிக் கொண்டிருந்த வீர இளவரசரை, தன் கையில் வந்த சாமராஜ்ய மகுடத்தை இன்னொருவர் சிரலில் குட்டி அதனால் மேருமகையை விட உயர்ந்து தியாக சிகரமாக விளங்கும் பொன்னியின் செல்வரை அவன் உயிர் தண்பராகப் பெற்றான் அத்தனைய பொன்னியின் செல்வர் போற்றி வணங்கும் இளையபிராட்டியின் இதயத்தில் இடம் பெற்றான் சிறந்த நாட்டினுள்ள சோழ சைவத்தின் மாதஸ்ட நாயகன் பதவியை அடைந்தான் இவ்வளவும்தான் சாமாததியத்தினால் என்று சொல்ல முடியுமா' ஒரு நாளுநிலை கட்டி மாணிக்கக்கு அன்றாவு தான் தற்செயலாகப் போய்ச் சேர்த்ததும், அங்கே சிறந்தாரைச் செய்த சதியா கோசனையை அறிந்ததும் பின்னால் தொடர்ந்த திகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் காரணமாயின இந்த எட்டு மாத

காலத்துக்குள் எவ்வளவு எவ்வளவோ காரியங்களை நடத்துவிட்டன அவற்றில சில மிக முக்கியமானவை வானத்தில் தோன்றிய தாமசேது தன்னுடைய விபரீதச் செயலைப் புரிந்துவிட்டு மறைந்தது ஆதித்த கரிகாலர் மறைந்துவிட்டார் வால நடசத்திரத்துக்கும் ஆதித்த கரிகாலருக்கும் சம்பந்தம் இருக்க முடியுமா? லட்சக்கணக்கான மக்கள் அதனை நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது பொய்யாகுமா? வானத்தில் ஊழிகாலம் சஞ்சரிக்கும் கிரகங்களுக்கும் நடசத்திரங்களுக்கும் இந்த மண்ணுலகில இன்று தோன்றி நாளை மறையும் மனிதர் வாழவுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்க முடியும்? ஆயினும், மனிதர்கள் அநிய முடியாத ஏதோ ஒரு அநீதமான சக்தி, ஏதோ ஒரு மாற்றுத்தகரிய நியதி மனிதர் வாழவை நடத்தி வைக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை இவ்லாவிட்டால் சென்ற எட்டு மாதங்களில்தான் எத்தனையோ இடுக்கண்களில் அகப்படட்டுக் கொண்டு அவற்றிலிருந்து எவ்வாறு மீண்டிருக்க முடியும்? எத்தனை எத்தனை பேர் அந்தந்த இடுக்கண்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளத் தனக்கு உதவி செய்திருக்கிறார்கள்? அவர்களை யெல்லாம் அந்தந்தச் சம்பந்தில் தனக்கு உதவி புரிவதற்காகக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது யார்? அந்த அநியமான சக்தியைத்தான் பெரியோர்கள் இறைவன் என்று போற்றி வணங்குகிறார்களா? சிவன், திருமால், மகாசக்தி என்றெல்லாம் பெயர் கொடுத்துப் பாடிப் பரவுகிறார்களா?

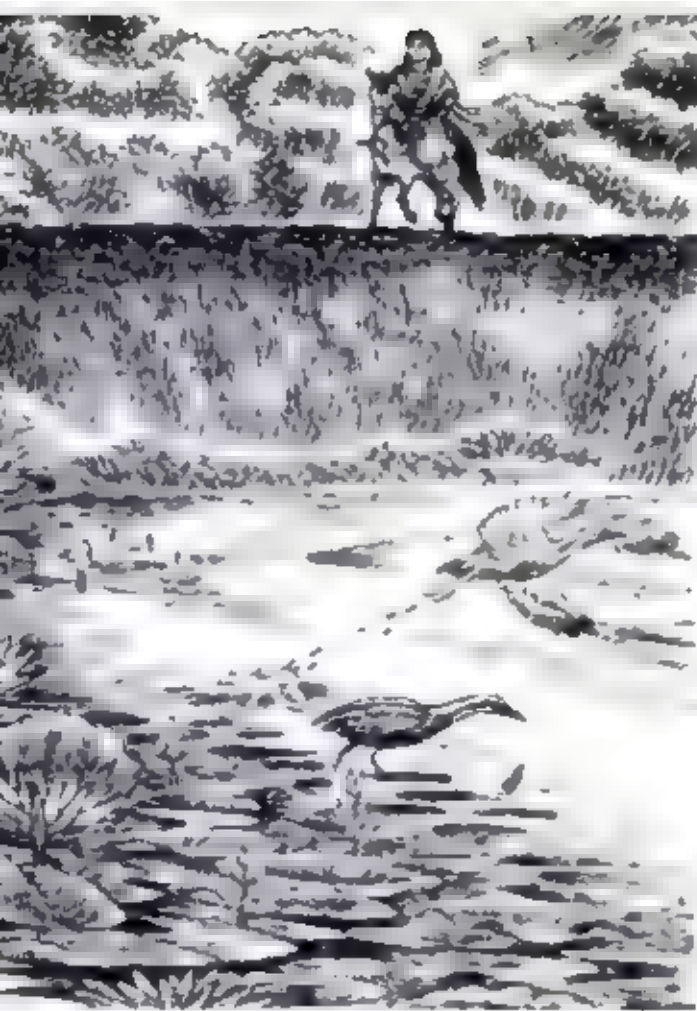
யுனி

க மிக நெருக்கமான சந்தர்ப்பங்களில் அவனுக்கு எதிர் பாராதவிதமாகக் கிடைத்த உதவிகளை நினைத்தபோது வந்தியத்தேவனுக்கு ஒரே விப்பப்பாய் ந்தது. உதவி செய்தவர்களை நினைத்த போது உன்னம் உருகியது கந்தமாறன் பிள்ளை தனக்கு எவ்வளவு தீவ கிழைத்தபோதிலும் முதலில் அவன் செய்த உதவியை என்றும் மறக்க இய

லாது ஆழவார்க்கடியான் அவனுக்கு எவ்வளவோ காரியம் புரிந்தான் மோகினி உருக்கொண்ட ராட்சஸி ந்த தீனியும் அவனுக்கு உதவினாள்! அவ னிடம் இளையபிராட்டி இன்னமும் கொண்டிருக்கும் உணக்க களிவை நினைத்து நினைத்து அவன் விபந்தான் ஓடக்காரப் பெண் பூங்குழலி செய்திருக் கும் உதவியை சோழ பிறவிகளிலும் மறக்க முடியாது. அவன் சோழ சாமராஜ்ய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கத் தகுதி வாய்ந்தவனே

சேந்தன் அமுதனாக முதலில் அவன் அறிந்த உத்தமச் சோழர் செய்த உதவியை என்னவென்று சொல்வது? அதற்கு 90 இளை உண்டா? அவரை வைத்தியர் மகனின் கூடியிலிருந்து காப்பாற்றியதனால் தன் நன்றிக் கடனைச் செலுத்தி விட்டதாகுமா? ஒரு நாளுமில்லை தன் உடலில் உயிர் உளை வரையில் சோழ குலத்துக்குத் தொண்டு செய்வதின் மூலமாகத்தான் அந்தக் குலத்துக்குத் தான் பட்ட கடனைத் தீர்க்க முடியும் அப்புறம் தனாதிக்காரி

பெரிய பழுவேட்டையார்' தமது நெடிய திருமேனியில் அறுபத்து நானூ போககாயங்களைத் தாங்கிய அந்த மகா வீரரைப் பார்க்கக் கொடுத்தது வைத்தால். அதுவே தான் செய்த பெரும் பாகவியம் என்று அவன் நினைத்திருந்த காலம் உண்டு அவனையப் பார்த்ததும்மலாமல் அவருடைய அநாவசியமான கோபத்துக்கும் துவேஷத்துக்கும் அவன் உள்ளாக நோத்தது கடைசியாக, அவ்வளவுக்கும் அவா பரிகாரம் செய்துவிட்டார் தான் எந்தக் கத்தி குறி தவறி ஆதித்த கரிகாலனாக கொன்று விட்டதாக ஒப்புக்கொண்டு அவனை விபரீதமான பழியிலிருந்தும் கொடுத்த தண்டனையிலிருந்தும் காப்பாற்றினார் அவர் அல்லவோ மகான்' இனி அவருக்கு எத்தவிர்த்தில அவனுடைய தன்றியைச் செலுத்த முடியும்'

இவராகன எல்லாருமிருக்கடும் அந்தப் பேதைப் பெண் மணிமேகலை' அவன் எதற்காக இவனிடம் இத்தகைய தெய்வீகமான அளபு வைக்க வேண்டும்' ஏன் இப்படி பைத்தியமாக வேண்டாம்' இவனைக் காப்பாற்ற வேண்டிக் கொலைக் குற்றத்தைத் தான் ஏற்றுக் கொள்ள ஏன் முன் வா வேண்டும்'

எல்லாம் அந்த மூடன் கத்தமாறனாவதற்கு வன்னை முதலில் கத்தமாறன் மணிமேகலைவிடம் இவனைப் பற்றி இரதான - சந்தான, அரசுகளின் - மன்னதன் எவற்றெல்லாம் புகழ்நதி நுகிறான் அப்போதே அந்தப் பேதைப் பெண் அவளுடைய உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்தது விட்டாளே போதும்' அதெல்லாம் வந்தியத்தேவனுக்குத் தெரியாது.

"என் தங்கையை நீ மறந்துவிடு' பெரிய இடத்தில் அவனைக் கொடுக்கப் போகிறோம்'" என்று கத்தமாறன் சொன்னதும் வந்தியத்தேவன் உண்மையாகவே அவனை மறந்துவிட முயன்றான் இளைப்பிட்டுடையைச் சந்தித்ததும் அதற்குத் துணையாயிருந்தது ஆளால் மணிமேகலைப்போ தன் மனத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை, மாற்றிக் கொள்ள முயல்வதும் இல்லை பலர் அறிய அவன் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தாத தங்கவும் இல்லை ஆகா' என்ன இனிய குணம் படைத்த பெண்' எவ்வளவு அடக்கம், அமரிக்கை' அவளுடைய மனத்தான் எத்தனை தாய்மையானது' பச்சைக் குழந்தையைப் போன்ற உண்மை' உண்மையிலேயே அவன் குழந்தைதான்' பால் போன்ற மனம். அதில் பல குறும்புத்தனம் தன்னை இரந்துவிட்டவனாக அவன் எண்ணிக் கொண்டிருப்பது மிக்க நல்லது எப்போதுமே சித்தப் பிரமை கொண்டவனாக அவன் இருந்து விட மாட்டானே! சில காலம் போனால் உண்மை தெளிந்து விடும் வேறொரு வீரவாலிபனை மணந்து அவன் ஆளத்த வாழ்க்கை நடத்துவான்' உண்மையில், இப்படி நடக்குமா' அல்லது என்னை தானே ஏமாற்றிக் கொண்டிருனார்' மணிமேகலையை இந்த நிலைக்கு உள்ளாகக் குவதற்கு தான் பொறுப்பாளியாவேனா' கடைசி முறை பார்ப்பதற்கு வரவும்' என்று கத்தமாறன் எழுதி இருப்பதின் பொருள் என்ன' ஒதுக்கனை - ஒது

வேளை... ஆகா! அந்த எண்ணமே எவ்வளவு வேதனை தருகிறது'

வெதவந்தேவனுடைய எண்ணங்களின் வேகத்தை யோட்டி அவன் ஏறியிருந்த புரவியும் வேகமாகச் சென்றது. தல்ல வேளையாக, கொணவிட நதியில் பெரு வெள்ளம் போகவில்லை. படகுப் பிதையையும் இயைபும் குதிரை மாற்ற வேண்டிய அவசியமும் ஏற்படவில்லை என்பதையாகச் சொல்கொண்டிருந்த ஏரிய பிரயாகத்தின் தீர்மானம் திரை விட்டுக் கடந்து. பரந்து விரிந்திருந்த வெண் மணல் திட்டுகளையும் கடந்து அக்கரையை அடைந்தான்.

கடம்பூர் பாலிங்க தீவில் எரிந்து கரி ஏறிய சில தூள்களும் கவர்களும் தவிர கொரக காட்சியைத் தாங்கி விட்டிருந்த பரந்துவிட்டு மேலே சென்றான். வீர நாயகன் புரத்திருந்த அருகிலேயே கத்தமாற்றனுடைய ஆட்கள் அவனுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். 'சிலன் எஜமானர் எங்கே?' என்று கேட்டதற்கு, "ஏரிக்கரையில் படகுடன் காத்திருக்கிறார்கள்!" என்று பதிலளித்தது.

ஏரிக்கரையில் எதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டுமோ என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்ததேவன் வீர

நாராயண ஏரியை அணுகினான் அந்த ஏரியின் நெடி துயரத்த கரை ஒரு பெரும் கோட்டைச் சுவர் போன்ற அப பாவிருந்த தண்ணீர்ப் பரப்பை மறைத்துக்கொண்டிருந்தது முதல் தடவை அந்த ஏரிக்கரைக்கு அவன் வந்தபோது, பதினெட்டாம் பெருக்கு விழாவுக்காக அங்கே மக்கள் திரண்டு இருந்ததையும், ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் கோலாகலமாக ஆடிப் பாடி விளையாடி விருதுகூட்டு மகிழ்ந்ததையும் திளையடி கூத்தான் இப்போது அந்த ஏரிக்கரையில் அதிக ஜனங்களைக் காணவில்லை அங்கொருவர் இங்கொருவர்தான் காணப்பட்டார்கள் ஏரியில் எல்லா மடைகளிலிருந்தும் அச்சமயம் தண்ணீர் குப்புக்குவென்று பாய்ந்து கொண்டிருந்தது அவ்விதம் தண்ணீர் பாயும் ஒசை சந்தை இரைச்சல் போன்ற பேரொலியாகக் கேட்டது இச்சமயம் ஒரு சில கணவாய்களிலிருந்து மட்டும் மெல்லிய சலசல ஒலியுடன் தண்ணீர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது ஏதோ சோக சித்ததைப் பாடிக்கொண்டு நடனம் ஆடும் நாட்டியப் பெண்ணின் சிலம்பின் புலம்பலைப் போல் அது தொனித்தது.

செங்குத்தாக உயர்ந்த ஏரித்

கரையில் மேல் குதிரையை லாவகமாக வந்தியத்தேவன் ஏற்றி உச்சியை அடைந்தான் அங்கிருந்து அவன் கண்முன் தோன்றிய காட்சியும் மாறுதலாகவே இருந்தது தன்னார் திறந்து ததுமபி ஏரிககரையை உடைக்க முயல்வது போல அலைமோதிக் கொண்டிருக்கவில்லை கரையின் அடிப் பகுதியிலிருந்துதான் தன்னார்ப் பரப்பு தொடங்கியது தன்னாரின் செங்காலி திறம் அடியோடு மாறிப் பளிங்கு போல தெளிந்திருந்தது கரையோரமாக அலையும், செங்காழ் நீரும், தாமரைபூம, நீலாற்பலமும இனம் இலை, முற்றிய இலை, இனம் மொட்டு, பாதி விரிந்த மொட்டு, முழுதும் மலர்ந்த மலர் என்று இவ்வளவு பிரிவினையுடன் அடர்ந்து நழைந்திருந்தன. சிறகில இடங்களில தன்னாரே அவற்றினால் மூடப்பட்டிருந்தது.

ஏரியின் தென் கரை ஓரமாக வடவாற்றிலிருந்து நீரோட்டம் கழிகளும் கழல்களும்மாக வந்து ஏரி நீரில் கலந்து கொண்டிருக்கவில்லை அந்த ஆற்று நீரோட்டத்தின் வழியாக வெண் சிறகு விரித்த அன்னப் பட்சிகளைப் போல படகுகள் மிதந்து வந்து கொண்டிருக்கய மில்லை. ததியின் வெள்ளம் ஒடிக் கொண்டிருந்த ஏரி ஓரப் பகுதிகளில் இப்போது மரங்களும் செடிகளும் நான்கு புதர்களும்மாக காட்சி அளித்தன அவற்றின் இடையிடையே வெள்ளைக் கொக்குகளும் நாரைகளும் ஒற்றைக் காலில் நின்று தவம் செய்து கொண்டிருந்தன.

வற்றையெல்லாம் கவனிப்பதற்கு வந்தியத்தேவனுக்குச் சில வினாக்களுக்கு மேலாகவில்லை.

அதற்குள் சற்றுத் தூரத்தில் ஏரிக் கரையோரமாக நின்ற படகு அவன் காட்சிக்கு வந்தது அந்தப் படகில் இருப்பவர்களில் ஒருவன் கந்தமாறன் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டான் உடனே அந்த இடத்தை நோக்கிக் குதிரையை

வீரந்து செலுத்தினான் குதிரையின் மேலேந்ந்து தாவிக் குதித்துப் படகை அணுகினான் கந்தமாறன் ஒரு கையை நீட்டி வந்தியத்தேவன் காததைப் பிடித்துப் படகில் ஏற்றிக்கொண்டான் படகுக்காரர்களுக்கும் படகை விடும் படி சமிகளாகு செய்துவிட்டு வந்தியத்தேவனைக் கணனார் ததுமபிய கண்களால் நோக்கமாகப் பார்த்தான்.

“நண்பா” சிகிரமாகவே வந்து விட்டாய்” மிக வந்தனம்” இன்று வராமல் நான்கு நீ வந்திருந்தால் ஒரு வேளை மணிமேகலையை உயிரட்டை பார்த்திருக்க முடியாது” என்றான்.

வந்தியத்தேவன் கல நெருக்கப்படைத்தவன் என்பது உண்மைதான் நெஞ்சில் அவ்வளவு உறுதியில்லா விட்டால், சௌ எட்டு மாதத்தில் அவன் அத்தனை காரியங்களை - அலட்சியமாகச் செய்திருக்க முடியுமா? தனக்கோ மற்றவர்களுக்கோ தேரக்கடிய அபாயங்களைப் பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்காமல் உயிரைத் திரண்டாக மதித்துப் பீல நெருக்கடியான சத்தர்ப்பங்களில் நடந்து கொண்டிருக்க முடியுமா?

அத்தகைய நெருக்கடிப் படைத்தவன் கந்தமாறனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கவங்கிவிட்டான் ‘கடைசித் தடவை பார்ப்பதற்கு’ என்று கந்தமாறன் எழுதியதின் பொருள் இப்போது ஸ்யமின்றி விளங்கிவிட்டது அவனுடைய கண்களில் கணனார் ததுமபிக் கலகலவென்று கன்னங்களில் வழிந்து ஒடியது.

“கந்தமாறா” மணிமேகலையின் உயிருக்கே ஆபத்தா” அது எப்படி” அவன் சித்தந்தான தவறியிருந்தது” அதுவும் உன்னையும் என்னையும் பற்றித் தானே?” என்று தத்தளிப்புடன் வினவினான் வந்தியத்தேவன்.

‘நண்பா’ இப்போது மணிமேகலையின் சித்தம் தெளிந்துவிட்டது ஆனால் இன்னும் எத்தனை நேரம் உயிரோடிருப்பானோ தெரியாது உன்னைப் பாரக்கும் வரையில் உயிரோடிக்க வேண்டுமென்று தெய்வங்களையெல்

லாம வேண்டிக் கொள்கிறேன்" என்று சொன்னான்
கந்தமாறன்

யிதது அவன் அநித்தபடி நடந்த சம்பவங்
களைப் பின்வருமாறு கூறினான் -

காஞ்சியில் கந்தமாறன் சக்கரவர்த்தி
வதது தங்குவதற்காகப் பொன் மானி
கையைச் செப்பனிட டுக கொண்டிருந்தான் அப்போது
சம்பவநாயகர் மனிமகளைகளையும்
அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டதாகக்
கேள்விப்பட்டான். அதற்குச் சற்றுப் பிறகு, வீர
நாராயண ஓரிக் களையில் மனிமகளை
காணாமற் போய்விட்டான் என்ற செய்தியும்
கிடைத்தது. உடனே பார்த்திபநதினிடம்
விடைபெற்றுக் கொண்டு தங்கையின்

கதையை அறிவதற்காகப் புறப்பட்டு ஒடி வந்தான் அவனுடைய தந்தை துயர மிகுதியினால் ஏறக்குறைய மிகதுப் பிடிக்கும் நிலையிலிருந்தார் 'இவ்வில கூடாரத்திலே படுகிறான். பொழுது விடிந்தால் காணவில்லை' என்பதைத் தவிர அவரிடமிருந்து வேறு தகவல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை பழையாறைக்கு ஆள் விட்டிருப்பதாகக் கூறினர். எரிந்து பாழாய்க் கிடந்த கடம்பு மானிகையிலும் கற்றுப் புறங்கொட்டும் தேடிப் பார்த்தால் விட்டதென்றும் சொன்னார் பழையாறைக்கு அவன் திரும்பிப் போயிருப்பான் என்று கத்த வில்லை ஏரியில் விழுந்து முழுக்கிழுக கலாம் என்றும், தேடிப் பார்த்து அவரு டைய உடவையாவது கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றும் எண்ணினான் ஒரு வேளை உயிருடனே ஏரியைச் சூழ்ந் திருந்த காடுகளில் அவன் கற்றி அலைந்து கொண்டிருக்கலாம் என்ற ஆசையும் அவன் மனத்தில் இருந்தது.

ஏரிககரையோடு கற்றிச் கற்றி அலைந்து தேடினான் ஏரியிலிருந்து கிளம்பிய கணவாய்களோடு சிந்து தூரம் சென்று தேடினான் ஏரியில் குறுக்கு நெடுக்காகவும் கரையோர மாகவும் படகு விட்டுக் கொண்டு போய்த் தேடினான் இம் மாதிரி கமரா நாலு திசைகள் பயன்ற தேட்டத்தில் சென்ற பிறகு, ஏரியின் மேற்புறத்துத் தீவு ஒன்றில் அமைத்திருந்த நீராழி மண்டபத்தின் நினைவு கதமாறனுக்கு ஏற்பட்டது வேட்டையாடப் போன கரிகாலனும் வந்தியத்தேவனும் நீர் விளையாடச் சென்ற தந்தினியும் மணி மேகலையும் அந்த நீராழி மண்டபத்தில் ஒருநாள் சந்தித்துப் பொழுது போக வியதும் நினைவு வந்தது மணிமேகலை அந்த இடத்துக்குப் படகின் உதவியில் லாமல் தனியாகப் போய்ச் சேர்த்துப் பது அசாதியமான காரியம் காடி, சிறுத்தை முதலிய வனவிலங்குகள் திறைந்த மேற்குப் பகுதிக் காட்டின் வழி யாக அவன் தன்னத்தனியாக அங்கே சென்றிருக்க முடியுமா? காட்டைக்

கடந்திருந்தாலும் வழியில் சிறு கால வாய்கள் பலவற்றைக் கடக்க வேண்டி 'வித்திருத்தம்' இருந்தாலும், அதை யும் பார்த்து விட்டாமென்று எண்ணிக் கதமாறன் படகில் ஏறி அந்த நீராழி மண்டபத்தை அடைந்தான். மண்டபத்தை நெருங்கியதும் பழைய நினைவுகள் பல அவன் உள்ளத்தில் குழறிக்கொண்டு தோன்றின முதலில் மண்டபம் சூன்யமாகவே காணப்பட்டது. யாரும் அங்கேயிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை மண்டபப் படித்துறையில் இறங்கி திறை தான கடடிய மனக் கோட்டைகள் எல்லாம் வீணாயப் போனதை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட் டான் அவனுடைய பெருமூச்சின் எதி ரோலிணைப் போல ஈறறொது பெரு மூச்சின் ஒலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டான் ஒடிப் போய் பார்த்தான் நீராழி மண்டபத்தின் மறு பக்கத்துப் படிக்கடைய மணிமேகலை கிடத்தான் ஒட்டி உலாந்து வாடி வதங்கிக் கிடத்தான். அவன் சேலை பல இடங்களில் கிழித் திருந்தது அவன் மேனியில் பல இடங் களில் கீறல்கள் காணப்பட்டன. முதலில் அந்த உடம்பில் உயிர் இதுப பதாகவே தோன்றவில்லை பலநாள் படடினி கிடந்து நிக்ருத் திசை தெரி யாமல் காட்டில் அலைந்து கடைசியில் களைத்து விழுந்து இறந்து போனவனின் உடலாகவே தோன்றியது அந்தக் காட் சியைக் கண்ட கதமாறனுடைய உள் ளத்தில் ஆயிரம் வேல்கள் பாயவது போன்ற வேதனை உண்டாயிற்று மணி மேகலையை எடுத்து மடியில் போட்டுக் கொண்டு புலம்பினான் பெருமூச்சின் ஒசை நினைவுக்கு வரவே, ஒருவேளை உயிர் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற ஆசை ஏற்பட்டது நல்ல தண்ணீர் கொண்டு வந்து முகத்தில் தெளித் தான். வாயில் ஊற்றினான் சூடு பிறக் குப்படி உடம்பெல்லாம் தேயத்தான் சிந்து நோத்துக்கெல்லாம் மணிமேகலை களை நிறந்து மலர் மலர் அவனை நோக்கி விழித்தான் "அண்ணா! நீநானா? நான் நினைத்தது உண்மை

யாழிறறு சோர்க்கத்துக்கு போனாலு
உள்ளையும் அவரையும் காணாம
என்று என்ன நினைவு அவர் எய்திக்”
என்று மிக மெல்லிய குரலில் கேட்
டான கத்தமாறன் பொய்கி வந்த அழ
கையைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக்
கொண்டு, “வருவாரா, அம்மா, வரு
வாரா!” என்றான்.

மணிமேகலை தான் சோர்க்கத்தில்
இருப்பதாக எழுந்துகிறான் கத்தமாற
னையும் சோர்க்கத்தில் பாப்பதாகவ்
வருதுகிறான் வந்தியத்தேவனைப் பற்றி
விசாரிக்கிறான் என்பதையெல்லாம்
கத்தமாறன் அறிந்துகொண்டான்
அவனாகரு மன அநிர்சலி ஏற்பட்டபடி
அவனொரு சமயம்கையைப்போட்டிப்
பதில் கூறிச் சொல்கிறான்.

தளபிறகு, மணிமேகலையின்
உடம்பில் மேலும் உயிர்
தங்கிக் செய்வதற்குத் தான்
செய்த முயற்சிகளைப் பற்றி
வும், அவசரமாக ஓலை எழுதி வந்தியத்
தேவனுக்கு அனுப்பி வைத்தது பற்றியும்
இனஞ் சம்பவையான கூறினான் கடைசி
யாக.

“தளபா” தீ என ஓலைவய மடுத்து
வந்ததற்காக என மனத்தில் எழும் கவற்
ையைச் சொல்ல முடியாது மணிமேகலை
இனி அதிக காலம் ஜீவித்திருக்க மாட்
டான அணையுந் தறுவாயில் உள்ள தீபக்
கடரைத் தாண்டி விட்டால் சிறிது நேரம்
எரிவுமல்லவா’ அது போலத்தான் அவள்
உயிர்சுட்டா பிரகாசிக்கிறது முகவியமாக,
உண்ணக் காணும் ஆசைய அவளை
இன்னும் உயிர்ப்பு வைத்திருக்கிறது’ நாம்
எல்லாரும் சோர்க்கத்தில் இருப்பதாக
அவள் நம்பிக்கையுடைய அதற்கு மாறாக
தீ எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்’ அவ
ளைப் பார்த்ததும் உளக்குத் துக்கம் உள்
டாவது இயல்பு அந்தையும் தீ கடவுள்
படுதற்கு கொண்டு அவனிடம் முக
மொசரியுடன் பேச வேண்டும்” என்று
வேண்டிக்கொண்டான்.

படகு நீராழி மண்டபத்தை தெருவி
விட்டது யாழிசையும் மெல்லிய குரலில்

பாடபிசையும் கடுத்து கேட்டன வந்தியத்
தேவன் கத்தமாறன் நோக்கினான் ‘ஆம்,
தளபா’ மணிமேகலை தான் யாழிசை
யுடன் சேர்த்து பாடிக்கொண்டிருக்கி
றாள்” என்றான்

படகிலிருந்து படிக்கட்டில் அவர்கள்
இருக்கின்றார்கள் மணிமேகலை பாடுவது
என்ன பாடல் என்பதை வந்தியத் தேவன்
கவனமாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டான்
முன்னொரு சமயம் அதே நீராழி மண்ட
பத்தில் அவள் யாழிசையுடன் பாடிய
அதே பாடல்தான்

“இனியபுனல் அருவிதவழ

இன்பமவைச் சாறலிலே

கனிருவையும் மரநிழலில்

கரம்பிடித்து உகத்ததெல்லாம்

கன்னதானோடி - சிவியே

நின்னவுதானோடி!

புன்னைமரச் சொல்லலிலே

பொன்னொளிரும் மாலையிலே

என்னவெனச் சொல்லி அவர்

கன்னலமொழி பகர்த்ததெல்லாம்

சொப்பனத்தானோடி - அந்த

அற்புதம் பொய்யோடி!

கட்டுக்காலம் தாங்கடந்து

கன்னரைப்போய் மென்ன வந்து

மட்டில்லாத காதலுடன்

கட்டிமுத்தம் ஈந்ததெல்லாம்

திருந்ததுண்டோடி - தாங்கள்

மகிழத்ததுண்டோடி!”

பாடல் முடிவிற வரையில் வந்
தியத்தேவன் படிக்கட்டில்லையே காத
லுக்கொண்டிருந்தான் முடிந்தவுடன்
படிகளில் ஏறி மண்டபத்தை அடைந்
தான்

மணிமேகலை அவளைப் பார்த்
ததும் யாழைக் கீழே உருட்டி
விட்டு எழுந்திருக்க முயன்றான்
உடலில் பலமில்லாமையாக கால்களை
கவறி திறக் முடியாமல் தள்ளாடி
விழப் பார்த்தான் வந்தியத்தேவன்
பாலந்து சென்று அவள் கீழே தளைய

விழாமல் தாங்கிக்கொண்டான் மென்ன
மென்ன அவனை உட்கார வைத்துத்
தானும் உட்கார்ந்து கொண்டான் மணி
மேகஸையைத் தன் மடியில் சாத
திக் கொண்டான்

மணிமேகலை அடிக்கடி அடிக்கடி
அவன் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த
தான் அவன் வந்தியத்தேவன்தான்.
அவன் படுத்திருப்பது அவனுடைய
மடியில்தான் என்பதைப் பலமுறை
பார்த்து உறுதி செய்துகொண்டதாகத்
தோன்றியது

"என அண்ணன் என்னை ஏமாற்ற
வில்லை சொர்க்கம் வெறும் சோப
பனமில்லை இந்த அற்புதமும் பொய்
யில்லை" என்று அவன் இதழ்கள்
மெதுவாக முணுமுணுத்தன.

"பொய்யில்லை, மணிமேகலை,
பொய்யில்லை இது திச்சயமாகச்
சொர்க்கத்தான்' நான் வந்திருப்பதும்
உண்மைதான்" என்றான் வந்தியத்
தேவன்.

அவன் எவ்வளவு அடக்கிக் கொள்
னப் பார்த்தும் முடியாமல் கண்களில்
நீர் ததுமபியது மணிமேகலையின்
முகத்தில் அவனுடைய கண்ணீர்த
துளிகள் முத்துப் போல் உருண்டு
விழுந்தன அவனையுநியாமல் விம்மல்
ஒலியும் எழுந்தது

மணிமேகலையின் முகம் சிந்து
நேரம் தெய்வீகமான சோபையினால்
ஹோலித்தது அவனுடைய நீண்ட கண்
களிலிருந்து வெண்ணிலவின் கிர
ணங்கள் கடர் விசிப் பிரகாசித்தன

மாதுளை மொட்டை நிகர்த்த
அவனுடைய இதழ்கள் விரிந்து
ஏதேதோ மதுரமான சொற்களைப்
பொழிந்தன வந்தியத்தேவன் எவ
வனவோ கவனமாகக் கேட்டான்.
ஆனால் அவன் என்ன சொன்னான்
என்பதை மட்டும் அவனால் தெரிந்து
கொள்ளமுடியவில்லை.

எதற்காகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்
டும்' அவன் கூறியவை என்ன வாரத
தைகளாயிருந்தால என்ன' இதயமாகிய
பொற்கலசமும் திறந்து அன்பாகிய

அமுதம் பொங்கிவரும் போது வெறும்
சொற்களின் உபயோகம் என்ன?

சி திது நேரத்துக்கெல்லாம் மணி
மேகலையின் கனி இதழ்கள்
குவித்தன; கண்ணிமைகள்
முடின முகத்தில் தவழ்ந்த தெய்
வீக சோபை ஞாநியது அமைதி குடி
கொண்டது

நீராழி மண்டபத்தின் மேலே படர்ந்
திருந்த மரக்கிளையின் மீது இளந்தென்
றல் விசியது, மரக்கிளையில் குலுங்கிய
சேந்நிற மலர்களில் சில உதிர்ந்தன.

மணிமேகலையின் உயிரும் அவளு
டைய உடலிலிருந்து உதிர்ந்தது

உடலைப் பிரிந்த உயிர் எங்கே சென்
றது' எவ்வழியே சென்றது' மந்தமாகு
தத்துடன் கலந்து சென்றதா? இளங்
காற்றில் எழுந்த சிற்றலைகளின் இனிய
ஒசையில் ஏறிச் சென்றதா? இதய தாபம்
தொனிக்கப் பாடிய பூங்குயில்களின்
மதுர தேத்துடன் ஒன்றாகி விண்ணில்
பறந்து சென்றதா?

எங்கே சென்றது? சகல புவனங்
களையும் சகல ஜீவ ராசிகளையும் ஆக்கி
அளித்து அழிகமும் பரம பொருளின்
பாதார விந்தத்துக்குச் சென்றதா?

அல்லது கண்ணீர் பெருக்கும்
கற்சிலைபோல தினைவற்றுச் செயலற்று
உட்கார்ந்திருந்த வந்தியத்தேவனுடைய
உள்ளத்திலேதான் கலந்து போய்விட்
டதா?

யாருக்கும் தெரியாது, தெரிந்தாலும்
சொல்ல முடியாது

ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்.

வேடிக்கையும் விளையாட்டும்
குறும்பும் குதூகலமும் துணியும் துடுக்
கும் துணிச்சலும் உருக் கொண்ட
வனாக இருந்த வந்தியத்தேவனை இனி
தாம் காணப் போவதில்லை.

கனித்த உள்ளமும் கருணையும்
விவேகமும் வந்தியத்தேவனை அதற்கு
கணத்தில் வந்து அடைந்தன.

மணிமேகலையாகிய தெய்வம்
அவன் இதயக் கோவிலில் குடிகொண்
டான்

வி அவன எய்திக் சென்றா
ஓம் எனன காரியம் செய்தா
ஓம், அந்தத் தெய்வம் அவனுக்குத்
துணை புரியும்

வல்லவனாய் வந்தபிற்தவன் நல்ல
பணிகள் பல செய்ய வல்லவனா
னான், அவனை அறிந்த
அனைவராலும் வந்தனை
செய்வதற்கு உரியவனாக
விளங்குவான்

வீரனா' உன்னிடம் நுநு
தரசமயம் விடைபெற்றுக்
கொள்கிறோம் உன் துயரம்

திறைத்த தென்னகனிக நூல
கன குறுகிட்ட விருமபல்லவை
அருளமொழி வர்மனின் அருமை
நன்பின்' தீழி தீ வாழ்வாயாக' வித தமிழின்
மரலில் உன திருநாமம் என்றும் திறைத்து விளங்க
வதாக' (அடுத்த இதழில் முடிவுரை)

பொன்னியின் செல்வன்

முடிவுரை

முடிவுரை

யர்களுக்கு என் மன
மார்த்த நன்றியைத்
தெரிவித்துக்கொள்
கிறேன். மூன்றரை
ஆண்டு காலம்
'பொன்னியின் செல்வன்' கதைையைத்
தொடர்ந்து படித்து வந்ததில் நேயா
கள் காட்டிய பொறுமையையும் ஆர்
வத்தையும் அளப்பையும் போற்றி
வணங்குகிறேன். கதை ஆரம்பித்துச்
சில மாதங்கள் வரையில் நேயா
களிடையே இது இவ்வளவு ஆர்
வத்தை உண்டாக்கமென்று தோன்ற
வில்லை. பழகதமிழ் நாட்டுச் சரித
நிரப நேயர்கள் சிலருக்குப் பெரிதும்
தலைவேதனை உண்டாக்கி
வந்ததாகத் தெரிந்தது.
போகப் போக, அந்த தலை
வேதனையை நேயர்கள்

எப்படி நேய போகிக்கொண்டார்கள்
இதற்கு முன்னால எந்தத் தொடர்
கதையையும் நேயர்கள் இவ்வளவு
ஆர்வத்துடன் படித்ததில்லையென்று
சொல்லும் நிலைமை வெகு விரைவில்
ஏற்பட்டது. அதே ஆரவம்
தொடர்ந்து நிலைபெற்று இரத்து
வந்தது.

கதை ஆரம்பித்த மறுவருடம்
ஆடிப் பதினெட்டாம் பேதலுக்கு தினத்
தில் பரமகருடியிலிருந்து பல நண
பர்கள் கையெழுத்திட்ட சூப் 'பொன்
னியின் செல்வன்' கதைக்குத் தங்கள்
பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தார்கள்.

அமரர் கஸ்கி

'பொள்ளியின் செகவன்' முதல் அததியாயம் பதினெட்டாம் பெருகுத் திருவிழாவன்று வீர நாராயண ஏரிக் களையில் தொடங்குகிறது அல்லவா?

பின்னர் அடிக்கடி பல நேயர்கள் கடிதம் எழுதித் தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தப் பாராட்டுகளை யெல்லாம் களையின் ஆசிரியருக்குரியவையாக நான் கருதவில்லை. பழத்தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத் துக்குரிய பெருமையாகவே கருதினேன். உண்மையிலேயே, தமிழ்நாட்டின் பழைய வரலாறு தமிழர்கள் மிகவும் பெருமிதம் கொள்ளக் கூடிய வரலாறுதான். சென்று சில ஆண்டுகளாகத்தான் தமிழகத்தின் பழைய சரித்திர ஆராய்ச்சி முறையாக நடைபெற்று வருகிறது. கல்வெட்டுக்களும் செப்புப் பட்டயங்களும் படிக்கப்பட்டு வருகின்றன. வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் அந்த ஆதாரங்களை வைத்துத் தமிழகத்தின் சரித்திரத்தை அங்கங்கே பகுதி பகுதியாக நிர்மாணித்து வருகிறார்கள்.

சரித்திரத்தின் எந்த ஒரு காலப் பகுதியைப் பற்றியும் பரிபூரணமாகவும் ஐயத்திரிப்புக்கு இடமின்றியும் வரலாறு எழுதப்பட்டு விட்டதாகச் சொல்வதற்கில்லை.

ஆயிரத்து நானூறு வருடங்களுக்கு முன்னாலே காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு தீபத்து அரக புரிந்த பலலவ சக்காவர்த்திகளின் வரலாறு ஓரளவு ஆராயப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இருநூறு ஆண்டுகளைப் பற்றிய சரித்திர வரலாற்று விவரங்கள் நன்கு தெரிய வந்திருக்கின்றன.

பின்னர், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே தொடங்கி முதலாறு ஆண்டு புகழுடன விளங்கிய விஜயாலய சோழ பரம்பரையின் காலத்து நிகழ்ச்சிகளும் ஓரளவு ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன. இக் காலத்து நிகழ்ச்சி

களைப் பற்றித் திட்டமாக நிர்ணயிக்க முடியாதபடி பல ஐயப்பாடுகள் இன்னும் இடமிருக்கிறது. ஆயினும், சில சரித்திரச் சம்பவங்கள் மறுக்க முடியாத தரத்த ஆதாரங்களுடன் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றுள் எல்லாம் மிக முக்கியமானது, தமிழகத்துக்கு இளையற்ற பெருமையை அளிக்கக்கூடியது, உலக சரித்திரத்திலேயே ஒப்பற்ற சம்பவம் என்று கொண்டாடுவதற்குத் தகுதியாகிய ஒன்று என்று கந்தர சோழரின் இரண்டாவது திருக்குடாரனாகிய அருள்மொழி லாமன், (பிற்காலத்தில் இராஜ ராஜ சோழன் என்று புகழ் பெற்ற பேரரசன்) இளம் பிராயத்தில் தான் எளிதில் பெறத் துக்கக் கூடிய சோழ சாமராஜ்யத்தை வேண்டாம் என்று மறுத்து, உத்தம சோழனுக்குப் பட்டம் கட்டி வைத்ததுதான்.

"கந்தர சோழருக்குப் பின்னர் அவனுடைய மகன் அருள்மொழி வர்மனே சோழ சிவகாதன்ம பரி அரசான வேண்டும் என்று சோழ நாட்டு மக்கள் பெரிதும் விசுவாசம் பின்பார்கள். ஆயினும் அருள்மொழி வர்மன் தன் பெரிய பாட்டனாகிய கண்டராதித்தனுடைய புதலவனும்தனக்குச் சிறிய தகப்பன் முறை விவிருந்தவுமான உத்தம சோழனுடைய உரிமையை மதித்து அவனுக்கு முடிசூட்டி வைத்தான்" என்று திருவாலங்காட்டுச் சேனப் பெருகன் அறுதிவிட்டு உறுதி கூறுகின்றன.

இந்த நிகழ்ச்சியை மற்றும் பல சேனப்பெருகரும் கல்வெட்டுக்களும் அந்தக் காலத்தில் அந்நூல்கள் பல ரால் எழுதப்பட்ட நூல்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அருள்மொழி லாமன் திருமுடிசூட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்று இராஜ்யத்தின் மக்கள் விருமபின்பார்கள்; உற்றார் உறவினர் விசுவாசம்

பினார்கள், அக்காலத்தில மிகக்
வலிமை பெற்றிருந்த சோழப் பேரரசு
படைவீரர்கள் அனைவரும்
விரும்பினார்கள்

அவ்வாறு எல்லாவித
ஆதரவும் அங்குலங்
களும் அருள்மொழி
வரமனுக்கு
இருந்தும்.

'பொன்னியின் செல்வன்' கதையில்
கிரமான சம்பவம் அருள்மொழி
வரமனின் ஒப்பற்ற தியாகமேயா
கா கதையில் வரும் சகல நிகழ்ச்சி
களும் இந்த மகத்தான சம
யவத்தை தோக்கியே
சென்று கொண்ட

• திருமலையாழை
மேம்படுக

அவன் சாமராஜ்யத்தை உதறம்
சோழனுக்கு அளித்துப் பட்டம்
கட்டுவித்தான்

உலக சரித்திரத்திலும் காவிய
இதிகாசங்களிலும் இதற்கு ஒப்பான
இன்னொரு அரும் பெரும் செயலைக்
காணுதல் அரிது

அசோக சக்கரவர்த்தி கவிங்க
நாட்டுப் போரில் மகத்தான வெற்றி
அடைந்த பிறகு, "இனி யுத்தமே
வேண்டாம்" என்று முடிவு செய்
ததைத் தான் அருள்மொழி வரமன்
தியாகத்துக்கு இணையாகக் கூறலாம்

பிசுக்கிளறன் அதனாபேலிய இக்
கதையின் ஐந்தாவது பகுதிக்குத்
'தியாக கிரமம்' என்று பெயர் தரப்
பட்டது

இக்கதையின் கிரமான நிகழ்ச்சி
பொன்னியின் செல்வன் செய்த
சாமராஜ்ய தியாகத்தான் என்பதைக்
கதையைப் படித்து வந்த நேயர்கள்
அனைவரும் உணர்ந்திருப்பார்கள்
என்றே நம்புகிறேன் யாராவது அதை
அறியவில்லையென்றால், அதற்குக்
காரணம் ஆசிரியருடைய ஆற்றக்
குறைவு என்ற சொல்ல வேண்டும்

அந்தக் குறையைக் கதை ஆசிரியர் தாழ்மையான ஒப்புகொண்ட போதெல்லாம் மன்னிப்புக் கோர வேண்டியதுதான்.

‘பொ’

வனியின் செல்வன்' கதை வெளியாகி வந்த போதெல்லாம் தேயர்கள் ஒப்பற்ற ஆர்வம் காட்டி வந்தார்கள் பலர் பாராட்டிக் கடிதங்கள்

எழுதி உற்சாகப்படுத்தியும் வந்தார்கள். தேயர்களிடமிருந்து வந்த கடிதங்களில் அப்போதெல்லாம் கடிதது வேற்றுமையே காணப்படவில்லை.

கதை முடிவடைந்த பிறகும துறவுக்கணக்கான கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. இக் கடிதங்களில் அப்போது கடிதது வேற்றுமை காணப்படுகிறது. பாதிப் பேர் கதையைப் பாராட்டிக் கதை முடிவையும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள் இன்னும் பாதிப் பேர் கதை முடிந்த விதத்தைத் துறவுக் கடிதங்கள் காட்டுவது முடித்து விட்டதற்காகவும் பல கதாபாத்திரங்கள் பின்னால் என்ன ஆனார்கள் என்று சொல்லாமலே கதையை முடித்து விட்டதற்காகவும் வந்தியிருக்கிறார்கள் கதாபாத்திரங்களை எழுதிய நபரவர்களும் கண்டு

கண்டனமாகவும் குறை சொல்லியும் எழுதிய நபரவர்கள் அனைவரும் கதையை இன்னும் வளர்த்து எழுதியிருக்கலாம் என்றே அப்போது கதாபாத்திர நபரவர்கள் எண்ண ஒருவாறு திருப்தி அடைகிறேன். மூன்றரை ஆண்டு தொடர்ந்து வெளியாகி வந்த கதையைக் கடிதது அனுப்பி அடைந்து "எப்போது முடிக்கப் போகிறீர்?" என்று கேளாமல், "ஏன் இப்படி திடுதிப்பென்று முடித்து விட்டீர்? ஏன் மேலும் வளர்த்து எழுதியிருக்கக் கூடாது?" என்று தேயர்கள் கேட்பது ஒருவாறு மகிழ்ச்சி அடைவதற்குரிய காலமாகத் தான் ஆகியது. தேயர்களில் ஒரு பெரும் பகுதியினரைத் திருப்தி செய்ய முடியாமற் போவது பற்றி வருந்துகிறேன்.

'பொன்னியின் செல்வன்' கதையை இப்போது முடித்திருப்பது போக முடிந்ததற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்கள் உண்டு.

1) முன்னமே குறிப்பிட்டது போல,

கனத்தில் கொள்ள நினைக்கிற போது
 னிலின் செல்வன் தன் கையில்
 கிடைத்த மகா சாம்ராஜ்யத்தைத்
 தியாகம் செய்து இன்னொருவருக்கு
 முடி சூட்டியதேயாகும்.

ஆளையாக, அந்தப் பெரு சிவன்
 கொடுப் பிரத கனத்தை வளாதாக
 கொண்டு போவது ஆங்கிலத்
 தில் சொல்லப்படுவது போல,
 'கிளைமாகஸ்' கதப் பிரத 'ஆண்டி
 கிளைமாகஸ்' கதப் போவதாக ரடி
 யும்.

தேயர்கள் பலர் இப்போது சீக
 கிரம் முடித்து விட்டதற்காகக் குறை
 சொன்னாலும், இந்தக் கதை மேலும்
 வளாததால் விளையில் அந்த தேயர்
 கள் வேறு விதமாகக் குறைப்பட தேரி
 டும் 'எப்போது முடிக்கப் போகிறீர்'
 என்று ஆசிரியர் தேயர்கள் கேட
 தும் திளைமை விளையில் வந்து
 விடும்.

2) பொதுவாக 'நாவல்கள்' எழுது
 வதற்கும், முகவியமாகச் 'சரித்திர
 நவீனங்கள்' எழுதுவதற்கும் சட்ட
 திட்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.
 (அப்படி ஏற்பட்டிருந்தால் அவற்றை
 நான் படித்திருக்கேன்.) ஒவ்வொரு
 ஆசிரியரும் தமக்குரிய முறையை
 வகுத்துக் கொண்டு எழுதுகிறார்
 கள்.

வினும், முழுவதும் கற்பனை
 யாக எழுதப்படும் சமூக
 வாழ்க்கை நவீனங்களுக்கும்,
 சரித்திர சம்பவங்களை
 அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதும்
 நவீனங்களுக்கும் ஒரு வேற்றுமை
 அவசியம் இருந்து திகழிறது.

முறந்தும் கற்பனை செய்யப்பட்ட
 கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களில்
 எல்லாருக்கும் கதை ஆசிரியர்
 கலப்பமாக முடிவு சொல்லி விட்டால்
 கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் கவி
 யாணம் செய்து கொண்ட பிரகா
 , அல்லது கதாநாயகன் தூக்கு மேடை

என்பும் கதாநாயகி கடலில் விழுந்தும்
 பிரகத பிள்ளையா, கதைவீடு வரும்
 மற்றப் பாத்திரங்களை ஒரு பார்வையில்
 சரிப்படுத்தி விட்டால் கவிதாணம்
 செய்து கொண்ட தாபதிகள் பிள்ளை
 துடி பிராகனைப் பெற்று தெருவ
 காலம் ககமாக வாழத்தாரர்கள் என்
 றும், மற்றக் கதா பாத்திரங்களில் நடை
 வாகள் எல்லாகும் ககமடைந்தார்கள்
 என்றும், கெட்டவர்கள் எல்லாகும்
 பல கஷ்டங்கள் பாட்டு சேததொழி

தமிழ், மீதா

தாரர்கள் அல்லது தக்க தண்டனை அடைந்தார்கள் என்றும் கூறிக் கதையைத் திருப்திகரமாக முடிக்கலாம்.

சரித்திரக் கதைகள் இரத்த வித்திகை முடிப்பது அவ்வளவு எளிய காரியமும் அன்று, உசிதமும் ஆகாது.

சரித்திரக் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களில் இரத்தப் போனவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் பிரகாசநகரம் பரபல காரியங்களில் ஈடுபடுவார்கள், வெற்றியைத் தான் விரைவாகக் கிடைக்கவோ அடைவார்கள். அவற்றைக் குறித்து முன்னதாகவே சொல்லி விடுவது முறையாகுமா? அல்லது ஆதாரங்களுடன் கூடிய விவரங்கள் இல்லாமல் முடிவான தீர்ப்புகளைப் பற்றி மட்டும் சொல்லுவதுதான் உசிதமாகுமா?

கதையை எந்தக் காலத்தில் முடிக்கிறோமோ, அந்தக் காலத்தில்தான் பாத்திரங்கள் இருந்த நிலைமை விலேயே விட்டு விடுவதுதான் முறையென்று கருதினேன். ஆனால் இது பல நேரங்களுக்கும் திருப்தி அளிக்கவில்லையென்பதைக் காண்கிறேன். மூன்று மூன்று அவர்களைத்

திருப்தி செயலிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று உணருகிறேன்.

பல நேயர்கள் அறிந்து கொள்ள விரும்பும் விவரங்களைக் கேள்விகளின் ரூபத்தில் இதோ கோவைப் படுத்தித் தந்திருக்கிறேன்.

1) வந்தியத்தேவர் இளவரசி குந்தவைப் பிராட்டியை மணந்தாரா?

2) கோட்டைத் தளபதி சின்னப் பழவேட்டையார் என்ன ஆனார்?

3) வீர வைஷ்ணவனான ஆழவார்க்கடியான் என்ன செய்தான்?

4) பொன்னியின் செல்வரின் பிரயாணம் என்ன ஆயிற்று?

5) பழைய மதுராந்தகமும் சின்னப் பழவேட்டையாரின் மகளும் என்ன ஆனார்கள்?

6) நத்தினியினாக மடி சூட்டப் பட்ட இளம் பாண்டியனைப் பற்றிய விவரம் என்ன?

7) நத்தினியின் கதி என்ன?

8) வானதி விஷயமாகக் குடந்தை நாதிடர் கூறியவை பலிததனவா?

9) ஆபத்துதவிகள் என்ன செய்தார்கள்?

மேற்கூறிய கேள்விகள் பலவற்றுக்குப் பதில் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரம்

படித்தவர்கள் நாங்களே அறிந்து
கொள்வார்கள் ஆயினும் அனை
வருக்கும் திருபதி அளிக்கும்
பொருட்டு மேற்கண்ட கேள்விகள்
எல்லாவற்றுக்கும் பதில தந்து
விடுகிறேன்

1. மேலும் பல இடையூறுகளைத்
தாண்டிய பிறகு குத்தவையும் வந்தியத்
தேவனும மனம் செய்து கொள்
கிறார்கள் இருவரும் சோழ சாமராஜ
யத்தில் மிக மதிக்கப்படுகிறார்கள்
தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் உள்ள
கலவெட்டு ஒன்றில், 'இராஜ ராஜ
தேவரின் திருத் தமக்கையார், வல்ல
வரைவர் வந்தியத்தேவரின் மகா
தேவியார், ஆழ்வார் பராத்தகர்
குத்தவையார்' என்று பொறிக்கப்
பட்டு விளங்குகிறது.

2. இரும்பு மனிதராகிய சின்னப்
பழுவேட்டையைர் கயிர் பிழைத்துப்
பல கஷ்டங்களை அனுபவித்த பிறகு
கைக்குத் திரும்பி வருகிறார் சோழ
சாமராஜயத்துக்குப் பல அரிய
சேவைகள் புரிகிறார்.

3. வீர வைஷ்ணவன் ஆழ்வார்க்
கடியான் தனது ஒற்றறியும்
வேலைபை மேலும் நடத்திக்
கொண்டிருக்கிறான் நத்தினியும்

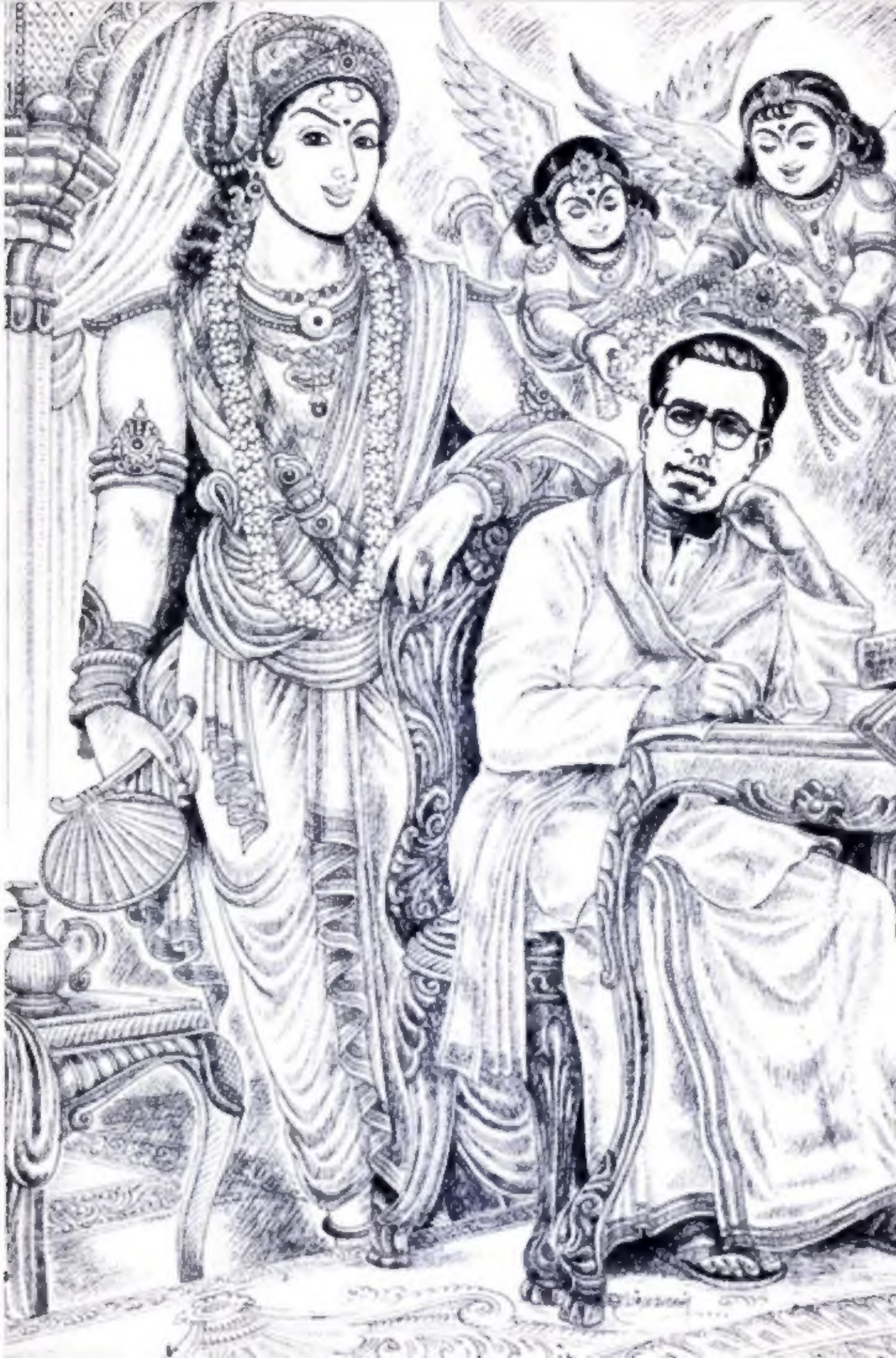
பாண்டிய நாட்டு ஆபத்துதவிகளும்
செய்யும் சதித் திட்டங்களை அறிந்து
வந்து சொல்கிறான்

4. பொன்னியின் செல்வர் வந்தியத்
தேவனுடன் பெரிய கடற்படை
தயாரித்துக்கொண்டு கடற் கொள்
ளைக்காரர்களை அடக்கிச் சோழ
சாமராஜயத்தைக் கட்களுக்கு அப்
பால உள்ள நாடுகளில் நிலை
நாட்டுகிறார்

உத்தம சோழருக்குப் பட்டம்
கட்டிப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப்
பிறகு அவர் இறந்ததும், பொன்
னியின் செல்வர் சிங்காதனம் ஏறு
கிறார். 'இராஜ ராஜ சோழன்' என்ற
பட்டத்துடன் தீண்ட காலம் சோழ
சாமராஜயத்தை ஆளுகிறார்.

5. பழைய மதுராத்தகன் ஆபத்
துதவிகளின் தூண்டுதலாலும் சம
மன்னன், சேர மன்னன் உதவி
கொண்டும் பாண்டிய நாட்டைக்
கவர்ந்து முடி சூழிக் கொள்ள முயல்
கிறான் அவனுடைய முயற்சி பெரி
தும் பலம் பெறுகிறது இராஜ ராஜ
சோழர் பட்டத்துக்கு வந்த பிறகு
அமரபுஜங்கள் நெடுஞ்செழியனைப்
போரில் வெல்கிறார். அவன் வீர
சொர்க்கம் எய்துகிறான்.

6. திருப்புறம்பயம் காட்டில் முடிசூட்டப்பட்ட இளம்பாண்டியனும் பாண்டியராஜ்யத்துக்கு உரிமை கொண்டாடுகிறான். அவன் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பிச் சென்று மறுபடியும் நாட்டைப் பெறச் சதி செய்கிறான். இவன் பிற்காலத்தில் இராஜேந்திரசோழனால் போரில் முதியடிக்கப்படுகிறான்.

7. நத்தினி அமரபுஜங்கள் இறந்த பிறகு தானும் உயிர் துறக்கிறாள். அதற்கு முன்னால் அவளை இராஜராஜ சோழர் சந்திக்கிறார். அவரிடம் தன் பிறப்பைக் குறித்த உண்மையையும் கரிகாலரின் மரணத்தைப் பற்றிய உண்மையையும் கூறி விட்டு இறக்கிறாள்.

8. குடத்தை சோதிடரின் கூற்றுக்கள் வானதியின் விஷயத்தில் பலிக்கின்றன. (சோதிடர் சாஸ்திரம் பார்த்துச் சொன்னாரா? ஊகத்தினால் சொன்னாரா, நாம் அறிமோம்) வானதிக்குப் பிறக்கும் குழந்தையான இராஜேந்திரன் 'கங்கையும் கடாரமும் கொண்ட சோழன்' என்று பிற்காலத்தில் சரித்திரத்தில் புகழ் பெறுகிறான்.

ஆனால் வானதி தன் சபதத்தை நிறைவேற்றி விட்டு உயிர் துறக்கிறாள். இராஜ இராஜனுடன் சோழ சிங்காதனம் ஏறுகிறான் 'உலகமகாதேவி' என்னும் திரு

நாமம் கொண்ட இன்
னொரு ராணியாவான்.

9. ஆபத்துதவிகள்
பாண்டிய ராஜ்யத்தை
ஸ்தாபிக்கும் முயற்
சிகளில் மேலும்
ஈடுபட்டு வருகிறார்
உன். நத்தினி உயி
ரோடு இருந்த வரை
யில் ஆதித்த கரிகால
னுடைய அகால
மரண இரகசியத்தைப்
பற்றி விசாரிக்கப்பட
வில்லை. அதில் நத்தினியின் பெயரும்
வரும் என்ற காரணத்தினால்தான்.
நத்தினியின் மரணத்துக்குப் பிறகு, இராஜ
ராஜ சோழன் ரவிதாஸன் முதலிய ஆபத்
துதவிகளைக் கைப்பற்றித் தண்டனை
விதித்து அவர்களுடைய சொத்துக்
களைப் பறிமுதல் செய்யவும் கட்டளை
பிறப்பிக்கிறான்.

நேயர்கள் அவ்வளவாகக் கவலைப்
படாத இன்னும் சில கதாபாத்திரங்
களைப் பற்றிய விவரங்களையும் கூறி
விடுகிறேன்.

கத்தர சோழர் காஞ்சி பொன் மானி
கையில் மூன்று ஆண்டு காலம் வசித்து
விட்டு அங்கேயே உயிர் துறந்து 'பொன்
மானிகைத் துஞ்சிய தேவர்' என்று பெயர்
பெறுகிறார். அவருடைய அருமை
மனைவி வாணமாதேவி, - மலைய
மானுடைய மகன், - அவருடன்
உடன்கட்டை ஏறிச் சொர்க்
கம் அடைகிறான்.

பார்த்திபேந்திரன்
குத்தவை தன்னை
திராகரித்து விட்ட
கோபத்தினால் காஞ்
சியில் கத்தர பல்லவ
ராஜ்யத்தை நிலை
நிறுத்தப் பார்க்கிறான்.
அதில் தோல்வி
யடைத்து சத்ததியில்
லாமல் மாண்டு போகி
றான்.

கத்தமாறன் பாலாற்
தின் வட மேற்கில்
புதிய மானிகை
கட்டிக் கொண்டு
சோழ சாம்ராஜ்யத்
துக்குத் தொண்டு
செய்து வருகிறான்.
அவனுக்குப் பின்னால்
சம்புவரையர் குலம்
மிகப் பிரசித்தி அடை
கிறது.

௯

யர்களைத் திருப்தி
படுத்துவதற்காகவே
மேலே கண்ட

வற்றை எழுதினேன். உண்மையில், இவை
யெல்லாம் இன்னும் ஒரு பெரிய சரித்திரக்
கதைக்கு ஆதாரமாகக் கூடிய முக்கிய
நிகழ்ச்சிகளாகும்.

உத்தம சோழருக்குப் பின்னால்
சிங்காதனம் ஏறிய இராஜராஜன்,
இராஜேந்திரன், இராஜாதி ராஜன்,
வீர இராஜேந்திரன், குலோத்துங்க
சோழன் முதலிய சோழப் பேரரசர்களின்
காலத்திய மகோத்தம நிகழ்ச்சிகள்
'பொன்னியின் செல்வன்' கதையைப்
போல் பல சரித்திரக் கதைகள் புனை
வதற்கு ஆதாரமாகக் கூடியவை.

இத்தக கதையின் ஆசிரியரைக் காட்
டிலும் அறிவிலும் ஆற்ற
லிலும் ஆராய்ச்சியிலும்
மிக்கவர்கள் வருங்
காலத்தில் சோழ சரித்
திரத்தை அடிப்படையாகக்
கொண்ட பல
மகோத்தமமான
நவீனங்களை எழு
தித் தமிழகத்துக்கு
மேலும் மேலும்
தொண்டு செய்
வார்கள் என்று
நம்புகிறேன்.

உன் அட்டையில்
வண்ணப்படம்:
பத்மவாசன்

